

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1908.

52. Aargang.

København.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel).

1909.

NAVNEREGISTER.

Civile Sager.

	Pag.		Pag.
Aalborg-Hadsund Jernbane, Aktieselskab	87	Blümel, Herman, Firma i Berlin	586
Aalborg Skolekommission	240	Boesen, Søren, Fisker	704
Abildgaard, Just, Konsul.....	163	Boldt, Oscar, fhv. Pianofabrikant	433
Ahlefeldt Laurvig Lehn, F., Greve	727, 733	Brummer, Valdemar, Ingeniør ..	237
Amtmanden over Frederiksborg		Bruns, August	318
Amt	504	Brylle, Frederik Vilhelm Nielsen,	
Amtmanden over Randers Amt.	279	fhv. Politibetjent	265
Andersen, Andr., Købmand	590	Brøgger, L. P., Grosserer	591
Andersen, A. P., Grosserer.....	479	Burnitt, H., Kaptajn.....	687
Andersen, Christian, Tømmersvend	119	Bøttern, Sagfører.....	96
Andersen, Ferd., Grosserer.....	656	Christensen, Alfred, Grosserer	454, 545
Andersen, Henrik, fhv. Gaardejer,		Christensen, Chr. P., Snedker-	
hans Konkursbo	348	mester	478
Andersen, Lars Methling, Skræddersvend	61	Christensen, Holger, Købmand..	590
Andersen, Peter Christian, Fisker	504	Christensen, I. P. J., Murmester	262
Andersen, Peter Rasmus, Parcellist	259	Christensen, Jens Olsen, Sav-	
»Arbejdernes Kolonihaver», For-		værksejer.. ..	188
ening i Randers	163	Christensen, P., Købmand.....	268
Arbejdernes Sygekasseforening i		Christensen, Theodor, kaldet Mai-	
Vejle.....	681	gaard, Skræddermester, hans	
Arup, William P., Forretningsfører	61	Konkursbo	586
Asmussen, J., Grosserer	507	Christensen, W., Skovrider for	
Auktionsdirektøren i København	473	6te Kronborg Distrikt	187
Ballentin, Ludvig, cand. pharm.,		Christiansen, S. F., Husejer	330
Materialist.....	650	Dahlerup, S., Overlæge, Etatsraad	203
Berg, N. C., Sagfører	553	Damsbo, A., Proprietær.....	522
Berg, S., Sagfører	398	»Dansk Amerikansk Handelsselskab», Aktieselskab ...	236, 237
Björn, Thorgius, Snedkermester	179	Danske Garveres Fællesforretning	
		i Likvidation, Firma.....	457

	Pag.		Pag.
Dansk Skrædderforbund	61	Hanssen, R. Nis, Direktør.....	591
Dansk-Svensk Dampskibsselskab, Aktieselskab	709	Harboe, S., Mægler.....	332
Darum Sogneraad	170	Haurowitz, W., Etatsraad	187
Det forenede Dampskibsselskab, Aktieselskab	87	Heilmann, Thyra, Læge V. Heil- manns Enke	203
Det kgl. octroierede almindelige Brandassurance Compagni for Varer og Effekter	622	Helmond, Knud Einar, Bank- assistent.....	6
Diges, Peter, hans Efterfølgere, Købmand.....	590	Hillerød Byraad	445
Ditlevsen, Hans, Sagfører	113	Himmelev Sogneraad	205
Dittmer, August, Tømmersvend ..	119	Hjort, B. A. & Co. af Stockholm, Aktiebolag, Fabrikationsfirma	149
Durup-Tøndering Sogneraad ...	96	Holbæk Amts Andels-Svineslagteri	524
Edsberg, V., fhv. Gæstgiver ...	553	Holm, Carl, Brænderibestyrer ...	163
Emmertsen, Emmert, Købmand, hans Dødsbo	524	Holten-Nielsen, Harald, Registrator af Varemærker.....	149, 340
»Em. Z. Svitzers Bjærgnings- entreprise« Aktieselskab ...	185	Hude, Karl, Dr. phil., Rektor... ..	445
Feddersen, G. H. V., Stiftamtmand	365	Huneck, J., Murmester.....	544
Finansministeriet	237	Højberg, V., Blikkenslagermester	544
Fleischer, H., Overretssagfører..	212	Hørsholm Sogneraad	284
»Forsikringen af danske Sejlfar- tøjer til Fiskeribrug«	418	Hørsholm Sparekasse.....	262
Friis, F. A., fhv. Herredsfoged..	322		
Garde, C. F., Justitsraad	633	Idel, Juliane, født Lange, Enkefru	671
Goldschmidt, Alb., Overretssagfører	586	Idel, Manufakturhandler	671
Grandjean, J. L., Stamhusbesidder	259	»Importforeningen«, Interessent- skab, Nykøbing F.	687
Gudmundsson, Olafur, Løsemænd	371	Islands Landsbank.....	371
Hansen, Chr., Gaardejer	495	Jacobsen, A. L. H., Grosserer, som • Værge.....	668
Hansen, Christian, Gaardejer, hans Enke.....	294	Jacobsen, Carl Johan, Bogbinder, hans Konkursbo	113
Hansen, Fr., Handelsgartner....	58	Jacobsen, J. E., Sagfører.....	668
Hansen, J. C. M., Sagfører	436	Jacobsen, O., Entreprenør	627
Hansen, J. L., Sagfører	429	Jansen & Co., Firma, Repræsen- tanter for Dampskibet »Mau- ranger« af Bergen	185
Hansen, Lars, unge, Afbygger ..	460	Jeansson, H., Rederiet for Skon- nerten »Primrose«	23
Hansen, L. O. Louis, Murmester	433	Jensen, Anna Frederikke, født Merkel, Enkefru.....	668
Hansen, N. P., Tjenestekarl ...	407	Jensen, Frederik Carl Oscar Vil- helm Merkel.....	668
Hansen, Peder, Gaardmand 727, 738		Jensen, Gregers, Hestehandler .	204
Hansen, P., Entreprenør 294, 294, 295		Jensen, Hans Nielsen, Avlsbruger	674
Hansen, Poul, Husmand	727	Jensen, H. O., Maskinfabrikant.	444
Hansen, R., Gaardejer og Sogne- foged, som Kurator	407	Jensen, Jens Morten Julius, fhv. Kontorist, Assuranceinspek- tør, hans Dødsbo	668
Hansen Schmidt, Branddirektør, som Kurator.....	644		

Pag.	Pag.		
Jensen, Johan Frederik, Overkanoner	592	Larsen, Carl Frederik Henning Jørgen, Handelsrejsende, fhv. Assuranceinspektør	462
Jensen, K. E., Mineralvandsfabrikant	429	Larsen, Chr., Købmand	332
Jensen, Niels Madsen, Husmand	91	Larsen, Emil Edvard, Tjenestekarl	495
Jensen, Ole, Sagfører	524	Larsen, Hans Lauritz, Fisker . .	504
Jensen, Wilhelm F., Grosserer . .	160	Larsen, Melanie Emma Elisa, født Torst, fraskilt Hustru	462
Jensen, William, Grosserer	622	Larsen, Thorvald, Fisker	504
Jespersen, Chr. Købmand	553	Larsson, O., Kaptajn	23
Jespersen, J. C., Købmand	590	Lauritzen, Søren Peter, Avisbruger og Husejer	64
Jochumsen, nu Jochims, C., Gæstgiver	36	Laursen, Laust, Jord- og Betonarbejder	733
Johnsen, Georg, Sagfører	486	Leopold, Valdemar, Sagfører . .	188
Johnsen, Martin, Fuldmægtig . .	668	Levinsen, Helga v. Mehren, Frue	699
Johnsen, Nielsine, Frøken	163	Levinsen, Henrik Isidor, Pastor.	699
Johnsen, Oluf, Musikdirektør . .	681	Lithografisch-Artistische Anstalt, München	668
Juel, Erik, Malermester	613	Lund, Elva Marie Louise	36
Justitsministeriet	417	»Lynghy-Vedbæk Banen«, Aktieselskab	454
Jørgensen, Karen Sofie	455	Madsen, Anton Jensen, Gaardejer	485
Jørgensen, Lars Peter, Parcellist	460	Madsen, Hans Peter, Overportør	835
Jørgensen, Lauritz, Overretssagfører	586	Madsen, Jensine Johanne, født Clausen	205
Jørgensen, Ole, Gaardejer	691	Magnussen, Eliot, Slagtermester	205
Karlssohn, Algot	417	Marineministeriet	592, 638
Karl Wedells Stiftelse	691	Mecklenborgske Livsforsikringsbank i Schwerin	479
Keller & Reiner, Firma i Berlin	529	Mikkelsen, H. P., Drejermester . .	204
Klagenberg, Marius, Telegrafist .	335	Mikkelsen, J., Overportør	228
Klamke, N. G., Proprietær	638	Mikkelsen, Lauritz, Vognmand . .	228
Kluge & Morgenstern i Berlin, Handelsfirma	708	Mikkelsen, Ole, Vognmand	228
Klug, Martin Frederik, Fisker . .	504	Mikkelsen, P., Forretningsfører	625, 627
Knudsen, Kalsbøll, Arkitekt . . .	179	Mohr, Betty Laura Anna Thind, født Larsen, Frue	274
Knuth, Christopher Adam Valdemar, Greve	365	Molich, Emilie Wilhelmine, født Lund, Frue	36
Kreditforeningen af Grundejere i de danske Østifter, dens Direktion	473	Mortensen, Chr., Styrmand	647
Kronmann, C. A., Købmand	687	Mortensens Efterfølger, J. Aktieselskab, Rederi	545
Krumbak, Carl, Grosserer	613	Mouritzen, Anders Møller, Spovognskonduktør	455
Københavns Frihavns - Aktieselskab	619	Mouritzen, C., Tømmerhandler .	188
Københavns Kommune	473, 638	Møller, Anders, Gaardmand	727, 733
Københavns Magistrat	265, 619, 664	Møller, Anna Albertine	733
Køhl, A.	212	Møller, Søren, Gaardejer	590
Landover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission	36, 343, 586		
Lange, Jens, Fabrikdirektør	58		

	Pag.		Pag.
Nebelong, Carl Henrik Horn, Professor, Hofmedicus, hans Dødsbo.....	343	Rasmussen, Elisabeth Christine, født Hansen, Frue.....	644
Nebelong, Hærriet, født Kiellerup, Fru.....	343	Rasmussen, Jacob, Gæstgiver...	380
Nielsen, Carl Edvard Vilhelm, Militærmusiker.....	274	Rasmussen, Jørgen, Formand..	625
Nielsen, C., Skibsmægler.....	741	Rasmussen, Kristian Emil, Fisker	418
Nielsen, Georgia Caroline Johanne, født Kryger, adopteret Mohr, Fru.....	274	Rasmussen, M. P., Handelsgartner	479
Nielsen, Jens, kaldet Resen, Husmand.....	204	Rasmussen, Rasmus, Gaardmand	727
Nielsen, Laust, Handelsmand...	96	Rasmussen, Tønnes, Gaardmand	727
Nielsen, Leander, Bogtrykker...	240	Ravn, Hans, Købmand.....	348
Nielsen, Martin, Tømrer.....	328	Resen, Jens.....	204
Nielsen, C. Moberg, Gæstgiver..	36	»Rhenania«, Forsikringsselskab.	367
Nielsen, P. Fabrikejer.....	295	Ribe Amsraad.....	170
»Nordisk Genforsikrings-Selskab« Aktieselskab.....	684	Ritter, Sophus, Direktør.....	423
Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898.....	723	Ritter, W. F., Frue.....	423
Olsen, A., Maskinist.....	36	Roskilde adelige Jomfruklosters Patronat.....	205
Olsen, Christian, Gaardejer....	294	»Sabroe, Harry, Grosserer.....	268
Olsen, Frederik, Tømmermester.	262	Sand, Nicolaj, Gaardejer.....	91
Olsen, Olaf J., Købmand, Vestmanhavn.....	178	Sand, Peder Nielsen, Gaardejer	91
Olsen, Otto, fhv. Garvermester..	457	Schierbeck, Charles Valdemar, Overretssagfører.....	470
Olsen, Sophus, Skræddermester.	160	Schilder, Wiggo, Grosserer 559, 562, 564, 567, 569, 571, 573	
Oscar E. Kulls grafiska Konst- anstalts Konkursbo, Malmø	668	Schmidt, Hugo, cand. jur.....	243
Pedersen, Helene, født Clausen..	205	Schou, Martin, Fabrikant.....	160
Pedersen, Peder, Gaardejer.....	166	Schousen, E., Urtekræmmer....	237
Petersen, Anna Lund, født Lawe- rentz, Frue.....	738	Schweizisk Ulykkesforsikrings- aktieselskab i Winterthur]..	113
Petersen, Herman, Fabrikant...	738	Sehested, Jens Bak, Mejerist...	444
Petersen, K. A., Sadelmager, som Vørge.....	407	Sessionen for 2den Udskrivnings- kres.....	417
Petersen, L., Grosserer.....	559	Sichelkohe, Christian, Møbel- handler.....	236
Petersen, P. J., Snedkermester..	638	Sidenius, V., Købmand.....	687
Petersen, Th., Livlæge, Professor	644	Sigsgaard, Jens, Grosserer.....	507
Poulsen, C. Eng, Handelsrejsende	450	Simony, J. F., Amtmand over Thisted Amt.....	704
Poulsen, H. P., Sagfører.....	243	Singer, Sigmund, Firma i Wien	586
Rasmussen, Anton, Detailhandler	681	Skandinaviens Bogforlag.....	708
Rasmussen, Caroline Nicoline, Enke.....	688	Skandinavisk Kaffe- og Kakao- Kompagni i København, Aktie- selskab.....	450
		Skattedepartementet.....	470
		Skov, Frederik, Købmand.....	590
		Skov, Niels Christian.....	322
		Skødt, J. B., Husejer.....	204
		Sort, Claudine Jensen, født Clau- sen.....	205

	Pag.		Pag.
Sogneraadet for Dreslette Kom- mune	522	Traberg, Laurids Marinus, fhv. Overhornblæser	728
Sogneraadet for St. Hans - St. Olaf Kommune	485	Tranberg, Sagfører, som Kurator i Konkursbo	348
Sommerfeldt, Heinrich, Firma i Berlin	586	Tryde, Vilhelm, Boghandler	529
Sporon, P. E., Overretssagfører, som Værge	343	»Turisten» Dampskibsselskabet, Aktieselskab	709
Stavanger Privatbank	178	Tvermoes, C. A. M., Borgmester i Ribe	674
»Steam», Dampskibsselskabet, Aktieselskab	647	Uheldsforsikrings-Foreningen for de danske Statsbaners Per- sonale	367
Steensen, R. H., Forpagter	717	Vejle Byraad	270
Stilling, J. C., Købmand	590	Vestjyllands Landmandsbank, Aktieselskab, dets Konkursbo	166
Svendborg Amsraad	328	Wedells Stiftelse	691
Swift Packing Company, Handels- firma	340	Westenholz, Mary B., Frøken...	284
Sørensen, Carl, Købmand	741	Westergaard, Rolf, Metalvare- fabrik, Aktieselskab, dets Konkursbo	6
Sørensen, Peder, Rejsebud	279	Wiinblad, Emil, Redaktør 559, 562, 564, 567, 569, 571, 573	
Sørensen, Philip, Købmand	687	Willumsen, L. P., Guldsmed....	495
Sørensen, S., Købmand	717	Wolf, Britta, født Müller, Lærerinde	270
Sørensen, Sørine Caroline	64	Wolf junior, Poul, Handlende i Hamburg	559
Sørensen, Vald., Hamborg	160	Wulff, Marius, Redaktør	495
Therkelsen, Johannes, Proprietær	398	»Stifternes Kreditforening	473
Thomesen, Berthel, Købmand ..	590		
Thomsen, Axel H. B., Redaktør 187, 187, 188			
Tokasz, Anna	407		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Aggesen, Adolph Peter	47	Bach, Laurits Christian Christensen	299
Aller, Ellen Johanne Christine..	387	Bartley, William eller William Henry	305
Andersen, Anders Peter	663	Bast, Carl Axel	122
Andersen, Christian Jacob	315	Bengtzen, Jens Carl Gustav	536
Andersen, Christian Peter	218	Bertelsen, Anders Hans	653
Andersen, Jenny Anine	376	Bjerregaard, Carl Adolph Elimar Bernhard	394
Andersen, Jens Christian	550	Bjerregaard, Reinholdt Georg Emilius	394
Andersen, Karoline	531	Borris, Jens Stephen	161
Andersen, Lars Peter Alfred ...	29	Buchardt, Bertram Benjamin ...	624
Andersen, Niels Andreas Strand- bygaard	515	Bøgh, Jens Christian	361
Andersen, Peder Christian	199		
Andersen, Peter Fris	8		

	Pag.		Pag.
Carlsen, Jens Thorvald	653	Hækkerup, Axel Richard.....	70
Christensen, Christen	489	Høgh, Ejnar Gustav	680
Christensen, Frederik Herman ..	631	Ipsen, Axel Antonius	465
Christensen, Henriette Christine	540	Ipsen, Cathrine	228
Christensen, Jens Marinus	392	Jacobsen, Ellen Frederikke Augusta	401
Christensen, Niels Christian]....	709	Jacobsen, Hjalmar Frits Leonard	
Christensen, Peter Andreas.....	392	Johan	489
Christiansen, Christian Peter ...	302	Jacobsen, Jens Jacob	588
Christiansen, Frederik Vilhelm		Jacobsen, Lauritz Elin.....	411
Emil	227	Jegind, Jens Jensen, fhv. Arrest-	
Clasen, Heinrich Christian Jo-		forvarer og Politibetjent....	129
hannes	472	Jensen, Ane Kirstine, født Erichsen	373
Clausen, Peter Ludvig	611	Jensen, Carl William	405
Deichmann, Emil Carl.....	56	Jensen, Hans	421
Dohrn, Felix Cæsar Michael ...	613	Jensen, Hans Peter Christian ...	745
Duvald, Christian Frederik	448	Jensen, Jens Kristian	47
Døssing, Christen Christensen,		Jensen, Laura Sofie	360
Lærer	616	Jensen, Niels Andreas	515
Eskildsen, Eskild	377	Jensen, Niels Johannes Marinus	499
Feldvoss, Frederik.....	356	Jensen, Niels Peter	31
Flemming, Menschick Rudolph,		Jensen, Tolvtevar	697
kaldet Tinker	194	Johansen, Poul Emil	439
Fossum, Ejvind	428	Jönsson, kaldet Jensen, Frank	
Frandsen, Oluf Karl Kristian...	281	Peter Herværk	487
Frørup, Alma Mathilde Frederikke	309	Jørgensen, Esper Erhard	4
Grøndal, Rikard Johan	311	Jørgensen, Joseph Christian Marius	189
Hagelund, Niels Henrik Frederik		Jørgensen, Lars Peter Thrane ..	390
Moritz	715	Jørgensen, Peter Jørgen	542
Hakonsen, Søren	32	Kauffeldt, Frederik	1
Hallum, Peder Andersen	249	Kjeldsen, Kjeld Christian	596
Hansen, Anna Charlotte Kristine	502	Kolding, Nicolai Christian Robert	351
Hansen, Carl Peter Marius.....	665	Kopp, Carl Christian Christoffer	
Hansen, Hans, Gaardmand.....	616	Storm	43
Hansen, Hans Peder Søren.....	424	Kristiansen, Niels Peter, kaldet Klat	600
Hansen, Hans Peter	25	Larsen, Anders Peter August ...	316
Hansen, Jørgen Peter	281	Larsen, Christoffer	179
Hansen, Niels	414	Larsen, Hans Peder	442
Hansen, Niels Thorvald	411	Larsen, Lars	218
Hansen, Søren Jensen	292	Larsen, Lars Peter	421
Hemmingsen, Niels Peter	27	Larsen, Rasmus Peder.....	413
Hermisen, Christen Madsen ...	152	Lassen, Jens Christian.....	124
Herman, Fritz Sigfried Magnus .	374	Laursen, Jens Anton Kristian ..	656
Holmberg, Anders Nilsson	484	Lund, Christian Andreas.....	100
Hvam, Peder Christian Nielsen .	108	Madsen, Hans Christian, Gaard-	
		mand	616

	Pag.		Pag.
Madsen, Hans Christian, Husmand	616	Babe, Axel Peter	618
Madsen, Lars Kristian	491	Rasmussen, Anua Marie Margrethe	600
Madsen, Rasmus Martin	424	Rasmussen, Christian Paameier	517
Meisner, Thorvald Conrad Hiel-		Rasmussen, Rasmus Christian	510
kener	337	Rasmussen, Viggo Oluf	386
Mertens, Emanuel Jørgen Julius	713	Reimer, Julius Bertel Christian	394
Mortensen, Marinus	374	Ring, Kristian Ludvig	355
Møller, Ernst Hans Nissen	539	Rosenberg, Peter Sophus	641
Newen, Johannes Herman Otto	549	Schandorff, Otto Emil	292
Nielsen, Christiane Marie	531	Schiøtt, Karl Alfred	389
Nielsen, Hans	406	Schultz, Eduard Gottlieb	325
Nielsen, Hans Thorvald	288	Schultz, Holger Valdemar Axel,	
Nielsen, Jens Christian	41	exam. juris	129
Nielsen, Jens Kristian	421	Simonsen, Peder Ludvig	501
Nielsen, Johannes Marinus	256	Sommer, Kirstine Petrine	127, 399
Nielsen, Johannes Peter	18	Speyer, Johan	386
Nielsen, Laurids	195	Stephensen, Jens Jensen	202
Nielsen, Louis Julius Kristian	295	Strøm, Georg Buntzen	1
Nielgen, Marius	116	Svendsen, Jakob Frederik	182
Nielsen, Nicolai	191	Sørensen, Holger Christian	313
Nielsen, Niels Johnsen	515	Sørensen, Jacob Jørgen	258
Nielsen, Ole	608	Sørensen, Jens Carl	107
Nielsen-Mylting, Carl Christian,		Sørensen, Jens Peter	75
Politibetjent	129	Sørensen, Maren Marie Marthea,	
Nilsson, Anders, kaldet Holmberg	484	født Andersen	76
Nilsson, August Vilhelm	319	Sørensen, Oskar Johan	11
 		Sørensen, Søren	82
Ølesen, Therkel	3	Sørensen, Søren Jelle	307
Olsen, Axel Julius	709	Sørensen, Søren Kristian	594
Olsen, Hans	475	Sørensen, Thorvald Peter Elias	66
Otto, Johanne	703	 	
Overgaard, Harald Josephsen	158	Thomsen, Axel H. B.	208
 		Thomsen, Christine Marie	535
Pedersen, Carl Christian	84	Thulin, Maria	481
Pedersen, Christen	600	Toft, Caroline Sophie Bryld	75
Pedersen, Jens Andreas	50	Toft, Martin	75
Pedersen, Karl Kristian	552	 	
Pedersen, Lars	421	Valbom, Just Christian	604
Persson, Johanna Vilhelmina	380	Valbom, Vilhelm Jens Peter	604
Petersen, Axel Harald Maxcelius	39	 	
Petersen, Hans Kristian	286	Wildt, Viggo Eduard Alfred Heinrich	629
Petersen, Maren	402	 	
Petersen, Oscar Emanuel	193	Ølmeim eller Ølmheim, Iver Kasper-	
Poulsen, Bernhard Marius	576	sen	661
		Ørskov, Laurs Peter Laursen	426

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afholdespaalæg.	Ed.
Afkræftelse.	Embeds- og Bestillingsmænd.
Afpresning, se Trusler.	Erstatning (i Kontraktsforhold).
Afvisning.	Erstatning(udenfor Kontraktsforh.)
Akkord.	Falsk.
Aktionens Omkostninger.	Fiskeri.
Analogi.	Forbrugsforeninger.
Anmeldelse (falsk).	Forbud.
Appel.	Foreninger.
Arbejdsforhold.	Forlig.
Arv.	Forsikring.
Assurancesvig.	Forsøg.
Auktion.	Forudsætning.
Barnefødsel i Dølgemaal.	Fremmede.
Bedrageri.	Fuldmagt.
Besiddelse.	Færdselsret.
Betaling.	Gangstier.
Betingede Straffedomme.	Garantibeviser.
Betleri.	Gaver.
Bevis.	Gentagelse.
Bjergning.	Habilitet.
Blodskam, se Sædeligheden.	Hor.
Brandstiftelse.	Hæleri.
Broer.	Hævd.
Brugret.	Indiciebevis.
Bygningsvæsen.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Domstolenes Kompetence.	Island.
Drab.	Jagt.

Jernbaner.
 Jordemødre.
 Kaution.
 Kirker.
 Kommissionsforhold.
 Konkurs.
 Kontrakt.
 Konventionalbøde.
 Kost og Tæring.
 Kumulation.
 Kunstnerret.
 Kvaksalveri.
 Kvartergodtgørelse.
 Kvittering.
 Køb og Salg.
 Landbrugsprodukter (Handel med).
 Landbokommuner.
 Leje.
 Levnedsmidler.
 Mageskifte.
 Meddelagtighed.
 Medicinalvæsen.
 Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
 Modregning -
 Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).
 Myndighedsmisbrug.
 Nova.
 Næringsbrug (ulovligt).
 Næringsvæsen.
 Nødværge.
 Opholdspaalæg.
 Opsigelse.
 Pension.
 Polititilhold.
 Politivedtægter.
 Procedure.
 Processuelle Mulktter.
 Pryglestraf
 Ran.
 Rettens Pleje.
 Røveri.
 Sagførere.
 Salær.

Sammenstød af Forbrydelser.
 Servituter.
 Skatter og Afgifter.
 Skifte.
 Skolevæsenet.
 Smør.
 Stadfæstelsesdomme.
 Standsningsret.
 Stempel.
 Straffens Bortfald.
 Strafferetsplejen.
 Stævning.
 Sundhedsvedtægter.
 Sundhedsvæsen.
 Sædeligheden (Forbrydelse imod).
 Søfartsforhold.
 Tid og Tidsfrister.
 Tilbagesøgning.
 Tilbud.
 Tilregnelighed.
 Trossamfund.
 Trusler.
 Tuberkuloseloven.
 Tvangsbøder.
 Tyendeforhold.
 Tyveri.
 Udeblivelsesdomme.
 Udlæg.
 Underholdsbidrag.
 Unødig Trætte.
 Varemærker.
 Varetægtsfængsel.
 Varetægtsfængsel (Erstatning for).
 Veje.
 Veksler.
 Vestindien.
 Vidner.
 Vold.
 Voldtægt, se Sædeligheden.
 Værnepligt.
 Værning.
 Ærefornærmelser
 Ægtefæller.
 Øvrighedsmyndighedens Grænser.

SAGREGISTER.

	Pag.
Afholdspaalæg.	
En beruset Voldsmand, der ansaas efter § 203, tillige anset for Overtrædelse af Afholdspaalæg efter midl. Strfl. § 6, 2det Stk.....	499
En Epileptiker med abnorm Modtagelighed for Virkningen af Alkohol, der dømtes efter § 203, jfr. midl. Strfl. § 1, 2det Stk., og §§ 100 og 101, smh. med § 39, meddelt Afholdspaalæg i 5 Aar	510
Afkræftelse.	
En af en insolvent Debitor foretagen Betaling af et ifølge Forlig skyldigt, ikke forfaldent Beløb afkræftet i Henhold til Konkurslovens § 20	348
Afvisning.	
En Afvisningspaastand forkastet allerede som Følge af, at den i den indankede Dom ommeldte Kendelse, hvorved denne Paastand blev forkastet, ikke i Højesteretsstævningen var særlig nævnt som Genstand for Paaanke, ligesom den ej heller var indbefattet under den Oprejsningsbevilling, i Henhold til hvilken Sagen var forelagt Højesteret	237
Antaget, at den Omstændighed, at en Underretsstævning ikke var forkyndt for Indstævnte, men alene af hendes Sagfører ifølge Fuldmagt forsynet med Paategning om Frafaldelse af Kald og Varsel, ikke kunde medføre Afvisning ex officio.....	644
Akkord.	
En ved Siden af en frivillig Akkord truffen hemmelig Aftale mellem Debitor og en Kreditor anset bindende for Parterne, se Kontrakt	268
Aktionens Omkostninger.	
I et Tilfælde, hvor en for Overtrædelse af Strfl. § 100 og ulovlig Jagt tiltalt frifandtes for det førstnævnte Forhold, paaagdes Sælgerne i Underinstansen det Offentlige	4
Analogi.	
En falleret Købmand anset efter Analogien af § 251 for at have annonceret i Blade uden at betale	70

Anmeldelse (falsk).

- En 17aarig Tjenestedreng, der i Strid med Sandheden havde anmeldt til Politiet, at han ved Indbrud var bleven bestjaalet for sit Lommeur, anset efter § 224, jfr. 37. Se tillige Drab 196

Appel.

- En Overretsdøm, hvorved en Forretningsfører for et Skrædderforbund for Ærefornærmelse var idømt en Bøde, som han efter Dommens Afsigelse betalte, stadfæstet 61
Se Nova 625

Arbejdsforhold.

- En Bogholder var af et Aktieselskab antagen paa 3 Maaneders Opsigelse, dog at Forholdet i de første 5 Aar skulde være uopsigeligt. Efterat han paa Foranledning af Selskabets Kreditorer var bleven opsagt, og Selskabet kort efter var gaaet fallit, gjorde han i Konkursboet Krav paa Løn for hele det resterende Tidsrum som privilegeret Krav. Antaget efter Analogien af Tyendelovens § 88, at Kontraktens Bestemmelse om Forholdets Uopsigelighed ikke var bindende for Konkursboet, og at Bogholderen i Forhold til dette maatte være stillet, som om han alene var antaget paa Opsigelse med det i Kontrakten nævnte Varsel af 3 Maaneder. Som Følge heraf kun tilkendt Bogholderen 4 Maaneders Løn som privilegeret Krav (Forbehold) 6
- Et Aktieselskab havde antaget en Pladssalgs-Repræsentant mod Provision m. m. og med et Aars Opsigelse. Det forstrakte ham senere med et Laan, der skulde afdrages maanedsvist. Da han ikke stillede den aftalte Sikkerhed for Laanet, opsigte Selskabet ham og standsede Udbetalingen af hans Provision. Han fratraadte derpaa sin Stilling.
- Udtalt, at Selskabet havde begaaet et Kontraktbrud, og tilkendt Agenten Erstatning, svarende til Provision m. m. for et Aar, dog med Fradrag af det, som han havde fortjent ved i et Aar efter sin Fratrædelse fra Stillingen at have haft sin Arbejdskraft til fri Raadighed 450
- En Bogholder, der uden lovlige Grund forlod sin Stilling, idømt Erstatning. Det bemærkedes, at Tjenesteforholdet havde kunnet opsiges fra begge Sider med 3 Maaneders Varsel til den første i en Maaned 591
- En Mand blev af et Dampskibsselskab ansat som 1ste Styrmand i et af dets Skibe, mod at han indsatte 5000 Kr. i Aktier i Selskabet. Da han efter at have sejlet i 2 Aar afskedigedes uden nogen ham tilregnelig Aarsag, dømtes Selskabet til at betale ham 5000 Kr. mod Udlevering af de af ham tegnede Aktier 647

Arv.

- Erstatning tilkendt i et Tilfælde, hvor en Panteobligation retsstridig var bleven unddraget fra et Skifte, se Erstatning udenfor Kontraktforhold 274

Assurancesvig.

En Gaardejer, der havde forsikret sin Hestebesætning i en Kreaturforsikringsforening, havde solgt en til 400 Kroners Værdi opført Vallak og i Stedet indkøbt en gammel Hoppe for 100 Kr. Da denne døde, opgav han i Tabsanmeldelsen en Værdi af 400 Kr. og skaffede sig derved udbetalt Erstatning i Forhold til denne. Tiltalte anset efter § 259.....

218

Auktion.

Efterat det i en Auktionskendelse var statueret, at en af en Kreditforening til de fremlagte Auktionsvilkaar forlangt Tilføjelse om, at Auktionskøberen udenfor Købesummen skulde betale Gebyr for en Udskrift af Auktionen og Genpart af Vilkaar til Brug for Foreningen, maatte udgaa, udtalte Højesteret, at Tilføjelsen ikke skønnes at være af en saadan Betydning, at der havde været Grund for Auktionsdirektøren til ex officio at skride ind mod samme ..

47

Barnefødsel i Dølgemaal.

En 19aarig svensk Pige, der ikke havde meddelt sin Madmoder eller Andre, at hun var frugtsommelig, fødte efter længere Tids Ildebefindende, som hun vil have anset for uden Forbindelse med hendes forestaaende Nedkomst, et Barn, der blev liggende i hendes lukkede Benklæder. Da hun efter en kort Tids Udmattelse havde overklippet Navlestrængen og var staaet op, lagde hun Barnet, som hun ansaa for dødt, i sin Seng uden at tilkalde Hjælp. Barnet havde aanded, og efter den af Retslægen afgivne Erklæring maatte Døden antages indtraadt senest en halv Times Tid efter Fødselen.

Tiltalte ikke funden strafskyldig efter § 194, men derimod anset efter § 195, da det ikke kunde anses oplyst, at Barnet allerede var dødt, da den uforsvarlige Behandling fandt Sted.....

380

Bedrageri.**Frifindende Domme.**

En Husmand, der for at skaffe en Købmand Sikkerhed for hans Tilgodehavende havde indgaaet en Købekontrakt med ham, hvorved Købmanden solgte to Heste, der i Virkeligheden tilhørte Husmanden, til denne mod halvaarlige Afdrag, et Forhold, for hvilket Husmanden dog gjorde Rede under en hos ham afholdt Udlægsforretning, frifunden, da han maatte anses at have handlet i god Tro uden svigagtig Hensigt

377

En Undermejerist, der efter sin Forklaring stillede en af ham lejet Cykle i en Jernbanestations Forhal, hvor en Anden ved Forveksling kom i Besiddelse af den, forsaavidt frifunden.....

536

Domfældende Domme.**(§ 251).**

En falleret Købmand, der i stort Omfang havde rekvireret Varer tilsendte og dels forbrugt dem i sin Husholdning, dels bortbyttet

eller solgt dem uden at være i Stand til at betale dem, anset efter § 251. Endvidere anset efter Analogien af § 251 for at have annonceret i Blade uden at betale	70
En provisionslønnet Handelsagent, der havde skaffet sig Underskrifter paa Ordre paa uregelmæssig Maade og indsendt dem til sit Firma med Bevidsthed om, at de Vedkommende i Virkeligheden ingen saadanne Bestillinger havde gjort, anset herved i hvert Fald at have gjort sig skyldig i et efter § 251 strafbart Forhold	295

(§ 253).

En Arbejder under Telefonselskabet, der havde tilegnet sig og solgt en Telefonstang, der foreløbig var bleven betroet ham til Brug, anset efter § 253	31
En Tiltalt, der dels havde solgt, dels pantsat en Del Ting, der først skulde blive hans, naar Købesummen var erlagt, anset efter § 253	256
En Tiltalt, der forlod Danmark, medtagende en lejet Cykle, anset efter § 253. Ligeledes anset efter § 253 for at have solgt en af ham lejet Cykle	302
En Tiltalt, der havde tilegnet sig og forbrugt et Beløb, som hans Principal havde betroet ham til Byttepenge, anset efter § 253 ...	318
En Mølleforpagter, som efter at have overdraget nogle Grise og Svin til en Kreditor paa Vilkaar, at de skulde forblive hos ham, der mod et Vederlag paatog sig at fede dem, medens det Beløb, der maatte indkomme ved deres Salg, skulde afskrives paa hans Skyld, og efterat der 2 Gange var gjort Udlæg i de nævnte Grise og Svin, solgte en Del af Grisene uden senere at afgøre nogen af sine Skyldposter, anset efter § 253	448
En Tiltalt, som efterat han gennem et Avertissement var kommen i Forbindelse med en Kvinde, der ønskede at indgaa Ægteskab, uden hendes Samtykke hævdede et større Pengebeløb paa hendes Bikubebog og derpaa afrejste til Udlandet, anset efter § 253	588
En Tiltalt, der til egen Fordel havde solgt en Cykle, der var overladt ham paa Prøve, anset efter § 253	680

(§ 256).

En Udsælger for et Andelsmejeri, der i flere Tilfælde ved Udmaalning af sød Mælk og Fløde havde gjort sig ulovlig Fordel ved at give for knapt Maal, anset med Bøde efter § 256, jfr. § 251.....	517
--	-----

(§ 257).

En Ekviperingshandler, som for at sikre en Handelsagent, der havde købt og betalt nogle Klædningsstykker, mod, at der af hans Kreditorer gjordes Udlæg i disse, havde oprettet en Proformalejekontrakt med ham angaaende Klædningsstykkerne, anset efter § 257	32
En Gædningsagent, der i en stor Mængde Tilfælde havde udvist forskelligartede svigagtige Forhold ved Optagelse af Bestillinger og derved opnaaet en betydelig forøget Afsætning, mod sin Benægtelse anset efter § 257	50

	Pag.
En Slagter, der af 2 andre Slagtere havde tilbyttet sig Kroppen af en Ko efterat være gjort bekendt med, at Koen var beordret nedslaaet paa Grund af Yverbetændelse, og som derpaa afhændede Størsteparten til Personer, overfor hvem han garanterede, at Kødet var sundt og godt, anset efter § 257, se tillige Levnedsmidler . . .	394
En Agent, der havde solgt 2 Cykler, han skulde benytte som Prøver, til egen Fordel, anset efter § 257	594
En Tiltalt, som efter at have været virksom ved Affattelsen af en Anmeldelse af et Aktieselskab til Handelsregistret, hvori det urigtigt hed, at 23100 Kr. af Aktiekapitalen var indbetalt, overfor 3 af Selskabets Forretningsforbindelser paa Forespørgsel bekræftede, at Kapitalen virkelig var kontant indbetalt, og derved skaffede Selskabet, i hvilket han var Aktionær og Agent, Kredit, anset efter § 257	596

(§ 259).

En Gaardejer, der havde forsikret sin Hestebesætning i en Kreaturforsikringsforening, havde solgt en til 400 Kroners Værdi opført Vallak og i Stedet indkøbt en gammel Hoppe for 100 Kr. Da denne døde, opgav han i Tabsanmeldelsen en Værdi af 400 Kr. og skaffede sig derved udbetalt Erstatning i Forhold til denne. Tiltalte anset efter § 259	218
--	-----

(§ 260, jfr. Konkurslovens § 168).

En Arbejdsmand, der under en Fogedforretning opgav urigtigt om sine Formueforhold og unddrog 4 Lam fra Udlæget, anset efter § 260, jfr. Konkurslovens § 168	406
---	-----

Besiddelse.

Udtalt under en Tvist om Sælgerens Standsningsret, at den i Købelovens § 39 nævnte Overgivelse til Køberen ikke kunde anses at have fundet Sted derved, at Varerne af Fragtføreren var blevne afleverede til Toldvæsenet, eller derved, at Fragtbrevene var udleverede til Fallenten	586
--	-----

Betaling.

Udtalt, at der mangler Føje til at beregne en i en Panteobligation fastsat Frist af 8 Dage efter en Termins Begyndelse til et mindre Tidsrum end 8 fulde Dage efter den 11te i Terminsmaaned	380
Erstatningen for Tab i Anledning af, at en Ejendom havde maattet sættes til Tvangsauktion, fastsat under Hensyn til den Adgang, der havde været til at indfri et Kreditforeningslaan med Kasseobligationer	553

Betingede Straffedomme.

En 59aarig Kvinde betinget dømt for Tyveri	402
En Kvinde betinget dømt for Tyveri, Hæleri og Betleri	600

Betleri.

Straf herfor idømt 286, 536, 600, 611, 613, 631

Bevis.

Spørgsmaal om, hvorvidt en Fabrikdirektør havde overtaget eller lovet at overtage en Parcel, som en Handelsgartner havde købt. Antaget, at der ikke var tilvejebragt Bevis eller Formodning herfor 58

Spørgsmaal om, hvorvidt der mellem en Afbygger og en Parcellist var indgaaet en mundtlig Overenskomst om at udføre en Mælkekørsel i Forening. Dette ikke antaget bevist..... 460

Bestemmelsen i D. L. 5—14—47 paaberaabt i et Tilfælde, hvor der mod en Enke fremsattes Krav paa Beløb, som hendes afdøde Mand i Løbet af en lang Aarrække skulde være bleven skyldig. 671

En Skibsmægler, der af en Købmand sagsøgtés til Udstedelse af en Deklaration om fælles Gavl, hvorom Parterne havde truffet en mundtlig Aftale, om hvis Betingelser der herskede Uenighed, fri-funden, da Købmanden imod Skibsmæglerens Benægtelse ikke havde ført Bevis for den af ham paastaaede Aftale 741

Bjergning.

Spørgsmaal om Størrelsen af Vederlaget for Bjergning af en grundstødt norsk Damper, foretaget af en dansk Bjergningsdamper i norsk Farvand ... 185

I et Tilfælde, hvor 2 smaa Dampere kom en stor Damper, hvis Skrue var gaaet tabt, og som laa for Anker tæt udfor en klippefuld færøisk Kyst, til Hjælp og bragte den ud af den farefulde Stilling, hvorefter Bjergningen fuldførtes af andre tilstedekomne større Skibe, tilkendtes der de 2 Dampere Bjergeløn 545

Brandstiftelse.

En Karl, der var ked af Tjenesten som Malker, stak en Vintermorgen Ild paa Halmen i Laden og gjorde først noget efter opmærksom paa Branden. Af 2 Karle, der sov ved Hestestalden, maatte den ene springe ud af Vinduet kun iført Skjorte. § 281 anvendt, idet det udtaltes, at selv om der under Ildebranden maatte antages at have været alvorlig Fare for den ene af Gaardens Karle, fandtes Omstændighederne ved selve Ildspaaesættelsen dog ikke at have været saadanne, at Tiltalte maatte indse, at Andres Liv derved udsattes for aabenbar Fare..... 116

Et Fattiglem, der for at komme i en Strafanstalt antændte Senghalmen i et Kammer i et med en Kros Kørelade sammenbygget Halvtagsskur i den Hensigt, at Køreladen skulde nedbrænde, men kun opnaaede, at Sengklæderne, Senghalmen og Sengestedet blev antændte, hvorimod der ikke gik Ild i selve Bygningen, anset efter §§ 282, 1ste Stk., og 281, 1ste Stk., jfr. § 46 286

En fortrukken Husmand, der paa Husets Loft op til Skorstenen havde antændt et Baal, dannet af Halm, 2 Skilderirammer og en gammel Straahat, og stænket med Petroleum i Lejligheden, hvilket Baal hurtigt blev slukket, anset efter Straffelovens § 282, 1ste Stykke,

jfr. § 281, 2det Stykke, sammenholdt med § 46. § 39 tillige anvendt, se Tilregnelighed 475

En Undermejerist stak en Sommernat Kl. c. 3¹/₂ Ild i et Hjørneskab i Mejeriet og bortfjernede sig, hvorefter Ilden forplantede sig til Loftet og Bygningens Tag; da Mejeriets Beboere, af hvilke 8 havde Natteteje paa Loftet, var bleven opmærksomme paa Ilden blev den kort efter slukket. Tiltalte anset efter § 281..... 536

Broer.

Spørgsmaal om Erstatning for Paasejling af en Jernbanebro 87

Et Amsraad havde stillet den Betingelse for sit Samtykke til Bygningen af en af Private bekostet Bro over en Aa, at Broen underlagdes en kommunal Myndighed eller et ansvarligt Selskab, der frembød tilstrækkelig Garanti for dens fremtidige forsvarlige Vedligeholdelse. Antaget, at et Sogneraad i en heraf foranlediget Skrivelse overfor Amsraadet og det Offentlige havde paataget sig en ubetinget Forpligtelse med Hensyn til saadan Vedligeholdelse 170

Brugsret.

En Gaardejer under en af en Godsbestyrelse anlagt Sag kendt uberettiget til uden Tilladelse, at indfinde sig paa en Strandlod i det Øjemed at hjerpe Tang og Sand, da Godset ikke blot havde tinglæst Adkomst paa Lodden, men ogsaa maatte anses at have staaet i et saadan Raadighedsforhold til samme, at det i Medfør af D. L. 5—5—3 maatte anses som kompetent Sagsøger, samt da Gaardejeren ikke kunde antages at have vundet Alderstidshævd paa den omhandlede Brug, der havde været udøvet af alle og enhver blandt Beboerne i de omliggende Sogne..... 691

Bygningsvæsen.

En Tømmermester og en Arkitekt ansete med Bøde efter Bygningsloven for København, for at have været enige om at undlade at føre et Aftræksrør fra et W. C. Rum op udenfor Tag, og i Stedet at anbringe et Rør, der endte blindt..... 386

En Skibsmægler, der af en Købmand sagsøgte til Udstedelse af en Deklaration om fælles Gavl, hvorom Parterne havde truffet en mundtlig Aftale, om hvis Betingelser der herskede Uenighed, frifunden, da Købmanden imod Skibsmæglerens Benægtelse ikke havde ført Bevis for den af ham paastaede Aftale 741

Domstolenes Kompetence.

Spørgsmaalet om, hvorvidt et af et Byraad valgt Medlem af en Skolekommission, uanset hans Udtrædelse af Folkekirken, havde Krav paa at indtræde som Medlem af Skolekommissionen, ikke anset udelukket fra Domstolenes Afgørelse..... 240

Drab.

En Brædkusk, hvis Hustru var ham utro og jævnlig havde pryglet ham, kom fuld hjem en Aften og skar den følgende Morgen,

da han var ved at lægge sig i Sengen hos Konen, men blev afvist af hende med et Næveslag i Hovedet, derefter Halsen over paa hende med en Brødkniv, hvorpaa han sprang i en Brønd. Tiltalte anset efter § 191 jfr. § 187.....	43
En 17aarig Tjenestedreng, der i Vrede over, at en Pige havde udskældt og drillet ham, med Overlæg dræbte hende ved at skære Halsen over paa hende med sin Lommekniv, anset efter § 190, jfr. 37. Se tillige Anmeldelse (falsk).....	195
En Kusk, der ved uforsvarlig Kørsel blev Skyld i en Mands Død, anset efter § 198.....	663

Ed.

Antaget, at en i et frivilligt Forlig fastsat Edsfrist skulde regnes fra Forligets Ratihabition.....	96
Under en Paternitetssag havde Manden vedgaaet at have haft Samleje med Barnemoderen, men gjort gældende, at det sidste Samleje fandt Sted før det kritiske Tidsrum. Det var imidlertid oplyst, at Kæresteforholdet var vedblevet, og at de havde besøgt hinanden paa deres Værelser i dette Tidsrum. Under Hensyn til, at det herefter var lidet sandsynligt, at det kønslige Forhold skulde være ophørt til det af Manden angivne Tidspunkt, og til de om Mandens Upaalidelighed fremkomne Oplysninger fandtes det betænkeligt at lade Sagens Afgørelse bero paa hans Ed. Sagen derfor gjort afhængig af Barnemoderens Ed.....	455

Embeds- og Bestillingsmænd.

En Politifldmægtig, der i en Række Tilfælde havde anvendt Hug og Slag navnlig imod Folk, der vare anholdte eller skulde anholdes, saa at der i et enkelt Tilfælde fremkom Læsioner, anset efter § 144, jfr. 126, § 126, jfr. 144 2. Stk. og § 203 samt idømt Erstatning. En Arrestforvarer for lignende Forhold anset efter § 144, jfr. 126 og 203.	
En Politibetjent for at have slaæet en Anholdt med en Stok anset efter § 144, jfr. 126.....	129
Under en Tvist mellem en Søfyrbøder og Marineministeriet om den Lønning, der tilkom ham, medens han i en Maaned gjorde Tjeneste paa et Kaserneskip, var der Enighed om, at Lønningen skulde bestemmes efter Lov om Sotillæg ved Søværnet af 6. Marts 1869 § 10, hvorefter der skulde gives ham Lønning som i Land. Udtalt, at der ved dette Udtryk alene kan være sigtet til den i Henhold til Lov om Lønninger ved Søværnet af 15. Maj 1868 § 5 ved Regulativ bestemte Dagløn, der ubetinget tilkommer Vedkommende, men ikke tillige til den tilfældige Fortjeneste ved Overarbejde i Land. Det af Fyrbøderen fremsatte Krav paa Ekstrabetaling for den Tid, han havde været ombord ud over den normale Arbejdsdag, derfor ikke anerkendt.....	638
Statueret, at en Græsningaret, der fra Arilds Tid tilkom Magistraten i Ribe, der bestyrede de saakaldte Ribe Holme, som en Embeds-	

indtægt, fremdeles tilkommer Magistraten eller nu Borgmeater-embedet i Ribe

Erstatning (i Kontraktsforhold).

- Sælgeren af en fast Ejendom paa Frederiksberg blev af Køberen sagsøgt til Erstatning, fordi han havde undladt at gøre opmærksom paa paa, at der ifølge Bygningsloven ikke maatte være selvstændig Beboelseslejlighed i Ejendommens Tagetage, hvor der ved Salget forefandt en til Atelier med Beboelse udlejet Lejlighed. Sælgeren, hvis Opgivelser om dette Lejemaal vare rigtige, og som ikke havde paataget sig nogen Garanti for den fremtidige Udlejning, fandtes ikke ved sin Undladelse at have paadraget sig Forpligtelse til at erstatte Køberen det lidte Lejetab og frifandtes... 433
- Et Aktieselskab havde antaget en Pladssalgs-Repræsentant mod Provision m. m. og med et Aars Opsigelse. Det forstrakte ham senere med el Laan, der skulde afdrages maanedvis. Da han ikke stillede den aftalte Sikkerhed for Laanet, opsagde Selskabet ham og standsede Udbetalingen af hans Provision. Han fratraadte derpaa sin Stilling.
- Udtalt, at Selskabet havde begaaet et Kontraktbrud, og tilkendt Agenten Erstatning, svarende til Provision m. m. for et Aar, dog med Fradrag af det, som han havde fortjent ved i et Aar efter sin Fratrædelse fra Stillingen at have haft sin Arbejdskraft til fri Raadighed 450
- I et Tilfælde, hvor en Kommissionær pr. Telefon havde solgt et Parti havareret Hvede, fragik Køberen Handelen. Spørgsmaal, om Kommissionæren maatte betragtes som garanterende Handelen. Dette ikke antaget 507
- Ved en Mageskiftehandel havde Køberen A. paataget sig at overtage nogle i Ejendommen indestaaende Prioriteter til en Kreditforening og til en fhv. Hotelejer B., og der blev mellem A. og B.s Sagførere ved veklede Skrivelser truffet et Arrangement om Overtagelsen, for hvilket A.s Sagfører paatog sig Selvskyldnerkaution. Da Sagens Ordning i længere Tid hindredes ved, at en efterstaaende Prioritet, som A. ikke skulde overtage, ikke blev fjernet, maatte B. lade Ejendommen sætte til Tvangsauktion og led derved et Tab.
- Udtalt, at selv om det kunde antages, at den A. paahvilende Pligt til at overtage Gælden til B havde været betinget af, at det lykkedes at faa den efterstaaende Prioritet fjernet, maatte der efter de foreliggende Oplysninger gaas ud fra, at det skyldtes A. selv, at denne Betingelse ikke blev opfyldt. Som Følge heraf tilkendtes der B. Erstatning hos A. og hans Sagfører 553
- Tilbagebetaling af et ved forligsmæssig Overenskomst fastsat Forsikringsbeløb, der senere viste sig at være for højt, nægtet, se Forsikring 622
- Efterat der mellem Københavns Kommune og en Grundejer var indgaaet en Overenskomst om Anlægget af en Gade over Grundejerens Grund fra Østerbrogade til Faxegade, hvilken Gade skulde

danne en Forlængelse af Rosenvængets Hovedvej, paastod Grundejeren sig tilkendt Erstatning hos Kommunen i Anledning af, at Forbindelsen mellem den nye Gade og Rosenvængets Hovedvej blev hindret ved et af Trediemand opsat Plankeværk. Erstatning nægtet, da Indholdet af Overenskomsten ikke afgav nogen Støtte for, men endog talte imod, at Kommunen skulde være forpligtet til at hidføre denne Forbindelse, og da der ej heller af de i Forbindelse med Overenskomsten staaende Forhandlinger kunde udledes nogen Forudsætning, der for Kommunen kunde medføre en Forpligtelse i den nævnte Retning.....	633
En Købmand dømt til at betale 3000 Kr. i Erstatning for Ikke-Opfyldelsen af en Mageskiftehandel, idet de af ham fremsatte Indsigelser, at Byttehandelens Opfyldelse var bleven umulig for ham, at Medkontrahtenten ikke var istand til at opfylde sine Forpligtelser, og at han selv ved Oprettelsen af Kontrakten havde været under Paavirkning af Beruselse, forkastedes.....	717

Erstatning (udenfor Kontraktsforhold).

En Forretningsfører for et Skrædderforbund idømt Erstatning for en med hans Navn undertegnet mod en Skræddersvend rettet Artikel. Skrædderforbundet derimod frifundet.....	61
I et Tilfælde, hvor en Slæbedamper med en Lægter paa Slæb, begge med Lods ombord, under Passagen gennem en Jernbanebro paasejlede Broen, saa at den maatte repareres, tilkendtes der ikke vedkommende Jernbaneselskab nogen Erstatning, da det ikke kunde antages, at der var udvist nogen Uagtsomhed ved Førelsen af Slæbedamperen og Lægteren.....	87
En Politifuldmægtig, der havde tilføjjet en anholdt Person, der gjorde Modstand, forskellige Læsioner, idømt en Erstatning af 100 Kr. .	129
En Ingeniør for Sigtelser for Bedragerier, fremsatte mod en tidligere Herredsfuldmægtig, idømt en Erstatning af 2000 Kr.	212
I et Tilfælde, hvor en i uskiftet Bo hensiddende Enkemand, der i Anledning af nyt Ægteskabs Indgaaelse skulde skifte med sin Adoptivdatter, havde skænket sin fremtidige Hustru en Panteobligation som Særeje, ansaas Hustruen, der efter Mandens Død sagsøgte af Adoptivdatteren, for erstatningspligtig med Hensyn til det Tab, der var tilføjjet denne ved, at Obligationen retstridig var bleven unddraget fra Skiftet.....	274
Køberen af en stjaalen Ko tilkendt Erstatning under en Tyverisag.	424
En Tiltalt, der tilføjede en Smedesvend en Skalle, hvorved Mellemkæbebenet og 4 Tænder sloges løse, idømt en Erstatning af 50 Kr.	467
En Redaktør for Overtrædelse af Forbud mod Optagelse af Advarsler mod, at der toges Arbejde hos eller for en Ekviperingshandler, idømt en Erstatning af 3000 Kr. 559, 562, 564, 567, 569, 571,	573
En Forretningsfører idømt Erstatning for nogle i en Bladartikel indeholdte Fornærmelser.....	625, 627
En for Uterlighed mod 2 Smaa piger dømt Person idømt en Erstatning af 100 Kr.	715

Falsk.

Pag.

- En tidligere for Falsk straffet Person mod sin Benægtelse anset skyldig i at have udfærdiget 11 falske Postanvisninger og derved forsynet dem dels med Paategninger, der indeholdt Efterligninger af en Postekspedient Navn, dels med Kvitteringspaategninger med fingerede Navne, og dømt efter § 269, 2 og § 268, jfr. § 275.... 268
- En provisionslønnen Handelsagent for Forfalskning af modtagne Ordre anset efter § 274, jfr. 268. Se tillige Bedrageri (§ 251).. 295
- En Cykletyv anset efter § 268 for til Brug ved Pantsætning paa stjaalne Regningsblanketter at have udfærdiget falske Kvitteringer, lydende paa fingerede Købere, forsynede med et med stjaalet Stempel paaført Navn, som han i et Tilfælde tillige underskrev.. 439

Fiskeri.

- En Fisker anset med Bøde efter Fiskerivedtægten for Vejle Fjord for at have fisket med Flyndervaad paa Tider, da dette ikke var tilladt 3
- En Tiltalt for Fiskeri med Garn efter Solnedgang i Gudena mellem Randers Sønderbro og Frisenvold Fiskegaard anset med Bøde og Konfiskation 82
- Antaget, at en Fisker havde været uberettiget til at fiske med Torskeruser paa et 3 andre Fiskere tilhørende, i sin Tid fra Staten erhvervet Fiskestade ved Humlebæk 504
- Under en af Baroniet Lehn mod nogle Gaardmænd i Ollerup for ulovligt Fiskeri i Nielstrup Sø anlagt Politisag, under hvilken det var oplyst, at Søen tilhørte Baroniet, og at der ved Udskiftningen i sin Tid blev truffet en Ordning, hvorefter den Ret til Fiskeri i Søen, der hidtil havde tilkommet Ejeren af Skjoldmose som Besidder af Bøndergods i Ollerup, vedblivende skulde bestaa som en til dette Gods i sin Helhed knyttet Rettighed, antoges Gaardmændene som Ejere af Ejendomme, der i sin Tid havde henhørt under Skjoldmose Fæstegods i Ollerup, berettigede til at deltage i Udøvelsen af denne Ret, men da det under Sagen var bevist, at det paatalte Fiskeri havde fundet Sted overalt paa Søen, medens Gaardmændenes Ret maatte forudsættes at være begrænset til en mindre Del, ansaa de ved deres Forhold at have gjort Indgreb i Baroniets Fiskeriret og idømtes Bøder og Erstatning. 727
- To Gaardmænd, der af Baroniet Lehn vare indklagede for Politiretten for ulovligt Fiskeri i Ollerup Sø, frifundne, da det mod deres Benægtelse ikke var tilstrækkelig godtgjort, at Fiskeriet var udøvet paa de i Klagen angivne Steder eller overhovedet paa andre Dele af Søen end saadanne, hvor Fiskeriretten havde hørt til Skjoldmose Gods og efter det foreliggende ikke tilkom Baroniet. 733

Forbrugsforeninger.

- Statueret, at en Forbrugsforening med Hensyn til Uddeling af Brændevin ikke er begrænset til et enkelt bestemt Uddelingssted 616

Forbud.

- Da et i 1890 for en Redaktør nedlagt, i 1891 stadfæstet Forbud mod, at han optog eller lod indrykke Advarsler mod, at der toges

Arbejde hos eller for en Ekviperingshandler, fandtes overtraadt ved flere, i 1906 og 1907 indrykkede, med en Tredjemands Navn underskrevne Artikler, blev Redaktøren under 7 mod ham anlagte Sager idømt Bøder og Erstatning, der fastsattes under et i den sidst paadømte Sag..... 559, 562, 564, 567, 569, 571, 573

Foreninger.

En Forening i København havde ladet afholde en Teaterforestilling med efterfølgende Bal, hvortil Billetterne afhændedes gennem Foreningens Medlemmer til Venner og Bekendte. Formanden frifunden for Tiltale efter Politivedtægtens § 72, da det ikke var oplyst, at der havde fundet nogen offentlig Bekendtgørelse Sted, og der ikke solgtes Billetter ved Indgangen 39

Forlig.

Antaget, at en i et frivilligt Forlig fastsat Edsfrist skulde regnes fra Forligets Ratihabition 96

Spørgsmaal om Behørigheden af et Tilbud i Henhold til et Politiforlig, se Tilbud..... 650

Forsikring.

Antaget, at den en Fallent tilkommende Ret til Erstatning ifølge en Ulykkesforsikring ikke kunde inddrages under Konkursboet 113

Efterat en mod Ulykkestilfælde forsikret Lokomotivfyrbøder, der havde faaet sit Hoved beskadiget, havde været under Lægebehandling i nogen Tid, blev han udskreven som rask, og der udbetaltes den Uheldsforsikringsforening, hvoraf han var Medlem, Dagpenge, hvorefter Foreningen udstedte en Kvittering hvori den erklærede at Forsikringselskabet havde opfyldt hvert Krav, som Forsikringskontrakten berettiger os til at fremsætte. Fyrbøderen blev senere atter syg som Følge af Kontusionen og erklæredes rimeligvis for stedse ude af Stand til at varetage noget Arbejde.

Forsikringselskabet dømt til at betale Erstatning for Invaliditet, idet Kvitteringen ikke med Føje kunde opfattes som indeholdende en ubetinget Renunciation 367

2 Fiskere havde, medens de var i Land for at grave Orm, ladet en Fiskerkvase ligge for Anker ved Kysten. De sejlede senere ud til Skibet for at bjerge Storsejlet og forlod det atter, for at hente deres Agn og Redskaber, men imidlertid var Vinden tiltaget og havde drejet sig, saa at det ansaas ugørligt at naa ud til Fartøjet. Dette strandede i Løbet af den følgende Nat.

Vedkommende Forsikringselskab ikke anset pligtigt at udrede Forsikringen under Hensyn til en Bestemmelse i Statutterne om, at »Skade eller Forlis, der rammer et Fartøj, naar det henligger uden Mandskab om Bord, erstattes ikke«..... 418

Statueret, at der ifølge Lov 29 Marts 1904 § 51, 2 ikke kunde gøres Udlæg i en af Rekvizitus hos et tilladt udenlandsk Selskab tegnet Livsforsikringspolice, der var tegnet før Selskabets Anerkendelse 479

Efterat der var begaaet Indbrud hos en Grosserer, der havde tyveriforsikret, fastsattes Erstatningen ved Forhandling mellem Bestjaalne og en af Selskabets Taksatorer til et vist Beløb. Da en

- Del af de stjaalne Effekter senere kom til Stede og vurderedes, viste det sig, at Erstatningen var for højt ansat. Tilbagebetaling nægtet, da de førte Forhandlinger maatte anses at have resulteret i en endelig forligsmæssig Overenskomst om Erstatningens Fastsettelse, og det var uomtvistet, at Grossererens ikke under Forhandlingerne var fremkommet med nogen bevidst urigtig Angivelse af de stjaalne Genstandes Beskaffenhed og Værdi..... 622
- Efter at en ulykkesforsikret Overhornblæser paa en Marchtur havde paadraget sig en Muskelfibersprængning i Lænderegionen, der medførte Lægebehandling i en Maaned, modtog han som Erstatning Dagpenge for dette Tidsrum og kvitterede derfor. Det viste sig senere, at han ikke var fuldstændig rask, og noget over 2 Aar efter Ulykkestilfældet blev han kasseret for uhelbredelig Sygdom i Lænderegionen. Under den af ham mod Selskabet til Invaliditets-erstatning anlagte Sag frifandtes Selskabet, da hans Krav ifølge Forsikringsbestemmelserne maatte anses bortfaldet..... 723

Forsøg.

- En Tiltalt, der sammen med en Medtalt — som senere tilstod — blev antruffen paa en Loftsgang under et Indbrudsforsøg, dømt mod sin Benægtelse efter § 280, 2det Stk., jfr. § 46..... 307
- En ofte straffet Tiltalt, der i flere Timer opholdt sig paa en Maleriudstilling, stadig søgende hen, hvor der var Trængsel, og som forsøgte at aabne en Dames Taske samt stak sin Haand ned i en Dames Jaketlomme, mod sin Benægtelse dømt for Forsøg paa Lommetyveri..... 387
- En Tiltalt, der gennem et Vindue steg ind i et Karlekammer, men efter at have undersøgt et Klædeskab forlod Kammeret uden at stjele, anset efter § 229, 4de Stk., jfr. § 46..... 319

Forudsætning.

- Antaget, at en Opsigelse af en Panteobligation, til hvilken Opsigelse var knyttet en Forudsætning med Hensyn til Ordningen af en Af-tægtsyldelse, var bortfalden, da Forudsætningen var bristet. En i Henhold til Obligationen foretagen Udlægsforretning derfor op-hævet..... 163
- En Garver A. udstedte i 1900 et Garantibevis, hvori han erklærede, at han i Anledning af, at han var indtraadt som Medlem af »Danske Garveres Fællesforretning«, garanterede for en vis Sum. Foretagendet blev imidlertid stillet i Bero paa ubestemt Tid og kom først i Gang i Slutningen af 1902, uden at der da blev af-æsket A., der i Oktober 1902 paa Grund af Sygdom havde op-givet sin Bedrift som Garver, nogen Erklæring om fornyet Tilslut-ning til Selskabet. Først i Februar 1906 blev Betaling efter Garantibeviset afkrævet A.

Under den mod A. anlagte Retssag statueredes det, at han maatte anses for løst fra sine Forpligtelser overfor Selskabet, idet det maatte anses som en naturlig og for alle Vedkommende kendelig Forudsætning for hans Forpligtelse efter Garantibeviset, at de Bestræbelser, som i 1900 udfoldedes af Selskabets Bestyrelse for at faa Forretningen etableret, fortsattes uden nogen væsenlig

Afbrydelse og indenfor en rimelig Tid førte til det tilsigtede Resultat, saaledes at A. ogsaa fik Adgang til som Parthaver i Forretningen at opnaa de Fordele, som denne Stilling kunde føre med sig 457

Spørgsmaal om, hvorvidt en mellem Københavns Kommune og en Grundejer indgaaet Overenskomst om et Gadeanlæg var afsluttet under den Forudsætning, at Kommunen forpligtede sig til at sætte Gaden i Forbindelse med en Vej, hvoraf den dannede Forlængelse, se Erstatning i Kontraktsforhold..... 638

En Mand blev af et Dampskibsselskab ansat som 1ste Styrmand i et af dets Skibe, mod at han indsatte 5000 Kr. i Aktier i Selskabet. Da han efter at have sejlet i 2 Aar afskedigedes uden nogen ham tilregnelig Aarsag, dømtes Selskabet til at betale ham 5000 Kr. mod Udlevering af de af ham tegnede Aktier..... 647

Fremmede.

En Tysker anset efter Lov 15 Maj 1875 § 22 618

Fuldmagt.

I et Tilfælde, hvor en Kommissionær pr. Telefon havde solgt et Parti havareret Hvede, fragik Køberen Handelen. Spørgsmaal, om Kommissionæren maatte betragtes som garanterende Handelen. Dette ikke antaget 507

Antaget, at en Person, der under en Købmands Sygdom forestod hans Forretning, ikke med bindende Virkning for hans Bo — i hvilket Arv og Gæld blev fragaaet — Dagen efter hans Død kunde betale forfalden Gæld 524

Færdselret.

En Parcellist, der havde afspærret en over hans Lod førende privat Vej med en Bom, og som af en Godsejer sagsøgte til at fjerne Bommen, frifunden, da Godsejeren ikke havde godtgjort, at der, da Vejen udlagdes, var tillagt ham nogen Ret til at befare den som Ejer af Godset eller de derunder hørende Jorder, og han heller ikke havde godtgjort, at han senere havde vundet nogen Ret til Færdsel ad Vejen..... 269

Gangstier.

Et Sogneraad i Medfør af Lov 4 Juli 1850 § 4 tilpligtet at betale Erstatning til en Gaardejer for Grund, afgiven til en Skolesti, da det ikke ved et stort Antal Vidneforklaringer kunde anses godtgjort, at der paa det Sted, hvor Stien var anlagt, tidligere havde løbet nogen Sti, der enten var udlagt som Skolesti eller fra Alders Tid upaatalt havde været benyttet af alle og enhver 485

Garantibeviser.

En Garvermester anset løst for Forpligtelsen ifølge et af ham udstedt Garantibevis, se Forudsætning..... 457

Gaver.

Statueret, at en Dame ved et Gavebrev maatte anses for at have disponeret over de deri omhandlede Midler saavel til Fordel for sin Søn som til Fordel for hans Børn eller eventuelt andre Ar-

vinger efter Loven. Da Midlerne af »Bikuben« vare afgivne til Sønnens Dødsbo, kendtes Sønnens 2 Døtre berettigede til at erholde dem udleverede.....

36

Et Gavebrev, oprettet af en Enke, der efter flere Vidners Forklaring var aandssvækket og ifølge en Læges Erklæring led af Senilitet, opretholdt, idet der ikke antoges at foreligge tilstrækkelig tilforladelige Holdepunkter for den Antagelse, at Sygdommen paa det Tidspunkt, da hun underskrev Gavebrevet, var saa fremskreden, at hun var ude af Stand til at fatte Betydningen af den ved Gavebrevet skete Overdragelse

228

En Partikulier havde som Gave til sin Søn udstedt en Panteobligation, der skulde være unddraget af Retsforfølgning fra Sønnens Kreditorers Side, og som efter Sønnens Død skulde tilfalde hans Arvinger efter Loven, uden at Sønnen skulde være berettiget til at disponere over Kapitalen ved Testament. Ved Sønnens Død blev der af to Kreditorer nedlagt Paastand om Kapitalens Inddragelse i hans Dødsbo. Udtalt, at Giveren ved Bestemmelserne i Obligationen udtrykkeligt havde disponeret over Kapitalen saavel til Fordel for sin Søn som ved dennes Død til Fordel for hans Arvinger efter Loven. Sønnens Hustru og Søn i deres Egenskab af Sønnens Arvinger efter Loven derfor kendte berettigede til at erholde Kapitalen udleveret.....

668

Gentagelse.

En Vestindianer anset for Tyveri af et Reb efter Fdg. 11 April 1840 § 1, jfr. Anordn. 6 Januar 1852 § 2, idet der ikke tillagdes en ham den 18 Januar 1882 overgaaet Ekstraretsdom, ved hvilken han bl. a. var anset efter Fdg. 11 April 1840 § 1, Gentagelsesvirkning

194

En Krigsretsdom, hvorved en Tiltalt var dømt efter § 280, 1ste Stk., ikke tillagt Iterationsvirkning, da det derved paadømte Tyveri ifølge de Højesteret forelagte Oplysninger var forøvet inden den ham sidst overgaaede Dom.....

641

Habilitet.

Et Gavebrev, oprettet af en Enke, der efter flere Vidners Forklaring var aandssvækket og ifølge en Læges Erklæring led af Senilitet, opretholdt, idet der ikke antoges at foreligge tilstrækkelig tilforladelige Holdepunkter for den Antagelse, at Sygdommen paa det Tidspunkt, da hun underskrev Gavebrevet, var saa fremskreden, at hun var ude af Stand til at fatte Betydningen af den ved Gavebrevet skete Overdragelse

228

Hor.

Se Sædeligheden.....

376

Hæleri.

En Tiltalt, der af sin Broder havde modtaget stjaalne Penge, dømt mod sin Benægtelse for Hæleri.....

311

	Pag.
En med en Mand samlevende Kvinde, der havde deltaget i Fortæringen og Forbruget af de af ham stjaalne Koster, anset efter § 238.....	600
En ofte straffet Tiltalt, der fandtes i Besiddelse af en stjaalen Cykle, anset som Hæler i Henhold til det indirekte Tyvs- og Hælerbevis	618
En Tiltalt dømt efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis for ulovlig Besiddelse af en Cykle.....	656
En Nordmand dømt efter det indirekte Tyvs- og Hælerbevis for ulovlig Besiddelse af en Cykle.....	661

Hørværk.

Ituslagning af en Rude med en Brændevinsflaske ikke henført under § 296, da det maatte antages, at Forsæt ikke forelaa.....	281
---	-----

Høvd.

En Færdselsret indrømmet bl. a. i Henhold til Alderstidshøvd, uanset at Færdslen ikke stadig var foregaaet paa samme Sted.....	91
Antaget, at den Omstændighed, at et Sogns Beboere i lang Tid faktisk havde været fri for at betale en Bølgetræderløn, ikke kunde anses for tilstrækkelig Adkomst til at fordre Tilstanden opretholdt uforandret i Fremtiden (Forbehold).....	522
Antaget, at der ikke var vunden Alderstidshøvd paa en i 50—60 Aar fortsat Afhentning af Tang og Sand fra en Strandlod, der maatte antages paa tilsvarende Maade at være udøvet af alle og enhver blandt Beboerne i de omliggende Sogne.....	691

Indiciebevis.

En flere Gange for Sædelighedsforbrydelser straffet Tiltalt mod sin Benægtelse anset for Voldtægt imod en 73aarig Enke.....	18
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri fra en Trækrude i Henhold til den af en Medtiltalt afgivne Forklaring, der støttedes ved andre Omstændigheder.....	66
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for at have voldtaget en 39aarig uberygtet Pige ved en Landevej, da Pigen erklærede, at hun bestemt troede, at Tiltalte var identisk med Voldsmanden, uden at hun dog turde aflægge Ed derpaa, og da Sagens øvrige Oplysninger, navnlig at et Tiltalte tilhørende Piberør var fundet paa Gerningsstedet, talte imod ham.....	249
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Udfærdigelse af 11 falske Postanvisninger, bl. a. i Henhold til et af 2 Skriftsagkyndige afgivet Vidnesbyrd.....	288
En Tiltalt, der sammen med en Medtiltalt — som senere tilstod — blev antruffen paa en Loftgang under et Indbrudsforsøg, dømt mod sin Benægtelse efter § 230, 2det Stk., jfr. § 46.....	307
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset for Tyveri af 5 Cykler, deriblandt en Motorcykle. De Forklaringer, han afgav om sin Adkomst til dem, vare usandfærdige, og paa de fleste af dem var Fabriksmærket fjernet og Forandringer foretagne.....	325

En ofte straffet Tiltalt, der i flere Timer opholdt sig paa en Maleriu- dstilling, stadig søgende hen, hvor der var Trængsel, og som forsøgte at aabne en Dames Taske samt stak sin Haand ned i en Dames Jaketlomme, mod sin Benægtelse dømt for Forsøg paa Lommetyveri	337
To tidligere straffede Personer mod deres Benægtelse i Henhold til Vidneforklaringer dømte for Tyveri, begaaet ved Indstigning gen- nem en Lem, der førte ind til en Skærelø	411
To Kvinder mod deres Benægtelse ansete for Tyveri af et Guldur fra en Mand, med hvem de var i Selskab paa en Beværtning...	531
En tidligere straffet Person ved den af Bestjaalne afgivne beedigede Forklaring, der støttedes ved andre Vidners Udsagn, medens de af Tiltalte afgivne Forklaringer vare vaklende og tildels usand- færdige, anset for Tyveri af en Tegnebog med Penge	542
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri fra et aflaaet Sove- værelse af nogle fremmede Mønter, der fandtes i hans Besid- delse	656
To ofte straffede Tiltalte mod deres Benægtelse dømte for Indbrud i en Beværtningskælder. Den ene fandtes sovende i beruset Til- stand i Beværtningens Køkken, den anden sovende i et løssagtigt Fruentimmers Logis, hvor de stjaalne Flasker stod paa Bordet. Hertil kom endvidere Forklaringer af to Fruentimre, der havde deltaget i Nydelsen af de stjaalne Drikkevarer ..	709
En aandssvag Person dømt for Uterlighed i Henhold til de af 2 Smaaapiger paa 7 og 8 Aar afgivne Forklaringer, der støttedes af Forældrenes Forklaringer	715
En ofte straffet Tiltalt, der anholdtes bærende paa en Sæk med Tyvekoster fra et Indbrud kort efter at være set paa Gernings- stedet, mod sin Benægtelse dømt for Indbrud	745

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En aandssvag Pige dømt som Tyv med Hensyn til et stjaalet Guldur	223
En Tiltalt anset som Tyv med Hensyn til en Cykle	302
En Tiltalt dømt for Tyveri af et Ur fra en Person, han havde drukket Brændevin sammen med	351
En Tiltalt anset som Hæler med Hensyn til en stjaalen Cykle	618
En Tiltalt dømt som Hæler for ulovlig Besiddelse af en Cykle	656
En Nordmand dømt som Hæler for ulovlig Besiddelse af en Cykle ..	661

Island.

En Endossent dømt til at betale Vekselsløbet, uden at det tilstedtes ham med Ed at bekræfte sin Paastand om, at den paa Vekslen med Tal skrevne Sum var forfalsket	371
--	-----

Jagt.

En Tiltalt anset med Bøde efter Jagtlovens § 23 for at have skudt en Maage paa Stranden udfor en Statsskov	4
---	---

Pag.

En Tiltalt, der om Natten skød 2 Fasaner i en Skov, anset efter Lov 8 Maj 1894 § 28, 1ste til 4de Stk., med Bøde, Konfiskation af Bøsse og Erstatning.....	600
--	-----

Jernbaner.

Spørgsmaal om Erstatning for Paasejling af en Jernbanebro, se Søfartsforhold	87
--	----

Jordemødre.

Statueret, at Reglement af 21 November 1810 § 15 ikke hjemler Jordemødre paa Landet Fritagelse for at svare de paa Jordlodden hvilende Hartkornsskatter til Sognekommunen og Tiender.....	328
---	-----

Kaution.

En Garvermester anset løst for Forpligtelsen ifølge et af ham udstedt Garantibevis, se Forudsætning.....	457
En Køber af en fast Ejendom og hans Sagfører, der havde paataget sig Selvskyldnerkaution for Opfyldelsen af et Løfte om Overtagelse af en Prioritet, dømte til at betale Erstatning til Prioritetshaveren for det Tab, der tilføjedes ham ved, at Løftet ikke blev opfyldt, se Erstatning i Kontraksforhold.....	553
To Selvskyldnerkautionister for et Sygekasseforeningsbud, som havde undladt at indbetale en Del af det af ham opkrævede Kontingent, dømte til at indfri deres Kaution hver med Halvdelen — idet der for Højesteret ikke var Spørgsmaal om Forandring af Underrettsdommen til Fordel for Sygekasseforeningen	681

Kirker.

En Kirkeejer, der af et Sogneraad sagsøgte til at betale Bælgetræderen ved Kirken, frifunden, da Sogneraadet ikke fandtes at kunne støtte nogen Ret paa en Bestemmelse i de Auktionskonditioner, i Henhold til hvilke Staten i 1855 havde solgt Kirken, og ej heller paa Alderstids Hævd	522
--	-----

Kommissionsforhold.

I et Tilfælde, hvor en Kommissionær pr. Telefon havde solgt et Parti havareret Hvede, fragik Køberen Handelen. Spørgsmaal, om Kommissionæren maatte betragtes som garanterende Handelen. Dette ikke antaget	507
---	-----

Konkurs.

En Bestemmelse i en Kontrakt mellem et Aktieselskab og en Bogholder om Uopsiglighed i 5 Aar ikke anset bindende for Aktieselskabets Konkursbo, se Arbejdsforhold.....	6
Antaget, at den en Fallent tilkommende Ret til Erstatning ifølge en Ulykkesforsikring ikke kunde inddrages under Konkursboet.....	113
En Bankdirektør havde ved Transport-Købekontrakt overdraget sin Ejendomsret til en Fjerdedel af et Grundstykke, hvormed fulgte en solidarisk Forpligtelse ifølge Købekontrakten til at betale den resterende Del af Købesummen til en Bank, saaledes at denne	

indtraadte i hans Rettigheder og overtog hans Forpligtelser. Paa Grund af Udeblivelse med Renten lod Sælgeren af Grundstykket sig indsætte i Besiddelsen, og senere overdrog Bankdirektøren ved Deklaration sin Ret mod Banken til Skadesløsholdelse for Forpligtelserne i Anledning af Købekontrakten til Sælgeren. Efterat Banken var gaaet fallit, anmeldte Sælgeren i Konkursboet sit Krav paa Restkøbesummen med Fradrag af det Beløb, hvortil Grundstykket var vurderet ved Skønsforretning.

Dette Krav anerkendtes, uden at det tillodes Boet at likvidere Beløbet i de Modkrav, som Boet havde paa Bankdirektøren, da disse efter det foreliggende vare det heromhandlede Retsforhold uvedkommende.....	166
En af nogle Kreditorer indgiven Begæring om, at en Tømmermesters Bo toges under Konkursbehandling, tagen til Følge, da det maatte anses godtgjort, at hans Bo, da Begæringen modtoges af Skifteretten, var utilstrækkeligt til Betaling af hans Gæld, og at dette fremdeles var Tilfældet.....	262
En af en insolvent Debitor foretagen Betaling af et ifølge Forlig skyldigt, ikke forfaldent Beløb afkræftet i Henhold til Konkurslovens § 20	348

Kontrakt.

En Købmand A. havde med sine Venners Hjælp indgaaet en frivillig Akkord med sine Kreditorer, men i Henhold til en hemmelig Aftale med en af disse, B., udstedt en Vexel til ham, som han betalte efterat være dømt dertil under en Vexelsag. Da han under Paaberaabelse af D. L. 5—1—2 tilbagesøgte det betalte Beløb hos B., frifandtes denne, idet det udtaltes, at selv om Parterne ved at træffe den hemmelige Aftale havde handlet retsstridigt overfor A.s Kreditorer eller de Venner, der havde støttet ham, indeholdt dette ikke Hjemmel for A. til at fragaa det Løfte, han havde givet B. om Betaling af Gælden.....	268
--	-----

Konventionalbøde.

En cand. jur. for Overtrædelse af en Overenskomst, hvorved han forpligtede sig til i et vist Tidsrum ikke at drive Sagførervirksomhed eller tage Plads som Sagførerfuldmægtig indenfor et vist Omraade, idømt en Konventionalbøde.....	243
--	-----

Kost og Tæring.

Kost og Tæring tilkendt en mødende Indstævnt.....	295, 495, 559
---	---------------

Kumulation.

To Sager paa kendte under et i Henhold til Bevilling.....	524
---	-----

Kunstnerret.

En Boghandler havde, før Lov 19 December 1902 traadte i Kraft, ladet tage fotografiske Plader af nogle Kunstværker, hvilke Plader han efter Lovens Ikrafttræden lod overføre til Zinkplader og benyttede ved Udgivelsen af et Album og en Serie Brevkort. Udtalt, at denne Benyttelse maatte anses tilladt efter Lovens § 87, 3die Stk.....	529
---	-----

	Pag.
Kvaksalveri.	
En tidligere for Kvaksalveri dømt Person, der skaffede Patienter Medikamenter fra en homøopatisk Læge i Tyskland og i den Anledning i flere Tilfælde undersøgte Patienterne, dømt for Kvaksalveri, er tillige Medikamenthandel	361
Kvartergødtgørelse.	
En Kanoner i Marinen, hvem der var tildelt Kvarter i Nyboder mod et aarligt Afdrag af 120 Kr. i Lønningen, ikke tillagt Kvartergødtgørelse efter Lov 15. Februar 1902 § 8, da den paagældende Bolig maatte anses som Kvarter in natura, uanset at der gaves noget Vederlag derfor.....	592
Kvittering.	
Udtalt, at en i Anledning af et Ulykkestilfælde til et Forsikrings-selskab udstedt Kvittering for Opfyldelsen af ethvert Krav ikke med Føje kunde opfattes som indeholdende en ubetinget Renuncia-tion, se Forsikring.....	367
Køb og Salg.	
Spørgsmaal om, hvorvidt en Centrifuge var solgt under en vis Garanti. Dette ikke anset bevist	444
Spørgsmaal om Sælgerens Standsningsret, se Standsningsret.....	586
Landbrugsprodukter (Handel med)	
Udtalt, at Lov 30. Marts 1906 § 6 ikke paabyder Forhandling i original Emballage af dansk Smør, og at den videregaaende Be-stemmelse i § 3 i Landbrugsministeriets Bekendtgørelse af 1. Sep-tember 1906 saaledes savner Hjemmel i Loven	158
Landkommuner.	
Spørgsmaal om, hvorvidt et Sogneraad i en Skrivelse til et Amts-raad havde paataget sig en ubetinget Forpligtelse med Hensyn til Vedligeholdelse af en Bro, se Broer.....	170
Løje.	
Udtalt, at der mangler Føje til at forstaa et i en Lejekontrakt fast-sat Opsigelsesvarsel af $\frac{1}{4}$ Aars Varsel forud for en Flyttedag paa anden Maade, end Ordlyden i og for sig hjemler	335
Levnedsmidler.	
To Tiltalte, der var satte under Tiltale for Overtrædelse af Straffe-lovens § 290, fordi de havde afhændet Kroppen af en af Yver-og Børbetændelse lidende Ko, søm af en Dyr læge var beordret nedalaet, til en tredie Tiltalt, der dem bekendt vilde sælge den til Menneskeføde, efter Omstændighederne kun ansete efter Lov Nr. 69 af 24. April 1903 § 5, jfr. § 4, medens Sidstnævnte for at have solgt Kødets videre under en ham bevidst urigtig Garanti for, at det var sundt og godt, blev anset efter Strfl. § 257, men derimod — idet Straffen sattes til Fængsel — ikke tillige efter Lov 24. April 1903 § 5	393

	Pag.
Mageskifte.	
En Købmand dømt til at betale 3000 Kr. i Erstatning for Ikke-Opfyldelsen af en Mageskiftehandel, idet de af ham fremsatte Indsigelser, at Byttehandelens Opfyldelse var bleven umulig for ham, at Medkontrahenten ikke var istand til at opfylde sine Forpligtelser, og at han selv ved Oprettelsen af Kontrakten havde været under Paavirkning af Beruselse, forkastedes.....	717
Meddelagtighed.	
Udtalt med Hensyn til en Opvarter, der tilligemed Principalen var tiltalt for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., i Anledning af, at nogle Restaurationskabinetter benyttedes til Utugt, at Reglerne om Meddelagtighed ikke vilde kunne finde Anvendelse paa hans Forhold	47
En Tiltalt, der for at fri sig for Ansvar havde formaaet en Medtiltalt til at afgive falsk Forklaring for Retten, anset efter § 146, sammenholdt med § 52.....	281
En Tiltalt, der understøttede en Medtiltalt i hans Voldtægtsforsøg ved at trække Pigens Ben fra hinanden, anset efter § 168, jfr. §§ 46 og 47.....	653
Medicinalvæsen.	
En Kvaksalver, der skaffede Patienter Medikamenter, bestaaende af pulveriseret Rørsukker uden Tilsætning og kun indeholdende den minimale Saltmængde, der findes i almindelig Melis, tilsendte fra en homøopatisk Læge i Tyskland, saaledes at Pulverne sendtes med Posten direkte til Patienterne mod Postoprævning, frifunden for Sigtelse for ulovlig Medikamenthandel	361
En Materialist dømt for Salg af Borvaselin, da denne Vare nu var optaget paa Fortegnelsen over de for Tiden fra den almindelige Detailhandel undtagne præparererede Medicinalvarer	539
Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.	
To Tiltalte, af hvilke den ene for at fri den anden for Ansvar efter Anmodning af ham havde afgivet falsk Forklaring for Retten, ansete efter § 146, for sidstnævntes Vedkommende sammenholdt med § 52.....	281
Modregning.	
Spørgsmaal om et Konkursbos Ret til at likvidere et anmeldt Krav i de Modfordringer, Boet havde paa en Tredjemand, se Konkurs. Efterat en Mand, der en Tid lang havde været ansat som fast Medarbejder i sin Broders, en Manufakturhandlers Forretning, var død, fremsatte Broderen Krav imod Enken paa Beløb, som den Afdøde i Løbet af en lang Aarrække skulde være bleven ham skyldig. Fra Enkens Side blev der til hendes Frifindelse fremsat et Modkrav paa Løn, som Afdøde ifølge en af ham ført Kontrabog havde tilgode hos Broderen. Dette Lønkrav efter det foreliggende og navnlig ogsaa under Hensyn til Bestemmelsen i D. L. 5—14—47 anerkendt, og Enken derfor frifunden	166 671

Myndighed (Forbrydelse mod den offentlige).

En for truende Holdning overfor en Skovbetjent sigtet Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis	4
En Tiltalt, som, da han blev udvist af en Fattiggaard, udskældte og truede Fattiggaardsbestyreren, anset efter §§ 100 og 101	169
En Person, der rasende over at skulle følge med paa Stationen, udskældte nogle Betjente og slog og sparkede om sig, saa at der tilføjedes dem nogle Knubs og Slag, anset efter § 100 og 101 ...	355
En Snedker, der paa Foden af en Kvittering, afsendt til en Godskasserer, der paa et Sogneraads Vegne havde udbetalt ham et Beløb, havde anført et fornærmeligt Vers til Overvejelse for et navngivent Sogneraadsmedlem og et andet Medlem af Sogneraadet, frifundet for Tiltale efter Strfl. § 101, allerede fordi Udladelsen ikke var fremkommen i Anledning af de paagældende Sogneraadsmedlemmers Udøvelse af offentlig Myndighed	442
En Tiltalt, der havde gjort Mine til at kaste eller slaa en Lampe imod en Politibetjent, anset efter § 100	465
En Tiltalt, der efterat have nægtet at gaa med en Politibetjent hen til det Sted, hvor en Rude var ituslaaet, sparkede Betjenten og slog ham med knyttet Haand, anset efter § 100	489
En Epileptiker med abnorm Modtagelighed for Virkningen af Alkohol, der efter i beruset Tilstand at have øvet Vold, under sin Anholdelse slog, sparkede og udskældte vedkommende Betjente, anset efter §§ 100 og 101, jfr. § 89	510
En Tugthusfange, der under sin Undvigelse fra en Sindssygeanstalt tilføjede en Nattevagt et kraftigt Slag i Hovedet og et Slag over Haanden med en Jernstang, anset efter § 100	576
En Tiltalt, der angreb en Politibetjent, som var tilkaldt for at fjerne ham, kradsede og sparkede ham og udskældte saavel ham som en senere tilstedekomne Betjent, anset efter §§ 100 og 101 ...	713

Myndighedsmisbrug.

En Politifuldmægtig, en Arrestforvarer og en Politibetjent for Anvendelse af Hug og Slag ansete efter § 144, jfr. § 125, se Embeds- og Bestillingsmænd	129
--	-----

Nova.

Efterat det ved Bevilling var tilladt en Appellant for Højesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som han, naar han havde givet behørigt Møde for Hof- og Stadsretten, kunde have fremsat, udtaltes det, at da Appellanten forinden Sagens Foretagelse for Højesteret kun havde givet Modparten Meddelelse om, at han vilde fremkomme med en enkelt bestemt Benægtelse, men derimod ikke om forskellige andre af ham for Højesteret fremsatte Indsigelser og Benægtelser, vilde der allerede paa Grund heraf ikke mod Modpartens Protest kunne tages Hensyn til de sidst ommeldte Indsigelser og Benægtelser	625
--	-----

Næringsbrug (ulovligt).

En Detailhandler anset med Bøde for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og 5te Gang begaaet ulovlig Brænde vinsudkænkning, og tillige dømt til at have sin Ret til Brænde vinsalg forbrudt .. 191

Næringsvæsen.

Statueret, at en Forbrugsforening med Hensyn til Uddeling af Brænde vin ikke er begrænset til et enkelt bestemt Uddelingssted 616

En Konditor, der havde solgt Kager ud af Huset om Aftenen Kl. 9, frifunden for Overtrædelse af Lukkeloven af 19 Juni 1908, da Udtrykket »tilberedte Spisevarer« i Lovens § 8 efter almindelig Sprogbrug omfatter Kager, og der mangler Hjemmel til at antage, at det i Sammenhængen er taget i en snævrere Betydning..... 703

Nedværgo.

En Gaardejer, der, da en Tjenestekarl, som mente at have Penge til gode hos ham, greb fat i ham og gjorde Mine til at ville give ham en Skalle, affyrede en Revolver rettet nedad, saa at Skuddet ramte Karlen i Laaret, frifunden, allerede fordi der manglede Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at det ikke var hans Hensigt at ramme Karlen..... 199

Opholdspaalæg.

En Tiltalt anset for Overtrædelse af Opholdspaalæg og meddelt nyt Paalæg 611

En Betler anset for Overtrædelse af Opholdspaalæg 631

Opsigelse.

Antaget, at en Opsigelse af en Panteobligation, til hvilken Opsigelse var knyttet en Forudsætning med Hensyn til Ordningen af en Aftægtsydelse, var bortfalden, da Forudsætningen var bristet. En i Henhold til Obligationen foretagen Udlægsforretning derfor ophævet 163

Udtalt, at der mangler Føje til at forstaa et i en Lejekontrakt fastsat Opsigelsesvarsel af $\frac{1}{4}$ Aars Varsel forud for en Flyttedag paa anden Maade, end Ordlyden i og for sig hjemler 335

Pension.

Antaget, at Politibetjentstillingen i Almindelighed ikke medfører saadanne smittefarlige Berøringer med Befolkningen, som Lov af 14 April 1905 § 11, 3dje Stykke, har for Øje. En paa Grund af Tuberkulose afskediget Politibetjents paa denne Lovbestemmelse støttede Paastand om Pension af $\frac{2}{3}$ af Lønningen derfor ikke taget til Følge.

En subsidier Paastand om Pension som tilskadekommen, fordi hans Tuberkulose skulde skyldes en af ham under Udførelsen af hans Tjeneste for flere Aar siden paadraget Forkølelsesygdом, heller ikke tagen til Følge, da det ikke kunde anses oplyst, at hans Tuberkulose skyldtes denne Sygdom..... 265

Polititilhold.

En Kvinde, hvem der i Henhold til Lov 30 Marts 1906 § 1 og Lov 3 Marts 1860 § 2 var givet Tilhold om at søge lovligt Erhverv og melde sig for at give Oplysning om, hvorledes hun ernærede sig, anset at have overtraadt Tilholdet ved at gøre en usandfærdig Anmeldelse om Arbejde; Varetægtsfængslet i Medfør af Strfl. § 58 traadt istedetfor Straf. Tilholdet derimod ikke anset overtraadt ved, at Tiltalte, der i det Væsenlige ernærede sig ved Utugt, samtidig uden Vederlag havde arbejdet hos en Kvinde, der havde Arbejde for det militære Klædedepot, for at lære Skræddersyning, og at hun havde anmeldt, at hun havde Arbejde ved Syning af Militærbenklæder 127

En Kvinde havde, efterat have faaet Tilhold om at søge lovligt Erhverv, boet hos, ført Hus for og haft sit Underhold hos sin Kæreste, men suppleret sine Indtægter ved at søge Erhverv ved Utugt. Fundet betænkeligt at statuere, at hun derved havde overtraadt Tilholdet, og Tiltalte derfor frifunden 399

En Kvinde, der efter at have faaet Tilhold om at søge lovligt Erhverv fik Ophold hos en Familie, hvor hun foruden med lidt Husgerning var beskæftiget med at lappe og stoppe Familiens Tøj og som Vederlag foruden Kost og Logis havde en maanedlig Løn af 12 Kr., hvilken Indtægt hun supplerede ved at drive Erhverv ved Utugt, ikke anset at have overtraadt det ommeldte Tilhold 502

Politivedtægter.

En Forening i København havde ladet afholde en Teaterforestilling med efterfølgende Bal, hvortil Billetterne afhændedes gennem Foreningens Medlemmer til Venner og Bekendte. Formanden frifunden for Tiltale efter Politivedtægtens § 72, da det ikke var oplyst, at der havde fundet nogen offentlig Bekendtgørelse Sted, og der ikke solgtes Billetter ved Indgangen 89

Procedure.

Udtalt, at en for Højesteret nedlagt subsidær Paastand ikke kunde komme i Betragtning, allerede fordi den laa udenfor Proceduren i de tidligere Instanser 348

Processuelle Mulfter.

To Underretssagførere mulfterede for utilbørligt Ophold af Sagen.. 58

En Part idømt Bøde for usømmelig Procedure for Underretten. Samme mulfteret for de af ham under den skriftlige Procedure for Højesteret fremsatte fornærmelige Udladelser om Sættedomeren og Overretten 322

En frasepareret Mand idømt Mulkt for usødig Trætte under en Sag angaaende Underholdsbidrag til Hustruen 738

Pryglestraf.

En af Overretten idømt Tillægsstraf af Rottingslag bortfalden, da det ikke ansaas tilstrækkelig godtgjort, at Betingelserne for den var tilstede	107
--	-----

Ran.

§ 237 citeret ved 2 Tilegnelser dels af et Ur, dels af et Pengebeløb	122
--	-----

Rottens Pleje.

Misbilliget, at Edfæstelse af Vidner var foretaget, uden at Tiltalte havde været behørig varslet til at overvære samme. Misbilliget, at Underretsakten forelaa i en Form, der i høj Grad vanskeliggjorde Læsningen	50
Misbilliget, at en Underretsakt led af Ufuldstændighed og Mangel paa Orden.	

Misbilliget, at de for Underretten fremlagte Dokumenter, forsaavidt de bestode i Andet end Indlæg, var sammenhæftede med Underretsakten	243
---	-----

Misbilliget, at Overretsakten i en islandsk Vekselsag, der ved Overretten havde været optaget over 8 Dage, ikke som foreskrevet i Loven om Vekselsager, var forsynet med Omgangspaategning ...	371
--	-----

Røveri.

En Tiltalt anset efter § 243 for at have aftvunget sin Søster, der frygtede for hans Mishandling, 1 Krone	107
---	-----

Sagførere.

To Underretssagførere multerede for utilbørligt Ophold af Sagen..	58
En Overretssagfører multeret for utilbørligt Ophold af Sagen	208
En Overretssagfører multeret for utilbørligt Ophold af Sagen	332
I et Tilfælde, hvor 2 Underretssagførere var idømte Bøder, forhøjedes Bøderne af Højesteret	348
En Sagfører kendt uberettiget til et af ham hos Sælgeren af en Gaard beregnet Salær for Medvirkning ved Handelen, se Salær .	429
En for Højesteret mødende Underretssagfører idømt Mulkt for unødigt Trætte	436

Salær.

En pantsat fast Ejendom, i hvilken Panthaveren havde gjort Udlæg, blev under Medvirkning af Panthaverens Sagfører solgt underhaanden. Statueret, at Sagføreren ikke havde Ret til at fordre Salær af Pantedeбитor for sin Medvirkning ved Salget bl. a. under Hensyn til, at Omkostningerne ved Handelen ifølge Skødet alene skulde betales af Køberen og ogsaa var betalte af denne og af Sagføreren modtagne uden Forbehold	429
---	-----

Sammenstød af Forbrydelser.

En Tiltalt, der af to Medtiltalte havde købt Kroppen af en af Yver- og Børbetændelse lidende Ko og solgt Kødet videre under en ham bevidst urigtig Garanti for, at det var sundt og godt, anset efter Strfl. § 257, men derimod ikke tillige efter Lov 24 April 1903 § 5	393
--	-----

Servituter.

En Gaardejer kendt uberettiget til at hindre en Husmand i at benytte et under Gaarden hørende Jordstykke til Færdsel mellem	
---	--

Huslodden og Byvejen, da de foreliggende Oplysninger angaaende Udskiftningskortet nærmest gav Grund til at antage, at der allerede ved Udskiftningen var anlagt en Vej over Gaardens Areal, og da Færdselen ifølge Vidneforklaringer i Alderstid var foregaaet over samme	91
En gift Kvinde havde paa den hende som Særeje tilhørende Villaejendom ladet opføre en lille Bygning, der af hendes Mand benyttedes som Barber- og Frisørsalon uden at være Bolig for Nogen. Statueret, at Bygningen, der ikke kunde betragtes som et Udhus, var i Strid med de Ejendommen paalagte Indskrænkninger med Hensyn til Bebyggelse og Benyttelse, og Ejerinden dømt til at fjerne samme	644
En Gaardejer under en af en Godsbestyrelse anlagt Sag kendt uberegtiget til uden Tilladelse at indfinde sig paa en Strandlod i det Øjemed at bjerge Tang og Sand, da Godset ikke blot havde tinglæst Adkomst til Lodden, men ogsaa maatte anses at have staaet i et saadant Raadighedsforhold til samme, at det i Medfør af D. L. 5—5—3 maatte anses som kompetent Sagsøger, samt da Gaardejeren ikke kunde antages at have vundet Alderstidshævd paa den omhandlede Brug, der havde været udøvet af Alle og Enhver i de omliggende Sogne.....	691

Skatter og Afgifter.

Den ved kgl. aabent Brev af 26 Maj 1699 hjemlede Skattefrihed for de til Roskilde adelige Jomfrukloster knyttede Personer anset for bestaaende, forsaavidt angaar Kommuneskatten. Udtalt, at der hverken ifølge Udtryksmaaden i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903, Afsnit IV § 20, eller Indholdet af de der givne Undtagelsesregler er tilstrækkelig Føje til at antage disse for udtømmende.....	205
Udtalt, at Bestemmelsen i § 16 i Lov af 18 Juni 1870 om Skattefrihed for alle de med Statsanstalten for Livsforsikring tegnede Forsikringer efter Ordene kun findes at angaa de i Anstalten anbragte, der indestaaende Beløb og de i denne tegnede Policier, men derimod ikke de Beløb, som efter at være udbetalte af Anstalten, ere komne den Forsikrede i Hænde. Statskassen derfor frifunden under et Søgmaal om Tilbagebetaling af erlagt Indkomstskat til Staten af en Livrenteindtægt.....	287
Statneret, at Reglement af 21 November 1810 § 15 ikke hjemler Jordemødre paa Landet Fritagelse for at svare de paa Jordlodden hvilende Hartkornsskatter til Sognekommunen og Tiender.....	328
Udtalt, at de i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 21 indeholdte Overgangsbestemmelser kun kunne anses anvendelige med Hensyn til Ejendomme, hvoraf der svares Ejendomsskyld til Staten, og at der derfor havde manglet Hjemmel til at afkræve en Rektor ved en Statskole Bygningsafgift og Ejendomsskyld af Rektorboligen til Kommunen.....	445
Se Stempel	470
Statueret, at Frihavns-Aktieselskabet var pligtigt at erlægge Kommune-	

	Pag.
skat ogsaa af de til Afdrag paa Laan og Henlæggelse til Reservefonden anvendte Beløb.....	619
Statueret, at et Genforsikringselskab efter Lov Nr. 85 af 15 Maj 1908 § 16 er pligtigt at svare Kommuneskat af Indtægter fremkomne ved Kontrakter med udenlandske Selskaber og ved Deltagelse i andre indenlandske Selskabers Forsikringsvirksomhed i Udlandet.....	684
Skifte.	
Erstatning tilkendt i et Tilfælde, hvor en Panteobligation retstridig var bleven unddraget fra et Skifte, se Erstatning udenfor Kontraktforhold	274
En Partikulier havde som Gave til sin Søn udstedt en Panteobligation, der skulde være undragen al Retsforfølgning fra Sønnens Kreditorers Side og efter Sønnens Død skulde tilfalde hans Arvinger efter Loven, uden at Sønnen skulde være berettiget til at disponere over Kapitalen ved Testament. Ved Sønnens Død blev der af to Kreditorer nedlagt Paastand om Kapitalens Inddragelse i hans Dødsbo. Udtalt, at Giveren ved Bestemmelserne i Obligationen udtrykkeligt havde disponeret over Kapitalen saavel til Fordel for sin Søn som ved dennes Død til Fordel for hans Arvinger efter Loven. Sønnens Hustru og Søn i deres Egenskab af Sønnens Arvinger efter Loven derfor kendte berettigede til at erholde Kapitalen udleveret	668
Skolevæsenet.	
Et af et Byraad valgt Medlem af en Skolekommission kendt berettiget til, uanset hans Udtrædelse af Folkekirken, at tage Sæde i Skolekommissionen	240
En Lærerinde ved en kommunal Almenskole kendt berettiget til Lønning efter den for 1ste Lønningsklasse gældende Skala, da hendes Virksomhed fandtes at have været væsentlig knyttet til Mellemskolen	270
Et Medlem af det frie Kirkesamfund som staaende udenfor Folkekirken tilpligtet at betale Bidrag til Skolevæsenet	284
Smør.	
Se under Landbrugsprodukter	158
Stadfæstelsesdomme	423, 454
Standsningsret.	
Sælgerens Standsningsret anerkendt med Hensyn til nogle fra Udlandet sendte, paa Toldboden oplagte Varer, for hvilke vedkommende Fallent havde faaet Fragtbrevene udleverede før Konkursbegæringens Indgivelse, idet det udtaltes, at den i Købelovens § 39 nævnte Overgivelse til Køberen ikke kunde anses at have fundet Sted derved, at Varerne af Fragtføreren var blevne af-	

leverede til Toldvæsenet, eller derved, at Fragtbrevene var udleverede til Fallenten	586
--	-----

Stempel.

Statueret, at en Udskrift af en Udlægsforretning, der skulde benyttes som Grundlag for en Tvangsauktion, efter Stempellovens § 72 skulde stemples til 2den Klasses Takst	470
--	-----

Straffens Bortfald.

Straf efter § 257 bortfalden i Medfør af § 58	32
Udstaaet Varetægtsfængsel i Medfør af Strfl. § 58 traadt istedetfor Straf for Overtrædelse af et Polititilhold	127

Strafferetsplejen

Ikke funden tilstrækkelig Anledning til ex officio at annullere en Politiretsdom, skønt det ikke særlig var tilkendegivet Tiltalte, for hvilken Lovovertrædelse han sattes under Tiltale	82
--	----

Stævning.

Udtalt, at en Indstævnt, der her i Landet hverken havde Bopæl eller paa den i Lov 11 April 1890 § 3 angivne Maade var knyttet til noget »Skib, Kontor, Værksted eller Forretningslokale«, maatte finde sig i at modtage Forkyndelsen af Stævningen paa det Sted, hvor han blev antruffen. Vedkommende havde ved at undløbe fra Stævningens anmændene, der traf ham paa Gaden, unddraget sig Stævningens Forkyndelse	212
Antaget, at den Omstændighed, at en Underretsstævning ikke var forkyndt for Indstævnte, men alene af hendes Sagfører ifølge Fuldmagt forsynet med Paategning om Frafaldelsen af Kald og Varsel, ikke kunde medføre Afvisning ex officio	644

Sundhedsvedtægter.

To Husejere i København ansete med Bøder for i Strid med Sundhedskommissionens Bestemmelser af 1 November 1905 at have indrettet fuldstændig mørke W. C.-Rum	1
--	---

Sundhedsvæsen.

Antaget, at Politibetjentstillingen i Almindelighed ikke medfører saadanne smittefarlige Berøringer med Befolkningen, som Lov af 14 April 1905 § 11, 3dje Stk., har for Øje	265
---	-----

Sædeligheden (Forbrydelse imod).

En flere Gange for Sædelighedsforbrydelser straffet Tiltalt mod sin Benægtelse anset for Voldtægt imod en 78aarig Enke	18
En Tjenestekar, efter hvis Opfordring en sindssyg Kvinde havde blottet sig og fremvist sine Kønsedele for ham og andre Tilstedeværende, deriblandt 2 Drengene, anset efter § 176, jfr. § 170 og § 185	29

	Pag.
En Tiltalt, der havde haft Fortjeneste af, at hans Restaurationskabinetter benyttedes til Utugt, anset efter Lov 30. Marts 1906 § 3, 2. Stk.	
En Opvarter, der havde indladt og serveret for vedkommende Par, frifunden, idet hans Forhold ikke fandtes at kunne henføres under Lovens § 8, og Reglerne om Meddelagtighed ikke kunde finde Anvendelse derpaa	47
To Gæstgivere og deres Hustruer, der i egennyttig Hensigt dels havde tilladt, dels i al Fald undladt at hindre, at der i deres Lokaler blev drevet Utugt, anset efter Lov 30. Marts 1906 § 3, 2. Stk.....	75
En Tiltalt, der havde kastet en Pige, han spadserede med, om paa et Dige og lagt sig over hende, anset efter §§ 185 og 210.	
Samme Tiltalte, der en Nat steg ind gennem Vinduet til en Pige, væltede hende om i Sengen og blottede sig selv, og som senere væltede hende om paa Gulvet, lagde sig ovenpaa hende og fremtog sit Lem, uden at opnaa Samleje med hende, anset efter de samme Straffebestemmelser.....	108
Fundet betænkeligt at anse en Kvinde, der væsentlig ernærede sig ved Utugt, men samtidig uden Vederlag arbejdede for at lære Skræddersyning, som den, der har undladt at søge lovligt Erhverv.	127
En Tiltalt, der en Aften indfandt sig hos en enlig boende sindssyg Kvinde og efter sin Forklaring, der lagdes til Grund, væltede hende om i Sengen, løftede hendes Skørter op og knappede hendes Benklæder ned, men af Hensyn til hendes Modstand afstod fra sit Forsæt om at have Samleje med hende, anset efter § 176, jfr. § 168	152
En Tiltalt, der ved 2 Lejligheder havde lagt sig ovenpaa en Pige, løftet hendes Skørter op og opknappet, henholdsvis iturevet hendes Benklæder, frifunden, da det efter de tilvejebragte Oplysninger om det kønslige Forhold, der havde bestaaet i længere Tid mellem de Paagældende, og som blev genoptaget, efterat Undersøgelse i Sagen var indledet, manglede tilstrækkelig Føje til at tilregne Tiltalte hans Adfærd som Forbrydelse mod Sædeligheden, navnlig som Forsøg paa Voldtægt, og da Tiltaltes Forhold heller ikke fandtes at kunne paaføre ham Ansvar efter nogen anden Bestemmelse i Straffeloven	182
En Tiltalt, der i en Maanedstid delvis havde ladet sig underholde af et Fruentimmer, skønt han vidste, at hun ernærede sig ved Utugt, anset efter Lov 1. April 1905 § 4.....	193
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for at have voldtaget en 39aarig uberygtet Pige ved en Landevej, da Pigen erklærede, at hun bestemt troede, at Tiltalte var identisk med Voldsmanden, uden at hun dog turde aflægge Ed derpaa, og da Sagens øvrige Oplysninger, navnlig at et Tiltalte tilhørende Piberør var fundet paa Gerningsstedet, talte imod ham.....	249
En Fader, der dels flere Gange havde behandlet sin 11—12aarige Datter uterligt, dels jævnlig havde plejet legemlig Omgang med hende, og som nogle Gange havde behandlet sin 10aarige Datter uterligt, anset efter §§ 161 og 173 og efter § 176, jfr. §§ 161 og 173.	

Samme Tiltalte anset efter § 185 for uterlig Befølen af en 15- aarig Pige	258
En med Drikkepenge lønnet Natportier, der havde udlejet Værelser paa et Hotel til Par, uagtet han var klar over, at de udelukkende søgte Hotellet for der at faa Lejlighed til Utugt, anset efter Lov 30. Marts 1906 § 3, 2.	
Vedkommende Hotelejer, der tiltaltes for Overtrædelse af samme Lovbestemmelse, frifunden, da det fandtes betænkeligt at anse det for fuldt bevist, at han havde gjort sig skyldig i dette Forhold	292
En Hustru, der under Mandens — en Sømands — Fraværelse havde staaet i Forhold til en anden Mand og med ham avlet et Barn, dømt efter § 159 til simpelt Fængsel i 8 Dage	376
En af Syfilis lidende Kvinde, der havde haft Samleje med forskel- lige Mandspersoner, deraf i alt Fald en Gang i Tiden før Lægen havde erklæret, at der ikke længere var noget Udbrud, anset efter § 181. Der var intet oplyst om, at nogen var smittet ved Samlejerne, og hun vil have sat de paagældende i Kundskab om, at hun led af Syfilis	387
En syfilitisk Mandsperson — til hvem Fængselslægen havde udtalt, at han var midlertidig helbredet — som havde haft Samleje med sin Kæreste, et løssagtigt Fruentimmer, men efter sin Forklaring ikke havde haft det, siden han havde mærket nyt Udbrud af Syg- dommen, frifunden for Overtrædelse af § 181	389
En fra Hospitalet udskreven, for Syfilis behandlet Kvinde, der i et Par Maaneder havde søvet Utugt med forskellige Mandspersoner, gaaende ud fra, at hun ikke var behæftet med venerisk Smitte, og om hvem det ikke var oplyst, at hun havde smittet nogen, frifunden for Tiltale efter § 181	401
En Detailhandler, der havde averteret om »Lager af Sygepleje-Ar- tikler« og skiltet med »Sygeplejeartikler« og Bandagist-Forretning- og som paa saavel mundtlig som skriftlig Begæring om »Syge- plejeartikler« eller »Sundhedsartikler« havde solgt Præservativer, frifunden for Tiltale efter Lov 30. Marts 1906 § 3, 3die Stykke..	405
En Tiltalt, der havde forført en endnu ikke 16aarig Pige, anset efter § 174	413
En gift Husmand, som efter at være kommen til at staa i Forhold til en 16aarig Pige, med hvem han tjente sammen, i Henhold til en paa hendes Foranledning truffen Aftale om at flygte sammen rejste bort med hende og i henvend en Maaned fortsatte det utug- tige Forhold til hende, anset efter § 175	414
En Fader dømt for fuldbyrdet Blodskam med sin 9aarige Datter samt for uterligt Forhold mod hende. Samme Tiltalte anset efter § 185 for at have befølt et Pigebarn mellem Benene i sin for- nævnte Datters Paasyn samt for ofte at have plejet legemlig Om- gang med sin Hustru, medens Datteren laa i samme Seng og var Vidne dertil	426
En Tiltalt, der i c. 3 Maaneder havde ladet sig underholde af en Kvinde, vidende om, at hun drev Erhverv ved Utugt, anset efter Lov 1. April 1905 § 4	469
En Husejer dømt for Udleje af Værelser til andetsteds boende Kvin- der til deri at øve Utugt	484

	Pag.
En 25aarig Fodermester dømt for Voldtægt mod en 76aarig Kone..	491
En Kvinde, som under Angivelse af sit Navn i offentlige Blade indrykkede Avertissementer, der om end i mere eller mindre tilsløret Form indeholdt Opfordringer til Utugt, anset derved at have givet offentlig Forargelse og dømt efter Lov 30. Marts 1906 § 2, 1. Stk.	535
En Kvinde, der ved Avertissementer i utugtigt Øjemed om Laan foranledigede Rend af Mandfolk, saa at nogle Beboere i Huset forulempedes, anset efter Lov 30. Marts 1906 § 2, 1. Stk.	540
Strfl. § 184 anvendt paa Salg af Fotografier, fremstillende nøgne Kvinder, da Billederne, af hvilke flere stærkt markerede de kvindelige Kønsele, og som alle vare uden kunstnerisk Værdi, tagne under et skønnedes at være utugtige	549
En udbrudt Tugthusfange, der for at skaffe sig Samleje med en Kvinde, der paa Landevejen spurgte ham om Vej, slog hende omkuld, truede hende med en Brødkniv og iturev hendes Benklæder, men da hun vedblev at gøre voldsom Modstand, opgav sit Forsæt, anset efter § 168, jfr. § 46	576
En Tiltalt, der efter den af en 83aarig Enke afgivne Forklaring maatte antages at have væltet hende om paa en Sofa og lagt sig ovenpaa hende, anset efter § 176, jfr. § 168, idet det fandtes betænkeligt at statuere, at han havde haft til Hensigt at tiltvinge sig Samleje med hende	613
En Tiltalt anset efter Lov 1. April 1905 § 4 for i en Maaned delvis at have ladet sig underholde af en Kvinde, der drev Utugt som Erhverv	624
Medens 2 17aarige Karle var ene hjemme paa en Gaard med en 16aarig Pige, gjorde den ene af dem, tildels understøttet af den anden, et Voldtægtsforsøg mod Pigen, hvilket han først ophørte med, da Sæden gik fra ham, medens han laa ovenpaa hende. De Tiltalte ansete efter § 168, jfr. § 46, smh. med § 37 og efter § 168, jfr. §§ 46 og 47, smh. med § 37	653
En Karl, som fire Gange ved Nattetid krøb ind ad Vinduet til en Pige, der havde fjaset en Del med ham, og trods hendes Modstand søgte at faa Samleje med hende, hvilket den ene Gang lykkedes ham, anset efter § 185 og § 210, jfr. tildels § 46, idet det fandtes betænkeligt at statuere, at Modstanden i noget af Tilfældene havde været af en saadan Beskaffenhed, at § 168 kunde finde Anvendelse	665
En flere Gange for Uterlighed dømt aandssvag Person anset efter § 176, jfr. § 173, sammenholdte med § 39 i Henhold til de af 2 Smaapiger paa 7 og 8 Aar afgivne Forklaringer, der støttedes af Forældrenes Forklaringer	715
Se Polititilhold	399, 502

Søfartsforhold.

- I et Sammenstødstilfælde paalagt det Skib, hvilket det efter Søvejsreglerne paahvilede at gaa afvejen, men som maatte antages ikke at have opfyldt sin Pligt i saa Henseende, at erstatte den det andet Skib tilføjede Skade og Godtgørelse for Liggedage 23
- I et Tilfælde, hvor en Slæbedamper med en Lægtter paa Slæb, begge

med Lods ombord, under Passagen gennem en Jernbanebro paa sejlede Broen, saa at den maatte repareres, tilkendtes der ikke vedkommende Jernbaneselskab nogen Erstatning, da det ikke kunde antages, at der var udvist nogen Uagtsomhed ved Førelsen af Slæbedamperen og Lægteren	87
En Dampskibsfører, der ved Forvexling af 2 Vagere havde foranlediget en Grundstødning, anset med Bøde efter Sølovens § 293.	100
Spørgsmaal om Størrelsen af Vederlaget for Bjergning af en grundstødt norsk Damper, foretaget af en dansk Bjergningsdamper i norsk Farvand	185
I et Tilfælde, hvor 2 smaa Dampere kom en stor Damper, hvis Skrue var gaaet tabt, og som laa for Anker udfor en klippefuld færøisk Kyst, til Hjælp og bragte den ud af den farefulde Stilling, hvorefter Bjergningen fuldførtes af andre tilstedekomne større Skibe, tilkendtes der de 2 Dampere Bjergeløn	545
En Ladningsmodtager tilpligtet at betale Overliggedagspenge for Forsinkelse med Losningen, da der maatte gaas ud fra, at Skibet ikke havde nogen Skyld i Forsinkelsen, og Ladningsmodtageren fandtes nærmest til at bære Tabet ved, at Skibet ikke straks kunde komme helt til Kaj (Forbehold)	687

Tid og Tidsfrister.

Udtalt, at der mangler Føje til at beregne en i en Panteobligation fastsat Frist af 8 Dage efter en Termins Begyndelse til et mindre Tidsrum end 8 fulde Dage efter den 11te i Terminsmaaneden	330
Udtalt, at der mangler Føje til at forstaa et i en Lejekontrakt fastsat Opsigelsesvarsel af 1/4 Aars Varsel forud for en Flyttedag paa anden Maade, end Ordlyden i og for sig hjemler	335

Tilbagesøgning.

Under en Købmands Sygdom, der førte til hans Død, blev hans Forretning forestaaet af en Hjælper, og denne afsendte Dagen efter hans Død et Pengebeløb til et Svineslagteri, der intet kendte til Dødsfaldet, som Betaling for leverede Varer. Da Købmandens Bo blev behandlet som Gældsfragaalsesbo, statueredes det, at det betalte Beløb maatte anses som à conto Betaling paa den Slagteriet tilkommende Dividende af dets simple Krav i Boet, og da dettes Status viste sig saa ringe, at der ikke kunde tilkomme Slagteriet en saa stor Dividende, tilpligtedes det under en ny Sag, der for Højesteret kumuleredes med den første, at tilbagebetale Beløbet	524
---	-----

Tilbud.

Efterat en Grosserer, der af en Materialist sigtedes for Bedrageri ved at have solgt en gammel Kaffemølle for ny, ved Politiforlig var gaaet ind paa at levere en ny Mølle, nægtede Materialisten at modtage den tilbudte nye Mølle, idet han forlangte en Mølle af nyere Konstruktion. Under den af Materialisten anlagte civile Sag frifandt Grossereren, idet Materialisten, der ikke blot havde refuseret hans Tilbud, men derhos havde ladet hengaa over 2 1/2 Aar, inden han paastævnede Sagen, maatte betragtes som den, der havde opgivet sit Krav efter Politiforliget (Forbehold)	650
---	-----

Tilregnelighed.

En noget imbecil Tiltalt dømt for Tyveri under Paaberaabelse af § 39	41
En 17-aarig Drabsmand, hvis mentale Tilstand ifølge vedkommende Overlæges Erklæring afveg fra det Normale ved en iøjnefaldende Langsomhed og Træghed over hans psykiske Processer, saa at han tillagde Drillerier en altfor stærk Betydning, som ikke led af nogen egentlig Sindssygdом, men som havde en deformt anlagt Hjerne, dømt som fuldt tilregnelig	195
En aandssvag Pige anset for Tyveri af et Ur efter § 228, jfr. § 39	223
En Tiltalt, der, efter at have været indlagt til Observation, i en Lægeerklæring betegnedes som et stærkt degenerativt anlagt Individ, der vel tillige maatte betegnes som i en ganske let Grad imbecil, og bedst egnet til at afsondres i en Anstalt for (arbejdsføre) Aandssvage, dømt som fuldt tilregnelig	465
§ 39 citeret med Hensyn til en Brandstifter, der i Lægeerklæringer betegnedes som utilregnelig paa Grund af kronisk Alkoholisme..	475
En Epileptiker med abnorm Modtagelighed for Virkningen af Alkohol, der i beruset Tilstand øvede Vold mod en Købmand og mod Politibetjente, dømt under Henvisning til § 39	510
En aandssvag Person dømt for Uterlighed under Paaberaabelse af § 39	715

Trossamfund.

Udtalt, at »det frie Kirkesamfund« er et Trossamfund, hvis Lære paa fundamentale Punkter staar i bestemt Strid med Folkekirkens, og at som Følge heraf en Kvinde ved at lade sig optage som Medlem af bemeldte Samfund maa betragtes som udtraadt af Folkekirken	284
--	-----

Trusler.

En Tiltalt anset efter § 245 for at have truet sin Søster til at love ham Skøde paa hendes Ejendom	107
--	-----

Tuberkuloseloven.

Antaget, at Politibetjentstillingen i Almindelighed ikke medfører saadanne smittefarlige Berøringer med Befolkningen, som Lov af 14 April 1906 § 11, 3dje Stykke, har for Øje. En Politibetjents paa denne Lovbestemmelse støttede Paastand om Pension af $\frac{2}{3}$ af Lønningen derfor ikke taget til Følge	265
--	-----

Tvangsbøder.

En af et Amtsraad fattet Beslutning om ved Anvendelse af Tvangsbøder at tvinge et Sogneraad til at refundere de af Amtsraadet afholdte Udgifter til Istandsættelse af en Bro, samt et Sogneraadet under Tvangsbøder givet Paalæg om at indbetale sidste Halvdel af bemeldte Udgifter fundet at have Hjemmel i Lov om Landkommunernes Styrelse af 6 Juli 1867 § 47	170
---	-----

Tyendeforhold.

I et Tilfælde, hvor der mellem en Tjenestekarl og hans Husbond en Aften havde fundet et Ordskifte Sted, under hvilket Karlen erklærede, at han godt kunde rejse straks, hvortil Husbonden svæ-	
--	--

rede, at han kunde blive til næste Dag, da det lignede og tordnede, og hvor Husbonden den følgende Morgen ifølge et Vidnes Forklaring paa Karlens Spørgsmaal om, hvad han skulde bestille, svarede, at han godt kunde rejse, han havde ingen Brug for ham, hvorefter Karlen forlod Gaarden, udtaltes det, at det ikke kunde anses godtgjort, at der ved sidstnævnte Løjlighed af Husbonden var brugt Udtalelser, der maatte betragtes som en Bortvisning. Derimod fandtes Karlen at have haft Føje til at gaa ud fra, at Husbonden ikke havde noget imod, at han straks fratraadte Tjenesten. Som Følge heraf tilkendtes der Karlen Løn for den Tid, han havde tjent

495

Tyveri.

(simpelt).

En flere Gange straffet Tiltalt anset for en Mængde simple og grove Tyverier, begaaede af ham sammen med 2 Medtiltalte under Omvandring i Jylland og Fyen.	11
En Arbejder under Telefonselskabet anset for Tyveri af Bronce- traad og Jerntraad, der laa frit fremme dels paa Arbejdspladserne, dels i et Oplagsskur, hvortil han havde uhindret Adgang.	31
En noget imbecil Tiltalt dømt for Tyveri af nogle Klædningsstykker under Paaberaabelse af § 39	41
Tyveri i Loftskamre, hvor Tyven tidligere havde begaaet Indbrud, og hvortil Adgangen derfor var uhindret, anset som simpelt	56
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri fra en Trækrude i Henhold til den af en Medtiltalt afgivne Forklaring, der støttedes ved andre Omstændigheder	66
En Tiltalt anset efter § 228, tildels jfr. § 234, for Tyveri af nogle Roer og en Del Elletrær	107
Tyveri af et Stykke Reb paa St. Thomas, se tillige Gjentagelse	194
En aandssvag Pige i Henhold til det indirekte Tyvsbevis anset for Tyveri af et Ur efter § 228, jfr. § 39	228
Tyveri af et Par Benklæder, ophængte udenfor en Butik	227
En Tiltalt i Henhold til det indirekte Tyvsbevis anset for Tyveri af en Cykle	302
En vestindisk Tiltalt anset for Tyveri af Penge og et Guldur, dels fra et Skrivebord, dels fra et Pengeskab	305
En Kvinde anset for Tyveri af nogle Genstande, dels under Bessøg, dels fra sit Logis	309
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset for Tyveri af et Regulatorur fra en uafsaaset Løjlighed	313
En Tiltalt anset for Tyveri af en Økse fra en Jordkælder	315
Efter forudgaaende Aftale mellem de Tiltalte A. og B. om, at Tyveriet skulde ske til fælles Fordel, stjal A. i B.s Paasyn en Tegne- bog ud af en noget beruset Mands Lomme. B. dømt for Tyveri	316
En Karl dømt for Tyveri af Penge fra en Landvæsenselevs Kuffert	318
En Tiltalt anset for nogle Tyverier fra Karlekamre. Tilvendelse af en Daabsattest og en Fæstessedel anset som Tyveri	319

	Pag.
En Tiltalt mod sin Benægtelse anset for Tyveri af 5 Cykler, deriblandt en Motorcykle. De Forklaringer, han afgav om sin Adkomst til dem, var usandfærdige, og paa de fleste af dem var Fabriksmærket fjernet og Forandringer foretagne	325
En ofte straffet Tiltalt, der i flere Timer opholdt sig paa en Maleriudstilling, stadig søgende hen, hvor der var Trængsel, og som forsøgte at aabne en Dames Taske samt stak sin Haand ned i en Dames Jaketlomme, mod sin Benægtelse dømt for Forsøg paa Lommetyveri	337
En Tiltalt i Henhold til det indirekte Tyvsbevis dømt for Tyveri af et Ur fra en Person, han havde drukket Brændevin sammen med	351
En ofte straffet Kvinde dømt for Tyverier, navnlig paa et Sted, hvor hun tjente	360
En Rengøringskone dømt for Hustyverier	373
To Tiltalte dømte for Tyverier af Kaniner. Tyveri af Kaniner fra en Høsegaard, hvortil Tyven skaffede sig Adgang ved at frabryde en Hængelaas, anset som simpelt	374
To Brødre ansete for Tyveri af en gammel Kobbergubekedel	392
En 59aarig Kvinde betinget dømt for Tyveri af en Skindhue, som hun havde borttaget fra en Butik efter sin Forklaring med den Hensigt at betale den	402
3 Tiltalte, der havde stjaalet Ballastjern og Jernbaneskiner paa en Havneplads og nogle gamle Jernkrybber paa en aaben Oplagsplads, ansete efter § 228. En fjerde Tiltalt, der traf de 3 andre Tiltalte sløbende med det ene Stykke Jern og hjalp med at bære det samt senere var tilstede ved Tyveriet af 2 andre Stykker Jern og deltog i Udbyttet af Tyveriet, ligeledes dømt for Tyveri	421
En Tiltalt dømt for Cykletyverier	439
Et Portemonnætyveri	465
En Tiltalt anset for, medens han sammen med en Medtiltalt var en Kone behjælpelig med at flytte, at have frastjaalet hende en Messingkedel	472
En oftere straffet svensk Kvinde dømt for forskellige Tyverier af Tøj fra Lofter og Pulterkamre	481
2 Kvinder mod deres Benægtelse ansete for Tyveri af et Guldur fra en Mand, med hvem de var i Selskab paa en Beværtning . .	531
En Undermejerist anset for Tyveri af nogle Byttepenge og en Cykle	536
En tidligere straffet Person ved den af Bestjaalne afgivne beedigede Forklaring, der støttedes ved andre Vidners Forklaringer, medens de af Tiltalte afgivne Forklaringer var vaklende og tildels usandfærdige, anset for Tyveri af en Tegnebog med Penge	542
En Tiltalt anset for Tyverier fra en Kvinde, begaaede dels medens han samlevede med hende, dels efter at han var flyttet fra hende, idet han lukkede sig ind i Lejligheden med Nøglen, som han havde beholdt	550
Tyveri af Støvler, der hang som Skilt hos Marskandisere	550

	Pag.
En Tiltalt, der i Forening med en Medtalt om Natten havde taget en halv Snes Rødspætter op af Fiskedammen i en Kutter, men da der kom Folk til, kastede dem tilbage igen, anset for Tyveri.	552
En undvegen Tugthusfange anset for en Række Tyverier, begaaede under hans Omflakken	576
En Tiltalt anset efter § 228 for Tyverier af Høns fra Hønseshuse. I det ene Tilfælde var han gennem en Lem krøbet ind i Hønseshuset.	
En Kvinde, som fulgte med ham og stod udenfor, medens han begik et af Tyverierne, og som paa Hjemvejen bar de stjaalne Høns bundne om Livet under Kjolen, anset efter § 228	600
En ofte straffet Tiltalt anset for Tyveri af Penge fra en Logiskammerats Kuffert	629
Efterat en Person om Natten paa Gaden var bleven frastjaalet sit Ur, medens en Flok Bøller trængte ind paa ham, dømtes en af disse, en ofte straffet Person, for Tyveri af Uret, som han forklarede at have taget op fra Gaden og atter lagt fra sig, medens 2 af Bøllerne fastholdt, at han overfor dem havde erkendt at have stjaalet Uret	641
En flere Gange straffet Tiltalt dømt for Karlekammertyverier	697
Straf herfor idømt	192, 152

(groft).

En flere Gange straffet Tiltalt anset for en Mængde simple og grove Tyverier, begaaede af ham sammen med 2 Medtaltalte under Omvandring i Jylland og Fyen	11
Indbrud i Loftskamre	56
Natligt Indbrud i en Viktualiehandel	189
Indbrud i 2 Forretningslokaler ved Indstigning gennem Vinduer	202
En Tiltalt, der sammen med en Medtalt — som senere tilstod — blev antruffen paa en Loftsgang under et Indbrudsforsøg, dømt mod sin Benægtelse efter § 230, 2 jfr. § 46	307
En Kvinde anset for Indbrud, foretaget med falsk Nøgle	309
En Tiltalt, der gennem et Vindue steg ind i et Karlekammer, men efter at have undersøgt et Klædeskab forlod Kammeret uden at stjæle, anset efter § 229, 4 jfr. § 46	319
To tidligere straffede Personer mod deres Benægtelse i Henhold til Vidneforklaringer dømte for Tyveri, begaaet ved Indstigning gennem en Lem, der førte ind til en Skærelo	411
To Tiltalte dømte for Tyveri af en Ko paa Marken	424
En Tiltalt, der i Forening med en Medtalt ved at formaa en Smed til med en Dirk at aabne en Entredør havde skaffet sig Adgang til den Medtalttes Moders Lejlighed, hvor de stjal et Maleri m. v., anset efter § 229, Nr. 4	428
Cykletyverier fra et aflaaet Forretningslokale og aflaaede Rum	489
En undvegen Tugthusfange anset for en Række Indbrud, begaaede under hans Omflakken	576
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for Tyveri fra et aflaaet Soveværelse af nogle fremmede Mønter, der fandtes i hans Besiddelse.	656

To ofte straffede Tiltalte mod deres Benægtelse dømte for Indbrud i en Beværtningskælder. Den ene fandtes sovende i beruset Tilstand i Beværtningens Køkken, den anden sovende i et løssagtigt Fruentimmers Logis, hvor de stjaalne Flasker stod paa Bordet. Hertil kom endvidere Forklaringer af to Fruentimre, der havde deltaget i Nydelsen af de stjaalne Drikkevarer	709
En ofte straffet Tiltalt, der anholdtes bærende paa en Sæk med Tyvekoster fra et Indbrud kort efter at være set paa Gerningsstedet, mod sin Benægtelse dømt for Indbrud	745

(Grænsetilfælde mellem simpelt og groft).

Tyveri i Loftskamre, hvor Tyven tidligere havde begaaet Indbrud, og hvortil Adgangen derfor var uhindret, anset som simpelt	56
Tyveri af Kaniner fra en Hønsegaard, hvortil Tyven skaffede sig Adgang ved at frabryde en Hængelaas, anset som simpelt	374
Et Tyveri, som en Tiltalt havde begaaet hos en Kvinde, med hvem han havde samlevet, idet han lukkede sig ind i Lejligheden med en Nøgle, som han havde beholdt, anset som simpelt	550
En Tiltalt, der gennem en Lem krøb ind i et Hønsehus og stjal Høns, anset efter § 228	600

Uagtsomhed.

En Kusk, der ved uforsvarlig Kørsel blev Skyld i en Mands Død, anset efter § 198	663
--	-----

Udbringelse af Riget.

Straffelovens § 16 anvendt	319, 325, 613
En svensk Kvinde dømt for Overtrædelse af Strfl. § 16	481
Straffelovens § 16 anvendt paa en Nordmand, der efter at være straffet 2 Gange i Norge for Tyveri dømtes til Vand og Brød efter § 238	661

Udeblivelsesdomme 160, 178, 179, 187, 188, 203, 204, 205, 236, 237, 294, 295, 495, 544, 559, 590, 613, 638, 708, 709, 733	
--	--

Udlæg.

Antaget, at en Opsigelse af en Panteobligation, til hvilken Opsigelse var knyttet en Forudsætning med Hensyn til Ordningen af en Aftægtsydelse, var bortfalden, da Forudsætningen var bristet. En i Henhold til Obligationen foretagen Udlægsforretning derfor ophævet	163
Efterat der hos den tidligere Ejer af en Forretning, A., af en Kreditor var gjort Arrest og senere Eksekution i den A. tilkommende Fordring paa Købesummen for Forretningen, dømtes en Sagfører, der før Arresten af A. havde faaet »Transport« paa Købesummen, til at betale det Kreditor tilkommende Beløb til vedkommende Inkassator, da A. ved Dokumentet, uanset de deri brugte Udtryk, ikke kunde antages at have givet Afkald paa Købesummen til Fordel for Sagføreren, hvorimod Dokumentet kun kunde anses at gaa ud paa at give Sagføreren Bemyndigelse til paa A.s Vegne	

	Pag.
og i dennes Interesse at fordele Beløbet mellem dennes Kreditorer. Sagføreren af Højesteret idømt Mulkt for unødigt Trætte..	436
Statueret, at der ifølge Lov 29 Marts 1904 § 51, 2det Stk., ikke kunde gøres Udlæg i en af Rekviritus hos et tilladt udenlandsk Selskab tegnet Livsforsikringspolice	479

Underholdsbidrag.

En Avisbruger, der een Gang, nemlig den 8. Juli 1905, havde haft Samleje med en Kvinde, dømt til at betale Underholdsbidrag til et af hende den 7. Marts 1906 født Barn, da det ifølge en Erklæring fra Sundhedskollegiet ikke kunde anses for udelukket, at Barnet var avlet ved det ommeldte Samleje	64
En 14 $\frac{1}{2}$ aarig Dreng dømt til i Forening med en 60aarig Proprietær at svare Underholdsbidrag til et uøgte Barn, idet det i Henhold til en Erklæring fra Sundhedskollegiet ikke kunde anses for udelukket, at Drengen var avledygtig, og det, selv naar Drengens og Proprietærens Forklaringer om Tidspunkterne for deres Samleje med Pigen lagdes til Grund, maatte betragtes som muligt, at saavel Drengen som Proprietæren kunde være Fader til Barnet...	407
Afgørelsen af en Paternitetssag gjort afhængig af Barnemoderens Ed, se Ed	455
En mellem Ægtefæller indgaaet Overenskomst om, at Manden skulde tilsvare Hustruen, der skulde leve adskilt fra ham, et vist Underholdsbidrag, ikke anset bindende for ham, efterat han havde tilbudt Hustruen Ophold og Underhold hos sig, men hun ikke havde villet modtage dette Tilbud	699
Den af en frasepareret Mand under en Udpantning fremsatte Protest mod at svare Hustruen Underholdsbidrag ikke tagen til Følge, idet de af ham fremsatte Indsigelser, dels mod Gyldigheden af Separationsbevillingen (se Øvrighedsmyndighedens Grænser), dels gaaende ud paa, at hans Underholdspligt skulde være ophørt som en Følge af Boets Deling, forkastedes ..	788

Unødigt Trætte.

En for Højesteret mødende Sagfører idømt Mulkt for unødigt Trætte.	436
En frasepareret Mand idømt Mulkt for unødigt Trætte under en Sag angaaende Underholdsbidrag til Hustruen	788

Varemærker.

I et Tilfælde, hvor Registrator havde nægtet et svensk Firma at registrere Ordet «Primus» som Varemærke for en Række Varesorter, for hvilke Ordet i Forvejen var indregistreret som Varemærke i Sverig, udtaltes det, at denne Betegnelse ikke skønnedes at indeholde en saadan Angivelse af Beskaffenheden, som Lov af 11. April 1890 § 4 Nr. 1 jfr. Lov af 19. December 1898 § 1 maa antages at have for Øje. Firmaet derfor kendt berettiget til at erholde Mærket registreret	149
Et tysk Firma, der i det tyske Rige havde erholdt registreret et Ordmærke, der ikke opfylder Betingelserne for Registrering her i	

Riget i Henhold til Anmeldelse fra de i Lov 11. April 1890 § 1 nævnte Næringsdrivende sammesteds, kendt uberettiget til at erholde Mærket registreret her	340
---	-----

Varetægtsfængsel.

Straf efter § 257 bortfalden i Medfør af § 58	32
Udstaaet Varetægtsfængsel i Medfør af Strfl. § 58 traadt i Stedet for Straf for Overtrædelse af et Polititilhold	127

Varetægtsfængsel (Erstatning for).

En Fisker havde under et Brandforhør siddet arresteret i noget over 2 Maaneder som sigtet for Ildspaaættelse eller Meddelagtighed deri, men løslodes, uden at der dekretedes Aktion. Udtalt, at om end Sagens Omstændigheder i deres Helhed nærmest tydede paa, at han var uskyldig i de ham paasigtede Forbrydelser, havde han ved sin urigtige Forklaring om ikke at have været i Laden eller den nedbrændte Bygning selv givet Anledning til sin Fængsling. Der fandtes herefter ifølge Bestemmelserne i Lov 5 April 1888 § 2, 1. Punktum ikke at kunne tilkendes ham nogen Erstatning	704
---	-----

Veje.

En Parcellist, der havde afspærret en over hans Lod førende privat Vej med en Bom, og som af en Godsejer sagsøgte til at fjerne Bommen, frifunden, da Godsejeren ikke havde godtgjort, at der, da Vejen udlagdes, var tillagt ham nogen Ret til at befare den som Ejer af Godset eller de derunder hørende Jorder, og han heller ikke havde godtgjort, at han senere havde vundet nogen Ret til Færdsel ad Vejen	259
Efterat en Del gamle Kastanietræer, der udgjorde en Del af en gammel Allé, der var plantet dels paa, dels ved Siden af en under et Sogneraads Bestyrelse henhørende offentlig Vej, som fører forbi en Gaard, var blevne saa stærkt medtagne af en Gaarden overgaaet Ildebrand, at de ikke mere vilde trives, og fjernede af Gaardens Ejer, lod en senere Ejer af Gaarden plante Ahorntreer i Stedet. Antaget, at denne Plantning efter det foreliggende ikke kunde tilregnes Ejeren som en egenraadig Forandring af Vejen, og at der derfor ikke kunde paalægges ham noget Bødeansvar efter Frdg. 13. December 1793 § 81	365
Se Gangstier	485

Veksler.

Under en islandsk Sag nægtede en indstævnt Veksel-Endossent at indfri en Veksel under Paaberaabelse af, at den paa Vekslen med Tal skrevne Sum, da han underskrev, kun havde været 75 Kr., og at der senere uden hans Samtykke var skrevet et Eital

foran 75. Da imidlertid Vekselsummen i Vekselsens Tekst var angivet med Bogstaver til 175 Kr. og maatte antages at have været det allerede ved hans Underskrift, og da hans Forfalskningsindsigelse isøvrigt ikke bestyrkedes af Noget, kunde det ikke tilstedes ham med Ed at bekræfte denne, hvorimod han dømtes pure	371
---	-----

Vestindien.

Tyveri af et Stykke Reb, se tillige Gentagelse	194
En Tiltalt anset for Tyveri af Penge og et Guldur dels fra et Skrivebord dels fra et Pengeskab	305

Vidner.

En Protest mod, at nogle Vidnespørgsmaal forelagdes et Vidne, forkastet, da det ikke kunde anses udelukket, at Besvarelsen vilde kunne faa Indflydelse til Fordel for Vidneklageren ved Hovedsagens Paadømmelse	398
---	-----

Vold.

(§ 201).

En Tiltalt anset efter § 201, jfr. tildels § 203, sammenholdt med midl. Strfl. § 1, for at have slaaet sin Moder og vredet hendes Haandled omkring, saa at den ene Haand svulmede op	107
--	-----

(§ 202).

En Tiltalt anset for at have tilføjet sin Hustru Slag med knyttet Næve og Spark, hvorved der fremkom smertefulde Læsioner	299
--	-----

(§ 203).

En Tiltalt, der paa en Kro efter et forudgaaende Sammenstød havde overfaldet en Bolsmand og med et Svingeltræ tilføjet ham Læsioner i Hovedet, anset efter § 203	8
En Tiltalt, der efter et Skænderi havde tilføjet en Anden en Skalle, anset efter § 203	25
En Arbejdsmand, der for at hævne sig paa en Anden, der havde slaaet ham med en Skovl, passede ham op, kastede Snustobak i Ansigtet paa ham og slog ham, og som under det paafølgende Slagsmaal slog ham i Hovedet med en Trepøgleflaske, saa at han beholdt Flaskehalsen i Haanden, og derpaa med Flakehalsen tilføjede ham flere Saar i Hovedet, anset efter § 203	27
En Tiltalt, der paa Hjemvejen fra en Auktion tildelte en Arbejdsmand, mod hvem han var irriteret, Slag med en Tjørnestok, saa at han fik nogle Læsioner i Hovedet, anset efter § 203	84
En Mursvend, der en Morgen vækkede en Murerforbundter ved et Slag i Ansigtet, der fik hans Næse til at bløde, og derpaa efter nogen Ordveksling slog ham med knyttet Haand i højre Øje, hvorved der tilføjedes ham nogle Læsioner, anset efter § 203 ...	124

	Pag.
En Gaardmandssøn, der efter Skænderi med en Karl havde slynget ham et Jernstykke i Hovedet, saa at Pandebeinet knustes, hvorved der tilføjedes ham varig Men baade med Hensyn til hans Udseende, hans Befindende og hans Arbejdsdygtighed, anset efter § 203 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.....	179
En Gaardejer, der, da en Tjenestekarl, som mente at have Penge tilgode hos ham, greb fat i ham og gjorde Mine til at ville give ham en Skalle, affyrede en Revolver rettet nedad, saa at Skudet ramte Karlen i Laaret, frifunden, allerede fordi der manglede Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at det ikke var hans Hensigt at ramme Karlen	199
En Tiltalt, der efter en Ordveksling med Ejeren af en Hund, der havde iturevet hans Benklæder, tilføjede Ejeren et Slag med knyttet Haand i Ansigtet, saa at der fremkom et blødende Saar, anset efter § 203. Ligeledes anset efter § 203 for med en Glas-skærer at have tilføjet en Mand, der havde rettet Bebrejdelser imod ham og, da han undløb, løb efter ham og indhentede ham, et Stiksaar under Hagen	356
Medens 3 berusede unge Mennesker, hvoraf 2 Brødre, var sammen, blev den ene Broder, da han kunde høre den anden Broder brydes og skændes med den tredje Person, »gal« og tilføjede Sidstnævnte med en tom Flaske et Slag i Hovedet, saa at Flasken splintredes og der tilføjedes ham 2 Saar. Voldsmanden anset efter § 203	499
En beruset Person, der tiltalte en Murer med næsvist Spørgsmaal, og da dette afvistes, slog ham til Jorden, saa at der opstod Brud af højre Overarms Ledhoved, anset efter § 203	608
(§ 203, jfr. midl. Strfl. § 1).	
En Tiltalt anset for at have stødt til sin Søster, saa at hun faldt over mod Komfuret og paadrog sig Læsioner i Hovedet.....	107
En Epileptiker med abnorm Modtagelighed for Virkningen af Alkohol, der i beruset Tilstand væltede en Købmand om paa en Margarinebøtte, saa at han fik en Kontusion af et Par Ribben, anset efter § 203, jfr. Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, jfr. § 39	510
(midl. Strfl. § 1).	
En Tiltalt, der angreb en Gæstgiver, med hvem han var sammen i en Beværtning, og senere efterat være udvist af denne 2 Gange overfaldt ham og sidste Gang tilføjede ham Skaller og puffedes ham omkuld, saa at han faldt mod en Kasse og brækkede et Ribben, anset efter midlertidig Straffelov § 1, 2det Stykke.....	390
En Tiltalt, der forbitret over, at en Kvinde, hvem han bad om en Gulvklud, svarede, at hun ingen havde, gav hende et Skub, saa at hun faldt og stødte sin Arm, samt tilføjede hende nogle Rifter paa Haanden, anset efter midl. Strfl. § 1, 1ste Stykke.....	465

En noget beruset Tiltalt, der paa en Beværtning pludselig tilføjede en Smedesvend, han intet kendte til, en Skalle, hvorved Mellemkæbebenet og 4 Tænder sloges løse, anset efter midl. Strfl. § 1, 2det Stk., og idømt en Erstatning af 50 Kr.	467
En Tiltalt, der af Jalousi tilføjede en Tømmerlærling et Slag med flad Haand paa Siden af Hovedet, saa at der opstod en Ruptur af højre Trommehinde, anset efter midlertidig Straffelov § 1, 2det Stykke.....	501
Tre Tjenestekarle, de to bevæbnede med Jernknoer, som en Aften paa Vej fra en Kro overfaldt en Polak og tilføjede ham Læsioner, navnlig i Hovedet, ansete efter Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stykke.....	515
En Tiltalt, der efter at have gjort sig skyldig i Værtshusuorden paa et Hotel, slog Værten over Næsen, saa at den sprang i Blod, og senere udenfor en Beværtning tildelte en Guldsmedesvend et Slag i Ansigtet, hvorved der fremkom en Svulst og et Saar, anset efter midl. Strfl. § 1, 2det Stk. Hans medtiltalte Broder, der paa Hotellet tildelte en Opvarter, der vilde lægge sig imellem, et Slag i Ansigtet, saa Tænderne blødte, og som i Forening med førstnævnte Tiltalte kastede Guldsmedesvenden til Jorden og mishandlede ham med Slag og Spark, anset henholdsvis efter Strfl. § 200 og efter midl. Strfl. § 1, 1ste Stk.....	604

Voldtægt.

Se Sædeligheden.

Værnepligt.

En i 1878 født Svensker, der havde opholdt sig uafbrudt her i Landet siden 1895, havde indgaaet Ægteskab med en dansk Kvinde og stiftet Familie, anset at have erhvervet fast Hjem her i Landet. Den af ham fremsatte Paastand om Udslettelse af Lægdsrullen derfor forkastet ...	417
---	-----

Værneting.

En Sag, der drejede sig om Injurier, indeholdte i Skrifter, som Indstævnte havde afleveret til Politimesteren i Nakskov, for at de kunde tjene som Grundlag for en kriminel Undersøgelse mod Citanten, funden med Rette anlagt ved Nakskov Byting, skønt en Del af Skrifterne var skrevne og underskrevne i andre Jurisdiktioner.....	212
---	-----

Ærefornærmelser.

En Forretningsfører for et Skrædderforbund idømt Bøde og Erstatning for en med hans Navn undertegnet, mod en Skræddersvend rettet Artikel. Skrædderforbundet derimod frifundet.....	61
En Tømmeresvend dømt for fornærmelige Udladelser mod en Tømmeresvend	119

	Pag.
En Redaktør for Fornærmelser mod en Skovrider anset med simpelt Fængsel i 4 Maaneder	208
En Ingeniør, der til en Politimester havde indleveret en Del — hovedsagelig af Andre underskrevne — Klager og dertil sig sluttende Skrifter, der indeholdt Sigtelser mod en tidligere Herredsfuldmegetig for Bedragerier, anset med Bøde efter § 215 og 217 og idømt en Erstatning af 2000 Kr.	212
En Mand, der under en af ham mod en Herredsfoged til Embedsfortabelse anlagt Sag i et Indlæg havde fremsat Sigtelser mod Herredsfogden for at have misbrugt sin Dommermyndighed, anset efter § 215 med 40 Dages simpelt Fængsel	322
En Forretningsfører idømt Bøde og Erstatning for nogle i en Bladartikel indeholdte Fornærmelser mod en Formand og en Entreprenør	626, 627

Ægtefæller.

Ved et Testamente var der tillagt en Kvinde Rentenydelse for Livstid af en i Overformynderiet indestaaende Kapital. Da hun separeredes fra sin Mand, blev ved Overenskomst mellem Ægtefællerne en Del af Kapitalen — der betegnedes som tilhørende Fællesboet — tillagt Manden, der straks fik udbetalt den større Del deraf og senere et yderligere Beløb, saa at der ved hans Død kun indestod en mindre Del af den ham tillagte Andel i Overformynderiet. Da Mandens Dødsbo sagsøgte Hustruens Værge til Betaling af de af ham hævede Renter af denne Kapitalandel, udtaltes det, at Hustruen havde været afskaaret fra at raade over Rentenydelsen, og selv om Kapitalen maatte antages at være indgaaet under det ægteskabelige Formuefællesskab, var dette ialfald kun sket saaledes, at de paa Kapitalen lagte Baand vedblev at hvile paa den, og da som Følge heraf heller ikke den ved Separationen indgaaede Overenskomst afgav Hjemmel for at tilkende Boet nogen Del af det af Værgen oppebaarne Rentebeløb, frifandtes Værgen	343
Efterat et Ægteskab var bleven hævet ved Bevilling paa Vilkaar bl. a., at Hustruen fik Ret til mindst 1 Gang maanedlig at modtage Bessøg af sin Søn, der isøvrigt skulde forblive hos Faderen, fik hun ikke Bessøg af Sønnen. Under den af Moderen i den Anledning mod Faderen anlagte Sag dømtes Faderen i Overensstemmelse med den Paastand, hvortil hun for Højesteret havde indskrænket sig, til under en daglig Mulkt at foranstalte, at Sønnen, saalænge han var under Faderens Værgemaal og i dennes Hus, besøgte Moderen, idet det udtaltes, at den nævnte Passus i Skilsmissebevillingen i alt Fald ikke kunde medføre nogen videregaaende Forpligtelse for Faderen	462
En mellem to Ægtefæller indgaaet Overenskomst om, at Manden skulde tilsvare Hustruen, der skulde leve adskilt fra ham, et vist Underholdsbidrag, ikke anset bindende for ham, efterat han havde tilbudt Hustruen Ophold og Underhold hos sig, men hun ikke havde villet modtage dette Tilbud	699

Den af en frasepareret Mand under en Udpantning fremsatte Protest mod at svare Hustruen Underholdsbidrag ikke tagen til Følge, idet de af ham fremsatte Indsigelser, dels mod Gyldigheden af Separationsbevillingen (se Øvrighedsmyndighedens Grænser), dels gaaende ud paa, at hans Underholdspligt skulde være óphørt som en Følge af Boets Deling, forkastedes. Manden idømt Mulkt for usødig Trætte..... 788

Øvrighedsmyndighedens Grænser.

Udtalt, at Administrationen ved i Henhold til kgl. Resolution at udfærdige en Separationsbevilling paa Grundlag af, at man ansaa tilstrækkeligt Bevis præsteret for Mandens Utroskab, ikke havde overskredet Grænserne for sin Myndighed 788

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Torsdag den 5 Marts.

Nr. 146.

Højesteretssagfører Møldrup

contra

Georg Buntzen Strøm og Frederik Kauffeldt
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten samt til inden en af Retten fastsat Frist enten at bringe 20 Klosetrum i de dem tilhørende Ejendomme i Krügersgade Nr. 1, Hjort Lorentzensgade Nr. 23, Ahlmannsgade Nr. 2 og Hjort Lorentzensgade Nr. 17 i forskriftsmæssig Stand eller fjerne de i samme anbragte Klosetindretninger.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Oktober 1907: De Tiltalte, Husejer Georg Buntzen Strøm og Husejer Frederik Kauffeldt, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bøde hver for sig 50 Kr. til Københavns Kommunes Kasse samt, En for Begge og Begge for En, betale Sagens Omkostninger. Saa bør de og inden en Frist af 1 Maaned fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt for hvers Vedkommende af 5 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, de sidde Dommen overhørig, enten bringe de omhandlede Klosetrum i Overensstemmelse med Bestemmelserne om Belysningsforhold for Klosetrum i de af Sundhedskommissionen i København givne Forskrifter eller fjerne de i Rummene anbragte Klosetindretninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Maanedsfristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Georg Buntzen Strøm og

Frederik Kauffeldt, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Møldrup og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husejer Georg Buntzen Strøm og Husejer Frederik Kauffeldt tiltales for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten samt til inden en af Retten fastsat Frist enten at bringe 20 Klosetrum i de dem tilhørende Ejendomme: Krygersgade Nr. 1, Hjort Lorentzensgade Nr. 23, Ahlmannsgade Nr. 2 og Hjort Lorentzensgade Nr. 17 i forskriftsmæssig Stand eller fjerne de i samme anbragte Klosetindretninger.

Ved de Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at de Tiltalte, der i Juni 1906 have erholdt Bygningsinspektørens Tilladelse til Installation af de paagældende Vandklosetter, bl a. paa Betingelse af, at Sundhedskommissionens Bestemmelser af 1 November 1905 nøje overholdtes, have indrettet Vandklosetterne og fra Oktober Flyttedag 1906 ladet dem tage i Brug af Ejendommens Lejere, skønt Klosetrummene ikke fyldestgør nysnævnte Forskrifters Bestemmelser angaaende Belysningsforholdene, men derimod ere fuldstændig mørke.

De Tiltalte have til deres Undskyldning kun fremsat dels en almindelig holdt Bemærkning om, at Sundhedskommissionen næppe har haft Kompetence til at skrive alle de Bestemmelser, der findes i Forskrifterne af 1 November 1905 med Hensyn til Vandklosetters Installation i ældre Ejendomme, navnlig da Sundhedsvedtægten af 1886 ikke omhandler og ikke kunde omhandle Vandklosetter paa den Tid, dels en Henviisning til, at det af Sundhedskommissionen — der paa gentagne Dispensationsandragender har givet Afslag — opstillede Krav om Tilvejebringelsen af indirekte Lys til Rummen kun kan fyldestgøres ved Anbringelse af en Monierrude ind til Lejlighedernes Spise-stuer, hvilken Foranstaltnings Gennemførelse er stødt paa Vanskeligheder fra de nuværende Lejeres Side og ogsaa vil vanskeliggøre Lejlighedernes Udlejning i Fremtiden.

Da der imidlertid intet Hensyn vil kunne tages til førstnævnte almindelige Bemærkning, og da Hensynet til Lejeforholdet ikke kan fritage de Tiltalte fra at efterkomme de gældende Forskrifter, ville de Tiltalte være at anse efter Lov 12 Januar 1858 § 2, jfr. Lov 28de Marts 1868, sammenholdt med de i Henhold til § 17, 5te Stykke, i Sundhedsvedtægten for København af 15 Juni 1886 udstedte Sundhedskommissions-Forskrifter af 1 November 1905, efter Omstændighederne hver især med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kroner samt have in solidum at udrede Sagens Omkostninger. De Tiltalte ville derhos i Medfør af førstnævnte Lovbestemmelse være at dømme til inden en Frist, der findes at burde fastsættes til 1 Maaned fra denne Doms lovlige Forkyndelse, under en Mulkt for hvers Vedkommende af 5 Kroner til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, de sidde Dommen overhørig, enten at bringe de omhandlede Klosetrum i Overensstemmelse med

Bestemmelserne om Belysningsforhold for Klosetrum i de af Sundhedskommissionen i København givne Forskrifter eller at fjerne de i Rummene anbragte Klosetindretninger.

Nr. 144. Højesteretssagfører Møller

contra

Therkel Olesen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af § 8, 3dje Stykke, i en i Henhold til Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 udarbejdet, af Landbrugsministeriet under 9 Februar 1901 stadfæstet, Vedtægt for Fiskeriet i Vejle Fjord.

Elbo m. fl. Herreders Politirets Dom af 23 Februar 1906: Tiltalte, Fisker Therkel Olesen af Bredballe Strand, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1907: Tiltalte Therkel Olesen bør til Vejle Amts Kommunekasse bøde 60 Kroner. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Heise, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Therkel Olesen til Højesteretssagførerne Møller og Hansen 30 Kroner til hver samt til Sidstnævnte 12 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Fisker Therkel Olesen for Overtrædelse af § 8, 3dje Stk., i en i Henhold til Forskrifterne i Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888, Kapitel 4, udarbejdet, af Landbrugsministeriet under 9 Februar 1901 stadfæstet Vedtægt for Fiskeriet i Vejle Fjord, hvilket Stykke er saalydende: »Rødspættevaad er tilladt i Tiden fra 1 Maj til 1 November, men kun Østen for Linien Træskohage—Mørkholdtshage«.

Tiltalte er født i Aaret 1860 og har tidligere været straffet ifølge Elbo m. fl. Herreders Politirets Dom af 15 September 1897 efter Fiskerilovens § 58, jfr. § 7 i Vedtægten for Fiskeriet i Vejle Fjord, med en Bøde af 30 Kroner samt ifølge Overrettens Dom af 26 Oktober 1903 efter Fiskerilovens § 58 med en Bøde af 40 Kroner, hvorhos han i Aaret 1902 for Overtrædelse af § 10 i Vedtægten for Fiskeriet i Vejle Fjord udenretlig har vedtaget en Bøde af 5 Kroner.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Aaret 1905 i Maanederne Oktober og November gentagne Gange har fisket med et Flyndervaad eller Flyndersnurveaad i Vejle Fjord paa Strækningen mellem Mørkholdtshage og Breining Mølle Vesten for den i ovennævnte Vedtægt angivne Linie Træskohage—Mørkholdtshage, dog ikke Vesten for eller indenfor den i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 29 Januar 1890 angaaende Grænserne for de Vande, der i Henhold til Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888 § 9, jfr. § 41, skulle være fredede mod Vaadfiskeri, Litra s, angivne Linie Træskohage—Breining Mølle. Idet der nu ikke kan gives Tiltalte Medhold, naar han har villet gøre gældende som Undskyldning for sin Færd i den omhandlede Henseende, at det ovennævnte i Vedtægtens § 8 indeholdte Forbud som værende i Strid med Fiskerilovens Bestemmelser ikke kan anses forbindende, samt idet Flyndersnurveaad og Rødspættevaad ifølge en af Fiskerikontroløren for Jylland under 25 November forrige Aar afgiven, under Sagen fremlagt Erklæring, saavel i Henseende til Brugen som i deres Virkning maa anses at være fuldstændig ens, vil Tiltalte for sit ommeldte Forhold være at anse efter Fiskeriloven af 5 April 1888 § 58 med en Bøde til Vejle Amts Kommunekasse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 60 Kroner.

Nr. 142.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Esper Erhard Jørgensen (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og ulovlig Jagt.

Bornholms Vester Herreds Ekstrarets Dom af 30 Maj 1907: Tiltalte, Husmand Esper Erhard Jørgensen af Knudsker, bør til Knudsker Kommunes Kasse betale en Bøde af 32 Kr., samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Sagfører C. Petersen, og Defensor, Sagfører J. Olsen, 10 Kr. til hver, men forøvrigt for Tiltalte i denne Sag fri at være. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den være at stadfæste, dog saaledes at de i Dommen fastsatte Salarier blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at de ved Dommen fastsatte Salarier udredes af det Offentlige. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Esper Erhard Jørgensen til Højesteretssagførerne Lunn og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nærværende Sag tildales i Henhold til Bornholms Amts Aktionsordre af 30 April d. A. Husmand Esper Erhard Jørgensen af Knudsker for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og ulovlig Jagt, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Fredagen den 25 Januar d. A. om Eftermiddagen antraf Skovopsynsmanden i den Staten tilhørende Skov »Blykobbe Plantage«, beliggende i Knudsker Sogn, Tiltalte paa Stranden mellem Havet og Skovbrinken i den vestlige Side af Plantagen medhavende Jagtbøsse og en skudt Havmaage. Tiltalte erkendte overfor Opsynsmanden, at han havde skudt Havmaagen paa Stranden udfor Statens Skov, men angav til sin Undskyldning, at han troede, at det var frit for alle at jage der. Skovopsynsmanden erklærede derefter Tiltalte for anholdt for Jagtovertrædelse og bød ham at følge med sig, hvilket Tiltalte ogsaa foreløbig efterkom, idet han fulgte med Opsynsmanden ad en Sti gennem Skoven, indtil de naaede til den østlige Udkant af samme, hvor Spaserestien, der gaar langs den østlige Side af Skoven, skærer den Sti, ad hvilken de kom gennem Skoven og mod Syd fortsætter sig til Skovopsynsmandens Bopæl, paa det fremlagte Rids betegnet med D. Da Opsynsmanden her sagde: »Til højre«, i den Mening, at Tiltalte skulde følge med ham hjem til hans Bopæl, nægtede Tiltalte at gaa videre, og da nu Opsynsmanden forlangte, at Tiltalte skulde udlevere sin Bøsse, afslog han dette. Opsynsmanden vilde nu fratage ham Bøssen, men — efter Opsynsmandens Forklaring — greb Tiltalte nu om Bøssen, som han havde hængende paa den højre Skulder, og løftede den med Kolben opad og indtog en truende Holdning overfor Opsynsmanden, som vilde han slaa med Bøssen. Opsynsmanden opgav derefter at faa Tiltalte til at gaa med, og denne gik derefter hjem.

Mødens nu Tiltalte vel har erkendt, at han har skudt Havmaagen paa Stranden udfor Skoven, at Opsynsmanden har erklæret ham for anholdt for Jagtovertrædelse, at han har nægtet at efterkomme Op-

synsmandens Ordre om at følge med ham og om Udlevering af Bøssen, har han bestemt benægtet, at han har løftet Bøssen overfor Opsynsmanden eller paa anden Maade truet ham.

Overfor Tiltaltes vedholdende Benægtelse heraf er der ikke ført tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i nogen Trusel overfor Opsynsmanden, og da hans Forhold ved, skønt anholdt, at nægte at efterkomme dennes Ordre om at følge med ham videre end sket, ikke skønnes at kunne tilregnes ham som strafskyldigt efter § 100 i Straffeloven, vil han forsaavidt være at frifinde. Derimod vil Tiltalte være at dømme for ulovlig Jagt. Da den ulovlige Jagt imidlertid ikke er udøvet i selve Skoven, men paa den aabne Strand mellem Havet og den bevoksede Del af Statens Terræn, skønnes det ikke, at den skærpede Bestemmelse i Lov af 8 Maj 1894 § 23, 2det Stk., 1ste Membrum, kan komme til Anvendelse i det foreliggende Tilfælde, hvorfor Tiltalte vil være at anse efter § 23, 1ste Stykke. Der findes derhos Anledning til at bringe samme §'s 2det Stykke, sidste Membrum, i Anvendelse under Hensyn til den af Tiltalte overfor Skovopsynsmanden iøvrigt udviste Adfærd, og findes den Straf, han herefter har forskyldt, passende at kunne ansættes til en Knudske Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 30 Kroner samt for den skudte Maage 2 Kroner, ialt 32 Kroner.

Tirsdag den 10 Marts.

Nr. 56. **Bankassistent Knud Einar Helmond**
(Halkier efter Ordre)

contra

Aktieselskabet Rolf Westergaards Metalvarefabriks Konkursbo (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Lønfordring efter at være opsagt fra en Stilling, hvortil han var antagen med længere Uopsigelse.

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Decision af 21 Maj 1907: Den ovennævnte af Knud Einar Petersen med hans Fader, Grosserer Otto Petersen, som Kurator til Gældbogen under Nr. 12 anmeldte Fordring anerkendes for et Beløb af 500 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 5 Juli 1905 og med Fortrinsret efter Konkurslovens § 33 Nr. 2 f. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte findes, at den ovennævnte Kontrakt, som efter den fremlagte bekræftede Afskrift er stemplet til Takst 5 Kr., burde have været stemplet til højere Takst.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Bevilling af 27 April 1907 er det tilladt Appellanten Knud Einar Petersen at føre Familienavnet Helmond.

Med Bemærkning, at den Appellanten paa Kreditorernes Vegne i Marts Maaned 1905 givne Opsigelse under de foreliggende Omstændigheder maa ligestilles med en af Konkursboet sket Opsigelse, og iøvrigt i Henhold til de i Decisionen anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil denne være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten Knud Einar Helmond 2 Kroner. Der tillægges Advokat Halkier i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: Ved en den 1 August 1903 mellem Bestyrelsen for Aktieselskabet »Rolf Westergaards Metalvarefabrik« og den mindreaarige Knud Einar Petersen med hans Fader, Grosserer Otto Petersen, som Kurator indgaaet Kontrakt blev nævnte Knud Einar Petersen antaget som Bogholder ved Selskabet med en Løn af 1200 Kr. for det første, 1500 Kr. for det andet, 1800 Kr. for det tredje, 2100 Kr. for det fjerde Aar og derefter 2400 Kr. aarlig, hvilken Løn han kunde hæve med $\frac{1}{12}$ den 1ste i hver Maaned for den forløbne Maaned. Forholdet skulde tage sin Begyndelse den 1 August samme Aar og vedvare, indtil det fra en af Parternes Side opsagdes til Ophør den 1ste i en Maaned med 3 Maaneders Varsel, dog at Forholdet fra begge Sider skulde være uopsigeligt i 5 Aar, indtil den 1 August 1908. Kontrakten indeholdt derhos forskellige andre Bestemmelser, navnlig om den Antagnes Forpligtelse til at tage Aktier i Selskabet for 5000 Kr., og dettes Pligt til ved Forholdets Ophør, dog tidligst den 1 August 1908, at afkøbe ham disse Aktier.

Efterat nævnte Aktieselskabs Bo den 2 Juni 1905 var blevet taget under Konkursbehandling her ved Skifteretsafdelingen, anmeldte Knud Einar Petersen med Fader og Kurator i Henhold til den anførte Kontrakt til Gældbogen under Nr. 12 en Fordring paa Løn for Tiden fra 1 Marts 1905 til den 1 August 1908 med 6925 Kr., hvilket Beløb med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Anmeldelsesdagen den 5 Juli 1905 han paastod udbetalt forlods som privilegeret efter Konkurslovens § 33 Nr. 2 f. Den i Boet valgte Kurator, Højesteretsadvokat Meldrup, bemærkede i sin Vedtegning i Gældbogsudskriften til denne Fordring, at

den, da Kontrakten maatte anses hævet med Udgangen af Marts Maaned 1905, kun kunde anerkendes for 125 Kr. med Renter deraf som anført samt med den af Anmelderen paastaaede Fortrinsret. I den til Fordringernes Prøvelse den 11 September 1905 afholdte Skiftesamling lod Anmelderen møde og fastholdt sin Paastand med Bemærkning, at Kontrakten ikke var hævet ved Udgangen af Marts Maaned eller paa noget andet Tidspunkt. Kurator begærede derpaa Udsættelse, og der opstod mellem ham paa Boets Vegne og Anmelderen en Disput, som nu foreligger til Paakendelse.

Det er uomtvistet, at Selskabets daværende administrerende Direktør, Anmelderens nævnte Fader og Kurator, der tillige ejede den største Del af Aktierne i Selskabet, i Slutningen af Marts Maaned 1905 tilkendegav Anmelderen, at han maatte fratræde sin Stilling, og at denne Tilkendegivelse fandt Sted efter Forlangende af et Likvidationsudvalg, der var dannet for at afvikle Selskabets Forhold, og som maa antages at have ønsket Anmelderen fjernet for at formindske Selskabets Administrationsudgifter med et til hans Løn svarende Beløb. Anmelderen, der vil have besvaret Tilkendegivelsen med en Henvisning til sin Kontrakt, ophørte derefter at arbejde for Selskabet, men naar Kurator har gjort gældende, at der med Samtykke fra begge Sider foregik en fuldstændig Ophævelse af den indgaaede Kontrakt, og at Anmelderen saaledes alene har Krav paa Løn for Marts Maaned 1905, mangler der overfor Anmelderens Benægtelse Bevis for, at han har renunceret paa sin Ret efter Kontrakten og frafaldet at gøre Ansvar gældende mod Selskabet i Anledning af den i Strid med Kontrakten stedfundne Afskedigelse. Efter Analogien af Tyendelovens § 38 maa det imidlertid antages, at Kontraktens Bestemmelse om Forholdets Opsigeligheid indtil 1 August 1908 ikke er bindende for Konkursboet, og at Anmelderen saaledes i Forhold til dette maa være stillet, som om han alene var antaget paa Opsigelse med det i Kontrakten nævnte Varsel af tre Maaneder. Der vil som Følge heraf alene kunne tilkendes ham Løn for Maanederne Marts—Juni 1905 med 500 Kr. For dette Beløb med Renter som anført vil Fordringen være at anerkende med den paastaaede Fortrinsret.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt det maatte befindes, at den ovennævnte Kontrakt, som efter den fremlagte bekræftede Afskrift er stemplet til Takst 5 Kr., burde have været stemplet til højere Takst.

Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 149.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Peter Fris Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Rougsøe m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 9 August 1907: Arrestanten Peter Fris Andersen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Buhl, og Defensor, Overretssagfører J. Langballe, med henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. I Erstatning til Bolsmand Peter Laursen vil han derhos have at betale 50 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Oktober 1907: Tiltalte Peter Fris Andersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen i Salær hver 15 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, men Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Fris Andersen til Højesteretssagførerne Liebe og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Peter Fris Andersen, der er født i Aaret 1877, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, bortset fra, at han for Udeblivelse fra Mønstring har været straffet uden Dom med 24 Timers simpelt Fængsel, sat under Tiltale for Vold og Legemsbeskadigelse.

Den 3 Juli dette Aar om Aftenen, da Tiltalte var paa Hjemvejen fra et Marked i Løgten, traf han i Rønde Kro en Handelsmand ved Navn Mikkelsen samt Bolsmændene Peter Laursen af Hedeskov og Amnitzbøl Nielsen af Thorsager, med hvilke Personer han derpaa efter Indbydelse af Førstnævnte spiste til Aften. Under Maaltidet blev der af Deltagerne nydt en Del Drikkevarer, men det kom hverken til Skænderi eller anden Uenighed mellem dem, naar undtages, at Laursen efter Tiltaltes Anbringende, hvis Rigtighed Laursen ikke med Bestemthed har turdet benægte, engang kaldte Tiltalte »en Torsk«. Derimod fandt der senere paa Aftenen i Krogaarden tvende Sammenstød

Sted mellem Tiltalte og Laursen, i hvilken Henseende Sidstnævnte har afgivet en edelig Forklaring gaaende ud paa Følgende:

Da han efter Aftensmaaltidet gik over i Stalden for at se til Hestene, fulgte Tiltalte med, og undervejs tog Tiltalte ham fat i Skulderen, hvorpaa Laursen, der opfattede Tiltaltes Adfærd som Spøg, tog fat i Tiltaltes Skulder, men i det samme slog Tiltalte ham uden yderligere Foranledning med knyttet Haand i Ansigtet, og da nu Laursen mærkede, at det var Alvor, skubbede han Tiltalte kraftigt fra sig, dog ikke saa stærkt, at han faldt, hvorpaa de foreløbig skiltes. Noget senere paa Aftenen, da de Mænd, med hvem Laursen var i Selskab, var ved at bryde op, gik han atter ud i Krogaarden for i Stalden at hente en Hest, og ved denne Lejlighed kom Tiltalte, der rimeligvis havde staaet skjult i Nærheden, løbende mod ham med et Svingeltræ i Haanden og tilføjede ham med det et saa kraftigt Slag i Hovedet, at han styrtede om og tabte Bevidstheden. Da han noget efter kom til sig selv, var han anbragt inde i Porten, og herfra gik han uden Hjælp hen til Læge O. K. Albech i Rønde, af hvem han samme Nat blev undersøgt, og i hvis under Sagen fremlagte Erklæring om Resultatet af Undersøgelsen det bl. a. hedder: »Der saas i venstre Halvdel af Panden et Par omtrent hasselnødstore »Buler« med Hudafskrabning, en ringe Hudafskrabning i venstre Tindingeregion, stærk Svulst af de venstre Øjelaag, navnlig nederste, og en ret stor Blodudtrængning under venstre Øjes Bindehinde, den Øjæblet dækkende Hinde. Endvidere var der paa venstre Kinds Midte et $\frac{1}{4}$ Tomme langt, nærmest linieformet, skraat nedad fremad forløbende Saar med lidt ujævne Rande, der ved nærmere Undersøgelse viste sig at være ca. 1 Tomme dybt, naaende ind umiddelbart under Mundens Slimhinde . . . Antagelig — saafremt ikke Betændelse støder til — ville Læsionerne være lægte i Løbet af en Uges Tid, og jeg antager ikke, at P. Laursen vil have senere Mên af dem«.

Om det i Erklæringen omhandlede Saar paa Kinden har Laursen i Forhøret udsagt, at han nærmest maa antage, at det skyldes det Jernøje, der findes midt paa Svingeltræet.

Tiltalte har erkendt, at han med det fornævnte Svingeltræ har tilføjet Laursen det af denne ommeldte Slag, men har isvrigt afgivet en Forklaring, der paa forskellige Punkter afviger fra Laursens. Med Hensyn til det første af Sammenstødene har han hævdet, at det begyndte paa den Maade, at Laursen, da Tiltalte traadte ind i Kørestalden, gav ham et Slag eller Puf paa den ene Skulder, saa at han tumlede om mod nogle Pakkasser eller Lignende, og at Laursen, da Tiltalte havde rejst sig op, paany gav ham et Skub, saa at han faldt om og tabte sin Kasket, hvorefter Tiltalte tog Flugten, et Stykke efterfulgt af Laursen. Tiltalte har paa den anden Side ikke turdet benægte, at han under det heromhandlede Sammenstød kan have slaaet Laursen, men han har fastholdt, at det var Laursen, der begyndte at slaa. Med Hensyn til det andet Sammenstød gaar Tiltaltes Forklaring ud paa, at han, da han i Kørestalden var ifærd med at spænde for, hørte, at Laursen og Nielsen nærmede sig Staldporten, og at Nielsen da opfordrede Laursen til atter at give Tiltalte »en Omgang«, hvorfor Tiltalte, uagtet han ikke hørte, hvad Laursen svarede, blev bange for, at Laursen paany skulde overfalde ham. Efter Tiltaltes videre Frem-

stilling tog han derpaa i den Hensigt at væрге sig det ene Svingeltræ af sin Vogn, og da nu Laursen var kommen 3 à 4 Al. indenfor Porten, slog Tiltalte, uden at Laursen havde haft Lejlighed til at sige noget til ham eller øve Vold mod ham, til Laursen med Svingeltræet, saa at han faldt til Jorden, hvorpaa Tiltalte løb ud af Stalden, medtagende Svingeltræet, der senere blev frataget ham af Staldforpagteren.

Af ovennævnte Bolsmand Nielsen er det imidlertid edelig forklaret, at Tiltalte, da han og Laursen efter Aftensmaaltidet fulgtes ad udenfor, greb fat i Laursens Skulder, og at han, da Laursen, tydelig nok for Spøg, tog fat i ham, slog Laursen i Ansigtet, hvorpaa Laursen skubbede Tiltalte fra sig, dog ikke saa stærkt, at Tiltalte faldt. Nielsen, der bestemt nægter at være fremkommen med den af Tiltalte omhandlede Opfordring, har derhos udsagt, at Tiltalte, da Laursen længere hen paa Aftenen kom gaaende hen mod Kørestalden, sprang frem og med et Redskab, som han havde i Haanden, gav Laursen et saa kraftigt Slag i Hovedet, at han sank i Knæ. Da derhos Staldforpagter Martinus Eriksen, ligeledes edelig, har forklaret, at han, noget forinden Laursen den ommeldte Aften blev funden liggende bevidstløs i Krogaarden, havde set Tiltalte gaa omkring med et Redskab i Haanden, som om han søgte noget, maa der gaas ud fra, at Tiltaltes Forklaring om, at han øvede Vold mod Laursen af Frygt for Overlast fra dennes Side, er stridende mod Sandheden.

Ved Laursens Møde i Retten den 19 Juli d. A. saas der i hans venstre Tinding en noget misfarvet Bule og paa venstre Kind et ca. 2 Tommer langt Ar, hvorhos der ved Berøring af Kindens indvendige Side følte en haard Knude eller Lignende, der efter Laursens Fremstilling havde hindret ham i Tygning og endnu generede ham noget. I Retsmødet den 2 August næstefter erklærede han derimod, at han, bortset fra tydelige Ar og en Knude som Følge af Saaret, nu ikke havde synderlig Mên af Overfaldet.

Under Sagen har Laursen paastaaet sig tilkendt en Erstatning af 50 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængkøst i 2 Maaneder. I Henseende til Erstatningen — — vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i disse Henseender billiges, være at stadfæste.

Onsdag den 11 Marts.

Nr. 158.

Advokat Hindenburg

contra

Oskar Johan Sørensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Lysgaard og Hids samt en Del af Houlbjerg Herreders Ekstrarets Dom af 15 November 1907: Arrestanten Oskar Johan Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Arrestanterne Søren Christian Christensen og Hjalmar Marinus Axel Sørensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 120 Dage, Sidstnævnte i 90 Dage, dog at Straffens Fuldbyrkelse for disses Vedkommende udsættes, og at Straffene efter 5 Aars Forløb ville bortfalde, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. I Erstatning bør alle 3 Arrestanter in solidum udrede til Tjenestekarl Jacob Dahl Axelsen af Tranekær 20 Kr., hvorhos Arrestanterne Oskar Johan Sørensen og Søren Christian Christensen in solidum bør udrede i Erstatning til Mejerist Andersen af Danhøj Mejeri 20 Kr., til Sine Larsen af Skallebølle 21 Kr. 50 Øre, til Undermejerist Hans Andersen af Ubberud 1 Kr. og til Peter Hansen af Pikkerhuset 28 Kr. Saa bør Arrestanterne endvidere in solidum udrede alle af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Sagfører Vilstrup, 25 Kr. og til Defensor, Justitsraad Kjær, 10 Kr., dog at Hjalmar Marinus Axel Sørensen ikke udreder udover en Tredjedel af Omkostningernes samlede Beløb. De idømte Erstatningsbeløb at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 December 1907: Arrestanterne Oskar Johan Sørensen, Søren Christian Christensen og Hjalmar Marinus Axel Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Oskar Johan Sørensen i 5 Aar, Søren Christian Christensen i 1 Aar og Hjalmar Marinus Axel Sørensen i 8 Maaneder. I Henseende til de Arrestanterne ikendte Erstatningsbeløb og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, hvorhos Arrestanterne endvidere, En for Alle og Alle for En, bør til Lærer M. Larsen betale 14 Kr. 61 Øre samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, 50 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iværgt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de for Tiltalte Oskar Johan Sørensens Vedkommende i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oskar Johan Sørensen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag ere Arrestanterne Oskar Johan Sørensen, Søren Christian Christensen og Hjalmar Marinus Axel Sørensen satte under Tiltale for Tyveri, Sidstnævnte tillige for Hæleri og anden Delagtighed i Tyveri.

Medens Arrestanterne Søren Christensen og Hjalmar Sørensen, der ere fødte henholdsvis den 25 Marts 1890 og den 26 Juni 1892, ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, har Arrestanten Oskar Sørensen, der er født i Aaret 1884, tidligere — foruden 2 Gange at være straffet for Tyveri, begaaet forinden hans 18de Aar — været anset ved Nysted Købstads Ekstrarets Dom af 22 August 1902 efter Straffelovens §§ 228 og 236 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Stubbekøbing Herreds Ekstrarets Dom af 8 Oktober samme Aar efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stykke, tildels sammenholdt med § 46, samt efter dens §§ 235 og 236 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Langelands Herreders Ekstrarets Dom af 26 August 1903 efter Straffelovens §§ 231, 1ste og 2det Stykke, og 236 med samme Art Arbejde i 1 Aar og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 September 1905 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet groft Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser, der stemmer med det under Sagen iøvrigt Oplyste, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

1. Sidst i August Maaned d. A. traf Arrestanterne sammen i Aalborg, hvorefter de begav sig paa Vandring Syd paa, og da de den 28 s. M. kom forbi Mejeriet Danhøj i Faarup Sogn, gik Hjalmar, fulgt af Søren, ind i Mejeriet, og medens de her var alene et Øjeblik, tilegnede Søren sig et Undermejerist Andersen tilhørende, til en Værdi af 20 Kr. ansat Sølvur, som han og Oskar — der var bekendt med, at Uret var erhvervet ved Tyveri — senere have solgt for 8 Kr. 50 Øre, som de have forbrugt. Bestjaalne har paastaet sig tilkendt en Erstatning af 20 Kr., og denne Paastand er ved Underrettsdommen tagen til Følge, saaledes at Udredelsen af Beløbet er paalagt Søren og Oskar in solidum.

2. Da Arrestanterne den paafølgende Nat kom forbi Gaarden »Tranekær« ved Randers, begav Oskar og Hjalmar sig, medens Søren stod Vagt udenfor, gennem en aabenstaaende Havedør ind i Spise-stuen, hvor Oskar fra en Skuffe i en uaflaaset Buffet tilegnede sig en Sølvservietring og fra 2 ligeledes uaflaasede Skabe i samme Buffet en Kasse med Kiks og Kager samt 2 Stenkrukker med Syltetøj.

Efterat de derpaa alle i Forening havde fortæret Kagerne og Syltetøjet, gik de gennem en aabenstaaende Dør ind i Stalden, og derfra gik Oskar, medens de to Andre stode Vagt, gennem en uaflaaset Dør ind i et Karlekammer, hvor han tilegnede sig et, den der sovende Tjenestekarl Jacob Dahl Axelsen tilhørende Sølvur, der hang paa Væggen, hvorhos han bragte Karlens Klæder ud i Gaarden, hvor Arrestanterne tilegnede sig følgende i Lommerne værende Genstande: 1 gammel Portemonnæ, indeholdende 1 Kr. 50 Øre, 1 Lommekniv, 1 Shagpipe og noget Shagtobak samt 2 Nøgler.

Servietringen er bragt tilstede under Sagen og efterat være vurderet til 2 Kr. tilbageleveret Ejeren, Fabrikant Buchtrup, der har fra-

faldet Krav paa Erstatning. Piben er ligeledes bragt tilstede og tilbageleveret Ejeren, hvorimod Uret, Portemonnæen og Lommekniven — der af Axelsen ere ansatte til en Værdi af henholdsvis 20 Kr., 50 Øre og 50 Øre — samt Nøglerne ere bortkastede af Arrestanterne, der have forbrugt det stjaalne kontante Beløb. Axelsen har under Sagen paa-staaet sig tilkendt en Erstatning af 20 Kr., og denne Paastand er ved Underretsdommen tagen til Følge, saaledes at Erstatningen er paalagt Arrestanterne in solidum.

3. Da Arrestanterne den 30 August d. A. kom til Husmand paa Taastrup Mark Jens Peter Nielsens Hus, steg Oskar gennem et Køkkenvindue, som han aabnede ved at frabryde nogle Søm, hvormed det var fastgjort udvendig, ind i Huset, og her tilegnede han sig, medens de to Andre stode Vagt udenfor, fra en uafaaaset Kommodeskuffe et Sølvur med vedhængende Nikkelkæde og fra en uafaaaset Spejlskuffe to Barberknive, 1 Cigarrør med Ravspids, 1 Damehalskæde og 2 smaa Lommeknive. Den ene af Barberknivene, Uret og Halskæden ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede Bestjaalne, hvorimod de andre Genstande ere bortkomne. Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

4. Da Arrestanterne samme Dag kom forbi Hadsten Skole, rykede Oskar en, formentlig indvendig kroget Dør til en Sidebygning til Skolen istykker, hvorefter han og Søren gik ind i Bygningen, hvor de tilegnede sig et Kompas, der laa fremme paa et Bord, 1 Cigarrør, 1 Par Gymnastiksko og 1 Par Støvler samt fra en uafaaaset Skrivebordskuffe 5 Kr. 86 Øre i Kontanter.

Heraf fik Hjalmar, der ikke var nærværende ved Tyveriets Udøvelse, overleveret Gymnastikskoene samt en Trædjedel af Pengene. Støvlerne, Cigarrøret og Kompasset ere tilbageleverede Bestjaalne, Lærer M. Larsen, der har paa-staaet sig erstattet 2 Kr. 75 Øre for Gymnastikskoene, 6 Kr. for Forringelse af Støvlerne samt det kontante Beløb, altsaa ialt 14 Kr. 61 Øre.

5. Den paafølgende Nat gik Arrestanterne gennem en uafaaaset Dør ind i Framlev Mejeri, hvor de tilegnede sig et Pund Smør, noget Ribssaft og Syltetøj samt en Hammer. Hammeren er bragt tilstede under Sagen og tilbageleveret Bestjaalne, Mejeribestyrelse E. Thordal, der har frafaldet Krav paa Erstatning med Hensyn til de øvrige stjaalne Genstande, der af ham ere ansatte til en Værdi af ialt 1 Kr. 25 Øre.

6. Samme Nat steg Oskar, medens de to Andre stode Vagt udenfor, gennem et Vindue, som han aabnede ved staaende paa Solbænken at stikke Haanden gennem et ovenover værende aabentstaaende Vindue, ind i Gaardejer Jens Andersens Bolig i Framlev, og her tilegnede han sig et Par Strømper, en Syæske samt kontant 10 Kr. 80 Øre. Da en i Huset sovende Tjenestepige vaagnede og gjorde Anskrig, fjernede han sig hurtig ad samme Vej, som han var kommen ind, idet han medtog de stjaalne Koster. Af disse er Pengene forbrugte, hvorimod Strømperne og Syæsken — som Arrestanterne havde bortkastet — senere ere fundne og tilbageleverede Bestjaalne, som har frafaldet Krav paa Erstatning.

7. Samme Nat begik Arrestanterne endvidere Tyveri i Afholds-hjemmet i Harlev, hvor de, efter at Hjalmar havde aabnet Yderdøren

ved med en Kniv, som han stak ind mellem Døren og Karmen, at løfte den indenfor anbragte Krog, gik ind i Restaurationslokalet, hvor Hjalmar fra en Hylde nedtog to Kasser med Cigarer. Af disse Kasser satte de den ene fra sig udenfor Huset, hvorimod de beholdt den anden, der indeholdt 27 Cigarer, som alle ere forbrugte. Bestjaalne, Skomager Niels Vestergaard, har frafaldet Krav paa Erstatning for Cigarerne, som han har ansat til en Værdi af 5 Øre pr. Stk.

8. Natten mellem den 31 August og den 1 September dette Aar steg Oskar gennem et Vindue, der kun var haspet forneden, og som han fik til at springe op ved at rykke det ud foroven, ind i en Kælder i »Hotel Silkeborg« i Silkeborg, og medens de to Andre stod Vagt udenfor, tilegnede han sig her nogle Prospektkort af Værdi ca. 6 Kr. og to Flasker med Drikkevarer af samlet Værdi omtrent 4 Kr. De gik derefter alle 3 om i Hotellets Gaard og ind i en aabenstaaende Gang, hvor de tilegnede sig en Overfrakke af Værdi 2 Kr., en Stortrøje af Værdi 6 Kr. samt to Paraplyer, og derefter gik de ind i et til Hotellet hørende Kølerum, hvortil de skaffede sig Adgang derved, at Oskar med et Brækjern fjernede en Hængelaas, der var sat for Døren, og her tilegnede de sig nogle til en Værdi af ca. 4 Kr. ansatte Fødevarer, som de straks spiste, hvorefter de fjernede sig.

Medens Flaskerne, Prospektkortene og Paraplyerne ere bortkastede, ere de andre Genstande bragte tilstede under Sagen og — med Undtagelse af Overfrakken, hvis Ejer det ikke har været muligt at finde — tilbageleverede de Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa Erstatning.

9. Arrestanterne gik derefter til Tømmerhandler Anæus Høyers Kontor ligeledes i Silkeborg, hvor Oskar slog en Rude itu og derpaa aabnede Vinduet, hvorefter han og Søren gennem dette steg ind i Kontoret, medens Hjalmar holdt Vagt udenfor. I Kontoret søgte de først at opbryde et Pengekab og en Skrivebordsskuffe, og da dette mislykkedes, tilegnede de sig en til 14 Kr. vurderet Regnkappe og en til 1 Kr. vurderet Blyantsholder samt nogle Nøgler. Regnkappen og Blyantsholderen ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

10. I den Hensigt at stjæle Cykler begav Arrestanterne sig dernæst til to forskellige Cyklelagere i Silkeborg, hvor Oskar opbrød Dørene, men da de ikke fandt noget, som de kunde bruge, fjernede de sig uden at tage noget.

11. Efter at Hjalmar den paafølgende Dag havde skilt sig fra de to Andre, tilegnede han sig . . .

12. Natten mellem den 4 og 5 September d. A. tilegnede Oskar og Søren — der fortsatte deres Vandring i Følge med hinanden — sig en Staldkarl Anders Gertsen af »Snoghøjgaard« tilhørende Jolle, der laa fortøjet ved Landgangsbroen ved Snoghøj. Jollen benyttede de til dermed at sætte over til Fyen, og efter Benyttelsen lode de den henligge ved Stranden, hvor den senere er funden og tilbageleveret Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

13. Den paafølgende Nat pillede Oskar en Rude ud af et Vindue til Kælderen under Gartner Møllers Villa i Middelfart, hvorpaa han aabnede Vinduet og gennem dette steg ind i Kælderen, hvor han, medens Søren stod Vagt udenfor, tilegnede sig et Par Støvler, et

Franskbrød, et Pund Smør og noget Oksesteg. Fødevarerne fortærede de straks, og Støvlerne ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

14. Den 8 s. M. ituslog Oskar en Rude i et Vindue i Sine Larsens Hus i Skallebølle, aabnede Vinduet og steg gennem dette ind i Stuen, hvor han, medens Søren holdt Vagt udenfor, tilegnede sig et Ur og noget Ribssaft. Uret, som Søren senere har afhændet, og Saften er af Bestjaalne ansat til en Værdi af henholdsvis 20 Kr. og 1 Kr. 50 Øre, hvilke Beløb hun har paastaet sig tillagt i Erstatning, og denne Paastand er ved Underretsdommen tagen til Følge, saaledes at Udredelsen deraf er paalagt Oskar og Søren in solidum.

15. Natten mellem den 8 og 9 September d. A. gik Oskar og Søren gennem en uflaaset Dør ind i Ubberup Mejeri, hvor de tilegnede sig et Mejeribestyrer Jesper Petersen tilhørende, til en Værdi af 14 Kr. anslaaet Par Støvler, en Mejerielev Hans Andersen tilhørende, til en Værdi af 1 Kr. ansat Kasket samt et kontant Beløb af ca. 1 Kr. 30 Øre. Medens Støvlerne ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede Bestjaalne, har Andersen i Erstatning for Kasketten paastaet sig tilkendt et Beløb af 1 Kr., hvilken Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge, saaledes at Udredelsen deraf er paalagt Oskar og Søren in solidum.

16. En af de nærmest derefter følgende Dage tilegnede de nævnte Arrestanter sig en til 50 Øre vurderet Hue, som hang i Skræder Lauritz Larsens Forstue i hans Ejendom paa Bogense Mark. Huen er bragt tilstede under Sagen og tilbageleveret Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

17. Efter at Oskar og Søren den 11 September d. A. havde lagt Mærke til, at Beboerne af »Pikkerhuset« i Ove Sogn var kørt ud, begave de sig til Stedet, hvor de i Forening rykkede et Vindue til Dagligstuen op, hvorefter de herigennem steg ind i Stuen, hvor de fra et uafslukket Klædeskab tilegnede sig et Sæt Klæder af mørkegrønt Vadmel og et Sæt nyt sort Tøj, fra en aflaaaset Bordskuffe, som de oplukkede ved Hjælp af Nøgler, der laa paa en Kommode, et kontant Beløb, som ifølge deres Opgivende androg ca. 28 Kr., og fra en aflaaaset Kommodeskuffe, som de oplukkede ligeledes ved Hjælp af Nøgler, der laa fremme, et tærnet Klæde, en Krave, en Broche og nogle Manchetknapper, hvorhos de endelig tilegnede sig en Kikkert, et Cigarfutteral og en Tobakspung, hvilke Genstande laa frit fremme i Stuen. Med Undtagelse af Kraven og Manchetknapperne ere de stjaalne Genstande bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede Ejeren, Husmand Peter Hansen, der har paastaet sig erstattet det stjaalne kontante Beløb — der ifølge hans Opgivende androg mindst ca. 35 Kr. — og denne Paastand er ved Underretsdommen tagen til Følge, saaledes at det er paalagt Oskar og Søren in solidum at erstatte ham 28 Kroner.

[Færdig fra Trykkeriet den 26 Marts 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbennavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 2.

Onsdag den 11 Marts.

18. Medens Oskar og Søren den 14 September d. A. var inde i Afholdshotellet i Hundslund, tilegnede Søren sig en Afholdsvært Karup tilhørende til 50 Øre vurderet Cyklehue, der hang frit fremme paa en Knagerække. Huen er bragt tilstede under Sagen og tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

19. Den paafølgende Nat vendte Oskar og Søren tilbage til nævnte Afholdshotel, og efter at Oskar havde aabnet et Vindue, der, efter hvad han under sit Ophold paa Hotellet den forudgaaende Dag havde iagttaget, ikke var paahaspet, steg han, medens Søren holdt Vagt udenfor, gennem Vinduet ind i Spisestuen, hvor han tilegnede sig et Par til en Værdi af 3 Kr. ansatte Cyklegamascher og en Kasse med 50 Cigarer til en anslaaet Værdi af 2 Kr. Gamascherne ere senere bortkastede og Cigarerne forbrugte. Bestjaalne, Afholdsvært Karup, har frafaldet Krav paa Erstatning.

20. Samme Nat steg begge de heromhandlede Arrestanter ved Hjælp af en Stige op til et aabentstaaende Vindue i Købmand Madsens Hus i Kærsgaard og gennem Vinduet ind i et Spisekammer, hvorfra de gik ind i et Lagerrum, hvor de tilegnede sig to Par Støvler, vurderede til ialt 2 Kr., nogle Flasker med Drikkevarer og kontant 1 Kr. 77 Øre. Støvlerne ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

21. Samme Nat tilegnede Søren sig fra Købmand i Hundslund Vase Petersens aabentstaaende Brændeskur en Cykle, som han dog senere paa Natten henkastede i Oldrup, efterat han og Oskar først havde borttaget en Del af dens ene Slange samt medtaget Pumpen, som de imidlertid senere ligeledes have bortkastet. Cyklen er tilbageleveret Ejeren, nævnte Købmand Petersen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

22—24. Derefter og endnu samme Nat gik de to Arrestanter ind i Skræddermester Jens Olsens aabentstaaende Vadskehus i Hundslund, hvor de tilegnede sig en nævnte Skræddermester Olsen tilhørende Cykle og derpaa ind i en uafaalet Port i Oldrup, hvor de tilegnede sig en Bestyrer Niels Jensen tilhørende Cykle, hvorefter Søren fra en uafaalet Gang i samme Gaard tilegnede sig en Enkefru Voergaard af Oldrup tilhørende Cyklepumpe. De stjaalne Cykler, der ere vurderede til ialt 125 Kroner, samt Cyklepumpen ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede Ejerne, der have frafaldet Krav paa Erstatning.

25. Da Oskar og Søren den 17 s. M. var komne til Frederiks, steg de gennem et aabentstaaende Vindue ind i Skolen, hvor Oskar ved Hjælp af en Kniv opbrød den aflaaede Pult og derfra tilegnede sig et kontant Beløb paa ca. 2 Kr., og efterat de havde forladt dette Lokale, slog Oskar en Rude ind i et af Skolebygningens Vinduer, som han derpaa aabnede ved at aftage de indvendige Kroge, hvorefter han, medens Søren stod Vagt udenfor, gennem Vinduet steg ind i Lejligheden, hvor han fra en uafloaset Kommode tilvendte sig følgende Genstande: 1 Søvlommeur i Etui, 1 Lommekam, ligeledes i Etui, 1 Barberkniv i Futteral, 1 stor Saks, 2 Metalføstetegn, 2 Cykleklemmer, 1 Armbaand af Rav, 1 Broche af lyst Metal, 1 Signalføjte, et Medlemstegn af Nikkel, 1 Cigarrør af Træ, 1 Sjalsnaal af uægte Metal, 1 Nøgleknippe, 4 løse Negler samt 3 Lommeterklæder, hvorefter han gik ind i Pigeværelset, hvor han tilegnede sig en søvlignende lang Urkæde samt en Kam og et Spejl i Etui. De stjaalne Genstande ere bragte tilstede under Sagen og efter at være vurderede til ialt 21 Kroner 70 Øre tilbageleverede vedkommende Ejere, der have fratrukket Krav paa Erstatning.

For de af Arrestanterne i de foranførte Henseender udviste Forhold ville de være at anse, Oskar efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for 5te Gang begaaet og forsøgt simpelt og groft Tyveri samt i Medfør af dens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri, Søren efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46, disse §§ sammenholdte med dens § 37, og Hjalmar efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46, samt efter dens § 238, disse Bestemmelser sammenholdte med § 37, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde: Oskar i 5 Aar, Søren i 1 Aar og Hjalmar i 8 Maaneder.

I Henseende til de Arrestanterne ikendte Erstatningsabeløb — — — vil Underrettsdommen, ved hvis Bestemmelser det vil kunne have sit Forblivende, være at stadfæste.

Nr. 154.

Højesteretssagfører Winther

contra

Johannes Peter Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Voldtægt.

Vester Flakkebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 5 November 1907: Arrestanten Johannes Peter Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 5 Aar og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 30 Kr. og til Defensor, Sagfører Sørensen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 December 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Richter og H. F. Helweg-Larsen, betaler Arrestanten Johannes Peter Nielsen 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Henvisningen til den midlertidige Straffelovs § 3 maa udgaa, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Johannes Peter Nielsen til Højesterets-sagfører Winther og Advokat Hindenburg 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Vester Flakkebjerg Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Johannes Peter Nielsen for Voldtægt, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Enke Karen Jensen, født Hansdatter, der er 73 Aar gammel og efter det Foreliggende maa anses for uberygtet, har inden Retten edelig forklaret, at hun, der bor i Boslunde Fattighus, den 31 Maj d. A. var gaaet i Seng om Aftenen ca. Kl. 9 og efter at have sovet nogen Tid blev vækket ved, at Nogen puslede ved hendes Vindue, som hun om Aftenen vel havde lukket, men, saavidt hun mindes, uden at fastgøre Vindueshasperne paa Krogene.

Hun spurgte da, hvem det var, og da hun syntes, der blev svaret, at det var Jens Peter, stod hun, der kender flere Personer ved Navn Jens Peter, op og gik hen til Vinduet, som imidlertid var bleven oplukket, og hun saa da, at det var en hende ubekendt Mandsperson, der stod udenfor Vinduet.

Hun forsøgte nu at faa Vinduet lukket i; men da Mandspersonen rev Vinduet fra hende og begyndte at krybe ind ad dette, og da hun mærkede, at hun, uagtet hun gjorde Forsøg derpaa, ikke kunde holde ham ude, gik hun hen til sin Seng og tog et Par Benklæder og to Skærter paa.

Hun vilde derefter gaa ud af Stuen, men Mandspersonen, som nu var kommet ind i Stuen gennem Vinduet, spærrede Vejen for hende og skubbede hende ind i Stuen, og hun blev nu bange og begyndte at skrike, hvorpaa Mandspersonen, der havde opfordret hende til at gaa i Seng, tog fat i hende for at faa hende op i Sengen. Han kastede hende derpaa om i Sengen 3 Gange, men de to første Gange lykkedes det hende at komme op igen, saaledes at hun første Gang

kom op at staa paa Gulvet, medens hun anden Gang kun naaede at komme op at sidde paa Sengekanten.

Under denne Kamp forsøgte hun at tilkalde Hjælp ved med en Mangelholt at banke paa Væggen ind til en anden Stue i Fattighuset, hvor der boede en 66-aarig Enke, Maren Katrine Hansen, kaldet Trine, ligesom hun forsøgte at faa tændt Lys ved at rive Tændstikker af, men hun kan ikke med Bestemthed erindre, om dette Forsøg fandt Sted forinden eller efter, at Mandspersonen første Gang havde kastet hende om i Sengen. Lidt efter at hun havde banket paa Væggen ind til Trines Stue, hørte hun, at Trine udenfor Vinduet spurgte, om det var dér, der blev banket, men da Karen Jensen saa sagde: »Er det Dig, Trine«, trykkede Mandspersonen hendes Hoved saa fast ind imod sit Bryst, at hun ikke kunde give en Lyd fra sig, og sagde samtidig til Trine, at der var ikke noget, hvorefter denne fjernede sig. Efter hvad Karen Jensen videre har forklaret, slukkede Mandspersonen Tændstikkerne og Lyset for hende, saaledes at hun ikke fik at se, hvorledes han saa ud, og saavidt hun mindes, kom der da kørende en Vogn forbi, som hun antog var den mellem Korsør og Boslunde kørende Postvogn, som kommer til Boslunde ca. Kl. 12 $\frac{1}{2}$ om Natten, men hun raabte da ikke om Hjælp, fordi hun ikke kunde raabe eller skrike saa højt, at det kunde høres ud paa Vejen for den Støj, Køretøjet forvoldte.

Mandspersonen kastede hende nu 3dje Gang om paa Sengen, saaledes at hun kom til at ligge paa Ryggen, og da han nu lagde sig ovenpaa hende, havde hun ikke mere Magt til at slippe fra ham, og uagtet hun gjorde al den Modstand, hun formaaede, lykkedes det ham at faa hendes Skørter trukket op — hendes Benklæder var ikke lukkede — og at faa hendes Ben skilte ad, hvortil han maatte bruge baade Hænder og Ben, og efter at han derpaa i nogen Tid havde ligget ovenpaa hende, fik han sit mandlige Lem ført ind i hendes Kønsedele, hvilket forvoldte hende meget stærke Smertes, og han blev derefter liggende ovenpaa hende i nogen Tid med sit Lem inde i hendes Kønsedele, idet han gjorde Samlejebevægelser, hvilket vedblivende forvoldte hende saa stærke Smertes, at hun ikke kunde mærke, om han havde Sædafgang.

Hun har yderligere forklaret, at han laa saa tungt ovenpaa hende, at hun næsten ikke kunde faa Vejret og ikke kunde give en Lyd fra sig, og at det dengang var umuligt for hende, der er gammel og skrøbelig, at gøre yderligere Modstand, samt at hun, der blev ganske forstumlet som Følge af den af Mandspersonen mod hende udstviste Adfærd, vel ikke mener, at hun bad for sig, men at hun gjorde, hvad hun kunde for at tilkalde Hjælp, indtil hun, efter at Trine havde været udenfor Vinduet og var gaaet bort igen, havde opgivet Haabet om at kunne tilkalde Hjælp, og hun er sikker paa, at hun hele Tiden gjorde al den Modstand, hun formaaede, og at han var klar derpaa.

Efterat have voldtaget hende faldt Mandspersonen kort efter i Søvn, men da han laa paa hendes Skørter, og hun laa inderst i Sengen, kunde hun ikke komme op, og da det begyndte at blive lyst, vækkede hun ham, og han gik da sin Vej, idet han sagde til hende, at hun ikke maatte tale om, at han havde været hos hende.

Endelig har Karen Jensen forklaret, at den Mandsperson, der,

som anført, voldtog hende, havde Fuldkæg, var af Middelhøjde, iført Lædersko, og at han havde en ca. $\frac{1}{2}$ Alen lang, firkantet Spaankurv med sig, hvori der vistnok var Avispapir, samt en Stok, og at han lugtede stærkt af Brændeivin.

Hun forklarede, at hun ikke mente paa Udseendet at kunne genkende den paagældende Mandsperson, da det var mørkt, da han kom, da han forhindrede hende i at tænde Lys, og da det næppe var lyst, dengang han, som hun antager henad Kl. 4 om Morgenen gik bort, og hun derhos ikke holdt af at se paa »saadan en Person«, men efter at hun har haft Lejlighed til at tage Arrestanten i Øjesyn og hørt ham tale, har hun erklæret i de første Forhør, at hun aldeles sikkert og i senere Forhør, at hun med temmelig Bestemthed i ham kan genkende den Person, der den paagældende Nat voldtog hende, idet hun syntes bestemt at kunne genkende ham paa Stemmen, der er ejendommeligt og let kendelig, saa at hun ikke tror at kunne tage fejl i saa Henseende.

Vedkommende Distriktslæge, som den 2 Juni d. A. har undersøgt Karen Jensen, har i en den 9de s. M. udstedt Erklæring udtalt, at der ved den udvendige Undersøgelse kun fandtes meget svage Spor paa ydre Vold, 1) paa begge Sider af Underkæbebenet et Par smaa fine Blodudtrædninger under Huden samt paa venstre Side af Underkæben en noget større dekoloreret Hudplet, som kunde tænkes opstaaet ved Tryk af en Finger, idet den Overfaldende mulig har holdt sin Haand for den Overfaldnes Mund for at hindre hende i at skribe, 2) paa Indsiden af venstre Overarm lidt Ømhed for Tryk paa et mindre Omfang, 3) ligeledes ømmer hun sig i Laarmusklerne. Det hedder dernæst i Erklæringen, at ved Undersøgelse af de ydre Kønsele ses paa Indsiden af Skamlæberne omkring Urinrørsaabningen flere mindre Blodudtrædninger under Slimhinden, og at hun er ret øm ved Forsøg paa at føre en Finger ind i Moderskeden, hvilket tyder paa, at der er anvendt en vis Vold for at faa et Samleje fuldbyrdet.

Karen Jensen har efter sin Forklaring i den første Tid efter Overfaldet følt stærke Smarter, naar hun skulde lade Vandet, men efter en af Distriktslægen den 19 September d. A. afgiven Erklæring har den mod hende udøvede Voldshandling ikke efterladt blivende skadelige Følger for hendes Helbred.

Arrestanten har under de over ham optagne Forhør vedholdende fastholdt, at han er uskyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, og har forklaret, at han den 31 Maj d. A. om Aftenen ca. Kl. 10 $\frac{1}{2}$ forlod Boslunde Kro og derfra begav sig til Espe Skov, hvor han lagde sig til at sove, men efterat det var foreholdt Arrestanten, at det var oplyst, at han efterat have forladt Boslunde Kro havde opholdt sig ca. 1 Time hos Klubvært Jens Christian Nielsen af Boslunde, har han vedgaaet dette, ligesom han ikke har turdet benægte, at han derefter har talt i nogen Tid paa Vejen gennem Boslunde med Skrædder Jens Peter Jensen, men han har vedblivende benægtet at have været inde i Boslunde Fattighus den paagældende Aften eller Nat.

Fornævnte Skrædder Jens Peter Jensen har imidlertid edelig forklaret, at han den 31 Maj d. A. om Aftenen ca. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ blev anstødt af Arrestanten, der var noget beruset, og talte med denne paa

Landevejen 15—20 Minutter, samt at Samtalen sluttede med, at Arrestanten spurgte, hvor en Kone ved Navn Margrethe Jyllænder boede, og at han, der ikke vilde opgive Arrestanten, hvor hun boede, som hendes Bolig angav en Stue i Fattighuset, hvor Arbejdsmand Jens Peter Rasmussen boede, samt at Arrestanten derefter gik bort i Retning af Fattighuset, og Rigtigheden af Skrædder Jensens Forklaring er bekræftet ved hans 11-aarige Søns inden Retten afgivne Forklaring.

Arbejdsmand Jens Peter Rasmussen, der bor i Boslunde Fattighus, har edelig forklaret, at han den nævnte Dag var gaaet i Seng ca. Kl. 9¹/₂, og at han efterat have sovet nogen Tid blev vækket ved, at Nogen bankede paa hans Dør og raabte »Luk op«. Han stod da op, tændte Lys og lukkede Døren op, hvorefter Arrestanten kom ind i Stuen med en firkantet, godt en halv Alen lang Spaankurv, hvori der var nogle Børster og Avispapir, og spurgte, om han ikke vilde købe Børster.

Rasmussen viste kort efter Arrestanten ud efter paa dennes Forespørgsel at have opgivet, at Karen Niels Jensens eller Karen Niels Omgangs — saaledes betegnedes jævnligt Karen Jensens Mand — boede i den anden Ende af Fattighuset, og en Mand, som samme Nat overnattede hos Jens Peter Rasmussen, har i Retten bekræftet Rigtigheden af denne hans Forklaring.

Rigtigheden af den af Overfaldne, Enke Karen Jensen, afgivne Forklaring er bestyrket ved, at den ligeledes i Boslunde Fattighus boende Enke Maren Katrine Hansen edelig har forklaret, at hun den paagældende Nat hørte, at der blev banket 3 Gange paa hendes Væg, og da hun 3dje Gang hørte, at der blev banket, og samtidig hørte, at Karen Jensen jamrede sig, stod hun op og gik hen til Karens Vindue og spurgte, om det var der, der blev banket; Karen sagde da: »Er det Dig, Trine?« og da hun saa hørte en Stemme, som hun erklærer havde nogen Lighed med Arrestantens, sige, at der var ikke noget, gik hun igen bort.

Det af Karen Jensen opgivne Signalement passer ganske paa Arrestanten, og navnlig har Underdommeren med Hensyn til Arrestantens Stemme bemærket, at den er temmelig ejendommelig og let kendelig, hvilken Bemærkning er tiltraadt af Retsvidnerne, ligesom flere af de afhørte Vidner have forklaret, at Arrestanten var let kendelig ved sin ejendommelige Stemme.

Det har derhos uagtet anstillet indgaaende Undersøgelse ikke kunnet oplyses, at der den 31 Maj d. A. har været andre fremmede Personer i Boslunde end Arrestanten, som har gaaet omkring med en Kurv for at sælge Børster, og da det er godtgjort, at hans Forklaring om, at han den paagældende Aften eller Nat ikke har været i Boslunde Fattighus, er løgnagtig, ligesom hans senere Forklaring om, at han paa Vejen til Espe Skov paa Grund af Regn opholdt sig i et Par Timer i en ved Vejen liggende Kostald, efter det Oplyste maa anses for usandfærdig, findes det efter alt det Foreliggende tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Voldtægt overfor Enke Karen Jensen, ligesom det maa antages, at Samlejet er blevet fuldbyrdet.

Arrestanten, der er født den 24 Januar 1861, har tidligere været straffet mange Gange, deriblandt ved Arts-Skipperinge Herreders Ekstra-

rets Dom af 16 Juni 1879 efter Straffelovens § 257, jfr. dens § 46, efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og efter Straffelovens § 168, jfr. dens § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Sorø Birks Ekstrarets Dom af 12 Januar 1892 efter Straffelovens § 176, jfr. dens § 173, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 17 Januar 1894 efter Straffelovens § 176, jfr. dens § 168, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Højesterets Dom af 30 Juni 1897 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved Arts-Skipplinge Herreders Ekstrarets Dom af 19 Maj 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 og Straffelovens § 232, 1ste Stykke, sammenholdt med Straffelovens § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Arrestanten, der ved den foran beskrevne Lejlighed vel var paa-virket af Spiritus, men dog maa antages at have været fuldt tilregnelig, vil for det anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, jfr. midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1905 § 3 med en Straf, som efter Omstændighederne vil kunne fastsættes til Tugthusarbejde i 6 Aar, og den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 168, 1ste Punktum, med lige Straf i 5 Aar, og ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil derfor med den angivne Modifikation i Henseende til Straffetiden være at stadfæste.

Mandag den 16 Marts.

Nr. 46. Rederiet for Skonnerten »Primrose«, H. Jeansson af Kalmar (Jensen)

contra

Kaptajn O. Larsson, Fører af Skonnerten »Margrethe« af Brantevik (Asmussen),

betræffende Ansvar for et Skibssammenstød.

Sø- og Handelsrettens Dom af 16 Marts 1907: Den af Citanten, Kaptajn O. Larsson, som Fører af Skonnerten »Margrethe« af Brantevik den 21 Januar 1907 gjorde Arrest i Skonnerten »Primrose« af Kalmar med Tilbehør stadfæstes som lovlig gjort og forfulgt, og kendes Citanten derhos berettiget til efter 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse at lade foretage Eksekution i det arresterede Gods for et Beløb af 3076 Kr. 96 Øre, Arrestomkostninger 38 Kr. 46 Øre og denne Sags Omkostninger 200 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten, Rederiet for Skonnerten »Primrose« H. Jeansson af Kalmar, fremsat Paastand om Fri-

findelse under Paaberaabelse af, at Skylden for Sammenstødet paahviler Indstævnte, eller at det ialfald ikke er bevist, at der er Skyld paa nogen af Siderne. Efter Sagens Oplysninger kan det imidlertid ikke antages, at der fra Indstævntes Side er begaaet Fejl, som kunde paaføre ham Ansvar for nogen Del af Skaden, hvorimod der efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa gaas ud fra, at »Primrose«s Fører, hvem det efter Søvejsreglerne paahvilede at gaa afvejen med sit Skib, ikke har opfyldt sin Pligt i saa Henseende. Idet Appellanten derfor med det ham tilhørende Skib maa hæfte for den »Margrethe« tilføjede Skade, vil den indankede Dom efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Appellanten findes derhos at burde tilsvare Indstævnte Processens Omkostninger for Højesteret med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Rederiet for Skonnerten »Primrose« H. Jeansson af Kalmar, til Indstævnte, Kaptajn O. Larsson, Fører af Skonnerten »Margrethe« af Brantevik«, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 27 Oktober 1906 mellem Kl. 6 og 7 Aften fandt der i Nærheden af Falsterbo Fyrskib et Sammenstød Sted mellem de to svenske Skonnerter »Margrethe« af Brantevik, ført af Kaptajn O. Larsson, paa Rejse fra Aalborg til Oskarshamn med en Ladning Cement, og »Primrose« af Kalmar, ført af Kaptajn G. Svensson, paa Rejse fra Stege til Kalmar i Ballast. Vinden var sydlig (den havde været variabel fra SSO. til S. og angives i »Primrose«s Dagbog i Sammenstødsøjeblikket som S. t. O.), begge Skibe havde sejlet bidevind, »Margrethe« for Styrbords Halse med angiven Kurs SØ. til Ø. $\frac{1}{2}$ Ø., »Primrose« for Bagbords Halse med en Kurs, der ikke er nøje oplyst (i Sammenstødsøjeblikket, og efter at »Primrose« var falden af for at vige tilside for »Margrethe«, er Kursen i Skibets Dagbog opgivet til SV. t. V. $\frac{1}{2}$ V., men dette Opgivende er senere af Kaptajnen rettet til V. $\frac{1}{3}$ S.) Efter Sammenstødet søgte »Margrethe« ind til Malmø og »Primrose« til København.

Om Aarsagen til Sammenstødet foreligger der Forklaringer af de 2 Skibes Besætninger for henholdsvis Raadstueretten i Malmø og det svenske Konsulat i København. Medens »Primrose«s Fører, hvis Pligt det efter Søvejsreglerne var at gaa afvejen, hævder i rette Tid at have gjort dette og formener, at ogsaa »Margrethe« maa være falden af fra sin Kurs, gøres det fra den anden Side gældende, at »Margrethe«, hvis Kaptajn selv stod tilrørs, har holdt sin Kurs nøje, saa tæt op til

Vinden som muligt. Den 20-aarige Letmatros, der stod tilrørs paa »Primrose«, har forklaret, at Føreren i rette Tid gav ham Ordre til at falde af for »Margrethe«, han faldt da af, indtil han havde »Margrethe«s røde Lanterne ret forude, Kaptajnen gav saa Befalingen »study«, og Vidnet styrede derefter saaledes, at han saa det mødende Fartøjs røde Lanterne vekselvis snart til Luvart, snart i Læ. Fra begge Sider hævdes det derhos, at man selv har opgivet sit eget Skibs Navn, men ikke kunnet faa Svar paa Forespørgsel om Modpartens.

Den 21 f. M.*) blev der af Citanten, Kaptajn O. Larsson, Fører af Skonnert »Margrethe«, i Henhold til Pl. 30 November 1821 foretaget Arrest i den da i Kalkbrænderihavnen henliggende Skonnert »Primrose« med Tilbehør, for den »Margrethe« tilføjede Skade, der er vurderet til 2950 Kr., Godtgørelse for 6 Liggedage, der, da »Margrethe«s Drægtighed er 70,55 Tons, er beregnet til 21 Kr. 16 Øre daglig eller 126 Kr. 96 Øre, samt Arrestomkostninger 38 Kr. 46 Øre. Ved Stævning af 23 s. M. til Indstævnte, Havneassistent Schøning for Skonnerten »Primrose«, har nu Citanten under Henviisning til, at »Primrose«s Kaptajn er rejst til Sverrig uden at have nogen anden herværende Mandatarius end Indstævnte, hvem han har overdraget at føre Tilsyn med Skibet, indbragt Sagen her for Retten, hvor han har paa-staaet den skete Arrest kendt lovlig og sig kendt berettiget til for et Beløb af 3076 Kr. 96 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, Arrestomkostninger og denne Sags Omkostninger at gøre Eksekution i det arresterede Gods.

Da Indstævnte, der har givet Møde under Sagen, har erklæret ikke at have nogen Indvending at gøre mod Søgsmålet, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger findes at kunne bestemmes til 200 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdag den 17 Marts.

Nr. 162.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Hans Peter Hansen (Def. Møldrup),

der tiltales for Vold.

Støge Købstads Ekstrarets Dom af 4 Oktober 1907: Tiltalte, Skomagersvend Hans Peter Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede denne Sags Omkostninger, hvorunder Salmær til Aktor, Prokurator Scheel, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Lindhard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) Skal være Januar d. A.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Januar 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Steinthal og Overretssagfører V. S. Salomonsen, betaler Tiltalte Hans Peter Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Hansen til Højesteretssagførerne Hansen og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Stege Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Hans Peter Hansen, der er født den 25 August 1873 og ved Mørløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 22 August 1903 i Medfør af Straffelovens § 203 anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, aktioneret for Vold.

De nærmere Omstændigheder herved ere efter det Oplyste, derunder navnlig Skibstømmerlærling Ingvar Andreasens og Arbejdskarl Johannes Madsens edelige Forklaringer følgende:

Da Skibstømmerlærling Ingvar Andreasen den 1 September f. A. om Aftenen ved 9-Tiden befandt sig i Biografteatret i Stege, der har Lokale i et Baghus, og hvortil Adgangen fra Gaden sker gennem en Port og derpaa over en Gaardsplads, der ved et Plankeværk er adskilt fra Forhusets Gaard, vilde han gennem en Reserveudgangsdør, der fører ud til Forhusets Gaard, begive sig til et derværende Pissoir, hvori han imidlertid blev hindret ved, at Døren udefra smækkedes i. Andreasen gik derefter gennem Hovedindgangsdøren til Biografteatret ud i den til samme hørende Gaardsplads og derfra gennem en i det fornævnte Plankeværk værende Laage ind i Forhusets Gaard, hvor han traf Tiltalte, der sammen med en anden Mand sad paa den fra Reserveudgangsdøren førende Trappe, og bebrejdede nu Tiltalte, at han havde hindret ham i at gaa ud af denne Dør og havde klemt hans Fingre. Da Andreasen efter det herved fremkomne Skænderi var gaaet tilbage til Biografteatrets Gaard, blev han af Tiltalte, der var løben efter ham, bagfra greben om Livet og efter at være trukken tilbage til Forhusets Gaard forfra tildelt en »Skalle«, hvorved han blev blodig i Ansigtet, og efter Andreasens Forklaring et Spark over det venstre Ben, medens Madsen alene vil have set Tiltalte sparke ud med det ene Ben, men ikke ved, om han ramte Andreasen.

Ifølge en den 2 September f. A. afgiven Lægeerklæring fremviste Andreasen bemeldte Dag nogen Svulst af Næsen, navnlig Næserøden,

hvor tillige den dækkende Hud saas livlig rød. I venstre Næsebor saas et Par Blodkoagler, og Slimhinden der var livlig rødt injiceret.

Paa venstre Skinnebens Forflade og Indside saas lige over Fodleddet en paa langs løbende skorpedækket Hudafskrabning, der var 8 Centimeter lang, ved sin Basis ca. 8 Millimeter bred og opad løbende let buetformet med Konkaviteten vendende indad og endende smalt tilspidset.

Medens Andreasen ved sit Møde i Retten den 4 s. M. erklærede ikke at have Smertes i Benet, men derimod at have vedvarende Smertes i Næsen, der var meget svullen, havde den 14 s. M. efter hans videre Forklaring ogsaa Læsionen i Næsen, bortset fra nogen Ømhed, naar der trykkes paa den, fortaget sig.

Tiltalte, der efter sin Forklaring som Lejer af Forhusets Gaard ikke ansaar sig pligtig til at finde sig i, at denne Gaardsplads udenfor Ildebrandstilfælde eller lignende Ulykke benyttes til Passage gennem Reserveudgangsdøren, og derfor mente sig beføjet til at hindre Andreasen i at gaa ud ad denne Dør, vil ikke kunne erindre nogen Enkelt-hed ved det Passerede.

Omend Tiltalte efter det Oplyste bemeldte Dag havde nydt en Del Spiritus, hvoraf han paa Handlingens Tidspunkt efter forskellige Vidners Forklaring var kendelig paavirket, mangler der dog Føje til at statuere, at han ikke har været fuldt tilregnelig.

For sit ommeldte Forhold, hvorfor Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203, jfr. samme Lovs § 39, sammenholdt med § 1, 2det Stk., 1ste Punktum, i midlertidig Straffelov af 1 April 1905, vil han være at anse efter Straffelovens § 203, og da den ved den indankede Dom ikendte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende — — — vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 155.

Højesteretssagfører Møldrup

contra

Niels Peter Hemmingsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Vordingborg nordre Birke Ekstrarets Dom af 19 September 1907: Tiltalte Niels Peter Hemmingsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Bang, og til Defensor, Sagfører Dambæk, 12 Kr. til hver. I Erstatning til Arbejdsmand Anders Peter Villumsen Christoffersen af Skippinge bør Tiltalte udrede 13 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 November 1907: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Kaas og Overretssagfører Paludan, betaler Tiltalte, Arbejdsmand Niels Peter Hemmingsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peter Hemmingsen til Højesterets-sagførerne Møldrup og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg nordre Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Arbejdsmand Niels Peter Hemmingsen, der er født den 18 Maj 1875 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for Vold og Legemsbeskadigelse.

Sagens Omstændigheder ere efter Tiltaltes Tilstaaelse, der i det Væsenlige stemmer med det iøvrigt Oplyste, følgende:

Mellem Tiltalte og Anders Peter Villumsen Christoffersen havde der den 23 Juli d. A. været Strid paa Arbejdspladsen ved Sanatoriebygningen i Faksingskoven om en Christoffersen tilhørende Kalkbuk, som Tiltalte ønskede at bruge. Som det maa antages, holdt de begge i Bukken, og efter Christoffersens Forklaring stødte Tiltalte da til ham med Bukken, hvorefter Christoffersen med en Skovl tildelte Tiltalte et Slag paa venstre Side af Hovedet, efter Tiltaltes Forklaring med Bladet, efter Christoffersens Forklaring med Skaffet, hvilket Slag maa antages i alt Fald at have haft et blødende Saar ved Øret til Følge.

Tiltalte besluttede at hævne sig herfor og søgte at træffe Christoffersen saavel samme Aften som næste Dags Morgen, men traf ham først sidstnævnte Dags Aften, da denne i Selskab med en Kammerat paa Cykle kørte fra Arbejdspladsen. Kort forinden havde Tiltalte til to Arbejds mænd, som han havde truffet, udtalt, at han skulde træffe Christoffersen, og at det godt kunde være, at han vilde give ham nogle Klø.

Tiltalte raabte Christoffersen an, og denne stod af Cyklen. Efter et indledende Mundhuggeri om Sammenstødet paa Arbejdspladsen kastede Tiltalte Indholdet af en medbragt Snustobaksdaase efter Christoffersens Øjne i den Hensigt, at denne under det forestaaende Slagsmaal skulde være generet af Snustobakken i Øjnene, og Christoffersen blev efter sin Forklaring ogsaa i Øjeblikket delvis blindet deraf.

Tiltalte slog derpaa Christoffersen, og under den paafølgende Brydning og Slagsmaal slog Tiltalte Christoffersen i Hovedet med en tom Trepægleflaske, saaledes at Tiltalte beholdt Flaskehalsen i Haanden, og derpaa med Flaskehalsen, hvorved fremkom de Saar og Læsioner, som nedenfor ville blive beskrevne. De faldt nu begge i Grøften, Tiltalte underst.

Efter den af Christoffersens Ledsager Frands Vilhelm Petersen afgivne Forklaring, mod hvis Rigtighed saavel Christoffersen som Tiltalte have erklæret intet Væsenligt at have at indvende, var Christoffersen nærved at faa Tiltalte kastet omkuld, da denne gjorde Brug af Flasken; men han tror dog ikke, at Tiltalte da havde faaet egentlige Slag. Efter at de var tumlede om i Grøften, skilte han dem ad.

Christoffersen blev samme Aften undersøgt af Læge Haslund i Præstø.

Ifølge den af denne afgivne Erklæring havde Christoffersen da i Haarbunden bag højre Øre et 5 Ctm. langt Saar med flossede, uregelmæssige Rande, i Bunden af hvilket der saas en overskaaren, sprøjte Arterie, i Isseregionen 4 lineære noget blødende Saar fra 1 til 3 Ctm.s Længde og paa venstre Øre et lille, stærkt blødende Saar foruden større og mindre Hudafskrabbinger.

De angivne Læsioner forhindrede ikke Christoffersen i den næste Dag at gaa paa Arbejde og har ikke efterladt varig Mên for ham.

For det saaledes udviste Forhold maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203. Da den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes passende, og det ligeledes bifaldes, at det i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand er paalagt Tiltalte at betale Christoffersen en Erstatning af 1? Kr., — — — vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 157. Højesteretssagfører Møller

contra

Lars Peter Alfred Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 176 og 185, 1ste Led.

Sorø Birks Ekstrarets Dom af 4 Oktober 1907: Tiltalte Lars Peter Alfred Andersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Rasmussen og Prokurator Deichmann, med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Decem-ber 1907: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Leth og Overretssagfører Fr. Hartmann, betaler Tiltalte Lars Peter Alfred Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peter Alfred Andersen til Højesteretssagførerne Møller og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Sorø Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Lars Peter Alfred Andersen, der er født den 4 Oktober 1885 og ikke er funden tidligere straffet, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 176 og 185, 1ste Led.

Ved Tiltaltes egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Hos Skovfoged H. Hansen af Nyrup, hos hvem Tiltalte var i Tjeneste indtil den 18 August d. A., var anbragt en sindssyg Kvinde, Fru Thomsen, f. Gjessing, ca. 38 Aar gammel. Skønt Tiltalte vidste, at hun var sindssyg, og at hun netop derfor var anbragt hos hans Husbond, og skønt denne flere Gange havde paalagt Tiltalte ved sin Opførsel overfor hende at tage Hensyn til hendes sindssyge Tilstand, har Tiltalte i de sidste ca. 4 Maaneder, han tjente hos Skovfogden, ofte brugt utugtig Tiltale til hende og flere Gange opfordret hende til at blotte sig og fremvise sine Kønsele, hvad hun da ogsaa straks gjorde, idet hun smøgede Overklæderne op, tog Underklæderne tilside saa at hun blev blottet, og fremviste sine Kønsele for Tiltalte, og hvem der ellers var tilstede, bl. a. engang for den 10-aarige Vogterdreng Viggo D. W. Jensen og en anden Gang for den 14-aarige Blikkenslagerlærling Carl Sindahl.

Det var Tiltalte klart, at hun ved saadanne Lejligheder villieløst gjorde, hvad der forlangtes af hende, uden at tænke derover; hun blottede sig aldrig af sig selv, men kun naar han opfordrede hende dertil.

Efter det Foreliggende maa der gaas ud fra, at ingen af de Tilstedeværende ved de nævnte Lejligheder befølte hende, og Tiltalte vil alene have handlet, som han gjorde, af Kaadhed, idet han syntes, det var morsomt.

Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 170, og efter dens § 185, med en Straf, som i Henhold til midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13 passende findes bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Da Dommens Bestemmelser — — — — — ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.

Nr. 161.

Advokat Halkier

contra

Niels Peter Jensen (Def. Jensen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Merløse-Tudse Herreders Ekstrarets Dom af 24 Oktober 1907: Tiltalte Niels Peter Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Svantemann, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Springborg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Januar 1908: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførererne Helweg-Larsen og V. Lund, betaler Tiltalte, fhv. Bolsmand af Svinninge Niels Peter Jensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Peter Jensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Jensen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Merløse-Tudse Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er fhv. Bolsmand af Svinninge Niels Peter Jensen sat under Tiltale for Tyveri og Bedrageri, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte har i Aaret 1905, medens han arbejdede for Københavns Telefon-Aktieselskab under Tilsyn af en af Selskabet ansat Reparator, i forskellige Gange stjaalet en Del, tilsammen til ca. 80 Kr. vurderet, Selskabet tilhørende Broncetraad og Jerntraad, der laa frit fremme dels paa Arbejdspladserne dels i et Oplagsskur, hvortil Tiltalte havde ubindret Adgang.

Endvidere har Tiltalte en Dag i Aaret 1907 svigagtig tilegnet sig og senere solgt en til 15 Kroner vurderet, det fornævnte Aktieselskab tilhørende Telefonstang, der foreløbig var blevet betroet ham til Brug.

Tiltalte er født den 18 Maj 1866 og er — foruden at være straffet 4 Gange arbitrært under sin Militærtjeneste — anset ved Holbæk Købstads Ekstrarets Dom af 21 November 1888 efter Straffelovens §§ 228, 236 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvilken Straf var fuldstændig udstaaet den 12 December s. A.

For de af Tiltalte udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 253 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og da den indankede Dom har samme Resultat, — — — vil den saaledes i det Hele være at stadfæste.

Onsdag den 18 Marts.

Nr. 150.

Højesteretssagfører Rée

contra

Søren Hakonsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 3 September 1907: De Tiltalte, Karl Kristian Hansen og Søren Hakonsen, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 30 Dage, Sidstnævnte i 10 Dage, hvorhos de in solidum vil have at udrede, Tiltalte Hakonsen dog kun for indtil en Fjerdedel, alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til de beskikkede Sagførere, til Aktor, Sagfører J. C. Jensen, 20 Kr. og til Tiltalte Hansens Defensor, Sagfører Marius Christensen, 15 Kr. I Medfør af § 20 i midlertidig Straffelov af 1 April 1905 vil Straffens Fuldbyardelse dog være at udsætte saaledes, at Straffen bortfalder, saafremt vedkommende Tiltalte i et Tidsrum af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse opfylder de i nævnte Lov foreskrevne Vilkaar. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 November 1907: Underretsdommen bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Straffens Bortfald fastsættes til 5 Aar fra denne Doms Afsigelse. Saa udreder Tiltalte og Aktionen Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Heise og Sørensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 2 April 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 8.

Onsdag den 18 Marts.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 257; men den af ham derfor forskyldte Straf findes efter Omstændighederne i Medfør af Bestemmelserne i Straffelovens § 58 at kunne bortfalde.

Thi kendes for Ret:

Den af Søren Hakonsen forskyldte Straf bortfalder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets-sagfører Rée og Advokat Hindenburg 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ekviperingshandler Søren Hakonsen, der er født i Aaret 1872, og som bortset fra, at han ifølge sin Forklaring i sin Militærtjeneste har været straffet for en Tjenesteforseelse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag, der i første Instans tillige angik en Medtiltalt, Handelsagent Karl Kristian Hansen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, sat under Tiltale for bedrage-ligt Forhold.

Efter at fornævnte Karl Kristian Hansen i Efteraaret 1905 af Tiltalte, der drev Forretning som Ekviperingshandler i Aarhus, havde købt en Diplomatklædning til en Pris af 90 Kr., der blev betalt i November Maaned s. A., samt efter at han i December Maaned 1906 af Tiltalte endvidere havde købt en Overfrakke til 70 Kr. og den 26 Februar næsteften havde betalt Tiltalte et kontant Beløb samt leveret ham Cigarer for ca. 40 Kr., hvorved Mellemværendet opgjordes — idet Hansen dog senere, da Tiltalte gjorde gældende, at nogle af de leverede Cigarer til en Værdi af 22 à 24 Kr. var ukontraktmæssige, lovede at tage disse tilbage — talte Hansen, der frygtede for, at der af hans Kreditorer skulde blive gjort Udlæg i bemeldte Klædningsstykker, gentagne Gange — efter hans Forklaring første Gang i Slut-

ningen af Februar eller Begyndelsen af Marts Maaned d. A. — med Tiltalte, der i sin Forretning undertiden brugte at levere Klædningsstykker paa Lejekontrakt, om at oprette en saadan Kontrakt med ham med Hensyn til de nævnte Klædningsstykker, og blev de under disse Forhandlinger enige herom, uden at Kontrakten dog blev udfærdiget, hvorimod Tiltalte efter Hansens Forklaring opfordrede ham til at lade Tiltalte vide, hvis der »skete noget«.

Den 22 Marts d. A. blev der ifølge Begæring af et Sagførerfirma i Randers, hvor Hansen paa den Tid boede, foretaget en Udlægsforretning hos denne, hvorunder der bl. a. dekretedes Udlæg i den ovennævnte Overfrakke, hvorhos der under en den 17 April næstefter foretagen Kontinuation af Udlægsforretningen endvidere bl. a. gjordes Udlæg i Diplomatkledningen, der samtidig tilligemed Overfrakken blev taget i Besiddelse af Sagførerfirmaet, til hvilket Hansen samme Dag henvendte sig, idet han ved at foregive, at Klædningsstykkerne tilhørte en Ekviperingshandler i Aarhus, søgte at faa disse udleverede, hvad Sagførerfirmaet imidlertid afslog.

Efter den af Hansen afgivne Forklaring tilskrev han samme Dag, som det sidstnævnte Udlæg havde fundet Sted, eller Dagen efter, Tiltalte et Brev, i hvilket han gav ham Meddelelse om Udlæget og opfordrede ham til at oprette skriftlig Lejekontrakt, idet han endvidere underrettede ham om, at Sagførerfirmaet havde forlangt skriftligt Bevis for, at Tøjet tilhørte Tredjemand, hvornæst han den følgende eller næstfølgende Dag fra Tiltalte modtog dels en af denne underskrevet, den 1 Januar d. A. dateret Lejekontrakt — ifølge hvilken Hansen, som det hedder i Kontrakten »erkender . . . at have modtaget af S. Hakonsen følgende ham tilhørende Ejendele til Leje: 1 Klædning (sort) og Palletot (grøn) ialt til Værdi 150 Kr. . . . hvoraf jeg svarer i Lejeafgift ved denne Kontrakts Underskrift 50 Kr. og derefter hver paafølgende Maaned 5 Kr.«, hvorhos det var bestemt, at Tiltalte, hvis Hansen ikke i rette Tid indfandt sig med Lejeafgiften, var beføjet til at afhente det Lejede — dels et Brev, hvori Tiltalte anmodede ham om at underskrive Lejekontrakten og brænde Brevet — hvad Hansen gjorde — dels endelig et i en forretningsmæssig Form affattet, den 17 April d. A. dateret Brev, hvori Tiltalte opfordrede Hansen til inden 8 Dage at indbetale den fra 1 Januar resterende Lejeafgift for de ommeldte Klædningsstykker eller indsende disse. Efter Hansens videre Forklaring henvendte han sig, efter samme Dag, som han havde modtaget Kontrakten, at have underskrevet denne, en eller to Dage senere til det ovennævnte Sagførerfirma, for hvilket han i den Hensigt at faa Tøjet udleveret foreviste saavel Lejekontrakten som det ovennævnte den 17 April daterede Brev, men da Sagførerfirmaet svarede, at det var bedst, at Tiltalte selv skrev om Tøjets Udlevering, underrettede Hansen ved et samme Dag afsendt Brev Tiltalte herom, idet han opgav, at Tiltalte om Udleveringen skulde henvende sig til Byfogedkontoret i Randers, hvorefter han den følgende Dag modtog et Brev fra Tiltalte om at tilbagesende Kontrakten, hvad han derpaa gjorde.

Den af Tiltalte afgivne Forklaring gaar derimod ud paa, at han, efter med Hansen at være bleven enig om Oprettelsen af Lejekontrakten, i Slutningen af Marts eller Begyndelsen af April Maaned d. A. modtog et Brev fra Hansen, hvori denne uden at meddele noget om

Grunden, eller om at der var gjort Udlæg hos ham, anmodede ham om at oprette Lejekontrakten, at han i Henhold hertil udfærdigede og underskrev den ovennævnte Kontrakt, som han ifølge Aftale med Hansen daterede som anført, og som han sendte Hansen til Underskrift, at han derefter i nogen Tid ikke hørte noget om Sagen, før Hansen meddelte ham, at der var foretaget Udlæg i Klædningsstykkerne, og formentlig samtidig opfordrede ham til at henvende sig til Byfogedkontoret i Randers, og at han derpaa sendte Hansen dels det ovennævnte, den 17 April daterede Brev i den Hensigt, at Hansen skulde benytte Brevet som Bevis for, at Tiltalte gjorde sin Ret ifølge Kontrakten gældende, dels — enten samtidig eller nogle faa Dage senere — det fornævnte Brev, hvori han opfordrede Hansen til at tilbage-sende Lejekontrakten. Tiltalte har derimod, efter i et den 8 Juni d. A. afholdt Forhør at have erkendt, at han som af Hansen forklaret tilsendte denne et Brev, der indeholdt en Anmodning om at underskrive Kontrakten og brænde Brevet, senere benægtet at have afsendt noget saadant Brev.

Efter at Tiltalte i Henhold til sin ovennævnte Anmodning havde modtaget Lejekontrakten tilbage fra Hansen, tilskrev han den 23 April d. A. Byfogedkontoret i Randers saalydende Brev: »Da det er mig bekendt, at Sagførerfirmaet Reinhold Poulsen & Boldsen i Randers har gjort Udlæg hos Herr Carl C. Hansen sammestid i de mig ifølge Lejekontrakt af 1 Januar 1907 tilhørende Ejendele, nemlig en sort Klædning og en grønlig farvet Palletots, og udbeder jeg mig disse Genstande udleveret igennem min Lejer, Herr Carl C. Hansen, Randers«, hvorhos han efter af Byfogedkontoret ved Skrivelse af 13 Maj d. A. at være henvist til Auktionsretten, den 17 s. M. sendte Borgmesterkontoret i Randers et Brev af lignende Indhold, uden at Borgmesterkontoret dog afgav noget Svar herpaa.

Tiltalte, der har gjort gældende, at det var hans Mening, at den Lejeafgift, der blev betalt, skulde afgaa i det Krav paa 22 à 24 Kr., som han havde paa Hansen for de af denne leverede ukontraktmæssige Cigarer, har nu vel benægtet, at Lejekontrakten er udstedt pro forma, men da han har erkendt, at han oprettede Lejekontrakten ikke for at skaffe sig Sikkerhed for sit Tilgodehavende hos Hansen, men fordi denne bad ham derom, at han var klar over, at Øjemedet med Kontrakten var at sikre Hansen overfor sine Kreditorer, samt at hans Henvendelser til Byfogedkontoret og Borgmesterkontoret i Randers ikkun skete, for at Hansen kunde beholde Tøjet, findes han herefter og efter det isvrigt Foreliggende, uanset at hans Forklaring om, at han udfærdigede Lejekontrakten, forinden han fik Kundskab om Udlæget, efter Omstændighederne ikke vil kunne forkastes, at have gjort sig skyldig i et Forhold, der vil være at tilregne ham som Meddelagtighed i det af Hansen udøvede Forsøg paa ved Hjælp af Kontrakten at unddrage sine Kreditorer Fyldestgørelse i de ommeldte Klædningsstykker.

For det af Tiltalte efter det Ovenanførte udviste Forhold vil han være at anse efter Analogien af Straffelovens § 252, jfr. §§ 47 og 46 samt midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, og idet de i

Dommen indeholdte Bestemmelser om Udsættelse af Straffens Fuldbyrkelse og om dens eventuelle Bortfald ligeledes tiltrædes, vil bemeldte Dom — — — — være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, saaledes at Fristen for Straffens Bortfald fastsættes til 5 Aar fra denne Doms Afsigelse.

Nr. 7. Fru **Emilie Wilhelmine Molich**, født **Lund**, og Frøken **Elva Marie Louise Lund** (Asmussen)

contra

Gæstgiver **C. Moberg Nielsen** (Ingen), Gæstgiver **C. Joohum- sen**, nu **Jochims** (Ingen), Maskinist **A. Olsen** (Møldrup efter Ordre) og **Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skifte- kommission**, som behandler Overretssagfører **Otto Emil Lunds Dødsbo** (Ingen),

betræffende Fortolkningen af et Gavebrev.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 30 April 1907: Den af Overretssagfører **Lunds Børn**, **Emilie Wilhelmine Lund** og **Elva Marie Louise Lund**, i Forening med deres beskikkede Kurator, Sagfører **Julius Rievers**, nedlagte Paa- stand kan ikke tages til Følge. Der forelægges Maskinist **J. Olsen** en Frist af 8 Dage efter denne Decisions Afsigelse til at berigtige Stemp- lingen af de af ham den 9 Juli forrige Aar samt den 10 og 24 Ja- nuar d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Forinden Sagens Indstævning for Højesteret har Frøken **Emilie Wilhelmine Lund** opnaaet Fuldmyndighedsalder, og hun angives i Stævningen at være indtraadt i Ægteskab med Bog- holder **Oluf Molich**, uden at der dog er Formuefællesskab mellem dem.

Ved det i den indankede Decision anførte Gavebrev maa Professorinde **Lund** anses at have disponeret over de deri om- handlede Midler saavel til Fordel for sin Søn, Overretssagfører **Otto Emil Lund**, som til Fordel for hans Børn eller eventuelt andre Arvinger efter Loven. Idet de af de indstævnte Fordrings- havere fremsatte Indsigelser mod Endeligheden og Gyldigheden af denne Gavedisposition under Hensyn til de foreliggende Op- lysninger om, at Gavebrevet indtil Overretssagfører **Lunds Død** er holdt i Kraft efter sit Indhold, findes ubeføjede, ville Appel- lanterne efter deres Paastand i Henhold til Slutningsbestemmel- sen i Gavebrevets § 1 være at kende berettigede til at erholde udleveret de i Decisionen nævnte fra »Bikubens Forvaltnings-

afdeling« til Overretssagfører Lunds Dødsbo afgivne Midler tillige med de deraf efter Afleveringen til Boet indvundne Renter.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Fru Emilie Wilhelmine Molich, født Lund, og Frøken Elva Marie Louise Lund, bør være berettigede til af Overretssagfører Otto Emil Lunds Dødsbo at erholde udleveret de til samme fra »Bikubens Forvaltningsafdeling« afgivne Midler, nemlig Obligationer fra Kreditkassen for Husejere i København til Paalydende 24000 Kroner, der forrentes med $3\frac{1}{2}$ pCt. aarlig, og 70 Kroner 65 Øre kontant, tillige med de deraf efter Afleveringen til Boet indvundne Renter. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte, Gæstgiver C. Moberg Nielsen, Gæstgiver C. Jochumsen, nu Jochims, og Maskinist J. Olsen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Møldrup 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: Under 16de Marts 1895 udstedte Enkefru Anna Emilie Lund, f. Fuglede, der hensad i uskiftet Bo efter sin Mand, Professor G. F. V. Lund, et samme Dag notarialiter attesteret Gavebrev, der er saalydende:

»Underskrevne Enkefru Professorinde Anna Emilie Lund, født Fuglede, af Frederiksberg skænker herved min Søn, Overretssagfører Otto Emil Lund af København, 29600 Kr. i Obligationer fra Kreditkassen for Husejere i København. Disse Obligationer beregnes til en Kurs af $101\frac{1}{4}$ og udgøre altsaa den Kapital 29970 Kr., ni og tyve Tusinde ni Hundrede og halvfjerdsindstyve Kroner, der udgør Genstanden for nærværende Gavebrev.

Gaveoverdragelsen sker paa følgende Vilkaar:

1.

Obligationerne indleveres af mig til »Bikubens« Forvaltningsafdeling i København, og Kapitalen sættes fast sammesteds saaledes, at »Bikuben« udbetaler de nedenfor bestemte Hævninger af samme, medens isvrigt hverken Kapital eller Rente kunne være Genstand for nogensomhelst Disposition fra hans Side og ikke heller for Arrest eller Eksekution eller overhovedet kunne tjene hans Kreditorer til Fyldestgørelse.

Saafrømt der ved Gavemodtagerens Død maatte være Midler i Behold, tilfalder den saaledes i »Bikubens« indestaaende Kapital hans Børn eller Arvinger efter Loven.

2.

Saalænge jeg lever, forbeholder jeg mig selv Rentenydelsen af Kapitalen, saaledes at altsaa i hver af de halvaarlige Terminer de forfaldende Renter udbetales mig eller Befuldmægtigede efter Fradrag af »Bikuben«s Administrationsgebyr.

3.

Efter min Død forholdes der paa følgende Maade over den her ved bortskænkede Kapital, hvorved bemærkes, at forsaavidt Renterne ikke tilstrække, blive Obligationerne, i hvilke Kapitalen indbetales, selvfølgelig successive at realisere.

A.

Saafermt jeg maatte overleve 11 December 1902, udbetales der til Gavemodtageren, Overretssagfører O. E. Lund:

Umiddelbart efter mit Dødsfald 2500 Kr., to Tusinde fem Hundrede Kroner, og derhos i hver efterfølgende 11 Juni eller 11 December Termin 600 seks Hundrede Kroner (1200 Kr. aarlig).

B.

Saafermt jeg maatte dø før 11 December Termin 1902, udbetales der:

- a. til Gavemodtageren, Overretssagfører O. E. Lund, umiddelbart efter mit Dødsfald 2500 Kr., to Tusinde fem Hundrede Kroner.
- b. til de i Gavemodtagerens O. E. Lunds Ægteskab med hans fraseparerede Hustru, Harriet, født Baronesse Adeler, fødte tvende Børns Underhold i hver halvaarlig 11 Juni eller 11 December Termin, der maatte indtræffe efter mit Dødsfald, og senest i 11 December Termin 1902, 200 — to Hundrede Kroner (altsaa 400 Kr. aarlig). Ved denne halvaarlige Udbetaling, der altsaa som anført ophører med 11 December Termin 1902, skal Gavemodtageren O. E. Lunds Bidragspligt efter Separationsvilkaarene anses fyldestgjort. Disse 200 Kr. halvaarlig udbetales, mod Leveattest for Børnene eller dog et af dem, til deres Moder, Fru Harriet Lund, født Baronesse Adeler, eller ifald hun maatte dø forinden Udbetalingerne ophøre, til en dertil beskikket Værge eller Kurator, der dog ikke maa være Gavemodtageren O. E. Lund selv.
- c. til Gavemodtageren, Overretssagfører O. E. Lund, i hver halvaarlig 11 Juni og 11 December Termin, der maatte indtræffe efter mit Dødsfald og senest i 11 December Termin 1902, 500 Kr., fem Hundrede Kroner (altsaa 1000 Kr. aarlig). Fra 11 Juni Termin 1903 og i hver følgende 11 December eller 11 Juni Termin udbetales der Gavemodtageren O. E. Lund 600, seks Hundrede Kroner, halvaarlig (1200 Kr. aarlig).

4.

Udbetalingen maa kun ske mod de respektive Modtageres, navnlig O. E. Lunds og Fru Harriet Lunds egenhændige Kvitteringer.

Til Bekræftelse har jeg underskrevet dette Gavebrev i Overværelse af Notarius publicus.◄

Ved Skrivelse af s. D., hvori det bl. a. udtrykkelig udtales, at Kapitalen tilhører Overretssagfører O. E. Lund, tilstillede Enkefru Lund Bikubens Forvaltningsafdeling i København de i Gavebrevet ommeldte Aktiver til Bestyrelse i Overensstemmelse med samme, og udfærdigedes der under 20 s. M. Recipisse af Afdelingen.

Ved Enkefru Lunds Død den 17 September 1899 blev hendes og tidligere afdøde Mands Bo taget under Behandling af Overretssagfører K. Conradsen som Executor testamenti.

Den 23 Juni 1905 er derefter Overretssagfører Otto Emil Lund afgaaet ved Døden, og hans Bo blev da taget under Behandling af nærværende Skiftekommission. Efter at Skiftekommissionen fra Bikubens Forvaltningsafdeling havde erholdt udleveret de i Henhold til Gavebrevet der beroende Obligationer til Rest af Paalydende 24000 Kr. samt et kontant Beløb af 70 Kr. 65 Øre, have Afdødes Børn, tvende mindreaarige Døtre Emilie Wilhelmine Lund og Elva Marie Louise Lund med deres beskikkede Kurator, Sagfører Julius Rievers, begært Obligationerne, det kontante Beløb og de af Boet oppebaarne Renter udleverede, idet de have gjort gældende, at ikke Afdøde, men hans Børn ifølge Gavebrevet ere Ejere af Kapitalen. Herimod er der rejst Protest af 3 i Boet anmeldte Kreditorer, Gæstgiver Moberg Nielsen samt Gæstgiver C. Jochumsen og Maskinist J. Olsen, der have begært Skiftekommissionens Decision i Sagen.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Maskinist Olsen har begært Anstand for at skaffe Oplysninger i Sagen, kan saadan Anstand ikke imod den derimod fremsatte Protest bevilges.

Sagen vil derfor være at paakende i Realiteten, og i saa Henseende bemærkes, at hvad enten man betragter Dispositionen som en Livsgave eller som en Dødgave eller endelig som ganske ugyldig — hvilke Synspunkter alle ere gjorte gældende under Proceduren — i alt Fald maa statures, at Overretssagfører Lunds Børn ikke kunne støtte den af dem paastaede Ret paa den, da det ikke findes tvivlsomt, at det ved Dispositionen alene er tilsigtet at yde Overretssagfører Lund — ikke hans Børn — en Gave.

Der vil være at forelægge Maskinist J. Olsen en Frist af 8 Dage efter denne Decisions Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 9 Juli f. A. samt den 10 og 24 Januar fremlagte Indlæg; isvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Disputen.

Nr. 156.

Højesteretssagfører Rée

contra

Axel Harald Maxcellius Petersen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af § 72 i Københavns Politivedtægt af 22 Juni 1883.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 November 1907: Tiltalte Axel Harald Maxcelius Petersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 13 Januar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis. I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Rée og Lunn hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Axel Harald Maxcelius Petersen for Overtrædelse af § 72 i Politivedtægten for København af 22 Juni 1883.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han som Formand for »Privat Teater-Selskab« har den 15de September d. A. i »Prins Wilhelms Palæ« foranstaltet afholdt en Teaterforestilling med efterfølgende Bal. Med Hensyn til Adgangen til Forestillingen og Ballet, til hvilket sidste der mod særskilt Betaling løstes Baltegn i Salen, er det under Sagen oplyst, at der var udstedt Billetter i et Antal af ca. 600, af hvilke der blev solgt ca. 400 Stkr. til en Gennemsnitspris af 75 Øre pr. Stk. gennem Foreningens ca. 30 Medlemmer, som hver havde modtaget et Antal Billetter til Afhændelse blandt Venner og Bekendte, og er det i alt Fald i et Tilfælde oplyst, at vedkommende Medlem atter havde uddelt et Antal Billetter til sine Bekendte til Videresalg.

Det er derimod ikke oplyst, at der har fundet nogen offentlig Bekendtgørelse om Forestillingens Afholdelse Sted, og der har ikke ved Indgangen fundet Billetsalg Sted.

Da der imidlertid herefter ikke har været offentlig Adgang til den omhandlede Forestilling og det efterfølgende Bal, kan den foranciterede Bestemmelse i Politivedtægten ikke finde Anvendelse i det foreliggende Tilfælde, og Tiltalte vil som Følge heraf være at frifinde.

Mandag den 23 Marts.

Nr. 164.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Christian Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Øster og Vester Han Herreders Ekstrarets Dom af 21 December 1907: Arrestanten Jens Christian Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fyrretyve Dage. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Rønn og Nyegaard, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Februar 1908: Arrestanten Jens Christian Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom skete Henvisning til § 13 i midlertidig Lov af 1 April 1905 udgaar, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Nielsen til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Jens Christian Nielsen sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1876, har tidligere — foruden at han i Aaret 1899 for en Politiforseelse har været idømt en Bøde af 12 Kr. til vedkommende Politikasse — været anset ved Øster og Vester Han Herreders Ekstrarets Dom af 12 December 1903 efter Straffelovens § 228, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ved samme Rets Dom af 19 Juli 1905 efter Straffelovens § 230, jfr. § 39, med samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ved Helsing-Refs Herreders Ekstrarets Dom af 12 Juni 1906 efter Lov 3dje Marts 1860 § 3, jfr. midlertidig Lov 1 April 1905 § 8, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage, ved Øster og Vester Han Herre-

ders Ekstrarets Dom af 3 September 1906 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Thisted Købstads Ekstrarets Dom af 17 Oktober 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Straffelovens § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens han saavel ved sidstnævnte Dom som ved fornævnte Dom af 12 Juni 1906 i Medfør af Straffelovens § 38 er frifunden, forsaavidt han tillige havde været sat under Tiltale for Tyveri. Arrestanten har derhos tvende Gange i Aaret 1895 og en Gang i Aaret 1898 været underkastet kriminel Undersøgelse som sigtet dels for Tyveri, dels for Vold, uden at disse Undersøgelser have ført til Sagsanlæg mod ham, idet han antoges ikke at have været tilregnelig.

Med Hensyn til det Arrestanten nu paasigtede Forhold maa det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder:

1. Medens Arrestanten i sidste Halvdel af September Maaned f. A. havde Arbejde hos Garver Jens Pedersen i Tranum Klit, hvor han havde Nattelleje paa Ranen over Stalden, der støder op til Stuehuset, gik han en Eftermiddag — som det maa antages den 24 September — fra Ranen gennem en Aabning i Væggen ind til Stuehusets Loft ind paa dette, hvor han — ifølge sin Forklaring efter en pludselig opstaaet Indskydelse — tilvendte sig et Jens Pedersens 16-aarige Datter, Thora Pedersen, tilhørende Skørt, der laa frit fremme over en der henstaaende Kasse, og som han, efter at have gemt det i Laden, senere samme Dag, da han gik til Jetsmark, tog med sig og undervejs gemte i Gaardejer af Bratbjerg Niels Johnsen Nielsens Lade, hvor det under den mod Arrestanten indledede Undersøgelse er fundet.

Efter hvad Thora Pedersens Moder har forklaret, var Skørtet, da Arrestanten tilvendte sig det, kun lidet brugt og havde en Værdi af 3 Kr. Efter at være bragt tilstede under Sagen er det af Retsværdnerne vurderet til 1 Kr. og maa derefter antages at være bleven udleveret til Bestjaalne, paa hvis Vegne Krav paa Erstatning er frafalden.

2. Den 12 eller 13 Oktober f. A., da Arrestanten — som det maa antages under Vagabondering — opholdt sig i Skovsgaard By, tilvendte han sig dels tvende hvide Normaluldtrojer, der, efter at have været vadskede, hang til Tørring i den til Skovsgaard Kro hørende Have ud til en offentlig Vej, dels et Par gamle Benklæder, der hang og i længere Tid havde hængt paa Stakittet i Kroens Baggaard, hvilke Klædningsstykker han, der maa antages umiddelbart efter Tyveriet at have forladt Byen, medtog, men efterlod i et Jordhus paa Øster Svenstrup Hede, hvor han tilbragte den følgende Nat, og hvor de senere ere fundne.

Trojerne, der tilhørte Staldkarl Jens Breinholdt Sørensen af Skovsgaard Kro, ere, efter at være vurderede til 2 Kr. Stykket, tilbageleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning; derimod har det ikke kunnet oplyses, hvem der er Ejer af Benklæderne, der ere vurderede til 50 Øre.

Saavel under nærværende Sag som under de mod Arrestanten tidligere indledede Undersøgelser har der været rejst Spørgsmaal om hans Tilregnelighed. Hans mentale Tilstand har saaledes i Aarene

1895 og 1898 været undersøgt af Distriktslægen i Nørre Sundby, i hvis herom afgivne Erklæringer det som Undersøgelsesresultat udtales, at Arrestanten ikke kan erklæres for Idiot eller lidende af Sindssygdom, men maa betragtes som et tildels imbecilt eller aandelig indskrænket Individ, og til denne Bedømmelse af Arrestantens aandelige Tilstand har Distriktslægen i Han Herreder, der i Aarene 1903 og 1905 har undersøgt Arrestanten, i sine herom afgivne Erklæringer sluttet sig, idet han har tilføjet, at Arrestanten »gør Indtryk af at lide af en let Inferioritet og af noget vanskeligere end et normalt Menneske at kunne modstaa pludselige Impulser, navnlig naar han er under Indflydelse af Alkohol«. Lignende Erklæringer ere derhos afgivne dels den 29 Maj 1906 af Distriktslægen i Vestervig om Resultatet af en af ham da foretagen Undersøgelse af Arrestanten, dels den 8 December f. A. af Distriktslægen i Han Herreder, der under nærværende Sag har undersøgt Arrestanten, og som i sin Erklæring særlig har anført, at der ikke siden de af ham tidligere foretagne Undersøgelser synes at være foregaaet nogen væsentlig Forandring i Arrestantens mentale Tilstand, men at Arrestanten dog i den senere Tid har nydt hyppigere og rigeligere Spiritus end tidligere og nærmest synes at være en Smule mere sløvet.

Medens det efter det Oplyste maa antages, at Arrestanten var i temmelig høj Grad beruset, da han begik Tyveriet af Uldtrøjerne og Benklæderne, gaar den af ham med Hensyn til Tyveriet af Skørtet senest afgivne Forklaring ud paa, at han da vel havde faaet nogle Snapse, men ikke var videre paavirket deraf og i alt Fald godt vidste, hvad han gjorde. Efter sin videre Forklaring tog han Skørtet for at bruge det til at lægge over sig om Natten, men dog ogsaa af Vrede over, at Jens Pedersens Hustru — hvad denne dog har benægtet — umiddelbart forinden havde nægtet ham Penge til Skraatobak.

Idet det nu efter alt det Foreliggende maa antages, at Arrestanten, i alt Fald naar han er under Paavirkning af Spiritus, ikke kan anses at være i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, vil han for sit i foranførte Henseender udviste Forhold være at anse for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, jfr. § 39 og midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Tirsdag den 24 Marts.

Nr. 165.

Højesteretsadvokat Liebe

contra

Carl Christian Christoffer Storm Kopp (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 191.

Elbo m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 6 December 1907: Arrestanten Carl Christian Christoffer Storm Kopp bør straffes med Forbedringshusarbejde i to Aar samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, og til Defensor, Sagfører R. Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Februar 1908: Arrestanten Carl Christian Christoffer Storm Kopp bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Christian Christoffer Storm Kopp til Højesteretssagførerne Liebe og Dietrichson 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Christian Christoffer Storm Kopp, der er født i Aaret 1869, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 191.

Ved Arrestantens Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nedenommeldte Forhold under de nærmere anførte Omstændigheder.

Efter at Arrestanten i Aaret 1894 var bleven gift med den 3 Aar yngre Nielsine Christine Sørensen, med hvem han har 5 Børn, tog han i Oktober 1899 Bopæl i Sanddal, hvor han siden har boet, idet han i Begyndelsen ernærede sig som Snedkersvend, senere ved at forhandle røgede Sild, Brød, Øl og deslige, med hvilke Varer han i de senere Aar efter at have faaet Hest og Vogn selv kørte om til Kunderne. Forholdet mellem Ægtefællerne, af hvilke Arrestanten skildres som en fredsommelig og skikkelig samt enfoldig og forkuet Mand, medens Hustruen angives at have været hideig og opfarende mod Arrestanten, har omtrent lige siden Ægteskabets Indgaaelse været meget daarligt, og de mellem dem hyppigt stedfindende Skænderier udartede jævnlige til Haandgribeligheder, under hvilke Hustruen, der var i Besiddelse af større Legemskræfter end Arrestanten, gav denne Prygl enten med Hænderne eller med Benyttelse af en Stok, et Kasteskaft eller deslige.

I November 1906 kom Arrestanten i Forretningsforbindelse med Ølkusk Peter Hansen i Fredericia, der snart efter traadte i utugtigt Forhold til Arrestantens Hustru, saaledes at de jævnlig tilbragte Nættene sammen, idet de afklædte laa sammen i en Seng i Arrestantens og Hustrus fælles Soveværelse, hvorhos de ofte om Søndagen ere blevne liggende i Sengen til langt op paa Dagen, ved hvilke Lejligheder Arrestanten flere Gange har bragt dem Kaffe.

Arrestanten, efter hvis Forklaring hans Hustru ved Fastelavnstid f. A. underrettede ham om, at hun var frugtsommelig ved Hansen, vil dog ikke forinden denne Meddelelse have været vidende eller gjort sig Tanke om, at de havde haft Samleje med hinanden, men Arrestanten har efter at have faaet Kundskab herom ikke gjort noget for at forhindre en Fortsættelse af deres Forhold, som han end ikke har bebrejdet dem, idet han — der dog har nægtet at have, som af Hansen paastaet, udtalt, at han ikke havde noget imod, at Hansen havde Samleje med hans Hustru — i Virkeligheden ikke har haft noget herimod, dels fordi han frygtede for, at hans Hustru, hvis han nedlagde Forbud derimod, vilde forlade ham, dels fordi Hansens Nærværelse gerne satte hans Hustru i godt Humør, hvilket bevirkede, at Arrestanten ligeledes kom i godt Humør.

Efter hvad der er oplyst, har Arrestanten tvende Gange i Løbet af det sidste Aar, forinden han udviste det Forhold, for hvilket han under nærværende Sag er tiltalt, gjort Selvmordsforsøg, af hvilke det første, efter hans Forklaring, blev begaaet i et Anfald af Fortvivelse, efter at hans Hustru havde skændt paa ham i Anledning af, at han i beruset Tilstand havde mistet sine fortjente Penge, medens det andet udførtes under en Rus uden Foranledning fra Hustruens Side.

Det fremgaar derhos af Sagens Oplysninger, at Arrestanten i en Aarrække har været drikkældig, og efter at han var bleven bekendt med sin Hustrus Utroskab, er hans Hang til overdreven Nydelse af Spiritus vokset i høj Grad.

Efter at Arrestanten den 4 Juni f. A. havde været paa en af sine sædvanlige Køreture rundt til Kunderne, paa hvilken Tur han efter det Oplyste nød 3 Kaffepunche og 2 halve Flasker bajersk Øl, kom han, der efter sin Forklaring let bliver beruset ved Nydelsen af Spiritus, i beruset Tilstand hjem noget før eller efter Midnat. Udenfor sin Bolig væltede Arrestanten med Køretøjet, og efter at Hansen, der da befandt sig i Arrestantens Hjem tillige med dennes Hustru, havde hjulpet ham tilrette, kom Arrestanten og hans Hustru i Skænderi og Slagsmaal i Haven. Efter at Hansen imidlertid havde skilt dem ad og sat Arrestanten ind i Huset, gik denne i Seng, men vedblev at skælde indtil Kl. omtrent 4 om Morgen, da han faldt i Søvn, hvorefter Arrestantens Hustru ogsaa gik i Seng, medens Hansen, der har nægtet denne Nat at have haft Samleje med Arrestantens Hustru, efter at have siddet en kortere Tid paa Sengekanten ved Siden af hende, fjernede sig fra Huset.

Ved Syvtiden samme Morgen vaagnede Arrestanten, og idet han nu overvejede, at han ogsaa var berettiget til at have Samleje med sin Hustru, hvad denne nemlig efter hans Forklaring havde nægtet ham, siden hun traadte i utugtigt Forhold til Hansen, opstod der Ønske hos ham om at faa Samleje med hende, hvorved han, som

han har udtrykt sig, ligesom vilde faa Part i det Barn, som vilde blive Frugten af hendes daværende Svangerskab. Arrestanten gik derfor hen til sin Hustrus Seng, i hvilken der foruden hende laa to af Børnene indenfor hende, og tog uden at sige noget Dynen tilside for at lægge sig i Sengen hos hende, men da hun, der i det samme vaagnede, efter hvad Arrestanten har forklaret, med knyttet Haand tildelte ham et Slag i Hovedet, lagde han sig atter i sin egen Seng, uden at der iøvrigt var forefaldet noget mellem dem.

Arrestanten, der nu følte sig meget ulykkelig, tænkte, efter at der var gaaet 10 à 15 Minutter, paa at aflive sig, men derefter opstod den Forestilling hos ham, at det var bedst, at han først dræbte sin Hustru, hvorved det mellem hende og Hansen bestaaende Kærlighedsforhold vilde faa Ende, og derpaa dræbte sig selv. Han gik derfor ud i Køkkenet for at hente en stor Brødkniv, som han vidste befandt sig der, og da han efter kort Søgen havde fundet Kniven, begav han sig med den tilbage til Sovekammeret og hen til den Seng, i hvilken hans Hustru, der paany var falden i Søvn, laa, og idet han derefter satte sin venstre Haand paa hendes Bryst, tilføjede han hende med Kniven, som han førte med højre Haand, et kraftigt Snit tværsover Halsen. Arrestantens Hustru vaagnede herved og gik hen til en i Sovekammeret staaende Seng, i hvilken Arrestantens og Hustrus 11-aarige Plejesøn Otto befandt sig, og efter at hun havde vækket denne, løb Arrestanten ud af Huset og sprang, efter undervejs at have kastet Kniven fra sig, paa Hovedet i den ved hans Bolig værende Brønd, der var $3\frac{1}{4}$ Alen dyb, med en Vandstand af $1\frac{1}{4}$ Alen, i den Hensigt at aflive sig. Arrestanten kom imidlertid hurtig op og fortrød nu sit Forsæt at drukne sig, idet han fandt, at det var bedre at lide sin Straf, og arbejdede sig derfor op til Kanten af Brønden, af hvilken han blev trukken op af Folk, der var kommen tilstede, hidkaldte af Otto.

Arrestantens Hustru blev af de Tilstedekomne funden i tilsyneladende livløs Tilstand, liggende paa Gulvet i den til Sovekammeret stødende Dagligstue, og af praktiserende Læge Liebe i Fredericia, der ved Halvnitiden kom tilstede, blev det konstateret, at hun var død.

Ved det Arrestantens Hustru af Arrestanten bibragte Snit i Halsen tilføjedes der hende et Saar, der i den af vedkommende Stiftsfysikus og konstitueret Distriktslæge Hildebrandt, der har obduceret Liget, under 10 Juni f. A. derom afgivne Beretning angives at have været tværforløbende samt fra Side til Side at have maalt 10 cm. og ovenfra nedad ca. 5 cm.

Det udtales endvidere i Beretningen, at bemeldte Snit ved Over-skæring af de store Karstammer har foranlediget Døden ved Forblødning.

Den af Arrestanten benyttede Kniv er bragt tilstede og er ifølge en af Politiretsdommeren i Henshold til en i Politiretten foretagen Undersøgelse givne Beskrivelse meget skarp og har en Vægt af 75 Gram samt en Længde af 30 cm. (deraf Bladet 19 cm.), hvorhos Bladet, der er noget bredere ud efter mod Spidsen og svagt bøjet henimod denne, ved Skaftet har en Bredde af 2,8 cm. og paa det bredeste Sted af 2,8 cm.

Fornævnte Læge Liebe har i en under 10 Juni f. A. afgiven Er-

klæring udtalt, at Arrestanten, da han den 5 s. M. kom tilstede paa dennes Bopæl, efter hans Opfattelse var under Eftervirkningerne af en Rus og endnu ikke var aandelig vaagen eller klar over det virkelig grufulde i den begaaede Handling. Endvidere har Arrestanten været indlagt til Observation paa Sindssygeanstalten ved Middelfart, hvis Overlæge i sin under 5 November f. A. afgivne Erklæring angaaende Arrestanten har udtalt, at der er Tale om en Mand af ringe aandeligt Anlæg og Evne, der gennem ulykkelige Forhold er bleven moralsk dybt degraderet og som ydermere har sløvet og svækket sig selv ved overdrevne og langvarige Ekscesser i Drik, at det vel ikke lader sig besvare saa længe efter, hvorvidt Arrestanten i Gerningsøjeblikket har været utilregnelig som Følge af Beruselse, men at det i ethvert Fald synes utvivlsomt, at den foregaaende Aftens Drik i sin Eftervirkning har haft en væsenlig Indflydelse paa hans Tilstand, at Arrestantens Gerning vel nærmest maa forstaas som et Udslag dels af hans til Tider fortvivlede Stemning og af Krænkelse over den kort forud gaaende haarde og haanlige Afvisning fra Konens Side, dels af den dybt svækkede og nedsatte Modstandskraft, som hans Drikfældighed har ført med sig, under hvis Hørredømme han endnu i Gerningsøjeblikket delvis har været, samt at, naar man tager Arrestantens hele aandelige Personlighed under Et, med dens tarvelige Anlæg, dens mangelfulde Udvikling, dens ved Modgang forkuede og depraverede Karakterløshed og dens ved Drikfældighed stærkt udviklede Sløvhed og Svækkelse, synes det Overlægen, at Arrestanten bliver at stille udenfor de fuldt Tilregneliges Rækker.

Justitsministeriets Konsulent i Medicinalsager har derhos i en Skrivelse af 11 November f. A. udtalt, at han ganske kan henholde sig til det af Overlægen saaledes fremførte.

Arrestanten, hvis Forklaring i det Hele findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og om hvem der ikke findes Føje til at antage, at han ikke i Gerningsøjeblikket har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, vil for sit ovennævnte Forhold, under hvilket han maa anses at have været i det i Straffelovens § 187 nævnte Tilfælde, være at anse efter Slutningsbestemmelsen i Straffelovens § 191 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

Nr. 153.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Adolph Peter Aggesen (Def. Asmussen) og **Jens Kristian Jensen** (Def. Bülow),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 December 1907: De Tiltalte Adolph Peter Aggesen og Jens Kristian Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Aggesen i 40 Dage og Jensen

i 30 Dage. Saa udreder og Tiltalte Aggesen i Salær til den for ham beskikkede Defensor, Overretssagfører Salomonsen, 20 Kr., og Tiltalte Jensen i Salær til den for ham beskikkede Defensor, Overretssagfører Olsen, 20 Kr. Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Lund, 20 Kr., udredes af de Tiltalte, En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Aggesen anførte Grunde vil Dommen forsaavidt være at stadfæste.

Ligesom Tiltalte Jensens i Dommen fremstillede Forhold ikke findes at kunne henføres under § 3 i Lov af 30 Marts 1906, saaledes ville heller ikke Reglerne om Meddelagtighed kunne finde Anvendelse paa samme. Han vil derfor være at frifinde, og Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende at paalægge det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Jens Kristian Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. For Tiltalte Adolph Peter Aggesens Vedkommende bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier til Aktor, Overretssagfører Lund, og Defensor, Overretssagfører Salomonsen, udredes af Tiltalte Aggesen, medens Salarieret til Jensens beskikkede Defensor, Overretssagfører Olsen udredes af det Offentlige. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretsagførerne Liebe og Asmussen hver 50 Kroner, der udredes af Aggesen, og Højesteretsagfører Bülow 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Adolph Peter Aggesen og Jens Kristian Jensen for Overtrædelse af Lov 30 Marts 1906 § 3, 2det Stykke.

Tiltalte Aggesen er født den 3 November 1876, og Tiltalte Jensen er født den 22 Februar 1868.

Ingen af de Tiltalte ere fundne straffede efter Dom.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I November 1904 lejede Restauratør L. P. Jørgensen af Ejeren af Ejendommen Vimmelskafte Nr. 49, Hjørnet af Knabrostræde, fra

Færdig fra Trykkeriet den 9 April 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 4.

Tirsdag den 24 Marts.

April Flyttedag 1905 at regne, Kælderlokalerne, 3 Værelser i Stueetagen og Kvistetagen i bemeldte Ejendom. Medens Kvistetagen indrettedes til Beboelse, var derimod Kælderlokalerne og Værelserne i Stueetagen indrettede til Restaurationsbrug under Navnet »Centralhallen«. Værelserne i Stueetagen benyttedes som Separatkabinetter, hvor der for Priser, der gennemgaaende var 25 pCt. højere end i Restaurationen i Kælderen, serveredes navnlig for enlige Par, der ønskede at være uforstyrrede, saaledes, at det som Betingelse for at faa Adgang til samme i Almindelighed krævedes, at de Besøgende betalte for i det mindste $\frac{1}{2}$ Flaske Vin til 2 Kr. og Frugt til en Pris af 75 Øre eller saaledes, at det i hvert Fald forlangtes, at der skulde bestilles Vin.

Da Restauratør Jørgensen havde sit eget Borgerskab behov ved Driften oprindelig af de saakaldte Citylokaler og senere af Restaurationen i Dansesalonen »Figaro«, kunde han ikke drive Centralhallen i eget Navn, hvorfor han bevægede Ellen Elisabeth Christensen, Værts-husholder Hansens Enke, til at give sit Samtykke til mod en Godtgørelse at lade Forretningen drive i hendes Navn. Restauratør Jørgensen, der senere er afgaaet ved Døden, overdrog imidlertid fra 1ste Maj d. A. paa nærmere aftalte Vilkaar Forretningen til Tiltalte Aggesen, der derefter stadig paa Enken Hansens Borgerskab har drevet samme, indtil nærværende Sag i Begyndelsen af September d. A. blev rejst, og Forretningen hævet.

Ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste er Tiltalte Aggesen overbevist om at have i Tiden fra 1 Maj d. A. til 9 September d. A. søgt Fortjeneste ved at lade servere i Kabinetterne under saadanne Omstændigheder, at der var Adgang for de paagældende Gæster — i Almindelighed løsagtige Kvinder med deres Mandfolk — til at benytte Kabinetterne, hvis Døre ganske vist ikke kunde aflaaes, men hvor Opvarningen fandt Sted med megen Diskretion, til Utugt, hvorved han, da Kabinetforretningen, i Modsætning til Beværtningen i Kælderen, gav en betydelig Indtægt, indvandt et Overskud af Forretningen som Helhed.

Paa samme Maade er Tiltalte Jensen overbevist om at have siden Foraaret 1905 og indtil 9 September d. A. i Forstaaelse med sine Principaler, først afdøde Jørgensen og senere Tiltalte Aggesen, i Egen-skab af Opvarter i den paagældende Forretning til Stadighed indladt og i de nævnte Kabinetter serveret for saadanne Par, for hvis Ved-

kommende han under særligt Hensyn til, at de samme Kvinder jævnlig indfandt sig sammesteds, var paa det Rene med, at de hovedsagelig søgte Kabinetterne for der at øve Utugt, hvilket maa antages ogsaa i stort Omfang at have fundet Sted.

Tiltalte har ved sin Virksomhed som Opvarter i den nævnte Forretning gennemsnitlig indvundet 6 à 8 Kr. daglig i Drikkepenge, hvorfra den aldeles overvejende Del faldt paa Kabinetforretningen.

I Henhold til det Foranførte og med Bemærkning, at Tiltalte Jensen — da Aktionsmyndigheden, uanset derom fra Rettens Side sket Henstilling, ikke har fundet tilstrækkelig Grund til at ekstendere Aktionsordren til ogsaa at omfatte Overtrædelse af Straffelovens § 182 — under nærværende Sag kun kan drages til Ansvar for sit ovenomhandlede Forhold, forsaavidt angaar Tiden efter 11 Oktober f. A., da Lov 30 Marts 1906 traadte i Kraft, ville de Tiltalte være at anse efter Lov 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Aggesen i 40 Dage og Jensen i 30 Dage.

Torsdag den 2 April.

Nr. 141.

Højesteretssagfører Réé

contra

Jens Andreas Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hvetbo Herreds Ekstrarets Dom af 21 November 1906: Tiltalte Jens Andreas Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. Saa udreder han og alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 75 Kr. Defensor, Sagfører Schmidts Salær, 60 Kr., udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 April 1907: Tiltalte Jens Andreas Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 150 Kr., til Defensor sammesteds 125 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Johnsen, 100 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom udtalte Misbilligelse af, at der er foretaget Edfæstelse af Vidner uden at Tiltalte har været behørig varslet til at overvære samme, efter hvad der er oplyst under Sagen, maa bortfalde for Horns Her-

reds Jurisdiktions Vedkommende, vil bemeldte Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til seks Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Andreas Pedersen til Højesteretssagførerne Rée og Asmussen 400 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Købmand Jens Andreas Pedersen, der er født i Aaret 1869, og som foruden at han i 1891 for Værtshusuorden har vedtaget en Bøde af 20 Kr. til Politikassen, ifølge Højesterets Dom af 19 Marts 1901 har været straffet efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 1 Maaned, hvorhos der i Aarene 1898 og 1903 har været indledet Undersøgelse imod ham som sigtet for bedrægeligt Forhold, uden at der blev rejst Tiltale mod ham, er under nærværende Sag sat under Tiltale for bedrægeligt Forhold.

Efterat Tiltalte, der i 1901 var bleven antaget som Agent for Handelsfirmaet »Gødningkontoret Sophus Iversen« i København, i Marts Maaned 1904 i bemeldte Egenskab havde berejst Ulfborg-Hind Herreders Jurisdiktion og derefter i Maanederne Juni—December s. A. Børglum Herreds, Vennebjerg Herreds, Horns Herreds, Hvetbo Herreds, Han Herredernes, Kør Herreds, Aalborg Birk og Fløskum Herreds samt Hellum-Hindsted Herreders Jurisdiktioner, indgav et stort Antal Personer, hos hvem han paa disse Rejser for det anførte Firma havde modtaget Bestillinger paa Kunstgødning, til Politiet Anmeldelse om, at Tiltalte herved havde gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold. Under den i Anledning heraf foretagne Undersøgelse er det oplyst, at Tiltalte paa de ommeldte Rejser har modtaget Bestillinger paa tvende Arter Gødning, nemlig dels Kalifosfat, dels — i forholdsvis ringe Omfang — Hvalknokkel- og Kødmel, for hvilke Prisen ifølge Firmaets af Tiltalte medførte trykte Priskuranter andrager henholdsvis 4 Kr. 10 Øre pr. 100 Pd. og 13 Kr. 60 Øre pr. Sæk à 200 Pd., idet der derhos indrømmes solide Købere rentefri Kredit i 6 Maaneder, medens der for kontant Betaling ydes en Rabat, der for Kalifosfatets Vedkommende for det Tilfælde, at Betaling sker inden 30 Dage, andrager 5 pCt., for Hvalknokkel- og Kødmels Vedkommende i Tilfælde af Betaling inden 14 Dage 1 Kr. pr. Sæk, hvilken sidste Rabat ogsaa indrømmes ved Køb i større Partier og Leveringer over 2 Sæsoner. Ifølge de ommeldte Priskuranter paatager Firmaet sig en nærmere angiven Garanti for Indholdet af de fornævnte Gødningsarter, hvilken Garanti for Kalifosfatets Vedkommende gaar ud paa, at dette skal indeholde 9 pCt. vandfri, i Vand uopløselig Fosforsyre og 6 pCt. i Vand opløselig Kali, dog med Forbehold af sædvanlig Latitude, $\frac{1}{2}$ pCt. Kali og $\frac{1}{2}$ pCt.

Fosforsyre, medens der for Hvalknokkel- og Kødmeles Vedkommende, af hvilket der i den paagældende Priskurant meddeles en Analyse, indestaas for et Indhold af 3 pCt. Kvælstof i organisk Forbindelse og 24 pCt. vandfri, i Vand uopløselig Fosforsyre, denne indeholdt i 50,88 pCt. trebasisk fosforsur Kalk, dog ogsaa her med Forbehold af sædvanlig Latitude, nemlig $\frac{1}{4}$ pCt. Kvælstof og $\frac{1}{2}$ pCt. Fosforsyre. Det fremgaar endvidere af Sagens Oplysninger, at der angaaende de af Tiltalte modtagne Bestillinger udfærdigedes Sedler paa trykte Blanketter, der udfyldtes af Tiltalte og underskrevs af Køberne, hvem der i Reglen meddeltes Afskrifter af Sedlerne, at Tiltalte af Firmaet havde Ordre til at overlevere Købere af Hvalknokkel- og Kødmele et Eksempel af vedkommende Priskurant, medens der derimod for Kalifosfatets Vedkommende paa Bestillingssedlernes Bagside var trykt en Meddelelse om den Garanti, Firmaet paatog sig, i Forbindelse med en Erklæring om, at der indestodes for, at de værdiløse Fyldstoffer i intet Tilfælde oversteg 50 pCt., samt at Tiltalte, hvem der af Firmaet for de af ham modtagne Bestillinger ydedes en Godtgørelse, der for Kalifosfats Vedkommende var fastsat til 1 Kr. 50 Øre, for Hvalknokkel- og Kødmeles Vedkommende til 2 Kr. pr. Sæk à 200 Pd., ikke af Firmaet havde Bemyndigelse til, være sig i Henseende til Betalingsvilkårene eller de udbudte Gødningsstoffers Egenskaber, at give Køberne Tilsagn, der gik udover, hvad der i de anførte Henseender indeholdtes i Priskuranterne.

Den mod Tiltalte rejste Sigtelse gaar i første Række ud paa, at han overfor de Personer, til hvem han paa sine ommeldte Rejser har henvendt sig for at opnaa Bestillinger, er fremkommen med usande Foregivender saavel med Hensyn til, hvem der leverede den af ham falbudte Kunstgødning som angaaende den af ham udfoldede Virksomhed.

Der er til Oplysning i Sagen inden Retten afhørt noget over 200 i de ovennævnte Jurisdiktioner bosatte Personer, fra hvem Tiltalte har modtaget Bestillinger, og af hvilke henved de to Tredjedele edelig have bekræftet deres Forklaringer. Disse gaa hovedsagelig ud paa, at Tiltalte har foregivet, enten at han indsamlede Bestillingerne for en Brugs-, Landbo- eller Foderstofforening, uden at han dog — afset fra ganske enkelte Tilfælde — har navngivet nogen saadan, eller at det af ham repræsenterede Firma havde Leverance til Brugs- eller Landboforeninger. Adskillige af de afhørte Vidner have derhos afgivet Forklaringer, hvorefter Tiltalte er fremkommet med usande Anbringender om at have modtaget Bestillinger fra Mænd, hvis Eksempel enten paa Grund af deres Anseelse som Landmænd eller paa Grund af deres personlige Forhold til den, til hvem han henvendte sig, maatte have nogen Vægt for denne, og endelig skal Tiltalte, efter hvad der af en mindre Del af de afhørte Vidner er forklaret, i enkelte Tilfælde have benyttet sig af andre usande Opgivender, som f. Eks. at han var Statskonsulent eller Statsagent, at den af ham solgte Gødning leveredes af Hedeselskabet, eller at det Firma, for hvilket han rejste, havde Gødningsleverancer til dette Selskab, at Køberne vilde modtage Gødningen gennem det stedlige Andelsmejeri ifølge en med dette truffen Aftale, eller at han var Indehaver eller Medindehaver af det Firma, for hvilket han modtog Bestillinger.

Tiltalte sigtes dernæst for i en Række af Tilfælde at have fremsat Udtalelser om Beskaffenheden af de af ham falbudte Gødningstoffer, sigtende til at bibringe Køberne en Forestilling om, at Gødningen var væsenlig værdifuldere, end den virkelig var. Af de i Retten afhørte Personer, af hvem Tiltalte har modtaget Bestillinger, har et Antal af henved 130, af hvilke over de to Tredjedele have beediget deres Forklaringer, bevidnet Rigtigheden af den her omhandlede Sigelse, og gaa de afgivne Forklaringer i de fleste Tilfælde ud paa, at Tiltalte har opgivet Gødningens Procentindhold af Værdistoffer højere, end den virkelig var, eller udtalt sig om Gødningen paa en overdreven rosende Maade, ofte tillige under Anvendelse af nedsættende Udtalelser om andre Gødningssorter, medens Tiltalte ifølge en Del Forklaringer skal have anbefalet Gødningen som statsanalyseret eller solgt under Statens Garanti, og efter et enkelt Udsagn have erklæret, at den var anbefalet af Landbrugsministeriet.

Tiltalte sigtes endvidere for i en Mængde Tilfælde at have opgivet Prisen paa den af ham falbudte Gødning lavere, end den efter Pris-kuranten var, og der er i saa Henseende af mere end et halvt Hundrede af de Personer, af hvem han har modtaget Bestillinger, afgivet Forklaringer, der for Størstedelen ere bekræftede med Ed, og som gaa ud paa, at han har opgivet Prisen paa Kalifosfat til 4 Kr. 10 Øre pr. Sæk à 200 Pd., medens den i Virkeligheden, som foranført, var 4 Kr. 10 Øre pr. 100 Pd., uden at Køberne, der gjorde deres Bestillinger i Tillid til Rigtigheden af hans Udsagn, lagde Mærke til, at han i Bestillingssedlerne, som forelagdes dem til Underskrift, havde indført en anden Pris end den opgivne.

Tiltalte sigtes endelig for i en Del Tilfælde at have tilsneget sig større eller flere Bestillinger, end det har været Købernes Agt at gøre, og der foreligger med Hensyn hertil Forklaringer af noget over 50 Købere, hvilke paa en halv Snes nær have beediget deres Udsagn.

Af Forklaringerne gaa en Del ud paa, at Tiltalte, som plejede at udfylde Bestillingssedlerne, forinden han lod dem underskrive af Køberne, men som, efter hvad adskillige af disse have udsagt, ogsaa jævnlig modtog Købernes Underskrift, inden Sedlerne endnu var udfyldte, i begge Arter af Tilfælde har indført større Bestillinger i Sedlerne, end de Paagældende havde gjort. Ifølge andre Forklaringer har Tiltalte, der som Regel, naar Bestillingen angik flere Leveringer med forskellig Leveringstid, udfærdigede en Seddel særskilt for hver Levering, i en Række af Tilfælde erhvervede Købernes Underskrift paa et større Antal Sedler, end det til de bestilte Leveringers Antal svarende, i hvilken Henseende nogle Købere havde udsagt, at de ikke tænkte nærmere over Sedlernes Antal, andre, at de stod i den — stundom af Tiltalte bestyrkede — Tro, at en Del af Sedlerne var Duplikater til Købernes egen eller Gødningssleverandørens Afbenyttelse, atter andre, at de underskrev samtlige Sedler, efter at Tiltalte ved et eller andet Foregivende, saasom at Underskriften skete »for en Ordens Skyld«, havde overvundet deres Betænkkeligheder.

Med Hensyn til de Tilfælde, i hvilke Tiltalte udfyldte Bestillingssedlerne forinden Underskriften, gaar Købernes Forklaringer som Regel ud paa, at de, da de underskrev Sedlerne, ikke havde gjort sig bekendt med disses Indhold, samt — for adskillige Tilfældes Vedkom-

mende — at Tiltalte forhindrede dem herfra ved at holde Haanden over Sedlerne eller ved at bøje disse om, saaledes, at det af ham i den trykte Tekst indføjede skjultes for Underskriverne.

Medens de mellem Tiltalte og Køberne stedfundne Forhandlinger saavel som Underskriften af de paagældende Bestillingssedler i Reglen ere foregaaede uden Vidner, hvorved bemærkes, at en stor Mængde Købere have udtalt som deres Formening, at Tiltalte udtrykkelig har rettet sine Bestræbelser derpaa, idet han navnlig skal have draget Om-sorg for, at den Kusk, som ledsagede ham paa hans Rejser, altid holdt sig i saa betydelig Afstand, at han intet kunde høre af For-handlingerne, er der dog i tvende Tilfælde afgivet Forklaringer af Vidner — henholdsvis en Søn og en Datterdatter af de paagældende Købere — som hver især edelig har bekræftet Rigtigheden af de paagældende Køberes Udsagn om Tiltaltes i forskellige af de foromhand-lede Henseender udviste Forhold.

Inden den mod Tiltalte indledede Undersøgelse, under hvilken han har været underkastet Varetægtsarrest i Tiden fra den 1 Marts 1905 til den 19 April s. A., endnu var sluttet, foretog han i nævnte Aars August og September Maaneder en ny Rejse, paa hvilken han, ligeledes for det ovennævnte Firma, i Nørre og en Del af Sønder-Herreds Jurisdiktion optog Bestillinger paa Kalifosfat til samme Pris, som foranført, idet han herved benyttede lignende Bestillingssedler som tidligere, dog at Gødningens Indhold af uopløselig Fosforsyre i den Sedlerne paatrykte Indholdsgaranti var angivet til 13 pCt.

Af de Personer, til hvem Tiltalte saaledes har afsat Gødning, har 18 inden Retten afgivet edelige Forklaringer, af hvilke enkelte gaa ud paa, at han har foregivet at rejse for »et Andelsforetagende« eller er fremkommen med usande Meddelelser om Omfanget af de af ham op-naaede Bestillinger, og om de Personer, af hvem han havde modtaget saadanne, samt at han har givet overdrevne eller vildledende Oplysninger om Gødningens Kvalitet, medens et overvejende Antal af For-klaringerne overensstemmende udsige, at de ved et af Tiltalte — som det efter det Foreliggende maa antages — i Strid med Sandheden fremsat Foregivende om, at de kun ved at gøre Bestillinger for 2 Aar vilde kunne faa Gødningen til en saa billig Pris, som af ham opgivet, samt opnaa den for kontant Betaling jtilsagte Rabat af 5 pCt. — en Fremgangsmaade, som han, efter hvad en mindre Del af de Personer, af hvilke Tiltalte under sine Rejser i 1904 har modtaget Bestillinger, har udsagt, ogsaa med nogle mindre Ændringer har bragt i Anven-delse overfor dem — har ladet sig bestemme til at gøre betydelig større Bestillinger, end de under andre Omstændigheder vilde have gjort.

Endelig har en i Hammerum Herred boende Gaardejer, der den 5 Oktober 1905 hos Tiltalte gjorde Bestilling paa en Del Kalifosfat, edelig forklaret, at Tiltalte, forinden Handelens Afslutning, angav Gødningens Indhold af Kali og Fosforsyre til ialt 50 pCt., hvorhos en Arbejdsmand, der tilfældig paahørte Tiltaltes Udsagn, har bevidnet, at Tiltalte udtalte, at Gødningen indeholdt 50 pCt., uden at han dog hørte, til hvilke Stoffer, Udtalelsen sigtede.

Forsaavidt adskillige af de afhørte Vidner have forklaret, at de af Tiltalte afhændede Gødningsstoffer have været uden synderlig Værdi,

fremgaar det af forskellige under Sagen fremlagte Afskrifter af Analyser, foretagne af V. Steins analytisk-kemiske Laboratorium, at Gødningen i det Væsenlige har svaret til de af Firmaet »Gødningskontoret Sophus Iversen« afgivne Garantierklæringer, hvorhos det i en af Forstanderen for den kongelige Veterinær- og Landbohøjskoles agrikultur-kemiske Laboratorium under 8 Juni 1905 afgiven Erklæring angaaende det af Firmaet forhandlede Hvalknokkel- og Kødmel udtales, at dette Stof »med Hensynstagen til Steins vedlagte Analyse« ses at have en Sammensætning, der meget vel svarer til dets Navn, at Stoffer af tilsvarende Sammensætning og Oprindelse efter indhentede Oplysninger og Beregninger har en Handelsværdi af 5 à 6 Kr. pr. 100 Pd. ab København, hvortil for Jyllands Vedkommende vilde komme Fragt, mulig Agentprovision og Kreditrenter, samt at Stoffet i agronomisk Henseende sikkert vil være af betydelig Værdi som Gødningsmiddel særlig for Mosearealer, medens det om tvende Prøver af Kalifosfat i Erklæringen hedder, at disse aabenbart ere Blandinger af omtrent lige Dele af Kainit og Thomasmel (eller et andet Fosfat af lignende Art), at Blandingernes Værdi, da de nævnte Stoffer hvert for sig har en Værdi af omkring 2 Kr. pr. 100 Pd., er omtrent lige stor hermed, dog med Tillæg af Arbejdsløn for Blandingen, Udgifter til nye Sække og andet, hvorefter Blandingerne i Almindelighed næppe ville blive solgte for mindre end 3 à 4 Kr. pr. 100 Pd., samt at de maa siges i agronomisk Henseende at være meget gode Gødningsmidler, særlig for lettere Jorder og Mosearealer.

Af de Personer, som ifølge det Foranstaaende have gjort Bestillinger paa Kunstgødning, har en Del besværet sig over Tiltaltes Forhold hos det af ham repræsenterede Firma, til hvilket Tiltalte har indsendt samtlige underskrevne Bestillingssedler. Dette har imidlertid i Reglen givet det Svar, at det fastholdt sin ved Underskriften af Bestillingssedlerne erhvervede Ret til at effektuere de paagældende Ordre. De til Bestillingernes Effektivering af Firmaet afsendte Varer ere af Køberne i nogle Tilfælde modtagne og forbrugte, medens Køberne i andre Tilfælde have nægtet deres Modtagelse, og i en Del Tilfælde, i hvilke Køberne have vægret sig ved at betale de bestilte Varer, har Firmaet søgt sit formentlige Tilgodehavende for samme inddrevet ad Rettens Vej. Af Køberne har en enkelt paastaet sig tilkendt en Erstatning af 57 Kr. hos Tiltalte, medens forskellige Andre have nedlagt Erstatningspaastand for det Tilfælde, at de maatte lide noget Tab i Anledning af de af dem gjorte Bestillinger.

Tiltalte har i det Hele bestridt Rigtigheden af de mod ham rejste Sigtelser, idet han dels har benægtet at være fremkommen med de ovenfor omhandlede usande Foregivender, dels har fastholdt, at han ingensinde har modtaget nogen Bestilling, uden at vedkommende Køber, da han underskrev Bestillingssedlen, har været fuldt paa det Rene med dennes Indhold.

Ved de under Sagen afgivne talrige Vidneforklaringer maa der imidlertid, særlig under Hensyn til den mellem dem herskende Overensstemmelse i Henseende til de af Tiltalte under hans foromhandlede Virksomhed anvendte Midler, anses at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han, der ved den ham tidligere overgaaede Straffedom er anset for et Forhold, der tildels er

ensartet med det, hvorpaa de nu foreliggende Sigtelser gaa ud, har udvist det ham i de forskellige foranførte Retninger paasigtede Forhold. For dette, ved hvilket han maa antages at have opnaaet en betydelig forøget Afsætning af den af ham falbudte Gødning, vil han være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Efter Omstændighederne findes der ikke tilstrækkelig Føje til her under Sagen at tage de nedlagte Erstatningspaastande under Paakendelse.

Det kan ikke billiges, at der inden Hvetbo Herreds, Aalborg Birk og Fløskum Herreds samt Horns Herreds Jurisdiktioner er foretaget Edsfæstelse af Vidner, uden at Tiltalte har været behørig varslet til at overvære samme, ligesom det maa misbilliges, at Underretsakten, til hvis Beskrivelse er benyttet Skrivemaskine, foreligger i en Form, der i høj Grad vanskeliggør Læsningen.

Fredag den 3 April.

Nr. 172.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Emil Carl Deichmann (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Februar 1908: Arrestanten Emil Carl Deichmann og Tiltalte Georg Theodor Deichmann bør straffes: Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Carlsen og Bentzen, 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten, dog saaledes, at Tiltalte in solidum med ham heraf udreder $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Emil Carl Deichmanns Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emil Carl Deichmann til Højesteretssagfører Jensen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Emil Carl Deichmann for Tyveri og Georg Theodor Deichmann for Hæleri.

Arrestanten Emil Carl Deichmann er født den 7 Oktober 1885 og foruden at være inden sit fyldte 18de Aar fem Gange straffet for Tyveri, senest med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 August 1904 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest: ved samme Rets Dom af 21 April 1906 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, fra hvilken Straf han løslodes den 24 August f. A.

Tiltalte er født den 21 April 1888 og ikke funden forhen straffet.

Ved deres egne Tilstaelser og det iøvrigt Oplyste ere Arrestanten og Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten skaffede sig den 4 December f. A. om Eftermiddagen ved 2 Tiden i tyvagtig Hensigt ved voldelig at frabryde en Hængelaas Adgang til et aflaaet Pulterkammer i Loftstagen i Ejendommen Rothesgade Nr. 8, hvor han stjal en til 35 Kr. vurderet Spadsere-dragt, som beroede i et aflaaet Klædeskab, som han opbrød.

Arrestanten har derefter i 5 Gange i Dagene fra den 5te til den 10 s. M. fra samme Pulterkammer, hvortil Adgangen nu var uhindret, stjaalet Beklædningsgenstande, Portierer, Tæpper og en Del Porcellæn, hvilke til ialt 88 Kr. vurderede Genstande beroede frit fremme eller i uafaaede Gemmer.

Arrestanten skaffede sig den 18 s. M. om Eftermiddagen ved 3-Tiden i tyvagtig Hensigt ved Frabrydning af en Hængelaas Adgang til et aflaaet Loftskammer i Ejendommen Livjærggade Nr. 21, hvor han stjal nogle til 25 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, der beroede frit fremme.

Arrestanten har derefter den 21 s. M. fra samme Kammer, hvortil Adgangen var uhindret, stjaalet en frit fremme beroende, til 10 Kr. vurderet Dyne.

Arrestanten skaffede sig den 19 s. M. om Eftermiddagen Kl. 4^{1/2}, i tyvagtig Hensigt, ligeledes ved Frabrydning af en Hængelaas, Adgang til et aflaaet Loftskammer i Ejendommen Rosenvængets Allé Nr. 22, hvor han stjal nogle til ialt 15 Kr. vurderede Beklædningsgenstande, der beroede i et Skab, hvori Nøglen sad.

Tiltalte har gjort sig skyldig i hælerisk Virksomhed ved at være Arrestanten behjælpelig med Pantsætningen af de her stjaalne Koster og deltage i Udbyttet af Pantsætningen, uanset at han af Arrestanten, der er hans Broder, var bleven gjort bekendt med, at denne havde stjaalet dem.

Arrestanten skaffede sig den 21 s. M. om Eftermiddagen ved 4-Tiden i tyvagtig Hensigt, ligeledes ved Frabrydning af Hængelaas, Adgang til et aflaaet Kælderrum i Ejendommen Lipkesgade Nr. 16, hvor han stjal Fedevarer, der beroede frit fremme eller i aabne Beholdere og ere vurderede til ialt 7 Kr.

I Henhold til det Foranførte ville Arrestanten og Tiltalte være at anse:

Arrestanten efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., og Til-

talte efter Straffelovens § 238, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne: Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Nr. 1. Fabrikdirektør Jens Lange (Jensen)

contra

Handelsgartner Fr. Hansen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Bevis for en mundtlig Aftale om Ejendomsandel.

Svendborg Købstads ordinære Rets Dom af 9 Oktober 1905: Indstævnte, Fabrikdirektør Jens Lange af Svendborg, bør for Tiltale af Citanten, Handelsgartner Fr. Hansen sammesteds, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1906: Mod at erholde en paa egen Bekostning udfærdiget og stemplet Transport paa Appellanten, Handelsgartner Fr. Hansens Ret til at faa Skøde paa fornævnte Matr. Nr. 402 a af Svendborg Købstads Bygrunde, bør Appellandstævnte, Fabrikdirektør Jens Lange af Svendborg, til Appellanten betale de paastævnte 1323 Kr. 13 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 28 Marts 1903, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger kan der ikke anses tilvejebragt Bevis eller Formodning for, at Appellanten har overtaget eller forpligtet sig til at overtage den under Sagen omhandlede Parcel Matr. Nr. 402 a af Svendborg Bygrunde, i hvilken Henseende bemærkes, at det er sandsynligt og i ethvert Fald ikke udelukket, at de i Dommen gengivne Vidneudsagn kunne bero paa en Misforstaaelse eller Forveksling, saaledes som af Appellanten gjort gældende. Idet der herefter vil være at tillægge Appellanten Frifindelse, vil Bytingsdommen, der har samme Resultat, efter hans Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret findes Indstævnte at burde betale Appellanten med 400 Kroner.

For utilbørligt Ophold af Sagen ville Parternes Sagførere for Underretten, Sagførerne Lacoppidan-Petersen og Albrechtsen, i Medfør af Forordning 16 Januar 1828 § 14 være at anse hver med en Bøde til Svendborg Købstads Kæmnerkasse af 50 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og for Højesteret betaler Indstævnte, Handलगartner Fr. Hansen, til Appellanten, Fabrikdirektør Jens Lange, med 400 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner. Sagførerne Lacoppidan-Petersen og Albrechtsen bør til Svendborg Købstads Kæmnerkasse bøde hver 50 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende i første Instans ved Svendborg Købstads ordinære Ret procederede Sag paastod Appellanten, Handलगartner Fr. Hansen af Svendborg, at Appellindstævnte, Fabrikdirektør Jens Lange af Svendborg, mod at erholde en paa egen Bekostning udfærdiget og stemplet Transport paa Appellantens Ret til at faa Skøde paa Matr. Nr. 402 a af Svendborg Bygrunde, tilpligtedes at betale 1323 Kr. 13 Øre tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarligt fra Forligsklagens Dato den 28 Marts 1903 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Underrettens Dom blev Appellindstævnte i Overensstemmelse med den af ham nedlagte Paastand frifunden, medens Sagens Omkostninger, som Appellindstævnte havde paastaet sig tilkendt, ophævedes.

Appellanten har derefter indbragt Sagen for nærværende Overret, hvor han har gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand, medens Appellindstævnte procederer til Stadfæstelse af Underretsdommen.

Begge Parter have derhos paastaet sig Appelsagens Omkostninger tilkendte.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at de forenede Kirkeinspektioner i Svendborg efter en den 22 December 1899 afholdt Auktion underhaanden solgte Ejendommene »Kirkevængerne« kaldet, Matr. Nr. 390 og 402 a af Svendborg, til Appellanten.

Forinden Auktionen afholdtes, havde Appellanten haft et Møde paa Firmaet L. Lange & Co.'s Kontor i Svendborg med dette Firmas 3 Indhavere, nemlig Appellindstævnte, Direktør Jens Lange, dennes Broder, V. Lange, og deres Svoger, Carl Rasmussen, samt med Fabrikant Chr. Wiggers, og ved denne Lejlighed oprettedes en den 22de December 1899 dateret Deklaration, hvorved dels Appellanten forpligtede sig til at afstaa en Del af Matr. Nr. 390, hvis han blev Ejer af denne Ejendom, til en projekteret Vej mellem Nannasvej og Vester-gade, dels Firmaet L. Lange & Co. og Chr. Wiggers forpligtede sig til i samme Øjemed at afgive fornøden Jord af deres tilstødende Grunde ved Nannasvej.

Appellanten har nu anbragt, at Carl Rasmussen ved denne Lejlighed lovede at afkøbe ham Matr. Nr. 402 a paa de samme Vilkaar og til samme Pris, som Appellanten maatte erhverve den for, hvorom dog ingen skriftlig Aftale kom i Stand. Da Appellanten imidlertid havde købt »Kirkevængerne«, bestred Carl Rasmussen, at han havde

lovet at afkøbe Appellanten Matr. Nr. 402 a, og efter at der i længere Tid havde været forhandlet herom, meddelte Appelindstævnte først Appellanten ved en Samtale under 4 Øjne og dernæst efter Appellantens Anmodning Sagfører Schandorff, der varetog Kirkeinspektionernes Interesser, at han nu overtog den omspurgte Parcel.

Overfor Appelindstævntes Benægtelse er det ikke bevist, at Carl Rasmussen har paataget sig at købe bemeldte Parcel, Matr. Nr. 402 a, og Indholdet af Appellantens og Appelindstævntes fornævnte Samtale, der efter Appelindstævntes Anbringende ikke har været det af Appellanten angivne, er ikke oplyst. Derimod har Sagfører Schandorff som Vidne under Sagen edelig forklaret, at Carl Rasmussen i Foraaret 1902 ved en tilfældig Lejlighed sagde til ham: »Nu skal Du ikke faa mere Vrøvl med Parcellen derude ved Lundevejen, nu har min Svoger Jens Lange overtaget den«, og at denne sidste faa Dage efter meddelte ham, at han havde overtaget Parcellen ved Lundevejen med Tilføjende: »Vi kunne ikke være bekendt for Navnets Skyld at gøre mere Vrøvl om det.« Ved denne Lejlighed spurgte Appelindstævnte ogsaa, hvormeget der skulde betales, i Anledning af hvilket Spørgsmaal Schandorff opgav Parcellens Arealindhold.

Sagfører Schandorffs Hustru, der fra Værelset ved Siden af paa-hørte denne Samtale, har om dennes Indhold afgivet en i det Væsenlige hermed stemmende edelig Vidneforklaring. Endelig har Chr. Wiggers edelig forklaret, at han har hørt Appelindstævnte udtale, at han havde overtaget Carl Rasmussens Forpligtelser, og dette Vidne har opfattet denne Ytring som sigtende ogsaa til Parcellen ved Lundevejen.

Appelindstævnte har nu vel gjort gældende, at Vidnerne have forvekslet Parcellen Matr. Nr. 402 a eller Parcellen ved Lundevejen med Firmaets Grunde ved Nannasvej. Ifølge et Arrangement med de andre Indehavere af Firmaet skulde Appelindstævnte — efter hvad han har anbragt — overtage de sidstnævnte Grunde, hvorfra Jord skulde afstaas til den projekterede Vej mellem Nannasvej og Vester-gade i Medfør af den foran refererede Deklaration af 22 December 1899. Det var saaledes Appelindstævnte, der vilde komme til at afvikle den Carl Rasmussen som Medindehaver af Firmaet paahvilende Pligt til at opfylde Deklarationen, og det var, efter hvad Appelindstævnte har anbragt, hertil, at hans Udtalelse til Schandorff havde Hensyn.

Efter det Foreliggende, derunder den af Sagfører Schandorff i saa Henseende afgivne Vidneforklaring, maa en saadan Forveksling dog anses udelukket, og der vil derfor intet Hensyn kunne tages til, hvad Appelindstævnte saaledes har anbragt.

Det maa herefter anses godtgjort, at Appelindstævnte har erkendt sin Pligt til at overtage Parcellen Matr. Nr. 402 a.

Imod Størrelsen af den af Appellanten forlangte Købesum af 1158 Kr., beregnet efter en Pris af 1 Kr. pr. □ Alen, har Appelindstævnte ingen særlig Indsigelse gjort, hvorimod han subsidiært har protesteret mod at betale 165 Kr. 13 Øre, hvoraf 148 Kr. 87 Øre udgør Renter 4 pCt. af Købesummen fra Approbationens Dato den 11 Januar 1900 til den 28 Marts 1903, 10 Kr. 32 Øre Skatter og

Afgifter for Aarene 1900—1902, og 5 Kr. 94 Øre Parcellens Andel i Auktionsomkostninger; men da disse Ydelser maa anses for Accessorier til Købesummen, og da det maa antages, at Appellindstævnte — hans Forpligtelse til at overtage den omhandlede Parcel forudsat — skulde betale, hvad Appellanten havde givet for Parcelen, saaledes at dennes Køb ikke forvoldte ham nogen Udgifter, vil Appellindstævnte være at dømme til at betale Appellanten 1323 Kr. 13 Øre med Renter deraf som paastaet.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.
Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 8. Skræddersvend Lars Methling Andersen (Hindenburg)

contra

Forretningsfører William P. Arup og Dansk Skrædderforbund (Ingen),

betræffende Straf og Erstatning for Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 April 1907: De Indstævnte, »Dansk Skrædderforbund«, bør for Tiltale af Citanten, Skræddersvend Lars Methling Andersen, i denne Sag fri at være, og bør Sagens Omkostninger for deres Vedkommende være ophævede. Iøvrigt bør de ovennævnte for Citanten fornærmelige Udladelser døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Forretningsfører William P. Arup, til Statskassen bøde 100 Kr. eller, i Mangel af denne Bødes fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa bør han og til Citanten betale 200 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 12 Februar 1906, til Betaling sker. Derhos bør nævnte Indstævnte til det Offentlige betale de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Mundt 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Indstævnte Arup betalt den ham ved Dommen idømte Bøde til Statskassen.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Skræddersvend Lars Methling Andersen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet »Socialdemokraten« for den 3 Februar 1906 Nr. 34 findes med Overskrift »Strejken sluttet hos L. C. Jensen, Amagerbrogade 129« indrykket en med Indstævnte Arups Navn undertegnet Artikel, hvori det bl. a. hedder:

»I Dag træder de strejkende Svende igen i Arbejde, efter at det ved Overenskomst imellem Hr. Jensen og os er bestemt, at han skal trække samtlige Sagsanlæg mod os tilbage og afskedige Skruebrækkerne, »Blokaden er hermed hævet og Tilgang tilladt. Jeg anmoder nu Kollegerne i de forskellige Forretninger at holde et vaagent Øje med de afskedigede Skruebrækkere, da ingen hæderlig Kollega bør arbejde sammen med disse Udskud af Faget, før de har ordnet deres Forhold med Organisationen. De fires Navne er«

Herefter nævnes 4 Personer, deriblandt Citanten, Skræddersvend Lars Methling Andersen, og idet det i Artiklen fremdeles hedder: »Hvilket Korps, der her har været samlet, belyses bedst af«, fremsættes der Sigtelse mod en af de Paagældende for at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold, medens en anden af disse sigtes for Plattenslagerier, og Artiklen slutter derefter med følgende Udtalelse: »De fire »Kapaciteter« vil nu faa rigelig Tid til at nyde Frugten af den Løn, de har og vil komme til at oppebære for deres Forræderi mod deres tidligere Kammerater«

Da Citanten formener, at de i Artiklen indeholdte, ubeføjede Udladelser, at han er et Udskud af Faget, at ingen hæderlig Kollega bør arbejde sammen med ham, og at han har gjort sig skyldig i Forræderi mod Kammerater, ere hærefornærmende for ham, har han under nærværende Sag, under hvilken der er meddelt ham fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, paastaet de nævnte Udladelser mortificerede og Indstævnte Arup herfor samt for de i Artiklen indeholdte Haansyttringer »hvilket Korps der her har været samlet« og »de fire Kapaciteter« anset med Straf efter Straffelovens §§ 216 og 220, hvorhos han med Bemærkning, at Indstævnte Arup, der er Formand for og Forretningsfører for »Dansk Skrædderforbund« i denne Sag er optraadt paa Forbundets Vegne, har paastaet ham og »Dansk Skrædderforbund« tilpligtede in solidum i Medfør af Straffelovens § 303 at betale ham en Erstatning af 2000 Kr., eller efter Rettens Skøn, med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 12 Februar 1906 af det Beløb, som maatte blive ham tilkendt. Citanten paastaar derhos de Indstævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger

efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, hvilket denne i hvert Fald paastaar sig tillagt af det Offentlige.

Indstævnte Arup paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, medens de Indstævnte, »Dansk Skrædderforbund«, principalt paastaa Sagen afvist for deres Vedkommende og sig tillagt Kost og Tæring, subsidiært paastaa de sig frifundne og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at den af de Indstævnte »Dansk Skrædderforbund« nedlagte Afvisningspaastand findes at mangle Føje, og den vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Indstævnte Arup har til Støtte for sin Frifindelsespaastand anbragt, dels at de paaklagede Udladelser ikke indeholde nogen Overtrædelse af Straffelovens § 220, dels at han har været beføjet til at fremsætte dem, da Citanten, der var Medlem af »Dansk Skrædderforbund«, dengang den under Sagen omhandlede Arbejdsnedlæggelse fandt Sted, selv havde været med til at vedtage og stemme for denne Arbejdsnedlæggelse, men desuagtet kort efter havde genoptaget Arbejdet hos L. C. Jensen, forinden Strejken blev hævet. Han har derhos benægtet, at Citanten har lidt eller vil komme til at lide et Tab paa 2000 Kr., eller at Citanten overhovedet vil lide noget Tab ved den paaklagede Artikel, da Citanten vil kunne faa Arbejde hos Arbejdsgivere, der ikke ere Medlemmer af disses Organisation.

De Indstævnte »Dansk Skrædderforbund« have til Støtte for deres Frifindelsespaastand gjort gældende, at Indstævnte Arup har underskrevet, forfattet og ladet indrykke den paaklagede Artikel paa eget Ansvar og Risiko og uden nogen enten speciel eller almindelig Bemyndigelse fra Forbundsbestyrelsen, og at Ansaret for Indholdet af den nævnte Artikkell derfor er dem uvedkommende.

Citanten har benægtet at have været Medlem af »Dansk Skrædderforbund« og at have stemt for Arbejdsnedlæggelsen, men ifølge et under Sagen fremlagt Tingsvidne have 2de Vidner forklaret, at Citanten kort før Arbejdsnedlæggelsen hos L. C. Jensen har indmeldt sig i Forbundet, og at han var med til at stemme for Arbejdsnedlæggelsen.

Efter det Foreliggende maa det vel antages, at Citanten har indmeldt sig i »Dansk Skrædderforbund«, men af en fremlagt Skrivelse fremgaar, at han igen umiddelbart efter Arbejdsnedlæggelsen har udmeldt sig af Forbundet, og medens Indstævnte Arup, da det er oplyst, at Citanten, uagtet han havde stemt for Arbejdsnedlæggelsen, genoptog Arbejdet under Strejken, ikke skønnes at have savnet Føje til at betegne Citantens Handlemaade som Forrædderi, findes han derimod at have savnet Føje til at fremsætte de øvrige paaklagede Udladelser og Haansyttringer, og da den paaklagede Artikel derhos maa anses at indeholde en Krænkelser af Citantens Privatlivs Fred, vil Indstævnte Arup som Følge af det Anførte være at anse efter Straffelovens §§ 217 og 220 med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage, hvorhos de foranførte Udladelser ville være at mortificere.

Med Hensyn til den af Citanten fremsatte Erstatningspaastand be-

mærkes, at det ikke mod de Indstævnte »Dansk Skrædderforbund«s Benægtelse er godtgjort, at den paaklagede Artikel er skrevet og indrykket i Bladet af Arup i hans Egenskab af Forbundets Formand eller paa dettes Vegne, og de nævnte Indstævnte ville herefter være at finde for Citantens Tiltale, og ville Sagens Omkostninger for deres Vedkommende være at ophæve.

Men da det maa antages, at Indstævnte Arup ved fornævnte Artikel retsstridig har tilføjet Citanten Næringstab, findes nævnte Indstævnte at maatte tilpligtes at betale ham en Erstatning herfor, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til 200 Kr. med Renter heraf som af Citanten paastaet.

Indstævnte Arup vil derhos have at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Prokurator Mundt, hvis Sagførelse har været lovlig, 80 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 10. Avlsbruger og Husejer Søren Peter Lauritzen (Selv)

contra

Sørine Caroline Sørensen (Ingen),

betræffende Underholdsbidrag til et af Indstævnte født Barn.

Skagen Købstads Politirets Dom af 20 August 1906: Indklagede, Avlsbruger og Husejer Søren Peter Lauritzen af Gl. Skagen, bør til det af Klagerinden, ugift Sørine Caroline Sørensen af Gl. Skagen, den 7 Marts 1906 fødte, endnu udøbte Drengbarns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel til dets fyldte 14de eventuelt 18de Aar udrede et saa stort Underholdningsbidrag og til Klagerinden et saa stort Barselfærdsbidrag, som Overøvrigheden maatte bestemme.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juni 1907: Politiretsdommen bør ved Magt at stande.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Avlsbruger og Husejer Søren Peter Lauritzen, 10 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 15 April 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Nums Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 5.

Fredag den 3 April.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende efter Begæring af Indstævnte, ugift Sørine Caroline Sørensen af Gl. Skagen, mod Citanten, Avlsbruger og Husejer Søren Peter Lauritzen sammesteds, i 1ste Instans ved en Politiret anlagte Sag har Indstævnte under Anbringende af, at Citanten er Fader til et af hende den 7 Marts 1906 født Barn, der i Daaben har erholdt Navnet Hans Peter Sørensen, paastaet Citanten tilpligtet at udrede Underholdningsbidrag til bemeldte Barn fra dets Fødsel indtil dets 14de eventuelt 18de Aar samt Bidrag til Afholdelse af de særlige Udgifter ved Indstævntes Barselfærd, alt efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse, og da denne Paastand ved Politiretsdommen er tagen til Følge, har Citanten indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og derhos har nedlagt forskellige subsidiære Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Det er under Proceduren i 1ste Instans bleven in confesso, at Citanten kun een Gang har haft Samleje med Indstævnte, samt at dette skete den 8 Juli 1905, og Citanten har nu til Støtte for sin Frifindelsespaastand paaberaabt sig, at Indstævntes Barn, der ifølge en af vedkommende Jordemoder den 17 Juli 1906 udstedt Attest frembød alle Tegn paa at være fuldbaaret, ikke kan være Frugten af det den 8 Juli 1905 stedfundne Samleje. En af den konstituerede Distriktslæge i Skagen den 24 April 1906 udfærdiget Erklæring gaar imidlertid ud paa, at Muligheden af, at Barnet er Frugten af bemeldte Samleje, ikke kan benægtes, og i en Skrivelse af 16 Juni s. A. har det kgl. Sundhedskollegium udtalt, at det ikke kan anses udelukket, at Indstævntes Barn er avlet ved et Samleje den 8 Juli 1905, idet dog, efter hvad der i Skrivelsen yderligere bemærkes, tvende af Kollegiets Medlemmer anse saadant for lidet sandsynligt, medens tre andre af Kollegiets Medlemmer anse det for uantageligt, at Barnet er avlet paa saa sent et Tidspunkt. Det fremgaar iøvrigt af Sagen, at der i Henhold til en efter Politiretsdommens Afsigelse paa Citantens Vegne fremsat Begæring har været indledet offentlig Undersøgelse mod Indstævnte som sigtet for Overtrædelse af Straffelovens § 179. Under denne Undersøgelse — der fornemmelig rettedes paa at søge oplyst, hvorvidt Indstævnte, som af Citanten forment, paa Undfangelsestiden havde haft legemlig Omgang med nogen anden Mandsperson, og efter hvis Afslutning Amtet resolverede, at der ikke fandtes Føje til at fore-

tage videre i Sagen — har der været fremlagt dels en den 4 Januar 1907 dateret Attest fra den Læge, der tilkaldtes ved Indstævntes Barselsfærd, hvilken Attest gaar ud paa, at det er ganske umuligt, at Indstævntes Barn kan være Frugten af et den 8 Juli 1905 stedsfundet Samleje, dels en Erklæring fra Distriktslægen i Skagen af 8 Marts 1907, hvori denne bl. a. paa Basis af Sundhedskollegiets ovenommeldte Udtalelse erklærer det for sandsynligt, at Indstævnte er bleven besvangret ved et Samleje, der har fundet Sted forud for hendes Samleje med Citanten.

Da det nu ifølge Sundhedskollegiets foranførte Erklæring, uanset den i samme indeholdte Dissens, ikke kan anses udelukket, at Indstævntes under Sagen omhandlede Barn er Frugten af det Samleje, Parterne, som meldt, have haft den 8 Juli 1905, maa det billiges, at Citanten ved Politiretsdommen er tilpligtet at betale Bidrag som ovenanført, og bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 176. Højesteretssagfører Møller

contra

Thorvald Peter Elias Sørensen (Def. Møldrups),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Februar 1908: Arrestanterne Thorvald Peter Elias Sørensen og Peter Alfred Lilløen bør straffes, Arrestanten Sørensen med Tugthusarbejde i 4 Aar og Arrestanten Lilløen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Wolff og Overretssagfører Helweg-Larsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Sørensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thorvald Peter Elias Sørensen til Højesteretssagførerne Møller og Møldrups 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Thorvald Peter Elias Sørensen og Peter Alfred Lilløen, Sørensen for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, Lilløen for Tyveri.

Arrestanten Sørensen er født den 5 December 1874 og blandt Andet anset: ved Lunde-Skam Herreders Politirets Dom af 21 Juli 1899 efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 6 September 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 18de Oktober 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 31 Marts 1903 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest: ved samme Rets Dom af 15 Marts 1904 efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 54, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Han har derhos været anholdt fra den 13 til den 14 December 1906 under en ved Rettens 1ste Kriminalkammer henstaaende Sag som sigtet for Meddelagtighed i Tyveri, men Sagen sluttedes for hans Vedkommende uden Tiltale med Politidirektørens Samtykke.

Arrestanten Lilløen er født den 6 August 1887 . . .

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten Sørensen overbevist om at have overtraadt et ham den 2 August f. A. til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, som bl. a. gik ud paa, at han hver Mandag mellem Kl. 6 og 9 Eftermiddag skulde melde sig ved nævnte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlige Maade, idet han i Tiden fra den 28 August f. A. til sin Anholdelse under nærværende Sag den 3 December f. A. har undladt at afgive den befalede Melding.

Forsaavidt angaar Tiltalen for Tyveri ere Sagens Omstændigheder følgende:

Skomagermester Peter Sørensen anmeldte den 3 December f. A. Kl. 9¹/₂ Formiddag for Politiet, at der den forudgaaende Nat gennem Trækruden i hans Butik, Landemærket Nr. 17, Kælderen, var fra-stjaalet ham 1 Par samt 2 umage Hørre-Lakstøvler.

Samme Dags Formiddag Kl. 9³/₄ anholdtes Arrestanten Lilløen, efter at Ekspeditrice Seidel hos Pantelaaneren i Klerkegade Nr. 9 havde henledet Opmærksomheden paa, at han havde søgt at pantsætte et Par Lakstøvler i den paagældende Forretning og, da hun anmodede ham om at vente, havde fjernet sig med Støvlerne, hvorpaa hun, der fulgte efter ham, saa ham gaa om i Adelgade, hvor han traf sammen med to yngre Mandspersoner.

Arrestanten Lilløen har tilstaaet at have Natten mellem den 2 og 3 December f. A. begaaet det paagældende Tyveri i Forening med Arrestanten Sørensen.

Hans Forklaring gaar nærmere ud paa, at han havde siddet sammen med Arrestanten Sørensen til Kl. 1 i den i Store Brøndstræde beliggende Beværtning »Det lille Apothek«, og at de derfra fulgtes ad

og blev enige om at begaa et Tyveri til fælles Fordel. Da de var naaede til Ejendommen Nr. 17 i Landemærket, rakte Lilløen i tyvagtig Hensigt og i Henhold til den truffne Aftale i Arrestanten Sørensen Paasyn Haanden gennem Trækruden i Skomagerbutikken i Kælderen og stjal paa denne Maade et indenfor Ruden anbragt Par Lakstøvler, som han rakte til Sørensen, og derpaa ganske paa samme Maade yderligere 2 Støvler.

Arrestanten Lilløen har yderligere forklaret, at han og Arrestanten Sørensen ved 4-Tiden den 3 December f. A. om Morgenen, efter forinden at have kastet de to Støvler, der var umage, fra sig ved Botanisk Have, atter gik ned i »Det lille Apothek«. De traf her en Person ved Navn Victor Oluf Buch, hvem de begge fortalte, at de havde stjaalet det Par Støvler, som de medførte, og som Lilløen havde stukket op under sin Jakke, og efter at have tilbragt nogen Tid i Beværtningen fulgtes de ud i Byen, hvor Lilløen søgte at pantsætte Støvlerne paa et Laanekontor i Klerkegade Nr. 9, medens Sørensen og Buch fortsatte deres Vej hen i Adelgade. Da Lilløen forstod, at der fra Laanekontoret skulde sendes Bud efter en Politibetjent, tog han Støvlerne og gik hen i Adelgade, hvor han traf Buch og Sørensen, og hvor han overgav Støvlerne til Sørensen. Lidt efter gik Sørensen med disse ind paa Laanekontoret i Adelgade Nr. 93, men opnaaede ikke Laan paa dem. De gik derefter alle tre op ad Adelgade, men opdagede nu, at de var forfulgte, hvorefter hver for sig søgte at undløbe.

Arrestanten Sørensen, hvis Forklaringer tildels have været vaklende, har gjort gældende, at han ikke kender det mindste til Tyveriet eller til Støvlerne, ligesom han nægter at have forsøgt at pantsætte dem i Adelgade Nr. 93 eller noget andet Sted, hvorhos han, der erkender, at han Natten mellem den 2 og 3 December f. A. opholdt sig i »Det lille Apothek« til Lukketid og ligeledes om Morgenen den 3dje December f. A. at have været i denne Beværtning, hvor han vil være kommen ned alene, nægter efter sidste Gang at have forladt denne Beværtning at have været sammen med Lilløen eller Buch.

Denne Forklaring maa imidlertid ifølge Sagens øvrige Oplysninger anses for usandfærdig.

I saa Henseende bemærkes Følgende:

Fornævnte Buch har forklaret, at Arrestanterne Sørensen og Lilløen om Morgenen den 3 December begge kom ned i »Det lille Apothek«, hvor Buch da opholdt sig, at Lilløen da bar et Par Lakstøvler under sin Jakke, at begge Arrestanter til ham talte om, at de havde stjaalet Støvlerne i Forening ved at tage dem ud gennem en Trækrude, at begge Arrestanter var lige enige i at opfordre ham til at pantsætte Støvlerne, og at Sørensen, efter at Lilløen havde gjort forgæves Pantsætningsforsøg, selv forsøgte at pantsætte Støvlerne i Adelgade Nr. 93, ligeledes uden Held, hvorefter de alle 3 gik ned ad Adelgade, Sørensen bærende paa Støvlerne, indtil de ved Prinsensgade saa en Betjent, hvorpaa Lilløen løb ned ad denne Gade, medens Buch og Sørensen gik ned i »Det lille Apothek«.

Opvarter sammesteds Niels Bøge har edelig forklaret, at han den 3 December om Morgenen Kl. 4 aabnede den oftnævnte Beværtning, at Arrestanterne Lilløen og Sørensen straks efter kom ind i samme, og at, saavidt han husker, Buch da allerede var der. Han erindrer,

at en af de tre nævnte Personer bad om en gammel Avis, og er ikke i Tvivl om, at denne skulde bruges til Indpakning.

Fornævnte Ekspeditrice Paula Seidel har edelig forklaret, at hun vel ikke med fuld Bestemthed kan genkende Arrestanten Sørensen som den ene af de Personer, hvem hun i Adelgade — da hun fulgte efter Lilløen — saa denne overgive de Lakstøvler, han først havde søgt at pantsætte i hendes Principals Forretning i Klerkegade Nr. 9, men at hun med stor Bestemthed har kunnet genkende en aparte og let kendelig lystærnet Jakke, som Arrestanten Sørensen den paagældende Dag efter egen Erkendelse var iført, og som han ligeledes havde paa, da han i Vidnets Overværelse fremstilledes i vedkommende Kriminalkammer.

Mariane Madsen, Elektriker Olsens Hustru, har edelig afgivet følgende Forklaring:

Vidnet opholdt sig den 3 December f. A. ved 9—10-Tiden i Pantelaanerforretningen i Klerkegade Nr. 9, da Arrestanten Lilløen sammesteds søgte at pantsætte et Par Lakstøvler og kort efter — da Ekspeditricen udtalte Mistanke om, at de var stjaalne — forlod Forretningen. Efter Ekspeditricens Anmodning holdt Vidnet Øje med Lilløen, medens Ekspeditricen løb efter en Politibetjent. Hun saa da Lilløen skraa over Gaden og gaa hen til 2 andre Personer, som stod paa Hjørnet af Adelgade, hvorefter alle 3 Personer gik ned ad Adelgade. Vidnet har med Bestemthed i Arrestanten Sørensen kunnet genkende den ene af de Personer, Lilløen saaledes traf sammen med, bl. a. paa hans ejendommelige lyse tærnedede Jakke og Sportshue.

Endelig har Ekspeditrice Ida Christiansen med Bestemthed genkendt Arrestanten Sørensen som en Person, der den 3 December f. A. om Formiddagen ved 9—10-Tiden i Pantelaanerforretningen i Adelgade Nr. 93 anmodede om Laan paa et Par Lakstøvler.

Det bemærkes, at ved en den 4 December f. A. i »Det lille Apothek« foretagen Undersøgelse fandtes bag Kakkellovnen en Pakke, indeholdende det ene Par Lakstøvler, som er forsøgt pantsat, medens de bortkastede umage Støvler ere indleverede til Politiet som Hittegods.

I Henhold til det Foranførte findes det uden Betænkelighed at anse Arrestanten Sørensen, hvis Forklaringer under nærværende Sag saaledes ses at være løgnagtige, som tidligere har vist sig som en haardnakket Benægter, og hvis Fortid kendetegner ham som en uforbederlig Tyv, som meddelagtig med Arrestanten Lilløen i det omtalte Tyveri af Skotøj, der under Sagen er vurderet til ialt 20 Kr., under de af Lilløen omfinklede Omstændigheder.

Herefter ville Arrestanterne Sørensen og Lilløen være at anse:

Sørensen efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, disse Bestemmelser sammenholdte med Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 18, og Lilløen efter dens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne og for Sørensens Vedkommende under Et med Tugthusarbejde i 4 Aar og Lilløen med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdag den 7 April.

Nr. 145.

Højesteretssagfører Jensen

contra

Axel Richard Hækkerup (Def. Dietrichson),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Vejle Købstads Ekstrarets Dom af 16 Maj 1907: Tiltalte Axel Richard Hækkerup bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder samt betale i Erstatning til: Aktieselskabet »Kolding Vinhandel« i Kolding 24 Kr. 60 Øre, Købmand V. V. Aagaard i Aarhus 27 Kr., Købmand S. Chr. Kruse, smst., 100 Kr. 47 Øre, Malermester Anders Nielsen, smst., 72 Kr., Detaillist Andreas Skaarup, smst., 7 Kr. 85 Øre, Aktieselskabet »De forenede Sukkervarefabrikker«, smst., 38 Kr. 58 Øre, Fabrikant S. Færch, Holstebro, 65 Kr. 80 Øre, Firmaet J. L. Christensen & Co., Odense, 39 Kr. 60 Øre, Tobaksfabrikant H. Nielsen, smst., 25 Kr., Firmaet Bruun & Andresen, København, 229 Kr. 32 Øre, Grosserer L. C. Vald. Andersen, smst., 10 Kr., Ølhandler P. A. Freilev, smst., 244 Kr., Grosserer Th. Thomsen, smst., 34 Kr. 49 Øre, Handelsagent Emil Warthoe, smst., 36 Kr. 25 Øre, Firmaet Matell & Co., smst., 32 Kr. 30 Øre, Vinhandler Joh. Jansen, smst., 17 Kr. 44 Øre, Firmaet Schreiber & Carl Petersen jun., smst., 82 Kr., Firmaet C. R. Evers & Co., smst., 95 Kr. 45 Øre, Kaffehandler Anton Linnet, smst., 34 Kr. 84 Øre, Firmaet Krüger & Petersen, smst., 98 Kr. 40 Øre, Firmaet Carl Drøhse, smst., 76 Kr. 72 Øre, Grosserer Daniel Dalsgaard, smst., 115 Kr. 81 Øre, Grosserer Vilhelm Johansen, smst., 6 Kr. 16 Øre, Fabrikant Chr. A. Wulff, Hellerup, 49 Kr. 65 Øre, Fabrikken »Boggild«s Konkursbo, København, 15 Kr. 45 Øre, Grosserer P. Wulff, smst., 45 Kr. 50 Øre, Fabrikant Vilhelm Bomholtz, smst., 57 Kr., Firmaet Adler & Co., smst., 21 Kr. 45 Øre, Grosserer Holger Willumsen, smst., 25 Kr. 71 Øre, Firmaet »Nordjyllands Kaffehandel«, Aalborg, 22 Kr. 35 Øre, Firmaet Bang & Jensen, Aarhus, 17 Kr. 15 Øre, Handlende Christian Poulsen, Aarhus, 14 Kr. 50 Øre, Firmaet »Dansk Kafferisteri«, Kolding, 54 Kr. 59 Øre, Firmaet P. Kofod Larsen & Co., Hasle, 46 Kr. 32 Øre, Firmaet »Svendborg Eddikefabrikker« i Svendborg 18 Kr., Magnus Jensens Kafferisteri, Esbjerg, 104 Kr. 5 Øre, Firmaet Brdr. Barring, København, 15 Kr. 97 Øre, Firmaet Hjalmar Petersens Eftfl., smst., 87 Kr. 51 Øre, Firmaet A. C. Gamél, smst., 131 Kr. 75 Øre og Ostefabrikant C. E. Landsperg, Nyborg, 16 Kr. 17 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Gyntelberg, 60 Kr. og til Defensor, Sagfører Møhls Dødsbo, 40 Kr. De idømte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 September 1907: Tiltalte Axel Richard Hækkerup bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til de idømte Erstatninger samt

Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Johnsen, i Salær hver 40 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande, og bør Tiltalte endvidere i Erstatning til Redaktionen af »Ølandenes Dagblad« og »Ærs Dagblad« betale 14 Kr. 9 Øre. De idømte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Richard Hækkerup til Højesteretssagførerne Jensen og Dietrichson 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Axel Richard Hækkerup, der er født i Aaret 1876, og som i sin Militærtjeneste foruden gentagne Gange at være straffet uden Dom har været straffet ifølge 5te Regimentets Krigsrets Dom af 25 Oktober 1898 efter Straffelov for Krigsmagten af 7 Maj 1881 § 158 med 3 Dages ensom Arrest og ifølge samme Rets Dom af 9 Juni 1899 efter samme Lov, §§ 195, 158 og 112, 1ste Stykke, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende Sag sat under Tiltale for bedrageligt Forhold.

Ifølge Sagens Oplysninger har Tiltalte, siden han i Juni Maaned 1899 hjemsendtes fra Krigstjenesten, drevet Detailhandel i Vejle, i det første Par Aar i sin Svigerfaders Navn og efter at være bleven fuldmyndig paa eget Borgerskab, indtil hans Bo i December Maaned 1903 blev taget under Konkursbehandling, hvilken Behandling sluttedes i Januar Maaned 1905 med det Resultat, at der til Dækning af de uprivilegerede Fordringer udlagdes en Dividende af $3\frac{1}{3}$ pCt.

Efter at Tiltalte i det første Aars Tid efter Konkursens Indtræden hovedsagelig havde levet af Understøttelse, han modtog af sin Fader, af hvem han i Aaret 1904 vil have faaet 800 Kr., paabegyndte han en Handel med Frø, Sygeplejerartikler og navnlig »franske Artikler«, i hvilken Anledning han henvendte sig til et stort Antal i Landets forskellige Egne udkommende Blade med Anmodning om at optage Annoncer for ham. Af de Blade, til hvilke Tiltalte saaledes henvendte sig, afslog imidlertid, efter hvad han har udsagt, en Tredjedel at optage hans Annoncer, medens en anden Tredjedel krævede Forudbetaling, hvorfor han undlod at averttere i disse Blade, hvorimod han indskrænkede sig til at annoncere i de Blade, der optog hans Annoncer uden Forudbetaling, og Tiltalte har under Forhøret særlig nævnt over en halv Snæs Blade, i hvilke han efter det Oplyste maa antages at

have annonceret i et i Forhold til hans Afsætning meget betydeligt Omfang, uden at han nogensinde har betalt, hvad han derfor er bleven skyldig, naar undtages tre Blade, af hvilke han vil have fyldestgjort det ene ved at indsamle Adresser til det og de tvende andre ved kontant Betaling.

Under Sagen er der særlig tilvejebragt Oplysning med Hensyn til 5 Blade, deriblandt de i Fællesskab udgivne »Ølandenes Dagblad« og »Frø Dagblad«, hvilke Blade Tiltalte i sidste Halvdel af Aaret 1905 og i Begyndelsen af 1906 er bleven henved 100 Kr. skyldig for Annoncer, uden at han har betalt nogen Del af Beløbet.

Med Hensyn til den af Tiltalte drevne Handel med Frø er det oplyst, at han i hvert Fald for den overvejende Del fik Varerne fra Gartner Niels Nielsen af »Sofies Minde«, idet Tiltalte overbragte denne de af ham modtagne Bestillinger, hvorefter disse ekspederedes af Nielsen, medens Forsendelsen af Varerne besørgedes af Tiltalte, der for de af ham saaledes købte Varer, for hvilke Betalingen i de fleste Tilfælde kun udgjorde et Par Kroner, fyldestgjorde Nielsen ved kontant Betaling eller enkelte Gange ved Levering af andre Varer. Medens det Beløb, for hvilket Tiltalte i Aaret 1905 har købt Frø hos Nielsen, efter dennes og Tiltaltes samstemmende Forklaring ikke har udgjort en halv Snes Kroner, har Tiltalte ansat det Beløb, for hvilket han i Aaret 1906 har købt Frø, til henimod 150 Kr., hvorimod Nielsen har anslaaet Beløbet til ikke at udgøre Halvdelen heraf, og Nielsen har udsagt, at Tiltaltes Frøhandel slet ikke stod i Forhold til den af ham gjorte »meningsløs dyre« Reklame for samme, og at Omkostningerne ved denne sikkert flere Gange have oversteget Udbyttet af Forretningen. Hvad den af Tiltalte drevne Forretning med Sygeplejeartikler og »franske Artikler« angaar, er det oplyst, at han — i Reglen mod kontant Betaling — har faaet disse Varer dels fra en Købmand i Vejle, hvem han i Aarene 1905 og 1906 har afkøbt Varer for omkring halvtredje Hundrede Kroner, dels fra Firmaet »Chirurgisk Varehus« i København, fra hvilket han efter Firmaets i Sagen afgivne Erklæring i Aaret 1905 modtog Varer for ca. 300 Kr. Tiltalte, der ved sin heromhandlede Handelsvirksomhed maa antages at have indvundet en Fortjeneste af ikke under 100 pCt., og som paa de »franske Artikler« endog vil have haft en Fortjeneste af indtil 200 pCt., har imidlertid erkendt, at den indvundne Fortjeneste, som maa antages at være anvendt til Underhold af ham og Familie, ikke vilde have været i Stand til at dække Udgifterne ved den af ham foretagne Annoncering, og at han, da han lod denne foretage, ikke havde stor Udsigt til at kunne betale derfor, da han var insolvent, men ved Siden deraf har han gjort gældende, at han gjorde Regning paa, at han ved at annoncere i et stort Omfang vilde opnaa saa betydelige Bestillinger, at han vilde blive i Stand til at betale for Annonceringen. Af Redaktionen af »Ølandenes Dagblad« og »Frø Dagblad« er der nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at betale den i Erstatning det for Annoncer skyldige Beløb, 14 Kroner 9 Øre, men iøvrigt er der ikke paa noget af de foromhandlede Blades Vegne nedlagt Erstatningspaastand i Sagen.

Tiltalte har endvidere efter det Oplyste i Tiden fra Foraaret 1904 at regne hos et stort Antal Handlende og Fabrikanter her i Landet,

paa hvilke hans Opmærksomhed i de fleste Tilfælde var bleven henledet ved deres Avertissementer i forskellige Blade, hovedsagelig i mindre Partier indkøbt Varer af forskellig Art, saasom Kaffe, Te, Vin, Kognak, Øl, Sodavand, Akvavit, Eddike, Pølser, Ost, Cigarer, Sæbe, Glas og Porcellæn, Parfumer og Fernis, hvilke Varer han uden at betale dem for største Delen har forbrugt i sin Husholdning og for en mindre Del afhændet. Medens der under Sagen foreligger Anmeldelser fra henved en halv Snes Firmaer, overfor hvilke Tiltalte for Varer indkøbte i Tiden indtil Foraaret 1905 — i hvilket han af Politiet i Vejle blev advaret mod at købe Varer, som han ikke havde Udsigt til at betale — har paadraget sig Gældsforpligtelser for Beløb vekslende fra godt 15 Kr. indtil noget over 200 Kr., er der for den paafølgende Sommer kun tilvejebragt Oplysning om et Par af Tiltalte foretagne Vareindkøb. I Tiden fra Efteraaret 1905 indtil Udgangen af August Maaned f. A., i hvilken Maaned den angaaende Tiltaltes heromhandlede Forhold foretagne Undersøgelse indlededes, har Tiltalte, forsaavidt særlig Oplysning i saa Henseende foreligger, gjort Indkøb hos lidt over 30 Firmaer, hvis Tilgodehavender i denne Anledning for de enkelte Firmaers Vedkommende veksler mellem nogle faa Kroner og henimod halvtredje Hundrede Kroner, og endelig er der indgivet Anmeldelser fra 6 Firmaer, hos hvilke Tiltalte har foretaget Indkøb efter Undersøgelsens Paabegyndelse, og af hvilke et enkelt derved har faaet et Beløb af noget over 100 Kr. tilgode hos ham. Tiltalte har gjort sine Bestillinger pr. Post, i Reglen under Anvendelse af et Brevkort, som han med et Stempel paatrykte sit under en Krone anbragte Navn og derunder »Colonial-, Material- & Delikatessforretning«, idet han derhos ved sin Underskrift betegnede sig som Købmand. De paagældende Varer har han hyppigt begært sig hurtig tilsendte, idet han derhos udtrykkelig har forlangt dem sendt med Jernbane, saaledes at Forsendelsen frigjordes ved Banemærke. Forsaavidt Varer i noget Tilfælde ere tilsendte Tiltalte under Efterkrav af Betalingen, har han saa godt som altid undladt at indløse Forsendelserne, i andet Fald tilegnede han sig disse og vedblev at gøre Indkøb hos det paagældende Firma, indtil dette næg'ede ham yderligere Kredit eller undlod at effektuere hans Bestillinger.

Foruden at Tiltalte under de saaledes anførte Omstændigheder har indkøbt Varer til et Beløb af ialt henimod 2400 Kr., fremgaar det derhos af Sagen, at han til de foranførte Tider, navnlig ogsaa efter at der var bleven indledet Undersøgelse imod ham, har afsendt et ikke ubetydeligt Antal Bestillinger, uden at disse dog ere blevne effektuerede af Adressaterne, som oftest fordi disse nærede Mistillid til Tiltaltes Soliditet.

Af de Firmaer, hos hvilke Tiltalte har indkøbt Varer, have et Antal af 40 nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at udrede dem deres Tilgodehavender for Varerne i Erstatning, og disse Paastande ere ved Underrettsdommen tagne til Følge.

Den Del af de saaledes indkøbte Varer, som Tiltalte ikke selv har forbrugt, og som han har opgivet at beløbe sig til Fjerdedelen af samtlige Varer, har han dels bortbyttet til Handlende mod andre Varer — i hvilken Henseende det er oplyst, at han til Købmand Jens Rasmussen i Vejle har bortbyttet Varer til Fakturapris imod andre,

som han havde Brug for i sin Husholdning, og som ansattes til Butikspriser — dels afhændet til Forbrugere, til hvilke Tiltalte, der ikke har holdt Butik eller Lager, ligesaa lidt som han siden Indtrædelsen af sin Konkurs har ført Handelsbøger, selv henvendte sig, og Tiltalte, der har opgivet paa denne Maade at have solgt Varer for et Par Hundrede Kroner og derved »som Regel« at have beregnet sig Fortjeneste, maa antages at have forbrugt de indvundne Beløb til sine og sin Families Fornødenheder.

Tiltalte, der, siden hans Bo blev taget under Konkursbehandling, har levet under højst trykkende økonomiske Forhold, saaledes at han efter sin Forklaring flere Gange, naar Hjælp fra Faderen var udebleven, har set sig nødsaget til at pantsætte sine nødvendige Effekter, har, afset fra, at han i Aaret 1905 vil have betalt et Par mindre Fordringer, og at han i 1906 har afbetalt 3 Kr. paa en Fordring paa en halv Snes Kroner, ingensinde betalt noget af, hvad han som Følge af sine foromhandlede Indkøb er bleven skyldig, og har under Undersøgelsens Forløb erklæret sig ganske ude af Stand hertil, men han har nægtet at have indkøbt Varerne uden Hensigt at betale dem, idet han har gjort gældende, at han som andre Handlende maatte kunne paa-regne en flere Maaneders Kredit.

Tiltalte har, uanset at han i flere Tilfælde udtrykkelig har erkendt at have bestilt Varer i den Hensigt selv at forbruge dem, derhos bestridt, at han ved i sine Bestillingsskrivelser at angive sig som Købmand har tilsigtet at bibringe Adressaterne urigtige Forestillinger om sine Forhold, og forsaavidt han har begært sig Varer tilsendt under Banemærke, har han anført, at dette beroede paa, at han som Følge af, at han fik sine Postforsendelser bragt af et Landpostbud, og at en saadan ikke udbærer Pakker af over 2 Punds Vægt, havde truffet Aftale med en Jernbanefragtmand om at bringe ham de Pakker, som maatte ankomme til ham, idet han har benægtet at have ladet sig bestemme af Hensyn til, at der ved den ommeldte Forsendelsesmaade ikke kan tages Efterkrav for det for Forsendelsen skyldige Beløb.

Som Grund til, at han ej har indløst de ham under Efterkrav tilstillede Forsendelser, har Tiltalte angivet, at en slig Forsendelsesmaade ej er stemmende med Handelscoutume, idet han dog tillige har indrømmet, at han i de fleste Tilfælde har savnet Midler til at indløse Forsendelserne.

Under Hensyn til samtlige foreliggende Oplysninger og navnlig, naar henses til det betydelige Misforhold mellem Omfanget af de Tiltalte i de foromhandlede Henseender paadragne Gældsforpligtelser og de til hans Raadighed værende Pengemidler samt til Beskaffenheden af de Dispositioner, han har truffet med Hensyn til de Værdier, han har haft mellem Hænder, og særlig til, at han ingensomhelst næneværdig Virksomhed har udfoldet til Afvikling af sine fornævnte Forpligtelser, findes det at maatte anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte saavel ved sine foromhandlede Vareindkøb som ved den af ham foretagne ovenommeldte Annoncering har udvist et efter Straffelovens § 251, henholdsvis dens Anologi, strafbart Forhold, og han vil derfor, tildels under Jævnførelse af samme Lovs § 46, være at anse med en Straf, der under Hensyn til § 13 i midler-

tidig Lov af 1 April 1905 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

I Henseende til Erstatningerne — — — vil Underrettsdommen være at stadfæste, hvorhos Tiltalte endvidere vil have at udrede i Erstatning til Redaktionen af »Ølandenes Dagblad« og »Ærø Dagblad« 14 Kr. 9 Øre.

Onsdag den 8 April.

Nr. 151.

Højesteretssagfører Bülow

contra

Martin Toft, Caroline Sophie Toft, født Bryld, Jens Peter Sørensen og Maren Marie Marthea Sørensen, født Andersen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af § 3 i Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte af 30 Marts 1906, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af et ham i Henhold til § 60 i Politivedtægten for Horsens meddelt Tilhold.

Horsens Købstads Ekstrarets Dom af 24 Juni 1907: De Tiltalte, Gæstgiver Martin Toft, Caroline Sophie Toft, født Bryld, Gæstgiver Jens Peter Sørensen og Maren Marie Marthea Sørensen, født Andersen, bør straffes hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Tiltalte Gæstgiver Martin Toft bør til Horsens Købstads Politikasse erlægge en Bøde af 30 Kroner. De Tiltalte, Gæstgiver Martin Toft og Gæstgiver Jens Peter Sørensen, bør have deres Borgerskaber som Gæstgivere i Horsens forbrudt. Samtlige de Tiltalte ville derhos hver for sig have at udrede de med deres Fængsling og Straffens Udstaaelse forbundne Omkostninger og in solidum udrede alle iøvrigt af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 40 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 November 1907: I Henseende til de ikendte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og hver for sit Vedkommende de med deres Fængsling forbundne Omkostninger. Aktionens øvrige Omkostninger og derunder det Aktor for Underretten ved Underrettsdommen tillagte Salær samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Sørensen, 50 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte Martin Toft og Caroline Sophie Toft, En for Begge og Begge for En, med en Halvdel, og af de Tiltalte Jens Peter Sørensen og Maren Marie Marthea Sørensen, ligeledes En for Begge og Begge for En, med en Halvdel.

Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte Martin Toft er sigtet for Overtrædelse af et ham i Henhold til § 60 i Politivedtægten for Horsens Købstad meddelt Tilhold, vil Sagen som manglende summa appellabilis være at afvise fra Højesteret. Iøvrigt vil Landsoverrettens Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Forsaauidt angaar Tiltalen for Overtrædelse af Politivedtægten, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Martin Toft, Caroline Sophie Toft, født Bryld, Jens Peter Sørensen og Maren Marie Marthea Sørensen, født Andersen, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Bülow og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Gæstgiver Martin Toft og hans Hustru, Caroline Sophie Toft, født Bryld, der maa antages at være fødte i Slesvig henholdsvis i Aaret 1858 og i Aaret 1866, samt Gæstgiver Jens Peter Sørensen og hans Hustru, Maren Marie Marthea Sørensen, født Andersen, der begge ere fødte i Aaret 1866, satte under Tiltale for Overtrædelse af § 3 i Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte af 30 Marts 1906, hvorhos den Førstnævnte — hvem der den 19 Marts 1906 af Politimesteren i Horsens i Henhold til Politivedtægten for bemeldte Købstad § 60 er givet Tilhold om ikke at benytte andre kvindelige Personer end Hustru og egne voksne Børn til Opvartning, Underhold eller anden Hjælp i de Lokaler i hans Gæstgiveri, i hvilke Gæsterne opholdt sig — tillige er sat under Tiltale for Overtrædelse af bemeldte Tilhold.

Ingen af de Tiltalte ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, bortset fra, at Tiltalte Martin Toft — foruden at han ifølge sin Forklaring har været mulkteret for Nattesæde — den 30 April 1906 og den 14 Juli s. A. inden Horsens Købstads Politiret har vedtaget for Overtrædelse af nysnævnte Tilhold at erlægge Bøder til Politikassen af henholdsvis 10 Kr. og 15 Kr.

Efter at der under 6 Maj d. A. var tilstillet Politiet i Horsens en skriftlig Anmeldelse om, at en Pige ved Navn Anna Kathrine Bang drev Utugt som Erhverv, idet hun navnlig i utugtigt Øjemed indfandt sig i Beværtninger i den nævnte Købstad, blev der indledet Undersøgelse mod de Tiltalte Martin Toft og Caroline Toft, idet deres i Horsens Allégade liggende Beværtning i Anmeldelsen var opgivet som det Sted, hvor nævnte Anna Bang dengang havde stadigt Tilhold.

Ifølge de Oplysninger, der under denne Undersøgelse ere fremkomne, og som tildels ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, maa det antages, at Anna Bang en Dag i den sidste Halvdel af April Maaned d. A., da hun havde indfundet sig i Tofts Beværtning og var kommen i Samtale med Caroline Toft, aftalte med denne, at hun, naar hun ikke havde andet at bestille, skulde komme og hjælpe Caroline Toft med Syarbejde, og at Anna Bang derpaa i Henhold hertil i et Par Ugers Tid daglig opholdt sig hos de Tiltalte Toft, i de første ca. 8 Dage dog, som det maa antages, kun en Del af Dagen. Det fremgaar dernæst af det Oplyste, at der til den af de Tiltalte drevne Beværtning i Stueetagen i den paagældende Ejendom — der ligesom Naboejendommen maa antages at tilhøre Martin Toft — foruden Beværtningslokalet og deres private Dagligstue hører bl. a. tre ud til Gaarden vendende mindre Værelser, samt at der i Kvistetagen i nævnte Naboejendom er indrettet Værelser til Brug for Gæsterne i de Tiltaltes Gæstgiveri.

Ovennævnte Anna Kathrine Bang har afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa, at hun en Dag, da hun sad og syede i Tofts Dagligstue, og en Mandsperson, der var tilstede i Beværtningen, havde spurgt Caroline Toft, om denne ikke havde en Pige, der vilde ind med ham i et Værelse og nyde en Genstand, paa Foranledning af Caroline Toft gik ind med den paagældende Mandsperson i et af de ommeldte Gaardværelser, hvor hun paa en i Værelset staaende Sofa havde Samleje med ham for Betaling, og at hun siden den Dag mange Gange i det ommeldte Værelse for Betaling har haft Samleje med forskellige Mandspersoner, med hvem hun efter Caroline Tofts Henvendelse til hende derom var gaaet ind i Værelset for at nyde en Genstand.

Vidnet har derhos udsagt, at hun gaar ud fra, at Caroline Toft saavel som hendes Mand, der begge ofte serverede Drikkevarerne for hende og de paagældende Mandspersoner i Værelset, var vidende om, at hun dersteds bedrev Utugt.

Endvidere har Pigen Anna Kathrine Alfine Johanne Hansen, der fra Foraaret 1904 tjente som Opvartningspige hos de Tiltalte Toft i ca. $\frac{1}{2}$ Aar, og som, efter at hun dels i ca. $2\frac{1}{2}$ Maaned var forbleven boende hos Tofts som Kostgænger, dels i nogen Tid havde været bortrejst fra Horsens, atter tjente hos dem i ca. $\frac{1}{2}$ Aar, edelig forklaret, at da hun tiltraadte Pladsen, sagde Caroline Toft til hende, at de jo ikke gav nogen høj Løn, men at Pigerne godt kunde tjene noget ekstra, samt paalagde hende at være imødekommende mod Gæsterne. Anna Hansens Forklaring gaar videre ud paa, at naar der i Tofts Beværtning kom Mandspersoner, og det kunde mærkes, at de vilde have med Pigerne at gøre, sagde Caroline Toft til hende, om hun ikke kunde faa den Paagældende til at give en halv Flaske Portvin, og hun gik da med ham ind i et af Bagværelserne, hvor enten Caroline Toft eller hendes Mand serverede Vinen, og hvor hun derpaa for Betaling havde Samleje med Vedkommende.

Hun har derhos forklaret, at Martin Toft vel aldrig har tilskyndet hende til Usædelighed, men ligesom han vidste god Besked med, at der blev drevet Utugt i hans Gæstgiveri, saaledes var det tydeligt at mærke, at Caroline Toft var vidende herom, idet hun, naar Vidnet ved de omforklarede Lejligheder kom tilbage til Skænkstuen, »grinte« til

hende og ofte spurgte hende, om hun havde tjent noget. Vidnet sagde da ofte, hvor meget hun havde tjent, idet hun rent ud fortalte Caroline Toft, at hun havde tjent Pengene ved Utugt.

Ogsaa i den Tid, da Vidnet, som ovenmeldt, boede som Kostgænger hos Tofts, i hvilken Tid hun havde sit Logi i et af de ovenommeldte Kvistværelser i Naboejendommen, bedrev hun Utugt med Beværtningens mandlige Gæster, idet Caroline Toft ofte sendte Bud efter hende, og naar hun derefter kom ned, sagde hun til hende, at der var en Herre, der vilde give noget ud, hvorpaa hun i et af Gaardværelserne, efter at der dersteds var blevet serveret Drikkevarer for dem, havde Samleje med Vedkommende.

Vidnet, sammen med hvem der ikke var andre Piger i fast Tjeneste hos Tofts, har endelig med Hensyn til Forholdene i disse Tiltaltes Beværtning forklaret, at der, medens hun tjente her, ofte indfandt sig Piger i Beværtningen, der med Mandspersoner, som de enten var i Følge med, eller som allerede var tilstede i Beværtningen, gik ind i Gaardværelset, og at det forekom hende øjensynligt, at de kun kom der for at drive Utugt.

I Henseende til sidstnævnte Forhold har ligeledes Pigen Hansine Jørgine Jensen, der har tjent hos de Tiltalte Tofts siden Januar Maa-ned 1906 og endnu var i deres Tjeneste ved Undersøgelsens Begyndelse, edelig forklaret, at det er hende bekendt, at der hos dem har indfundet sig forskellige løssagtige Piger, der straks ved deres Komme sammen med Mandspersoner ere blevne viste ind i Gaardværelset af Caroline Toft, og at hun ikke kan tænke sig andet, end at denne har været fuldt vidende om, at de Paagældende drev Utugt i Værelset.

Hansine Jensen, der har forklaret, at Caroline Toft har sagt til hende, at Pigerne der i Huset var løssagtige og ikke levede af Andet, end hvad de fik af Herrerne, og endvidere har sagt til hende — der aldrig vil have drevet Utugt med nogen af Gæsterne — at hun gjorde mere Skade end Gavn, fordi hun ikke vilde tage Del i det, har derhos, særlig med Hensyn til ovennævnte Anna Hansen, afgivet en Forklaring, hvorefter denne Pige, ogsaa efter at hun ikke længere opholdt sig hos Tofts, maa antages at have indfundet sig i deres Beværtning og at have bedrevet Utugt dersteds.

Tiltalte Caroline Toft har benægtet Rigtigheden af Anna Bangs ovennævnte Forklaring og har paastaet, at hun overhovedet aldrig har tilskyndet nogen af de hos hende tjenende Piger til Utugt; hun har derimod indrømmet, at hun havde Formodning om, at den ovennævnte Pige Anna Hansen var løssagtig, hvorhos hun dels under et den 18de Maj d. A. afholdt Forhør har erkendt, at hun »nok har tænkt sig«, at Anna Hansen drev Utugt i det forommeldte Gaardværelse med de forskellige Mandspersoner, som hun kom med — hvorved hun har tilføjet, at Pigen, naar hun spurgte hende derom, altid svarede Nej — dels efter hvad der er tilført Retsprotokollen, under et den 27 s. M. afholdt Forhør har erkendt, at hun »maaske nok formodede«, at Anna Hansen havde Samleje med de Mandspersoner, som hun, efter at hun var fratraadt sin Tjeneste, under sine Besøg i Beværtningen var sammen med i Gaardværelset.

Vel har nu Caroline Toft under det ovennævnte Reassumptionsforhør paastaet, at bemeldte Protokoltilførsel er fejlagtig, idet hun

under Hovedforhøret ikke vil have erkendt at have haft nogen Formodning i den nævnte Henseende. Der kan imidlertid efter de ovennævnte beedigede Vidneforklaringer, saavelsom efter de i Sagen iøvrigt tilvejebragte Oplysninger, derunder navnlig de ligeledes beedigede Forklaringer, der ere afgivne af Kommis Andreas Bache og Blikkenslager-svend Theodor Andreas Jensen ikke være nogen begrundet Tvivl om, at Caroline Toft har været vidende om eller dog haft bestemt Formodning om, at i alt Fald Pigerne Anna Bang og Anna Hansen have drevet Utugt i Beværtningen med forskellige af de Mandspersoner, som havde indfundet sig der, hvorved særlig kan bemærkes, at nævnte Baches og Jensens Forklaringer bl. a. gaar ud paa, at Anna Hansen en Dag — som det maa antages i det Tidsrum, da hun logerede paa det ovennævnte Kvistværelse — da de var tilstede i Beværtningen, i Caroline Tofts Nærværelse og Paahør tilbød dem at pleje legemlig Omgang med dem for en af hende nærmere angiven Betaling, og at Caroline Toft, efter hvad Vidnet Jensen har tilføjet, i den Anledning ytrede til dem: »Ja, De kan godt gaa med op, det er der ikke noget iverjen for«, eller i alt Fald fremkom med en i denne Retning gaaende Ytring.

Tiltalte Caroline Toft har vel udsagt, at der ikke blev betalt mere end ellers for de Drikkevarer, der serveredes i Gaardværelserne, og at hun og hendes Mand ikke havde nogen direkte Fordel af, at Varerne serveredes der; det maa imidlertid efter Sagens Oplysninger antages, at der i de nævnte Værelser som Regel kun er blevet udleveret dyrere Sorter Drikkevarer, i hvilken Henseende bl. a. ovennævnte Hansine Jensen har forklaret, at Caroline Toft gentagende havde paalagt hende ikke at henvise Gæsterne til Gaardværelserne, naar de kun vilde drikke Øl; de Gæster, for hvem der serveredes i disse Værelser, skulde drikke noget, der betalte sig bedre.

Tiltalte Martin Toft har benægtet at have været vidende om, at Pigen Anna Hansen, naar hun var bleven ladet alene sammen med Mandspersoner i et af Gaardværelserne — hvor der da efter hans Forklaring i Reglen blev serveret Portvin — har haft Samleje med dem, og en lignende Benægtelse har han fremsat for ovennævnte Anna Bangs Vedkommende, hvorimod han har erkendt, at han formodede — hvad Folk ogsaa havde fortalt ham — at Anna Hansen var løsagtig.

Medens han derhos under Hovedforhøret yderligere havde indrømmet, dels at hans Hustru til ham havde omtalt »noget lignende, som at hun troede«, at Anna Hansen drev Utugt i deres Hjem, dels at han selv formodede, at dette var Tilfældet, forandrede han under Reassumptionsforhøret sin Forklaring i disse Henseender, idet han nu paastod, at han aldrig havde haft Formodning om, at Anna Hansen eller andre Piger drev Utugt i hans Hjem, samt at han med sin Hustru kun havde talt om, at Anna Hansen vistnok var løsagtig. Der er imidlertid ikke fremkommet Nogetsomhelst til Bestyrkelse af Tiltaltes Tilbagekaldelse af hans tidligere Tilstaaelse om, at han formodede, at Anna Hansen drev Utugt i hans Lokaler, medens Sagens øvrige Oplysninger tværtimod tyder paa, at han ikke kan have været uvidende eller i alt Fald ikke kan have været uden bestemt Formodning om, hvad der gik i Svang i Beværtningen, hvorved særlig be-

mærkes, at ovennævnte Andreas Bache har udsagt, at det var almindelig bekendt og almindelig omtalt blandt Byens unge Mennesker, at Tofts Gæstgiveri var et Sted, hvor man kunde drive Utugt, samt at Tiltalte selv til sin Hustru vil have sagt, at han ikke vilde have »de Piger rendende i Huset«. Tiltalte har med Hensyn hertil tilføjet, at han alligevel, naar de saa kom, lod servere for dem, for at han kunde tjene paa »Genstandene«, og har derhos særlig for Anna Hansens Vedkommende indrømmet, at han indser, at det var urigtigt, at der blev serveret i Gaardværelset for hende og de Mandspersoner, med hvem hun der var alene, men at han ikke destomindre tillod det for at tjene paa de Drikkevarer, som blev nydte, idet han, der havde haardt ved at skaffe det Fornødne til sig, Hustru og Børn, ikke kunde undvære Fortjenesten.

Efter at ovennævnte Anna Bang under det i Sagen først afholdte Forhør endvidere havde forklaret, at hun, der i Begyndelsen af indeværende Aar tjente en 3 Ugers Tid i de Medtaltale Jens Peter Sørensens og Maren Marie Marthea Sørensens Beværtning paa Horsens Nørregade, i Løbet af den Tid havde drevet Utugt med forskellige af de mandlige Gæster i denne Beværtning, blev der under Sagen endvidere indledt Undersøgelse mod de tvende Medtaltale.

Anna Bangs sidstnævnte Forklaring gaar nærmere ud paa, at bemeldte Tiltalte — hvis private, fra det egentlige Restaurationslokale adskilte Dagligstue ligeledes benyttedes til Servering og i Reglen benævnedes »Damekafeen« — under hendes Tjeneste hos dem gav hende, som hun har udtrykt sig, »rig Lejlighed« til at bedrive Utugt, i hvilken Henseende hun har udsagt, at Sørensens Hustru paa Foranledning af Beværtingens mandlige Gæster har henvendt sig til hende og sagt, at der var en Herre, der vilde give noget ud, hvorpaa hun gik ind med den Paagældende i Damekafeen, hvor Sørensens Hustru serverede Drikkevarer, sædvanligvis Portvin for dem, af hvilke Varer Sørensens Hustru i Reglen selv drak med, hvorpaa hun fjernede sig, medens Vidnet blev tilbage i Stuen med vedkommende Mandsperson, med hvem hun derpaa — undertiden mod, undertiden uden Betaling — havde Samleje. Det er derhos af Anna Bang særlig forklaret, dels at Sørensens Hustru engang udtrykkelig fremkom til hende med en Ytring, der gik ud paa, at der var en Herre, der vilde have Samleje med hende, dels at hun en Dag — som det maa antages, efter at hun havde fratruddet Tjenesten hos de Tiltalte, men havde indfundet sig i deres Beværtning — da en Gæstgiver Anders Peter Andersen og en Teglværksejer havde spurgt Tiltalte Sørensen, om de ikke kunde faa hende og den dengang i Beværtingen tjenende 16 Aar gamle Pige Anna Amalie Petersen med ind i Damekafeen og drikke et Glas med dem, paa Sørensens Opfordring gik derind sammen med Anna Petersen og de to Mandspersoner, hvorpaa hun, efter at der var blevet serveret en halv Flaske Madeira for dem sammen med bemeldte

Færdig fra Trykkeriet den 23 April 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolssekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 6.

Onsdag den 8 April.

Gæstgiver Andersen gik ind i Tiltalte Sørensens til Damekafeen stødende Soveværelse, medens Teglværksejeren og Anna Petersen forblev i Damekafeen; da de tvende Sidstnævnte havde forladt dette Værelse — uden dog at have haft Samleje, idet Anna Petersen, der var lidende af venerisk Syge, havde undslaaet sig herved — gik Anna Bang og Andersen derind og plejede nu legemlig Omgang. Anna Petersen har som Vidne afgivet en beediget Forklaring om det omspurgte Forhold, der stemmer med Anna Bangs, og derhos tilføjet, at Tiltalte Sørensen, da Anna Bang igen kom ind i Restaurationslokalet, ved hvilken Lejlighed Vidnet maa antages at have smilet forstaaende til hende, vendte sig til Vidnet og sagde: »Ti stille«.

Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at den ovennævnte Pige Anna Hansen, der i Februar Maaned d. A. var kommen i Tjeneste hos de Tiltalte Sørensen, i hvilken Tjeneste hun forblev i ca. 3 Uger, i den Tid af de mandlige Gæster er beven trakteret med Portvin og andre Drikkevarer, ved hvilke Lejligheder hun ifølge den af Sørensens Hustru afgivne Forklaring undertiden af hende blev ladet alene i Damekafeen med de paagældende Mandspersoner; det er imidlertid af Anna Hansen benægtet, at hun under sin Tjeneste i de Tiltalte Sørensens Beværtning har drevet Utugt med de mandlige Gæster, medens efter hendes Forklaring derimod Tiltalte Sørensen gentagende søgte at overtale hende til at pleje legemlig Omgang med sig.

Medens de Tiltalte Sørensen under de første Forhør nægtede at vide nogetsomhelst om, at der i deres Beværtning blev bedrevet Utugt — dog at Tiltalte Sørensen erkendte, at han, som ogsaa af Anna Bang forklaret, under denne Piges Tjeneste hos ham gentagende havde haft Samleje med hende for Betaling — afgave de efter at være blevne belagte med Varetægtsfængsel Tilstaaelser, der gaa ud paa, at de have haft Formodning eller Mistanke om, at Anna Bang havde Samleje med de Mandspersoner, med hvem hun af Sørensens Hustru var blevet ladet alene i Damekafeen, i hvilken Henseende Sørensens Hustru udsagde, at naar der i Damekafeen var blevet serveret Portvin for hende og Anna Bang samt vedkommende Mandsperson, og det var blevet paa Hældningen med Flasken, sagde Anna Bang til hende, at nu skulde hun gaa sin Vej, hvilket hun saa gjorde, og at hun »jo nok kunde tænke sig«, hvad der ved disse Lejligheder skulde foregaa.

Begge de Medtiltalte have erkendt, at det var af Hensyn til deres Forretning, at de havde tilladt, at det omhandlede Forhold fandt Sted

i deres Beværtning, i hvilken Henseende Tiltalte Sørensen har udsagt, at han daarlig kunde undvære den Fortjeneste, som det dermed forbundne Forbrug af Drikkevarer gav ham.

Idet der efter det Foranførte for samtlige de Tiltaltes Vedkommende — af hvilke ligeledes de Tiltalte Toft under en Del af Under søgelsen have været belagte med Varetægtsfængsel — maa gaas ud fra, at de i egennyttig Hensigt dels have tilladt, dels i alt Fald have undladt at hindre, at der i deres Lokaler blev drevet Utugt, findes de ved Underrettsdommen rettelig ansete efter dens ovennævnte Lovpara grafs 2det Stykke med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder ere passende bestemte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage for hver især.

Tiltalte Martin Toft vil derhos, idet det af det Ovennævnte frem gaar, at han, efter at han sidste Gang var bleven mulkeret for Over trædelse af det ovennævnte Tilhold af 19 Marts 1906, i alt Fald ved at lade Hansine Jørgine Jensen besøge Opvartningen i hans Bevært ning, paany har overtraadt Tilholdet, herfor være at anse efter § 6 i Lov om Politiet udenfor København af 4 Februar 1871 med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, hvis Størrelse ved Underrettsdommen findes passende bestemt til 30 Kr. Medens saaledes bemeldte Dom i Henseende til de idømte Straffe vil være at stadfæste, maa derimod Dommens Bestemmelse om Forbrydelse af de de Tiltalte Martin Toft og Jens Peter Sørensen henholdsvis i Aaret 1903 og 1904 meddelte Borgerskaber som Gæstgivere i Horsens bortfalde.

Nr. 168.

Højesteretssagfører Winther

contra

Søren Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 18 Maj 1906 om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaå m. v.

Randers Købstads Politirets Dom af 23 December 1907: Tiltalte Søren Sørensen af Randers bør til Statskassen bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger, hvorhos det ved ovennævnte Lejlighed ham fratagne Garn konfiskeres. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Februar 1908: Politirets dommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Over retten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lov lige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Sørensen til Højesteretssagførerne Winther og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Fisker Søren Sørensen i Randers for Overtrædelse af Lov af 18 Maj 1906 om Fiskeri i Randers Fjord og Gudenaå m. m.

Foruden at Tiltalte, der er født i Aaret 1866, ved Randers Købstads Politiretsdomme af 3 Februar og 14 April 1898 har været anset for ulovligt Fiskeri med Bøder til Statskassen af henholdsvis 20 Kr. og 80 Kr., har han inden samme Ret, dels under 15 April 1899 for Overtrædelse af Fiskeriloven af 26 Marts 1898 vedtaget en Bøde til Købstadens Kæmnerkasse af 200 Kr., dels under 7 Februar, 17 Marts og 18 April 1903 for Overtrædelse af Lov af 7 April 1900 om Fiskeriet i Randers Fjord og Gudenaå m. m. vedtaget Bøder til Statskassen af henholdsvis 100 Kr., 80 Kr. og 150 Kr.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 25de November f. A. om Eftermiddagen Kl. ca. 6 har fisket med Garn i Gudenaå paa Strækningen mellem Randers Sønderbro og Frisenvold Fiskegaard, hvor Fiskeri med Garn ifølge § 5 i den ovennævnte Lov af 18 Maj 1906 til enhver Tid er forbudt. Ifølge den af vedkommende Fiskeribetjent, der antraf Tiltalte under Fiskeriet, indgivne Rapport, havde Tiltalte halet Garnet, der i Rapporten angaves at være ca. 60 Fod langt og ca. 5 Fod dybt, ind i sin Baad, og da Garnet af Betjenten blev taget i Bevaring, viste det sig, at der i samme fandtes flere levende Skaller. Paa Forehold heraf har Tiltalte forklaret, at han ikke ved, hvor mange Skaller der var i Garnet, hvorhos han benægter ved den ommeldte Lejlighed at have taget andre Fisk end Skaller.

Vel ses Tiltalte nu ikke under Sagens Behandling ved Politiretten at have modtaget særlig Tilkendegivelse om, for hvilken Lovovertrædelse han sættes under Tiltale, men da Tiltalte, der straks ved sit første Møde i Politiretten blev foreholdt den mod ham i den ovennævnte Rapport rejste Sigtelse og straks indrømmede dennes Rigtighed, samt i et følgende Møde i Retten gentog, som det i Tilførselen til Politiprotokollen hedder, sin tidligere Tilstaaelse om at have fisket med Garn i Gudenaå mellem Sønderbro og Frisenvold Laksegaard, herefter ikke har kunnet være i Tvivl om, hvad han tiltaltes for — hvorved endnu bemærkes, at han i det første Retsmøde erklærede, at han ikke ønskede at afgøre »Sagen« i Mindelighed — findes der til

Trods for den saaledes foreliggende Mangel ikke tilstrækkelig Anledning til ex officio at annullere Politiretsdommen.

Derimod vil Tiltalte for sit udviste Forhold være at anse efter § 10 i fornævnte Lov af 18 Maj 1906 med en Bøde til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 200 Kr., og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er bestemt, at det i Bevaring tagne Garn overensstemmende med samme Lovs § 11 vil være at konfiskere, — — — vil saaledes kunne stadfæstes.

Torsdag den 9 April.

Nr. 166.

Højesteretssagfører Rée

contra

Carl Christian Pedersen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Bornholms Vester Herreds Ekstrarets Dom af 17 Januar 1908: Tiltalte Carl Christian Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Justitsraad, Sagfører N. Chr. Olsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Carl Petersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, være at anse efter Straffelovens § 203. Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Carl Christian Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i to Maaneder. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredstingsdommen fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Rée og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Carl Christian Pedersen ifølge Bornholms Amts Ordre af 5 f. M. for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse anlagte Sag er Tiltalte ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at

have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 23 Januar f. A. afholdtes der Auktion paa Blemmegaard i Nylarsker Sogn, hvilken Auktion Tiltalte overværede. Efter Auktionens Slutning forlod Tiltalte Gaarden i Følge med Arbejdsmand Oscar Christian Njelsen. Noget udenfor Gaarden standsede de begge for at lade deres Vand, og medens de var ifærd hermed, passerede Husejer Jens Peter Ipsen af 20de Selvejergaards Parcel i Vestermarie Sogn, hvilken ligeledes kom fra Auktionsstedet, forbi dem paa Vej hjemad. Ipsen indhentede kort efter den under Sagen som Vidne førte Arbejdsmand Carl Anton Kofoed, og disse to, der skulde samme Vej, fulgtes saa ad alene, indtil de lidt efter paa Blemmegaardens Grund blev indhentede af Tiltalte og dennes fornævnte Ledsager.

Uden at nogen foregaaende Ordveksel havde fundet Sted, sprang nu Oscar Christian Nielsen ind paa Ipsen, hvem han bagfra med knyttet Haand tildelte et Slag i Ansigtet, hvorved Ipsen faldt om.

Ipsen søgte at rejse sig, og var han kommen op paa Knæerne, da imidlertid Tiltalte, idet han spurgte Ipsen, om denne vilde betale Tiltalte de Penge, som han skyldte Tiltalte, med sin knortede Tjørnestok tildelte Ipsen en Række Slag over Ryggen og Skuldrene, mindst 10 i Tallet.

Ved Vidnet Kofoeds Mellekomst lykkedes det at berolige Tiltalte saa vidt, at Ipsen atter kunde faa Lov at rejse sig, og alle 4 fortsatte nu deres Gang sammen; men Tiltalte, der var meget ophidset, brugte uafbrudt grove Ord mod Ipsen og truede stadig denne med flere Prygl, saafremt han ikke betalte sin Skyld til Tiltalte. Her til svarede imidlertid Ipsen intet udover, at han, der under Sagen vedblivende har fastholdt, at han forlængst har afgjort sit Mellemværende med Tiltalte, blot nogle Gange nægtede at skyldte Tiltalte nogle Penge.

Ankomne til den offentlige Sognevej, som fra Nylars Kirke fører til Vestermarie Kirke stødte Tiltalte Ipsen omkuld i Vejgrøften, og tilføjede ham derefter med Tjørnestokken flere — mindst 4 à 5 — Slag oven i Hovedet, og slog han til af bedste Evne, saa at Blodet flød meget stærkt fra Ipsen, og denne blev ganske forstumlet af Slagene, og maatte saavel Vidnet Kofoed som Tiltaltes Ledsager lægge sig imellem for at formaa Tiltalte, der vedblev at true Ipsen med flere Prygl, saafremt han ikke betalte Tiltalte, til at ophøre med Mis-handlingen.

Da Ipsen atter var kommen op paa Vejen, fulgtes alle 4 paany ad, idet Ipsen maa antages at være fremkommen med en Ytring om, at han vilde gøre op med Tiltalte, naar denne vilde følge med ham hjem. Men Tiltalte var stadig yderst ophidset, og ankommen til Ipsens Hjem vilde han paany overfalde Ipsen, hvem han truende forfulgte med hævet Stok, idet han raabte, at han skulde lære Ipsen at betale, hvad han var Tiltalte skyldig, og at Tiltalte vilde have sine Penge, om han saa skulde slide Tarmene ud af Livet paa Ipsen.

Imidlertid var Ipsens Hustru kommen til, og lykkedes det denne ved at gribe Tiltalte om Armen at afværge, at yderligere Overlast tilføjedes Manden.

Tiltalte var en Del beruset, men dog ikke i højere Grad, end at

han vidste, hvad han foretog sig, og han maa derfor anses for at have været fuldt tilregnelig ved den paagældende Lejlighed.

Ved en af Læge Gudjohnsen i Rønne Dagen efter Overfaldet foretagen Undersøgelse af Ipsen forefandtes blandt Andet paa denne en Blodudtrædning i Isseregionen mellem Benet og Benhinden, ca. 5 cm. i Tværmaal, et lineært ca. 2 cm. langt stærkt blødende Saar gennem Huden, løbende paatværs af den nys omtalte Bule, Hævelse af venstre Øre og venstre Ankelregion samt nogle Rids i Nakken lige under Haargrænsen.

Som Følge af disse Læsioner, der alle maa antages at være tilføjede Ipsen af Tiltalte ved den paagældende Lejlighed, var Overfaldne i ca. 14 Dage ude af Stand til at passe sin Gerning. Saaret i Hovedet var først fuldstændig lægt i Begyndelsen af Marts Maaned f. A., og havde Tiltalte endnu den 11 Marts f. A., da han mødte i Politiretten, nogen Smerte i Haarbunden, ligesom Hævelsen af venstre Ankelregion, for hvilken Overfaldne isvrigt ikke har søgt Læge, da endnu ikke var fuldstændig forsvunden; men disse sidste Følger har senere fortaget sig, og Overfaldet vil ikke efterlade nogen varig Mên for Overfaldne.

Som Grund til sin voldelige Adfærd overfor Overfaldne har Tiltalte angivet, at han var bleven irriteret over, at Overfaldne, som han formener, skylder ham et Beløb af 24 Kr. for i Aaret 1903 udført Stenslagerarbejde, dels da Tiltalte paa Auktionsstedet mindede ham om Betalingen af dette Beløb, havde svaret Tiltalte, at »han betalte ikke saadan en Kæltring«, dels ligeledes havde svaret Tiltalte med en Grovhed, da han efter Auktionen paa Smedegaardens Grund passerede Tiltalte og Oscar Christian Nielsen, og Tiltalte da, medens han der stod og ladede sit Vand, paany henvendte sig til Ipsen om Betaling, og vil denne Tiltaltes Forklaring være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, idet Overfaldne, om end han ikke vil kunne mindes og ikke tror, at han ved de paagældende Lejligheder har svaret Tiltalte med Grovheder, dog paa den anden Side ikke heller, idet han Auktionsdagen var en Del beruset, tør benægte Muligheden af virkelig at have irriteret Tiltalte, som af denne paastaet, og findes Tiltaltes ovenanførte Adfærd herefter ikke at kunne tilregnes ham som Vold mod sagesløs Person.

Forsaavidt Overfaldne har paastaet sig tilkendt en Erstatning hos Tiltalte af 4 Kr. for en af Læge Gudjohnsen til Brug under Sagen udstedt Lægeerklæring, bemærkes, at det anførte Beløb ifølge midlertidig Lov af 1 April 1905 § 2 vil være at henregne til Aktionens Omkostninger.

Som Følge af det Anførte, og idet bemærkes, at de af Tiltalte begaaede Voldshandlinger efter den Forbindelse, der bestaar imellem dem, maa anses som forskellige Led af en samlet Forbrydelse og derfor alle ville være at paakende under nærværende Sag, uanset at de Overfaldne tildelte Slag paa Ryggen ikke kunne antages at have medført Saar eller anden Skade for ham, vil Tiltalte, der er født i Aakirkeby den 25 Marts 1865, og som er anset: ved nærværende Herreds Ekstrarets Dom af 31 Maj 1883 for Tyveri og Bedrageri efter Straffelovens §§ 228 og 253, jfr. §§ 62 og 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 19 Oktober 1894

efter Straffelovens § 98, jfr. §§ 100 og 101, med lige Straf i 8 Dage, og senest ved Bornholms Øster Herreds Politirets Dom af 11 Maj 1898 for Vold mod sagesløs Person efter Straffelovens § 200, jfr. §§ 25, 47 og 57, og Lov af 11 Maj 1897 samt Landpolitivedtægtens § 4 med lige Straf i 5 Dage, nu være at anse efter Straffelovens § 203 samt § 4 i Politivedtægten for Bornholms Amts Landdistrikter af 22de Oktober 1895 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Mandag den 13 April.

Nr. 13. Aktieselskabet **Aalborg-Hadsund Jernbane**
(Møldrup)

contra

Aktieselskabet »**Det forenede Dampskibsselskab**« (Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt for Paa-sejling paa en Jernbanebro.

Sø- og Handelsrettens Dom af 12 December 1906: Kontracitanterne, Aktieselskabet »Det forenede Dampskibsselskab«, og Hovedcitanterne, Aktieselskabet Aalborg—Hadsund Jernbane, bør for hinandens Tiltale saavel i Hovedsagen som i Kontrasagen fri at være. Begge Sagers Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Da det efter det Foreliggende, derunder de for Højesteret tilvejebragte nye Oplysninger, ikke kan antages, at der ved den i Sagen omhandlede Lejlighed er udvist nogen Uagtsomhed ved Førelsen af Slæbedamperen og Lægteren, maa det have sit Forblivende ved den Indstævnte tillagte Frifindelse, og den indankede Dom bliver som Følge heraf efter Indstævntes Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 400 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Aalborg-Hadsund Jernbane, til Indstævnte, Aktieselskabet »det forenede Dampskibsselskab«, med 400 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Tirsdag den 14de April 1905 Kl. 11¹/₄ Formiddag afgik Dampskibet »Læssø«, der er opmaakt til 109,⁶¹ Brutto Tons med en Maskine paa 250 indicerede Hestes Kraft, 80,⁸ Fod langt, 18,⁵ Fod bredt, fra Hobro og stod ud af Mariager Fjord paa Vej til København med »Lægter Nr. 12« paa Slæb; baade »Læssø« og »Lægter Nr. 12« havde Lods.

»Lægter Nr. 12«, der ligesom Dampskibet »Læssø« tilhører »Det forenede Dampskibsselskab«, er 140,² Fod lang, 31,¹ Fod bred og opmaalt til 459,⁸⁵ Brutto og 419,²⁰ Netto Tons. Forbindelsen mellem de to Skibe bestod af en ca. 15 Favne lang Slæber af 2¹/₂ Tommer Wiretrosse med en Forløber af 5 " Manillatrosse, der var fastgjort paa Dampskibet »Læssø«s Slæbekrog omtrent midtskibs og i Lægterens Forstavn, saaledes at Afstanden mellem Skibene var 7 à 8 Favne. Vinden var sydøstlig med frisk Kuling.

I en Afstand af ca. 2 Kvartmil fra Jernbanebroen ved Hadsund mindskede Dampskibet »Læssø« Farten for at prøve den mindste Fart, man havde Styreevne med, og efter at det havde vist sig, at Lægteren, der var tom, saaledes at den laa ca. 16 Fod over Vandet, medens den stak 4 Fod, vilde drive af med mindre Fart end halv Kraft, fortsattes med denne Fart, \approx ca. 4¹/₂ Knob. Lægteren fulgte nu godt i Dampskibet »Læssø«s Kølvand og lystrede Roret, indtil man var kommen i Nærheden af Broen; Styrmændene paa Lægteren stod tilrors. Alle Signaler for Gennemsejling fra Broens Side var i Orden, og hverken fra Nogen ombord i Skibene eller fra Brobetjeningens Side næredes der nogen Betænkelighed ved under de forhaandenværende Vejrforhold henholdsvis at gaa gennem Broløbet eller tillade Gennemsejlingen.

2—300 Alen fra Broen begyndte Lægteren at drive af mod Nord, og Lodsene gav Ordre til at holde noget højere, hvilken Ordre blev efterkommet, men Lægteren drev alligevel saa meget af, at den straks derpaa (ca. Kl. 1¹/₄) tørnede med sin Bagbords Bov omtrent 6 Fod fra Stævnen mod Midtpillens Friholderværk, blev herfra kastet over mod den sydlige Anslagspille, som den ramte med Styrbords Side (ca. 22 Fod fra Stævnen) med et saa stærkt Stød, at Slæbetrossen sprang; herfra gik Lægteren igen tilbage mod Midtpillen, hvor noget Rækværk bøjedes. Dampskibet »Læssø«, der var gaaet igennem Broaabningen uden Vanskelighed, gik saa tilbage og hentede Lægteren, der havde faaet Styrbords Bov trykket ind og et Hul i samme Bov, ca. 3 Fod langt, men forholdsvis smalt.

Den nævnte Staten tilhørende Jernbanebro ved Hadsund, der blev aabnet for Trafik den 19 December 1904, er en Svingbro med to Sejlaabninger paa 52¹/₂ Fods Bredde hver; Midtpillen har et Friholderværk, der beskytter Svingpartiet, naar Broen er aaben, og som rager ca. 70 Fod frem paa hver Side; den sydlige Anslagspille er forsynet med to paa selve Stenpillen fastgjorte Stykker Friholdertømmer, der dog ikke følger Pillens Runding, men hører op, hvor denne begynder, Murene ere knudrede, og Afviserværk findes aldeles ikke. Strømmen var i Kollisionsøjeblikket udgaende, men har næppe været stærk og blev umiddelbart efter indgaende.

Ved Stødet paa den sydlige Bropille bevirkedes en Forskydning af denne, saaledes at Skinnerne fra Svingpartiet, naar dette var lukket,

ikke flugtede med Skinnerne paa den faste Bro. Jernbanetrafikken maatte derfor standses, og der indledes Forhandlinger mellem Parterne. Disse Forhandlinger trak i Langdrag, og det varede en Tid, inden Skaden blev nøjagtig undersøgt.

Den 31 Juli f. A. blev det ved Syns- og Skønsforretning, foretaget af Mænd, udmeldte af nærværende Ret efter Begæring fra Citanterne, konstateret, at den søndre Anslagspille var brudt i ca. 14 Fods Dybde under daglig Vande, idet der paa den ind imod Sejlløbet vendende (nordre) Side af Pillen i den anden horizontale Paramentsfuge fra Caissonen op efter var en Aabning paa indtil $\frac{2}{8}$ Tommes Højde i en Længde af ca. 14 Fod mellem Pillens afrundede Ender.

Broen, hvorover Jernbanetrafikken genoptoges midt i September Maaned, efter at Skinneforskydningen var rettet (Skønsmændene havde udtalt, at der intet var i Vejen for at foretage den egentlige Reparation af Broen uden at holde den afspærret), er senere med en Bekostning af 6300 Kr. bleven repareret i Overensstemmelse med et Forslag fra Skønsmændene.

Under denne Sag paastaa nu Citanterne de Indstævnte tilpligtede at betale et Beløb paa ialt 8774 Kr. 17 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 11 December 1905, til Betaling sker, hvilket Beløb er Erstatning dels for Broens Reparation, dels for Driftstab ved Jernbanetrafikkens Standstning; endelig paastaa de sig tillagt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger og have under en Kontrasag indtalt i Erstatning for Lægterens Reparation, Tidstab tilligemed forskellige andre Udgifter ialt 3348 Kr. 10 Øre med Renter fra Kontrastævningens Dato den 27de December 1905 og paastaaet sig tillagt Kontrasagens Omkostninger.

Hovedcitanterne have til Støtte for deres Krav paa Kontracitanterne anført, at der i et saadant Tilfælde som det her omhandlede maa være en Præsumption for, at der er begaaet Fejl fra de paa-sejlende Skibes Side, og at disse maa have Bevisbyrden for, at saadant ikke er Tilfældet, samt at saadant Bevis ikke er ført, idet der tværtimod er oplyst forskellige Omstændigheder, der tyde paa, at der ikke fra Skibenes Side er udvist den Agtpaagivenhed og Forsigtighed, som Farvandet, Vejrforholdene og Omstændighederne iøvrigt maatte opfordre til; Hovedcitanterne gøre saaledes gældende, at Slæbetrossen mellem Skibene var nødvendig lang, og at en kortere vilde have forøget Sikkerheden, i hvilken Henseende de henvise til, at Lægterens Fører, da de nærmede sig Broen, har spurgt Lodsens, om det ikke var bedst at korte Slæberen, men at Lodsens afslog det som efter hans Mening nødvendig. De gøre endvidere gældende, at Lægteren ikke har været styret højt nok, og at man burde have kastet Anker eller afbrudt Forhindelsen mellem Skibene, da man saa, at Sammenstødet kunde befrygtes.

Kontrasagsøgerne have — næst at benægte Hovedcitanternes Anbringende om, at der maa antages at være begaaet Fejl fra Skibenes Side ved Gennemsejlingen — paastaaet, at Hovedcitanterne bære Skylden for Paasejlingen, idet Broens Sejlløb er altfor smalt, og idet der hverken findes noget Afviserværk foran de faste Anslagspiller,

som kunde vise de gennemsejlene Skibe ret gennem Sejllobet eller tilstrækkeligt Affendringmateriale til at optage Stødet; de gøre gældende, at Bropillens knudrede Sten og det brat afskaarne Friholder-tømmer have bevirket en langt større Skade paa Lægteren end nødvendigt.

Denne Kontracitanternes Erstatningspaastand findes at savne Hjemmel. De af dem paaklagede Indretninger ved Broen ere alle iøjnefaldende, og Fartøjernes Førere maatte ved Beslutningen om under de givne Vejrforhold at gaa igennem Broen med den store, tomme og derfor af Vinden saa paavirkelige Lægter regne med Broen, som den var; Hovedcitanterne kunne ikke af Hensyn til de paaklagede Omstændigheder være ansvarlige for al den Skade, gennemsejlene Fartøjer paadrage sig ved at sejle mod Bropillerne.

Hvad Hovedcitanternes Paastand angaar, kan der ikke gives dem Medhold i den Betragtning, at der ved Sammenstød mellem et Skib i Bevægelse og en fastliggende Genstand som en Bro eller en Ankerligger altid og under alle Omstændigheder maa — naar ikke Andet bevises — være en Formodning for, at der er Skyld hos den Paasejlene.

Efter det Foreliggende nærer Retten nogen Betænkelighed ved at gaa ud fra, at der fra Fartøjernes Føreres eller Lodsens Side er udvist en saadan Uagtsomhed, at en Erstatningspligt maatte blive Følgen deraf.

Men dertil kommer, at der maa gives Kontracitanterne Medhold, naar de have gjort gældende, at de ovenfor nævnte Mangler ved Broen have medvirket til Skaden eller i alt Fald til, at Skaden blev saa stor. Ved Anlæget af en Bro over et befærdet Farvand bør der indenfor passende Grænser tages de Forholdsregler, der ere mulige for at undgaa Skade ved Paasejling. I nærværende Tilfælde vilde en Afviserpille i Fortsættelse af Svingpartiets Friholderværk og et Friholderværk ved den sydlige Anslagspille efter al Sandsynlighed have ledet Lægteren gennem Broaabningen uden nævneværdig Beskadigelse af Broen, og et saadant Friholderværk ved Pillen vilde i ethvert Tilfælde have taget Stødet af, saa at Lægteren ikke som nu tørnede direkte mod den uelastiske Stenpille. Blot en forsvarlig Affendring paa Pillen vilde mulig have været tilstrækkelig til at hindre, at den knækkede.

Retten savner ethvert Materiale til at bedømme, hvor stor en Skade der vilde være sket paa Broen, hvis der havde været truffet Foranstaltninger som de nævnte, og allerede derfor vil der intet kunne tilkendes Hovedcitanterne.

Saa vel i Hovedsagen som i Kontrasagen bør Parterne derfor for hinandens Tiltale fri at være, medens begge Sagers Omkostninger findes at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 2. Husmand Niels Madsen Jensen (Dietrichson efter Ordre)

contra

**Gaardejer Nicolai Sand og Gaardejer Peder Nielsen Sand
(Ingen),**

betræffende Spørgsmaalet om en Færdseisret.

Han Herreders ordinære Rets Dom af 3 September 1904: Indstævnte, Gaardejer Nicolai Sand af Ullerup, bør for Tiltale af Citanten, Husmand Niels Madsen Jensen, sammesteds, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Sagfører Nye-gaard af Fjerritslev i Salær 25 Kr. hos det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Maj 1905: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges den for Citanten, Husmand Niels Madsen Jensen, beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Johnsen, i Salær 25 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er den tidligere Ejer af Matr. Nr. 4 af Ullerup, Nicolai Sand, afgaaet ved Døden, og Appellanten har herefter ladet den i Sagen udtagne Højesteretsstævning forkynde for hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Ane Cathrine Sand, født Djernæs, og den for hende beskikkede faste Lavværge, Gaardejer Jens Jensen Dissing, samt, da det oplystes, at den ovennævnte Ejendom ifølge Skøde af 11 Marts 1905, tinglæst den 18de samme Maaned, var overdraget Peder Nielsen Sand, under en Kontinuationssag indstævnet denne som Hovedvederpart og rettet sin Paastand mod denne.

Foruden de i Dommen ommeldte Bevisligheder har Appellanten forelagt Højesteret dels en af en Landinspektør afgiven Erklæring, der bl. a. gaar ud paa, at det paa Grund af det originale Udskiftningskorts Ælde og noget makulerede Tilstand ikke nu med Bestemthed kan siges, at der ikke paa dette Kort oprindelig har været indtegnet en farvelagt Vej fra Husloden Matr. Nr. 9 i Ullerup mod Vest over Ejendommen Matr. Nr. 4 sammesteds, dels et Tingsvidne, hvorunder der om Færdseisforholdene vedrørende Matr. Nr. 9 er afgivet Forklaring af forskellige ældre Personer, deriblandt en 81 Aar gammel Mand, der i hele sin Levetid har opholdt sig i Ullerup.

De herefter i det Hele foreliggende Oplysninger angaaende Udskiftningskortet over Ullerup give nærmest Grund til at antage, at der allerede ved Udskiftningen er blevet udlagt en Vej fra Matr. Nr. 9 mod Vest over Matr. Nr. 4; men ialtfald maa det anses ved samtlige Vidneforklaringer godtgjort, at Færdseisen mellem Byvejen og Matr. Nr. 9 — med enkelte, i midlertidige særlige Forhold grundede Undtagelser, paa hvilke der ikke kan

lægges nogen afgørende Vægt — i Alderstid udelukkende er foregaaet over Matr. Nr. 4 i nordlig Retning fra Matr. Nr. 9.

Som Følge heraf, og idet det ikke kan tillægges nogen Betydning, at Færdselen ikke stadigt er foregaaet paa samme Sted, maa Indstævnte Peder Nielsen Sand som Ejer af Matr. Nr. 4 være pligtig at finde sig i, at saadan Færdsel ogsaa fremtidig finder Sted. Under denne Forudsætning maa der efter Proceduren gaas ud fra, at Indstævnte vil have Færdselen henlagt til det Sted paa hans Ejendom, hvor den i en Række Aar senest er udøvet, nemlig langs med Skellet mod Matr. Nr. 8a. Da det imidlertid maa anses uomtvistet, at der ikke forud for Sagens Anlæg har været lagt egentlig faktiske Hindringer iveauen for en Fortsættelse af Færdselen paa dette Sted, vil Indstævnte Peder Nielsen Sand ikkun være at kende uberettiget til at hindre Benyttelsen til Færdsel af et mod Skellet til Matr. Nr. 8a beliggende Jordstykke, hvis Bredde, da Sagsøgte ikke særligt har fremsat nogen Indsigelse herimod, bliver at bestemme til seks Alen.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at kunne ophæves, og blive som Følge heraf saavel de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salærer som de Salærer, der tilkomme Appellantens beskikkede Sagførere for Højesteret og under det ovennævnte Tingsvidne, at udrede af det Offentlige. Derimod mangler der Hjemmel til, som af Appellanten paastaet, at paalægge det Offentlige at udrede et Beløb af 35 Kroner, som han selv har betalt for den nævnte Erklæring fra en Landinspektør.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Gaardejer Peder Nielsen Sand, bør være uberettiget til at hindre Benyttelsen af et under hans Ejendom, Matr. Nr. 4a af Ullerup, hørende seks Alen bredt Jordstykke, beliggende langs med Skellet mod Ejendommen Matr. Nr. 8a sammesteds, til Færdsel mellem den af Appellanten, Husmand Niels Madsen Jensen, besiddede Huslod, Matr. Nr. 9 af Ullerup, og Byvejen dersteds. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitkassen betaler bemeldte Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson 120 Kroner og Sagfører Nyegaard 15 Kroner, hvilke Beløb tilligemed de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Idet Citanten, Husmand Niels Madsen Jensen af Ullerup, har anbragt, at han og tidligere Ejere af den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 9 af Ullerup i Vester Thorup Sogn i over 30 Aar have benyttet en Vej, der i nordlig Retning og langs med Skellet mod Matr. Nr. 8 af Ullerup fører over

den Indstævnte, Gaardejer Nicolai Sand af Ullerup tilhørende Ejendom Matr. Nr. 4 sammesteds, men at Indstævnte nu ved at pløje Vejen og tildels besaa den med Kartofler har forhindret ham i at færdes ad Vejstykket til og fra hans Ejendom, ligesom Indstævnte har nægtet ham Tilladelse til at færdes ad en Vej, der ifølge Matrikulkortets Udvisende skal føre fra Matr. Nr. 9 over Matr. Nr. 4 i vestlig Retning, har han under nærværende Sag efter Forligsklage af 25 Juni 1903 i 1ste Instans paastaet Indstævnte tilpligtet under Dagmulkt at udlægge ham en 6 Alen bred Vej til fri Benyttelse, enten paa det paa Matrikulkortet betegnede Sted eller i Nord, hvor han tidligere har kørt. Ved Underrettsdommen er Indstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand samt derhos har nedlagt en subsidiær Paastand. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Foreløbig bemærkes, at naar den for Citanten for Overretten beskikkede Sagfører ved Sagens Inkamination sammesteds har begæret Anstand i 4 Uger for at fremskaffe Bevilling til at fremkomme med nye Bevisligheder, vil denne Begæring under Indstævntes Udeblivelse ikke kunne tages til Følge, da der ikke er oplyst noget, som kunde give Hjemmel til i dette Tilfælde at tilstede en Afgivelse fra Hovedreglen i Fdg. 3 Juni 1796 §§ 5 og 6, og Sagen, der subsidiært er indladt til Dom, vil derfor i den foreliggende Skikkelse være at tage under Paakendelse.

Forsaavidt Indstævnte til Støtte for sin Frifindelsespaastand principalt har villet gøre gældende, at Citanten ikke er Ejer af Matr. Nr. 9 af Ullerup og derfor ikke rette Sagsøger, vil der efter det under Sagen Oplyste ikke kunne tages noget Hensyn til denne Indsigelse.

Ifølge Sagens Oplysninger begrænses Matr. Nr. 9 af Ullerup mod Vest af Matr. Nr. 4 og mod Øst af Matr. Nr. 8 a, medens Ejendommen mod Nord støder til begge de nævnte Matr.-Nr., der saaledes omslutte den til alle Sider undtagen mod Syd. Paa en af Citanten fremlagt Kopi af Matrikulkortet over Matr. Nr. 9 samt et Terræn af Ullerup By er der anført en farvelagt Markvej, der fra den nordvestlige Grænse af Matr. Nr. 9 fører i vestlig Retning over Matr. Nr. 4 til en anden Markvej, ad hvilken der atter er Forbindelse med en Nord for Matr. Nr. 4 førende Byvej. I en Skrivelse til Citanten af 22 Maj 1903 har Landbrugministeriet derhos udtalt, at det ældste Matrikulkort er en i Aaret 1812 udfærdiget Kopi af Udskiftningskortet, at Indkørselen til Huspladsen under Matr. Nr. 9 paa det ældste Matrikulkort er angivet paa samme Maade som paa det nuværende Matrikulkort, efter hvilket den ovennævnte Kopi er udfærdiget, samt at den ommeldte Indkørselsvej er ved Matrikuleringen forud for Hartkornsberegningen kommen til Afdrag med en Bredde af 6 Alen, saa at et til denne Bredde svarende Areal ikke er indbefattet under det Matr. Nr. 4 paalignede Hartkorn. Paa det heromhandlede Kopikort er endvidere anført en Vej, der fra den nordøstlige Grænse af Matr. Nr. 9 fører i sydøstlig Retning over Matr. Nr. 8 a og 5 a, hvilken Vej imidlertid ikke er anlagt med Vejfarve. Indstævnte har paa sin Side fremlagt et Kort over det ovennævnte Terræn af Ullerup By, der af en Landinspektør er kopieret efter det originale Udskiftningskort, og ifølge en af bemeldte Land-

inspektør afgiven skriftlig Erklæring findes der paa Udskiftningskortet en Vej med paaført Vejfarve fra Matr. Nr. 9 over Matr. Nr. 8 a og 5 a, hvorimod der ikke findes farvelagt Vej i Vest fra Matr. Nr. 9 over Matr. Nr. 4, men vel nogle dobbelte Linier, der efter Landinspektørens Formening betegne Diger, som have eksisteret paa Opmaalings Tid. Foruden de forommeldte tvende Veje er der ikke paa noget af de fremlagte Kort anført andre Veje, der berøre Matr. Nr. 9.

Det maa anses at være in confesso mellem Parterne, at den paa Kopien af Matrikulkortet anførte farvelagte Vej, der i vestlig Retning fører fra Matr. Nr. 9 over Matr. Nr. 4, aldrig har eksisteret i Virkeligheden, og mod Citantens Benægtelse har Indstævnte ikke godtgjort, at der nogensinde har været udlagt nogen Vej fra Matr. Nr. 9 i sydøstlig Retning. Iøvrigt gaar den af Indstævnte givne Fremstilling ud paa, at der ikke fra Matr. Nr. 9 fører eller nogensinde har ført nogen egentlig Vej over hans Ejendom i nordlig Retning, men at derimod tidligere Ejere af Matr. Nr. 9 af og til og højst 10 Gange aarlig efter forud indhentet Tilladelse have af Næbhedsbønder færdedes over Indstævntes Mark mod Nord til Byvejen; forinden Aaret 1850 har der imidlertid efter Indstævntes Anbringende aldrig været kørt fra Matr. Nr. 9 over Matr. Nr. 4, idet der var sikret Matr. Nr. 9 Ret til Færdsel over Matr. Nr. 8 a til den foran ommeldte Byvej; i saa Henseende har Indstævnte paaberaabt sig en af ham fremlagt Udskrift af Forhandlingsprotokollen for Thorup-Klim Sogneforstanderskab, hvoraf fremgaar, at Husmand Niels Madsen — der efter det Oplyste maa antages dengang at have ejet Matr. Nr. 9 — i et den 19 Juni 1850 af Forstanderskabet afholdt Møde førte Klage over, at Jens Michael Hjortdahl — der maa antages dengang at have ejet Matr. Nr. 8 a — nægtede ham at bruge den Vej, som i sin Tid var udvist ham fra Byvejen til hans Hus, hvorom der engang var indgaaet en Forning og betalt 2 Rigsdaler for Brugen deraf, uden at det imidlertid af Indstævnte er oplyst, hvad der senere passerede i Henhold til en af Forstanderskabet i Mødet tagen Beslutning om, at Sognefogden og en anden Mand skulde undersøge Sagen og tilholde Jens Michael Hjortdahl at lade Klageren afbenytte Vejen uhindret.

Under en af Citanten i Januar 1904 foranstaltet Vidneførsel har Gaardejer Thomas C. L. Djernæs, der dengang var 53 Aar gammel og efter sin Forklaring med faa Afbrydelser har opholdt sig i Ullerup fra 1866, udsagt, at saalænge han kan erindre, er navnlig den kørende Færdsel til og fra Matr. Nr. 9 af Ullerup gaaet i Nord over Matr. Nr. 4 ad en Vej, som gaar tæt op mod Matr. Nr. 8 og derfra ud til Byvejen; efter Vidnets videre Udsagn har han ikke kendt nogen anden Vej til Færdsel fra Matr. Nr. 9. En hermed overensstemmende Forklaring er under samme Tingsvidne afgivet af Gaardejer Christian N. Nielsen, der ved Afhøringen var 64 Aar gammel og stedse har opholdt sig i Ullerup. Under en efter Indstævntes Foranstaltning i April Maaned f. A. stedfunden yderligere Afhøring af bemeldte Vidner har Vidnet Djernæs endvidere forklaret, at hele den Del af Indstævntes Ejendom, der ligger Nord for Citantens Ejendom, bruges og i mange Aar har været brugt til Kartofler med Undtagelse af en Strimmel paa 2 à 3 Alens Bredde, ad hvilken Færdselen fra Matr. Nr. 9 er foregaaet siden 1867; der blev, efter hvad Vidnet fremdeles har udsagt,

ikke kørt saa meget derpaa, at der var synlige Vejspor, idet Grønsværet er meget stærkt. Vidnet Nielsen har derhos forklaret, at han ikke ved, hvorvidt der har været synlig Vej eller Vejspor over Indstævntes Ejendom for den omtvistede Færdsel over samme, at den Strimmel af Indstævntes Ejendom, hvorover der bliver kørt, men hvis Bredde han ikke kender, ligger og i en Aarrække har ligget hen som Grønjord, at han mindes, at Huset paa Matr. Nr. 9 har været uden Beboere, da det i sin Tid — uden at han nærmere kan erindre Tidspunktet — faldt ned paa Grund af Ælde, men at han ikke kan huske, at Huset og Ejendommen — saaledes som Indstævnte under Proceduren har villet gøre gældende — har staaet ubeboet flere Aar i Træk.

Mod Citantens Benægtelse er det nu vel ikke godtgjort, at Ejerne af hans Ejendom have indhentet Samtykke hos Ejerne af Matr. Nr. 4 til at færdes over denne Ejendom; men selv om der, uanset Indstævntes ikke tilstrækkelig modsagte Anbringende om, at Afbrydelserne af Vidnet Djernæs' Ophold i Ullerup »var aarevis«, i Henhold til de afgivne Vidneforklaringer gaas ud fra, at der i alt Fald siden 1867 har fundet Færdsel Sted i den omfinklearede Retning fra Matr. Nr. 9 over Matr. Nr. 4, kan det, til Trods for, at der ikke overfor Citantens Benægtelse er tilvejebragt bestemte Oplysninger om en ældre, herfra afvigende Ordning af Færdselsforholdene, ikke anses godtgjort, at der for Matr. Nr. 9 af Ullerup er vunden Alderstidshævd paa den af Citanten paastaaede Færdselsret. Ved de afgivne Vidneforklaringer er der nemlig ikke tilvejebragt nogensomhelst nærmere Oplysning om, af hvilket Omfang og af hvilken Beskaffenhed den ommeldte Færdsel har været, [medens Citanten derimod har erkendt, at da hans Hus er omtrent jordløst, kan den kørende Færdsel fra hans Ejendom — hvis Areal forøvrigt i Landbrugsministeriets ovenciterede Skrivelse er opgivet til 48350 □ Alen — kun have været ubetydelig.

Hvad dernæst angaar Citantens Paastand om Udlæggelse af en Vej over Matr. Nr. 4 i vestlig Retning overensstemmende med Angivelsen paa Matrikulkortet, vil heller ikke denne Paastand kunne lages til Følge, da den paa Kortet anførte Vej, som meldt, aldrig har eksisteret i Virkeligheden, da der, som i Landinspektørens Erklæring anført, ikke er fuld Overensstemmelse mellem det originale Udskiftningskort og det i Landbrugsministeriets Skrivelse ommeldte Kopikort af 1812, samt da den Omstændighed, at der af Hensyn til den projekterede Vej maatte være sket et til dennes Areal svarende Afdrag i Hartkornet for Matr. Nr. 4, ikke i og for sig kan medføre en Forpligtelse for Indstævnte til nu at udlægge Vejen til Brug for Citanten.

Som Følge af det Anførte maa det billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, og hvis Bestemmelse angaaende det Citantens for Underretten beskikkede Sagfører i Salær tillagte Beløb ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Prosesomkostninger sammesteds, hvorimod der vil være

at tillægge den for Citanten for Overretten beskikkede Sagfører i Salær 25 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 4. Durup-Tøndering Sogneraad (Nellemann efter Ordre)

contra

Sagfører Bøttern som Mandatarius for Handelsmand Laust Nielsen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en i et Forlig fastsat Frist skal regnes fra dets Dato eller dets Ratihabition.

Skive Købstads og Sallinglands Herreders ordinære Rets Dom af 28 April 1905: Indstævnte, Durup-Tøndering Sogneraad, bør for Tiltale af Citanten, Sagfører Bøttern i Skive som Mandatar for Handelsmand Laust Nielsen i Skive, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til Stemplingen af det ommeldte Forlig. Sagfører Berg i Skive bør bøde til Viborg Amtsfattigkasse 20 Kr. inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Maj 1906: De Indstævnte, Sogneraadet for Durup-Tøndering Kommune, bør til Citanten, Sagfører Bøttern som Mandatarius for Handelsmand Laust Nielsen, betale 300 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 22 April 1902, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges den for de Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige. Sagfører Jacobsen bør til Viborg Amts Fattigkasse bøde 30 Kr. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af det under Sagen omhandlede Forlig og det iøvrigt Foreliggende maa Appellanten anses at have haft Føje til at gaa ud fra, at den i Forliget fastsatte Frist for Edsaffæggelsen først skulde regnes fra Forligets Ratihabition i

Færdig fra Trykkeriet den 30 April 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 7.

Mandag den 13 April.

Forligskommissionen. Da nu saadan Ratihabition ikke har fundet Sted, uden at dette skyldes nogen Forsømmelse fra Appellantens Side, idet denne tværtimod har gjort forskellige Forsøg paa at aa Forliget ratihaberet, vil Appellanten efter sin derom nedlagte Paastand være at frifinde.

I Henseende til Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser, det Overretssagfører Jørgensen tilkendte Salær og den Sagfører Jacobsen ikendte Bøde vil Landsoverrettens Dom være at stadfæste, dog at Bøden findes at burde forhøjes til 50 Kroner.

Processens Omkostninger for Højesteret, derunder det Appellantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær, vil Indstævnte have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Durup-Tøndering Sogneraad, bør for Tiltale af Indstævnte, Sagfører Bøttern som Mandatarius for Handelsmand Laust Nielsen, i denne Sag fri at være. I Henseende til Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser, det Overretssagfører Jørgensen tilkendte Salarium og den Sagfører Jacobsen idømte Bøde bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Bøden bestemmes til 50 Kroner. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Advokat Nellesmann 120 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat de Indstævnte, Sogneraadet for Durup-Tøndering Kommune, i Vinteren 1902 havde til Handelsmand Laust Nielsen af Skive Landsogn solgt en Hest fra Kommunens Fattiggaard, fremkom der fra Nielsen til Sogneraadet en Klage over Hesten, der efter Nielsens Anbringende var Krybbebider.

Da Sogneraadets Medlemmer intet personligt Kendskab havde til Hesten, rettede de en Forespørgsel til Fattiggaardens Bestyrer, og da denne hævdede, at Hesten aldrig, medens den var paa Fattiggaarden, havde været eller vist Tegn paa at være Krybbebider, hvad han erklærede sig villig til at bekræfte med Ed, meddelte Raadet dette til Nielsen med Tilføjende, at det ikke ansaa sig pligtig at yde Erstatning for Hesten. Da imidlertid Nielsen ønskede, at Fattiggaardsbestyreren af lagde den af ham tilbudte Ed, og denne vedblivende var villig hertil, enedes Sogneraadet og Nielsen om at lade Sagens Udfald blive afhængig af saadan Edsaflæggelse, og efter Nielsens Anmodning udfærdigede Sagfører Bøttern i Skive et Udkast til et Forlig mellem de Paagældende, hvilket Udkast — efter en indledende Bemærkning om Sagens Oprindelse — er saalydende:

Hvis Bestyrer paa Durup-Tøndering Kommunes Fattiggaard, hvor Hesten før Handelen hørte til, i Løbet af 14 Dage under en af Sogneraadet foranstaltet og bekostet Edssag inden sit Værneting med sin korporlige Ed bekræfter, at ovennævnte Hest ikke, saavidt ham bekendt, i den Tid den har været paa bemeldte Fattiggaard, har været eller vist Tegn til at være Krybbebider, skal L. Nielsen beholde Hesten med den nævnte Fejl uden at kunne gøre nogetsomhelst Krav gældende mod Sogneraadet; men aflægges Eden ikke, skal Sogneraadet være pligtig til straks ved Fristens Udløb at betale L. Nielsen en Erstatning af 300 Kr., skriver Tre Hundrede Kroner.

Jeg Bestyrer forpligter mig herved til at aflægge den fornævnte Ed og medunderskriver i den Anledning fornævnte Forlig.

Forliget vil være at ratihabere i Forligskommissionen for Viborg Amts 2den Forligskreds, saa at samme kan tillægges Eksekutionskraft, og til at møde for Forligskommissionen og foretage denne Ratihabition befuldmægtiger Sogneraadet herved Hr., medens jeg L. Nielsen befuldmægtiger Hr.

Jeg Bestyrer befuldmægtiger herved til at møde for mig for bemeldte Forligskommission og forpligte mig i Overensstemmelse med Foranstaaende.

Dette Udkast afsendte Bøttern under 8 Marts 1902 til Sogneraadet med Anmodning om, at det maatte blive underskrevet af Raadets Formand og Bestyreren af Fattiggaarden — hvis Navn bades tilføjet i Forliget — hvorhos han for det Tilfælde at Raadet ønskede, at han skulde besørge Ratihabition ogsaa paa dets Vegne, bad sig dette meddelt. Forliget blev underskrevet af Sogneraadets Formand og af Fattiggaardsbestyreren og derefter tilbagesendt Bøttern, men da det ikke var bleven forsynet med Datoangivelse, sendte Bøttern det under 19 s. M. tilbage til Raadet med Anmodning om, at det maatte blive forsynet med saadan Angivelse, og efterat det var bleven dateret som underskrevet den 15 Marts 1902 og derefter paany tilstillet Bøttern, blev det den 20 s. M. forsynet med Nielsens Underskrift — der imidlertid dateredes 18 Marts 1902 — hvorpaa det af Bøttern med en Skrivelse af 20 s. M. tilbagesendtes Sogneraadet til, som det i bemeldte Skrivelse hedder,

»Deres videre Foranstaltning.«

Da den i Forliget ommeldte Ed ikke blev aflagt i Løbet af 14 Dage fra Forligets Dato, saalidt som der foretoges noget til Indledning af Edssag, har Citanten, fornævnte Sagfører Bøttern som Mandatarius for ligeledes ovennævnte Handelsmand Nielsen, under nærværende Sag i 1ste Instans søgt de Indstævnte tilpligtede at betale den i Forliget for det Tilfælde, at Eden ikke aflagdes, fastsatte Erstatningssum 300 Kr. tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 22de April 1902, indtil Betaling sker, og da de Indstævnte ved Underrettsdommen overensstemmende med den af dem nedlagte Paastand ere fri-fundne for Citantens Tiltale, er Sagen nu af denne indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i første Instans nedlagte Paastand. De Indstævnte have derimod procederet til Stadfæstelse af Underrettsdommen.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte anført, at de, dengang de underskrev Forliget, gjorde dette med den Opfattelse, at Fristen for Edens Aflæggelse skulde regnes fra Forligets Ratihabition, hvilken Opfattelses Rigtighed de finde støttet ved den Omstændighed, at det, hvis den i Forliget angivne Frist af 14 Dage skulde regnes fra dets Dato, vilde under Hensyn til de i Lovgivningen foreskrevne Varselsfrister have været umuligt at erholde Forliget rati-haberet og Edssagen paastævnet inden Fristens Udløb. De have derhos gjort gældende, at Forliget overhovedet ikke i den Form, hvori det foreligger, har kunnet ratihaberes, i hvilken Henseende de have henvist til, at der ikke i Forligets Tekst — der isøvrigt er fuldstændig-gjort ved Tilføjelse af Fattiggaardsbestyrerens Navn saavel som med Angivelse af hvem der var befuldmægtiget til paa Sogneraadets og paa nævnte Bestyrers Vegne at møde for Forligskommissionen og fore-tage Ratihabition af Forliget — er indføjet Navnet paa den Fuld-mægtig, der skulde give Møde sammesteds for Citantens Mandant, saalidt som de paa anden Maade have modtaget Meddelelse desangaaende eller om, at Citanten har været rede til selv at møde i Kommissionen. Endelig have de næst at anbringe, at de lige indtil den sidste Gang, de fik Forliget tilbage fra Citanten, var gaaede ud fra, at denne be-sørgede det videre fornødne med Hensyn til Ratihabitionen, anført, at de uanset de anførte Mangler ved Forliget have gjort, hvad der stod i deres Magt for at faa Edssagen i Orden, idet Raadets daværende Formand Paaskelørdag den 29 Marts 1902, paa hvilken Dag der første Gang efter Forligets Indgaaelse var Møde i Forligskommissionen, har henvendt sig til Citantens Mandant om at møde i Kommissionen, men at Citantens Mandant hverken gav noget Svar herpaa eller gav Møde i Kommissionen, hvorhos Raadets Formand paany Tirsdag efter Paaske, den 1 April næstefter, henvendte sig til Citantens Mandant med Fore-spørgsel om Ratihabitionen, ved hvilken Lejlighed Citantens Mandant bad Formanden følge med til Citanten, uden at imidlertid dette førte til, at der blev givet noget Svar.

Uanset det af de Indstævnte saaledes anførte, maatte det imidler-tid, da de Indstævnte, der, efterat Forliget var blevet forsynet med Underskrifter, beholdt dette i deres Værge, ifølge Forligsdokumentets eget Indhold skulde foranstalte Edssagen iværksat, have været de Ind-stævntes Pligt uden uforment Ophold at træffe de hertil fornødne Foranstaltninger, derunder den for at tilvejebringe et retligt Grundlag

for en Edssag fornødne Ratihabition af Forliget, men da de Indstævnte have undladt dette, maa det under Hensyn til Dokumentets iøvrigt uklare Affattelse heraf blive en Følge, at Citantens Mandant maa være bleven berettiget til at kræve det som 2det Alternativ vedtagne Erstatningsbeløb, og de Indstævnte ville derfor være at tilpligte at betale Citanten det af ham indtalte Beløb 300 Kr. tilligemed Renter heraf som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for de Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 30 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige.

Medens der ikke, som ved Underretsdommen sket, vil kunne ikendes Sagfører Berg — der ikke har givet Møde under Sagen — nogen Bøde i Medfør af Forordningen 16 Januar 1828 § 14, vil derimod Sagfører Jacobsen i Skive, der for Underretten har givet Møde for de Indstævnte, være for utilbørligt Ophold af Sagen at anse efter bemeldte Lovbestemmelse med en Bøde til Viborg Amts Fattigkasse af 30 Kr.

Det kan ikke billiges, at de med Aktsbeskrivelsen fulgte Dokumenter ere, ogsaa forsaavidt de bestaa i andet end Indlæg, i Strid med § 4 i Lov af 19 December 1903 sammenhæftede, istedetfor at de burde have fulgt Akten særskilt.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse end den i Underretsdommen ommeldte at være begaaet.

Tirsdag den 14 April.

Nr. 175.

Højesteretssagfører Bülow

contra

Christian Andreas Lund (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Sølovens § 293.

Sø- og Handelsrettens Dom af 24 Oktober 1907: Tiltalte, Skibsfører Christian Andreas Lund, bør anses med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr. og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører V. S. Salomonsen, 50 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Andreas Lund til Højesteretssagfører Bülow og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Midten af August d. A. var Dampskibet »Margrethe« af Aalborg, der er bygget i 1882 af Jern og maaler 1241 Brutto Register Tons, med en Besætning af ca. 17 Mand paa Rejse fra Aalborg til St. Petersborg med en Ladning Kridt.

Den 14 August Kl. 12,²⁰ Em. passeredes Skanør Fyr i en gisset Afstand af 4 Kvartmil. Vinden var VSV., frisk Kuling, Søen moderat, Luften noget diset. Der styredes S. 11° V. devierende, idet man skulde udenom Falsterbo Rev. Det er afmærket med 2 Vagere, en nordligere ved Revets vestligste Pynt med 2 nedadvendte Koste og en anden (Hildagrundens Vager) ca. 2 Kvartmil længere mod Sydøst med en Ballon og en opadvendt Kost. Det var Hensigten at passere Syd om Revet indenfor Falsterbo Fyrskib mellem dette og Hildagrundens Vager, som ligger indenfor (Nordvest*) for Fyrskibet i en Afstand af kun ca. 1 Kvartmil fra dette. Ca. en halv Time efter, at Skanør Fyr var passeret — Skibets normale Fart er 8 Kvartmil i Timen, og Strømmen var modgaaende, Skibet kunde derfor højst have udløbet 4 Kvartmil — fik man Falsterbo Fyrskib i Sigte, og Kursen ændredes da straks til SSØ. i Retning af Fyrskibet.

Et Øjeblik efter saa Kaptajnen, der opholdt sig alene paa Broen sammen med Rorgænger, den nordligste Vager, som han imidlertid antog for Hildagrundens Vager, og han styrede nu efter den uden at give Agt paa Fyrskibet. Der var ingen Mand paa Udkig, og den vagthavende Styrmand var beskæftiget forude. Efter at have holdt Kursen SSØ. i ca. en kvart Time og saaledes at være kommen ca. 2 Kvartmil frem i denne Retning, ændrede Kaptajnen, da han var tværs for Vageren, Kursen til ØSØ. i den Tro, at han nu var Syd for Revet.

Noget efter gik han, idet han varskoede Rorsmanden om at passe paa, hen for at se, om Loggen var stillet rigtig, og medens han var borte fra Broen, mærkedes pludselig 2 lette Stød; Kaptajnen sprang derfor atter op paa Broen, beordrede Bagbords Ror og halv Kraft i Maskinen. Da Skibet vedblivende holdt Fart, slog han atter fuld Kraft og gik videre med en Kurs af SSØ. Ved Grundstødningen havde han opdaget sin Fejltagelse og saa nu Hildagrundens Vager om Styrbord.

Da Falsterbo Fyrskib pejledes i VNV., sattes Kursen atter ØSØ., og Rejsen fortsattes uden nogensomhelst nærmere Undersøgelse, idet Kaptajnen ikke troede, at Skibet havde lidt nogen Skade. Ved 4-Tiden om Eftermiddagen opdagedes imidlertid, at der kom Vand i Kahytgangen gennem Pejlerøret fra Stortanken; ved Pejlingen fandtes For-

*) Skal være Nordøst.

og Stortank fulde af Vand og en Del Vand i Maskintanken, medens den øvrige Del af Skibet var læns. Ved Pumpning kunde Stortank og Maskintank tildels holdes læns, men ikke Fortanken. Man turde derfor ikke fortsætte Rejsen, men vendte efter afholdt Skibsraad om og gik til København. Det viste sig ved Undersøgelsen, at Skibet havde faaet en Del Buler og Lækager i Pladerne, hvis Reparation er anslaaet at ville koste ca. 15000 Kr., medens Ladningen ikke havde taget Skade. Skibet var forsikret for ca. 130000 Kr.

Efter afholdt Søforhør i Anledning af det Passerede er Skibsfører Lund, der er født den 26 Oktober 1851 i Rønne og ikke funden forhen straffet, nu under nærværende Sag sat under Tiltale i Henhold til Sølovens § 293.

Tiltalte har forklaret, at han, der i de sidste 14 Aar har ført Skibe paa Nord- og Østersøen og derfor er særdeles godt kendt i det paagældende Farvand, vidste god Besked med de to Vagere, og at han inden Grundstødningen kun havde lagt Mærke til den ene Vager, uagtet han med den Kurs, han holdt, skulde passere den nordlige ligesaa nær eller endog nærmere end den sydlige. Han har i Retten maattet erkende, at han efter sine egne Beregninger om den udløbne Distance ikke kunde være naaet til Hildagrundens Vager, men netop kun til den nordligere Vager, dengang han ændrede Kursen til ØSØ. Han vil imidlertid ikke have tænkt herover, men navigeret, som han gjorde, i Tillid til, at det var Hildagrundens Vager, han saa.

Han har afgivet den Forklaring, at det var blevet ret diset, og at han havde ment at se en Ballon paa Vageren, samt at han gik ud fra, at denne Iagttagelse var rigtig.

Ved de af 2den Styrmand H. Jensen og Rorgængerens, Matros Chr. Iversen afgivne Forklaringer, hvis Rigtighed Tiltalte ikke har turdet benægte, er det godtgjort, at det ikke var mere diset, end at man i Tiden før Grundstødningen kunde se baade Landet og Falsterbo Fyrskib; det sidste Vidne har derhos forklaret, at han, inden Kursen ændredes, havde set to forskellige Vagere om Bagbord, men han lagde ikke nærmere Mærke til dem.

Selv om nu Tiltalte har ment at se en Ballon paa den ofte omtalte Vager, og selv om det, som Tiltaltes Defensor saa stærkt har hævdet, i Almindelighed er undskydeligt at stole ret kritikløst paa sine Sansindtryk, findes Tiltaltes Fejlsyn ikke at kunne diskulperes ham i nærværende Tilfælde ligesaa lidt som den Omstændighed, at han ofte tidligere har passeret Stedet og ment at være kendt.

En Skibsfører, der i diset Vejr gaar om Falsterbo Rev, indenfor Fyrskibet, har en særlig Pligt til paa dette Sted at være i højeste Grad opmærksom; Tiltalte, som uden at se paa Kortet, uden at betænke, at han med den Fart, Skibet gjorde, ikke kunde være kommen ned til Sydenden af Revet, og uden at tænke paa, at Fyrskibet endnu var i saa lang Afstand fra ham, at ogsaa dette maatte vise ham, at han ikke var naaet Hildagrundens Vager, findes at have gjort sig skyldig i en saadan Forsømmelighed, at han ikke vil kunne undgaa at idømmes en Bøde efter Sølovens § 293, idet det ikke kan antages, at han i den korte Afstand, hvori han har befundet sig fra Vageren, da han ændrede Kursen til OSØ., havde kunnet gøre sig skyldig i

nogen Forveksling, hvis han havde anvendt den fornødne Opmærksomhed.

Under Hensyn til den forholdsvis mindre betydelige Skade, der er forvoldt, og til den Omstændighed, at Tiltalte, der efter sin egen Forklaring har sejlet i 22 Aar som Skibsfører uden noget Uheld af lignende Art, er godt anbefalet af et tidligere Rederi, findes Bøden at kunne sættes til 50 Kroner.

Nr. 186.

Advokat Halkier

contra

Peder Christian Nielsen Hvam (Def. Dietrichson),

der tiltales for uterligt Forhold og Forsøg paa Voldtægt.

Hjerm og Ginding Herredstings Dom af 18 Januar 1908: Arrestanten Peder Christian Nielsen Hvam bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Aggerholm og Falbe Hansen, 15 Kr. til Førstnævnte og 12 Kr. til Sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Marts 1908: Arrestanten Peder Christian Nielsen Hvam bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Christian Nielsen Hvam til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Peder Christian Nielsen Hvam, der er født den 24de Marts 1886, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for uterligt Forhold og Forsøg paa Voldtægt.

Efterat det den 11 December f. A. var kommet til Politiets Kundskab, at en hos Gaardejer Bertel Arlund i Mejrup tjenende Pige, Ellen Marie Pedersen, den foregaaende Nat skulde have været Genstand for et Voldtægtsforsøg, blev der indledet en offentlig Undersøgelse, hvorunder der rettedes Sigtelse mod Arrestanten for ved tvende forskellige Lejligheder, nemlig dels den omhandlede Nat, dels engang tidligere at have villet tiltvinge sig Samleje med nævnte Ellen Pedersen, i hvilken Henseende denne har afgivet en edelig Forklaring, gaaende ud paa Følgende:

Efterat hun den 5 Juni 1904 havde deltaget i en Grundlovsfest i Holstebro, begav hun, der dengang tjente hos Gaardmand Hans Nielsen, kaldet Kobberup, i Mejrup, sig om Natten ved 1-Tiden hjemad, idet hun fulgte Landevejen, der fra Holstebro fører Øst paa i Retning af Viborg.

Da hun havde gaaet et Stykke Vej, hørte hun, at der kom en Person gaaende bag efter hende, hvorfor hun paaskyndede sin Gang, men den Paagældende, hvem hun i Mørket ikke kunde kende, indhentede hende snart, og hun sagde da Godaften, uden at Personen besvarede denne Hilsen.

Efterat de derpaa var gaaede en Stund videre hver paa sin Side af Vejen, kom Personen, der viste sig at være Arrestanten, med hvem hun ingensinde tidligere havde talt, men som hun kendte af Udseende, og som den nævnte Nat var noget beruset, over til hende og spurgte hende, om de skulde spadsere sammen, og uagtet hun afslog dette, tog han hende under Armen og gik et Stykke Vej med hende paa denne Maade. Da de herunder kom til et Dige, hvis ene Ende støder op til Landevejen, trak han hende ned over Grøften og hen ved den ene Side af Diget, hvor han, idet han greb hende med begge sine Arme, kastede hende om, saa at hun kom til at ligge i en skraa Stilling op ad Diget. Han lagde sig derhos over hende; men hun satte sig til Modværge og kom straks op igen, hvorpaa hun løb op paa Landevejen.

Her kom Arrestanten atter hen til hende og gav hende hendes Lommetørklæde, som han havde revet fra hende, og de fulgtes derpaa ad til Birkmose, hvor hun, da hun ikke vilde følges med ham længere, løb fra ham.

Ellen Pedersen har isøvrigt med Hensyn til Arrestantens Optræden ved den omhandlede Lejlighed udsagt, at han sikkert ønskede at opnaa legemlig Omgang med hende, men at han ikke havde sine Hænder oppe under hendes Klæder, og at hun ikke mindes, om han havde sine Benklæder opknappede, eller om han sagde sjofle Ord til hende. Hun har derhos anført, at hun den følgende Morgen fortalte det Passerede til sin Husbond og dennes Hustru, der imidlertid begge lo ad hendes Beretning.

Natten mellem den 10 og 11 December f. A. ved 2-Tiden, da hun laa i sin Seng i fornævnte Bertel Arlunds Gaard, hørte hun, hvis Kammer er beliggende i Stuehuset, men ved Bryggerset adskilt fra Familiens Opholds- og Soveværelser, efter sin videre Forklaring Nogen færdes udenfor hendes Vindue, som derefter blev aabnet udvendig fra, og kort efter lagde Arrestanten, hvem hun dog først senere genkendte, sig paa Knæ i Vindueskarmen og afrev Tændstikker, hvorhos han

spurgte, om han maatte komme ind i Kammeret. Hertil svarede hun Nej og tilføjede, at hun, hvis han ikke fjernede sig, vilde kalde paa sin Husbond; men ikke desto mindre sprang han ind i Kammeret og lukkede Vinduet til efter sig. Da hun kun var iført Chemise og Strømper, stod hun op og tog en Trøje og et Skørt paa, hvorefter hun tændte en Lygte, der stod paa Bordet. Arrestanten slukkede imidlertid straks denne, hvorpaa han greb hende foran i hendes Tøj og væltede hende baglæns over i Sengen. Han sprang derhos selv op i denne, hvorpaa han, efter at have fremtaget sit mandlige Lem, forsøgte at løfte hendes Skørt op og lægge sig ovenpaa hende, hvilket han dog ikke opnaede, idet hun, hvem det flere Gange lykkedes at faa Benene udenfor Sengekanten, men som hver Gang blev væltet tilbage i Sengen, gjorde den Modstand, hun kunde.

Da Arrestanten nu mærkede, at han ikke var i Stand til at tage hende, lagde han sit Halstørklæde og sin Hat fra sig, og hun kom da op og fik Lygten tændt; men den slukkede han paany og greb hende i Armen for atter at trække hende om i Sengen. Dette forhindrede hun dog ved at gribe fat i Sengens Sidestykke, i hvilket hun beholdt sit Tag, uagtet Arrestanten flere Gange tog omkring hende og rykkede i hende. Derimod lykkedes det ham at vælte hende baglæns om paa Gulvet, hvorpaa han lagde sig ovenpaa hende, idet han anbragte sit Knæ paa hendes Mave og sin Haand paa hendes Bryst. Medens hun laa i denne Stilling, fremtog han paany sit mandlige Lem og befølte hende paa hendes Knæ udenpaa Tøjet samt forsøgte at løfte hendes Skørt op. Hun sagde imidlertid, at han skulde lade det være, hvad han ogsaa lovede paa Betingelse af, at hun vilde gaa med ham i Seng, og da hun paa Skrømt samtykkede heri og erklærede, at han maatte faa hendes Ur, hvis hun ikke holdt Ord, lod han hende staa op. Hun greb nu sit Ur og benyttede samtidig Lejligheden til at tage fat i Døren for at komme ud, men heri forhindrede Arrestanten hende, idet han tog omkring hende og rev hende bort, hvorpaa han atter søgte at trække hende hen i Sengen.

Overfor hendes Modstand lykkedes det ham dog ej heller denne Gang, idet hun efter at have arbejdet sig hen til Døren slap ud i Bryggerset, og da Arrestanten her fremkom med en Ytring om, at han vilde tage sin Hat og sit Halstørklæde, ligesom han bad hende om ikke at omtale det Passerede til nogen, forstod hun, at han ikke vilde fortsætte sine Efterstræbelser, hvilket desuden afværgedes ved, at hendes Husbond i det samme kom tilstede.

Ellen Pedersen, der ingensinde vil have givet Arrestanten, hvem hun efter sin Fremstilling kun kender flygtigt, Anledning til at tro, at han kunde tage sig kønslige Friheder overfor hende, har derhos udsagt, at Arrestanten den heromhandlede Nat lugtede af Spiritus, at hun gav et lille Skrig fra sig, da han aabnede hendes Vindue, hvorimod hun iøvrigt undlod at skribe, »fordi hun var saa ræd, at hun ikke kunde det«, at hun, da hun, som meldt, søgte at komme ud af Kammeret, fik en Hægte revet af forneden i sin Trøje, men at hun ikke personlig har taget nogen Skade, bortset fra, at hun i nogle Dage havde lidt ondt i Siderne.

Hun har ikke nedlagt Paastand paa Erstatning, hvorimod hun forlanger Arrestanten straffet for hans Forhold overfor hende.

Fornævnte Husmand Hans Nielsen, kaldet Kobberup, og hans Hustru Petrea Nielsen have overensstemmende forklaret, at de ikke tør benægte, at Ellen Pedersen har fortalt dem, hvad der passerede mellem hende og Arrestanten Natten mellem den 5te og 6 Juni 1904, men at de ikke have opfattet hendes Beretning som gaaende ud paa, at der var hændet hende noget usømmeligt; i Forbindelse hermed have de dog udsagt, at Ellen, hvem de have kendt fra hendes Bårndom, og som utvivlsomt er en god og uberygtet Pige, muligt nok har undset sig overfor dem ved at give en tilstrækkelig udførlig Fremstilling af, hvad der var overgaaet hende.

Fornævnte Gaardejer Bertel Arlund har, efter at være gjort bekendt med Ellen Pedersens Forklaring om Arrestantens Adfærd overfor hende Natten mellem den 10 og 11 December f. A., udsagt, at den i det Hele stemmer med, hvad hun straks efter det Passerede fortalte Vidnet og hans Hustru. Han har derhos til en Politirapport forklaret, at Ellen Pedersen, da han, hidkaldt ved, at der blev smækket med hendes Dør, kom ud i Bryggerset, var helt forturnet efter den Medfart, der var overgaaet hende, at han, da han saa Arrestanten staa der, spurgte om hans Navn og om, hvor han tjente, og at Arrestanten da opgav at hedde Peter Andersen og at tjene hos Kornelius Andersen i Holstebro.

Arrestanten, der den 11 December f. A. blev sat under Anholdelse, forklarede i et den følgende Dag afholdt Forhør, at han efter den foregaaende Nat at have besøgt en Mand i Mejrup, hos hvem han var bleven trakteret med Smørrebrød og Kaffepunch, havde været hos Ellen Pedersen i hendes Kammer, ligesom han indrømmede at have opgivet falsk Navn og Adresse overfor Bertel Arlund, efter hvad han angav, fordi han ikke vilde være bekendt, at han havde været inde hos Pigen; men isøvrigt paastod han, at Ellen Pedersens Forklaring om, hvad der den paagældende Nat var forefaldet, var løgnagtig, og at han ikke havde »forset sig« overfor hende eller haft til Hensigt at voldtage hende. Han erklærede sig isøvrigt i dette Forhør villig til at »tage sine Ord tilbage som Løgn« og »trække sig tilbage«, hvis Ellen Pedersen vilde aflægge Ed paa Rigtigheden af sin Forklaring.

I et den 18 s. M. afholdt Forhør hævdede han endvidere, at hendes Forklaring om, at han Natten mellem den 5 og 6 Juni 1904 havde været nærgaaende mod hende, ligeledes var usandsfærdig, hvorimod han nu indrømmede, at han Natten mellem den 10 og 11 December f. A. gik ind til hende i den Hensigt at opnaa Sameje med hende, og at han nok troede, at det var ham, der var Skyld i, at de væltede baglæns over i Sengen. Han gentog derhos sit Tilbud om at ville »trække sig tilbage«, hvis Ellen Pedersen vilde beedige sin Forklaring.

I et den 21 s. M. afholdt Forhør erkendte han imidlertid Rigtigheden af Pigens Forklaring, idet han indrømmede ved begge de af hende omhandlede Lejligheder at have været »nærgaaende« mod hende i usædelig Hensigt; men i et den 28 s. M. afholdt Forhør tilbagekaldte han sin Tilstaaelse, idet han nu afgav en detaljeret Forklaring, der paa flere Punkter afveg fra den af Ellen afgivne.

Efter at hun i et den 31 s. M. stedfundet Retsmøde havde be-

ediget sin Forklaring, erklærede Arrestanten imidlertid sluttelig, at han erkendte dennes Rigtighed.

Efter alt det Foreliggende kan det nu vel ikke betvivles, at Arrestanten ved begge de fornævnte Lejligheder har mod Ellen Pedersens Villie behandlet hende som af hende anført i den Hensigt at opnaa Samleje med hende; men hverken Ellen Pedersens Forklaring eller det isvrigt Oplyste giver dog aldeles tilstrækkelig Føje til at gaa ud fra, at hendes Modstand i noget af de anførte Tilfælde har været af en saadan Beskaffenhed, at Straffelovens § 168 kan finde Anvendelse. Herefter vil han for sit i de ommeldte Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 185 og 210 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Onsdag den 15 April.

Nr. 179. Højesteretsadvokat Asmussen

contra

Jens Carl Sørensen (Def. Réé),

der tiltales for Vold, Røveri og Trusler samt Tyveri.

Rougsø, Sønderhald og Østerlisberg Herreders Ekstra-
rets Dom af 21 Januar 1908: Arrestanten Jens Carl Sørensen bør
hensættes til Tugthusarbejde i 5 Aar samt anses med 15 Slag Rotting.
Saa udreder han og i Erstatning til Gaardejer Ole Winther af Bale
3 Kroner samt denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor,
Overretssagfører J. Langballe, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører J. C.
Jensen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter
denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkom-
mes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Marts 1908: Arrestanten
Jens Carl Sørensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar og der-
hos straffes med 15 Rottingslag. I Henseende til Erstatningen og Ak-
tionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for
Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, i Salær hver 20 Kr.,
bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning ud-
redes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isvrigt
at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende Oplysninger kan det ikke
anses tilstrækkeligt godtgjort, at Betingelserne for Anvendelsen
af den i Lov 1 April 1905 § 5 foreskrevne Tillægsstraf ere til-

stede. Derimod maa det i Henhold til de i Dommen anførte Grunde og idet det bemærkes, at Tiltalte allerede ved den ham den 13 Februar 1906 inden Rougsø med flere Herreders Ret overgaaede Dom har forbrudt sin Arveret efter Moderen, billiges, at han for sit udviste Forhold efter de iøvrigt anførte Straffebestemmelser er anset med Tugthusarbejde i 4 Aar. Den indankede Dom vil herefter være at stadfæste, dog at Tillægsstraffen bortfalder.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tillægsstraffen bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Carl Sørensen til Højesteretssagførerne Asmussen og Rée 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Jens Carl Sørensen sat under Tiltale for Vold, Røveri og Trusler samt Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1865, har tidligere — foruden at han én Gang har været straffet for Tyverier, begaaede inden hans fyldte 18de Aar — været anset ved Varde Købstads Ekstrarets Dom af 14 Juli 1887 efter Straffelovens § 251, jfr. § 55, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ved Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 10 Juli 1888 efter Straffelovens § 229 Nr. 5 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Hjelmslev-Gern Herreders Ekstrarets Dom af 22 December 1891 efter Straffelovens § 225, jfr. § 58, med simpelt Fængsel i 5 Dage, ved Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 6te August 1901, dels efter Straffelovens § 203, dels efter samme Lovs § 201, jfr. §§ 200 og 203, i det Hele sammenholdt med § 39, med simpelt Fængsel i 5 Maanedre, ved samme Rets Dom af 2 December 1902 efter Straffelovens §§ 201 og 203, jfr. § 39, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og ved samme Rets Dom af 13 Februar 1906 efter Straffelovens §§ 200 og 201, sammenholdt med § 39, med Forbedringshusarbejde i 1½ Aar.

Den 6 September f. A. anmeldte Ane Kathrine Sørensen af Mørke Mark til Politiet, at Arrestanten, der ved de ham sidst overgaaede tre Domme er bleven anset for voldeligt Forhold dels overfor hende, dels overfor hendes og Arrestantens nu 81-aarige Moder samt ved sidste Dom tillige overfor sin Broder, Frantz Bay Sørensen, der saavel som Moderen bor tilhuse hos Ane i en denne tilhørende Ejendom paa Mørke Mark, hvor ogsaa Arrestanten saavel før som efter Udtaaelsen af den ham sidst idømte Straf ligeledes har haft Tilhold — nu atter havde gjort sig skyldig i grov Mishandling og Vold saavel overfor hende som overfor sin Moder, at han, der navnlig i de sidste Maanedre havde været meget drikfældig, saasnart han var fuld, idelig havde tumlet med dem, rusket dem og stødt til dem, saa at de faldt omkuld, samt at han navnlig samme Dag havde overfaldet hende og derved tilføjet hende nogle Læsioner, om hvilke det i en af Distriktslægen

i Hornslet samme Dag paa Grundlag af en af ham foretagen Undersøgelse udstedt Attest udtales, at den væsentligste Læsion var en speciestor, stærk, øm Hævelse, der skyldtes Blodudtrængning under Huden, ca. 2 Tommer bag højre Øre, paa hvilken Hævelse der fandtes et ca. tommelangt, blødende Saar med knuste Rande, samt at der paa Baghovedet fandtes flere ca. kronestore, ømme Hævelser, der skyldtes Blodudtrængninger under Huden.

Under den mod Arrestanten derpaa indledede Undersøgelse har Ane med Hensyn til den af ham overfor hende udviste Vold edelig forklaret, dels at Arrestanten et Par Maaneder før Undersøgelsens Paabegyndelse, uden at han havde nogen egentlig Anledning dertil, har givet hende 4 à 5 Slag i Hovedet, saa at det »gnistrede for Øjnene af hende«, dels at han den 6 September f. A., som ovenfor anført, har øvet Vold mod hende under følgende nærmere Omstændigheder:

Medens hun og Arrestanten den nævnte Dag opholdt sig i Køkkenet i den af dem beboede Ejendom, ruskede han, uden at hun havde givet ham nogen Anledning hertil, i hende og stødte derefter saa stærkt til hende, at hun faldt over mod Komfuret og derved paa-drog sig de i Lægeerklæringen ommeldte Læsioner bagved højre Øre. Hun løb derefter bort fra Hjemmet for at tale med et nærboende Sogneraadsmlem, men da hun kom tilbage herfra, overfaldt Arrestanten hende paany i Husets Gang, der tillige benyttes af Arrestanten som Kammer, idet han, der paaduttede hende, at hun havde gjort Anmeldelse til Politiet, gentagne Gange med knyttet Haand slog hende i Hovedet, hvorved han tilføjede hende de i Lægeerklæringen ommeldte Hævelser i Baghovedet, og først holdt op, da Frantz kom tilstede og fik Arrestanten bort fra hende. I et den 11 September f. A. afholdt Forhør har Ane, der, efter hvad der af Dommeren og Retsvidnerne er attesteret til Retsprotokollen, er »en svagelig Krøbling«, erklæret, at hun vel i Begyndelsen havde stærke Smærter efter den hende ved den anførte Løjlighed overgaaede Overlast, men at Smærterne i de senere Dage havde fortaget sig, hvorhos hun i et Forhør den 25 s. M. har forklaret, at Saaret da var lægt, at hun vel endnu følte nogen Ømhed i Partiet over højre Øre, men at hun ingen varig Mén vilde faa af den hende tilføjede Overlast.

Med Hensyn til Arrestantens Forhold overfor sin Moder gaar Anes Forklaring ud paa, at hun gentagne Gange har set ham ruske i og støde til Moderen samt tildele hende Lussinger, og at han en Dag ca. 1 Maaned før Undersøgelsens Paabegyndelse, da Moderen var sengeliggende, greb hende om Haandledene og masede med hende, saa at hun klagede sig, og hendes ene Haand, der er svag og »vissenagtig«, tilligemed hele Over- og Underarmen umiddelbart derefter hovnede op og blev blaa og øm. Ane har endvidere forklaret, at da Moderen den 6 September f. A. bebrejdede Arrestanten hans ovenfor anførte Opførsel overfor Ane, styrtede han ind i Soveværelset, hvor Moderen befandt sig, og at hun fra et andet Værelse i Huset hørte Moderen klage sig og senere saa, at denne omkring det højre Øje havde misfarvede Pletter og Hævelser, som hun ikke tidligere havde haft, og som hidrørte fra de Slag, som Arrestanten efter Moderens Forklaring havde tilføjet hende.

Arrestantens Moder, Else Kirstine Sørensen, har edelig forklaret,

at Arrestanten særlig i den sidste Tid før Undersøgelsens Paabegyndelse, naar han har været paavirket af Brændevinsdrik, har brugt Vold overfor hende og Ane, at hun dog ingensinde personlig har overværet hans Mishandlinger af Ane, idet han, naar saadant skete, altid lukkede Døren ind til det Værelse, hvor hun befandt sig, og at han atter den 6 September f. A. var brutal overfor Ane, hvem hun hørte skrig og jamre sig. Med Hensyn til Arrestantens Forhold overfor hende selv, har Else derhos nærmere forklaret, dels at Arrestanten en Maanedstid før Undersøgelsens Paabegyndelse, da han havde beskyldt Ane for at blande Gift i hans Mad, og hun tog Datteren i Forsvar, blev saa irriteret herover, at han fo'r hen til Sengen, hvor hun laa, og greb hende om begge Haanded og vred dem omkring, saaledes at hendes ene Haand, der er svag, i de følgende Dage svulmede op, blev blaa og øm og smertede hende meget, dels at Arrestanten den 6 September f. A., da hun bebrejdede ham hans Brutalitet mod Ane, blev saa rasende herover, at han fo'r hen til hende, der var sengeliggende, og med knyttet Haand tilføjede hende flere Slag i Ansigtet, saaledes at dette paa de Steder, hvor Slagene ramte, blev blodunderløbet, og at hun i flere Dage følte Smertes efter Slagene. Ved Elses Tilstedeværelse i et den 11 September f. A. afholdt Forhør har Dommeren og Retsvidnerne til Retsprotokollen attesteret, at der i hendes højre Tinding bagved Øjet fandtes en mørk misfarvet Plet af Størrelse som en Tokrone, om hvilken hun forklarede, at den hidrørte fra de hende ved den anførte Lejlighed tilføjede Slag.

Endelig har Arrestantens Broder, Frantz Bay Sørensen, ligeledes edelig forklaret, at Arrestanten en Dag ca. 1 Maaned før Undersøgelsens Paabegyndelse uden nogen egenlig Anledning greb fat om Moderens Haanded og vred dem omkring, saa at hendes daarlige Haand og Arm derefter i flere Dage var opsvulmede, blaa og ømme, ligesom hun ogsaa i flere Dage klagede sig stærkt over Smertes i Armen, at han den 6 September f. A., da han var sengeliggende i samme Værelse som Moderen, hørte, at Arrestanten ude i Køkkenet var efter Søsteren, der skreg og raabte, at Arrestanten derpaa, uden at Moderen havde givet nogen Anledning dertil, fo'r ind til hende og med knyttet Haand bibragte hende flere stærke Slag i Ansigtet, hvorved der fremkom stærke Blodudtrædninger om hendes højre Øje, at Arrestanten senere hen paa Dagen atter havde fat paa Ane, der skreg op om Hjælp, hvorfor Vidnet løb ud i Arrestantens Kammer, hvor han traf denne, der med knyttet Haand slog løs paa Ane oven i Hovedet. Vidnet, der frygtede for, at Arrestanten, der var aldeles rasende, skulde slaa Ane ihjel, kom hende derefter til Hjælp og opnaaede derved, at hun slap bort fra Arrestanten.

Arrestanten, der i det Hele har benægtet Rigtigheden af de afgivne Vidneforklaringer, har vedholdende benægtet nogensinde at have øvet Vold mod sin Moder og Søster, hvorhos han har forklaret, at han ikke til daglig nyder noget Overmaal af Brændevin, men kun drikker et Par Snapse til sin Mad, samt at han kun en enkelt Gang, naar han har haft Besøg, har drukket mere.

Hvad dernæst angaar den mod Arrestanten rejste Sigtelse for Røveri og Trusler, har Ane edelig forklaret, at Arrestanten ofte har truet hende til at give sig kontante Penge til Brændevin, idet han er-

klærede, at han vilde have Penge, og at hun ved saadanne Løjlig-heder ikke et Øjeblik var i Tvivl om, at en Vægning fra hendes Side vilde have medført øjeblikkelig Overlast, hvorhos hun særlig har forklaret, at Arrestanten et Par Dage før Undersøgelsens Paabegyndelse vilde aftvinge hende en Krone, som han vidste, hun havde i sin Lomme, og at han, da hun i den Anledning løb fra ham, forfulgte hende ud over Marken, hvor han tog fat paa hende og saaledes fik hende til at udlevere sig Kronestykket, idet hun frygtede for, at han yderligere skulde mishandle hende. Ane har fremdeles forklaret, at Arrestanten vedblivende har tryglet hende om at give ham Skøde paa hendes Ejendom, at han under sine Mishandlinger af hende og Moderen har erklæret, at nu vilde han være Ejer af Ejendommen, idet han i Forbindelse hermed truede med at brænde Huset af over dem, og at hun, der desuden ikke saa anden Udvej til at blive af med ham, ogsaa sluttelig har ladet sig true til at love ham Skøde paa Ejendommen, hvorom de nærmere Vilkaar, derunder at hun skulde have en Sum af 150 Kr. i Aftægt om Aaret, ved Undersøgelsens Paabegyndelse allerede var aftalte, medens dog selve Skødningen var udsat til en senere Dag.

Arrestantens Moder har dernæst ligeledes edelig forklaret, dels at Arrestanten har aftvunget Ane Penge til Brændevin eller Lignende, idet han fo'r op imod hende og erklærede, at han vilde have Penge, og at hun da maatte give ham, hvad han forlangte, idet hun ellers var vis paa, at han vilde øve Vold imod hende, dels at det i den sidste Tid har været Aftalen, at Arrestanten skulde have Skøde paa Ejendommen, og at Dagen for dets Udstedelse var fastsat, men at dette efter Vidnets Formening skyldes Tvang, forsaavidt som Ane kun har indladt sig herpaa af Frygt for den Overlast, som hun kunde vente fra Arrestantens Side.

Endvidere har Frantz Bay Sørensen edelig forklaret, at han gen-tagne Gange har hørt Arrestanten tvinge Ane til at give sig Penge, idet det var klart, at han i Vægningstilfælde vilde udøve Vold imod »dem«, hvorhos samme Vidne fremdeles har bekræftet, at det er ved Trusler, at Arrestanten har tvunget Ane til at afstaa sig Ejendommen, at han har hørt Arrestanten true med at stikke Ild paa Huset, samt at han er vis paa, at hvis Ane ikke havde givet efter, var det »kommet til at koste hende hendes Liv«.

Arrestanten, der ligeledes har benægtet Rigtigheden af ovenanførte Forklaringer, har paastaet, at han ingensinde har villet aftvinge Ane noget, men at hun selv frivillig har tilbudt at overdrage ham Ejendommen mod Aftægt.

Med Hensyn til Sigtelsen for Tyveri maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, dels at Arrestanten i sidstafvigte Vinter fra en Roekule paa Rosenholm Mark har tilegnet sig og derefter hjemført til og forbrugt paa Søsterens Ejendom ca. 16 Tdr. Roer, dels at han i samme Vinter har skovet og hjemkørt en Del Elletræer — efter hans Forklaring højst $\frac{1}{4}$ Favne, men efter det iøvrigt Oplyste antagelig 3 à 4 Favne — hvilke Træer efter det Oplyste maa antages at have staaet dels paa Rosenholms Hovdige, dels i et tilstødende, Gaardejer Ole Vinther i Bale tilhørende Ellekrat.

Arrestanten, der vil have staaet i den Formening, at samtlige Elletræer stod paa Rosenholms Grund, har nu vel paastaat, at Besidderen af Rosenholm, Lensbaron Rosenkrantz, har givet ham Tilladelse til at tage saavel Roerne som Elletræet, men da Baron Rosenkrantz edelig har bekræftet, at han ingensinde har givet Arrestanten nogen saadan Tilladelse, vil der ikke kunne tillægges Arrestantens heromhandlede Paastand nogen Betydning, hvorhos bemærkes, at Rigtigheden af et af Arrestanten fremsat yderligere Anbringende om, at Inspektør Vedsted af Rosenholm senere er gaaet ind paa, at det skulde gaa lige op med nogle Køer, der var gaaede ind paa hans (Arrestantens) Mark, er benægtet af Vedsted, og Arrestantens i den heromhandlede Henseende udviste Forhold findes derfor at maatte tilregnes ham som Tyveri.

Medens Baron Rosenkrantz har frafaldet Krav paa Erstatning saavel for de ham frastjaalne Træer som for Roerne, hvis Værdi maa antages at have andraget 60 Øre pr. Td., har Gaardejer Vinther nedlagt Paastand om hos Arrestanten at tilkendes en Erstatning af 3 Kr. for $\frac{1}{4}$ Favn Elletræ, hvilken Paastand ved Underretsdømmen er tagen til Følge.

Saavel under nærværende Sag som under tidligere mod Arrestanten indledede Undersøgelser har der været rejst Spørgsmaal om hans Tilregnelighed. Hans mentale Tilstand har saaledes i Aaret 1901 været undersøgt af Stadslægen i Randers, i hvis herom afgivne Erklæring det som Undersøgelsens Resultat udtales, at han er et degenerativt Individ, der frembyder Tegn paa kronisk Alkoholisme, og at hans aandelige Evner synes meget smaa, men at der forøvrigt til en nøjagtig Bedømmelse af hans mentale Tilstand vilde udkræves længere Tids Observation under psychiatrisk kyndigt Opsyn. I en af samme Læge paa Grundlag af en fornyet Undersøgelse den 20 Januar 1905 udstedt Erklæring udtales det derimod, at Arrestanten gør et fuldstændig normalt Indtryk, hvorhos det, efter at Arrestanten under nærværende Sag har været indlagt til Observation paa en Sindssygeanstalt, i en af vedkommende Overlæge om Resultatet af Undersøgelsen afgiven Erklæring udtales, at Arrestanten bortset fra en ved hans Indlæggelse iagttaget let Rysten ikke har vist Tegn paa kronisk Alkoholisme, at han i det Hele taget ikke har frembudt Symptomer paa nogen Form af Sindssygdom, og at det efter alt det Foreliggende synes, at Arrestanten er en egenkærlig, raa og brutal Person, der i ædru Tilstand i Reglen kan beherske sine brutale Tilbøjeligheder, men som under Paavirkning af Spiritus giver disse Tilbøjeligheder frit Løb.

Idet det nu ved de af Arrestantens Moder og Sødskende afgivne Vidneforklaringer mod Arrestantens Benægtelse maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de af Vidnerne omfklarede Forhold, hvorved bemærkes, at det efter Sagens Oplysninger

Færdig fra Trykkeriet den 7 Maj 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 8.

Onsdag den 15 April.

maa antages, at hverken Arrestantens Moder eller Søster har givet ham rimelig Anledning til den af ham mod dem øvede Overlast, samt idet der, selv under Hensyn til, at Arrestanten maa antages at have været noget paavirket af Spiritus — men dog ikke i højere Grad, end at han har vidst, hvad han foretog sig — naar han har gjort sig skyldig i voldelig Adfærd overfor sin Moder og Søster, efter det om hans mentale Tilstand oplyste mangler Føje til at antage, at han ikke skulde have været fuldt tilregnelig, vil han for sit i foranførte Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 203, 201, tildels jfr. § 203, begge §§ sammenholdte med midlertidig Lov af 1 April 1905 § 1, 243, 245, 228, tildels jfr. § 234, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar, hvorhos han i Medfør af § 5 i ovennævnte Lov af 1 April 1905 vil være at anse med en Tillægsstraf af 15 Slag Rotting.

I Henseende til Erstatningen — — — vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 5. Sagfører **Hans Ditlevsen** som Kurator i Bogbinder **Carl Johan Jacobsens Konkursbo** (Bülow)

contra

Schweizisk Ulykkesforsikringsaktieselskab i Winterthur
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Konkursboets Ret til en Forsikringssum.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Maj 1906: De Indstævnte, Schweizisk Ulykkesforsikringsaktieselskab i Winterthur, bør for Tiltale af Citanterne, Bogbinder Carl Johan Jacobsens Konkursbo, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom omtalte Afvisningspaastand ikke foreligger Højesteret til Paakendelse, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Police Nr. 17843 af 30 Juni 1903 havde de Indstævnte, Schweizisk Ulykkesforsikringsaktieselskab i Winterthur, forsikret Bogbinder Carl Johan Jacobsen af Nykøbing paa Falster mod Følgerne af Legemsbeskadigelse. I de Policen paatrykte Kontraktbetingelser udtales det i § 5, at Forsikringstageren ikke maa pantsætte sine Rettigheder ifølge Ulykkesforsikringspolicen, i § 10 angives nærmere, til hvem Erstatning for Dødsfald udbetales, og i § 11 hedder det, at i Tilfælde af Helinvaliditet udbetaler Selskabet til den Forsikrede som Erstatning den i Policen for denne Invaliditetsgrad nævnte Forsikringssum, en lignende Udtalelse findes med Hensyn til Halvinvaliditet, og endelig hedder det med Hensyn til ringere Invaliditet, at Selskabet udbetaler til den Forsikrede en Affindelsessum en Gang for alle af i det højeste 25 pCt. og i det mindste 5 pCt. af den for Helinvaliditet forsikrede Sum. Denne sidste Sum var i Policen bestemt til 10000 Kr. I den sidstnævnte § hedder det endvidere, at naar Parterne ikke kunne blive enige om, hvorvidt der er Invaliditet tilstede eller om dens Grad, da skal saadant Spørgsmaal ikke afgøres ved Proces, men ved en Voldgiftskendelse.

Den 6 Juli 1904 faldt, medens Bogbinder Jacobsen var beskæftiget med en Beskæringsmaskine, Kniven ned over Fingrene paa hans højre Haand og bortskar Spidserne af 3dje og 4de Fingers yderste Led. Han henvendte sig straks til en Læge og indsendte Anmeldelse og Attest om Ulykkestilfældet til de Indstævnte.

Den 21 Juli 1904 blev Bogbinder Jacobsens Bo taget under Behandling ved Nykøbing paa Falster Købstads Skifteret, og den 15de August s. A. tilskrev Boets Kurator, Sagfører H. Ditlevsen, de Indstævnte, hvilke han anmodede om for Fremtiden at træde i Forbindelse med ham vedrørende Erstatningen m. m., idet han gjorde gældende, at Skadelidtes Krav var overgaaet til Konkursboet. De Indstævnte svarede under 17 August hertil, at de kun kunde forhandle med Bogbinder Jacobsen angaaende hans Erstatning, ligesom Erstatningsbeløbet kun vilde blive udbetalt mod hans Kvittering. Bemeldte Kurator lod da den 20 August ved Stævningsmændene for de Indstævnte forkynde en Tilkendegivelse om, at han maatte insistere paa, at den Fallenten tilkommende Erstatning alene kom Boet tilgode, paa hvilken Tilkendegivelse samt tvende andre Skrivelser fra Kurator af 24 og 29 Oktober 1904 de Indstævnte under 31 Oktober nævnte Aar svarede, at Selskabet ifølge Policen ikke havde med nogen anden end den Forsikrede selv at gøre i Anledning af hans Tilskadekommen og derfor ikke kunde indlade sig med Konkursboet eller dets Kurator desangaaende. Ifølge det Oplyste have de Indstævnte, uden at de jævrigt ville have erkendt, at der paahvilede dem nogen Erstatnings-

pligt, ved forligsmæssig Afgørelse tilstaaet og udbetalt Bogbinder Jacobsen en Erstatning af 800 Kr.

Citanterne, Bogbinder Carl Johan Jacobsens Konkursbo, have nu under nærværende Sag, idet de have gjort gældende, at den Bogbinder Jacobsen for det ham forinden Konkursens Indtræden overgaaede Ulykkestilfælde tilkommende Erstatning tilkommer Boet, nedlagt endelig Paastand om, at de Indstævnte tilpligtes at betale dem et saa stort Beløb, som en efter de ovenanførte Kontraktbetingelsers § 11 etableret Voldgift maatte fastsætte, dog ikke over 2500 Kr. og ikke under 800 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 21 December 1904, til Betaling sker, subsidært et saa stort Beløb, som den nævnte Voldgift maatte fastsætte uden den foranførte minimale Begrænsning, hvorhos de have paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have principalt paastaaet Sagen afvist og sig tillagt Kost og Tæring, subsidært paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Den nedlagte Afvisningspaastand er støttet paa, at der er Tvist om Jacobsen ved Ulykkestilfældet er paaført Invaliditet, hvad de Indstævnte ikke erkende, og at Spørgsmaalet om, hvorvidt der er Invaliditet tilstede eller om dens Grad, ifølge Kontraktbetingelsernes § 11 skal afgøres ved Voldgift. Der findes imidlertid intet at være til Hinder for, at Retten paakender Tvisten mellem Parterne, forsaavidt der er Strid om Konkursboets Berettigelse til at indtræde i Fallentens Krav paa at faa Spørgsmaalet om Erstatning afgjort ved Voldgift og til at oppebære den eventuelle Erstatning. Afvisningspaastanden vil derfor ikke kunne tages til Følge.

De Indstævnte have bestridt, at det omhandlede Krav ved Konkursens Indtræden er overgaaet til Konkursboet, idet de have gjort gældende, at Fallenten uanset Konkursen er vedblevet at være Herre over sin Arbejdskraft og Arbejdsevne og derfor ogsaa alene har Krav paa den Erstatning, der tilkommer ham for Tab af Arbejdsevne, samt henvist til Policens Bestemmelser om, at Rettighederne ifølge Policen ikke maa pantsættes, samt til Udtalelserne i Policen om, at Erstatningen fastsættes efter Forhandlinger med den Forsikrede og udbetales til den Forsikrede og endelig til Policens Bestemmelser om, at Erstatningen for Dødsfald udbetales til den i Policen som kravberettiget angivne Person eller, i Mangel af en saadan, til den Afdødes Enke eller Enkemanden, og hvis ingen saadan findes, til den Afdødes Børn o. s. v., saaledes at der ikke bliver Spørgsmaal om at udbetale Erstatning til Afdødes Bo.

Citanterne have heroverfor gjort gældende, at der savnes Hjemmel til at unddrage Konkursboet det heromhandlede forinden Konkursen opstaaede Erstatningskrav.

Den ovennævnte i Policen indeholdte Bestemmelse om, at Forsikringstageren ikke maa pantsætte sine Rettigheder ifølge samme, i Forbindelse med de ligeledes ovenfor gængivne Regler om Udbetaling af Erstatning for Dødsfald og Invaliditetstilfælde findes imidlertid at udelukke, at den Forsikredes Kreditorer kunne søge Fyldestgørelse i hans Ret ifølge Ulykkesforsikringspolicen, og denne Ret vil derfor i Medfør

af Konkurslovens § 1 ej heller kunne inddrages under hans Konkursbo.

Som Følge heraf ville de Indstævnte være at frifinde for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 174. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Marius Nielsen (Def. Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse.

Hads Herreds Ekstrarets Dom af 17 December 1907: Arrestanten Marius Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schou, og til Defensor, Sagfører Terndrup, resp. 15 Kr. og 12 Kr., og i Erstatning til Forsikringsselskaberne »Den alm. Brandforsikring for Landbygninger« 16783 Kr. og til »Danmark« 13577 Kr. 73 Øre. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Februar 1908: Arrestanten Marius Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Erstatningerne og Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Marius Nielsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Marius Nielsen, der er født i Aaret 1887, og som ved Hasle m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 29 April 1903 har været anset efter Straffelovens

§ 228, jfr. § 37, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Dage, men iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Brandstiftelse.

Den 4 December f. A. udbrød der om Morgenen Kl. ca. 4 Ild i den Gaardejer Aage Jensen Overgaard tilhørende, paa Balle Mark beliggende Gaard Balle Nygaard. Foruden af et teglhængt Stuehus bestod Gaarden af tre straatækkede Udbygninger, der ikke var sammenbyggede med Stuehuset, men derimod stod i indbyrdes Forbindelse, nemlig Kostald med Svinesti mod Vest, Lade med en Gennemkørselsport i Midten mod Nord og Hestestald m. v. mod Øst. Endelig hørte der til Gaarden et særskilt beliggende Svinehus og et Materialhus. Samtlige Gaardens Bygninger med Undtagelse af Stuehuset nedbrændte til Grunden, og af Gaardens Besætning indebrændte samtlige Heste, 7 i Tallet, samt 10 à 12 Kreaturer og nogle Svin.

Af Gaardens Beboere, der alle sov paa det Tidspunkt, da Ilden udbrød, laa to Tjenestekarle hver i sit af tvende Karlekamre, der var beliggende bag Hestestalden og med Udgang gennem denne, medens de øvrige Beboere laa i Stuehuset, og af de nævnte Karle maatte den ene for at redde sig springe ud af Karlekammerets Vindue kun iført Skjorte, da Vejen gennem Hestestalden var spærret af Ild og Røg, og Ilden dryssede ned gennem Loftsbrædderne i Kammeret og havde antændt hans Klædeskab.

Brandskaden paa den faste Ejendom og Løsøret er med Vurderingsomkostninger m. v. opgjort til henholdsvis 16783 Kr. og 13577 Kr. 73 Øre.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han forsætlig har paasat den ommeldte Ildebrand under følgende nærmere Omstændigheder:

Arrestanten, der tjente hos Fodermester Carl Nicolajsen, der boede i Balle og havde Malkningen paa Balle Nygaard i Entreprise, var bleven ked af Tjenesten, fordi han hver Dag skulde op Kl. 3³/₄ om Morgenen og skulde malke tre Gange om Dagen, samt, som han ogsaa har udsagt, fordi Lokaliteterne i Gaardens Kostald ikke var hensigtsmæssigt indrettede. Allerede Dagen før Branden havde han tænkt paa at løbe af Tjenesten, men havde atter opgivet det. Da han Branddagen stod op om Morgenen og tog sit Tøj paa, tænkte han atter paa, at det var ubehageligt at skulle op paa den Tid af Dagen, og om det ikke var rettet at blive fri for Tjenesten, og paa Vejen fra Nicolajsens Hjem til Balle Nygaard, hvortil Nicolajsen umiddelbart i Forvejen var gaaet sammen med to af sine Børn, nemlig den 14-aarige Sigrid og den 12-aarige Anders, spekulerede Arrestanten over, om han skulde tage sin Cykle og løbe bort, hvilket han dog opgav, hvorimod han fik den Tanke at ville stikke Ild paa Gaarden, dersom der ikke, naar han kom derhen var Nogen tilstede, som kunde jagttage hans Færd.

Da dette ikke var Tilfældet, gik han, der hjemmefra havde en tændt Lygte i Haanden, fra Gennemkørselsporten i Ladebygningen, som han skulde passere for at komme ind i Gaarden, ind i den østlige Del af Laden, hvortil Adgangen var uhindret, og medens han stillede Lygten paa Gulvet, fremtog han af sin Jakkelumme en Tændstikæske, afrev en Tændstik og holdt denne op til Halmen, hvormed

Størstedelen af Laden var fyldt, og hvoraf noget hang ned over Bræddesiden langs den i nævnte Del af Laden værende Kastelo, hvor han opholdt sig. Han tog derefter Lygten op fra Gulvet og gik tilbage til Gennemkørselsporten, og da han var kommen hen til denne og vendte sig om, saa han, at der var Ild og Røg i Laden, ligesom han, da han havde tilbagelagt den ca. 35 Alen lange Strækning fra Gennemkørselsporten til Kostalddøren, saa Luerne slaa oven ud af Ladebygningen.

Efter at være kommet ind i Kostalden gjorde Arrestanten dog ikke straks Nicolajsen, der tillige med sine to Børn opholdt sig samstedes, bekendt med, at der var Ildløs i Gaarden, men iførte sig først sin Malkebluse og satte sig, ligesom Nicolajsen, til at malke. Først efter en kort Tids Forløb sagde han til Nicolajsen: »Hvad er det derude i Gaarden?« eller: »Det brænder ude i Gaarden«, eller, som Arrestanten ogsaa har forklaret: »Nej se, Carl, der er noget galt ude i Gaarden«, og han var derefter, da Nicolajsen havde aabnet Døren fra Kostalden ud til Gaarden og sørget for, at Gaardens Beboere blev vækkede, behjælpelig med at redde de i Kostalden værende Kreaturer, hvilket ogsaa for Størstedelen lykkedes.

Arrestanten har erkendt, at han vidste, at Gaardens Beboere, da han paasatte Ilden, laa og sov, og at han, da han gik over Gaarden, tænkte paa, at der laa Mennesker ovre ved Hestestalden, ligesom han har indrømmet, at der faktisk har været Livsfare for de to Tjenestekarle, men i Forbindelse hermed har han udsagt, at det ikke var hans Mening, at noget Menneske skulde indebrænde, og at han ikke gjorde sig nogen nærmere Forestilling om, hvorvidt Karlene blev udsatte for Livsfare, samt at han, naar han ikke, forinden han gik ind i Kostalden, kaldte paa dem, nærmest maa antage, at det var for at holde Ilden skjult saa længe som muligt, for at Mistanken vanskeligere skulde falde paa ham.

Under et ifølge Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør har Nicolajsen forklaret, at da Arrestanten henlede hans Opmærksomhed paa Ilden, slog Luerne højt mod Himlen i Hjørnet af Ladebygningen og Hestestalden, men at han ikke tør sige, hvorvidt der allerede dengang var Ild i selve Hestestalden. Fremdeles gaar den af Nicolajsen under bemeldte Reassumptionsforhør afgivne Forklaring ud paa, at han i al Almindelighed sagde til sin Datter Sigrid, at hun skulde løbe ud og kalde paa Folk, hvorimod han, uden at give Sønnen Anders nogen tilsvarende Ordre, indskrænkede sig til at paalægge denne at forlade Stalden, for at han ikke skulde være til Ulejlighed, at Forkarlen vaagnede ved, at Sigrid kaldte hende ved Pige-kammervinduet, som var det første Vindue, hun kom til, og at hun ikke kunde have naaet at komme tidligere ud at kalde paa Karlene, end Overgaard kom ud i Gaarden og raabte paa dem, hvilket skete umiddelbart efter, at der var kaldt paa ham.

Af Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger og af Forsikringselskabet »Danmark« er der nedlagt Paastand om hos Arrestanten at tilkendes i Erstatning henholdsvis 16783 Kr. og 13577 Kr. 73 Øre, og disse Paastande, mod hvilke Arrestanten intet har haft at erindre, ere ved Underretsdommen tagne til Følge.

Selv om der nu efter det Oplyste under Ildebranden maa antages at have været alvorlig Fare for den ene af Gaardens Tjenestekarle,

findes Omstændighederne ved selve Ildspaaættelsen dog ikke at have været saadanne, at Arrestanten maatte indse, at Andres Liv derved udsattes for aabenbar Fare, og han — der paa Foranledning af Overretten har været underkastet Undersøgelse af Distriktslægen, efter hvis derom afgivne Erklæring der ikke er Føje til at betvivle Arrestantens Tilregnelighed — vil derfor for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 281 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

I Henseende til Erstatningerne — — — vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i disse Retninger billiges, være at stadfæste.

Onsdag den 22 April.

Nr. 9. Tømmersvend Christian Andersen (Selv)
 contra
 Tømmersvend August Dittmer (Ingen),
 betræffende Injurier.

Frederiksberg Birks Politirets Dom af 13 November 1905: De ommeldte af Indklagede, Tømmersvend Christian Andersen, benyttede, for Klageren, August Dittmer, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Indklagede bør til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage samt betale Klageren Sagens Omkostninger med 5 Kr. 54 Øre. Det Idømte at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 August 1907: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Tømmersvend Christian Andersen, til Appelindstævnte, Tømmersvend August Dittmer, med 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Appellanten ikke for Højesteret har gentaget sin for Overretten fremsatte Hjemvisningspaastand, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæg-

gelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten, Tømmersvend Christian Andersen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at Appellanten, Tømmersvend Christian Andersen, der i flere Aar havde arbejdet sammen med Appelindstævnte, Tømmersvend August Dittmer, hos en herværende Tømmermester, i Maj Maaned 1904 havde sigtet Appelindstævnte, der var Formand hos nævnte Tømmermester og i den Egenskab førte en Bog — Værkstedsbogen eller Skurbogen — over de Arbejder, som Svendene udførte i Akkord, for at have bedraget ham for Penge og for at have iværksat dette ved at udrive Blade af Værkstedsbogen, og at Appellanten, efter at hans Klage over Appelindstævnte var bleven undersøgt af Tømmermesteren og derefter af Svendenes faglige Organisation og fundet ubeføjet, har udspredt den fornærmelige Sigtelse om Appelindstævnte, at denne skulde have snydt og bedraget Appellanten i de 3 Aar, de havde arbejdet sammen hos fornævnte Tømmermester, at Appelindstævnte skulde have forfalsket Regnskaberne og udrevet Blade af Værkstedsbogen, samt at Appellanten, efter at have fremsat sin Klage over Appelindstævnte paa en i Juli Maaned s. A. afholdt Generalforsamling i Svendenes faglige Organisation, og efter at et nedsat Udvalg havde undersøgt Sagen og fundet Klagen ubeføjet, vedblev at fremsætte sine ubeføjede Sigtelser mod Appelindstævnte, paastod Appelindstævnte under nærværende fra Frederiksborg Birks Politiret hertil indankede Sag de nævnte for ham fornærmelige Udladelser mortificerede, Appellanten anset med Straf for Æreformærmelse og paalagt Sagens Omkostninger. Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, og efter at have haft Udsættelse i Sagen fra 14 November 1904 til 18 September 1905 fremlagde Appellanten Indlæg, hvori han bl. a. opfordrede Appelindstævnte til at fremlægge nogle nærmere betegnede Regnskaber og forbeholdt sig Adgang til yderligere Vidneførsel, og da Appelindstævnte den 2 Oktober s. A. fremlagde Indlæg, hvori han bl. a. erklærede ikke at kunne fremlægge de paagældende Regnskaber, begærede Appellanten Anstand i 3 Uger, hvortil Appelindstævnte bemærkede, at han vilde protestere mod enhver yderligere Anstand, og derefter den 23 Oktober s. A. Anstand i 4 Uger paa Grund af Vidneførsel i fremmed Jurisdiktion, subsidiært 14 Dage paa Grund af manglende Oplysninger og mest subsidiært 14 Dage paa Tilsvær. Appelindstævnte protesterede mod, at der bevilgedes Appellanten Udsættelse, subsidiært mod, at der gaves ham anden Anstand end 8 Dage paa Tilsvær, og ved Politirettens Dom af 13 November 1905 blev den begærte Anstand nægtet, og Sagen endelig paadømt med det Resultat, at de paaklagede Udladelser mortificeredes, og Appellanten idømtes en Bøde til Statskassen paa 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage samt tilpligtedes at betale Appelindstævnte Sagens Omkostninger med 5 Kr. 54 Øre.

Denne Dom har Appellanten derefter indanket her for Retten, hvor han principaliter har paastaaet den indankede Dom annulleret,

den fornævnte af ham den 23 Oktober 1905 for Underretten fremsatte Anstandsbeøgøring taget til Følge og Sagen hjemvist til ny Behandling ved Underretten fra det paagældende Tidspunkt. Subsidiært har han paastaaet sig frifunden eller dog den idømte Bøde nedsat og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Appelindstævnte paastaar den indankede Dom stadfæstet og sig tillagt Appelsagens Omkostninger skadesløst.

Hvad angaar den af Appellanten nedlagte principale Paastand, da maa der vel gives ham Medhold i, at der ikke burde have været nægtet ham Anstand som begært i Retsmødet den 23 Oktober 1905; men, da Appellanten, der har erhvervet Bevilling til her for Retten at føre nye Vidner og fremlægge nye Dokumenter, for Overretten har fremlagt 3 under Sagens Appel optagne Tingavidner og maa antages at have fremført alt, hvad han har at anbringe i Sagen, findes der at mangle tilstrækkelig Grund til af den anførte Aarsag at annullere Dommen og hjemvise Sagen til ny Behandling for Underretten, og Appellantens heromhandlede Paastand vil herefter ikke kunne tages til Følge.

Med Hensyn til Sagens Realitet har Appellanten benægtet at have fremsat de fornævnte Sigtelser mod Appelindstævnte; men da han, der for Underretten har ladet møde ved Sagfører, i sit første Indlæg i Sagen maa anses at have erkendt at have fremsat Sigtelserne, vil der intet Hensyn kunne tages til hans senere fremkomne Benægtelse heraf. Det er dernæst ikke ved de af Appellanten under Sagen fremlagte Bevisligheder godtgjort, at han har haft nogen Beføjelse til at fremsætte de nævnte Sigtelser mod Appelindstævnte, og forsaavidt Appellanten endelig har gjort gældende, at han efter Straffelovens § 219 har været berettiget til retorsionsvis at benytte de anførte Udtalelser om Appelindstævnte, da er det vel godtgjort, at Appelindstævnte en Dag i Foraaret 1904, da Appellanten vilde undersøge Værkstedsbogen, paa Værkstedet med høj Røst har anmodet en af de Tilstedeværende om at paase, at Appellanten ikke forfalskede Bogen; men da det tillige er oplyst, at Appellanten ved den paagældende Lejlighed var kendelig beruset, og et af Vidnerne har forklaret, at Appelindstævntes nævnte Ytring var foranlediget ved, at Appellanten opførte sig paa en meget besynderlig og hysterisk Maade og havde kastet Værkstedsbogen hen ad Gulvet, findes den anførte Udtalelse af Appelindstævnte ikke at kunne hjemle eller undskylde de af Appellanten senere gentagne Gange og, som det efter det Foreliggende maa antages, for en større Kreds af Personer fremsatte fornærmelige Sigtelser mod Appelindstævnte.

De paagældende Sigtelser ville derfor være at mortificere, og vil Appellanten efter Straffelovens § 215 være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde, som findes at kunne fastsættes til 200 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage, og den indankede Dom, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ikke ville kunne forandres i Appellantens Favør, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes Appellanten derhos at burde betale Appelindstævnte med 50 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 190. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Carl Axel Bast (Def. Hansen),
 der tiltales for Tyveri og Ran.

Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 12 Februar 1908: Arrestanten Carl Axel Bast bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schmidt, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Jakobsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Marts 1908: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Axel Bast til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Carl Axel Bast sat under Tiltale for Tyveri og Ran.

Arrestanten, der er født i Aaret 1881, har, foruden at han ved Hobro Købstads Politirets Dom af 2 December 1901 har været anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3, saaledes at den af ham udstaaede Vare-tægtsarrest traadte i Stedet for Straf, tidligere været straffet ifølge Hjørring Købstads Ekstrarets Dom af 10 Maj 1902 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 13 November 1902 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med samme Art Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ifølge Børglum Herreds Ekstrarets Dom af 7 Marts 1903 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og § 251 med Forbedringshusarbejde i 9 Maaneder — hvilken Straf dog ved kgl. Resolution af 20 Marts s. A. blev ned-sat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage — ifølge Nørre-sundby Købstads og Kær Herreds Ekstrarets Dom af 21 August 1903 efter Straffelovens § 253, jfr. § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Han Herredernes Ekstrarets Dom af 23 Ja-nuar 1904 efter Straffelovens §§ 98, 1ste, jfr. 2det Stykke, 101 og 112, 2det Stykke, samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa

Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 15 September 1904 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Viborg Købstads Politirets Dom af 7 Februar 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos der ved Dommen i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 § 8 blev givet ham Paalæg med Hensyn til hans Opholdssted i 2 Aar, og endelig ifølge Børglum Herreds Politirets Dom af 20 April 1906 for Overtrædelse af bemeldte Paalæg med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Søndagen den 15 December f. A. traf Arrestanten i et Gæstgiveri i Hjørring sammen med Arbejdsmand Jens Christian Jensen af Rønnoholm, der har forklaret, at han og Arrestanten ved denne Lejlighed kom til at »prange« om Førstnævntes Lommeur, og at Arrestanten fik dette overleveret, hvorefter han stak det i sin Lomme og nægtede at tilbagelevere det, hvilket han ej heller senere har gjort. Medens Arrestanten har forklaret, at der ikke var Tale om at »prange« om Uret, hvorimod han efter sin Formening kun forlangte at se Jensens Ur, hvilket denne derefter tog op af Lommen, har han erkendt, at han stak Uret i sin Lomme og trods Jensens Opfordring vægrede sig ved at tilbagelevere det, og at han samme Dag i en anden Beværtning pantsatte Uret til Sikkerhed for Betalingen af nydte Drikkevarer, {men senere paa Dagen atter fik det indløst ved Hjælp af Penge, han erholdt af sin Moder. Uret er bragt tilstede under Sagen og vurderet til 5 Kr. Erstatningspaastand er ikke nedlagt.

Samme Dags Aften indfandt Arrestanten sig paany i det ovennævnte Gæstgiveri, hvor ligeledes Arbejdsmand Peder Christian Nielsen af Guldager var tilstede. Ved Nitiden gik denne, der var noget beruset, tilsæns i et Værelse, hvor Arrestanten ligeledes skulde have Natteleje, og ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, da han lidt efter kom ind i bemeldte Værelse, efter at være gaet hen til Sengen, i hvilken Nielsen laa iført en Del af sine Klæder og uden at sove, stak sin Haand ned i Nielsens Bukselomme, idet han udtalte: »Nu tager jeg dine Penge saa nær som 25 Øre«, og derefter udtog af Nielsens Bukselomme og tilegnede sig et Beløb, der maa antages at have udgjort 85 Øre. Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten ved samme Lejlighed tog Nielsens Ur ud af dennes Veste-lomme og tilvandt sig det. Medens Nielsen ikke mærkede, at Arrestanten tog Uret — hvorved bemærkes, at ifølge Nielsens til en Politirapport afgivne Forklaring laa hans Vest paa et i Værelset staaende Bord — raabte han derimod op om, at Arrestanten tog hans Penge. Arrestanten forlod imidlertid Gæstgiveriet medtagende Uret og Pengene, uden at Nielsen, som det maa antages, paa Grund af sin Beruselse var i Stand til at hindre det, og samme Aften tog Arrestanten med Toget til Vraa, hvor han næste Morgen for 3 Kr. 50 Øre solgte Uret til en Arbejdsmand, som han tilfældig traf. Uret er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 3 Kr. udleveret til Nielsen, der har frafaldet Erstatningskrav.

Medens Arrestanten for Tilegnelsen af Nielsens Ur vil være at anse for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, vil det af ham i de øvrige ovenmeldte Henseender udviste Forhold være at tilregne ham som Ran,

og han vil følgelig være at anse efter Straffelovens § 232, 1ste Led, jfr. tildels § 237, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 185. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Jens Christian Lassen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Nørhald, Støvring og Galthen Herreders Ekstrarets Dom af 27 November 1907: Tiltalte Jens Christian Lassen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, erstatte Murerforbundet Peter Edvard Petersen Velling af Dalbynder 25 Kr. og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører M. Christensen, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Buhl, 10 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Februar 1908: Tiltalte Jens Christian Lassen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Lassen til Højesteretssagfører Møldrup og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Mursvend Jens Christian Lassen, der er født i Aaret 1883, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Den 24 Oktober f. A. anmeldte Murerforbundter Peter Edvard Petersen Velling af Dalbyneder til Politiet, at han den foregaaende Dags Morgen var bleven overfaldet og slaaet af Tiltalte, og at der herved var blevet tilføjet ham nogle Læsioner, om hvilke det i en af praktiserende Læge Feveile i Dalbyover Dagen efter Overfaldet paa Grundlag af en samme Dag foretagen Undersøgelse udstedt Erklæring udtales, at der fandtes en Blodudtrædning under Huden under højre Øjes nederste Laag, svarende til Øjenhulens nederste Benrand, at der fandtes enkelte overfladiske Hudafskrabninger over Øjet, paa det blodunderløbne Sted og paa Næsevingen, at Læsionens Karakter tydede paa et Slag (med knyttet Næve) som Aarsag, og at Læsionen ingen Følger vilde faa for Vellings fremtidige Helbredstilstand.

Under den derefter indledede offentlige Undersøgelse har Velling forklaret, at han, der delte Værelse med Tiltalte og Murerforbundter Martinus Olsen, den paagældende Morgen blev vækket ved, at Tiltalte slog ham et Slag i Ansigtet, saa at hans Næse sprang op at bløde. Efter Vellings videre Forklaring foreholdt han nu Tiltalte, at det var en underlig Maade at vække ham paa, men brugte iøvrigt ikke Skældsord eller Fornærmelser mod Tiltalte, der imidlertid som Svar paa Vellings forommeldte Bemærkning kom med en Udtalelse om, at hvis Velling ikke »holdt Kæft«, fik han »nogle flere«.

Vellings Forklaring gaar fremdeles ud paa, at medens han derefter var i Færd med at iføre sig sine Klæder, udskældte Tiltalte ham for en »beskidt Hvalp«, og da Velling hertil bemærkede, at det kunde Tiltalte selv være, slog Tiltalte ham umiddelbart derefter med knyttet Haand i højre Øje, hvorved der bibragtes ham de i forommeldte Lægeerklæring omhandlede Læsioner.

Fornævnte Martinus Olsen har afgivet en edelig Forklaring, der gaar ud paa Følgende: Han, Tiltalte og Velling, der sammen var paa Arbejde i Mejlby den 23 Oktober f. A., sov i samme Værelse. Om Morgenen den nævnte Dag stod han og Tiltalte først op, og medens Velling endnu sov, tog Tiltalte fat i Armene paa Velling, kaldte paa ham og sagde, at han skulde op, og uden at Velling paa nogen Maade fornærmede Tiltalte, slog denne nu Velling i Ansigtet, saaledes at Vellings Næse sprang i Blod.

Velling, der ved Slaget var vaagnet, bebrejdede Tiltalte, at denne havde slaaet ham, og udtalte, at det var en mærkelig Maade at kalde paa, men udtalte sig forøvrigt paa en ordentlig Maade og navnlig uden at bruge Skældsord. Tiltalte udtalte derpaa, at hvis Velling ikke øjeblikkelig tav stille, fik han nogle flere, men Olsen, der derpaa forlod Værelset uden at se, hvad der videre passerede, erindrer ikke, om Velling hertil gav noget Svar. Olsen ved, at Velling ingen Læsioner havde i Ansigtet, før han vaagnede.

Da Olsen senere, efter at have spist, kom ud i Gaarden, saa han Velling staa i Døren holdende sig for Øjet og med Blodet løbende fra det ene Øje ned over Klæderne, hvorhos Velling, idet han viste Olsen

sit Øje, udtalte, at Olsen nu kunde se, hvorledes Tiltalte havde slaaet ham. Vellings Øje var rødt og opsvulmet, og Blodet løb ned fra det højre Øjenbryn.

Tiltalte, der først benægtede overhovedet ved den paagældende [Lejlighed] at have slaaet Velling, har senere erklæret, at han ikke tør benægte Muligheden af at have slaaet Velling i Næsen, medens han fremdeles har fastholdt, at han ikke har slaaet ham i Øjet.

Da det imidlertid efter det Foreliggende, derunder navnlig den ovenmeldte beedigede Vidneforklaring, ikke findes at kunne være Tvivl underkastet, at samtlige de i Lægeerklæringen ommeldte Læssioner ere ved den omspurgte Lejlighed bibragte Velling af Tiltalte, vil der intet videre Hensyn kunne tages til denne Benægtelse.

Ved Vellings Møde i Retten den 6 November forrige Aar blev det, som det i Tilførselen til Retsprotokollen hedder, af Dommeren og Vidnerne attesteret, at Vellings højre Øje endnu fandtes lidt misfarvet under Øjet, og at der endnu i højre Øjenbryns yderste Rand saas et ca. $\frac{1}{3}$ Tomme langt, lægt Saar med lidt Skorpedannelse, og i Forhøret den 11te samme Maaned blev det paa samme Maade konstateret, at der nu, bortset fra et ganske ubetydeligt og helt lægt Saar over Vellings højre Øje i Øjenbrynet, ikke fandtes Mærker af den ham tilføjede Overlast, ligesom Velling erklærede, at han nu var fuldstændig rask og intet Mén havde af Voldshandlingen.

Under Forhøret er det oplyst, at saavel Tiltalte som Velling var i Arbejde hos Førstnævntes Fader, der er Murer, og at Velling, Aftenen før Overfaldet fandt Sted, havde haft noget i Hovedet og ikke var kommet i Seng før Klokken 3 om Morgenen. Her for Retten har Tiltalte derhos ladet fremsætte Oplysninger, hvorefter det maa antages, at han var Formand paa Arbejdspladsen, og at det i denne Egenskab paahvilede ham at faa Velling op om Morgenen.

Under Sagen har Velling paastaet sig tilkendt i Erstatning for Lægeudgifter, Svie, Smerte og Arbejdsudygtighed i en Uge 25 Kroner, og denne Paastand er ved Underretsdommen tagen til Følge.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 8 Dage.

Med Hensyn til den idømte Erstatning — — — vil Underretsdommen — — — være at stadfæste.

Nr. 171.

Advokat Hindenburg

contra

Kirstine Petrine Sommer (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Februar 1908: Den af Tiltalte Kirstine Petrine Sommer forskyldte Straf bortfalder. Tiltalte Maren Kirstine Hansen, Jensens Hustru, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i en Maaned. Aktionens Omkostninger udrede de Tiltalte hver for sit Vedkommende, dog at Salæret til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Hartmann og Tegner, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Maren Jensen alene. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Kirstine Petrine Sommers Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører Winther hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Tiltalte Kirstine Petrine Sommer, der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold, er født den 17 Januar 1887 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 7 Oktober 1904 efter Straffelovens § 180, jfr. § 37, med simpelt Fængsel i 6 Dage, ved samme Rets Dom af 4 Januar 1905 efter Straffelovens § 180, jfr. Lov af 10 April 1874 § 4, og efter denne Lovs § 6, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 12 Dage, og ved samme Rets Dom af 12te Januar 1907 efter Lov af 30te Marts 1906 § 2, 1ste Stykke, med 14 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Tiltalte Maren Kirstine Hansen, Jensens Hustru, der tiltales for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., er født den 21 December 1859 og ikke funden forhen straffet.

Ved Tiltalte Maren Jensens egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun i Tiden fra September 1907 til den 17de December samme Aar har haft et til hendes Lejlighed her i Byen hørende Værelse ugevis udlejet for 5 Kr. ugentlig til Tiltalte Kirstine

Sommer, skønt hun allerede et Par Dage efter Udlejningens Begyndelse blev klar over, at Tiltalte Sommer benyttede Værelset, ikke til varigt Ophold, men udelukkende til deri at drive Utugt.

Tiltalte Kirstine Sommer, hvem der i Henhold til Lov af 30te Marts 1906 § 1 og Lov af 3dje Marts 1860 § 2 — efter forudgaaet Advarsel — den 29de August 1907 til Københavns Politis 3dje Afdelings Tilholds- og Meldingsprotokol blev givet Tilhold om at søge lovligt Erhverv samt endvidere blandt Andet om hver Mandag at melde sig i Afdelingen for at give Oplysning om, hvorledes hun ernærede sig, har erkendt at have overtraadt dette Tilhold, forsaavidt som hun den 4de September 1907 usandfærdig har anmeldt, at hun da havde Arbejde ved Cigarullning hos Hirschsprung & Søn i Tordenskjoldsgade.

Tiltalte Sommer har isøvrigt forklaret, at hun vel i Tiden fra September 1907 til sin Anholdelse den 17de December samme Aar i det Væsenlige ikke har haft anden Fortjeneste, end hvad hun tjente ved om Aftenen og Natten at søge Erhverv ved Utugt, men at hun samtidig saa godt som daglig — Lørdag undtagen — i 5 à 7 Timer har arbejdet uden Vederlag hos Henriette Carlsen, Jensens Hustru, der har Arbejde for det militære Klædedepot, nemlig for at hun saaledes kunde lære Skræddersyning og derved skaffe sig et lovligt Erhverv, og da denne Tiltaltes Forklaring paa forskellig Maade er bekræftet, findes det betænkeligt at anse Tiltalte som den, der har undladt at søge lovligt Erhverv.

Ligeledes findes det betænkeligt paa det Foreliggende at statuere, at Tiltalte har overtraadt Tilholdet ved den 9de September og følgende Meldingsdage at anmelde at hun havde Arbejde ved Syning af Militærbenklæder for Fru Jensen, idet der ikke ses af Politiet at være afæsket hende nærmere Forklaring om, hvad Fortjeneste hun derved havde.

Herefter findes det af Tiltalte Sommer udstaaede Varetægtsfængsel i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne træde i Stedet for den af hende efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1, jfr. midlertidig Straffelov af 1ste April 1905 § 8, 1ste Stykke, forskyldte Straf.

Tiltalte Maren Jensen vil i Medfør af Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stykke, være at anse efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i en Maaned.

Færdig fra Trykkeriet den 14 Maj 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Ruma Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 9.

Onsdag den 29 April.

Nr. 140.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Exam. juris **Holger Valdemar Axel Schultz** (Def. Asmussen),
fhv. Arrestforvarer og Politibetjent **Jens Jensen Jegind** (Def.
Nellemann) og Politibetjent **Carl Christian Nielsen-Mytting**
(Def. Asmussen),

der tiltales for Myndighedsmisbrug og Vold.

Den ved allerhøjeste Ordre af 17 Oktober 1904 ned-
satte Kommissions Dom af 7 September 1906: De Tiltalte Holger
Valdemar Axel Schultz, Jens Jensen Jegind, Carl Christian Nielsen-
Mytting og Daniel Peter Møller bør straffes: Tiltalte Schultz med
Fængsel paa sædvanlig Fangekost i en Maaned, Tiltalte Jegind med
simpelt Fængsel i 14 Dage, Tiltalte Nielsen-Mytting med en Statskassen
tilfaldende Bøde af 200 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde
Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage og Tiltalte Møller med
en Statskassen tilfaldende Bøde af 40 Kroner eller i Mangel af denne
Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Tiltalte
Schultz bør derhos i Erstatning til Husmand Hans Christian Larsen af
Barmose betale 100 Kroner. Aktionens Omkostninger, derunder Salær
til Aktor, Overretsprokurator Mundt, 300 Kroner og til Defensorerne,
Højesteretssagfører Levison eller nu hans Dødsbo 200 Kroner, Over-
retsprokurator Gottschalck eller nu hans Dødsbo 100 Kroner og Under-
retssagfører Kisbye 150 Kroner, udredes af de Tiltalte, En for Alle og
Alle for En, dog saaledes, at Tiltalte Schultz ikke udreder udover $\frac{11}{14}$,
Tiltalte Jegind ikke udover $\frac{1}{7}$, Tiltalte Nielsen-Mytting ikke udover $\frac{1}{14}$
og Tiltalte Møller ikke udover $\frac{1}{14}$. Den idømte Erstatning og de
idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For-
kyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter
Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Sagen ikke foreligger Højesteret til Paaken-
delse for den i forrige Instans tiltalte Daniel Peter Møllers Vedkom-
mende, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte
Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den være at

stadfæste, dog at Bøden for Tiltalte Nielsen-Mylting findes at kunne ned sættes til 100 Kroner, og den subsidiære Straf til 10 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kommissariernes Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Bøden for Tiltalte Nielsen-Mylting ned sættes til 100 Kroner, i Mangel af hvis fulde Betaling inden fjorten Dage efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse træder Hensættelse i simpelt Fængsel i ti Dage. I Salarium for Højesteret til lægges der Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen samt Advokat Nellemann hver 300 Kroner, hvilke Salarier udredes af Tiltalte Schultz med $\frac{9}{14}$, af Tiltalte Jegind med $\frac{5}{14}$ og af Tiltalte Nielsen-Mylting med $\frac{1}{14}$.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Ved allerhøjeste Ordre af 2 Juli 1904 blev det paalagt undertegnede daværende Assistent i Justitsministeriet og Fuldmægtig hos Straffedommeren i Frederiksberg Birk, nu Fuldmægtig i nævnte Ministerium, Frederik Carl Gram Schrøder, at anstille Undersøgelse med Hensyn til forskellige med Vold forbundne Myndighedsmisbrug, der skulde være begaaede af Politifunktionærer i Ringsted Købstads, Ringsted Herreds samt Skjoldnæsholm og Svenstrup Birkers Jurisdiktion.

Da denne Undersøgelse var sluttet, blev det ved allerhøjeste Ordre af 17 Oktober 1904 paalagt undertegnede Assessor i den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret Anton Frederik Lütken og undertegnede Fuldmægtig i Justitsministeriet Schrøder at sammentræde i en Kommission til yderligere at undersøge og paakende denne Sag, hvorunder examinatus juris Holger Valdemar Axel Schultz, daværende Arrestforvarer og Politibetjent Jens Jensen Jegind, Politibetjent Carl Christian Nielsen-Mylting og Fattiggaardsbestyrer, forhenværende Politibetjent Daniel Peter Møller tiltales for Myndighedsmisbrug og Vold.

Under Sagen er Følgende oplyst:

Tiltalte Schultz er født den 10 Marts 1875.

Under 15 April 1902 meddeltes der ham af vedkommende Overøvrighed Konstitution til at udføre Foged-, Auktions-, Aabnings-, Registrerings- samt Notarialforretninger i Ringsted By og Herreds samt Skjoldnæsholm og Svenstrup Birkers Jurisdiktion i den daværende Retsbetjent i Jurisdiktionen Jürgens' Forfald, og denne Konstitution uvidedes under 5 September samme Aar til at omfatte eksekutive Politiforretninger. Den nævnte Fuldmægtigstilling fratraadte Tiltalte den 1 August 1904.

I Tiden fra den 3 Juli til den 1 August 1902 og fra den 26de September til den 28 September samme Aar var Tiltalte af vedkommende Amt konstitueret som By- og Herredsfoged samt Birkedommer i Jurisdiktionen.

Tiltalte Jegind, der er født den 24 August 1865, har fra den

1 Maj 1894 af Byraadet i Ringsted Købstad været ansat som Politibetjent i Købstaden og fra den 1 Juni 1900 af Sorø Amt været ansat som Arrestforvarer i Ringsted.

Fra disse Bestillinger blev han afskediget i Oktober 1904 ifølge Justitsministeriets Ordre af 10de nævnte Maaned.

Tiltalte Nielsen-Mylting er født den 24 September 1865 og har siden den 15 Oktober 1903 været ansat som Politibetjent i Ringsted Købstad.

Tiltalte Møller . . .

Bortset fra, at Tiltalte Møller under sin Militærtjeneste 1 Gang er straffet arbitrært, er ingen af de Tiltalte fundne forhen straffede.

I. Den 23 Juni 1902, da Kommis Anders Christian Hansen opholdt sig paa en Beværtning i Ringsted og der brugte Mund i Anledning af, at det nægtedes at skænke mere for ham, da han ikke var ædru, telefonerede Beværterens Datter, der var alene i Forretningen, efter Politiet. Som Følge heraf indfandt Tiltalte Schultz sig i Beværtningen, hvilken Hansen imidlertid da havde forladt paa Opfordring af 2 Mænd, som Beværterens Datter havde tilkaldt, og Schultz, hvem hun anmodede om ikke at anholde ham, hvad Schultz dog ikke vil have hørt, gik derpaa efter ham, anholdt ham paa Gaden og i Forening med Tiltalte Jegind, der var kommen tilstede, førte han Hansen til Raadhuset.

Tiltalte Schultz har tilstaaet, at han, da Kommis Hansen var bleven ført ind i Raadhusets Forhal, her gav ham et Slag i Ansigtet — en Lussing — der bevirkede, at Hansen faldt om paa Gulvet.

Efter Hansens Forklaring — men Rigtigheden heraf er ikke iøvrigt oplyst — blev han slaet saaledes, at hans ene Øje blev blodunderløbet og dekoloreret. Som Grund til, at han har slaet Hansen som nævnt, har Tiltalte Schultz angivet, at Hansen, der var ikke lidet beruset, under Transporten til Raadhuset brugte Mund, kaldte ham og Tiltalte Jegind for Bondekarle og lod falde nogle Bemærkninger om, at der kunde vanke Prygl, samt vedblev at bruge Mund, efter at han var bleven ført ind i Forhallen, og at han (Tiltalte Schultz) var bleven opbragt dels over denne Hansens Brugen Mund og dels og navnlig over, at Hansen, efter hvad Tiltalte, iøvrigt fejlagtigt, vil have antaget, havde været nærgaaende mod Beværterens Datter i Beværtningen.

II. Den 28 Juni 1902 blev Sømand Carl Christian Hansen anholdt af Tiltalte Schultz paa Gaden i Ringsted som sigtet for Betleri og af denne og 2 andre Personer transporteret til Raadhuset.

Ifølge den af Sømand Hansen under Sagen afgivne Forklaring gik Schultz — hvem Hansen efter sit Udsagn havde stødt fra sig og nægtet at følge med, da han skulde anholdes, fordi Schultz, der var civil, ikke var kendt af ham og ikke opgav at være Politimand — da de kom til Raadhustrappen, i Forvejen op ad denne og blev staaende foroven, og idet de 2 Personer, der havde deltaget i Transporten, passerede forbi ham, slog Schultz ham med knyttet Haand et kraftigt Slag i Ansigtet, saaledes at hans Næse og Mund kom til at bløde meget stærkt.

Tiltalte Schultz har erkendt, at han ved den paagældende Løjlighed har tildelt Hansen et Slag i Ansigtet og derved slaet ham tilblods. Efter Tiltaltes Fremstilling havde Hansen, hvem Schultz straks ved An-

holdelsen vil have vist sit Politiskilt, under Transporten skældt ud og truet ham med Prygl og havde, da de var komne ind i Raadhusets Forhal, skubbet til ham, saaledes at han faldt over paa en der staaende Bænks ene Endestykke og gled ned paa Gulvet, hvorfra han dog øjeblikkelig rejste sig.

Han tildelte derpaa efter sin Forklaring Hansen det omtalte Slag i Ansigtet.

Angaaende Grunden til, at han gjorde dette, har han anført, at han maatte være forberedt paa, at Hansen paany vilde gaa løs paa ham. Han har imidlertid erkendt, at Hansen ikke gjorde Mine hertil, og at der, da Tiltalte slog, intet truende var i hans Optræden, og han har endvidere erkendt, at det i alt Fald var en medvirkende Grund til, at han slog, at han var bleven opbragt paa Hansen over dennes Optræden mod ham.

Tiltaltes Forklaring findes, saaledes som Sagen foreligger oplyst, at maatte lægges til Grund ved Paadømmelsen, men ogsaa efter Tiltaltes egen Forklaring findes hans Handlemaade at maatte anses som en uberettiget Magtanvendelse.

III. Under en Fogedforretning, der den 29 Juli 1902 blev foretaget hos Skræddermester Anders Hansen i Ringsted, anmeldte dennes Hustru for den Fuldmægtig, der foretog Forretningen, at Hansen havde gjort sig skyldig i Mishandling af hende og hendes Datter.

Fuldmægtigen lod ved en Betjent Skræddermester Hansen bringe over paa Byfogedkontoret, hvor Tiltalte Schultz, der da var konstitueret i Embedet, kom tilstede noget efter.

Skræddermester Hansen har om, hvad der derefter passerede, afgivet følgende Forklaring:

Tiltalte Schultz sigtede ham for Mishandling af sin Hustru, og da Hansen dertil udtalte, at saa maatte der jo kunne føres Bevis herfor, svarede Schultz blot, at han var fuld, og lod ham indsætte i Detentionslokalet, hvor han — der efter de foreliggende Oplysninger maa antages at have været noget paavirket af Spiritus, dog ikke i høj Grad — hensad til næste Morgen, da han af Arrestforvareren blev ført over paa Byfogedkontoret, hvor Schultz var tilstede. Efter at Arrestforvareren var gaaet, og efter at Schultz og Hansen saaledes var blevne alene, gav Schultz ham uden nogen Anledning et meget kraftigt Slag med flad Haand paa Siden af Hovedet, og da Hansen derefter lod falde en Ytring, gaaende ud paa, om han ikke kunde blive behandlet paa en anden Maade, skyndte Tiltalte sig bort fra Kontoret.

Kort efter blev Hansen — hvis Hustru, som det maa antages Dagen forud, var bleven afhørt af Tiltalte Schultz og da havde erklæret, at hendes Mand vel havde slaæet hende, men at det ikke havde efterladt Mærker, og at hun ikke denne Gang ønskede ham straffet — dimitteret.

Tiltalte Schultz har oprindelig under Forhørene erkendt, at han ved den paagældende Lejlighed gav Hansen en Lussing, og angivet, at Grunden hertil var, at Hansen paa hans Formaninger svarede, at han vilde blæse ham et Stykke, og formentlig tillige skældte ham ud for Hvalp. Senere under Sagen har Tiltalte forklaret, at Hansen ytrede, at han ikke vilde lade sig noget sige af saadan en Knægt, og at Tiltalte da, idet han blev fornærmet over denne Udtalelse, i Hidsighed

gav Hansen en Lussing eller et Puf — hvilken af Delene vil han ikke kunne erindre.

Hansen har benægtet at have tiltalt Schultz paa upassende Maade, men selv om Tiltaltes ubeviste Forklaring herom lægges til Grund, maa den af Tiltalte, der efter det Foreliggende maa antages at have slaaet Hansen paa Siden af Hovedet som af denne forklaret, udviste voldelige Adfærd anses for ulovlig.

IV. Tiltalte Schultz har erkendt, hvilket stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han en Dag — som det maa antages den 22de August 1902 — da en Person ved Navn Rasmus Nielsen af en Sognefoged var indbragt paa Politikontoret som sigtet for at have betlet og for at have været nærgaaende mod forskellige Kvinder i de Huse, hvor han havde tippet, har givet nævnte Nielsen et Slag i Ansigtet med flad Haand i Vrede over, at han, der var i høj Grad beruset, paa forskellige Spørgsmaal, Tiltalte — der forinden havde sagt, at han var Politifuldmægtig — stillede til ham for at afhøre ham, svarede uartig og spyttede en Skraa hen paa Munden af Tiltalte.

V. Tiltalte Schultz har endvidere erkendt, hvilket ligeledes stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han en Dag i Sommeren 1902, da en 16aarig Fodermesterelev havde gjort en Anmeldelse til Politiet, formentlig om, at han var bleven mishandlet, og Anmeldelsen viste sig at være usandfærdig, har givet Drengen et Par Lussinger med flad Haand i Vrede over, at han — da Tiltalte havde meddelt ham, at der ikke vilde blive gjort ham noget for den urigtige Anmeldelse, og havde bebrejdet ham hans Adfærd, der havde medført, at Tiltalte havde maattet foretage Afhøringer ude i Jurisdiktionen til ingen Nytte — svarede Tiltalte, at han havde saamænd godt af en Løbetur.

VI. Efter en Auktion, der i Marts eller April Maaned 1904 afholdtes i Børstofte, og ved hvilken Brødrene, Indsieder Claus Peter Larsen og Arbejdsmand Rasmus Larsen havde været tilstede og ifølge Tiltalte Schultz's Forklaring havde været højrestede og gjort Spektakel, sad Brødrene sammen paa et Værtshus samme Sted, og i samme Værelse som Brødrene opholdt ogsaa Tiltalte Schultz sig.

Da Brødrene ogsaa nu var højrestede, førte Tiltalte — ifølge sit Anbringende efter forinden at have opfordret dem til Ro og i den Anledning at have faaet et næsvist Svar af Rasmus Larsen og efter en Gang at have udvist dem af Lokalet, til hvilket de desuagtet vendte tilbage — først Rasmus Larsen ud af Lokalet og gav ham et eller to Puf i Nakken (efter et Vidnes Forklaring var det Lussinger med flad Haand), hvorefter han førte Claus Larsen ud af Lokalet, transporterede ham et Stykke hen ad Vejen og gav ham derefter et Puf i Nakken, saaledes at han faldt forover i noget Søle.

VII. Den 6 Juni 1904 bortviste Forvalteren paa Gaarden »Ringsted Kloster« 2 Tjenestekarle Ahlberg og Jensen, der havde drukket sig fulde og været i Slagsmaal, og som havde nægtet at gaa i Arbejde.

Karlene forlod efter Bortvisningen Gaarden, men kom tilbage til Frokosttid og drak med de andre Karle, og lidt senere laa de i Landevejgrøften og raabte til Forvalteren om at komme ud til dem, saa skulde han faa Prygl. Forvalteren telefonerede om Politiassistance, og Tiltalte Schultz gik da ud til Gaarden og fik af Forvalteren en Fremstilling af Spektaklerne, derunder, at de to Karle havde truet ham

med Prygl. Tiltalte og Forvalteren begav sig derpaa hen til Karlene, af hvilke Ahlberg stod paa Landevejen, medens Jensen laa i Landevejsgrøften. Schultz gik hen imod Ahlberg og viste ham sit Politiskilt, og Ahlberg gik da rask hen imod Schultz, idet han tog sin Haand op af Lommen, og Schultz gav da Ahlberg et Par Slag i Ansigtet med flad Haand, hvilke Slag bevirkede, at Ahlbergs Næse sprang op at bløde.

Begge de to Karle blev derefter førte til Ringsted og indsatte i Detentionslokalet.

Tiltalte Schultz har forklaret, at Forvalteren havde skildret Ahlberg som en raa Person og sagt, at Tiltalte godt kunde resikere at faa nogle Prygl af ham, og Tiltalte vil derfor have tænkt sig Muligheden af, at Ahlberg vilde gaa løs paa ham — hvilket efter Tiltaltes Forklaring Ahlbergs Optræden ikke i og for sig gav nogen Anledning til at befrygte — og for at opnaa, at Ahlberg blev bange og forholdt sig rolig, slog Tiltalte ham da som beskrevet.

Efter denne Tiltaltes Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen, findes han ikke at have haft nogen berettiget Anledning til at slaa Ahlberg som nævnt. At Tiltalte har gjort sig skyldig i noget Myndighedsmisbrug overfor Karlen Jensen kan ikke efter de foreliggende Oplysninger anses godtgjort.

For de af Tiltalte Schultz udviste foran under I og II samt IV—VII omhandlede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 125, og for det under III beskrevne Forhold efter Straffelovens § 125, jfr. § 144, 2det Stk.

VIII. Den 8 September 1902 anholdt Tiltalte Schultz en Person ved Navn Christian Olsen for Betleri, førte ham til Raadhuset og indsatte ham i Arresten.

Herom har Tiltalte Schultz afgivet følgende Forklaring:

Da Tiltalte vilde sætte Olsen — der ved Anholdelsen havde været genstridig, og som, da Tiltalte vilde visitere ham paa Raadhuset, havde slaaet Tiltalte over Fingrene — ind i Arresten, gjorde han Modstand og bed Tiltalte, der maatte tumle med ham, i højre Haands Pegefinger. Biddet — der medførte et overfladisk Saar, for hvilket Tiltalte søgte Lægehjælp — gjorde meget ondt, og for at faa Olsen til at holde op at bide, slog Tiltalte ham et Par Lussinger med venstre Haand, hvilket bevirkede, at Olsen gav slip, hvorefter Tiltalte gav ham endnu et Par Lussinger med højre Haand.

At Olsen, hvis Næse og Mund maa antages at have blødt som Følge af de Slag, han fik af Tiltalte, er bleven slaaet yderligere eller under andre Omstændigheder end af Tiltalte forklaret, er ikke godtgjort, og Tiltalte findes herefter ikke overfor Olsen at have gjort sig skyldig i noget Forhold, for hvilket der bør paalægges ham Strafansvar.

IX. Tiltalte Schultz har endvidere afgivet følgende Forklaring:

Bagersvend Axel Vilhelm Clausen indfandt sig en Dag — som det maa antages den 6 Maj 1903 — paa Byfogedkontoret og begærede Tvangspas udstedt, hvad Tiltalte Schultz ikke vilde give ham, da han var professionel Betler og subsistensløs. Schultz paalagde en tilstedeværende Politibetjent at aflevere Clausen til Fattigvæsenet og anmodede Clausen om at gaa udenfor og vente. Dette vilde Clausen

imidlertid ikke, men hagede sig fast i den i Kontorlokalet anbragte Skranke.

Da Schultz for med Magt at sætte Clausen udenfor tog et Tag bagfra i begge hans Skuldre, slog Clausen Hovedet bagud og ramte Schultz paa Munden, der sprang op at bløde.

Schultz fik imidlertid bragt Clausen udenfor i Forhallen, men da hagede han sig atter fast overalt, hvor han kunde faa fat. Under den Kamp, der i Forhallen fandt Sted mellem Tiltalte og Clausen, blev denne væltet om — efter en af et Vidne afgiven Forklaring gik Clausen truende frem mod Schultz, der da gav ham et Puf eller Stød, saaledes at han faldt baglæns om — og i Faldet slog han Hovedet gennem en Dørfyldning, der iøvrigt var mør og ormædt, og som efter samme Vidnes Forklaring formentlig manglede en eller to af de Lister, der skulde holde Fyldningen til Rammen.

Denne Tiltalte Schultz's Forklaring er i det Væsenlige i Overensstemmelse med, hvad der iøvrigt er oplyst i Sagen, og vil være at lægge til Grund ved Paadømmelsen.

Herefter findes Tiltaltes Adfærd mod Clausen ikke at kunne paa- drage ham nogen Straf.

X. Den 20 Juni om Eftermiddagen mellem Klokkerne 1 og 2 indfandt Arbejdsmand Anders Petersen sig i noget beruset Tilstand paa Herredskontoret og forlangte, at Politiet skulde skaffe ham hans Søn, som var indlagt paa Ringsted Sygehus, tilbage fra dette. Da det paa Kontoret blev sagt ham, at Politiet ikke kunde tage sig af Sagen, blev han højtrøstet, bandede og var uartig, og Tiltalte Schultz paabød ham da at gaa.

Det vilde han imidlertid ikke, og Schultz tog ham da i Armen og førte ham fra Kontoret ud i Forhallen, hvorfra han gennem en Korridor transporterede ham videre til Arrestgaarden og derfra til Detentionslokalet, i hvilket han blev indsat, og hvorfra han demitteredes samme Dags Aften Kl. 8¹/₄.

Ved en næste Dag foretaget Lægeundersøgelse konstateredes det, at Anders Petersens venstre Øjelaag var »let blaalig dekoloreret og blodunderløbet — svarende til, hvad man kalder et blaat Øje« — og efter Anders Petersens under Sagen afgivne Forklaring var denne Læsion en Følge af Slag, Tiltalte Schultz havde givet ham ved den omhandlede Lejlighed.

Tiltalte Schultz har om, hvad der passerede, efter at han havde ført Anders Petersen ud af Kontoret, afgivet følgende Forklaring: I Forhallen eller mulig i Korridoren greb Anders Petersen fat i Brystet paa Tiltalte og løftede sin højre Haand som for at slaa ham, og Tiltalte slog da Haanden bort, hvorved han ramte Anders Petersen paa højre Side af Ansigtet, og da Anders Petersen derefter ude i Korridoren gjorde stærk Modstand mod at blive ført afsted og søgte at vælte Tiltalte omkuld, gav Tiltalte, i hvis Vest Anders Petersen stadig holdt fast, ham saa kraftigt, som det var muligt, et Slag i Ansigtet med venstre Haand, hvorefter han fik bragt Anders Petersen ind i Arrestgaarden, hvorfra han lod sig føre til Detentionslokalet.

Tiltalte har erklæret, at han er overbevist om, at han kun har slaaet med flad Haand, og at han ikke tror, at det blaa Øje skyldes Tiltaltes Slag.

Anders Petersen har under Sagen afgivet, at han ikke kan bestride Rigtigheden af Schultz's hele Fremstilling — der i det Væsenlige stemmer med, hvad der er forklaret af Tiltalte Jegind, som overværede det hele Optrin — dog at han er sikker paa, at det blaa Øje skyldes Tiltalte Schultz's Slag.

Selv om der — hvad Sagens Oplysninger vise hen til — maa gaas ud fra, at det blaa Øje er tildelt Anders Petersen af Tiltalte Schultz ved den heromhandlede Lejlighed, findes der, idet Tiltaltes Forklaring maa lægges til Grund ved Paadømmelsen af hans heromhandlede Forhold, ikke at kunne paalægges ham Strafansvar for dette.

XI. Efter at en Person ved Navn Emil Larsson Bratt paa paatrængende Maade havde betlet hos en Familie i Ringsted, opfordrede Tiltalte Schultz ham til at forlade Byen, og da Bratt, efter hvad Tiltalte Schultz har forklaret, desuagtet paany indfandt sig hos den omtalte Familie og var i høj Grad paatrængende, paalagte Schultz Tiltalte Møller at sørge for, at Bratt kom ud af Byen. Møller førte derefter Bratt ud til det Sted, hvor den omtalte Familie, hos hvem Tiltalte Schultz var tilhuse, boede — efter sin Forklaring for at faa konstateret, om Bratt havde betlet der. Tiltalte Schultz kom da tilstede, og ifølge den af Bratt under Sagen afgivne Forklaring fik han derpaa først af Tiltalte Schultz — efter at denne havde sagt til ham: »Hvad, er De ikke kommen ud af Byen endnu?« — en halv Snæs Lussinger og derpaa af Tiltalte Møller ikke saa faa Lussinger.

Tiltalte Schultz har erkendt, at han tildelte Bratt en eller højst to Lussinger, og Tiltalte Møller har erkendt, at han gav Bratt to Lussinger, hvorhos begge Tiltalte, hvis Forklaringer, saaledes som Sagen foreligger oplyst, ikke kunne forkastes, have angivet, at de sloge Bratt, fordi han mukkede og svarede igen.

For dette Forhold ville de Tiltalte Schultz og Møller være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 125.

XII. Den 27 September 1902 — en Sessionsdag — var Husmand Hans Christian Larsen af Barmose i Ringsted. En Nabo af ham var bleven anholdt samme Dag paa Grund af Drukkenskab, og Larsen, der gerne vilde have Naboen med hjem, og som selv var noget beruset, men dog ikke i væsenlig Grad, henvendte sig gentagne Gange paa Torvet udenfor Raadhuset til Tiltalte Møller og anmodede om, at Naboen maatte komme løs. Tiltalte Møller anholdt da Larsen og transporterede ham, der strittede noget imod, til Raadhuset, tildels assisteret af Tiltalte Schultz, der var kommen tilstede paa Torvet, som det maa antages umiddelbart efter, at Anholdelsen var sket. Da Larsen var bleven bragt ind i Raadhusets Forhal, kom Tiltalte Jegind tilstede og indsatte ham i Detentionslokalet. Denne Indsættelse skete om Eftermiddagen mellem Kl. 3 og 5, og næste Dags Morgen Kl. 9 blev Larsen løsladt.

Samme Dag, Larsen saaledes blev løsladt, lod han sig undersøge af praktiserende Læge i Ringsted Christopher Franciskus Christophersen, der under Sagen har forklaret, at Larsen da havde følgende Læsioner:

»I den behaarede Del af Hovedet fandtes 3—4 store Svulster, der sikkert var Følger af Slag med knyttet Haand. Partiernes under Øjnene var udposede og hovne, og Ansigtet var i det Hele hovent og

dekoloreret. Næsen var fuld af stærknet Blod, og Læberne var blodige og opsvulmede. Saa godt som over hele Kroppen, i alt Fald over Bryst, Ryg, Arme og Laar, var der en Mængde ca. $\frac{1}{2}$ Tomme brede dekolorerede Strimer paa ca. $\frac{1}{2}$ Alens Længde. Læge Christophersen har derhos forklaret, at Larsen utvivlsomt maa have lidt store Smerter, og han gik ved Undersøgelsen ud fra, at der vilde bruges 3—4 Uger, inden Larsen, der fik nogle Lægemedler, men som ikke senere henvendte sig til ham, atter kunde være oven Senge.

Denne Lægens Skildring af Larsens Tilstand er bekræftet ved en Række Forklaringer af Folk, der have set Larsen kort efter hans Løsladelse.

Husmand Hans Christian Larsen har afgivet følgende Forklaring:

Da Tiltalte Jegind førte ham til Detentionslokalet, stred han imod og hagede sig fast, hvorfor han af Jegind fik nogle Knubs, og da Jegind i Gangen udenfor Detentionslokalet paabød ham at tage Støvlerne af, og dette ikke gik ham hurtigt nok, slog Jegind ham i det ene Øje med knyttet Haand og satte ham derefter ind i Detentionslokalet. Kort efter begyndte Larsen at dundre paa Detentionslokalets Dør, idet han forlangte at blive fremstillet for en Læge i Anledning af, at han var bleven slaaget af Politiet. Først blev der svaret, at han skulde komme til Læge, men da det ikke blev til noget, begyndte han at dundre paa Døren paany. Denne blev da aabnet, og han traadte ud i Gangen udenfor Detentionslokalet, hvor de Tiltalte Schultz og Jegind greb fat i ham, tumlede med ham og søgte at sætte ham ind i Detentionslokalet igen, medens han paa sin Side gjorde, hvad han kunde, for ikke at blive sat herind, idet han holdt fast i et Trappegælænder, satte Hænder og Fødder imod og søgte at rykke og slaa sig løs, hvorved han, uden dog at have tilsigtet det, meget muligt har ramt Schultz og Jegind med Slag og Spark. Til at begynde med tumlede Schultz og Jegind med ham, stødte og puffede til ham, men derefter gave de sig til at gennembanke ham, hvem de havde væltet om paa Gangen, idet de overdængede ham med Slag og Stød i Hovedet og paa Kroppen, og idet Jegind blandt Andet bankede ham med et Stykke Gummislange. Han blev derefter paany indsat i Detentionslokalet. Larsen maatte, ifølge sin Forklaring, paa Grund af den Medfart, han saaledes havde faaet, og som fremkaldte de ovennævnte Læsioner, holde Sengen det meste af en Uge, ligesom han i længere Tid var uarbejdsdygtig.

Tiltalte Jegind har nægtet at have slaaget Larsen, da denne efter Anholdelsen paa Torvet blev indsat i Detentionslokalet, ved hvilken Lejlighed Larsen efter Jeginds Forklaring ingen Modstand gjorde.

Husmand Larsens Forklaring om, at Jegind ved den nysnævnte Lejlighed slog ham med knyttet Haand i Ansigtet, er vel bekræftet ved en af en da i Arresthuset hensiddende tidligere for Tyveri straffet Persons Forklaring, og vel maa det efter de foreliggende Oplysninger antages, at Larsen havde en Læsion i Ansigtet, da han blev indsat i Detentionslokalet, og at han ikke havde denne, da han blev anholdt paa Torvet, men — blandt Andet under Hensyn til, at det fremgaar af Sagen, at Larsen er bleven stødt eller slaaget af Tiltalte Schultz, da han inden Indsættelsen i Detentionslokalet gjorde Modstand, ved hvilken Lejlighed Tiltalte Schultz efter Tiltalte Møllers Forklaring slog Larsen

i Hovedet med den omtalte Gummislange — findes det overfor Tiltalte Jeginds Benægtelse betænkeligt at anse det for tilstrækkelig bevist, at han har øvet den Vold mod Larsen, som denne sigter ham for at have øvet paa det omtalte Tidspunkt.

De Tiltalte Jegind og Schultz have angaaende, hvad der passerede, da Døren til Detentionslokalet blev aabnet, efter at Larsen havde dundret paa denne og forlangt at komme til Læge, forklaret, at Larsen trængte sig ud gennem Døren, nægtede at gaa tilbage, gjorde voldsom Modstand, slog og sparkede om sig og herved ramte dem, og at Larsen, inden deres Kamp med ham for at faa ham indsat paany i Detentionslokalet, dels fik Slag og Stød af dem med Hænderne og dels blev slaaet med den omtalte Gummislange, der er omtrent $\frac{3}{4}$ Alen lang, ca. 1 Tomme tyk, af massiv Gummi og i den ene Ende beviklet med Sejlgarn.

Tiltalte Jegind har nærmere forklaret, at Tiltalte Schultz, efter at Larsens Modstand var bleven meget voldsom, og efter at Larsen havde erklæret, at han vilde ud, selv om det skulde koste ham hans Liv, gav Ordre til, at Larsen skulde sættes ind med Magt, og at han (Tiltalte Jegind) derefter gav Larsen et Par Lussinger med flad Haand² og derpaa brødes med ham, medens Schultz, der tidligere havde givet Larsen nogle Slag over Hænderne med Gummislangen for at faa ham til at slippe sit Tag i Trappegælenderet, tildelte Larsen Slag paa Kroppen med Slangen, som han holdt om dennes beviklede Ende.

Efter Jeginds Forklaring fik Larsen en Del af disse Slag, efter at han var falden omkuld paa Gangen under Brydningen, og blev ved disse Prygl mere myg, saaledes at det lykkedes at faa ham ind i Detentionslokalet paany.

At han selv har slaaet Larsen med Gummislangen, har Tiltalte Jegind vedblivende under Sagen benægtet, hvorhos han har hævdet, at de Slag, han har givet Larsen, ikke har kunnet frembringe de Læsioner, Larsen senere viste sig at have faaet.

Tiltalte Schultz har forklaret, at han mener kun at have benyttet Gummislangen til dermed at give Larsen et Par ikke kraftige Slag over Fingrene for at faa ham til at slippe sit Tag i Trappegælenderet, og at det er Jegind, der har tildelt Larsen de øvrige Slag, som denne har faaet med Slangen, hvorimod han ikke har villet benægte, at han — hvilket stemmer med, hvad der isvrigt er oplyst under Sagen — har slaaet Larsen i Hovedet med knyttet Næve, hvorhos han har erkendt, at Larsen blev pryglet, for at han skulde opgve sin Modstand mod at blive indsat i Detentionslokalet. Tiltalte Schultz har endvidere erkendt, at det burde være opgivet at faa Larsen indsat i Detentionslokalet, da dette paa Grund af Pladsforholdene frembød særlige Vanskeligheder, og da det vilde have været langt lettere at sætte ham ind i en af Arrestcellerne, og at han (Schultz) allerede paa et tidligt Stadium af Sammenstødet med Larsen var paa det Rene med dette sidste.

Allerede som Følge heraf findes den Gennemprygl af Larsen, ved hvilken han maa have faaet en væsentlig Del af de foran beskrevne Læsioner, at gaa betydeligt ud over den Magtanvendelse, der kunde anses berettiget i den givne Situation. For denne uberettigede Magtanvendelse findes Tiltalte Schultz, der dengang var konstitueret som Politimester, at være ansvarlig, uanset om det maatte være ham selv

eller Jegind — hvad Sagens Oplysninger ikke afgive sikkert Grundlag for ot afgøre — der har pryglet Larsen med Gummislangen.

Hvad Tiltalte Jegind angaar, findes det ikke mod hans Benægtelse bevist, at han har anvendt Magt overfor Larsen paa anden Maade og under andre Omstændigheder end af ham erkendt, og for den uberettigede Magtanvendelse, der som foran omtalt er sket, findes der her- efter og efter det iøvrigt Foreliggende — derunder ogsaa, at han maa anses at have været beføjet til at gaa ud fra, at Tiltalte Schultz forlangte Larsens Modstand brudt, selv om dette skulde ske ved en Gennemprygling som den, der fandt Sted — ikke at kunne paalægges ham Strafansvar.

Medens Tiltalte Jegind saaledes i Henhold til det Anførte ikke vil være at straffe for noget overfor Husmand Larsen udviist Forhold, vil Tiltalte Schultz for den foran beskrevne ulovlige Magtanvendelse være at anse efter Straffelovens § 125, jfr. § 144, 2det Stykke, og efter dens § 203.

XIII. Den 29 Juli 1902 kom de paa Ringsted Fattiggaard anbragte Fattiglemmer Hans Peter Vilhelm Absalon Sohrbeck og Vilhelm Johannes Klint op at slaas paa Fattiggaarden.

Der blev sendt Bud efter Politiet; de Tiltalte Schultz og Jegind kom da tilstede, og af dem blev de to Fattiglemmer transporterede til Raadhuset, hvor de blev indsat i Detentionslokalet.

Sohrbæk har afgivet følgende Forklaring:

Da de Tiltalte Schultz og Jegind var komne ind paa Fattiggaarden, tog Schultz fat i ham (Sohrbeck) og gav ham to kraftige Lussinger med flad Haand. Under Transporten til Raadhuset gik han ikke Schultz hurtigt nok, og da han forklarede Schultz, at han havde et daarligt Ben, sagde Schultz, at det skulde de nok blive enige om, naar de kom hen paa Raadhuset. Da de var komne ind i en Gang i Arresthuset, slog Schultz løs paa ham med knyttet Næve i Hovedet og paa Brystet, uden at han (Sohrbeck) slog paa Schultz.

Sohrbeck har videre forklaret, at han som Følge af de Slag, der var tildelt ham, fik nogle Knuder oven i Hovedet og i lang Tid gik med Smerter i Brystet.

Tiltalte Schultz har oprindeligt under Sagen forklaret, at han paa Fattiggaarden gav Sohrbeck en Lussing eller to, fordi han brugte Mund; senere har han forklaret, at han paa Fattiggaarden slog Sohrbeck til Gengæld for, at denne gav ham et Puf, der dog ikke var stærkere, end at han ikke af den Grund maatte forandre Stilling.

Om, hvad der passerede i Arresthuset, har Schultz forklaret, at Sohrbeck her slog efter ham og ramte hans ene Arm, der som Følge heraf fik en Læsion, saaledes at Brugen af den i den følgende Maanedstid besværliggjordes, og til Gengæld herfor gav han Sohrbeck nogle Slag med flad Haand.

Som Sagen foreligger oplyst, findes den af Tiltalte Schultz afgivne Forklaring om hans Adfærd overfor Sohrbeck og Anledningen til samme at maatte lægges til Grund ved Paadømmelsen.

Efter Sohrbecks Forklaring tog Tiltalte Jegind paa Fattiggaarden fat i Klint, og da denne ikke vilde gaa med, men satte sig til Modværg, tog Jegind ham i Brystet og gav ham samtidig med knyttet Haand et Slag i det ene Øje.

Fattiglem Klint har ligeledes forklaret, at Jegind slog ham et Slag med knyttet Næve i det ene Øje. Grunden til, at han fik dette Slag, har han erklæret ikke at kunne erindre, men han har tilføjet, at Jegind næste Dag sagde til ham, at han ikke havde villet følge med.

Den af Tiltalte Jegind afgivne Forklaring gaar ud paa, at Klint, om hvem han vil have vidst, at han var tilbøjelig til Voldshandlinger, ude i Fattiggaarden stod paa en Trappe og nægtede at ville følge med, og at han sprang ned ad Trappen og greb fat i Tiltalte, der da gav ham et Par kraftige Lussinger med flad Haand, hvorefter han faldt til Ro.

Jegind har erklæret, at han, der nægter at have slaaet paa Klint ved anden Løjlighed end nu anført, formener, at Klint — som efter det Oplyste maa antages at have haft et »blaat Øje«, da han blev indsat i Detentionslokalet, men ikke at have haft et saadant, da Jegind og Schultz indfandt sig paa Fattiggaarden — ikke kan have faaet den omtalte Læsion ved hans Slag.

Selv om der maa gaas ud fra, at Tiltalte Jegind har tildelt Klint det omtalte »blaa Øje«, findes han, idet hans Forklaring om de Omstændigheder, under hvilke han vil have slaaet paa Klint, ikke, saaledes som Sagen foreligger oplyst, vil kunne forkastes, ikke at være overbevist om at have overfor Klint gjort sig skyldig i noget Myndighedsmisbrug, der kan paadrage ham Strafansvar.

Tiltalte Schultz vil for sit, efter hans egen Forklaring, overfor Sohrbeck udviste Forhold, der er udvist paa et Tidspunkt, da han var konstitueret som Politimester, være at anse efter Straffelovens § 125, jfr. § 144, 2det Stykke.

XIV. Den 19 August 1902 indbragte Sognefoged, Gaardejer Søren Jensen af Hyldegaard Arbejdsmand Jens Peter Nielsen af Farindløse til Arresthuset i Ringsted og afleverede ham til Tiltalte Jegind, hvorefter Sognefogden paa Herredskontoret skrev en Rapport angaaende, hvad der havde givet Anledning til Anholdelsen, nemlig en Sigtelse mod Jens Peter Nielsen for Mishandling af sin Hustru. Efter at Tiltalte Schultz var kommen tilstede paa Kontoret og havde læst Sognefogdens Rapport, beordrede han Nielsen bragt op, og Tiltalte Jegind førte derefter Nielsen ind paa Tiltalte Schultz's Kontor.

Arbejdsmand Jens Peter Nielsen har edelig forklaret Følgende:

Da han var kommen ind paa Tiltalte Schultz's Kontor, udtalte denne: »Naa, De har slaaet Deres Kone«, og da Nielsen nægtede at have gjort dette, begyndte Schultz at slaa løs paa ham, idet han først gav ham Lussinger med flad Haand og derefter slog ham med knyttet Haand og ramte venstre Side af Panderegionen, hvor der dannede sig Knuder, som holdt sig i 8 Dage. Han blev derefter atter ført ned i Arresten. Næste Dag blev han løsladt efter at have været i Forhør angaaende den mod ham rejste Sigtelse, under hvilket Forhør hans Hustru erklærede, at hun ikke ønskede ham straffet.

Da Nielsen — der under det nysnævnte Forhør havde beklaget sig til Herredsfogden over at være bleven slaaet som anført, hvilket foranledigede Herredsfogden til at henvise ham til at henvende sig til ham udenfor Retten, hvad Nielsen imidlertid ikke gjorde — blev løsladt, sagde Tiltalte Jegind, efter hvad Nielsen yderligere har forklaret,

til ham, at han havde hørt, at han havde klaget over Behandlingen, og udtalte: »Vil De klage, saa skal jeg klage Dem«, og da Nielsen overfor Jegind benægtede at have slaaet sin Hustru, gav Jegind ham et Slag med knyttet Haand paa Struben og raadede ham til snarest muligt at forsvinde fra Byen, da han ellers vilde blive indbragt paany og da skulde faa »ganske anderledes Tærsk«.

Af Jens Peter Nielsens Hustru, Jensine Kirstine, er det, ligeledes under Ed, forklaret, at hendes Mand, da han kom hjem efter Løsladelsen, klagede over Smerter i Hovedet og mente, at de stammede fra, at han var bleven slaaet her af en af Fuldmægtigene, og at hun saa, at hendes Mand havde Knuder i venstre Side af Hovedet ved Panden, hvor de holdt sig nogle Dage, hvorefter der kom blaa Pletter.

Ovennævnte Sognefoged Jensen har afgivet følgende Forklaring, som han har beediget:

Da Tiltalte Schultz var kommen tilstede paa Herredskontoret og efter at have læst Sognefogdens Rapport havde forlangt Nielsen bragt op paa sit Kontor, tog Schultz, der gik med Armen i Bind, demonstrativt denne ud af Bindet, prøvede den og sagde: »Jo, den kan nok noget endnu«, og opfordrede Sognefogden, der havde opholdt sig i Schultz's Kontor, til at gaa ind i Kontoret ved Siden af.

Da Nielsen var bragt ind i Schultz's Kontor, lukkede Schultz Døren, og Sognefogden hørte da lige med det samme, at der faldt Slag paa Slag, og at Nielsen jamrede sig. Nielsen blev derefter ført tilbage til Arresten.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte Schultz i Tiden fra 15 til 27 August 1902 har søgt Hjælp for en daarlig Arm hos Læge Christophersen i Ringsted, og efter Lægens under Sagen afgivne Forklaring mener han at erindre, at Schultz en Dag, medens han var under Kur for Armen, nævnte, at nu var det vist galt, fordi han havde brugt Armen til at slaa med.

Tiltalte Schultz har oprindeligt under Forhørene forklaret, at han ingen Erindring har om at have slaaet Nielsen, og at han, saafremt han har gjort det, ikke har slaaet uden Anledning, og i denne Forbindelse forklarede han, at han en Dag et Par Aar forud af en Person havde faaet en Lussing paa Kontoret og da til Gengæld havde givet Personen en eller to Lussinger, idet han udtalte: »Nu er det ikke Kvinder eller Deres Kone, De slaaer paa«, og at Nielsen maaske er identisk med denne Person. Senere under Sagen har Tiltalte Schultz erklæret, at det var muligt, at han havde taget fejl i, at Nielsen havde slaaet først, og at han ikke vilde benægte Rigtigheden af Nielsens Fremstilling af det Passerede, samt at han sikkert havde handlet i Hidsighed, uden at han dog kunde oplyse noget om Grunden hertil.

Senere igen under Sagen har Tiltalte erklæret, at han ikke kan erindre, at have handlet som af Nielsen og Sognefoged Jensen forklaret, og at han derfor ikke tør erkende Rigtigheden af deres Forklaringer.

Efter Indholdet af de ovenfor gengivne beedigede Vidneforklaringer i Forbindelse med Tiltalte Schultz's egne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste findes det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Schultz ved den omhandlede Lejlighed uden Føje har slaaet Arbejdsmand Jens Peter Nielsen, saaledes som af denne forklaret, og for sit nævnte Forhold vil denne Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 125.

Tiltalte Jegind har benægtet Rigtigheden af Nielsens Forklaring om, hvorledes han er bleven behandlet af denne Tiltalte, og overfor denne Benægtelse er der ikke ført tilstrækkelig Bevis for Sigtelsens Rigtighed.

Der vil følgelig ikke kunne paalægges Tiltalte Jegind noget Strafansvar for, hvad han saaledes har været sigtet for.

XV. Tiltalte Jegind er dernæst sigtet for, at han en Eftermiddag for nogle faa Aar siden — da der var kommen Anmeldelse til Politikontoret om, at Slagtersvend Valdemar Christian Cramer i beruset Tilstand var kørt bort med et en Anden tilhørende Køretøj, og Tiltalte Jegind i den Anledning var paa Kontoret — har, efter at have indtentet Cramer, uden Føje slaaet ham, hvis venstre Øre senere samme Dag viste sig at være slækket saaledes, at det maatte sys sammen af en Læge, med en Stok i Hovedet.

Tiltalte Jegind har forklaret, at Cramer ved den paagældende Lejlighed gik angrebsvis tilværks mod ham og forfulgte ham, og at han (Tiltalte) da trak sig tilbage, idet han fægtede med sin Stok for at værgе sig, og at Cramer sandsynligvis herunder har faaet nogle Slag af Stokken, af hvilke dog kun et enkelt har ramt Cramers Hoved, og efter Tiltaltes Mening ikke har bevirket den omtalte Læsion af Øret.

Efter den af Cramer under Sagen afgivne Forklaring kan den nævnte Læsion være tilføjet ham ved, at han er faldet, og Tiltaltes Forklaring om, at han kun har slaaet med Stokken for at værgе sig mod den berusede Cramers Angreb, er bestyrket ved de fremskaffede Oplysninger.

Herefter kan det ikke antages, at Tiltalte ved sin Handlemaade ved den omtalte Lejlighed har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

XVI. En Dag i Efteraaret 1903 opstod der Skændsmaal, der gik over til Haandgribeligheder, mellem Ægteparret Arbejdsmand Niels Christian Møller og Hustru Anna Christine, født Jensen, paa deres Bopæl i Ringsted, og den sammesteds boende Helga Schütte, Vognmand Fausings Hustru, telefonerede da om Politiaassistance. Tiltalte Jegind indfandt sig da efter denne Tilstaaelse paa Ægteparrets Bopæl.

Ovennævnte Arbejdsmand Møller — der i 1892 ved Sorø Købstads Ekstraret efter Straffelovens § 268 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og i 1898 ved Korsør Købstads Politiret efter Straffelovens § 256 er anset med simpelt Fængsel i 14 Dage — har afgivet følgende Forklaring:

Efter at Tiltalte Jegind var kommen tilstede og havde talt lidt med hans Hustru, fandt der et Mundhuggeri Sted mellem ham og Jegind, hvilket endte med, at Jegind erklærede, at han skulde i »Fuldekælderens« — Detentionslokalet. Møller gik da ogsaa med. Da de for at forlade Ejendommen havde passeret Gaardspladsen og var komne sammen ud i Ejendommens Port, begyndte et nyt Mundhuggeri imellem dem, og Tiltalte Jegind slog ham da her, uden at Møller havde truet ham eller i det Hele givet ham nogen Anledning hertil, med sin Stok et Slag i Hovedet, hvilket Slag bevirkede, at han faldt baglæns omkuld. Hans Hustru, der var kommen tilstede, sagde da til Jegind, at det skulde han ikke have gjort, hvortil Jegind svarede, at det maaske »kunde hjælpe nogen Tid paa Fyren«. Efter Møllers

videre Forklaring frembragte Slaget med Stokken et blødende Saar i venstre Side af Panden, hvilket Saar har efterladt et Ar, hvorhos han har anført, at han som Følge af Læsionen led en Del Hovedsmerter, der ikke helt have foretaget sig.

Ifølge en den 27 Juli 1904 afgiven Lægeerklæring havde Møller da et $2\frac{1}{2}$ Ctm. langt lineært Ar i Hovedet noget tilvenstre for Midtlinien, begyndende i Panden lige under Haargrænsen og strækkende sig op i den behaarede Del af Hovedet omtrent parallelt med dettes Længdeakse.

Efter Lægeerklæringen stammer dette Ar fra et Saar med skarpe Rande, der kan skyldes Slag med en Stok — men som ogsaa kan hidrøre fra et Fald mod en skarp Kant — ligesom Hovedpinen kan være en Følge af Læsionen.

Tiltalte Jeginds Forklaring gaar ud paa Følgende:

Da Tiltalte var kommen tilstede i Ejendommen, søgte han at tale Møller tilrette. Denne vilde imidlertid ikke lade sig noget sige, blev mere og mere ophidset og traadte Tiltalte over Tærne, hvorefter Tiltalte sagde til ham, at hvis han ikke vilde lade sig tale tilrette, maatte han følge med til Detentionslokalet. Møller forlangte nu at blive anholdt, og Jegind opfordrede ham da til at følge med, hvorefter de fulgtes ad ud i Ejendommens Port. Om, hvad der passerede her, lyder Tiltaltes oprindelige Forklaring paa, at Møller, der gik ved hans højre Side, pludselig vendte sig mod ham, hævede sin ene Haand som til Slag, idet han samtidig udslyngede en Ed paa, at han ikke gik med, og at Tiltalte da for at værge sig mod det truende Angreb gav Møller, om hvem han vidste, at han havde Ord for at være Voldemand, et Slag med sin Stok, ved hvilket Slag Møller — hvem det efter Tiltaltes Overbevisning ramte paa Skulderen eller Halsen og paa højre Side — faldt forover og i Faldet stødte Hovedet mod en Dørkarm eller et Dørtrin.

Under en efter Tiltaltes Defensors Begæring under et Reassumptionsforhør foretaget fornyet Afhøring af Tiltalte, lyder dennes Forklaring paa, at Møller i Porten udtalte, at han vilde slaa Tiltalte ned, at Møller ikke alene hævede Armen som til Slag, men slog ud efter Tiltalte, og at det maa skyldes ikke Slaget, der førtes fra venstre til højre og ikke var kraftigt, men tilfældige Omstændigheder, for Eksempel den hurtige Drejning, Møller foretog, at han faldt om.

Støttende sig til denne Fremstilling har Tiltalte Jegind bestridt, at han har tilføjet Møller noget Saar i Hovedet ved et Stokkeslag, ligesom han har bestridt, at Møller overhovedet fik noget blødende Saar ved den paagældende Lejlighed, og at det foran omtalte Ar skyldes Møller nogen dengang tilføjet Læsion.

Møllers ovennævnte Hustru har edelig forklaret, at hun, der var fulgt efter sin Mand og Tiltalte Jegind ud i Porten, her hørte, at de mundhuggedes, og saa, at Jegind, uden at hendes Mand havde gjort nogetsomhelst Tegn til at ville slaa paa Jegind, hævede sin Stok og slog ham med denne i Hovedet. Hun skyndte sig da hen til sin Mand og saa, at han, der faldt om, da han fik Slaget, havde et Hul i venstre Side af Panden, og at Blodet flød ned ad Siden af Hovedet paa ham, og hun udtalte sig da til Jegind og fik det Svar af denne som af hendes Mand er forklaret.

Efter hendes videre Forklaring, var det hendes Mands Mening at klage til Byfogden over Jeginds Adfærd, men hun fik ham fra det, da hun nødig vilde have, at der skulde komme mere ud af Sagen, end der allerede var kommen.

Af Vognmand Fausings fornævnte Hustru er det forklaret, at Tiltalte Jegind, efter at han havde slaaet Møller, kom ind til hende og fortalte, at han var kommen til at slaa Møller i Hovedet med sin Stok, og formentlig endvidere nævnte, at han havde ramt ham med Dupskoen. Som Grund angav han, at Møller var traadt hen imod ham, som om han vilde tage fat i ham.

Efter hvad Fausings Hustru endvidere har forklaret, saa hun noget efter, at Møller havde en Ansamling af stærknet Blod i venstre Side af Hovedet lidt oppe i den behaarede Del.

Uanset Jeginds Bestridelse heraf, maa det ved de under Sagen fremkomne Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Jegind ved sit Slag med Stokken har slaaet Møller omkuld i Porten og bevirket det omtalte blødende Saar i hans Hoved, og efter de nævnte Oplysninger maa der endvidere gaas ud fra, at Møllers Adfærd ikke har givet ham berettiget Anledning til den Vold, han har udøvet.

For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 125, og efter dens § 203.

XVII. Blikkenslagersvend Vilhelm Nielsen blev den 20 Juni 1904 om Aftenen af Tiltalte Nielsen-Mylting anholdt paa Gaden i Ringsted, hvor han i beruset Tilstand havde foranlediget Opløb. Nielsen vilde ikke lade sig anholde, strittede imod og kastede sig ned og blev da af Tiltalte Nielsen-Mylting i Forening med 3 civile Personer baaret ind gennem Porten til Arrestgaarden og lagt ned her. Tiltalte Jegind kom nu tilstede, og medens Nielsen sad overende paa Jorden, tildelte Jegind ham flere kraftige Slag over Ryggen med en Stok, hvorefter Nielsen rejste sig op. Han, der derefter af Jegind og Nielsen-Mylting blev ført over Arrestgaarden til Detentionslokalet, og som undervejs gjorde Modstand, blev inden Indsættelsen i dette Lokale visiteret, og under dette blev han slaaet af Nielsen-Mylting.

Næste Morgen blev han løsladt, som det maa antages, uden at der blev foretaget noget imod ham i Anledning af den af ham begaaede Gadeuorden.

Om Grunden til, at Tiltalte Jegind slog Nielsen med Stokken som foran omtalt, har denne Tiltalte angivet, at han ansaa det nødvendigt at slaa ham for at afværge Angreb fra hans Side. Herom har Tiltalte Jegind oprindelig under Forhørene forklaret, at Nielsen, da Tiltalte søgte at faa ham til at rejse sig op, med et stærkt Tag rev sin Arm løs og umiddelbart herefter sparkede ham over Skinnebenet, at Nielsen derpaa gjorde Mine til at springe op og gentog, hvad han ogsaa forinden havde udtalt, at han vilde slaa dem fordærvet, og at Tiltalte — der af Udtalelser, der faldt fra Nielsen-Mylting og Slagtermester Niels

Færdig fra Trykkeriet den 21 Maj 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 10.

Onsdag den 29 April.

Peder Christian Zacho, hvilken sidste havde været med til at transportere Nielsen ind i Arrestgaarden, fik den Opfattelse, at de efter Arbejdet med denne Transport var for trætte til, at han kunde vente Assistance af dem — under disse Omstændigheder fandt det nødvendigt for at afværge Angreb og for at komme Nielsen i Forkøbet, før han fik øvet yderligere Vold mod Tiltalte, at slaa løs paa ham. Senere under Forhørene har Tiltalte Jegind forklaret, at Nielsen, da han gjorde Mine til at springe op, sad med en Brændevinsflaske mellem Benene, og under et efter Begæring af hans Defensor optaget Reassumptionsforhør har han tilføjet, at Nielsen, inden Tiltalte slog, havde grebet efter Brændevinsflasken, og at han ansaa det nødvendigt at slaa for at bevirke, at Nielsen opgav at slaa med Brændevinsflasken eller paa anden Maade udøve Angreb paa Tiltalte.

Den Stok, hvormed Tiltalte Jegind slog, maa antages at have været en Spadserestok, Naturstok — med krumt Haandgreb, uden Dupsko, ca. 1 Alen $6\frac{1}{2}$ Tomme lang, ca. 1 Tomme tyk foroven og $\frac{3}{4}$ Tomme tyk forneden.

Af ovennævnte Slagtermester Zacho er det under Sagen forklaret, at Tiltalte Jegind, inden han slog Nielsen, opfordrede denne til at rejse sig op, idet han sagde, at han ellers skulde faa nogle af Stokken.

Han har dernæst forklaret, at der intetsomhelst truende var i Nielsens Optræden, da Jegind slog ham, og at Nielsen — hvem han ikke har set sparke Tiltalte Jegind, og som han heller ikke tror har gjort det — blandt Andet ikke gjorde noget Forsøg paa at slaa med en Brændevinsflaske; det eneste, der var ivejen, var, at Nielsen ikke vilde rejse sig.

Endelig har Slagtermester Zacho forklaret, at hvis der havde været Fare for Angreb, havde han straks kunnet træde til.

Af den $14\frac{1}{2}$ Aar gamle Typografslærling Andræ Hansen, der var krøben op paa et Udhus i Nabogaarden og herfra kunde iagttage, hvad der passerede, er det ligeledes forklaret, at Tiltalte Jegind slog Nielsen med Stokken, da Nielsen ikke efterkom hans Opfordring om at rejse sig op, og at Nielsen — hvem han hverken hørte udstøde Trusler eller saa sparke efter Jegind — sad ganske rolig ned paa Jorden og, da han havde faaet Slagene, rejste sig op.

Det er dernæst af forskellige Personer forklaret, at Nielsen jamrede sig under Slagene og raabte: »Slaa mig hellere ihjel«.

Tiltalte Jeginds Angivelse af, at han har slaaet Nielsen med Stokken for at afværge et truende Angreb af Nielsen — der efter sin Forklaring paa Grund af den berusede Tilstand, hvori han var, intet erindrer af, hvad der passerede i Arrestgaarden — er ganske ubestyrket, og samtlige Sagens Oplysninger vise hen til, at der ikke har været nogen Fare for et Angreb, og at Slagene med Stokken ere givne ikke for at afværge et saadant, men for at fremtvinge, at Nielsen rejste sig op.

Blikkenslagersvend Nielsen har forklaret, at da han næste Morgen vaagnede op i Detentionslokalet, var hans Øre læderet og havde blødt, men han har intet nøjere kunnet forklare om, hvorledes denne Læsion er tilføjet ham.

Af Tiltalte Mylting er det vel erkendt, at han, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, har slaaet Nielsen under Visitationen udenfor Detentionslokalet, men efter hans Forklaring, der ikke kan forkastes, gav han kun Nielsen, der gjorde betydelig Modstand, forsøgte at bide, sparkede omkring sig og raabte op, en lille Lussing — der ikke var af nogen Betydning og ikke kan have voldet hverken Skade eller Smerte — for at faa ham til at forholde sig rolig og tie.

Herefter findes der ikke at burde paalægges Tiltalte Nielsen-Mylting noget Strafansvar for hans overfor Blikkenslagersvend Nielsen udviste Adfærd.

For det af Tiltalte Jegind overfor Nielsen udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 125.

XVIII. Efter at Nielsen var indbragt i Detentionslokalet, anholdt de Tiltalte Jegind og Nielsen-Mylting paa en Beværtning i Ringsted Arbejdsmand Henrik Christian Simonsen i Anledning af, at denne, der havde været sammen med Nielsen paa Gaden, og som var noget beruset, havde blandet sig i Nielsens Anholdelse, blandt Andet ved at raabe, at Politiet skulde lade Nielsen gaa. Simonsen blev ligeledes indsat i Detentionslokalet og løsladt næste Dag, uden at der blev foretaget yderligere imod ham.

Arbejdsmand Simonsen har under Sagen afgivet følgende Forklaring:

Han fulgte godvillig med, da han blev anholdt, og blev af de Tiltalte Jegind og Nielsen-Mylting ført til Raadhuset. Saa snart han var kommen indenfor Porten, blev han slaaet af Nielsen-Mylting, saaledes at han faldt om.

Han rejste sig op, men blev paany slaaet, saaledes at han faldt. Derefter blev han af Jegind og Nielsen-Mylting ført til Arresthuset.

Her blev han atter slaaet om af Mylting, og medens han laa ned og var i Færd med at rejse sig, fik han af en af de Tiltalte — hvilken af dem, ved han ikke — et Slag eller Spark i Hovedet, og han mærkede derefter, at der flød Blod ned ad hans Ansigt. Han blev derefter sat ind i Detentionslokalet.

Om Morgenen var der en lille Blodpøl paa Gulvet, ligesom hans Klæder var tilsølede med Blod. Da han demitteredes, erklærede Jegind til ham, at han vilde raade ham til ikke at komme mere til Ringsted, da han saa skulde faa ganske anderledes Tærsk.

Tiltalte Mylting har afgivet følgende Forklaring:

Simonsen, der var fulgt godvillig med til Raadhuset, greb, efter at være bragt indenfor Raadhusporten, fat i Tøjet paa ham, gjorde

Mine til at træde ham over Tærne og kom med nogle Bemærkninger om, at han selv bestemte, om han vilde gaa fremad eller ikke, og at han (Tiltalte Nielsen-Mylting) da gav Simonsen nogle Slag over Bagen med en Stok, ikke for at afværge noget Angreb, men for at gøre ham det klart, at det ikke kunde nytte ham at gøre Vrøvl længere. Slagene var ikke saa stærke, at de kunde gøre Skade, og Tiltalte har udsagt, at han ikke tror, at Simonsen faldt om ved denne Lejlighed.

Den Stok, hvormed Nielsen-Mylting slog Simonsen, var 1 Alen $10\frac{1}{4}$ Tomme lang, ca. $\frac{3}{4}$ Tomme tyk og forsynet med Metaldupsko. Under Transporten til Detentionslokalet kom Simonsen, efter hvad Nielsen-Mylting siden har forklaret, med en eller anden uartig Bemærkning, og Tiltalte gav ham da en Lussing, og han betvivler ikke, at Simonsen faldt om i Arrestgaarden ved dette Slag.

Ved Visitationen gjorde Simonsen igen noget Vrøvl, og Tiltalte gav ham da atter en Lussing med flad Haand, men han er efter sin Forklaring overbevist om, at Simonsen ikke faldt ved denne Lejlighed.

Tiltalte Mylting har benægtet, at han har tilføjet Simonsen noget blødende Saar i Hovedet — at Simonsen ikke havde noget saadant ved hans Anholdelse, og at han havde det, da han løslødes, er tilstrækkelig godtgjort — og det er ikke mod hans Benægtelse godtgjort, at han har udvist anden uberettiget Magtanvendelse mod Simonsen, end hvad han efter sin ovenførte Forklaring har erkendt.

Tiltalte Jegind har ligeledes benægtet, at han har tilføjet Simonsen den nysnævnte Læsion og har i Forbindelse hermed forklaret, at Blikkenslagersvend Vilhelm Nielsen og Arbejdsmand Simonsen, efter at Sidstnævnte var indsat i Detentionslokalet, tumlede og gjorde Spektakel i dette, saaledes at det — hvilket stemmer med Sagens øvrige Oplysninger — lød, som om de var oppe at slaas, og at han formener, at Simonsen mulig har paadraget sig Læsionen i Hovedet ved under et Slagsmaal — Simonsen har dog nægtet at have været i et saadant — at falde i Detentionslokalet.

Mod Jeginds Benægtelse er det ikke bevist, at han har tilføjet Simonsen den tidnævnte Læsion i Hovedet, og saaledes, som Sagen foreligger oplyst, er det overhovedet ikke godtgjort, at han overfor Arbejdsmand Simonsen har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar.

For det af Tiltalte Nielsen-Mylting overfor Simonsen udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 144, jævnfør § 125.

XIX. Den 14 Februar 1904 anholdt Tiltalte Nielsen-Mylting Mursvend Karl Kaaber paa Gaden i Ringsted, hvor han færdedes i beruset Tilstand og var højtrøstet. Efter den af Kaaber under Sagen afgivne Forklaring havde nævnte Tiltalte, inden han anholdt ham, udtalt, at han vilde følge ham hjem, hvortil Kaaber da svarede, at det behøvedes ikke, da han ikke var mere fuld end Nielsen-Mylting, og da denne derefter havde ført Kaaber til Raadhuset og var kommen ind med ham i Forhallen til dette, gav Tiltalte ham efter Kaabers videre Forklaring et Par Lussinger med flad Haand, idet han erklærede, at han ikke skulde sige om Tiltalte, at han var lige saa fuld som Kaaber selv.

Tiltalte Nielsen-Mylting har benægtet at have slaaet Kaaber som af denne forklaret, og der er ikke under Sagen mod hans Benægtelse ført Bevis for Sigtelsens Rigtighed. Tiltalte Nielsen-Mylting vil derfor ikke kunne straffes for det ham saaledes paasigtede Forhold.

XX. Sophie Storch, Faktor Christiansens Hustru, har under Sagen forklaret, at hun en Formiddag i Sommeren 1904 fra en Lejlighed, fra hvilken hun kunde se ind i Arrestgaarden, iagttog, at en Person, der maa antages at være Christian Jensen af Torpet, af Tiltalte Nielsen-Mylting blev ført over Arrestgaarden, og at nævnte Tiltalte, da han med Personen, der var beruset og vrøv-lende, var kommen til Døren til Detentionslokalet, udtalte: »Er De storsnudet«, og derpaa gav Personen en Lussing, formentlig med flad Haand.

Nævnte Christian Jensen, der af Sagens Oplysninger ses oftere at have været indbragt i Detentionslokalet paa Grund af Beruselse, har forklaret, at han — der, naar han har været fuld, i Reglen intet bagefter kan huske af, hvad der er passeret — ikke mindes at være bleven slaaet af Tiltalte Nielsen-Mylting, og denne har forklaret, at han ingen Erindring har om at have slaaet Christian Jensen, og at han, saafremt han maatte have gjort det, kun har givet ham et Tjat for at stoppe Munden paa ham.

Angaaende den omhandlede Sigtelse mod Tiltalte Nielsen-Mylting, findes der ikke oplyst yderligere end anført, og herefter kan det ikke anses godtgjort, at nævnte Tiltalte har gjort sig skyldig i noget Forhold overfor Christian Jensen af Torpet, der kan paadrage ham Strafansvar.

Den Straf, der i Henhold til de ovenfor anførte Bestemmelser vil være at ikende de Tiltalte for de Forhold, i hvilke de efter det foran Fremstillede maa anses skyldige, findes at burde bestemmes for Tiltalte Schultz's Vedkommende til Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 1 Maaned, for Tiltalte Jeginds Vedkommende til simpelt Fængsel i 14 Dage, for Tiltalte Nielsen-Myltings Vedkommende til en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 20 Dage, og for Tiltalte Møllers Vedkommende til en samme Kasse tilfaldende Bøde af 40 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 4 Dage.

Efter derom nedlagt Paastand vil Tiltalte Schultz have at betale til Husmand Hans Christian Larsen af Barmose i Erstatning for forvoldt Uarbejdsdygtighed, Lidelser og Ulemper, bevirket ved den ham overgaaede uberettigede Vold, 100 Kroner.

En af Arbejdsmand Henrik Christian Simonsen nedlagt Paastand om Erstatning for Svie og Smerte findes, saaledes som Sagen foreligger oplyst, ikke at kunne tages under Paadømmelse.

Torsdag den 30 April.

Nr. 47. Registrator af Varemærker **Harald Holten-Nielsen**
(Liebe efter Ordre)

contra

Fabrikationsfirmaet, Aktiebolaget **B. A. Hjorth & Co.** af
Stockholm (Rée),

betræffende Retten til Registrering af et Varemærke.

Sø- og Handelsrettens Dom af 16 Marts 1907: Citanterne, Aktiebolaget B. A. Hjorth & Co. i Stockholm, kendes berettigede til i Varemærkeregistret for Kongeriget Danmark at erholde registreret det omtalte Varemærke. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte, Registrator af Varemærker H. Holten-Nielsen, til Citanterne med 150 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. I Salær og i Godtgørelse for Udlæg betaler det Offentlige til Overretssagfører M. A. Meyer henholdsvis 80 Kr. og 16 Kr.

Højesterets Dom.

Ligesom Indstævnte har hævdet, at der ikke ved Ordet »Primus« er tilsigtet en Angivelse af de paagældende Varers Beskaffenhed, saaledes skønnes ej heller den anførte Betegnelse at indeholde en saadan Angivelse af Beskaffenheden, som Lov af 11 April 1890 § 4 Nr. 1, jfr. Lov af 19 December 1898 § 1, maa antages at have for Øje. Som Følge heraf maa det billiges, at Indstævntes Paastand er tagen til Følge ved den indankede Dom, og denne vil derfor kunne stadfæstes, dog at Processens Omkostninger blive at ophæve.

Processens Omkostninger for Højesteret ville ligeledes være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 2 Juli 1906 lod Citanterne, Fabrikationsfirmaet, Aktiebolaget B. A. Hjorth & Co. i Stockholm, anmelde til Registrering ved det herværende Varemærke-register Ordet »Primus« som Varemærke for en Række Varesorter, for hvilke Ordet i Forvejen var indregistreret som Varemærke i Citanternes Hjemland, Sverrig.

Indstævnte, Registrator H. Holten-Nielsen, nægtede at foretage den begærede Registrering med den Motivering, at de nævnte Ord maatte opfattes som tilsigtende at angive Varens Beskaffenhed, og at Mærket derfor paa Grund af Bestemmelserne i Lov af 19 December 1898 § 1 ikke kunde registreres.

Denne Afgørelse indankede Citanterne for Indenrigsministeriet, der imidlertid svarede, at det maatte have sit Forblivende ved den indankede Beslutning.

Citanterne have derefter indbragt Sagen her for Retten, hvor de have nedlagt Paastand paa at kendes berettigede til i Varemærkeregistret for Danmark at erholde registreret det omtalte Varemærke og paa, at Registrator idømmes Sagens Omkostninger. Citanterne hævde dels, at der ikke ved Ordet »Primus« er tilsigtet en Angivelse af Varens Beskaffenhed — i hvilken Henseende de henvise til, at Registreringsmyndighederne i Sverrig, hvis Lovgivning paa dette Punkt er den samme som Danmarks, have registreret Varemærket — dels, at de under alle Omstændigheder have Krav paa at faa det registreret i Henhold til Bestemmelsen i Anordningen 28 September 1894 I Nr. 2, jfr. Lov 11 April 1890 § 14 Nr. 4, hvorefter Varemærker, der ere registrerede i et af de Lande, der havde tiltraadt Pariserkonventionen af 20 Marts 1883 om Dannelsen af en international Union til Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret, skulle, forsaavidt de ikke stride mod Moralen eller den offentlige Orden, registreres her i den Form, hvori de i den fremmede Stat ere gyldige«.

Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører M. A. Meyer, paastaet sig frifunden. For det første gør han gældende, at Ordet »Primus« efter dette Ords sproglige Betydning — den første, den ypperste — angiver en Beskaffenhed ved den paagældende Vare, men dernæst gør han gældende, at Anordningens og Lovens ovenciterede Udtryk ikke, som af Citanterne antaget, skulle forstaaes derhen, at de i et af Unionslandene registrerede Varemærker under alle Omstændigheder skulle antages her uden Kritik og uden Hensyn til, om Indlændinge efter den danske Lovgivnings Regler kunde faa et lignende Mærke registreret. Idet Registrator inddeler Varemærkerne i forskellige »Former« eller Arter (Figurmærker, Ordmærker o. s. v.) og idet han derhos hævder, at der i alt Fald for Ordmærkernes Vedkommende maa skelnes mellem deres Forme (o: deres Egenskab af Ordmærke) og deres Indhold (Ordenes Betydning) gør han gældende, at Meningen med Anordningens ovennævnte Udtryk kun er den, at et i et andet Unionsland registreret Varemærke ikke kan nægtes Optagelse i Varemærkeregistret her, blot fordi den danske Lovgivning ikke maatte kende den paagældende Varemærkeart, men at den danske Lovgivnings Regler maa blive afgørende ved Spørgsmaalet om Kravene til Varemærkets Indhold, naar man her har indført og har givet nærmere Regler for den paagældende Varemærkeart. Han erkender herefter, at da Danmark før Loven af 19de December 1898 ikke kendte Ordmærker, maatte inden denne Lovs Emanation alle i en af Unionsstaterne registrerede Ordmærker registreres her uden Hensyn til, af hvilke Ord Mærket bestod, men han hævder, at den nævnte Lov, der under visse Betingelser aabner Adgang til Registrering af danske Ordmærker, heri maa have medført

den Forandring, at ogsaa de i Udlandet registrerede Ordmærker nu maa opfylde denne Lovs Betingelser for at kunne registreres her.

Til Støtte for denne Fortolkning har Indstævnte paaberaabt sig, at den tilsvarende Bestemmelse i forskellige andre Unionslande forstaas paa den af ham hævdede Maade, hvorhos han har henvist til Forhandlingerne i Paris i Aarene 1880 og 1883 om Dannelsen af den fornævnte Union. Han gør gældende, at Bestemmelsen i Konventionens Artikel 6 — som er Grundlaget for det oven citerede Udtryk i den danske Lov af 1890 og i Anordningen af 1894, og hvori det hedder, at »ethvert Fabriks- eller Handelsmærke, der paa foreskreven Maade er registreret i Hjemlandet, skal modtages til Registrering og beskyttes i samme Form (telle quelle) i enhver af Unionens Stater« — er foranlediget ved, at den franske Varemærkelovgivning tillod Anvendelsen ikke blot af de almindelig benyttede Figurmærker, men ogsaa af: »tous autres signes servant a distinguer les produits d'une fabrique ou les objets d'un commerce«, og at Franskændene ønskede at sikre sig, at deres Varemærker kunde blive indregistrerede i alle Unionens Lande uanset, at de fleste af disse Lande dengang ikke tilstedede Registrering af Varemærker, der kun bestod i Ord. De andre Staters Delegerede gik ind paa den forannævnte Artikel 6, men fejede inden Underskriften — som Indstævnte paastaar for at sikre sig mod, at Artikel 6 skulde paalægge en ubegrænset Pligt til at registrere andre Staters Mærker — i Slutningsprotokollens Rubrum 4 følgende autentiske Fortolkning til Artiklen: »1ste Stykke i Artikel 6 skal forstaas saaledes, at intet Fabriks- eller Handels-Mærke kan udelukkes fra Beskyttelse i en Unionsstat paa Grund af den Omstændighed alene, at det med Hensyn til de Betegnelser, som det bestaar af (au point de vue des signes, qui la composent), ikke opfylder Betingelserne efter denne Stats Lovgivning, saafremt det dog i saa Henseende tilfredsstillor Hjemlandets Lovgivning, og det derhos i dette sidste Land er behørig registreret. Med denne Undtagelse, som kun vedrører Mærkets Form, og under fornøden Hensyntagen til Konventionens andre Artikler bliver hver Stats indre Lovgivning at anvende«.

Selv om nu Indstævnte maatte have Ret i, at det har været de vedkommende Delegeredes Mening at forbeholde deres Hjemlande en Beføjelse, der gik i den af Indstævnte antydede Retning, og selv om han ogsaa maatte have Ret i, at Myndighederne i flere andre Unionslande gennemfører en saadan Opfattelse indenfor deres Omraade, kan dette ikke blive afgørende for Forstaelsen af den danske Anordning af 1894 eller den til Grund for denne Anordning liggende Lov af 1890. Ingen af disse Bestemmelser skønnes at afgive Hjemmel for den af Indstævnte hævdede Paastand, som i Virkeligheden heller ikke skønnes at have sikker Hjemmel i Konventionens og dens Slutningsprotokols Bestemmelser, i alt Fald ikke saaledes, som disse lyde i den danske Oversættelse, der er udgaaet sammen med Anordning af 1894 — en Oversættelse, som paa de ovenangivne Punkter af Registratør selv betegnes som misvisende.

De oftomtalte Udtryk i Anordningen af 1894 skønnes efter deres naturlige Betydning i den Sammenhæng, hvori de forekomme, at maatte forstaas saaledes, at in casu et Ordmærke, der er registreret i et Unionsland, skal modtages til Registrering her uden Hensyn til, at det

fyldestgør den danske Varemærkelovgivnings Fordringer til et saadant Ordmærke. Loven af 1898 indeholder heller ikke den fjerneste Antydning af at ville gøre Indskrænkning i den Ret, der ogsaa efter Registrators Opfattelse indtil da havde tilkommet Udlændinge til at faa Ordmærker registrerede.

Citanternes Paastand vil som Følge heraf være at tage til Følge, uden at det bliver nødvendigt at komme ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt Ordet »Primus« under andre Omstændigheder vilde være at nægte Optagelse i Registret som indeholdende en Angivelse af en Beskaffenhed ved de paagældende Varer. Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde tilsvare Citanterne med 150 Kr. Der vil være at tillægge Overretssagfører M. A. Meyer, hvis Sagførelse har været forsvarelig, i Salær 80 Kr. og i Godtgørelse for hafte Udlæg 16 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredag den 1 Maj.

Nr. 173. Højesteretssagfører Bagger

contra

Christen Madsen Henriksen (Def. Møller),

der tiltales for Voldtægt eller Forsøg derpaa eller for uterligt Forhold samt for Tyveri.

Hjerm-Ginding Herreders Ekstrarets Dom af 14 December 1907: Arrestanten Christen Madsen Henriksen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagførerne Aggerholm og Falbe-Hansen, 15 Kr. til Førstnævnte og 12 Kr. til Sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Februar 1908: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen

Madsen Henriksen til Højesteretssagførerne Bagger og Møller 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christen Madsen Henriksen, der er født i Aaret 1877, og som, bortset fra at han 5 Gange har vedtaget Bøder for »Drukkenskab og Gadeuorden«, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Voldtægt eller Forsøg derpaa eller for uterligt Forhold samt for Tyveri.

Efter at det den 23 Februar 1904 var bleven anmeldt til Politiet, at Brolægger Anders Chr. Christiansens 41 Aar gamle sindssyge Hustru, Ane Cathrine Jørgensen, der boede alene i et i Aal beliggende Hus, den foregaaende Nat havde været Genstand for Voldtægt, afgav hun, der var en Del forreven i Ansigtet, og som klagede over Ømhed i Skuldre og Ryg, samme Dag til en Politirapport følgende Forklaring om det Passerede:

Aftenen forud ved 10-Tiden, da hun var ene hjemme og sad i sit Sovekammer, fik hun Besøg af en hende ubekendt Mandsperson, der angav at hedde Jens Christensen og at være Arbejdsmand paa Skive Gasværk, og som, efter at hun paa hans Anmodning havde givet ham noget at drikke, gav sig i Snak med hende om ligegyldige Ting.

Da Mandspersonen stadig ikke gjorde Mine til at gaa, rettede hun ved 12-Tiden en Anmodning desangaaende til ham, hvorpaa han begyndte at blive nærgaaende imod hende, der sad ved et Bord i Stuen, idet han forsøgte at tage om hende. Efter at hun to Gange havde undgaaet ham ved at krybe under Bordet om paa den anden Side af dette, slukkede han en paa Bordet staaende Lampe.

Hun løb nu ud i Køkkenet for derigennem at forlade Huset, men Mandspersonen fulgte efter hende og trak hende trods hendes Modstand ind i Sovekammeret, hvor han kastede hende om paa Gulvet, og efter at have taget hendes Klæder op forsøgte han at faa legemlig Omgang med hende. Hun, der gjorde den Modstand, hun kunde, rev sig imidlertid løs og løb atter ud i Køkkenet for at komme ud, men Mandspersonen slæbte hende paany ind i Sovekammeret, hvor han nu kastede hende paa en der staaende Seng.

Han arbejdede nu med hende, indtil hun blev udmattet, idet han, naar hun skreg, holdt sine Hænder for hendes Næse og Mund, og tiltvang sig efter at have trukket hendes Benklæder, der var lukkede, helt ned, Samleje med hende, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at hun mærkede, at han havde sit mandlige Lem oppe, men ikke, om Sæden gik fra ham, og at selve Samlejet ikke varede længe, ca. 5 Minutter. Mandspersonen rejste sig derefter op, og Ane løb derpaa efter at have tændt Lys og været ham behjælpelig med at finde hans Hue og Stok ind til en Nabo, Husejer Carl Hans Poulsen, i hvis Hjem hun tilbragte Resten af Natten.

I en under Sagen fremlagt, af praktiserende Læge Hansen af Vinderup, der overværede Anes Afhøring til Rapporten, ligeledes den

23 Februar 1904 afgiven Erklæring udtales det, at hendes mentale Tilstand den Dag var tilfredsstillende, og at hendes Udsagn maatte anses for fuldt paalidelige.

I et den 29de næstefter afholdt Forhør afgav Ane dernæst en med Foranførte i alt Væsenligt overensstemmende Forklaring, idet hun dog nu med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Mandspersonen havde opnaaet Samleje med hende, alene udtalte, at han »laa ved hende«.

Endvidere bemærkede hun, at hun som Følge af den hende overgaaede Behandling var bleven rent forstummet og ingenting rigtig kunde huske, hvorhos hun tilføjede, at hun flere Gange i Aftenens Løb havde opfordret Mandspersonen til at gaa, hvad han imidlertid nægtede, selv efter at han var bleven »færdig med hende« og havde fundet sin Hue, og at han, da det var lykkedes hende at smutte ud gennem Stuedøren, løb efter hende uden dog at naa hende.

Efter i nævnte Forhør at have taget Arrestanten, der som mistænkt for den ommeldte Forbrydelse var bleven underkastet Vare-tægtsfængsel, i Øjesyn, erklærede hun derhos, at hun nok troede, at han var den Mandsperson, der havde udvist det paagældende Forhold mod hende, men at hun ikke sikkert kunde genkende ham.

Arrestanten nægtede sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han under Foregivende af, at han i Løbet af Dagen, forinden Forbrydelsen skulde være begaaet, var bleven i høj Grad beruset, paa-stod, at han overhovedet ikke erindrede til det paagældende Tidspunkt at have været hos Ane, og Undersøgelsen blev derfor efter nogen Tids Forløb stillet i Bero.

Den 16 Oktober f. A., paa hvilket Tidspunkt Arrestanten hensad i Holstebro Arrest til Afsoning af en Bøde, afgav han imidlertid »for at lette sin Samvittighed«, Tilstaaelse om, at det var ham, som ved den ovenomeldte Lejlighed havde været hos Ane, hvorhos han, efter at Undersøgelsen mod ham var genoptagen, afgav følgende nærmere Forklaring, som han senere har fastholdt:

Den paagældende Dags Aften, da han saa Lys i det af Ane beboede Hus, gik han, der var en Del svirende, dog ikke i højere Grad, end at han godt vidste, hvad han foretog sig, og som var ubekendt med, hvem der boede i Huset, derind for at faa noget at drikke.

Han traf Ane, om hvem han ikke vidste, at hun var sindssyg og boede alene i Huset, hjemme, og da han efter at have samtalet nogen Tid med hende fik Lyst til at have legemlig Omgang med hende, lagde han sin Arm om hendes Liv, hvilket hun »grinede af«. Han greb derpaa, efter mulig forinden at have bedt hende om Tilladelse til at »ligge hos« hende og faaet et afslaaende Svar, med begge Hænder fat i hende, der sad paa en Stol nær ved Sengen eller mulig paa Senge-stokken, og væltede hende, uden at hun gjorde videre Modstand derimod, idet hun tværtimod »grinte« deraf, baglæns over i Sengen, hvor-paa han lagde sig i denne ved Siden af hende.

Efter derpaa under Modstand og trods Indsigelse fra Anes Side at have løftet hendes Skærter op, knappede Arrestanten hendes Benklæder ned, dog kun ved den ene Side, men da hun vedblivende gjorde Modstand og sagde, at han skulde lade være, afstod han, der ikke vil have haft sine Benklæder opknappede, og som ej heller vil

have kradset Ane i Hovedet eller holdt hende for Munden, fra sit Forehavende og gik sin Vej.

Fornævnte Husejer Carl Hans Poulsen og Hustru Ane Marie Nielsen have hver for sig edelig forklaret, at Ane Jørgensen den paagældende Nat omtrent Kl. halv 1 kom løbende til dem i meget forstyrret Tilstand og med Klæderne i Uorden, og at hun da om det forinden passerede gav en Forklaring, der i alt Væsenligt var ganske overensstemmende med, hvad hun har udsagt i Forhøret den 29de Februar 1904.

Begge Vidner have derhos forklaret, at de den paafølgende Dags Morgen i Ane Jørgensens Ansigt bemærkede en Del Mærker, der saa ud til at være tilføjede hende med Negle, samt at hun den paagældende Nat og Dagen efter deres Formening ikke manglede noget i Henseende til Forstanden, hvorfor de ere overbeviste om hendes Forklaringes Rigtighed, hvorhos Poulsens Hustru særlig har udsagt, at Ane Jørgensens Benklæder, da hun kom til deres Hus, hang nede ved hendes Ankler.

Brolægger Anders Chr. Christiansen har forklaret, at hans Hustru mange Gange har fortalt ham om det ved den foromhandlede Lejlighed passerede, og at hendes Beretninger til ham have været ganske overensstemmende med den af hende i Forhøret den 29 Februar 1904 afgivne Forklaring, om hvis Sandfærdighed han er overbevist.

Christiansen har endvidere udsagt, at han om Morgenen, forinden Arrestanten udviste sit ommeldte Forhold, paa Arrestantens derom fremsatte Spørgsmaal meddelte ham, at hans Hustru boede alene, og at Arrestanten efter hans Formening »naturligvis« ogsaa vidste, hvor hun boede, hvorhos Christiansen har tilføjet, at han, da han om Eftermiddagen efter det med hans Hustru passerede saa hende, bemærkede, at der i hendes Ansigt fandtes en Del smaa Rifter som efter Negle, om hvilke Rifter hun har sagt ham, at hun havde faaet dem ved, at Arrestanten holdt for hendes Mund. Christiansen har paa sin Hustrus Vegne frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

Ane Jørgensen blev allerede den 23 Februar 1904 undersøgt af fornævnte Læge Hansen, i hvis ovenanførte Erklæring det om Undersøgelsens Udfald hedder, at der over Størstedelen af hendes Ansigt fandtes en Del Hudafskrabninger og Rifter, at Beskaffenheden af disse Læsioner, navnlig Rifternes parallelle Forløb, gjorde det meget sandsynligt, at de var tilføjede hende af Negle under Forsøg paa at holde for hendes Mund, samt at der paa højre Skuldres Bagflade fandtes et haandfladestort kontunderet Parti med overfladiske Afskrabninger, hvorhos Hansen i en under 2 December f. A. afgiven Erklæring yderligere har udtalt, at han ved Foretagelsen af fornævnte Undersøgelse ganske sikkert opfattede de i hendes Ansigt forefundne mindre Læsioner som tilføjede hende ca. et halvt Døgn forinden. Ane blev derefter den 25 Februar 1904 undersøgt af vedkommende Distriktslæge, i hvis under s. D. afgivne Erklæring det nærmere hedder, at der i Ansigtet fandtes talrige smalle, dybe og overfladiske Rifter, fyldte med Blod eller i Færd med at læges, hvilke havde en Længde fra $\frac{1}{4}$ til næsten 2 Tommer, at Rifterne, der i det Hele fandtes symmetrisk paa Ansigtets Forflade, fandtes i Panden nær ved Øjnene, men især talrigt

om Næsen, under Øjnene, om Munden og ud ad Kinderne, at der paa venstre Albue fandtes nogle blodunderløbne Pletter af ca. 1 Tommes Størrelse og paa højre Skulder et Par uregelmæssige Dekolorationer, der ikke var dybtgaaende, at de ydre Kønsele i det Hele var stærkt røde, pletvis paafaldende mørkerøde, især om Urinrørets Munding og ved Indgangen til Vagina paa den ene Side, og at der ud ad begge Laar fandtes nogen Hudløshed, hvorhos det sluttelig udtales, at de talrige Smaalæsioner i Ansigtet var samlede paa en saa ejendommelig Maade — »en face« — at et Angreb maatte have været rettet kun mod Mund og Næse, som for at lukke Munden, at Dekolorationerne paa Armene kunde tyde paa en let Kamp, samt at Abnormiteterne om de ydre Kønsele paa Grund af en hos Ane C. Jørgensen forefunden kronisk Lidelse i Kønsgorganerne ikke afgav noget sikkert Støttepunkt, men at der dog var en pletvis stærkere Rødme, der ikke ret vel kunde forklares uden ved »lette Kontusioner (som af membrum virile eller Knoen af en Finger?)«. Forsaavidt Distriktlægen endvidere i Erklæringen havde udtalt, at Ane Jørgensen var sindssyg, men at Sindssygdommen formentlig ikke var til Hinder for, at der kunde tillægges hendes Udsagn Troværdighed og i Forbindelse dermed anført, at hun klart og altid ens gav Meddelelse om den skete Overlast, dog kun indtil et vist Punkt, idet hun ikke erindrede, om den paabegyndte Voldtægt var bleven fuldført, har han i en under 28 Februar 1904 afgiven Erklæring yderligere udsagt, at hendes Meddelelser til ham var mere kortfattede end, men ellers overensstemmende med hendes under 23 s. M. til en Politirapport afgivne Forklaring, »indtil Beretningen om selve Akten«, og at Uoverensstemmelsen mellem hendes Udtalelser ved de forskellige Lejligheder formentlig maatte forklares ud fra hendes Sindssygdom, hvornæst han efter nærmere at have begrundet sin Formening om, at den af Ane først givne Fremstilling af det af Arrestanten mod hende forøvede Forhold er rigtig, har udtalt som sin Opfattelse, at Samleje er bleven fuldbyrdet mere eller mindre fuldstændig, men at den objektive Undersøgelse ikke strengt kan bevise saadant.

Ane Jørgensen har paa Grund af sin Sindssygdom ikke kunnet afhøres under Sagens fornyede Foretagelse.

Forsaavidt Arrestanten endvidere er tiltalt for Tyveri, maa det ved hans med det iøvrigt stemmende Tilstaaelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

En Dag omkring Midten af September Maaned f. A. havde Arrestanten ved Aftenstid begivet sig ud ad Struervej i Holstebro og gik da ind i en til en under Opførelse værende Villa hørende Sidebygning, hvortil Adgangen var ubindret, for at sove.

Her fandt Arrestanten, der den nævnte Aften vil have været noget beruset, en Mursvend Jens Peter Olsen i Holstebro tilhørende gammel Jakke, der hang paa et Søm, og Arrestanten, som ikke selv var iført Jakke, besluttede da at tilegne sig den, hvorfor han tog den paa og efter at have sovet et Par Timers Tid bortfjernede sig med den. Jakken er forefunden i Arrestantens Besiddelse og efter at være vurderet til 2 Kr. udleveret Olsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Et Par Dage efter Tilegnelsen af Jakken kom Arrestanten paa Gaden i Struer ved Aftenstid forbi en aabentstaaende Port, i hvilken der var ophængt flere Par Strømper til Tørring. Af disse tilvendte han sig et Par, som han fandtes iført ved sin Indsættelse i Arresten, og som efter at være vurderet til 50 Øre er udleveret til Ejeren, Overporter Olsen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Efter at Arrestanten paa et den 3 Oktober forrige Aar i Holstebro afholdt Marked havde truffet Arbejdsmand Mads Chr. Buch Nielsen af Ølby og tilbragt nogen Tid sammen med ham paa Markedspladsen, blev de enige om at gaa hen til Svendehjemmet for at faa noget at spise.

Da Nielsen paa Vejen derhen viste Arrestanten, at han var i Besiddelse af 15 Kroner, nemlig en Tikroneseddel og en Femkroneseddel, som indsvøbt i et Stykke Papir laa i hans indvendige højre Jakkelomme, besluttede Arrestanten at tilegne sig Pengene, hvilket han noget senere iværksatte, idet han, da Nielsen — der ligesom Arrestanten maa antages ved den omhandlede Lejlighed at have været noget beruset — pludselig standsede paa Gaden og tog Arrestanten om Halsen, stak sin ene Haand ned i den Lomme, i hvilken han havde set Nielsen lægge Papiret med Pengene, og tog det til sig.

Af Pengene anvendte Arrestanten samme Dag 10 Kr. til Betaling af en Gæld, medens han har brugt Resten til Fortæring. Nielsen har frafaldet Krav paa Erstatning.

Medens der nu, forsaavidt angaar Tiltalen for Voldtægt eller Forsøg herpaa eller for uterligt Forhold, efter Omstændighederne ikke mod Arrestantens Benægtelse vil kunne gaas ud fra, at Samleje ved den foromhandlede Lejlighed er blevet fuldbyrdet, og medens det Foreliggende ej heller giver aldeles tilstrækkelig Føje til at forkaste Arrestantens Forklaring om, at han afstod fra sit Forehavende, da Ane Jørgensen under fortsat Modstand anmodede ham herom, maa det paa den anden Side efter de Ane Jørgensen tilføjede Læssioner og Sagens øvrige Oplysninger antages, saavel at hun — der maa anses at være uberygtet — har gjort alvorlig Modstand mod Arrestantens Tilnærmelser, som at denne ved Anvendelse af Vold har udvist uterligt Forhold overfor hende.

Herefter vil Arrestanten for sit i de ovenanførte Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, samt efter dens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom — — — — vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 4 Maj.

Nr. 197. Højesteretsagfører Asmussen

contra

Harald Josephsen Overgaard (Def. Møldrup),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Handel med samt Ind- og Udførsel af Landbrugsprodukter af 30 Marts 1906 med dertil sig sluttende Anordning og Bekendtgørelse.

Løgstør Købstads og Aars og Slet Herreders Politirets Dom af 12 September 1907: Tiltalte, Detaillist Harald Josephsen Overgaard af Løgstør, betaler i Bøde til Statskassen 50 Kroner. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 November 1907: Tiltalte Harald Josephsen Overgaard bør til Statskassen bøde 100 Kroner. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Dahl, 15 Kroner til hver. Den idømte Bøde udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden for sit Forhold med Hønsyn til de i Sagen ommeldte Papirmærker; men ej heller med Hønsyn til hans øvrige i Dommen anførte Forhold vil der kunne paalægges Tiltalte Strafansvar, idet § 6 i Loven af 30 Marts 1906 ikke paabyder Forhandling i original Emballage af dansk Smør, og den videregaaende Bestemmelse i § 3 i Bekendtgørelsen af 1 September 1906 saaledes savner Hjemmel i Loven.

Thi kendes for Ret:

Harald Josephsen Overgaard bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Møldrup 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Harald Josephsen Overgaard, der ifølge sin Forklaring er født i Aaret 1876, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov om Handel med

samt Ind- og Udførsel af Landbrugsprodukter af 30 Marts 1906 med dertil sig sluttende Anordning og Bekendtgørelse.

Det fremgaar af de Oplysninger, der ere tilvejebragte under et paa Foranledning af Smør- og Margarinekontrollens 3dje Distrikt den 16 April d. A. inden Løgstør Købstads Politiret optaget Forhør, at Tiltalte, der har Borgerskab som Detailhandler saavel i Løgstør, hvor han har Bopæl, som i Nibe, og som i begge disse Byer har Udsalg bl. a. af dansk Smør, har plejet en Gang om Ugen til Filialen i Nibe at afsende 20 Pd. Smør, som han i Løgstør har udtaget af en lovlig mærket Treding Smør — tilvirket af pasteuriseret Fløde — fra »Hobro Fællesmejeri« og anbragt i anden Emballage, i Reglen en overskaaren Treding, i hvilken Emballage de 20 Pd. Smør ere blevne forsendte til Nibe og der fremlagte til Salg, samt at Tiltalte har forsynet det til Filialen bestemte Parti Smør med et Papirmærke, som det i kgl. Anordning om Mærkning af Smør m. m. af 30 August 1906 § 1, næstsidste Mbr., normerede, hvilket Mærke han enten har aftaget sammen med en Skive Smør fra den samme Treding, hvoraf de 20 Pund ere udtagne, eller har taget fra en anden original Pakning.

Ved et af Inspektøren ved fornævnte Kontrol-distrikt den 23 November f. A. i nævnte Filial foretaget Eftersyn forefandtes der saaledes en overskaaren Smørfustage — Ballie — som ikke paa nogen af Staverne var forsynet med det i ovennævnte kgl. Anordning foreskrevne Lurmærke, og ved et Eftersyn sammesteds den 25 Marts d. A. forefandtes 6 Pund Smør liggende i en overskaaren Treding, der heller ikke var mærket som foreskrevet, idet Mærket kun havde en Lurstav, hvorhos der ikke paa Smørret fandtes noget Papirmærke (Kontrolseddel), i hvilken Henseende Tiltalte har forklaret, at Kontrolsedlen kan være bleven ødelagt eller maaske udleveret med noget af det solgte Smør.

Det maa antages, at det af Tiltalte til Salg fremlagte Smør stedse har været forsynet med Skilt som i Lovens § 6, 2det Pkt., foreskrevet.

Efter Indholdet af de Regler, der ved den ovenciterede kgl. Anordning ere givne om, hvorledes der paa Tilvirkningsstedet skal anbringes Papirmærker paa selve det tilvirkede Smør, sammenholdt med § 3 i Landbrugsministeriets Bekendtgørelse af 1 September 1906 angaaende Mærkning m. m. af inden- og udenlandske Landbrugsprodukter, kan Tiltalte nu ikke anses at have paadraget sig Strafansvar efter fornævnte Lov af 30 Marts 1906 ved det af ham udviste Forhold med Hensyn til de forommeldte Papirmærker. Idet det derimod maa anses at følge af de Bestemmelser, der ere givne i ovennævnte Lovs § 5, 1ste Pkt., og § 6 samt den ligeledes ovennævnte Anordnings § 1, jfr. § 3 i Landbrugsministeriets fornævnte Bekendtgørelse, at indenlandsk Smør, der er tilvirket af pasteuriseret Fløde, ved Salg her i Landet skal holdes anbragt i den originale Emballage med den i Anordningens § 1 paabudte Mærkning, vil Tiltalte for de af ham begaaede Overtrædelser af nævnte Paabud være at anse efter ovennævnte Lovs § 9, 1ste Mbr., 1ste Pkt., med en Bøde til Statskassen, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 100 Kr.

Nr. 66. **Skræddermester Sophus Olsen** (Ingen)

contra

Grosserer Vilhelm F. Jensen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, **Skræddermester Sophus Olsen**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 72. **Fabrikant Martin Schou** (Ingen)

contra

Vald. Sørensen, Hamborg (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, **Fabrikant Martin Schou**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Færdig fra Trykkeriet den 27 Maj 1908.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 11.

Mandag den 4 Maj.

Nr. 196. Højesteretssagfører Winther

contra

Jens Stephen Borris (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 samt for Betleri.

Lemvig Købstads Ekstrarets Dom af 27 Februar 1908: Arrestanten Jens Stephen Borris bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage og betale Aktionens Omkostninger, herunder i Salær til Sagfører Esmann og Prokurator Raunholdt henholdsvis 15 og 12 Kr. Det paalægges derhos Arrestanten i et Tidsrum af 2 Aar fra hans Løsladelse efter Udtaaelse af Straffen at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Marts 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Stephen Borris til Højesteretssagførerne Winther og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Stephen Borris for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 samt for Betleri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1862, har — foruden at han ifølge sin egen Erkendelse gentagne Gange i Løbet af de senere Aar har inden Politiretten vedtaget Bøder for i beruset Tilstand at have gjort sig skyldig i Gadeuorden — tidligere været straffet ifølge Hellum-Hindsted Herreders Ekstrarets Dom af 25 September 1888 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Aalborg Købstads Politirets Dom af 30 September 1898 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Dage, ifølge Skodborg-Vandfuld Herreders Politirets Dom af 29 November 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3, sammenholdt med midlertidig Lov af 1 April 1905 § 8, med samme Slags Fængsel i 10 Dage og ifølge Lemvig Købstads Politirets Dom af 9 Juli 1907 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Ifølge de af Fattiggaardsbestyrer Poulsen i Lemvig og Manufakturhandler Smith, sammesteds, under Sagen afgivne edelige Forklaringer indfandt Arrestanten sig Søndag den 2 Februar d. A. om Eftermiddagen ved Totiden i Arbejdsstuen paa Lemvig Fattiggaard, hvor han gav sig til at traktere de tilstedeværende Fattiglemmer med Brændevin, som han medførte i en Pægleflaske. Da Poulsen i den Anledning kom tilstede i Arbejdsstuen og opfordrede Arrestanten — der ifølge Poulsens Forklaring af og til er kommet paa Fattiggaarden for at besøge Kammerater, hvem han da mod Bestyrerens Forbud har villet traktere med Brændevin — til at forlade Fattiggaarden, viste han sig uvillig hertil, og da Poulsen derfor transporterede ham ud af Stuen, strittede han imod og brugte Mund, ligesom han, medens han efter at være kommet udenfor Fattiggaardens Indgangsdør endnu befandt sig paa Gaardens Grund, vedblivende vægrede sig ved at forlade Fattiggaarden og fortsat brugte Mund, idet han bl. a. udskældte Poulsen for »Skomagerpjalt« og, som Poulsen har forklaret, for »Lommetyv«, hvorhos han, idet han tog sin Stok i den tynde Ende, truede saavel Poulsen som Smith, hvilken Sidstnævnte ved den ommeldte Lejlighed var i Besøg paa Fattiggaarden, med Prygl, hvis de kom ham nær. Først da Arrestanten hørte, at Poulsen gav Ordre til at hidkalde Politiet, forlod Arrestanten Fattiggaarden.

Arrestanten, der ifølge sin Forklaring samme Dag var ankommet til Lemvig fra Nørre Nissum, hvor han havde Arbejde, og som lidt over Middag under Besøg paa forskellige Beværtninger havde til Drikkevarer opbrugt et Beløb af mindst 5 Kr., som han havde haft med til Byen, har erkendt, at han derefter om Eftermiddagen var inde paa Fattiggaarden medbringende en Pægl Brændevin, hvormed han, skønt han vidste at saadant var forbudt, trakterede Lemmerne, og at han derfor blev bortvist af Bestyreren. Derimod har han udsagt, at han, der ved den nævnte Lejlighed var beruset, ikke kan huske, at han paa Fattiggaardens Grund har udskældt Bestyreren, hvorimod det, som han videre har forklaret, godt kan være, at han efter at være kommet udenfor Fattiggaarden har brugt Mund overfor Bestyreren, uden at han dog kan huske, hvilket Udtryk han har benyttet. Arrestanten har derhos forklaret, at han ikke blev sat ud med Magt af Bestyreren, men at han gik ganske godvilligt, hvortil han dog i et senere Forhør har føjet, at han dog ikke var villig, idet Bestyreren maatte tage ham i Armen, hvorfor han maatte gribe fat i Døren for ikke at falde.

Uanset det saaledes af Arrestanten Anførte maa det imidlertid ved de ovennævnte beedigede Vidneforklaringer samt det isøvrigt under Sagen Oplyste, derunder de af nogle af de paagældende Fattiglemmer afgivne Forklaringer, anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det af Poulsen og Smith omfoklarede Forhold.

Ved Arrestantens egen med det isøvrigt Foreliggende stemmende Tilstaaelse er det derhos godtgjort, at han den ovennævnte Eftermiddag efter, som meldt, at have opbrugt sine Penge har betlet i Lemvig.

For sit i de ommeldte Henseender udviste Forhold er Arrestanten — der efter Sagens Oplysninger vel maa antages ved den fornævnte Lejlighed at have været under Indflydelse af nydte Drikkevarer, men dog ikke i en saadan Grad, at det har kunnet influere paa hans Tilregnelighed — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 100 og 101 samt Lov 3 Marts 1860 § 3, men Straffen, der ved Dommen er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og med den heraf flydende Nedsættelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 § 8 er paalagt Arrestanten i et Tidsrum af 2 Aar efter hans Løsladelse efter Udtaaelse af Straffen at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham, — — — saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 5 Maj.

Nr. 6. Frøken Nielsine Johnsen (Bülow)

contra

Foreningen »Arbejdernes Kolonihaver« i Randers (Rée efter Ordre) samt Brænderibestyrer Carl Holm og Konsul Just Abildgaard (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en Opsigelse af en Panteobligation er bortfalden paa Grund af, at en Forudsætning er bristet.

Randers Købstads Fogedkendelse af 20 Oktober 1905: I den pantsatte Ejendom Matr. Nr. 497 c af Randers Købstads Markjorder, af Hartkorn 5 Skp. 2 Fdk. (ifølge Opgivende ved Landbrugsministeriets Skrivelse af 29 April 1902 udstykket i Parcellerne Matr. Nr. 497 c og 497 h til au inklusive) med Bygninger og Tilbehør, mur- og nagelfast, derunder 3 Kakkellovne, 1 Komfur og 1 Grubekedel, hvilket alt af Vidnerne vurderedes til 12000 Kr., samt i Ildsvaades-tilfælde i det Pantsattes Assurancesummer, dekreterede Fogden derefter Rettens Udlæg til Forauktionering at være sket til Fyldestgørelse af den opgjorte Fordring med videre paaløbende Renter og Omkostninger.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Oktober 1906: Den paa-
 ankede Udlægsforretning ophæves. I Procesomkostninger for Over-
 retten, betaler Appellinstævnte, Frøken Nielsine Johnsen, til Appellan-
 terne, »Arbejdernes Kolonihaver« i Randers, Brænderibestyrer Carl
 Holm og Konsul Just Abildgaard, 60 Kr., der udredes inden 15 Dage
 efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil
 den efter den af den indstævnte Forening nedlagte Paastand
 være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellantinden
 for nævnte Indstævntes Vedkommende have at udrede efter
 Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 Til det Offentlige betaler Appellantinden, Frøken
 Nielsine Johnsen, det Retsgebyr, som skulde erlæg-
 ges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som
 skulde bruges, saafremt Sagen ikke, forsaavidt an-
 gaar Indstævnte, »Arbejdernes Kolonihaver«, havde
 været beneficeret for Højesteret, og i Salarium til
 Højesteretssagfører Réé 120 Kroner. Saa betaler Ap-
 pellantinden og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skøde af 22de
 April 1897 overdrog Avlsbruger A. Rasmussens Enke, Ane Rasmussen,
 til Koholder Jacob Erichsen Ejendommene Matr. Nr. 497 c m. fl. af
 Randers Købstads Markjorder for en Købesum af 11600 Kr., hvoraf
 de 5600 Kr. berigtigedes ved en af Køberen samme Dag til Sælger-
 inden udstedt Panteobligation med oprykkende Prioritet i de købte
 Ejendomme næsteften »4000 Kr. S. Møllers Legat« og Aftægt til Enke
 Inger Jensen i Nørre Snede, stor 200 Kr. aarlig. Den nævnte Aftægt
 skulde tilsvares af Sælgerinden, og til Sikkerhed for, at Køberen intet
 Tab led ved denne Ordning, var det i Obligationen bestemt, at Kredi-
 triks ikke kunde opsiges Kapitalen til Udbetaling, saalænge Inger Jen-
 sen var i Live, samt at Debitor ikke var pligtig at betale Renter af
 5000 Kr. af Kapitalen, førend Kreditriks havde godtgjort at have er-
 lagt de i det paagældende Halvaar forfaldne Aftægtsydelser.

Ved en den 7 Maj 1903 dateret og den 25 s. M. forkyndt Op-
 sigelse blev den nævnte Obligation, der i Henhold til en samme under
 2 Juli 1897 meddelt Relaksationspaategning nu var sikret ved Pant
 alene i ovennævnte Matr. Nr. 497 c, af Direktør Staugaard i Randers
 som daværende Ejer af Pantet opsagt Ane Rasmussen til Udbetaling i
 11 December Termin s. A., idet det i Opsigelsen tilføjedes: »hvornæst

bemærkes, at den opsagte Kapital, samtidig med at den af mig udbetales vil være at baandlægge, forsaavidt fornødent gøres til Sikkerhed for, at Aftægtsenke Inger Jensen i Nørre Snede, i Henhold til det i Obligationen og andre Dokumenter vedtagne, kan erholde den hende tilkommende Aftægtsydelse sikret.»

Da Ane Rasmussen imidlertid vægrede sig ved at lade Kapitalen eller nogen Del deraf baandlægge, blev hun af Debitor sagsøgt til at udlevere Panteobligationen paa nærmere angivne Vilkaar, sigtende til at forhindre, at Pligten til at udrede den oftnævnte Aftægtsydelse gik over paa Debitor; men ved den i Sagen af Overretten under 31 Oktober 1904 afsagte Dom blev hun frifunden, i hvilken Henseende det i Dommen udtales, at der ikke forelaa nogen Hjemmel for Debitor til som Betingelse for at udbetale hende Gælden efter Obligationen, naar denne, som sket, af ham selv var opsagt til Udbetaling, at fordre Sikkerhed stillet for Aftægtens fremtidige Udredelse og navnlig ikke til at fordre denne Sikkerhed stillet paa en af ham selv ensidig fastsat Maade.

Under Anbringende af, at den fornævnte Opsigelse af den paa-gældende Panteobligation til Udbetaling i 11 December Termin 1903 fremdeles maatte staa ved Magt, indgav Appelindstævnte, Frøken Nielsine Johnsen i Odense, der ved en den 9 Oktober f. A. afholdt Tvangsauktion havde erhvervet Obligationen, under 15 s. M. til Byfogden i Randers Rekvisition om, at der maatte blive foretaget Eksekution i Pantet til Dækning af Obligationens Hovedstol med Renter og Omkostninger; og under den i Henhold hertil den 20 s. M. foretagne Udlægsforretning blev der til Fyldestgørelse af Fordringen — der med Tillæg af paaløbne Renter og Omkostninger under Forretningen opgjordes til ialt 6245 Kr. 37 Øre — med videre paaløbende Renter og Omkostninger dekretet Udlæg i den, som meldt, pantsatte Ejendom, som angaves ved Landbrugsministeriets Skrivelse af 29 April 1902 at være udstykket i Parcellerne Matr. Nr. 497 c og 497 h til au inkl.

Den saaledes foretagne Udlægsforretning er nu af Appellanterne — Foreningen »Arbejdernes Kolonihaver« i Randers som Ejer af Matr. Nr. 497 l—ø og 497 aa—au af Randers Købstads Markjorder, Brænderibestyrer Carl Holm som Ejer af Matr. Nr. 497 k sammesteds og Konsul Just Abildgaard som Ejer af Matr. Nr. 497 c, 497 h og 497 i sammesteds — indanket her for Retten, hvor de have paastaet Forretningen annulleret eller ophævet. Appelindstævnte har derimod procederet til Forretningens Stadfæstelse, dog saaledes, at hun har nedsat sin Fordring til 6109 Kr. 37 Øre med videre paaløbende Renter og Omkostninger.

Til Støtte for deres Paastand have Appellanterne gjort gældende, at den omhandlede Opsigelse — der, som det fremgaar af det Anførte, gik ud paa at faa den pantsatte Ejendom frigjort saavel for den paa samme hæftende Aftægt til Inger Jensen, som for Obligationen — var knyttet til den nøje præciserede Betingelse, at den ifølge Obligationen skyldige Kapital samtidig med dens Udbetaling vilde være at baandlægge, forsaavidt fornødent gjordes, til Sikkerhed for Aftægtens fremtidige Udredelse, samt at Opsigelsen, da det ikke lykkedes Debitor at frigøre Ejendommen som paatænkt, saaledes er traadt ud af Kraft.

Der findes nu ogsaa at maatte gives Appellanterne Medhold i, at efter Indholdet af den paagældende Opsigelse var denne knyttet til den Forudsætning, at Forholdet med Hensyn til Aftægtsydelsen til Inger Jensen blev ordnet efter Debitors Ønske, samt i, at Opsigelsen, da denne Forudsætning er bristet, er bortfalden. I Henhold hertil kan den ommeldte Panteobligation saaledes ikke anses forfalden til Udbetaling, og idet der derfor har manglet Føje til at tage den fremsatte Begæring om Foretagelse af Udlæg i den ved Obligationen pantsatte Ejendom til Følge, vil den paaankede Udlægsforretning være at ophæve.

Efter Omstændighederne findes Appelindstævnte at burde godtgøre Appellanterne Processens Omkostninger for Overretten med 60 Kroner.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 6 Maj.

Nr. 57. Aktieselskabet Vestjyllands Landmandsbanks Konkursbo (Henriques)

contra

Gaardejer Peder Pedersen (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om en Sælgers Ret overfor en Tredjemand, som har overtaget den oprindelige Købers Forpligtelser, derunder Spørgsmaalet om Anvendelse af Modregning.

Varde Købstads Skifterets Decision af 22 December 1905: Den anmeldte Fordring, 24000 Kr., med Renter 4 pCt. p. a. af 19500 Kr. fra 11 Juni til 11 December 1899; 4 pCt. p. a. af 26000 Kr. fra 11 December 1899 til 27 Januar 1900, 4 pCt. p. a. af 24000 Kr. fra 27 Januar 1900 til 30 November 1900 og 5 pCt. p. a. af 24000 Kr. fra 30 November 1900, til Betaling sker, vil være at anerkende i Aktieselskabet af Varde, Vestjyllands Landmandsbanks Konkursbo, dog saaledes, at Boet har Ret til at likvidere Beløbet i dets Modkrav paa fhv. Direktør G. Forum af Nordby paa Fanø.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Februar 1907: Hovedcitanten, Gaardejer Peder Pedersen, anerkendes som Fordringshaver i Aktieselskabet Vestjyllands Landmandsbanks Konkursbo dels for et Beløb, der svarer til 4 pCt. aarlig Rente i Tidsrummet fra 11 Juni 1899 til 11 December s. A. af 19500 Kr. og i Tidsrummet fra 11te December 1899 til 27 Januar 1900 af 26000 Kr., dels for 24000 Kr. med Renter af dette Beløb 5 pCt. p. a. fra den 30 November 1900,

indtil Betaling sker. I Procesomkostninger for Overretten betaler det nævnte Konkursbo til Hovedcitanten 120 Kr., der udredes af den fælles Konkursmasse i Henhold til Lov om Konkurs m. m. af 25 Marts 1872 § 31 Litra b. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at 8 den 27 Oktober 1906 for Skifteretten fremlagte Beskrivelser af Kon-
 tinuationsudlæg, hvoraf tvende ere foretagne den 22 December 1897, tvende den 15 Januar 1898, tvende den 20 Februar s. A. og tvende den 13 April s. A., saavel som en den 30 April 1906 for Overretten og den 23 Juli 1901 for Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks ordinære Ret fremlagt Skønstævning ikke ere skrevne paa be-
 hørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Pro-
 cessens Omkostninger for Højesteret betaler Appel-
 lanten, Aktieselskabet Vestjyllands Landmandsbanks
 Konkursbo, til Indstævnte, Gaardejer Peder Pedersen,
 med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justits-
 kassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved Købe-
 kontrakt af 15 Februar 1897 solgte Hovedcitanten, Gaardejer Peder
 Pedersen af Strandby, til fhv. Bankdirektør G. Forum samt Murmestrene
 P. P. Stærk og C. P. Pedersen i Forening, Stærk for Halvdelen og de
 to andre hver for en Fjerdedel, en Parcel af den ham tilhørende Ejen-
 dom Matr. Nr. 6 a af Strandby.

Af Købesummen, der var akkorderet til 34632 Kr., var de 4000
 Kroner betalte ved Kontraktens Underskrift, hvorimod Resten, 30632
 Kroner — der skulde betales med 4632 Kr. den 11 Juni 1897 og
 med 26000 Kr. den 11 Juni 1901 — skulde forrentes med 4 pCt.
 p. a. fra den 11 Juni 1896 at regne, hvilken Rente skulde erlægges
 halvaarlig hver 11 Juni og 11 December, saaledes at hvis den nogen-
 sinde maatte udeblive længere end 14 Dage over Forfaldstiden, skulde
 hele den resterende Del af Købesummen straks og uden Opsigelse
 være forfalden til Udbetaling.

I Kontrakten, der er medunderskrevet af samtlige de 3 Købere,
 hedder det derhos bl. a., at disse »hæfte, En for Alle og Alle for En,
 for vore Forpligtelser efter Kontrakten«.

Efter at det fornævnte, den 11 Juni 1897 forfaldne Afdrag paa
 Købesummen, stort 4632 Kr., var erlagt, overdrog Forum ved en saa-
 kaldet Transport-Købekontrakt af 3 August 1897 til Aktieselskabet
 Vestjyllands Landmandsbank i Varde sin Ret dels ifølge Købekontrakten
 af 15 Februar 1897, dels ifølge en anden Købekontrakt om en Parcel
 af Ejendommen Matr. Nr. 5 d af Strandby — i hvilken Parcel han
 ligeledes var anpartsberettiget for en Fjerdedel — bl. a. paa Vilkaar,

at Banken skulde fra den 11 Juni 1897 at regne overtage at forrente eller indfri Fjerdedelen af de endnu skyldige Restkøbesummer, hvorhos det i Transport-Købekontrakten — der er medunderskrevet af Banken — bl. a. hedder: »Iøvrigt indtræder Banken i enhver Henseende i mine Rettigheder, saaledes som de hjemles ved de fornævnte oprindelige Købekontrakter, og overtager mine Forpligtelser efter samme, idet jeg selvfølgelig indestaar for, at de nævnte Kontraktens Bestemmelser hidtil nøjagtig ere opfyldte fra min og de øvrige Køberes Side«.

Den Parcellen af Matr. Nr. 6 a af Strandby vedrørende Restkøbsum blev derefter forrentet overensstemmende med Købekontraktens Bestemmelser indtil Juni Termin 1899 inklusive; men da der i December Termin 1899 kun erlagdes Renten af en Fjerdedel af Beløbet, lod Hovedcitanten, der ansaa Købekontrakten for misligholdt af Køberne, sig den 27 Januar 1900 indsætte i Besiddelsen af Parcellen, og efter at Bankens Bo dernæst under 31 s. M. var bleven taget under Konkursbehandling, saaledes at Bobehandlingen regnedes som begyndt allerede den 29de i den nævnte Maaned, har Hovedcitanten — der ved en af ovennævnte fhv. Bankdirektør Forum under 20 Juni 1899 udstedt Deklaration har erholdt overdraget Ret til, enten i eget Navn eller i Forums Navn at gøre dennes eventuelle Krav paa, at Banken holdt ham skadesløs for enhver og enhver Forpligtelse i Anledning af den oftnævnte Købekontrakt, gældende, og navnlig Ret til overfor Banken at indtale Forums »Krav paa Dækning eller Skadesløsholdelse for Renter og i sin Tid den forfaldende Købesumsandel« — i Boet, som det maa antages, under 30 November 1900 anmeldt sit Resttilgodehavende efter Kontrakten, 26000 Kr., hvilket Beløb han imidlertid senere, efter at Parcellen ved en under 12 Oktober 1901 af to paa hans Foranledning af Retten udmeldte Mænd afholdt Skønsforretning er vurderet til 2000 Kr., har nedsat med dette Beløb, altsaa til 24000 Kr. tilligemed Renter af 19500 Kr. 4 pCt. p. a. fra 11 Juni 1899 til 11 December s. A. og af 26000 Kr. 4 pCt. p. a. fra 11 December 1899 indtil Anmeldelsens Dato og derefter 5 pCt. p. a., indtil Betaling sker.

Boets Kuratorer, Kontracitanterne, Sagførererne J. N. C. I. Oldager, Niels Jensen og N. J. H. Harck, alle i Varde, rejste imidlertid Indsigelse mod denne Fordring, som de paastode nægtet Anerkendelse, hvorhos de nedlagde forskellige subsidiære Paastande, og ved den i Disputen afsagte Kendelse blev Tvisten afgjort derhen, at Fordringen anerkendes, dog saaledes, at der ikkun vilde være at beregne Renter 4 pCt. p. a. af 19500 Kr. 11 Juni 1899 til 11 December s. A., 4 pCt. p. a. af 26000 Kr. fra 11 December 1899 til 27 Januar 1900, 4 pCt. p. a. af 24000 Kr. fra 27 Januar 1900 til 30 November s. A. og 5 pCt. p. a. af sidstnævnte Beløb fra 30 November 1900, indtil Betaling sker, samt at Boet havde Ret til at likvidere Beløbet i de Modkrav, som Boet maatte have paa fhv. Bankdirektør Forum.

Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres for Skifteretten nedlagte Paastande, idet Hovedcitanten dog, forsaa vidt angaar Tidsrummet fra den 27 Januar 1900 til den 30 November s. A. har nedsat det Beløb, hvoraf han paastaar sig tilkendt Renter, til 24000 Kr.

Der maa nu gives Hovedcitanten Medhold i, at Banken ved den fornævnte, som meldt, af samme medunderskrevne Transport-Købekontrakt har overfor Forum paataget sig at overtage samtlige de ham ifølge Købekontrakten af 15 Februar 1897 paahvilende Forpligtelser og derunder saavel hans Forpligtelser til at forrente og paa Forfaldstiden betale den ham umiddelbart vedkommende Anpart, en Fjerdedel af Købesummen, som hans Forpligtelse til in solidum med de andre Købere at berigtige den hele Købesum, og da den ligeledes ovennævnte Deklaration af 20 Juni 1899 indeholder fornøden Hjemmel for Hovedcitanten til at gøre den Forum efter det Anførte tilkommende Ret gældende overfor Banken, findes han — der paa Grund af Købekontraktens Misligholdelse har været berettiget til at lade sig genindsætte i Besiddelsen af Parcellen — at have Krav paa af Banken eller nu dens Konkursbo at blive holdt skadesløs for det ham ved Handelens Ikke-Opfyldelse tilføjede Tab, uden at Boet vil kunne fordre sit Tilgodehavende hos Forum, hvilket efter det Foreliggende er det heromhandlede Retsforhold uvedkommende, likvideret i bemeldte Erstatning.

Herefter maa Hovedcitanten overfor Boet kunne gøre Fordring dels paa de ved Købekontrakten hjemlede Renter af Restkøbesummen, nemlig 4 pCt. p. a. af 19500 Kr. i Tidsrummet fra den 11 Juni 1899 til den 11 December s. A. og af 26000 Kr. i Tidsrummet fra sidstnævnte Dato til den 27 Januar 1900, dels paa et Beløb svarende til Restkøbesummen 26000 Kr. med Fradrag af Parcellens Værdi.

Ved dennes Bestemmelse vil den ovennævnte Skønsforretning, ved hvilken Parcellen, som meldt, vurderedes til 2000 Kr., være at lægge til Grund, hvorved bemærkes, at Kontracitanterne end ikke have anbragt, at Parcellen er falden i Værdi i Tidsrummet mellem den 27de Januar 1900, da Hovedcitanten lod sig indsætte i dens Besiddelse, og den 12 Oktober 1901, da Taksationen fandt Sted.

Af det Hovedcitanten efter det Anførte tilkommende Erstatningsbeløb, 24000 Kr., vil Boet derhos have at tilsvare ham Renter 5 pCt. p. a. fra den 30 November 1900, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for Overretten findes Konkursboet at burde godtgøre Hovedcitanten med 120 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at 8 den 27 Oktober 1905 for Skifteretten fremlagte Beskrivelser af Konventionsindlæg, hvoraf tvende ere foretagne den 22 December 1897, tvende den 15 Januar 1898, tvende den 20 Februar samme Aar og tvende den 13 April samme Aar, saavelsom en den 30 April forrige Aar for Overretten og den 23 Juli 1901 for Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks ordinære Ret fremlagt Skønstævning ikke ere skrevne paa behørig stemplet Papir.

Løvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredag den 8 Maj.

Nr. 15. **Darum Sogneraad (Nellemann)**

contra

Ribe Amtsråd (Liebe),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at vedligeholde en Bro.

Ribe Købstads Gæsterets Dom af 8 August 1905: De Indstævnte, Ribe Amtsråd ved dets Formand, Stiftamtmand, Kammerherre v. Stemann i Ribe, den Sidstnævnte tillige i sin Egenskab af Amtmand over Ribe Amt, bør forsaauidt angaar den imod dem af Citanterne, Formanden for Darum Sogneraad, Gaardejer Marinus Lundgaard, og de øvrige Medlemmer af samme, Gaardejerne Kristen N. Helle, Peder K. N. Therkelsen, Søren Th. Hansen og Kristian Jepsen samt Husmand Hans P. Lund, alle af Store Darum, og Gaardejer Bo Th. Thomsen af Lille Darum, rejste Tiltale til Erstatning for Overskridelse henholdsvis af Amtsrådets og Amtets Myndighed, i denne Sag fri at være. Iøvrigt vil Sagen ex officio være at afvise fra Retten. I Sagsomkostninger ville Citanterne, En for Alle og Alle for En, have at betale de Indstævnte tilsammen 100 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Oktober 1906: De Indstævnte, Ribe Amtsråd og Amtmanden over Ribe Amt, bør for Tiltale af Citanterne, Darum Sogneraad, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de for Citanterne henholdsvis den 19de Januar og den 14 April 1905 for Gæsteretten fremlagte Indlæg ikke ere skrevne paa behørigt stemplet Papir.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten frafaldet den over Ribe Stiftamt og Stiftamtmanden nedlagte Paastand og ligeledes Paastanden om Erstatning for Tort, hvorhos han har nedsat sin Paastand om Erstatning for hafte Udgifter til 244 Kroner 48 Øre og for Tidsspilde til 170 Kroner til de under Sagen fremtraadte Sogneraadmedlemmer.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Darum Sogneraad, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I et til Ribe Amtsraad indgivet Andragende af April 1896 anholdt et »Udvalg for Gennemførelsen af en Forbindelsesvej fra Esbjerg til Darum« dels om Tilladelse til at bygge en Bro over Sneum Aa — der paa en Strækning danner Grænseskillet mellem Darum Kommune og den vestlig for samme beliggende Nabokommune, Sneum-Tjæreborg Kommune — ved Færgestedet imellem Allerup og Store Darum, dels om et Bidrag af Amtsfonden til Broen, og i et til nævnte Amtsraad, som det maa antages omtrent paa samme Tid indkommet Andragende, anholdt Darum Sogneraad om Tilladelse til at optage som offentlig Vej en ca. 1800 Alen lang privat Vej fra Bivejen Nr. 2 i Nørreby, samt om at maatte anlægge en ca. 800 Alen lang ny Vej fra Enden af bemeldte private Vej til Allerup Færgested. Disse Andragender blev behandlete i Amtsraadets Møde den 22 Maj 1896, hvor Raadet, der — paa Grund af, at Broen maatte antages at skulle overgives til almindelig Færdsel — ikke fandt det med det førstnævnte Andragende indsendte Projekt til Brobygningen fuldt forsvarligt, i Anledning af dette Andragende besluttede, at Samtykke til Brobygningen ikke kunde meddeles, med mindre Projektet ændredes, og Broen derhos underlagdes enten en kommunal Myndighed eller et ansvarligt Selskab, der frembød tilstrækkelig Garanti for Broens fremtidige forsvarlige Vedligeholdelse og for Bortfjernelsen af de Hindringer for Vandets frie Afløb, som Broen muligen maatte foranledige, samt at der derfor, som Sagen forelaa, ikke kunde være Spørgsmaal om Tilskud af Amtsfonden, der under alle Omstændigheder maatte være betinget af, at Færgerierne ved Darum og Allerup kunde nedlægges, og af, at Broen for stedse sikredes for offentlig Færdsel. I Anledning af det sidstnævnte, som meldt, fra Darum Sogneraad indkomne Andragende besluttede Amtsraadet derimod — under Forudsætning af, at der tilvejebragtes et behørigt offentligt Broanlæg over Sneum Aa med tilhørende offentlig Vejforbindelse videre Vest paa, i hvilken Henseende henvistes til Raadets ovenfor refererede Vedtagelse — at meddele det begærte Samtykke.

Ved en »Juni 1896« dateret Deklaration forpligtede dernæst forskellige Personer og Firmaer i Esbjerg sig som Kautionsister og Selvskyldnere til overfor Darum Kommune at indestaa for Betalingen af Halvdelen af samtlige Omkostninger, saavel af ordinær som ekstraordinær Natur, der vilde medgaa til Vedligeholdelsen af den projekterede Bro over Sneum Aa, saaledes at denne Forpligtelse skulde vedvare saalænge, indtil der kunde paalægges Sneum-Tjæreborg Kommune Forpligtelse til at udrede Bidrag til Broen, og indtil saadant Bidrag som en vedvarende Forpligtelse var paalagt nævnte Kommune eller en anden offentlig Institution.

Efterat derpaa Darum Sogneraad i et den 1 Juli s. A. afholdt Møde havde haft Sagen angaaende den paagældende Bro under Behandling, tilskrev det under 3dje s. M. Ribe Stiftamt en saalydende Skrivelse:

»I Anledning af den af Amtet i Amdsraadmødet det 22 Maj d. A. forlangte fremtidige Garantivedligholdelse af det paatænkte Broanlæg over Sneum Aa ved Færgestedet i Darum, og tillige for mulige Hindringer for Vandets frie Afløb meddeles det herved, at Darum Sogneraad i sit Møde den 1 Juli d. A. har vedtaget at overtage den fremtidige Vedligholdelse af nævnte Bro samt tillige stille Sikkerhed for Vandets frie Løb, imod at et privat Selskab af vederhæftige Mænd i Esbjerg ved Kontrakt har forpligtet sig til at refundere Darum Kommune Halvdelen af den aarlige Udgift til Vedligholdelsen baade ordinær og ekstraordinær Natur, nævnte Kontrakt følger i Afskrift.

Ovennævnte projekterede Broanlæg har i en lang Aarrække været forhandlet her i Egnen og ønsket af Beboerne, og da det nu foreligger paa en saadan Maade, at vi tro, at Kommunen kan være vel tjent med at yde det Offer, som her bringes, som et talende Vidnesbyrd herfor kan nævnes, at næsten hver enkelt Bosiddende her i Kommunen har ydet ikke ubetydelige Bidrag til Sagens Realisation.

Hermed andrage vi da det høje Amdsraad om Tilladelse til at overtage omhandlede Vedligholdelses-Garanti og haabe paa det høje Stiftamts Velvillie for nævnte Sag.

Denne Skrivelse, der var bilagt med den ovennævnte Deklaration, besvarede Ribe Stiftamt ved saalydende Skrivelse af 7de s. M.:

»Efter at Sogneraadet i Skrivelse af 3dje d. M. har meddelt, at Raadet har vedtaget overfor det Offentlige at overtage den fremtidige ordinære og ekstraordinære Vedligholdelse af en ny Bro over Sneum Aa ved Færgestedet mellem Allerup og Store Darum samt at garantere for Bortfjernelsen af de Hindringer for Vandets frie Afløb, som Broen muligen maatte foranledige, medde er Amtet herved paa Amdsraadets Vegne Samtykke til, at det omhandlede Broanlæg iværksættes overensstemmende med de hoslagt tilbagefølgende Tegninger og Beskrivelser, hvorefter Omkostningerne ved samme ville andrage ca. 14000 Kroner, paa Vilkaar, at Broen opføres og vedligeholdes under Amdsvejræsenets Tilsyn, at Vevjræsenets Paalæg i saa Henseende efterkommes, og at der til samme indsendes Kopier af Brotegninger, Overslag og Konditioner for Opførelsen.

Det tilføjes, at Sogneraadet selv maa drage Omsorg for at sikre sig Opfyldelsen af de Forpligtelser med Hensyn til Broanlæggets fremtidige Vedligholdelse, som en Del private Mænd i Esbjerg have paataget sig, og at Raadet saaledes blandt Andet i Tilfælde af Dødsfald eller Fallissement maa sørge for at anmelde sit Krav i vedkommende Døds- eller Fallitbo.

Broanlægget blev derefter udført, og den, som meldt, projekterede Vej fra Esbjerg til Darum anlagt, hvorefter Vejen optoges paa den af Amdsraadet i dets Møde den 30 September 1898 vedtagne nye For-

tegnelse over de offentlige Biveje i Ribe Amt som Bivej af 1ste Klasse, saaledes at den for Darum Kommunes Vedkommende under Løbe Nr. 11 betegnedes: »Vejen fra Vej Nr. 2 i Nørreby eller Allerup til Broen over Sneum Aa ved det gamle Færgested«, og for Nabokommunen, Sneum-Tjæreborg Kommunes Vedkommende under Løbe Nr. 6 betegnedes: »Vejen fra Vej Nr. 1 Nord om Præstegaarden til Broen over Sneum Aa ved det gamle Færgested«.

I Efteraaret sidstnævnte Aar — som det maa antages i September Maaned — blev der af det fornævnte Udvalg tilstillet Amsraadet et nyt Andragende om et Tilskud af Amtsfonden til Udgifterne ved Brobygningen, og under 26 November s. A. indgav dernæst Darum Sogneraad til Amsraadet et Andragende, hvori Raadet — under Henvisning til det mindre heldige i, at Broen maa henstaa og skøtte sig selv, uden at der er Nogen, der har Ret eller Pligt til at tage sig af dens Tilsyn og Vedligehold, saa meget mere, som Broen ikke er sikret ved Isbrydere fra dens mest udsatte Side — androg om, at Amsraadet vilde gøre sin Indflydelse gældende hos Broudvalget for at faa Broen afleveret til Sogneraadet, samt om, at Amsraadet vilde, inden Afleveringen, ved sagkyndig Bistand afgive Erklæring over, om Broen var opført solid og saaledes beskyttet overfor Naturforholdene, at Sogneraadet kunde overtage den til fremtidig Vedligeholdelse, og endelig om Amsraadets Støtte til Broens Vedligeholdelse i Fremtiden.

Disse Andragender behandledes i et den 30 November 1898 afholdt Møde af Amsraadet, der besluttede, at Raadet »maatte henholde sig til sin Afgørelse i Mødet den 22 Maj 1896, hvorefter der ikke vilde kunne være Spørgsmaal om Tilskud af Amtsfonden, forinden Broen for stedsse bliver sikret for den offentlige Færdsel. Der maatte altsaa herefter finde en Overdragelse af Broen Sted til Darum Sogneraad, og dettes Erklæring maatte foreligge om Overtagelse af samme«. Under Hensyn til, at det af en af Amtsvejsinspektøren afgiven Betænkning angaaende Broens Tilstand fremgik, at forskellige yderligere Arbejder ved Broen maatte anees for ønskelige, dels til Forstærkning af dens Bæreevne, dels til dens yderligere Sikring mod Isdrift, erklærede Amsraadet sig derhos »villig til at afholde Omkostningerne ved disse Arbejder, naar Broen i Overensstemmelse med Sogneraadets Tilsagn er overtaget af samme til fremtidig ordinær og ekstraordinær Vedligeholdelse«.

Efterat Amtsvejsinspektøren den 4 November 1899 havde inspiceret den paagældende Vej, udtalte han i den af ham om Udfaldet af Inspektionen afgivne Rapport bl. a.: »Sogneraadet har endnu ikke afgivet Erklæring om, at det har overtaget den ny Bro over Sneum Aa ved Allerup Færgested til fremtidig Vedligeholdelse, saaledes som forlangt af Amsraadet, jfr. A. R. Vedtægt den 30 November f. A., og efter at denne Rapport var bleven fremlagt i et den 28 s. M. afholdt Møde af Amsraadet, vedtog Raadet at berejse Vejen den paafølgende Forsommer, hvorhos det udtalte, at »det maatte anse Darum Sogneraad for at have det fulde Ansvar for Vedligeholdelsen af Broen over Sneum Aa ved Allerup Færgested«. Denne Udtalelse beavarede Sogneraadet i en Skrivelse af 8 Marts 1900, hvori det under Henvisning til Amsraadets Vedtagelse af 30 November 1898 meddelte, at Broen endnu ikke var overdraget Raadet, og henstillede, at Sagen stilledes i

Bero, indtil Amtsraadet havde befaret Vejen, idet der herunder paa Aastedet vilde kunne finde en Forhandling Sted mellem Amtsraadet og Sogneraadet.

Da Sogneraadet under den derefter stedfundne Forhandling paa Aastedet vægrede sig ved at afgive Erklæring om, at det vilde overtage Broen til fremtidig Vedligeholdelse og derhos i en Skrivelse af 4 August 1900 udtalte, at det ikke kunde erkende, at Kommunen havde noget Ansvar for Vedligeholdelsen af den paagældende Bro, saalænge der ikke havde fundet nogen Overdragelse af Broen Sted, vedtog Amtsraadet i sit Møde den 10 September s. A. at »fastholde, at Sogneraadet har Forpligtelse til Broens Vedligeholdelse«, og at »gøre Sogneraadet ansvarlig, hvis Broens Vedligeholdelse forsømmes«.

Sagen forblev derefter beroende, indtil Amtsraadet — i Anledning af, at Amtsvejsinspektøren i en af ham afgiven Rapport over det af ham i Efteraaret 1902 afholdte Syn over Sognekommunernes 1ste Klasses Biveje havde udtalt, at den oftomtalte Bro fandtes i høj Grad trængende til Reparation — i sit Møde den 12 Marts 1903 fattede følgende Beslutning: »Amtsraadet vedtog, da Darum Sogneraad ved Skrivelse til Amtet af 3 Juli 1896 har paataget sig Vedligeholdelsen af Broen, hvilken Forpligtelse overfor det Offentlige er ubetinget, at paalægge Darum Sogneraad at reparere Broen inden den 15 Maj d. A. som af Amtsvejsinspektøren foreslaaet, og derhos at tilkendegive Sogneraadet, at Amtsraadet, hvis Fristen oversiddes, uopholdelig vil lade Reparationen udføre for Darum Kommunes Regning, og hvis Sogneraadet vægrer sig ved at refundere de hertil medgaaede Udgifter, vil fremtvinge saadan Refusion ved Tvangsbøder«.

I denne Anledning tilskrev Sogneraadet under 9 Maj s. A. Amtsraadet, at det ikke vilde lade de udsatte Arbejder foretage, at det, hvis Amtsraadet lod Arbejderne udføre, var villig til at betale Halvdelen af Udgifterne derved, men at det derimod ikke vilde betale den anden Halvdel og bestred Amtsraadets Kompetence til ved Tvangsbøder at fremtvinge Betaling af det paagældende Krav.

Ved den i Amtsraadets Møde den 15 September 1903 vedtagne nye Bivejsfortegnelse blev der dernæst givet den, som meldt, paa Fortegnelsen af 1898 under Nr. 11 opførte Vej i Darum Kommune følgende Benævnelse: »Vejen fra Nr. 12 ved Matr. Nr. 57 efter Allerup over Sneum Aa, Broen ved det gamle Færgested inklusive«, i hvilken Henseende det i Amtsraadets Beslutning hedder, at »Amtsraadet formener, at Vedligeholdelsen af Broen over Sneum Aa ved Allerup Færgested paahviler Darum Sogneraad«, og efterat Sogneraadet havde paaklaget denne Beslutning til Indenrigsministeriet, idet det androg om, at Ministeriet vilde paalægge Amtsraadet at ændre Vejens Betegnelse derhen, at Sætningen: »Broen ved det gamle Færgested inklusive« udgik, resolverede Ministeriet for offentlige Arbejder — til hvilket Andragendet var bleven indsendt direkte — i Skrivelse af 14 Maj 1904, at det maatte have sit Forblivende ved den af Amtsraadet truffne Beslutning. Efterat derpaa Indenrigsministeriet — hvem Sogneraadet havde begært Sagen i det Hele forelagt og navnlig Spørgsmaalet om Amtsraadets Beføjelse til i et Tilfælde som det foreliggende at anvende Tvangsbøder — i Skrivelse af 28 s. M. havde resolveret, at det maatte anse den af Ribe Amtsraad, som meldt, den 12 Marts 1903 truffne

Beslutning for beføjet, blev det under 7 Juni s. A. af Amtsraadet paa-
lagt Sogneraadet inden 15 September s. A. at udføre forskellige nær-
mere angivne Reparationsarbejder ved Broen, hvorved der tilføjedes,
at Amtsraadet, hvis Fristen oversades, uopholdelig vilde lade de paa-
gældende Arbejder udføre for Sognekommunens Regning, og hvis
Sogneraadet vægrede sig ved at refundere de dertil medgaaende Ud-
gifter, vilde saadan Refusion blive fremtvungen ved Tvangsbøder.
Sogneraadet anmodede derefter i Skrivelse af 12 Juli s. A. Amtsraadet
om at søge Domstolens Afgørelse af Spørgsmaalet om Omfanget af
Darum Kommunes Forpligtelse til at vedligeholde Broen, men under
11 August s. A. svarede Amtsraadet, at det ikke kunde indlade sig i
Proces med Sogneraadet om Sagen, og at det fastholdt det Sogne-
raadets givne Paalæg, og da Sogneraadet desuagtet ikke inden Fristens
Udløb istandsatte Broen, blev Istandsættelsen foretaget af Amtsraadet
for Darum Kommunes Regning med en Udgift af ialt 1311 Kr. 12 Øre.
Da Sogneraadet ikkun til Amtstuen indbetalte Halvdelen heraf med
655 Kr. 56 Øre, blev det under 3 November 1904 paalagt Sogne-
raadets inden 8 Dage derefter og under en Tvangsbøde af 10 Kr. for
hver Dag, Fristen oversades, at indbetale den sidste Halvdel af Be-
løbet, og da Indbetaling endnu ikke havde fundet Sted den 1 Decem-
ber næstefter, blev der samme Dag af Ribe Stiftamt efter Amtsraadets
Begæring givet Ribe Herreds Kontor Ordre til at indkræve de indtil
da paaløbne Tvangsbøder med ialt 210 Kr. og i Mangel af Betaling
foranstalte dem afsonede af Sogneraadets Medlemmer med simpelt
Fængsel i 7 Dage for hver. Sogneraadets Medlemmer nedlagde der-
efter for Herredets Fogedret Protest mod, at Begæringen om Bødernes
Afsoning toges til Følge, hvorhos de begærede Fogedrettens Kendelse
om Resolutionens Lovlighed, men efter at Sagen ved en under 13de
December 1904 af Fogden afsagt Kendelse var bleven afvist fra Foged-
retten, blev Beløbet under s. D. indbetalt paa Ribe Amtstue, idet
Sogneraadet dog reserverede sig Ret til at tilbage søge det og gøre Er-
statningsansvar gældende mod Amtsraadet og Stiftamtet for Tort, Tids-
spilde og hafte Udgifter foranledigede ved den mod Raadet udviste
Tvang.

Under nærværende af Citanterne, Darum Sogneraad, nemlig For-
manden, Gaardejer Marinus Lundgaard, og de øvrige Medlemmer,
Gaardejerne Kristen N. Helle, Peder K. N. Therkelsen, Søren Th.
Hansen, Kristian Jepsen og Husmand Hans P. Lund, alle af Store
Darum, samt Gaardejer Bo Th. Thomsen af Lille Darum, mod de Ind-
stævnte, Ribe Amtsraad ved dets Formand, Stiftamtmand, Kammer-
herre v. Stemann i Ribe og denne tillige i Egenskab af Amtmand over
Ribe Amt, i første Instans ved en Gæsteret anlagte Sag have derpaa
Citanterne paaastaet:

- at den af Amtsraadet, som meldt, i dets Møde den 15 Septem-
ber 1903 fattede Beslutning om en forandret Betegnelse af
Bivejen Nr. 11 i Darum Kommune kendes ulovhjemlet, ugyldig
og uefterrettelig,
- at den af Amtsraadet i dets Møde den 12 Marts 1903 fattede
Beslutning om ved Tvangsbøde at fremtvinge Refusion af samt-

- lige Udgifter ved Istandsættelsen af den oftommeldte Bro ligeledes kendes ulovhjemlet, ugyldig og uefterrettelig,
- at det Citanterne under 3 November 1904 givne Paalæg om under Tvangsbøde at betale den da endnu resterende Halvdel af nævnte Udgifter med 655 Kr. 56 Øre ogsaa kendes ulovhjemlet, ugyldig og uefterretteligt,
- at Ribe Stiftsamt Resolution af 1 December næstefter om Afsoning af de paaløbne Tvangsbøder ligeledes kendes ulovhjemlet, ugyldig og uefterrettelig, og
- at Ribe Amdsraad tilpligtes under Dagmulkt at tilbagebetale det fornævnte, af Citanterne den 13 December 1904 betalte Beløb 655 Kr. 56 Øre, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 14de samme Maaned, indtil Betaling sker, og til — in solidum med Medindstævnte, Stiftamtmand v. Stemann — at betale Citanterne en ved Rettens Skøn fastsat passende Erstatning for Tort, Tidsspilde og hafte Udgifter ved den ovenomhandlede mod Sogneraadet udøvede Tvang, dog mindst 7000 Kr.

Ved Gæsteretsdommen ere de Indstævnte frifundne for Citanternes Tiltale, forsaavidt angaar den af disse nedlagte Paastand om Tilkendelse af Erstatning for Overskridelse af henholdsvis Amdsraadets og Amtets Myndighed, hvorimod Sagen iøvrigt blev ex officio afvist fra Retten som liggende udenfor Domstolenes Omraade, og endelig blev Citanterne tilpligtede in solidum at godtgøre de Indstævnte Processens Omkostninger i første Instans med 100 Kr. Sagen er nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de — efter at der under 7 Marts d. A. er meddelt dem allerhøjeste Bevilling til, at Sagen, saafremt Gæsteretsdommen ikke maatte billiges, forsaavidt Afvisningen angaar, af Overretten i sin Helhed toges under Paakendelse, uanset at den i saa Henseende ikke maatte have været underkastet Behandling i den foregaaende Instans — have gentaget de af dem for Gæsteretten nedlagte Paastande. De Indstævnte have derimod procederet til Stadfæstelse af Gæsteretsdommen.

Foreløbig bemærkes, at da der ikke findes Føje til, som ved Gæsteretsdommen sket, at afvise nogen Del af Sagen, vil denne i Henhold til den ovennævnte Bevilling være i sin Helhed at tage under Paakendelse i Realiteten.

Til Støtte for deres Paastande have Citanterne gjort gældende, at de ingensinde have paataget sig nogen Forpligtelse til at udrede hele Udgiften til Vedligeholdelsen af den paagældende Bro, i hvilken Henseende de navnlig have anført, at de ved den ovenciterede Skrivelse af 3 Juli 1896 kun have paataget sig at garantere for Vedligeholdelsen under Betingelse af, at Kommunen fik Halvdelen af Omkostningerne refunderet, og endvidere saaledes, at denne Garantforpligtelse skulde

Færdig fra Trykkeriet den 4 Juni 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Afgang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 12.

Fredag den 8 Maj.

bortfalde, saasnt der kunde paalægges Nabokommunen, Sneum-Tjæreborg Kommune, Bidrag til Broens Vedligeholdelse. Idet de derhos have henvist til, at Sneum-Tjæreborg Kommune nu, efterat Broen er bleven et Led i en offentlig Vejforbindelse, i Henhold til Lov om Bestyrelsen af Vejvæsenet m. m. af 21 Juni 1867 § 5 maa være pligtig at udrede Halvdelen af Vedligeholdelsesomkostningerne, have de anført, at Amdsraadet har savnet Hjemmel til i sit Møde den 12 Marts 1903 at paalægge Darum Kommune alene at istandsætte Broen saavel som til i den under 15 September samme Aar vedtagne nye Bivejsfortegnelse at forandre Betegnelsen af Vejen Nr. 11 derhen, at Broen blev inkluderet derunder.

Endelig have de gjort gældende, at Amdsraadet overhovedet mangler Beføjelse til at anvende Tvangsbøder overfor Sogneraadene, samt at Amtet under alle Omstændigheder — eftersom den omstridte Forpligtelse er af kontraktmæssig Oprindelse, og idet dens Eksistens saaledes ikke kan fastslaaes af Administrationen, men kun af Domstolene — mangler Hjemmel til at beordre Afsoning af de dikterede Tvangsbøder.

Der findes imidlertid at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at Citanterne ved deres Skrivelse af 3 Juli 1896 — der, som det fremgaar af det Anførte, var foranlediget ved Amdsraadets Beslutning af 22 Maj s. A., hvorved det stilledes som Betingelse for Raadets Samtykke til Brobygningen, bl. a. at Broen underlagdes en kommunal Myndighed eller et ansvarligt Selskab, der frembød tilstrækkelig Garanti for dens fremtidige forsvarlige Vedligeholdelse — har overfor Amdsraadet og det Offentlige paataget sig en ubetinget Forpligtelse med Hensyn til saadan Vedligeholdelse, hvilken Forpligtelse navnlig, saaledes som det ogsaa findes antydet i Amdsraadets Svarskrivelse af 7de næstefter, maa være uafhængig af Indholdet af den Citanterne, som meldt, stillede Garanti, og i Henhold hertil findes den af det indstævnte Amdsraad i Mødet den 15 September 1903 fattede Beslutning, hvorefter Broen indbefattedes under den gennem Darum Kommune iøvrigt løbende Vej Nr. 11, ikke at kunne omstødes. Idet dernæst Amdsraadets i Mødet den 12 Marts 1903 fattede Beslutning om ved Anvendelse af Tvangsbøder at fremtvinge Refusion af de af Raadet afholdte Udgifter til Istandsættelse af den paagældende Bro, saavel som det Citanterne den 3 November 1904 under Tvangsbøde givne Paalæg om at indbetale den sidste Halvdel af bemeldte Udgifter findes at have Hjemmel

i § 47 i Lov om Landkommunernes Styrelse m. v. af 6 Juli 1867, samt da Ribe Stiftamts Resolution af 1 December 1904 om eventuel Afsoning af de dikterede Bøder — hvilken Resolution maa anses for en saadan Øvrighedsresolution, som omhandles i § 3 i Lov om Afsoningen af Bøder udenfor kriminelle Sager af 16 Februar 1866 — findes hjemlet ved denne Lovbestemmelse, vil heller ikke disse Beslutninger m. v. kunne omstødes, og som Følge heraf vil endelig heller ikke de af Citanterne nedlagte Paastande om Tilbagebetaling af det fornævnte Beløb samt om Erstatning i Anledning af den mod dem udøvede Tvang kunne tages til Følge, hvorimod de Indstævnte overensstemmende med den af dem subsidiært nedlagte Paastand blive i det Hele at frifinde for Citanternes Tiltale i denne Sag.

Efter Omstændighederne findes Processens Omkostninger for begge Retter at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at de for Citanterne henholdsvis den 19 Januar og den 14 April f. A. for Gæsteretten fremlagte Indlæg ikke ere skrevne paa behørigt stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Mandag den 11 Maj.

Nr. 76. Købmand Olaf J. Olsen eller Olaf à Heygum af Vestmanhavn (Ingen)

contra

Stavanger Privatbank (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Købmand Olaf J. Olsen eller Olaf à Heygum af Vestmanhavn, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 79. **Snedkermester Thorgius Bjørn** (Ingen)

contra

Arkitekt Kalsbøll Knudsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Snedkermester Thorgius Bjørn, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 12 Maj.

Nr. 160. **Højesterets-sagfører Dietrichson**

contra

Christoffer Larsen (Def. Réé),

der tiltales for Vold paa Person. og Legemsbeskadigelse.

Tybjerg Herreds Ekstrarets Dom af 18 Juli 1907: Tiltalte Tjenestekarl Christoffer Larsen af Tybjerg bør hensættes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør han og betale til Tjenestekarl Jens Christian Christoffersen Kr. 415 samt endvidere udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Mørup, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Hansen, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 December 1907: Tiltalte Christoffer Larsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. I Henseende til den Jens Christian Christoffersen tillagte Erstatning samt til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Overretsprokurator Kalko eller nu hans Bo, bør Tiltalte betale 25 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge en for Højesteret fremlagt, af vedkommende Distriktslæge den 29 April d. A. afgiven Erklæring kan der, skøndt Følgerne af den Jens Christian Christoffersen overgaaede Overlast efterhaanden ere blevne til mindre Gene for ham og sandsynligvis ville blive yderligere formindskede, næppe være Tvivl om, at den lidte Overlast vil blive ham til varig Mén baade med Hensyn til hans Udseende, hans Befindende og hans Arbejdsdygtighed. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christoffer Larsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Rée 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Tybjerg Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Christoffer Larsen, der er født den 30 September 1883 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ifølge Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste opstod der den 3 September f. A. mellem ham, som da var beskæftiget med at køre Gødning ud fra sin Fader Ole Larsens Gaard i Tybjerg, og den sammesteds tjenende med Vognenes Paalæsning beskæftigede Karl Jens Christian Christoffersen, der var noget beruset og ved Drillerier fra anden Side forud bragt i en opirret Stemning, et Mundhuggeri, der navnlig tiltog i Hæftighed, da Gødningskørselen senere standsede, og Tiltalte gav sig til at fodre Svinene, hvori Jens C. Christoffersen saa en Antydning af, at han ikke hidtil havde passet denne ham paa-hvilende Gerning tilbørligt.

Tiltalte, som efterhaanden ved Jens C. Christoffersens truende Ytringer og Adfærd, om hvis nærmere Beskaffenhed dog ingen afgørende Oplysning har kunnet tilvejebringes, vil have følt sig meget ængstet, gik derpaa til Sognefogden efter Assistance, men da han ikke traf denne hjemme, fik han sin Broder Laurits, der ligesom han selv ifølge Sagens Oplysninger maa anses Jens Christoffersen overlegen i Legemskræfter, til at gaa med hjem til Faderens Gaard, og efter at han var kommen her tilbage og i Brændehuset havde væbnet sig med et buet Jernstykke af Vægt 92 Kvint, gik han henimod Jens Christoffersen, der stod i det aabne Karlekammervindue, og spurgte denne, om han nu maatte fodre Svinene.

Om hvad derefter passerede, har Tiltalte forklaret, at Jens Christoffersen blev meget opbragt, spurgte, om han ikke havde fodret Svinene godt nok, og sagde, at han nok skulde lære Tiltalte noget Andet samt sprang op i Vinduet og laa paa Knæene i Karmen, medens han med den ene Haand holdt sig fast og i den anden holdt en Hammer,

og idet Tiltalte nu frygtede for, at Jens Christoffersen enten skulde kaste Hammeren efter ham eller navnlig springe ud af Vinduet efter ham og slaa ham med Hammeren, slyngede Tiltalte, som da stod i en Afstand af ca. 5 Alen fra Karlekammervinduet, idet han udtalte, at Jens skulde holde Kæft, og at han ikke vilde løbe for ham mere, Jernstykket i Hovedet paa denne, som blev ramt i Panden og faldt tilbage i Kammeret.

Overfor denne af Tiltalte afgivne Forklaring, der i det Hele er bekræftet af Broderen, som, da Jernstykket slyngedes, var i Tiltaltets umiddelbare Nærhed, har saavel Jens Christoffersen som en paa Gaarden tjenende Pige, der var Vidne til det Passerede, hævdet, at han ikke, da han befandt sig ved Karlekammervinduet, havde nogen Hammer i Haanden, eller gjorde Mine til at ville stige ud af Vinduet, hvad der iøvrigt efter de foreliggende Oplysninger om Vinduets ringe Dimensioner vilde have været forbundet med noget Besvær.

Som Følge af den ham ved Jernstykket tilføjede Læsion blev Jens Christian Christoffersen efter en af en nærboende Læge foretaget foreløbig Forbinding den 4 September f. A. indlagt paa Amtssygehuset ved Næstved, hvor han henlaa, til han den 20 Oktober næsteften udskreves.

I en af vedkommende Sygehuslæge paa sidstnævnte Dag udstedt Erklæring udtaler denne, at der ved Jens C. Christoffersens Indlæggelse lige over Midten af hans venstre Øjenbryn saas et godt 4 Ctm. langt, friek, gabende Saar, hvis Udseende godt kunde tyde paa at være tilføjet med et nogenlunde skarpt Jern, og i hvis Bund der var en betydelig Knusning af Pandebenet, saa at man efter Fjernelsen af flere løse Benstykker saa Næsens Pandebihule (sinus frontalis) aaben i stor Udstrækning. Efter under Bedøvelse at være rensset og lukket, helede Saaret for Størstedelen godt til, men der holdt sig en Fistel, fra hvilken der i Begyndelsen flød ret rigelig tynd Vædske (Cerebro-spinalvædsken), og som har været lukket flere Gange, men atter er brudt op med Udtømmelse af materielignende Vædske, men som for Tiden var lukket.

Det udtaltes sluttelig i Erklæringen, at der, bortset fra nogen Hovedpine, ikke havde været noget Tilfælde fra Hjernens Side, og at han for Tiden maatte betragtes som helbredet, men at man ikke med Bestemthed kunde udelukke senere Følger af Læsionen (f. Eks. Genopbrud af Saaret, Hjernebyld, Hjernehindebetændelse), og at Arret maatte siges at være temmelig vansirende.

Jens C. Christoffersen blev derefter under Undersøgelsens Gang den 8 Maj d. A. synet af Distriktslægen i Næstved, som i en samme Dag herom udstedt Erklæring udtaler, at der over venstre Øjenbryn ses et ca. 2 Tommer langt ret vansirende Ar i Panden, som omtrent paa Midten er dybt indtrukket og fastvokset til det underliggende Pandeben. Den derved fremkomne Fordybning, som er en Følge af Fisteldannelse i Saaret, kan næppe anses for saa solidt helet, at den ikke ved given Lejlighed atter kan bryde op og begynde at afsondre Vædske til stor Gene for ham. Det siges videre i Erklæringen, at der under Arret føles en ret stor Defekt af Pandebenet, et Bevis paa Læsionens alvorlige Beskaffenhed, og at det er meget sandsynligt, at J. C. Christoffersen — som han angiver — af og til føler Smerten i Panden og Issen, Hovedpine, Hukommelsessvækkelse og nervøs Angst-

fornemmelse ved Lyden af faldende Ting, samt at der næppe er Udsigt til, at han i en overskuelig Fremtid ganske vil blive fri for disse Gener, selv om man maa antage, at de efterhaanden nok ville optræde sjældnere og med mindre Intensitet.

Den 31 Maj d. A. erklærede Jens Christian Christoffersen i et Forhør, at han syntes, det gik lidt bedre i den senere Tid med Saaret i Panden, men at han maatte passe paa ikke at blive svedt, da han saa fik Smerter oven i Hovedet.

I en under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør tilvejebragt Erklæring af 30 Oktober d. A. har endelig ovennævnte Distriktslæge paa Grundlag af en samme Dag af ham foretagen Undersøgelse af Jens Christoffersen udtalt, at medens Arret i Panden er væsenlig uforandret af Udseende, maa det nu, eftersom det ikke i de sidste 2 Maaneder har afsondret nogen Vædske, anses for saa solidt helet, at det i denne Henseende næppe vil forvolde ham Mên, og at de af Distriktslægen tidligere omtalte subjektive Fornæmmelser som Følge af Læsionen nu optræde sjældnere og mindre intenst, men at det dog er tvivlsomt, om de nogensinde helt ville fortage sig.

For det af Tiltalte efter det Foranferte udviste Forhold vil han, idet de oplyste Omstændigheder ikke findes at give Føje til at betragte Handlingen som foretagen af Nødværge, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder, og da Underrettsdommen har fastsat Straffen til simpelt Fængsel i 14 Dage, vil den forsaavidt være at forandre, medens den i Henseende til den Jens C. Christoffersen tilkendte Erstatning af ialt 415 Kr., — — — vil kunne stadfæstes.

Nr. 163.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jakob Frederik Svendsen (Def. Hansen),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 13 September 1907: Arrestanten Jakob Frederik Svendsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 90 Dage, hvorhos han bør udrede alle med Aktionen, Forundersøgelsen, Arresten og denne Sag iøvrigt lovlige forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kiørboe, og Defensor, Sagfører, Justitsraad Krarup, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Over-

retten, Overretssagfører Bentzen og Overretsprokurator Juel, betaler Tiltalte Jakob Frederik Svendsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Doms Af sigelse tilvejebragte Oplysninger om det kønslige Forhold, der havde bestaaet i længere Tid mellem Tiltalte og Anna Sine Jacobsen, og som blev genoptaget, efterat Undersøgelsen i Sagen var indledet, mangler der tilstrækkelig Føje til at tilregne Tiltalte den af ham ved de 2 i Dommen ommeldte Lejligheder udviste Adfærd mod bemeldte Pige som Overtrædelse af Straffelovens Bestemmelser om Forbrydelser mod Sædeligheden, navnlig som Forsøg paa Voldtægt.

Som Følge heraf, og da Tiltaltes Forhold heller ikke findes at kunne paaføre ham Ansvar efter nogen anden Bestemmelse i Straffeloven, vil han være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Jakob Frederik Svendsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 50 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Jakob Frederik Svendsen, der er født den 15 November 1884 og ikke funden forhen straffet, aktioneret for Forbrydelse mod Sædeligheden, og ved hans egen med det iøvrigt under Sagen tildels under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumptionsforhør Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Efter at den den 27 Juni 1891 fødte Pige Anna Sine Jacobsen, der tjente sammen med Tiltalte hos Gaardejer Henning Hansen i Naarup, i Tiden fra Slutningen af Februar eller Begyndelsen af Marts 1907 til Udgangen af April Maaned s. A. gentagne Gange havde tilstaaet ham Samleje, afbrød hun deres Forhold, og da han derpaa en Aften kort efter Kristi Himmelfartsdag traf hende udenfor Husbondens Gaard, tog han, i den Hensigt at opnaa Samleje med hende, fat i hende samt dels trak, dels bar hende hen ad Vejen og gennem et Ledhul ind paa en anden Gaardejers Mark, hvor han lagde hende ned paa Jorden paa Ryggen. Han lagde sig derpaa selv ovenpaa hende, idet han satte sit Knæ paa hendes Bryst og holdt hende nede med højre Haand, medens han med venstre Haand løftede hendes Skørt

og knappede hendes Benklæder op paa højre Side. Hun drejede sig imidlertid om paa Siden og gjorde al den Modstand, hun kunde, men skreg dog ikke op, da hun ikke ønskede, at Karlene paa Gaarden skulde faa at se, hvorledes hun blev behandlet. Hun truede ham derhos med at klage over ham til Husbonden og derefter med, at hun vilde forlade sin Tjeneste, hvis han ikke lod hende i Fred, og efter denne sidste Tilkendegivelse rejste han sig og slap Pigen, hvem han ikke havde opnaaet at blotte, ligesom han ej heller havde blottet sig selv.

Den 4 Juni s. A. om Aftenen tvang han fornævnte Pige, hvem han da havde mødt udenfor Husbondens Gaard og mod hendes Villie taget under Armen, til at tage Sæde ved Siden af ham paa en Bænk i Gaardens Port, og efterat derpaa en Medtjenende, som opholdt sig dersteds, havde fjernet sig, bar han hende, i den Hensigt at opnaa Samleje med hende, paa Armene over Gaardspladsen ind i et Huggehus, hvor han lagde hende paa Ryggen ned paa Gulvet, og idet han derpaa kastede sig ned over hende og anbragte sit ene Knæ paa hendes Bryst, løftede han med den ene Haand hendes Klæder op og iturev hendes Benklæder paa den højre Side, medens han med den anden Haand holdt hende nede. Pigen gjorde imidlertid al den Modstand, hun kunde, drejede sig om paa Siden, søgte at komme op, slog ham med knyttet Haand og skreg derhos op, og da herved fornævnte Medtjenende kom tilstede, rejste Tiltalte sig op og afstod fra sin Hensigt. Ej heller ved denne Lejlighed var nogen af de Paagældende blottet.

Tiltalte, der har forklaret, at han vidste, at Pigen ikke var fyldt 16 Aar, da han havde kønslig Omgang med hende, men mod hvem Tiltalte for Forførelse ikke har været forlangt indledet, har erkendt, at det ved begge de foran omfklarede to Lejligheder var hans Hensigt at tiltvinge sig Samleje med Pigen, men han har herved bemærket, at han mener, at ligesom han den første Gang afstod fra sit Forsæt ved Pogens blotte Angivende om, at hun eventuelt vilde forlade Gaarden, idet han nemlig godt kunde lide at tjene sammen med hende, saaledes vilde han ogsaa den sidste Gang, hvor han iøvrigt var noget paavirket af Drik, have opgivet sit Forhavende, saafremt Pigen var vedbleven at gøre Modstand samt at skringe op, og dette Anbringende findes henseset til Tiltaltes — i Modsætning til Pogens — i det Hele uforbeholdne Forklaring ikke at kunne forkastes.

For det af ham efter det Foranførte udviste Forhold findes Tiltalte at burde anses efter Straffelovens § 168, 2det Punktum, jfr. § 46, med en Straf, som efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. Da Underrettsdommen har fastsat Straffen til samme Art Fængsel i 90 Dage, vil den forsaavidt være at forandre.

Torsdag den 14 Maj.

Nr. 49. Firmaet **Jansen & Co.** som Repræsentanter for Dampskibet »**Mauranger**« af Bergen (Overretssagfører Kondrup)

contra

Aktieselskabet »**Em. Z. Svitzers Bjærgningsentreprise**«
(Arntzen),

betræffende Spørgsmaal om Størrelsen af en Bjærgelen.

Sø- og Handelsrettens Dom af 8 Maj 1907: Det indstævnte Firma, Jansen & Co., bør som Repræsentanter for Dampskibet »Mauranger« af Bergen betale til Citanterne, Aktieselskabet »Em. Z. Svitzers Bjærgnings-Entreprise«, 23000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 20de November 1906, til Betaling sker. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Afgørelse og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Appellanterne, Firmaet Jansen & Co. som Repræsentanter for Dampskibet »Mauranger« af Bergen, til Indstævnte, Aktieselskabet »Em. Z. Svitzers Bjærgnings-entreprise«, med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses er saalydende: Dampskibet »Mauranger« af Bergen, Kaptajn P. Tronstad, der var paa Rejse fra Archangel til Grimsby med ca. 550 Stds. Træ, grundstødte Lørdag den 15 September f. A. Kl. ca. 10 Aften paa Sliiskærene i Kraakvaagfjorden. Skibet, der maalte 1020 Brutto Reg. Tons og havde en Besætning af 14 Mand, havde kun været i Fart ca. 3 Maaneder. Det havde fra Honningsvaag styret indenskærs under Vejledning af en ombord værende »Kendtmand«, der imidlertid for tidlig mente at være kommen klar af Sliiskærene, paa hvilke Skibet derfor stødte med fuld Fart. Det kom til at staa haardt og meget højt med Forskibet, hvor der kun var ca. 5 Fod Vand; ved Agterenden var der derimod ca. 8 Favne, og længere agterefter var Grunden meget stejlt nedadgaende.

Skibet stod paa Grunden indtil Brodækket. Efter Grundstødningen sloges straks Stop og fuld Fart agterover, men uden Resultat, og da Vandet var aftagende — ca. 1 $\frac{1}{2}$ Time efter Højvande — opgaves videre Forsøg, hvorimod Mandskabet straks gav sig til at kaste Dækslast overbord fra Fordækket. Ved Pejling fandtes Lastrummene tætte, men Forpeaktank samt Bundtankene Nr. 1 og 2 var lække og kunde ikke holdes læns med Skibets Pumper. Ved næste Højvande den paafølgende Morgen Kl. 9 gjordes atter et Forsøg paa at komme af, idet nu omtrent Halvparten af Dækslasten var kastet overbord. Samtidig søgtes et Varpanker sat ud, men dette mislykkedes paa Grund af Strøm og Sø, der straks fyldte Baadene. Under Arbejdet kom Dampskibet »Levanger« og gjorde efter Opfordring to Forsøg paa at trække »Mauranger« af, men disse maatte opgives, da Vandet nu var begyndt at falde. Man fortsatte nu med Kastning af Dækslasten, indtil Svitzer's Bjærgningsdamper »Øresund«, der laa i Kristianssund, var kommen tilstede i Løbet af Eftermiddagen; med denne afsluttedes Kl. ca. 4,30 Kontrakten om at bjærge Skib og Ladning ind til Bergen mod en af de københavnske Sæssuranceselskabers permanente Voldgiftskommission fastsat Bjærgeløn. Derefter fortsattes med »Øresund«s Hjælp Kastning af Dækslasten. »Øresund« fik sit Styrbords Anker sat ud med 120 Favne Kæde i ca. 40 Favne Vand i nordlig Retning fra »Mauranger«, fik ført en Staalslæber over til dette og lagde sig Kl. 8 Eftermiddag i Spænd. Kl. 9 Eftermiddag begyndte »Øresund« at slæbe med fuld Kraft og hev ind paa Ankerkæden; ogsaa »Mauranger«s Maskine, der var uskadet, bakkede med fuld Kraft. Efter en Times Forløb lykkedes det at bringe »Mauranger« flot; næsten hele Dækslasten, ca. 95 Stds., var da kastet overbord.

Da Skibet viste sig tæt, idet Lækagen blot var under Vandballasttankene, besluttede man at lade Skibene blive liggende paa Stedet ved Siden af hinanden til næste Dag, da man gik ind i Hestvik, hvor »Mauranger« undersøgtes af »Øresund«s Dykker, der fandt Forstævnen knust ca. 4 Fod under 4 Fods Mærket, samt forskellige Buler og Revner paa begge Sider af Skibet, og hvor en foreløbig Tætning fandt Sted. Den 18de afgik »Mauranger« ved egen Maskine til Kristianssund, hvor Tætningsarbejdet fortsattes af »Øresund«s Dykker. Den 22de blev Skibet besigtiget og fik Sødygtighedsattest, hvorefter det samme Dag fortsatte Rejsen til Grimsby.

Ved Stævning af 20 November f. A. have nu Citanterne, Aktieselskabet »Em. Z. Svitzer's Bjærgnings-Entreprise«, indbragt Spørgsmaalet her for Retten som vedtaget Værneting, idet den udpegede Voldgiftskommission ikke har kunnet fungere. Begge Parter have paa-staaet Bjærgeløn og Vederlag for det efter tilendebragt Bjærgning udførte Tætningsarbejde fastsat ved Rettens Skøn, og sig tillagt Sagsomkostninger, hvorhos Citanterne have paa-staaet sig tillagte Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato af det tilkendte Beløb.

Efter det Oplyste var Vejrforholdene meget gunstige saavel under selve Bjærgningen som i de nærmeste Dage derefter, idet det enten var stille eller sydlige (Fralands) Vinde, og Vandet var smult. (De Indstævnte hævde, at »Mauranger«, naar tilstrækkelig Last var kastet, vilde være glæden af Klippen af sig selv), men Stedet ligger aabent for nordlige Vinde, og Søen staar ofte stærkt paa ved Sliskærerne.

Naar nu henses paa den ene Side til den Fare, Skibet vilde have været udsat for, hvis Vinden var sprungen om, inden det var kommet fri af Klippen, og den Betydning, der derfor paa Forhaand maatte tillægges en hurtig Hjælp, Værdien af det Bjærgede, som Parterne have ansat til 231400 Kr. — deraf for Skibet 180000 Kr. — og paa den anden Side til de gunstige Vejrforhold under Bjærgningen, den forholdsvis korte Tid, selve Bjærgningen medtog, og de ikke særlig store Anstrengelser, den kostede, findes en Bjærgeløn af 23000 Kr., herunder indbefattet Vederlag for det udførte Tætningsarbejde, at kunne være passende, hvorhos Sagens Omkostninger hæves som medindbefattede under det fornævnte Beløb.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandag den 18 Maj.

Nr. 89. Redaktør **Axel H. B. Thomsen** (Ingen)

contra

Skovrider for 6te Kronborg Distrikt **W. Christensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Axel H. B. Thomsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 90. Redaktør **Axel H. B. Thomsen** (Ingen)

contra

Etatsraad **W. Haurowitz** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Axel H. B. Thomsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham

med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 91. Redaktør **Axel H. B. Thomsen** (Ingen)

contra

Savværksejer **Jens Olsen Christensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør Axel H. B. Thomsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 105. Tømmerhandler **C. Mouritzen** (Ingen)

contra

Sagfører **Valdemar Leopold** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Tømmerhandler C. Mouritzen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 199.

Højesteretssagfører Bülow

contra

Joseph Christian Marius Jørgensen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Marts 1908: For Arrestanten Leon Kristian Valdemar Johan Bystrups Vedkommende hæves Sagen. Arrestanterne Joseph Christian Marius Jørgensen, Axel Lindberg Hansen og Morten Oluf Nielsen samt de Tiltalte Hans Aage Jacobsen og Axel Frederik Julius Jacobsen bør straffes, Jørgensen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Hansen med lige Straf i 1 Aar, Nielsen og Hans Aage Jacobsen med lige Straf hver især i 8 Maaneder og Tiltalte Axel Jacobsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Samtlige Tiltalte udrede derhos, En for Alle og Alle for En, Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Hartmann og Carlsen, 15 Kr. til hver, dog saaledes, at Arrestanterne Jørgensen og Nielsen samt de Tiltalte Hans Aage Jacobsen og Axel Jacobsen hver for sit Vedkommende ikke udreder udover Halvdelen af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Jørgensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-
 anknet er, ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-
 ret betaler Tiltalte Joseph Christian Marius Jørgen-
 sen til Højesteretssagførererne Bülow og Hansen 40
 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: . . . Arrestanten
 . . . Bystrup . . .

Sagen vil for hans Vedkommende være at hæve.

Arrestanterne Joseph Christian Marius Jørgensen, Axel Lindberg
 Hansen og Morten Oluf Nielsen samt de Tiltalte Hans Aage Jacobsen
 og Axel Frederik Julius Jacobsen tiltales for Tyveri, Arrestanten Han-
 sen tillige for Hæleri.

Arrestanten Jørgensen er født den 10 Januar 1874 og blandt
 Andet anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 4 No-
 vember 1899 efter Straffelovens §§ 228 og 243 med Forbedringshus-
 arbejde i 18 Maaneder, ved samme Rets Dom af 28 Marts 1903 i
 Medfør af Straffelovens § 241 efter dens § 238 som for anden Gang

begaaet Hæleri og Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 Oktober 1906 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov af 1 April 1905 §§ 8 og 11, med Tvangsarbejde i 9 Maaned.

— — — — —
 Ved samtlige Tiltaltes egen Erkendelse og det isvrigt Oplyste er det bevist, at de have gjort dem skyldige i følgende Forhold:

Arrestanterne Bystrup, Jørgensen, Nielsen og Hansen traf den 31 Januar dette Aar, medens de var samlede i et af de to sidstnævnte Arrestanter lejet Værelse i Ejendommen Absalonsgade Nr. 35, Aftale om i Løbet af den paafølgende Nat at begaa Indbrud i Viktualiehandler Christian Christensens Butik, Absalonsgade Nr. 33, Stuen.;

Inden man skred til Iværksættelsen heraf, kom Tiltalte Hans Aage Jacobsen tilstede, blev gjort bekendt med Planen og erklærede sig villig til at deltage i Indbrudet.

Derimod var Arrestanten Hansen i Løbet af Aftenen blevet saa beruset, at han lagde sig til at sove og derved ikke kom til at deltage i selve Forbrydelsens Udførelse.

I Henhold til den truffe Aftale gik Arrestanterne Jørgensen og Bystrup Natten mellem den 31 Januar og den 1 Februar d. A. ved 4-Tiden ned paa Gaden og gik uhindret ind i Gaarden til Ejendommen Absalonsgade Nr. 33, hvor de, efter at Arrestanten Jørgensen havde ituslaaet en Rude, fik et Vindue til et bag Butikken liggende Køkken op. Derefter gik de igen op til de Andre og meddelte det skete, hvorefter Arrestanterne Jørgensen og Bystrup og Nielsen samt Tiltalte Hans Aage Jacobsen alle begav sig ned for at iværksætte Tyveriet, Førstnævnte medtagende en Sæk.

Arrestanten Jørgensen steg gennem fornævnte Vindue ind i Køkkenet, gik derfra uhindret ind i Butikken og stjal der dels 1 Kr. 69 Øre kontant fra uafaaet Skuffe i Disken, dels en Mængde Fødevarer tilligemed nogle Skaale m. m., hvorpaa en Del af Fødevarerne laa. Det Stjaalne er, bortset fra de kontante Penge, vurderet til ialt 40 Kr. En Del af det blev af Arrestanten Jørgensen puttet i Sækken, hvilken han saa rakte til Arrestanten Bystrup, der var bleven staaende i Gaarden. Bystrup bragte Sækken hen til Arrestanten Nielsen, der havde taget Plads i Ejendommens Port, og denne bragte den hen til Tiltalte Hans Aage Jacobsen, der havde taget Plads i Gadedøren til Nr. 35 og atter bragte Sækken op i Nielsens og Hansens Værelse, hvor han tømte den og derefter lod den gaa tilbage. Paa denne Maade bragtes Sækken to Gange op i Lejligheden med Tyvekoster, medens Resten af Fødevarerne bragtes op paa Fade o. lign.

Inden de Tiltalte anholdtes, havde de fortæret en Del af det Stjaalne, og i denne Fortæring deltog Arrestanten Hansen.

Tiltalte Axel Jacobsen . . .

— — — — —
 Arrestanten Hansen . . .

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten Jørgensen være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., eller i Medfør af § 241, 2det Stk.,

efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri, Arrestanten Hansen . . . Arrestanten Nielsen og Tiltalte Hans Aage Jacobsen . . . og Tiltalte Axel Jacobsen . . . efter Omstændighederne: Arrestanterne og Tiltalte Hans Aage Jacobsen med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Jørgensen i 2 Aar, Arrestanten Hansen i 1 Aar, Arrestanten Nielsen og Tiltalte Hans Aage Jacobsen hver især i 8 Maaneder og Tiltalte Axel Jacobsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Nr. 178. Højesteretssagfører Hansen

contra

Nicolai Nielsen (Def. Bülow),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskænkning.

Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 19 December 1907: Tiltalte, Detaillist Nicolai Nielsen, bør til Københavns Amtsfattiggkasse bøde fire Hundrede Kroner og have sin Ret til Brændevinsalg forbrudt samt betale denne Sags Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Februar 1908: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagfører Villiam Lund og Prokurator Steinthal, betaler Tiltalte Nicolai Nielsen 15 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nicolai Nielsen til Højesteretssagførerne Hansen og Bülow 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Politiret hertil indankede Sag, hvorunder Nicolai Nielsen tiltales for uberettiget Næringsbrug og ulovlig

Brændevinsudskænkning, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der i Henhold til et den 4 December 1906 erhvervet Næringsbevis som Detailhandler med Ret til Brændevinshandel drev saadan Forretning i Ordrup By, den 30 November og 1 December f. A. til forskellige tildels i Nærheden beskæftigede Arbejdere til Fortæring paa Stedet har solgt Spise- og Drikkevarer, deriblandt Kognak, Brændevin og Bitter, hvilke Varer af Køberne indtoges i et til Tiltaltes Lejlighed hørende, til hans Butik stødende, Værelse.

Tiltalte, der er født den 10 December 1844, er bl. a. ved Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juli 1878 efter Næringsloven af 29 December 1857 §§ 75 og 78, kfr. §§ 62 og 81, anset med en Amtsfattiggassen tilfaldende Bøde af 30 Kr., har ved Lysgaard m. fl. Herredørs Politiret den 2 November 1880 for uberettiget Udskænkning af Bajerskøl vedtaget en Bøde af 10 Kr., er ved Viborg Landsoverrets Dom af 13 Februar 1882 for 2den Gang begaaet uberettiget Udskænkning af Brændevin efter Næringslovens § 78 anset med en Amtsfattiggassen tilfaldende Bøde af 50 Kr., har ved Viborg Købstads Politiret den 6te Maj, 20 Juni og 1 August 1892, den 13 Marts 1893, den 2 August og 30 November 1894 og den 1 Februar 1895 for ulovlig Beværtning, tildels med Brændevin, vedtaget Bøder fra 2 til 10 Kr., er ved Viborg Landsoverrets Dom af 2 September 1895 for 3dje Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og ulovlig Udskænkning af Brændevin efter Næringslovens § 75, kfr. § 82, og efter dens § 78 anset med en Viborg Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 100 Kr., har ved Vordingborg Købstads og Vordingborg søndre Birks Politiret den 15 December 1897 for 4de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug i Medfør af Næringslovens § 75 vedtaget en Bøde af 50 Kr. med Domsvirkning i Gentagelsestilfælde, og er senest ved Københavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 12 November 1907 efter Næringslovens §§ 75 og 78 for 5te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 4de Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning anset med en Københavns Amtsfattiggasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

For sit ovenomhandlede Forhold blev Tiltalte ved Politiretens Dom den 19 December 1907 for 6te Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 5te Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning efter Næringslovens §§ 75 og 78 anset med en Københavns Amtsfattiggasse tilfaldende Bøde af 400 Kr., hvorhos han i Medfør af sidstnævnte Lovbestemmelse tillige dømtes til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt, — — — og da denne Afgørelse tiltrædes, vil Politiretsdommen være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 11 Juni 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

TriersBogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 18.

Mandag den 18 Maj.

Nr. 159. Højesteretssagfører Bülow

contra

Oscar Emanuel Petersen (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 1 April 1905 § 4.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Januar 1908: Tiltalte Oscar Emanuel Petersen bør straffes med Tvangsarbejde i 2 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Lassen, og Defensor, Overretssagfører Edv. Christensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Oscar Emanuel Petersen til Højesteretssagførerne Bülow og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Oscar Emanuel Petersen, der tiltales for Overtrædelse af Lov 1ste April 1905 § 4, er født den 22de Oktober 1885 og senest anset: ved Højesterets Dom af 8de Februar 1906 efter Straffelovens § 203, jævnfør midlertidig Straffelovs § 1, 2det Stykke, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte i Tiden fra 28de September til 25de Oktober f. A. delvis har ladet sig underholde af Betty Hilda Landine Eriksen Schmidt, skønt han vidste, at hun ernærede sig ved Utugt.

Tiltalte vil herefter være at anse efter midlertidig Straffelov 1ste April 1905 § 4 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 2 Måneder.

Tirsdag den 19 Maj.

Nr. 208.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Menschick Rudolph Flemming, kaldet Tinker (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Politirets Dom af 6 December 1907: Arrestanten Menschick Flemming, alias Tinker, bør hensættes til Tvangsarbejde i 180 Dage, saa udreder han og denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Februar 1908: Arrestanten Menschick Rudolph Flemming, kaldet Tinker, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne H. F. Helweg-Larsen og C. A. Olsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han ved Politiretsdommen rettelig anset efter Frd. 11 April 1840 § 1, jfr. Anordning af 6 Januar 1852 § 2, idet der ikke kan tillægges den i Overretsdommen nævnte, Tiltalte den 18 Januar 1882 overgaaede Ekstraretsdom Gentagelsesvirkning. Straffen findes, som ved Politiretsdommen sket, at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 180 Dage.

Thi kendes for Ret:

Menschick Rudolph Flemming, kaldet Tinker, bør hensættes til Tvangsarbejde i 180 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Overretten til Overretssagførerne H. F. Helweg-Larsen og C. A. Olsen 20 francs til hver og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Møller 40 francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der er indanket hertil fra St. Thomæ Politiret, er Arrestanten Mënschick Rudolph Flemming, kaldet Tinker, tiltalt for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøjrigt Oplyste er det bevist, at han den 2 November f. A. har stjaalet et til Fr. 3,75 vurderet, Alexander Ostermann tilhørende Stykke Reb, der laa frit fremme i en til en Ejendom i Byen St. Thomas hørende Gaard, til hvilken Arrestanten havde uhindret Adgang.

Arrestanten, der har opgivet at være 44 Aar gammel, er straffet mange Gange, bl. a.: ved St. Thomæ Politirets Dom af 16 Juni 1880 i Henhold til Forordning af 11 April 1840 § 29, kfr. Anordning af 6 Januar 1852, med 12 Rottingslag, ved samme Rets Dom af 10de Oktober 1881 efter Forordning af 11 April 1840 § 29, kfr. Anordning af 6 Januar 1852 § 2, med 15 Rottingslag, ved samme Rets Dom af 1 December 1881 i Henhold til Forordning af 11 April 1840 § 1, kfr. Anordning af 6 Januar 1852 § 2, med Tvangsarbejde i 120 Dage, ved St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 18 Januar 1882 efter Forordning af 11 April 1840 § 58 og § 1, jfr. § 3 Nr. 6 og 8, Anordning af 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3 og Forordning af 11 Marts 1818 § 1, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved St. Thomæ Politirets Dom af 29 September 1885 efter Forordning af 11 April 1840 § 30 med Fængsel paa sædvanlig Fangekøst i 6 Dage, ved St. Thomæ Bytings Ekstrarets Dom af 25 August 1886 efter Forordning af 11te April 1840 § 30 og Anordning af 24 Oktober 1879 § 6 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer og ved St. Thomæ Politirets Dom af 14 Juni 1895 for Opsætsighed mod Politiets Betjente, fredsforstyrrende Adfærd og Gadeuorden med en efter Lovgivningens Analogi og Grundsætninger faatsat Straf af Tvangsarbejde i 48 Dage.

Arrestanten vil for det af ham udviste Forhold — idet den foran nævnte den 18 Januar 1882 ved St. Thomæ Bytings Ekstraret afsagte Dom, ved hvilken Arrestanten bl. a. for Tyveri er anset med Forbedringshusarbejde, findes at maatte tillægges Gentagelsesvirkning efter Forordning af 11 April 1840 — for 2den Gang begaaet Tyveri være at anse efter Forordning af 11 April 1840 § 13 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Den indankede Dom, ifølge hvilken Arrestanten efter Forordning af 11 April 1840 § 1, jfr. Anordning af 6 Januar 1852 § 2, er anset med Tvangsarbejde i 180 Dage, vil være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Nr. 188.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Laurids Nielsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Mord og falsk Anmeldelse.

Vends Herreds Ekstrarets Dom af 10 December 1907: Arrestanten Laurids Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Møller, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Ph. Hansen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Marts 1908: Arrestanten Laurids Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Juel og Leth, bør Arrestanten betale 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laurids Nielsen til Højesteretssagførerne Liebe og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vends Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Laurids Nielsen for Mord og falsk Anmeldelse.

Arrestanten er født den 20 Marts 1890 og er ikke funden forhen straffet. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der i det Væsenlige stemmer med det iøvrigt Oplyste, og som i sin Helhed vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 7 Marts 1907 anmeldte Arrestanten, der tjente hos Bolsmand af Hølse Mark Rasmus Nielsen som Tjenestedreng, i Strid med Sandheden til Politiet, at han den forudgaaende Nat ved Indbrud var bleven bestjaalet for sit Lommeur, idet han haabede paa at faa et nyt Ur, naar han foregav, at han var blevet fratjaalet sit gamle, som han var blevet ked af. Forinden han afgav den falske Anmeldelse, rev han sit Ur i Stykker og bortkastede det samt udtog en Rude af sit Vindue og ituslog denne og en Flaske, hvorhos han foregav for Politiet, at dette antagelig var udført af Tyven, som var steget ind gennem Vinduet. Anmeldelsen bevirkede, at Politiet anstillede Undersøgelse med Hensyn til forskellige Personer, der kunde tænkes at have begaaet Tyveriet; der blev imidlertid ikke rettet nogen Sigtelse mod Nogen, og Arrestanten henledte heller ikke Mistanken paa Nogen.

Arrestanten havde den 1 November 1906 tiltraadt sin fornævnte Tjeneste hos Bolsmand Nielsen, der var gift med Arrestantens Faster; hos disse opholdt sig endvidere den 17-aarige Anna Nikoline Jensen,

der var Bolsmand Nielsens Hustrus Datter af første Ægteskab. Efter at Arrestanten havde været en Maaned Tid i Tjenesten, udkældte Anna efter hans Forklaring ham hyppig for »Fjols« og »Torskehoved« i Anledning af den Maade, hvorpaa han udførte sit Arbejde. Herover var Arrestanten bleven vred paa hende i den Grad, at han tænkte paa at slaa hende ihjel, og da hun efter hans Forklaring vedblev med at udkælde ham og endvidere ved forskellige Lejligheder drillede ham og gjorde Nar ad ham ved i Andres Overværelse at fortælle, at han troede saa meget paa Spøgelser, blev hans Vrede stærkere, og han tænkte hyppig paa at stikke hende ihjel med sin Lommekniv, en saakaldet Svanekniv, hvis Skaft var ca. $8\frac{1}{2}$ Centimeter langt, og hvis eneste Blad var henved 7 Centimeter langt og ca. $1\frac{2}{10}$ Centimeter bredt med skarp Æg, der endte i en noget afrundet Spids. Dette Forsæt fæstnede sig mere og mere hos ham, og i Overensstemmelse hermed nægtede han, en otte Dages Tid forinden han realiserede sit Forsæt, sin Husbond at laane Lommekniven, som han foregav, at han havde kastet bort.

Lørdag den 6 April 1907 rejste hans Husbond og Madmoder en Tur til Jylland, hvorfra de først vilde vende tilbage den paafølgende Mandag Aften, og Arrestanten bestemte sig nu samme Dag, som de rejste, til at benytte sig af deres Fraværelse til at dræbe Anna, medens de var alene hjemme, idet han fattede den Plan at udføre Mordet saaledes, at han først med sine Hænder vilde klemme hende om Halsen saa længe, at hun mistede Bevidstheden, hvorefter han vilde stikke Kniven i hende. I dette Øjemed sleb han sin Lommekniv paa sin Husbonds Slibesten enten samme Dag, som han havde fattet Planen, eller den følgende Dag. I sin harmfulde Stemning greb han i disse Dage flere Gange fat i Anna og ruskede i hende, og da Anna truede ham med, at hun vilde klage herover, naar hendes Moder kom hjem, opirrede dette ham yderligere.

Mandag den 8 April om Eftermiddagen ved Firetiden udkældte Anna efter hans Forklaring ham paany for »Fjols« og »Torskehoved«, og da han paa Grund heraf tog fat i hende og ruskede i hende, slog hun ham paa Hagen, saa at det gjorde ondt. En Times Tid senere gik Anna, jefter at de havde spist Mellemmad sammen, ud paa Retiraden, der laa i et Udhus, hvortil der var Adgang ad en snæver Gang af stampet Ler med et Par Trappetrin af Sten. Arrestanten bestemte sig nu til at realisere sin Plan og gik ud og ventede, til han hørte, at Anna gik ud af Retiraden. Han gik derefter ued ad Gangen til Retiraden, og da han mødte hende der ca. $2\frac{1}{2}$ Alen fra Retiradedøren, sagde han for at gøre hende tryk: »Jeg tror næsten, jeg skal derind ogsaa«. Da han var kommet hen til hende, greb han hende med begge Hænder om Halsen og satte hende op mod Muren, hvor han trods hendes Modstand holdt hende fast og klemte hende om Halsen, indtil hun mistede Bevidstheden. Han aabnede derefter Retiradedøren med den højre Haand, medens han holdt hende med venstre Haand om Halsen, hvorpaa han skubbede hende ind paa Retiraden, saa at hun faldt paa Knæ paa Retiradegulvet. Arrestanten slap nu sit Tag om Annas Hals; men da han mærkede, at hun var ved at komme til sin Bevidsthed, greb han hende paany om Halsen, saaledes at hans Tommelfingre sade om Nakken paa hende, og klemte til, indtil hun

mistede Bevidstheden. Arrestanten trak derpaa holdende i hendes Haar hendes Hoved over mod Latrinsædet, fremtog sin Lommekniv og tilføjede hende med Knivens Blad 2 Stik foran paa Halsen. Da han troede, at hun nu var død, forlod han Retiraden og satte Hæspen paa Døren udvendig fra, hvorpaa han gik ud og begyndte at gøre Vognen i Stand for at køre til Jernbanestationen og hente sin Husband og Madmoder. Medens han var i Færd med at spænde for, opdagede han, at Anna var kommet ud paa Stenbroen foran Retiradegangen, og han løb da heri til hende for at dræbe hende. Anna vilde løbe fra ham, men dette mislykkedes; og under stærk Modstand fra hendes Side slæbte han hende baglæns ind paa Retiraden, idet han, der selv gik baglæns, holdt hende bagfra om Armene ved Albuerne. Ved Stentrinene i Retiradegangen kastede Anna sig ned, og det var med stort Besvær, at Arrestanten fik slæbt hende videre; medens Arrestanten aabnede Retiradedøren med højre Haand, holdt han Anna nede med venstre Haand. Inde i Retiraden kastede han hende om paa Gulvet, saaledes at hun kom til at ligge med Ryggen op imod Latrinets Side og med Hovedet op imod Væggen. Han fremtog derefter sin Lommekniv og lukkede den op, under hvilken Virksomhed Anna forsøgte paa at rejse sig, men blev forhindret heri af Arrestanten, der fik Tag i hendes Haar. Han bøjede derefter hendes Hoved bagover Latrinsædet og bibragte hende med Kniven i flere forskellige Tag 2 Snit i Halsen, nemlig først et fra Halsens venstre Side og om efter højre Side, saa langt han kunde komme med Kniven for Halslinningen paa hendes Kjole; af hvilken han skar en smal Strimmel, og derefter et andet Snit fra Halsens venstre Side og helt om paa højre Side. Herunder gjorde Anna ogsaa forgæves Modstand og greb Arrestanten med Hænderne om hans Ben og søgte at skyde ham bort; endvidere havde hun, lige fra Arrestanten første Gang greb fat i hende for at føre hende ind paa Retiraden, mange Gange skreget og sagt, at hun nok skulde være en god Pige, uden at Arrestanten tog noget Hensyn heri. Arrestanten hørte først op med at skære i hendes Hals, da han mærkede, at hun ikke længere gav Livstegn fra sig; han forlod saa Retiraden, satte Hæspen paa udvendig fra og sparkede en gammel Sæk op imod Retiradedøren, for at Blodet ikke skulde sive ud under Døren. Derefter skiftede han Klæder og tørrede Blodet af sine Hænder, hvorpaa han kørte til Jernbanestationen og hentede sin Husband og Madmoder.

Da Liget blev fundet ved deres Hjemkomst, blev Arrestanten bange; han vadskede saa sine Hænder og kastede Kniven ned i en Brønd, hvor den senere blev fundet; han opførte sig iøvrigt paa en saadan Maade, at ingen faldt paa, at han havde myrdet Anna. Arrestanten har forklaret, at han vel havde indset, at det var en frygtelig Gerning at slå ihjel; men at denne Tanke ikke kunde veje op med hans Vrede imod Anna; han har heller ikke senere vist nogen Anger over sin Daad.

Ved den stædfundne legale Obduktion af Liget fandtes der paa Halsen foruden 2 mindre Hudsaar et 2 Centimeter langt dybt Saar samt et Snitsaar, som strakte sig transversalt henover Halsens Forflade mellem Strubehovedet og Tungebenet, og som paa højre Side begyndte 7 Centimeter lige under Ørelappen, og som paa venstre Side

fortsattes indtil 5 Centimeter bag lubulus paa venstre Øre og 3 Centimeter nedenfor denne, hvilket Saar, der skyldtes flere Snit, var saa dybt, at Forbindelsen mellem Tungebænet og Skjoldbrusken, var helt overskaaret, og at den bageste Væg. af Spiserøret saas i Bunden af Saaret. Det maa efter det Oplyste antages, at Anna er død som Følge af de hende i Halsen tildelte Saar.

Der har under Sagen været Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, i hvilken Anledning han har været indlagt til Observation paa Middelfart Sindssygeanstalt. I den daværende Overlæges Erklæring, udtales det, at Arrestantens mentale Tilstand afviger fra det Normale i, at der var en iøjnefaldende Langsomhed og Træghed oven hans psykiske Processer, hvilket havde haft til Følge, at han tillagde Drillerier og Haan en altfor stærk og haandgribelig Betydning, at Arrestanten ikke lider af nogen egentlig Sindssygdom, men at han har en deformt anlagt Hjerne, der stiller ham udenfor de normale Menneskers Række og derfor i en væsenlig Grad forringer hans Ansvarlighed.

Endvidere har Justitsministeriets Konsulent i Medicinalsager i sin over Arrestanten afgivne Erklæring udtalt, at Arrestanten maa betegnes som et aandssvagt Individ, hvis sjælelige Vækst er standset ved en Grænse langt under det Normale, at hans Ansvarlighed derfor i væsenlig Grad er forringet, at det næppe vil være muligt bestemt at angive, i hvilken Grad den foreliggende Abnormitet kan have influeret paa Arrestantens Tilregnelighed, men at han efter det Foreliggende ikke kunde betegnes som afsindig, ligesom han ikke helt havde savnet Bevidsthed om Handlingens Strafbarhed.

I Henhold til det Anførte, og idet det bemærkes, at der ikke efter det Foreliggende findes Føje til at statuere, at Arrestanten ikke var fuldt tilregnelig, dengang han begik de ovenfor nævnte Forhold, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 190 og 224, disse §§ sammenholdte med § 37, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 8 Aar. Den indankede Dom, ifølge hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 190 og § 224, kfr. §§ 37, 39 og 62, med Forbedringshusarbejde i 6 Aar, vil være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Onsdag den 20 Maj.

Nr. 195.

Højesteretssagfører Rée

contra

Peder Christian Andersen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203, jfr. § 40, 2det Stykke.

Bregentved-Gisselsfeld Birks Ekstrarets Dom af 5 Oktober 1907: De Tiltalte, Tjenestekarl Lars Petersen og Gaardejer Peder

Christian Andersen, bør straffes, Petersen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, Andersen med en Bøde til Statskassen paa 100 Kr. eller i Mangel af sammes Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Tiltalte Andersen bør derhos i Erstatning til Medtiltalte udrede 37 Kr. Aktionens Omkostninger udredes af de Tiltalte, hver for sit Vedkommende, med Undtagelse af Salærerne til Aktor, Prokurator Jespersen, og til Defensorerne, Sagførerne Damgaard og Alfred Sørensen, 20 Kr. til hver, samt Befordringsudgifter til sidstnævnte Defensor, 1 Kr. 90 Øre, der udredes af de Tiltalte med Halvdelen af hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Februar 1908: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om, at Tiltalte, Gaardejer Peder Christian Andersen, skal udrede Halvdelen af Befordringsudgifterne til Sagfører Alfred Sørensen udgaar for hans Vedkommende. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsassagførerne M. A. Meyer og C. A. Olsen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende mangler der Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at det, da han affyrede det i den indankede Dom ommeldte Revolverskud, ikke var hans Hensigt at ramme Lars Petersen. Allerede som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde, hvorhos Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Peder Christian Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende, derunder de i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Rée og Liebe, 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bregentved-Gisselfeld Birks Ekstraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, er Tiltalte, Gaardejer Peder Christian Andersen, der er født den 1 December 1860 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 203, jfr. § 40, 2det Stk., og ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 11 Maj f. A. fæstede Tiltalte den i 1ste Instans medtiltalte Tjenestekarl Lars Petersen til at tjene sig indtil 1 November s. A. for en Løn af 225 Kr. m. m. Petersen viste sig snart ret umedgørlig, skældte Tiltalte ud og truede ham med Prygl, hvorfor denne i Begyndelsen af Juli Maaned f. A. købte sig en Revolver af Kaliber 6 m/m, for at have et Vaaben til at værgе sig med.

Den 20 Juli f. A. opstod der under Arbejdet Uenighed mellem Tiltalte og Petersen, der som en Følge heraf forlangte at faa sin tilgodehavende Løn — efter hans Formening ca. 100 Kr. — og at forlade Pladsen; Tiltalte, der ikke havde noget imod, at Petersen rejste, og som vil have aftalt med denne, at han maanedlig skulde have 10 Kr. af Lønnen, hvorfor han tidligere havde udbetalt Petersen 20 Kr., vilde imidlertid kun yderligere give ham 5 Kr., hvorover Petersen blev forbitret; noget efter blev dog Tiltalte og Petersen enige om at hæve Tjenesteforholdet, saaledes at Petersen fik de tilbudte 5 Kr. og sin Skudsmaalsbog. Efter at Petersen havde modtaget de 5 Kr. og sin Bog, gik han ind i Karlekammeret for at pakke sit Tøj, medens Tiltalte gik ind i Svinehuset; da Petersen omtrent straks fortrød den indgaaede Overenskomst, besluttede han at gaa over i Svinehuset, for, hvis Tiltalte ikke godvillig vilde betale ham nogle flere Penge, da at forsøge at tvinge ham dertil ved Trusel om Vold.

Da Petersen var kommen ind i Svinehuset, hvor han traf Tiltalte alene, greb han straks med sin højre Haand fat i dennes venstre Arm og forlangte i en truende Tone de Penge, som han mente, at Tiltalte skyldte ham; da denne vægrede sig ved at betale Petersen flere Penge end sket, greb han med venstre Haand fat i Tiltaltes højre Skulder, ruskede ham og gjorde Mine til at ville give ham en »Skalle«.

Medens de stod saaledes tæt op ad hinanden, holdt Tiltalte Haanden i venstre Lomme, hvor Revolveren laa; paa Petersens Spørgsmaal om, hvad han havde i Lommen, svarede han, at det var ingenting, hvorpaa han trak Revolveren op af Lommen og affyrede den rettet nedad.

Efter at Skuddet var faldet, og Petersen mærkede, at han var ramt i Laaret, slap han sit Tag i Tiltalte og traadte tilbage, idet han udbrød: »Skyder Du?« hvortil Tiltalte svarede: »Ja, Gu skyder jeg, dersom Du ikke gaar« eller ifølge Petersens Forklaring: »Ja, hvis Du ikke gaar, faar Du de andre«.

Herefter gik Petersen baglæns ud af Svinehuset, medens Tiltalte, der ikke vil have anet, at Petersen var bleven ramt, gik over i Stuen; Petersen kørte saa til Fakse, hvor han samme Dag blev indlagt paa Sygehuset og forblev der indtil den 29 s. M.; ved Udskrivningen var Saaret lægt, og har Lægen erklæret, at Læsionen formentlig ingen blivende Følger vilde faa.

Fodermester Kristian Johan Møller, der under Oprinet i Svinehuset, uset af Parterne, kiggede ind ad Vinduet, har som Vidne forklaret, at han, umiddelbart inden Skuddet faldt, hørte Tiltalte sige til Petersen, at hvis han ikke slap ham, fik han en Kugle, hvilken Forklaringens Rigtighed Tiltalte ikke har turdet benægte, og vel har Tiltalte hævdet, at det ikke var hans Hensigt at ramme Petersen, men blot at indjage denne Skræk, saa at han opgav at tilføje ham Vold; men efter det Foreliggende kan der ikke tages Hensyn dertil.

Det skønnes endvidere ikke, at den foreliggende Situation kan have

givet Tiltalte Føje til at gøre Brug som sket af et saa farligt Redskab som den omhandlede Revolver, og det maa derfor billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203, sammenholdt med § 40, sidste Punktum, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne fastsættes til en Statskassen tilfældende Bøde af 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 14 Dage.

Underrettsdommen, der har samme Resultat, vil saaledes, idet dens Bestemmelse om den Petersen hos Tiltalte tillagte Erstatning for Helbredelsesudgifter — — — — billiges, for saa vidt paaanket, være at stadfæste, dog at Bestemmelsen om, at Tiltalte vil have at udråde Halvdelen af Befordringsudgifterne til Sagfører Alfred Sørensen, findes at burde udgaa, idet den Godtgørelse, som i saa Henseende maatte tilkomme bemeldte Sagfører i Henhold til Lov 24 Maj 1879 § 2, 2det Stk., vil være at fastsætte af Amtet overensstemmende med den ældre Lovgivnings Regler for dette Forhold.

Nr. 214.

Højesteretssagfører Rée

contra

Jens Jensen Stephensen (Def. Bülow),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 April 1908: Arrestanten Jens Jensen Stephensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{4}$ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Tegner og Prokurator Casse, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jensen Stephensen til Højesteretssagførerne Rée og Bülow 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Jens Jensen Stephensen for Tyveri og Betleri.

Arrestanten er født den 23 September 1888 og foruden at være inden sit fyldte 18de Aar tre Gange straffet for Ejendomsindgreb anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 29 Januar 1907 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder

og ved samme Birks Ekstrarets*) Dom af 5 Februar 1907 efter Lov af 1 April 1892 § 298 med simpelt Fængsel i 14 Dage.

Ved egen Tilstræelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten skaffede sig den 17 Februar d. A. om Aftenen ved 11-Tiden i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue, som han opbrød, Adgang til et Forretningslokale i Kælderen i Ejendommen Nyhavn Nr. 29, hvor han fra en Pengeskuffe, som han opbrød, stjal ca. 15 Kr. i rede Penge og nogle Femøres Frimærker samt endvidere Beklædningsgenstande, Rejseartikler, Galanterivarer, Cigarer m. m., hvilke til ialt 100 Kr. vurderede Genstande beroede frit fremme.

Arrestanten skaffede sig den 6te f. M. ved Midnatstid i tyvagtig Hensigt ved Indstigning gennem et Vindue, i hvilket han ituslog en Rude, Adgang til et Forretningslokale i Kælderen i Ejendommen Nyhavn Nr. 39, hvor han stjal 1 Krone i rede Penge samt 11 Femøres Frimærker og endvidere Ure, Rejseartikler, Beklædningsgenstande, Galanterivarer m. m.

Det Stjaalne, der beroede dels i uafaaaset Skuffe, dels frit fremme, havde bortset fra Pengene og Frimærkerne en samlet Værdi af 365 Kroner.

Arrestanten, der dels havde pakket de stjaalne Genstande sammen, dels pttet dem i sin Lomme for om Morgenen at bortføre dem fra Gerningsstedet, blev paagrebet sammesteds om Morgenen ved 5-Tiden af en Politibetjent, der havde bemærket et mistænkeligt Lysekær i det paagældende Forretningslokale.

Arrestanten har i de sidste 14 Dage forinden sin Anholdelse under denne Sag den 7de f. M. betlet her i Staden.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., og Lov af 3dje Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Mandag den 25 Maj.

Nr. 75. **Etatsraad, Overlæge S. Dahlerup** (Ingen)

contra

Læge V. Heilmanns i uskiftet Bo hensiddende Enke, **Thyra Heilmann** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, **Etatsraad Overlæge S. Dahlerup**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham

*) Skal være Sorets.

med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 113. Drejermester **H. P. Mikkelsen** (Ingen)

contra

Husejer **J. B. Skødt** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Drejermester H. P. Mikkelsen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 129. Husmand **Jens Nielsen**, kaldet **Resen** (Ingen)

contra

Hestehandler **Gregers Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Husmand Jens Nielsen, kaldet Resen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 130. Slagtermester **Eliot Magnussen** (Ingen)

contra

Helene Pedersen, født Clausen, Jensine Johanne Madsen, født Clausen, og Claudine Jensen Sort, født Clausen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Slagtermester Eliot Magnussen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdag den 26 Maj.

Nr. 62. Patronatet for Roskilde adelige Jomfrukloster
(Bülow)

contra

Himmelev Sogneraad (Asmussen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Fritagelse for Pligt til at betale personlig kommunal Skat.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Maj 1907: De Indstævnte, Himmelev Sogneraad, bør for Tiltale af Citanterne, Patronatet for Roskilde adelige Jomfrukloster, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Busch i Salær 80 Kr., som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Finansministeriet og Indenrigsministeriet givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, der har sluttet sig til Indstævntes Paastand.

Hverken ifølge Udtryksmaaden i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 Afsnit IV § 20 eller Indholdet af de der givne Undtagelsesregler er der tilstrækkelig Føje til at antage disse for udtømmende. Den ved det kongelige aabne Brev af 1699 hjemlede og indtil de seneste Tider, derunder ogsaa ved Indlemmelsen i Himmelev Kommune af alle Vedkommende anerkendte Skattefrihed for de

til Klosteret knyttede Personer maa derfor fremdeles anses for bestaaende. Indstævnte vil saaledes være at dømme efter Appellantens Paastand.

I Henseende til Processens Omkostninger i foregaaende Instans vil den indankede Dom være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Det Roskilde adelige Jomfrukloster ved kongeligt aabent Brev af 26 Maj 1699 tillagte Privilegium, at alle de Personer, der henhøre under Stiftelsen eller staa i Klosters Tjeneste og opholde sig der, ere fritagne for enhver personlig Skat, bør fremdeles være bestaaende, forsaavidt angaar Kommuneskatter til Himmelev Kommune. I Henseende til Processens Omkostninger bør Landsover samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne her ved Retten som vedtaget Værneting anlagte Sag paastaar Citanterne, Patronatet for Roskilde adelige Jomfrukloster, de Indstævnte, Himmelev Sogneraad, dømte til at anerkende, at det Roskilde adelige Jomfrukloster ved Kong Christian den 6tes aabne Brev af 26 Maj 1699 tillagte Privilegium, at alle de Personer, der henhøre under Stiftelsen eller staa i Klosterets Tjeneste og opholde sig der, ere fritagne for enhver personlig Skat, endnu bestaar i Forhold til Himmelev Kommune samt tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, have ved deres beskikkede Sagfører, Overretssagfører Busch, principalt paastaet Sagen afvist og sig tilkendt Kost og Tæring — hvilken Paastand imidlertid ikke findes befojet — og subaidiært nedlagt Paastand om Frifindelse. De paastaa derhos Citanterne tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretssagfører Busch, hvilket denne i alle Tilfælde paastaar sig tillagt. Citanterne have denunceret sig for Indenrigsministeriet og Finansministeriet, hvilket sidste har givet Møde ved den kst. Kammeradvokat, der har sluttet sig til de Indstævntes Frifindelsespaastand og paastaet sig tilkendt Salær.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Roskilde adelige Jomfrukloster blev oprettet i 1699 af Niels Roenkrantz' Enke, Fru Berte Skeel, og Niels Juels Enke, Fru Margrethe Ulfeld, samt at de første Statuter ere daterede den 19 Marts 1699 og forsynede med kgl. Stadfæstelse den 18 April s. A. I det af Citanterne paaberaabte af Kong

Christian den 5te den 26 Maj 1699 udstedte aabne Brev, hvorved der tilstaaes Klosteret forskellige Gaver og Privilegier, hedder det bl. a.:

»Herforuden have Vi og allernaadigst bevilget, at alle de Personer, som henhører under denne Stiftning, eller og nogen Betjening og Opvartning derved kunde have, og sig der paa Stedet virkelig opholde, for alle personel Skatter, hvorledes de og kunde vorde paa-budne, til evig Tid maa være fri og forskaanede.«

Kong Frederik den 4de stadfæstede ved aabent Brev af 23 December 1699 bl. a. det saaledes givne Skatteprivilegium, som han ek-stenderede til at omfatte Familie- og Folkeskatten, og Privilegiet skal ligeledes være bleven stadfæstet ved de følgende Tronskifter til og med Frønskiftet i 1808. Det maa antages, at saavel de paa Klosteret boende Konventualinder som alle Klosterets Funktionærer og Tjenere i Henhold til bemeldte Privilegium faktisk have været fritagne for enhver personlig Skat, indtil de i 1903 emanerede ny Skattelove traadte i Kraft, naar bortses fra, at Klosterets Beboere inddroges under Skatte-ligningerne i Henhold til Lov om Krigsskat for Finansaaret 1864—65 af 21 Marts 1864 og Lov om en overordentlig Skat for Tidsrummet fra 1 April 1867 til 31 Marts 1869 af 25 Juli 1867, hvilket efter Ci-tanternes Anbringende skete ifølge særlige Resolutioner efter Beboernes eget Ønske. Ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 5 September 1871 blev Roskilde adelige Jomfruklosters Sogn, der hidtil hverken havde dannet en egen Kommune eller været henlagt til nogen anden Kom-mune, inddraget under Himmelev Sognekommune, dog — som det hedder i Skrivelsen — »selvfølgelig uden nogen Indskrænkning i den Stiftelsens Beboere ifølge kongelig Bevilling af 26 Maj 1699 . . . til-kommende Skattefrihed«. Efter at Lov Nr. 85 om Ændringer i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning m. m. af 15 Maj 1903 var traadt i Kraft, blev imidlertid de i Klosteret boende Konventualinder og Funktionærer i 1904 inddragne under Lig-ningen af Skat efter Formue og Lejlighed til Himmelev Sognekom-mune, og de have for at undgaa Udpantning under Protest betalt den dem paalignede Skat. Dette har givet Citanterne, som formøner, at den ved det aabne Brev af 26 Maj 1699 givne Skattefrihed fremdeles bestaar, og at denne Skattefrihed er en Ret ikke alene for de enkelte Skattefri, men tillige og først og fremmest for selve Klosteret, Anled-ning til at anlægge nærværende Sag.

Forsaavidt de Indstævnte have gjort gældende, at Citanterne, for-inden de gik til Domstolene, burde have begæret de overordnede kom-munale Myndigheders Afgørelse af Spørgsmaalet og i Forbindelse her-med have bestridt, at de ere rette Sagvoldere, kan der ikke gives dem Medhold heri. De Indstævnte have imidlertid tillige hævdet, at det omtalte Skatteprivilegium, selv om det anses at have været retligt be-staaende i Forhold til Kommunen, indtil nævnte Lov Nr. 85 af 15de Maj 1903 traadte i Kraft, i alt Fald for Kommuneskattens Vedkom-mende er bortfaldet som Følge af de i denne Lov givne ny Bestem-melser om den kommunale Skattepligt. Det maa nu ogsaa antages, at den i Lovens IV Afsnit § 20 som Undtagelser fra de i de foregaaende Afsnit givne Regler om Skattepligten indeholdte Fortegnelse over Per-soner og Institutioner, hvem personlig Kommuneskat ikke paalignes, er

udtømmende, og da Beboerne af Roskilde adelige Jomfrukloster ikke nævnes i denne Fortegnelse, må det anses uforeneligt med Loven at antage den ved det aabne Brev af 26 Maj 1699 indrømmede Skattefrihed for fremdeles bestaaende med Hensyn til Kommuneskatten.

Idet der endelig ikke kan gives Citanterne Medhold i, at det ved det aabne Brev givne Skatteprivilegium ifølge Grundlovens § 82 ikke kunde ophæves ved Lov uden fuldstændig Erstatning til Klosteret, vil de Indstævntes Frifindelsespaastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge Overretssagfører Busch, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 80 Kroner, der bliver at udrede af det Offentlige. Om at tilkende den kst. Kammeradvokat Salær bliver der ikke Spørgsmaal, allerede fordi Finansministeriet ikke er Part i Sagen.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Onsdag den 27 Maj.

Nr. 143. Højesteretsagfører Asmussen
 contra
Axel H. B. Thomsen (Def. Bülow),
 der tiltales for Ærefornærmelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juni 1907: De ovennævnte for Citanten, Skovrider for 6te Kronborg Distrikt W. Christensen af Maarum, fornærmelige Udladelser bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, Redaktør Axel H. B. Thomsen, straffes med simpelt Fængsel i 4 Maaneder. Indstævnte bør derhos til Statskassen betale de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret. Endvidere betaler Indstævnte i Salær til Overretssagfører Busch 50 Kr. De idømte Sagsomkostninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Chr. Meyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse at regne til at berigtige Stemplingen af det af ham den 22 April dette Aar fremlagte Indlæg.

Færdig fra Trykkeriet den 18 Juni 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers; Bogtrykkeri (G L Lind & Nums Fränkell) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolssekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 14.

Onsdag den 27 Maj.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste.

For utilbørligt Ophold af Sagen vil Tiltaltes Sagfører i 1ste Instans, Overretssagfører Chr. Meyer, være at anse efter Frdn. 16 Januar 1828 § 14 med en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 60 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel H. B. Thomsen til Højesteretssagførerne Asmussen og Bülow 50 Kroner til hver. Til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøder Overretssagfører Chr. Meyer 60 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag har Citanten, Skovrider for 6te Kronborg Distrikt W. Christensen af Maarum, hvøm der er meddelt fri Proces, ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Busch, nedlagt Paastand om, at de nedenfor nærmere angivne Udladelser, der indeholdes i nogle i Dagbladet »Klokken 12« Nr. 1358, 1359, 1360, 1361 og 1362, henholdsvis for 4de, 5te, 6te, 8de og 9de Oktober 1906 optagne Artikler, af hvilke Artiklen i Nr. 1360 ikke er forsynet med Underskrift, medens de øvrige Artikler ere underskrevne med Pseudonymet »Peter Adler«, mortificeres som ærefornærmende for ham og ubeføjede, samt at Indstævnte, Redaktør Axel H. B. Thomsen, der paa de nævnte 5 Numre af Bladet staar anført som ansvarhavende Redaktør, anses med Straf efter Straffelovens § 216 og tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører.

Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at en af Indstævnte paa Sagens sidste Tægtedag begært Anstand i 14 Dage, bl. a. til at føre Vidner, ikke imod Citantens Protest kan bevilges.

De paaklagede Udladelser ere følgende:

1. I Bladets Nr. 1358 findes optaget en Artikel, der bl. a. har til Overskrifter: »Kolossale Bedragerier ved Statens Skovauktioner«, »En kgl. Skovrider bedrager for 100000 Kr.«, »En bestukken Embedsmand«, »Kønne Transaktioner«, i hvilken Artikel det bl. a. hedder:

»Det drejer sig i dette Tilfælde om ca. Hundrede Tusinde Kroner, som Staten systematisk er bleven snydt for«.

»Vi har foran os liggende Beviser for, at kgl. Skovrider Will. Christensen i Maarum Distrikt paa Sjælland i en Aarrække paa bedragerisk Maade og til egen Fordel har overladt et Firma Træ fra Statens Skove til fabelagtig lave Priser og derved har bedraget Staten for ca. 100000 Kr.«

Efter at det derpaa er skildret, hvorledes et nærmere betegnet Savskæleri opnaar paa Skovauktioner at faa tilslaaet Gavntømmer til fabelagtig billige Priser derved, at Citanten ved at undlade i de af ham bekendtgjorte Auktionsplakater at omtale, at der vil blive bortsolgt Gavntømmer, opnaar, at der i Reglen ingen Træhandler giver Møde ved Auktionerne, hedder det videre:

»Denne skændige Trafik er bleven anvendt i det meste af den halve Snes Aar, Christensen har siddet som Skovrider i Maarum Distrikt.«

Artiklen skildrer derefter, hvorledes det paagældende Savværk plejer at lade Tømmeret afhente, saasomt det er skovet, 3 à 4 Maaneder før Auktionen og derved skaffer sig ulovlig Kredit, hvorom det hedder:

»Dette Forhold turde være noget af det frækkest, der overhovedet er budt af Bedrageri overfor Staten«.

2. I Bladets Nr. 1359 findes en Artikel med Overskrift: »Den store Bedrageriaffære«, i hvilken Artikel det hedder:

»Med vore opsigtsvækkende Afsløringer i Gaar om Skovrider Christensens kolossale Bedragerier tænker vi at have spærret Muligheden, at Sagen hemmeligholdes, saaledes som man fra en vis Side ønskede og haabede det.

Det er nemlig aabenbart, at flere Personer maa have været vidende om Christensens Bedragerier, og disse Folk var interesseret i, at Sagen ikke kom frem.

Det er umuligt andet, end at det i Længden ikke har kunnet lade sig gøre for Skovrider Christensen at skjule, at Tømmeret vel blev solgt til lave Priser, men aldrig bekendtgjort til Salg . . .

Og i ca. 10 Aar har altsaa Skovrider Christensen uanfægtet kunnet sidde og bedrage Staten for 100000 Kr., indtil en skønne Dag en Udenforstaaende kom til og opdagede Svindelen«.

Efter at det derpaa er skildret, hvorledes »Svindelen« opdagedes, hedder det videre:

»Dermed var Svindelen aabenbar.

Ikke destomindre er der i disse Dage underhaanden sket Henvendelse til vedkommende Træhandler om at lade Sagen falde.

Dette turde dog være Toppunktet af Skandale, at man konstaterer, at en Embedsmand har siddet i sit Embede i en halv Snes Aar og snydt Staten, og da det opdagedes, vil man ganske roligt dysse Sagen ned.

3. I Bladets Nr. 1360 findes en Artikel med Overskrift: »Bedragerierne ved Statens Skovauktioner«, der efter sit Indhold nærmest drejer sig om en af en navngiven Folketingsmand afgiven Erklæring om, at Bladet efter hans Opfattelse har taget fejl i sine Angreb, men som, efter hvad Citanten gør gældende, efter sin Form maa anses for at gaa ud paa at fastholde de fremsatte Sigtelser.

4. I Bladets Nr. 1361 findes en Artikel med Overskrifter: »De vældige Bedragerier mod Staten«, »Klokken 12 i Maarum«, »Beviserne«, »Skovrider Christensen i Landbrugsministeriet« . . . »Skovrideren som Kautionsist for Embedsmændene«, i hvilken Artikel det — efter at det er anført, at Bladet har været paa Maarum-Egnen, og at Citanten har erklæret ikke at kende noget til »Affæren«, men er bleven tilsagt til Møde i Landbrugsministeriet for at afgive Forklaring — hedder, at Bladet vil hjælpe lidt paa Citantens Hukommelse »ved allerede i Dag at fremlægge nogle af Beviserne for Christensens Bedragerier«, hvorefter der fortsættes saaledes:

»Vi skal dog først bemærke, at vi ved vor Undersøgelse paa Stedet har konstateret, at der saa at sige ikke er en Træhandler, ikke en Skovfoged, Hegnsmand eller Skovarbejder i Maarum og Omegn, som ikke kender til de af os afslørede Forhold.

Vidnematerialet er saa overvældende, at man snarere atter og atter maa undres over, at Bedragerierne først nu er bleven dragne frem.

Det er næsten ufatteligt, naar man erindrer, at Bedragerierne beløber sig til mere end Hundrede Tusinde Kroner og strækker sig over saa lang en Aarrække.

Der aftrykkes derefter en Auktionsplakat og en Udskrift af Auktionsbøgerne vedrørende en i Maarum den 26 September 1906 afholdt Auktion, i Henhold til hvilke Oplysninger Artiklen fastslaar, at der er begaaet Bedragerier paa den ovenfor nærmere angivne Maade, nemlig derved, at der er bortsolgt Gavntømmer, som ikke forud har været bekendtgjort til Salg ved Auktion.

Endelig hedder det i Artiklen, at Citanten har forstaaet at gøre sig Embedsmændene afhængige, i hvilken Henseende det anføres, at han »er Kautionsist for den første Fuldmægtig, til hvem Auktionspengene indbetales«.

5. I Bladets Nr. 1362 findes en Artikel med Overskrifter: »Bedragerierne«, »Trusler« . . . »Et Forsvar, der tilstaar adskilligt«, i hvilken Artikel, der efter sit Indhold maa opfattes som en Fastholdelse af de fremsatte Sigtelser, det hedder, at der gøres Bestræbelser for at holde »Bedragerisagen« nede.

Endelig har Citanten uimodsagt anbragt, at Indstævnte paa store opsigtsvækkende Vinduesplakater fra Bladets Forretningslokale i Nygade her i Staden har sigtet Citanten for at være Storbedrager imod Staten.

Fra Indstævntes Side gøres det gældende, at de paaklagede Udladelser er i Overensstemmelse med Sandheden, men da han ikke imod Citantens Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af dette Anbringende, og da der maa gives Citanten Medhold i, at de mod ham fremsatte Sigtelser ere af i høj Grad ærefornærmende Karakter, vil der i det Hele være at give Dom i Overensstemmelse med Citantens Paa-stand, saaledes at Indstævnte anses efter Straffelovens § 216 med en Straf, der efter Omstændighederne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder.

Nr 3. Ingeniør A. Köhl (Selv)
 contra
 Overretssagfører H. Fleischer (Ingen),
 betræffende Injurier.

Nakskov Købstads ordinære Rets Dom af 28 Marts 1904:
 Denne Sag afvises.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 April 1906:
 De ovenfor udhævede, for Appellanten, Overretssagfører H. Fleischer, fornærmelige Udladelser og Sigtelser bør være døde og magtesløse, og bør Appelindstævnte, Ingeniør A. Köhl, til Statskassen bøde 500 Kr. eller, i Mangel af Bødens fulde Betaling, hensættes i simpelt Fængsel i 50 Dage. Saa betaler han og til Appellanten i Erstatning 2000 Kr. og i Sagsomkostninger 200 Kr. Endvidere bør Appelindstævnte til Justitskassen bøde 8 Kr. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa det vel antages, at Appellanten paa det Tidspunkt, da han af Stævningmændene blev truffen udenfor Ejendommen i Vimmelskafet, havde Bopæl i Udlandet; men denne Omstændighed retfærdiggør ikke, at Appellanten paa den i den indankede Dom nærmere angivne Maade unddrog sig Stævningens Forkyndelse. Ifølge Lov 11 April 1890 § 3 — jfr. Forudsætningen i denne Paragrafs andet Stykke, sammenholdt med sidste Punktum i første Stykke — maatte nemlig i det foreliggende Tilfælde Appellanten, der

efter de fremkomne Oplysninger her i Landet hverken havde Bopæl eller paa den i ovennævnte Lovbestemmelse angivne Maade var knyttet til noget »Skib, Kontor, Værksted eller Forretningslokale«, finde sig i at modtage Forkyndelsen af Stævningen paa det Sted, hvor han blev antruffen.

Med disse Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Erlæggelsen af den idømte Bøde til Statskassen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Appellanten, Overretssagfører H. Fleischer, har under nærværende Sag, der i Medfør af D. L. 1—2—19de i første Instans er behandlet gæsteretsvis ved Nakskov Købstads ordinære Ret, paastaet, at Appelindstævnte, Ingeniør A. Köhl, for Injurier, indeholdte i Skrifter, indgivne til Nakskovs Politimester, dømmes i Henhold til Straffelovens Kapitel 21 og samme Lovs § 303, at de fornærmelige Udtalelser mortificeres, og at der tilkendes ham Sagens Omkostninger.

Efterat Sagen, hvorunder Indstævnte ikke havde givet Møde, ved nævnte Rets Dom af 28 Marts 1904 var afvist paa Grund af utilstedelig Kumulation, paaankede Appellanten ved Stævning af 19 Maj samme Aar Dommen her for Retten, der ved kongelig Ordre af 10de samme Maaned var bleven bemyndiget til at paakende Sagen i Realiteten, saafremt den maatte befindes urettelig at være afvist fra Underretten, men ved Rettens Dom af 3 April forrige Aar blev Appelsagen efter Paastand af Appelindstævnte afvist herfra Retten paa Grund af Mangel ved Overretsstævningens Forkyndelse.

Appellanten har nu i Henhold til Lov af 11 April 1890 § 7, 3dje Stykke, paany ved Stævninger af 15de og 19 April forrige Aar indbragt Sagen her for Retten, hvor han har gentaget sine for Underretten nedlagte Paastande samt paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger ogsaa her for Retten.

Appelindstævnte har principalt paastaet, at Underretsdommen stadfæstes, subsidiært, at han frifindes for Appellantens Tiltale, hvorhos han for begge Tilfælde har paastaet sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Til Støtte for sin principale Paastand har Appelindstævnte først paaberaabt sig, at han ikke har været lovlig stævnet for Underretten. Med Hensyn hertil fremgaar det af Sagen, at Appelindstævnte i Stævningen var opgivet at bo Vimmelskaftet 48, 3dje Sal, heri Staden, og Stævningemændenes Attest af 20 Februar 1904 indeholde, at de, efter samme Dag gentagne Gange forgæves at have forsøgt at forkynde Stævningen paa den ovennævnte Bopæl, hvor de ingen traf hjemme,

traf Appellindstævnte personlig udenfor nævnte Ejendom, idet han stod i Begreb med at forlade denne, og at de paa Gaden meddelte ham, at de havde Stævningen for ham, og tilbøede at overlevere ham en Genpart af samme, hvilken han dog nægtede at modtage, hvorpaa han ved at undløbe unddrog sig Overleveringen. Appellindstævnte har nu anført, at han dengang ikke længere boede paa det opgivne Sted, saa at Stævningens Forkyndelse ikke efter en forgæves forsøgt Forkyndelse dersteds gyldig kunde ske paa Antræffelsesstedet. Til hans ommeldte Anbringende, der er i Strid med den Stævningen af Stævningmændene givne Paategning, vil der imidlertid intet Hensyn kunne tages, og idet det iøvrigt med Forkyndelsen maa antages at være tilgaaet som i Stævningmændenes Attest ommeldt, maa denne anses at være behørig, da det herefter er Appellindstævnte selv, der nægtede at modtage Genpart og unddrog sig Overleveringen heraf.

Appellindstævnte har dernæst paaberaabt sig, at der — som ogsaa i den indankede Dom antaget — for Underretten har foreligget en ulovlig Kumulation. Han har til Støtte herfor alene anført, at de paaklagede Skrifter ere fremkomne ikke blot i Nakskov Købstads Jurisdiktion men tillige i andre Jurisdiktioner og da navnlig inden Frederiksberg Birk. Da imidlertid — som alt oplyst for Underretten — alle de paatalte Skrifter ere overgivne Politimesteren i Nakskov, for at tjene som Grundlag for en kriminel Undersøgelse mod Appellanten, har denne i Medfør af D. L. 1—2—19 været berettiget til at paatale samtlige de i de paagældende Skrifter indeholdte Ærefornærmelser ved nævnte Ret.

Idet Sagen herefter urettelig er afvist fra Underretten, vil den efter den Overretten tillagte Bemyndigelse være at paakende i Realiteten, og det, da Indstævnte som ovenanført ikke har givet Møde for Underretten, i den Stand, hvori den fandtes ved Optagelsen, og uden Hensyn til, hvad Indstævnte her for Retten har anbragt.

Den af Appellanten — hvem der er meddelt Bevilling af 13de April forrige Aar til her for Retten at fremlægge nye Bevisligheder — givne Fremstilling gaar ud paa Følgende: Efter at han tidligere havde været Fuldmægtig paa Lollands Sønder Herreds Kontor med Bopæl i Nakskov, overtog han »Københavns Patentbureau«, for hvilket Appellindstævnte var eneste Leder og Disponent, og et Par Aar efter blev Forbindelsen mellem Bureauet og Appellindstævnte helt hævet. Efter at Appellindstævnte saaledes var ganske udløst af al Forbindelse med Bureauet, søgte han paa forskellig Maade at modarbejde dette og at fortrædige og skade Appellanten.

Den 5 Juni 1903, efter at Appellindstævnte i Tiden forud havde færdedes i Omegnen af Nakskov, indleverede han til Politimesteren sammesteds 17 Klager, hvori Appellanten sigtedes for, særlig i sin Forretningsvirksomhed som Herredsfuldmægtig at have gjort sig skyldig i forskellige Bedragerier, og som alle sluttede med Begæring om kriminel Undersøgelse mod Appellanten, eventuelt Tiltale og Dom. Af disse 17 Klager ere de 16 underskrevne af vedkommende Andragere selv, medens den 17de, dateret Racine, Wis. (i Nordamerika) den 7de Maj 1903 er underskrevet af Indstævnte saaledes: H. P. H. Christjansen ved A. Køhl. Samtidig med disse Klager indleverede Appellindstævnte til Politimesteren 7 Stykker underskrevne Skrifter, der slutte

sig til forskellige af Klagerne med nærmere Udvikling og Begrundelse af de deri indeholdte Sigtelser.

Følgen af de indkomne Anmeldelser blev en kriminel Undersøgelse mod Appellanten, der førtes i Nakskov, København og Frederiksberg, fra Midten af Juni Maaned 1903 til henimod Aarets Udgang, og som endte med, at Maribo Amt under 7 December 1903 resolverede, at der ikke paa det foreliggende Grundlag vilde være at foretage videre fra det Offentliges Side, idet det Oplyste ikke gav Føje til at antage, at Appellanten havde gjort sig skyldig i de ham paasigtede kriminelle Forhold.

Fra Appellantens Side gøres det nu gældende, at Appellindstævnte maa være ansvarlig eller dog medansvarlig for alle forannævnte 24 Skrifter. Dette maa nu ogsaa antages for de 8 Skrifters Vedkommende, som af ham leveredes Politimesteren, de 7 uden Underskrifter og det 8de underskrevet H. P. H. Christjansen ved A. Køhl. Men ogsaa for de øvrige 16 Klagers Vedkommende maa Appellindstævnte anses ansvarlig for Indholdet, uanset at de ere underskrevne af Andragerne selv. For de 5 af disses Vedkommende følger dette allerede deraf, at disse ved Indleveringen ledsagedes af de ovennævnte af Appellindstævnte forfattede Skrifter, der optog de i Klagerne indeholdte Sigtelser, og iøvrigt følger det saavel for disses som for de øvrige, underskrevne Klagers Vedkommende af, at de, efter hvad der maa antages, ere blevne til efter hans Tilskyndelse og Medvirkning, at de ere forfattede af ham og af ham forelagte de Paagældende til Underskrift, tildels endog efter Undersøgelser, anstillede af ham selv.

Appellanten har som særlig ærefornærmende udhævet følgende i Klagerne og de dertil sig knyttende Kommentarer og Bilag forekommende Udtalelser og Sigtelser:

I en Klage, underskrevet Johanne Baad, og i 3 dertil hørende Kommentarer sigtes Appellanten for ved Ordningen af hendes afdøde Mands Bo, som han forestod, paa forskellig Maade at have gjort sig »ulovlig Fordel«, det siges, at der bestod et »mystisk Forhold« mellem Appellanten og afdøde Baad, at det formodes, at Appellanten har »forledet Baad til ulovlig at pantsætte en hans Datter tilhørende Obligation (for at faa ham i sin Magt og derved paa en billig Maade at komme i Besiddelse af hans Ejendom), og at det var af Fortvivlelse herover, at Baad hængte sig«, at »Baads Død har sikkert været en Streg i Regningen for Fleischer (o: Appellanten), som derfor har søgt at holde sig skadesløs paa anden Maade«, at Baads Enke er »bleven fuldstændig kujoneret« af Appellanten, »at hun kun efter hans »meget paatrængende« Anmodning har givet sit Samtykke til de af ham foretagne Skridt«; Appellanten sigtes for at have »tilegnet sig« nogle af Boets Papirer; det siges, at Enken blev »tvungen til« at aflevere en Lotteriseddel til Appellanten, hvorom det senere forklares, at han maa »paa en underfundig Maade — for Eksempel ved et eller andet usandfærdigt Foregivende — have forledt Herredsfogden til overfor Enken at optræde som sket (tvinge hende til at aflevere Lotterisedlen)«; det fremhæves som værende af Interesse at faa oplyst »efter hvilken Ordre« Herredets Politibetjent efter Baads Død foretog en »Husundersøgelse« hos Afdødes Svigersøn, om hvilken det formodes, at den er sket i uhæderligt Øjemed; Appellanten sigtes for at have gennem Andre paa-

virket 2 af Boets Kreditorer til at anlægge Sag mod Enken, men at der synes overvejende Sandsynlighed for, »at dette kun var en Komædie, der blev sat i Scene af Fleischer« for at faa »et passende Paaskud til at tage Lotterigevinsten i Forvaring«; det hedder om et af Appellanten afleveret Regnskab, at det ikke beror paa en »Fejltagelse«, at der er opført en større Udbetaling end virkelig sket; det siges, at Appellanten har søgt at gøre Boets Forhold indviklede, »for at dække over sine ulovlige Transaktioner«, og at han, der havde til Opgave at sælge Baads Gaard, har søgt at hindre saadant Salg »utvivlsomt i den Hensigt selv at komme i Besiddelse af samme«.

I to Klager, underskrevne af 2 Kreditorer i ovennævnte Dødsbo, hedder det, at Appellanten, istedetfor at aflægge Regnskab har ladet Kreditorerne »tilflyde intetsigende Udflugter«, hvorfor »det formodes, at han har gjort sig skyldig i ulovlig Handlemaade«.

I en af R. Bonde underskreven Klage med en dertil hørende Kommentar fremsættes og søges begrundet den Formodning, at Klageren »har været Genstand for et forud planlagt Bedrageri« fra Appellantens Side.

I en Klage, undertegnet af L. P. Hansen, sigtes Appellanten for at have gjort sig skyldig i »ulovlig Handlemaade« ved mod Aftale om det modsatte at beregne sig Salær for en Forretning, og for »formentlig i egen nyttig Hensigt« at have undladt at gøre Udlæg i visse Effekter.

I en af A. Nielsen Hovmand underskrevet Klage og dertil sig sluttende Kommentar sigtes Appellanten for at have brugt falske Foregivender for til billig Pris at erhverve Transport paa en Panteobligation, for at have foranlediget Vitterlighedsvidner til at underskrive til Vitterlighed uden at overvære Underskriften og for at have ladet Obligationen henligge for at lade Sagen blive saa gammel, at hverken Transportens Udsteder eller Vitterlighedsvidnerne kunde erindre noget om Sagens Detailler, hvorfor Klageren maa formode at have været Genstand for et »Bedrageri«.

I 5 Klager, underskrevne henholdsvis af N. Frederiksen, Kr. H. Paulsen, Niels Jakobsen, Aug. Freuchen & Co. samt P. Clausen og R. H. Kølle, sigtes Appellanten for i sit Forhold overfor dem at have gjort sig skyldig i »ulovlig Handlemaade«.

I 2 Klager sigtes Appellanten af Augusta Lange og Chr. Madsen for »Bedrageri« ved at fragaa Modtagelsen af Varer, der var ham leverede.

I en Klage har Laurids Olsen sigtet Appellanten for »Bedrageri« med Hensyn til, at han har beholdt et ham betroet Pengebeløb istedetfor at anvende det efter Bestemmelsen.

I 2 Klager fra Johannes Krøyer og S. J. Olsen samt i den til sidstnævnte Klage hørende Kommentar sigtes Appellanten for i sit Forhold overfor dem at have gjort sig skyldig »i et Bedrageri« og »i et forud planlagt Bedrageri« og i »Selvtægt«.

I den af Indtævnte selv for H. P. H. Christiansen i Amerika underskrevne Klage med tilhørende Kommentar hedder det blandt Andet, »at det er ham (∴ Appellanten) selv, der i 1895 fik lavet det saaledes, at jeg kom til at skyldte ham de 1200 Kr., for hvilke han fik Pantesikkerhed i Gaarden«, »hvorfor der heller ikke synes at kunne

være nogen Tvivl om, at Fleischer allerede ved Prioriteternes Omordning har planlagt, hvad der senere er passeret, for derved paa en billig Maade at blive Ejer af Gaarden«. »Det skyldes udelukkende den Omstændighed, at jeg af Fleischer lod mig narre til ikke at betale de i Rentepengene i December Termin 1896 manglende 4 — fire — Kroner, at jeg har mistet min Gaard og alt, hvad jeg ejede, saa at jeg nu er fuldstændig ruineret«. Det hedder videre i Klagen, at det herefter maa formodes, at Christiansen »har været Genstand for et forud planlagt Bedrageri«. Det siges, at Appellanten »udover sit Tilgodehavende Kr. 1200 har haft en Indtægt af ca. 4000 Kroner«, og at der derfor synes »ikke at kunne være mindste Tvivl om, at der her foreligger et med raffineret Snedighed gennemført Bedrageri«.

At enhver af Klagerne, som anført, indeholder ikke blot Begæring om Undersøgelse af Appellantens deri beskrevne Forhold, men eventuelt tillige om Tiltale og Straf, viser efter Appellantens Anbringende, at der, ogsaa hvor hans Forhold kun benævnes som »ulovlig Handlemaade«, maa være tænkt paa uredelig Handlemaade.

For alle de paaklagede Udtalelser og Sigtelser gælder det, efter hvad Appellanten har anført, at de ere ubeføjede og misvisende, og af de foreliggende Oplysninger fremgaar heller ikke, at Appellanten ved nogen af de omhandlede Lejligheder har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan lægges ham til Last som kriminelt. Og under Hensyn til det saaledes Oplyste og til Begrundelsen i de forskellige Klager findes der heller ikke at have været rimelig Grund for Appelindstævnte til at fremsætte Begæring om offentlig Undersøgelse.

I Henhold til det Anførte ville de fornævnte for Appellanten fornærmelige Sigtelser og Udtalelser være at mortificere og Indstævnte at anse efter Straffelovens § 215 og 217 med en Straf, der efter Omstændighederne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kroner, eller subsidiært simpelt Fængsel i 50 Dage.

Som anført er Appelindstævnte derhos paastaet dømt til i Medfør af Straffelovens § 303 at betale en ved Rettens Skøn fastsat Erstatning for den Forstyrrelse og Skade, han ved sine ubeføjede, fornærmelige Angreb har tilføjet Appellanten.

Det maa nu ogsaa antages, at Beskyldninger af den omhandlede Natur, og fremsatte i saa stort Tal, med en efterfølgende længere kriminel Undersøgelse, der, som det ses, ikke blot omtales i Blade her i Landet, men ogsaa, som Appellanten har anbragt, ved Indstævntes Bestræbelser blev bekendt for Forretningsforbindelser i Udland, have været egnede til at bevirke og ogsaa i nærværende Tilfælde har maattet bevirke Forstyrrelse i den Sigtedes økonomiske og øvrige Stilling og Forhold.

Indstævnte vil derfor ikke kunne undgaa at dømmes til at betale Appellanten en Erstatning, der findes at kunne bestemmes til 2000 Kroner, hvorhos han vil have at tilsvare ham Sagens Omkostninger for begge Retter med 200 Kroner.

Som udebleven fra den befalede Forligsprøve vil Appelindstævnte i Henhold til Frdn. 11 August 1819 § 1 derhos have at betale til Justitskassen i Mulkt for unødigt Trætte 8 Kr.

Stempelovertrædelser foreligger ikke under Sagen.

Fredag den 29 Maj.

Nr. 148. Højesteretssagfører Winther

contra

Christian Peter Andersen (Def. Overretssagfører Ivan Kondrup)
og **Lars Larsen** (Def. Møller),

der tiltales henholdsvis for Assurancesvig og Meddelagtighed heri.

Bornholms Øster Herreds Ekstrarets Dom af 7 Oktober 1907: De Tiltalte Christian Peter Andersen og Lars Larsen bør hen-sættes til Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de og, En for Begge og Begge for En, alle af deres Arrest og denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder som Salær til Aktor, Justitsraad, Sagfører N. C. Olsen, og til Defensor, Sagfører Janus Olsen, 15 Kr. til hver. Som Erstatning til Kreaturforsikringsforeningen »Kustos« bør Christian Peter Andersen betale 190 Kr. 40 Øre. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Indstævning til Højesteret, der er sket alene efter de Tiltaltes Begæring, har Lars Larsen kort før Sagens Foretagelse frafaldet Appel. Den for ham beskikkede Defensor, Højesteretssagfører Møller, hvis Ordre er tilbagekaldt, har paa-staaet sig tilkendt Salær.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Ander-sens Vedkommende anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil Dommen, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste, dog saa-ledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør, saaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret tillæg-ges der Højesteretssagfører Winther og Overretssag-fører Kondrup hver 60 Kroner samt Højesteretssag-fører Møller 30 Kroner, af hvilke Salarier de to første udredes af Tiltalte Christian Peter Andersen og det sidste af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Bornholms Amts Aktionsordre af 27 August d. A. tiltales under denne Sag Gaardejer Christian Peter Andersen af Pilegaarden i Østerlarsker Sogn og Plantør Lars Larsen af Klemmenser Sogn, Førstnævnte for Assurancesvig og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser samt de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger findes Følgende at være tilstrækkeligt godtgjort:

Tiltalte Andersen havde sin Hestebesætning forsikret i den gensidige Kreaturforsikringsforening »Kustos«, saaledes at hvert enkelt Dyr var opført paa en saakaldet Vurderingsliste, dateret 26 Oktober 1904, med Angivelse af Dyrets Køn, Navn, Alder, Lød, Højde samt en af Ejeren selv ansat Værdi.

Vurderingslisten var gældende for Tiden fra 1 September 1904 til 31 August 1905, der er Foreningens Regnskabsaar, og Værdiansættelsernes samlede Sum udgjorde 2000 Kr.

Naar et Dyr dør i det Regnskabsaar, for hvilket Vurderingslisten gælder, udbetales Erstatningen ifølge Foreningens Vedtægter og Forretningegang i Forhold til den paa Vurderingslisten angivne Værdi, saafremt dennes Rigtighed attesteres af en Dyrlæge.

Hvis vedkommende Dyrlæge ikke har attesteret Værdiangivelsens Rigtighed, lader Foreningens Bestyrelse i de Tilfælde, hvor den finder Anledning dertil, anstille en Undersøgelse, forinden den tager Bestemelse om Erstatningens Udbetaling.

Naar Forsikringssummen ikke overstiger 2000 Kr., udbetales for Tab i Foreningens Regnskabsaar 40 pCt. af de første 350 Kr. og 80 pCt. af Resten af de døde Hestes Værdi.

Paa den omhandlede Vurderingsliste fandtes opført under Nr. 3 en brun, 8 Aar gammel Vallak til Værdi 400 Kr., og denne Vallak solgte Tiltalte i Efteraaret 1904 for ca. 285 Kr., og omtrent 8 Dage derefter købte han af Gaardejer Claus Peter Schou en gammel, brun Hoppe for 100 Kr.

Andersen, der daarlig selv kan skrive, men som dog kan skrive sit Navn, og som ikke kan læse Skrift, henvendte sig derefter til Medtiltalte Larsen, der er Kredsforstander for Kreaturforsikringsforeningen, og som bor en halv Times Vej fra Andersen, for at meddele ham, at han havde solgt Vallaken og købt Hoppen, idet han ønskede at have sine Sager i Orden og troede, at Vurderingslisten skulde forandres, men Larsen svarede, at en saadan Meddelelse ikke behøvedes.

Den 31 December 1904 blev Hoppen syg, og den følgende Dag døde den. Samme Dag gik Andersen over til Larsens Bopæl for at faa denne til at anmelde Tabet for Forsikringsforeningen.

Tabanmeldelsen sker paa trykte Blanketter, der udleveres i Hæfter fra Foreningens Kontor til Medlemmerne, og paa hvis Fod tillige findes trykt Blanket til Dyrlægeattesten.

Andersen traf ikke Larsen hjemme, men en Søn af ham ved Navn Ferdinand, der nu opholder sig i Udlandet, udfyldte en Tabanmeldelsesblanket, hvori han — paa Grund af Ukendskab til den rette Fremgangsmaade — efter Vurderingslisten opførte den bortsolgte Vallak som død.

Den 2 Januar 1905 lod Andersen ved Telefon Dyrlæge Madsen

tilkalde, men Andersen var ikke hjemme, da Dyrslægen samme Dag kom og obducerede Hoppen.

Da Dyrslæge Madsen straks efter Obduktionen saa, at Tabsanmeldelsen ikke angik Hoppen, rev han Anmeldelsen i Stykker og anmodede Andersens Hustru og Datter om at foranledige Andersen til at møde i hans Hjem.

Da Andersen ved sin Hjemkomst om Eftermiddagen erfarede, at Anmeldelsen ikke var rigtig, tog han over til Larsen, hvor en anden af Larsens Sønner, Valdemar, var tilstede og udfyldte en ny Anmeldelsesblanket, hvori blev anført, at en brun Hoppe, 12 Aar gammel, af Værdi 400 Kr., var død, og at Dyret fandtes som Nr. 3 paa Vurderingslisten af 26 Oktober 1904. Anmeldelsen blev derefter oplæst for Andersen.

Den 3 Januar 1905 om Morgenen indfandt Andersen sig hos Dyrslæge Madsen, hos hvem han underskrev Tabsanmeldelsen, medens Madsen i Attestationen kun anførte Dødsårsagen, og at han havde foretaget Obduktionen, men satte Klammer om den Del af den paa Blanketten trykte Attestation, der blandt Andet angaar Dyrets Værdi og Identitet.

Efter Dyrslæge Madsens beedigede Forklaring opfordrede Andersen ham til at sætte sit Navn under Dyrslægeattestationen paa en fuldstændig udfyldt Anmeldelsesblanket, uden at Madsen kan erindre, om dette skete, førend Andersen fremkom med den af Valdemar Larsen udfyldte Blanket, eller om Opfordringen først blev fremsat, da Madsen havde erklæret ikke at ville underskrive den indklamrede Del af Attestationen, men mod Andersens Benægtelse kan det ikke anses for tilstrækkelig bevist, at han har fremsat den omhandlede Opfordring.

Dyrslæge Madsen indsendte derefter paa Andersens Vegne Tabsanmeldelsen til Forsikringsforeningens Kontor i Aarhus, men da det fremgik af Anmeldelsen og en paa sammes Bagside af Dyrslæge Madsen afgiven Syge- og Obduktionsforretning, at Hoppen havde været syg i 3 Dage, uden at den var blevet tilset af Dyrslæge, lod Foreningens Kontor, efter først at have indhentet en Erklæring fra Andersen, som Larsen affattede for ham, og en Erklæring fra Dyrslæge Madsen, sin Amtsrepræsentant, Gaardejer Lars Knudsen af Skinderbygaard, undersøge, hvor længe Hoppen havde været syg, og hvorledes Sygdommen var forløbet, og af denne Undersøgelse fremgik det, at Hoppen var blevet syg den 31 December 1904 lidt før Aften.

Foreningens Bestyrelse blev derefter opmærksom paa, at den døde Hoppe ikke som angivet i Tabsanmeldelsen var opført paa Vurderingslisten under Nr. 3, og tilskrev den 7 Marts 1905 Andersen en Anmodning om at oplyse Sammenhængen med denne Sag, om, som det hedder i Skrivelsen, »den døde Hoppe har været tilkøbt eller tilbyttet efter Vurderingslistens Udfærdigelse, samt i bekræftende Fald, om naar dette er sket, og om hvad der da ligger til Grund for Værdiansættelsen 400 Kr., om den er indkøbt for denne Sum eller tilbyttet ligeoverfor den i Vurderingslisten opførte 8 Aars Vallak«.

Andersen, der selv kunde læse Skrivelsen, da den var maskinskrevet, henvendte sig atter til Larsen for at anmode ham om at besvare den.

Da han indfandt sig paa Larsens Ejendom, var denne ved at tage bort, og medens Andersen blev i Gaarden og talte med Larsens Hustru, gik Larsen ind i Boligen og affattede en den 10 Marts 1905 dateret og til Foreningens Forretningsfører, H. Dorph-Petersen, stilet Svarskrivelse, der lyder saaledes:

»Gaardejer P. Andersen, Pilegaard, har modtaget Deres Ærede af 7de ds. Da han ikke kan skrive selv, har han anmodet mig om at meddele Dem, at han har faaet den døde Hoppe istedetfor den, som er opført paa Vurderingslisten i November Maaned. Han har ikke givet noget tilbytte, men dog var den døde, der var beregnet til Følhoppe, efter Peter Andersens Udsagn have været mere værd end den Saarige Vallak«.

Larsen oplæste eller refererede Svarskrivelsens Indhold for Andersen og afsendte den derefter, og Andersen forstod Skrivelsens Indhold saaledes, at han havde »forbyttet Heste«, hvilket Udtryk efter de fremkomne Oplysninger undertiden benyttes af Egnens Landbefolkning om Skiften af Heste i Besætningen, uden at den sker ved Byttehandel.

Erstatningen blev derefter beregnet med 40 pCt. af 350 Kroner og 80 pCt. af 50 Kroner, ialt 180 Kroner, hvilket Beløb Andersen har modtaget.

Svarskrivelsens Indhold var Larsens eget Paafund, og han vidste godt, at den vilde blive forstaaet, som om der forelaa en Byttehandel.

Han var vidende om, at Andersen havde bortsolgt Vallaken og tilkøbt Hoppen, og var ligeledes paa det Tidspunkt vidende om, at Købesummen for Hoppen var 100 Kr.

Hans Hensigt var at hjælpe Andersen til at faa Erstatningen beregnet efter den samme Værdi, der var ansat paa Vallaken, og han vidste godt, at en Undersøgelse af Tabsanmeldelsens Rigtighed i Almindelighed ikke har meget at betyde, da den kun kan bestaa i Samtale med Ejeren og vedkommende Dyrlæge, medens det døde Dyr sædvanlig er borte.

Han vidste ligeledes, at Erstatningen ikke vilde blive beregnet efter 400 Kr., hvis Købesummen, 100 Kr., havde været anført i Svarskrivelsen.

Hvorfor han vilde hjælpe Andersen til en Erstatning beregnet efter 400 Kr., har han ikke kunnet erindre, men han har i hvert Fald ikke tilsigtet eller opnaaet nogen Fordel derved.

Hvad der nærmere skete, da Valdemar Larsen skrev den anden Tabsanmeldelse, har ikke tilstrækkeligt bestemt kunnet oplyses.

Efter Andersens Forklaring var Larsen hjemme og dikterede sin Søn Anmeldelsens Indhold, og Andersen spurgte da Larsen, om Værdien ikke skulde sættes en Smule ned, hvortil Larsen svarede, at Dyrlægen kunde nedsætte Værdien, hvis den var for høj, og at det ikke kom an paa Købesummen paa Hoppen, men paa dens virkelige Værdi.

Larsen har derimod først forklaret, at han var tilstede, da Tabs-

anmeldelsen blev skrevet, derefter at han ikke var tilstede, og endelig, at han intet kan huske derom, hvorhos han har nægtet, at han paa den Tid vidste Købesummen paa Hoppen.

Larsens Hustru og hans Søn Valdemar have som Vidner forklaret, at Larsen først kom hjem, efterat Tabsanmeldelsen var skrevet, og Larsens Hustru tillige, at han kom hjem, da Andersen var ved at køre bort, og da Larsen fik at vide, at Valdemar havde skrevet en ny Tabsanmeldelse, udtalte han, at Sagen nu forhaabentlig var i Orden, hvorpaa Andersen kørte bort.

Paa Grund af disse Vidneudsagn og Andersens vaklende og usandfærdige Forklaringer iøvrigt under Sagen, findes hans foransførte Forklaring ikke at kunne tillægges Troværdighed.

Andersen var bekendt med og vidste, at Hoppen i Tabsanmeldelsen ikke maatte ansættes højere end til dens virkelige Værdi, og med Hensyn til denne har han først forklaret og i nogen Tid fastholdt, at Gaardejer Claus Peter Schou paa Grund af Pengeforlegenhed havde solgt ham Hoppen ca. 300 Kr. under dens virkelige Værdi, og derefter, at han fandt 100 Kr. at være en passende billig Pris for den, ikke meget under den virkelige Værdi.

Efter Andersens Forklaring opgav Schou Hoppens Alder til 12 Aar, men da han havdê faaet Hoppen hjem, kom han i Tanker om, at den maatte være ældre, baade fordi den gik langsomt og var solgt billigt, og fordi Schou ikke havde garanteret for Rigtigheden af sit Opgivende om Alderen, og ved at henvende sig til Schou erfarede han, at den var 2 Aar ældre.

Efter forskellige andre i Sagen afgivne Forklaringer maa dens Alder antages at være højere end 14 Aar, og dens virkelige Værdi at være ca. 100 Kr.

Da Andersen erholdt Erstatningen for Hoppen udbetalt med 180 Kr., vidste han, at der ikke tilkom ham saa meget, men han modtog Pengene, fordi han altid har Brug for Penge, da han har købt sin Gaard uden tilstrækkelig Kapital.

Den 8 Juni 1905 mistede Andersen et Føl, og som Følge af den urigtige Beregning af Erstatningen for Hoppen blev Erstatningen for Føllet ansat med 80 pCt. af den angivne Værdi, 130 Kr., efter Fra-drag af Hudens og Kadaverresternes Værdi, 4 Kr., altsaa af 126 Kr., men han tænkte ikke paa, at han paa denne Maade fik for meget i Erstatning for Føllet, og han vil derfor ikke kunne anses med Straf for dette Forhold.

Tiltalte Christian Peter Andersen er født den 12 Maj 1860 i Vestermarie Sogn, og Tiltalte Lars Larsen den 3 August 1851 i Foerlev By, Vemmelev Sogn, og ingen af dem findes tidligere tiltalte, dømte eller straffede.

For det foran beskrevne Forhold med Hensyn til Hoppen ville de være at straffe, Andersen efter Straffelovens § 259 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Larsen efter Straffelovens § 259, jfr. § 55, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

I det Hele har Andersen modtaget 190 Kroner 40 Øre mere i Erstatning, end der kunde tilkomme ham, og da han har erkendt

Rigtigheden heraf, vil han, overensstemmende med en af Forsikringsforeningens Bestyrelse nedlagt Paastand herom, have at tilbagebetale Foreningen dette Beløb.

Mandag den 1 Juni.

Nr. 203. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
 Cathrine Ipsen (Def. Winther),
 der tiltales for Tyveri.

Bornholms nordre Herreds Ekstrarets Dom af 24 Marts 1908: Mod Arrestantinden Cathrine Ipsen bør der af Øvrigheden træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Fr. Pihl, og til Defensor, Justitsraad N. C. Olsen, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold med Hensyn til det i denne ommeldte Ur vil hun være at anse efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 39. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, hvorhos hun vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Cathrine Ipsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder de i Herredstingsdommen fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Dietrichson og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 13 Februar i Aar tiltales under nærværende Sag Arrestantinden Cathrine Ipsen, der er født den 14 Februar 1888, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, for Tyveri, og ere Sagens Oplysninger følgende:

Ved Skrivelse af 2 April f. A. anmeldte Forpagter Søren Kattrup Dam af Offergaard i Rø Sogn, at der var bortkommet for ham i September Maaned 1906: to Sølvbroscher, et Par Beskyttelsesbriller, et

Guldur og en Kæde, og at han sigtede Arrestantinden, der ved den Tid havde gaaet paa Høstarbejde hos ham, og da var »flyttet«, for at have medtaget i hvert Fald nogle af de savnede Genstande.

I den Anledning blev Arrestantinden eftersøgt og den 24 April f. A. anholdt i Svaneke, men hun har under Sagen nægtet at have gjort sig skyldig i noget af de hende paasigtede Tyverier. Ved Visitationen i Arresthuset i Hasle frarev Arrestantinden Arrestforvarerens Hustru et Stykke Papir, der laa i hendes Pengebog, og sønderrev det, men ere Stykkerne satte sammen, og viste Papiret sig at være en Laaneseddel, hvorefter der den 8 April f. A. af »Kathrine Møller« er laant 10 Kr. paa et Gulddameur hos J. C. Laursen i Fredericia. Dette Ur er bragt tilstede under Sagen, og har Anmelderens Hustru, Mogensine Kirstine Dam, edelig forklaret, at Uret, ved hvilket hang en Kæde af imiteret Guld, er hende tilhørende og frakommet hende mod hendes Vidende og Villie, at dette, der beroede i en Vindueskarm i Spise-stuen paa Offergaard, blev borte for hende en Dag i September Maaned 1906, samt at Arrestantinden ved den Tid havde været paa Gaarden.

Anmelderens Hustru, der havde givet sin i Rønne boende Svigerinde Tilladelse til at laane Uret, mente først, at denne under et Besøg paa Gaarden havde medtaget det, og senere, da dette viste sig ikke at være Tilfældet, at hendes Børn havde taget Uret og nedgravet det i en Sæddyng i Salen, hvor det forgæves blev eftersøgt, og først den 31 Marts eller 1 April f. A., da det kom hende for Øre, at Arrestantinden havde fremvist et Guldur i Svaneke, faldt hendes Mistanke paa denne, hvem hun endvidere har sigtet for at have tilegnet sig de af hendes Mand omskrevne, hende tilhørende to Sølvbroscher, af hvilke den ene var anbragt i et Kjoleliv, der hang i et Klædeskab, medens den anden laa i en Servanteskuffe, samt endvidere Beskyttelsesbrillerne, der hang paa et Damptørskøværk paa Gaarden, hvilke Genstande alle først ere savnede, efter Arrestantindens Tjeneste paa Gaarden var ophørt.

Ved beedigede Vidnesbyrd af Husmand Hans Marchers Hustru af Rutsker og Forpagter Georg Marcher af Aaker er det godtgjort, at det efter Laanesedlen pantsatte Ur tilhører Anmelderens Hustru, og har Forpagter Marcher særlig anført, at han kender Uret, dels paa, at der er en Bule i Bagkapslen, dels paa, at Guldet paa Optrækkeren er afslidt.

Endvidere har Arrestantindens Moder, Jeppe Jørgen Ipsens Hustru, Bolette Christine Ipsen, forklaret, at Arrestantinden, medens hun tjente paa Offergaard, var i Besiddelse af et gammelt Gulddameur, hvis Kapsel havde to smaa Buler, og paa hvis Optrækker Guldet var afslidt, og Urmager Christian Larsen af Svaneke, at Anmelderindens Hustrus Ur ganske ligner et Guld-Dameremontoir-Ur, som Arrestantinden gav ham til Reparation i Efteraaret 1906.

Færdig fra Trykkeriet den 25 Juni 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 15—16.

Mandag den 1 Juni.

Arrestantinden har i Forhøret den 25 April f. A. forklaret, at hun i September Maaned 1906 gik paa Høstarbejde paa Offergaard, og at hun vidste, at Anmelderens Hustru ejede et Ur, der, naar denne ikke havde det paa, beroede i et Etui i Spisestuen. Hun ejede da selv et gult Ur, som hun i November Maaned 1905 havde købt for 12 Kr. hos en Marskandiser i Allinge, hvilket Ur hun har haft til Reparation hos en Urmager i Svaneke, men var Optrækkeren paa dette Ur ikke slidt, og har hun tabt det i Januar Maaned 1907 paa en Cykletur paa Sjælland.

Om Laanesedlen har hun forklaret, at da hun den 25 Marts f. A. var hos sin Broder, Husmand Jørgen Ipsen af Mosegaard pr. Ejby paa Fyen, der den Dag afholdt Auktion i Anledning af sin Afrejse til Amerika, fandt hun i et Vindue Laanesedlen, der tilhørte hendes Svigerinde Kathrine Møller, der den 3dje eller 4 April f. A. er rejst til Amerika samtidig med Arrestantindens nævnte Broder, og at Grunden til, at hun rev Laanesedlen itu, var den, at hun ikke ønskede, at Arrestforvarerens Hustru skulde se den, da det var hendes Hensigt at sende den til sin nævnte Svigerinde, og denne Forklaring har hun fastholdt, uagtet det blev hende vist, at Laanesedlen først var udstedt den 8 April f. A. Det er om Arrestantinden oplyst, at hun indtil ca. 8 Dage før sin Anholdelse arbejdede paa en Kabelfabrik ved Middelfart.

I de senere over Arrestantinden afholdte Forhør har det været umuligt at faa nogen fornuftig Forklaring af hende, og har hun paa enhver Henvendelse fra Dommerens Side stadig svaret, »at det vidste hun ikke«.

Da Arrestantindens Forklaring om Laanesedlen er aldeles usandsynlig og utroværdig, og hendes Moder tilmed har forklaret, at Arrestantinden ikke har været hos sin Broder Jørgen Ipsen den Dag, denne holdt Auktion, da det ikke har kunnet oplyses, at Arrestantinden har købt det af hende omforklarede gule Ur hos den af hende opgivne Marskandiser i Allinge, da Arrestantinden ifølge Anmelderens og dennes Hustrus Forklaringer ikke var i Besiddelse af noget Ur, dengang hun arbejdede paa Offergaard, da det ved de af hendes Moder og Urmager Christian Larsen afgivne Forklaringer i Forbindelse med, at Arrestantinden er funden i Besiddelse af den Laaneseddel, efter hvilken Anmelderens Hustrus Ur var pantsat, uden at hun har kunnet godtgøre, hvorledes hun paa lovlig Maade er kommen i Besiddelse af samme, afgive tilstrækkeligt Bevis for, at hun har været i Besiddelse

af Anmelderens Hustrus Ur, efter at hendes Arbejde hos Anmelderen var ophørt, samt da det saavel ved Arrestantindens som ved Anmelderens og dennes Hustrus Forklaringer er godtgjort, at Arrestantinden har været paa Offergaard ved den Tid, Uret bortkom, findes der ved det Anførte at være tilvejebragt et i Medfør af § 6 i Forordningen af 8 September 1841, jfr. D. L. 6—17—10 og 11, tilstrækkeligt Bevis ikke blot for, at Arrestantinden har været i uhjemlet Besiddelse af det ommeldte Ur, med Hensyn til hvilket Bestjaalnes tidligere Besiddelse er godtgjort, og som under Sagen er vurderet til 30 Kr., men tillige for, at hun selv har stjaalet dette, og hun vil derfor være at dømme som Tyv med Hensyn til samme.

Det paagældende Ur er udleveret Anmelderens Hustru, der har frafaldet Krav paa Erstatning for Afsavnet.

Da der under Sagen er opstaaet Tvivl om Arrestantindens Tilregnelighed, er hun først bleven undersøgt af Distriktslæge Borch af Allinge, der i en Erklæring af 30 April f. A. har udtalt, at hun gør Indtryk af at være i temmelig høj Grad imbecil og synes at lide af Vrangforestillinger og Hallucinationer, hvorhos han har anbefalet, at hun indlægges paa Amtssygehuset til Observation, om hun maatte simulere; derefter har hun været indlagt paa Amtssygehuset ved Rønne fra den 1ste til den 25 Maj f. A., og har Sygehuslægen i Erklæring af 24 Maj f. A. udtalt, at hun lider i temmelig høj Grad af Imbecilitet, og at hun mangler Evne til at erkende Betydningen af sine Handlinger, i det mindste fuldt ud, samt at hun snarest burde anbringes paa en Aandssvageanstalt, og derefter har hun været indlagt paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg fra 18 Juli f. A. til 7 Februar i Aar, og har Overlægen ved denne Anstalt i Erklæring af 30 Januar i Aar udtalt, at Arrestantinden maa anses som lidende af Aandssvaghed i en endog ret betydelig Grad, men at hun derimod ikke har frembudt Tegn paa Sindssygdom, og selv om hun, efter hvad hun paastaar, og Tider skulde være hallucineret, hvad der efter hendes Utroværdighed og Mangel paa Evne til at gøre Rede for sig maa betragtes som meget usikkert, gaar disse Hallucinationer ikke udover, hvad der kan findes ved de foreliggende sjælelige Ligevægtsforstyrrelser, som meget ofte findes hos saadanne Aandssvage, i dette Tilfælde eventuelt foranlediget ved Arrestopholdet. Da hendes Aandssvaghed i fremtrædende Grad ytrer sig som moralsk Defekt og har givet sig Udslag i forbryderske Impulser, vil hun egne sig bedst til Anbringelse i en Aandssvageanstalt. Endelig har Statskontoret for Sundhedsvæsenet i Skrivelse af 10 Marts d. A. udtalt, at Arrestantinden efter det af Overlægen ved Sindssygeanstalten ved Vordingborg fremførte er aandsvagh i en saa betydelig Grad, at hun næppe kan antages at være sig sin Gernings Strafbarhed bevidst, ligesom det næppe kan ventes, at en Straf vil faa den tilsigtede Virkning, og har Kontoret ligeledes forment, at da hendes Aandssvaghed i fremtrædende Grad ytrer sig ved moralsk Defekt og har givet sig Udslag i forbryderske Impulser, vil hun egne sig bedst til Anbringelse i en Aandssvageanstalt.

Efter det saaledes Foreliggende findes det betænkeligt at anse Arrestantinden for at have været tilregnelig, og hun vil derfor i Medfør af Straffelovens § 38, første Stykke, være at frifinde for Aktors Tiltale. Derimod bør det i Medfør af samme Paragrafs 2det Stykke

bestemmes, at der mod Arrestantinden skal træffes passende Sikkerhedsforanstaltninger.

Under Sagen har Pantelaaner J. C. Laursen i Fredericia paastaet sig tillagt en Erstatning af 10 Kr. hos Arrestantinden, men vil denne Paastand efter Sagens Udfald ikke kunne tages til Følge.

Nr. 217.

Advokat Halkier

contra

Frederik Vilhelm Emil Christiansen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 April 1908: Arrestanten Frederik Vilhelm Emil Christiansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Juel, og Defensor, Overretssagfører Olsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Vilhelm Emil Christiansen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Vilhelm Emil Christiansen, der tiltales for Tyveri, er født den 22 Juni 1883, og foruden at være straffet 4 Gange for Tyveri før det 18de Aar, anset: ved Rettens Dom af 17 September 1901 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 238, kfr. § 37, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Rettens Dom af 18 November 1902 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Rettens Dom af 19 Marts 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 19 Juli 1904 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Marskandiser Gustav Andreasen har edelig forklaret, at han, da han den 15 Februar d. A. om Eftermiddagen ved 5-Tiden opholdt sig i sin Butik, Landemærket Nr. 10, Kælderens, hørte Nogen pusle ved

en udenfor hans Butik anbragt Jernstang, paa hvilken der hang en Del Galger med Tøj. Han gik straks efter op af Butikken og saa da, at Arrestanten stod udenfor denne i Færd med at sammenrulle et Par Benklæder, som umiddelbart forud havde hængt paa en af de nævnte Galger. Saa snart Andreassen blev bemærket af Arrestanten, satte denne i Løb med Benklæderne under Armen, men blev paa Andreasens Raab om at stoppe Tyven paagrebet af en Politibetjent paa Hauserplads.

Arrestanten har ligeoverfor denne Forklaring fastholdt, at den meget mulig er rigtig, men at han ved den paagældende Lejlighed var saa beruset, at han ingen Erindring har om, at noget saadant er sket.

Politibetjent Nr. 392, Gustavsen, har edelig forklaret, at da han ved den paagældende Lejlighed hørte Raabet: »Stop Tyven«, og saa Arrestanten komme i fuldt Løb forfulgt af en raabende Hob, sprang han til og paagreb Arrestanten, der da havde et Par Benklæder under Armen, paa Hauserplads, samt at Arrestanten i Begyndelsen fulgte rolig med ham, men da de kom i Nærheden af Politistationen, pludselig skiftede Sind, satte sig til Modværge, skreg op og teede sig som stærkt beruset.

Overbetjent Nr. 16, Hansen, har edelig forklaret, at Arrestanten ved Indbringelsen paa Stationen var eller gav det Udseende af, at han var »aldeles døddrukken«, men at han, da Overbetjenten omtrent to Timer efter saa til ham, var »aldeles frisk«.

Efter alt Foreliggende maa det antages, at Arrestanten har stjaalet de omtalte Benklæder — der ere vurderede til 5 Kroner — i fuldt tilregnelig Tilstand.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdag den 2 Juni.

Nr. 25. Overportør J. Mikkelsen (Jensen efter Ordre)

contra

Vognmændene Lauritz Mikkelsen og Ole Mikkelsen (Bagger efter Ordre ved Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Omstødelse af et Gavebrev af Hensyn til Opretterens mentale Tilstand.

Aarhus Bytings Dom af 19 November 1903: De Indstævnte, Vognmændene Lauritz Mikkelsen og Ole Mikkelsen, bør for Tiltale af Citanterne, Lokomotivfører P. Johansen, Gaardejer P. Mikkelsen, Overportør J. Mikkelsen, Bogbinder J. Bollerup og Toldassistent A. M. Mikkelsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Juli 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betale Citanterne, Lokomotivfører P. Johansen, Gaardejer P. Mikkelsen, Overportør J. Mikkelsen og Bogbinder J. Bollerup, En for Alle og Alle for En, til de Indstævnte, Vognmændene Lauritz Mikkelsen og Ole Mikkelsen, 100 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Citanterne den 16 Juli 1903 for Underretten fremlagte Vidnestævning ikke er skreven paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

For Højesteret er Sagen indanket alene af Appellanten, der har gentaget den af Sagsøgerne for Underretten nedlagte Paastand, idet han dog kun paastaar Dødsboet tilkendt Leje fra Gavebrevets Udstedelsesdag med 208 Kroner aarlig.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Overportør J. Mikkelsen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Jensen og Bagger hver 150 Kroner samt Førstnævnte i Godtgørelse for Udlæg 50 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved et den 28de Juni 1900 oprettet, den 5 Juli s. A. tinglyst Gavebrev overdrog Enken Sidsel Olsen i Aarhus, der hensad i uskiftet Bo efter sin tidligere afdøde Mand, Vognmand Mikkel Olsen sammesteds, til to af sine Sønner, de Indstævnte, Vognmændene Lauritz Mikkelsen og Ole Mikkelsen, begge ligeledes i Aarhus, som det i Gavebrevet hedder, »i virkeligt Sameje og for Halvdelen hver« dels den hende tilhørende faste Ejendom Matr. Nr. 250 af Aarhus Købstads Grunde fra Marselisborg, Godthaabsgade Nr. 14, med paastaaende Bygninger og øvrige Tilbehør, dels forskellige i Gavebrevet under Nr. 1—14 specificerede, væsenligst af Heste og Vogne bestaaende Løsøregenstande.

Ifølge Gavebrevets Bestemmelser skulde de Indstævnte, der alt fra Oktober Flyttedag 1896 havde haft den faste Ejendom i Brug, fra 11 Juni 1900 at regne overtage den paa Ejendommen hæftende Prioritetsgæld til samlet Beløb 5500 Kr., hvorhos det endvidere i Gavebrevet, i hvilket Værdien af den faste Ejendom og »det overdragne«

Løssøre var ansat til henholdsvis 9000 Kr. og 3000 Kr., var bemærket, at de under Nr. 6, 7 og 12 specificerede Løssøregenstande, nemlig en brun 13 à 14 Aar gammel Hoppe, en blankbrun ca. 6 Aar gammel Vallak og en ny »Ranjor« Sele, hvilke Genstande beroede paa Ejendommen, oprindelig var købte og betalte af Gavemodtagerne og kun medtagne under Overdragelsen for at fjerne enhver Tvivl.

Ved et den 15 April 1901 udstedt, den 25 s. M. tinglæst Skøde overdrog derefter Indstævnte Ole Mikkelsen sin Halvdel af den fornævnte Ejendom til Medejeren, Indstævnte Lauritz Mikkelsen, der saaledes blev Eneejer af Ejendommen.

Den 11 November s. A. afgik Sidsel Olsen ved Døden, og hendes og tidligere afdøde Mands Fællesbo blev derefter taget under Skiftebehandling af Overretssagførererne Selmer og Secher i Aarhus som ex-cutores testamenti.

Under Anbringende af, at Sidsel Olsens mentale Tilstand ved Gavebrevets Udstedelse var af en saadan Beskaffenhed, at hun maatte anses for utilregnelig, og at dette var de Indstævnte bekendt, have derpaa Citanterne, Lokomotivfører P. Johansen i Aarhus, Gaardejer P. Mikkelsen af Skellerup, Overportør J. Mikkelsen i Assens og Bogbinder J. Bollerup i Randers, i Forening med Toldassistent A. M. Mikkelsen i Aarhus, der tilligemed de Indstævnte, som det maa antages, udgøre samtlige Arvinger i Sidsel Olsens og tidligere afdøde Mands Fællesbo, under nærværende Sag i første Instans søgt de Indstævnte og nedlagt Paastand om:

- at det fornævnte Gavebrev og det ligeledes fornævnte Skøde kendes ugyldige overfor Boet,
- at de Indstævnte i Forening eller Indstævnte Lauritz Mikkelsen alene tilpligtes under en daglig af Retten fastsat Bøde paa egen Bekostning og uden Vederlag at udstede Skøde til Boet, eller hvem dette overdrager sin Ret, paa Ejendommen med det i Gavebrevet ommeldte Tilbehør, fri for anden Pantegæld og andre Servituter og overhovedet for andre Behæftelser end dem, hvormed Ejendommen ved Gavebrevet er dem overdragen,
- at de Indstævnte tilpligtes in solidum at betale til Boet Lejefgift af Ejendommen med 600 Kr. aarligt fra Oktober Flyttedag 1896 til den 15 April 1901,
- at Indstævnte Lauritz Mikkelsen tilpligtes at betale Boet Lejefgift af Ejendommen med 600 Kr. aarligt fra 15 April 1901, indtil den afleveres til Boet, eller hvem dette maatte overdrage sin Ret, og
- at de Indstævnte i Forening tilpligtes at udlevere Boet det i Gavebrevet specificerede Løssøre i uforringet Stand, eller in solidum at betale Løssørets Værdi med 3000 Kr., eventuelt — forsaavidt en Del deraf tilbageleveres — med Fradrag af det Tilbageleveredes Værdi, og at denne ansættes af 2 uvillige og sagkyndige, af Retten paa de Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd.

De Indstævnte paastode sig derimod frifundne under Paaberaabelse af, at Sidsel Olsen, da hun underskrev det ommeldte Gavebrev, var

ved sin Fornufts fulde Brug, og at hendes mulige Utilregnelighed paa dette Tidspunkt i hvert Fald var ukendelig for dem, hvorhos de for det Tilfælde, at Gavebrevet maatte blive kendt ugyldigt, nedlagde forskellige subsidiære Paastande.

Ved Underrettsdommen ere de Indstævnte overensstemmende med deres derom nedlagte Paastand frifundne for Citanternes og Toldassistent Mikkelsens Tiltale, og Citanterne have nu efter Stævning til de oftnævnte Indstævnte indanket Sagen her for Retten, hvor de, der endvidere have varslet Toldassistent Mikkelsen til Overrettens Dom at modtage og sit Tarv at varetage, have gentaget deres i første Instans nedlagte Paastande, medens de Indstævnte have procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse og derhos have nedlagt forskellige subsidiære Paastande.

Ifølge Citanternes Fremstilling var der i mindst $\frac{1}{2}$ Aar før Gavebrevets Oprettelse Enighed mellem samtlige Sidsel Olsens Arvinger om, at hun var utilregnelig og ude af Stand til at bestyre sine Formueanliggender, hvorfor Arvingerne eller en Del af disse, hvorimellem i hvert Fald Indstævnte Lauritz Mikkelsen, mødtes paa Sidsel Olsens Bopæl og fik hende til at udlevere 2000 Kr. af de kontante Penge, hvormed hun laa inde.

Det nævnte Beløb blev derefter indsat i Aarhus Privatbank paa to Sparekasebøger, som derpaa blev overleverede Overretssagførererne Selmer og Secher for at afskære Sidsel Olsen fra at disponere over Beløbet.

Efter Citanternes videre Anbringende varede det imidlertid ikke mere end ca. 3 Uger, før Indstævnte Ole Mikkelsen i lukket Vogn kørte sin Moder til de nysnævnte Overretssagføreres Kontor, hvor hun fik udbetalt 1000 Kr. af Bøgernes Paalydende, af hvilket Beløb Indstævnte Ole Mikkelsen straks fik 300 Kr.

Da de øvrige Arvinger erfarede dette, samlede de alle, med Undtagelse af Citanten Bollerup, hos Sidsel Olsen, hvor ogsaa Indstævnte Ole Mikkelsen kom tilstede, og paa Forslag af Indstævnte Lauritz Mikkelsen blev det da vedtaget, at der skulde indgives Andragende om, at Sidsel Olsen maatte blive erklæret umyndig.

Efter hvad Citanterne fremdeles have anbragt, begav Indstævnte Lauritz Mikkelsen og Citanten P. Mikkelsen sig til Læge Prior i Aarhus, der paa deres Anmodning udfærdigede en Attest om, at Sidsel Olsen led af en kronisk og uhelbredelig Lidelse i Hjernen, hvilken Attest dog, da Prior — hvem det blev udtrykkelig tilkendegivet, at Attesten agtedes anvendt til Brug ved Sidsel Olsens Umyndiggørelse — havde travlt, først blev udstedt den følgende Dag, nemlig den 16 Februar 1900. Imidlertid var der bleven truffet den Ordning, at Sidsel Olsen havde underskrevet en Erklæring om, at der ikke kunde disponeres over hendes hos Selmer og Secher beroende Sparekasebøger uden samtlige hendes Arvingers Samtykke, og hermed lode Citanterne sig nøje, idet de ikke tænkte sig Muligheden af, at der uden deres Vidende kunde blive disponeret over den faste Ejendom, hvilket ikke desto mindre skete, om end i største Hemmelighed, idet Sidsel Olsen i lukket Vogn blev kørt til Indstævnte Lauritz Mikkelsens Bopæl til Konference med en Sagfører og paafølgende Underskrift af Gavebrevet.

Saa vel af Citanterne som af de Indstævnte er der ført en Række

Vidner til Oplysning om de med Udstedelsen af bemeldte Gavebrev forbundne Omstændigheder. I nævnte Henseende har Sagfører Erich A. Erichsen i Aarhus edelig forklaret, at han nogle Dage før Gavebrevets Udstedelse indfandt sig hos Enken Sidsel Olsen for at konferere med hende om Gavebrevets Oprettelse, at det ved denne Lejlighed af Enkens Udtalelser klart fremgik, at hun ønskede at overdrage sin Ejendom m. v. som Gave til de Indstævnte, at hun da uden Foranledning fra nogen Side udtalte, at de Indstævnte skulde have Ejendommen, bl. a. ogsaa fordi de toge sig af hende, medens hun saa godt som aldrig saa noget til sine andre Børn, at hun derefter anmodede Vidnet som Sagfører H. S. Poulsens Udsending om at udfærdige de til Gaveoverdragelsen fornødne Dokumenter, at det af hendes Opførsel og Udtalelser ved den ommeldte Lejlighed fremgik, at hun fuldt ud forstod og var vel vidende om, hvad hun gjorde, da hun anmodede Vidnet om at ordne Overdragelsen, at han derpaa den 28 Juni 1900, efter paa Sagfører Poulsens Kontor at have udfærdiget Gavebrevet, indfandt sig paa Ejendommen i Godthaabsgade, hvor endvidere Beslagsmed R. Andersen og Skomagermester A. Snoer ligeledes var tilstede, for at faa hendes Underskrift paa Gavebrevet, at Enken afgav denne med ført Pen i Overværelse af ham og de tvende nævnte Mænd, efter at Dokumentet højt og tydeligt var oplæst for hende, at Vidnet forinden Underskriften forklarede hende, hvilken Betydning Dokumentet havde, navnlig ogsaa, at hun derved begunstigede de Indstævnte paa sine andre Børns Bekostning, at Vidnet er overbevist om, at Enken, da hun meddelte sin Underskrift, var aldeles klar over, hvad hun gjorde, at hun ved samme Lejlighed talte fornuftigt og klart med de Tilstedeværende om forskellige Ting, ogsaa Ting, der laa længere tilbage i Tiden, og at Vidnet ikke er i Stand til at nævne nogensomhelst Omstændighed, der ved de af ham omhandlede Lejligheder tydede paa, at Sidsel Olsen ikke var sig bevidst, hvad hun gjorde, eller at hun i nogen Henseende var utilregnelig.

Endvidere have Beslagsmed R. Andersen og Skomagermester A. Snoer afgivet edelige og i alt Væsenligt overensstemmende Forklaringer, gaaende ud paa, at de — der begge i mange Aar havde kendt Sidsel Olsen, men som den Dag, da Gavebrevet oprettedes, ikke i længere Tid havde set hende — sammen med Sagfører Erichsen var tilstede, da hun med ført Pen underskrev Gavebrevet, som de ved denne Lejlighed underskrev som Vitterlighedsvidner, at Gavebrevet inden Underskriften blev højt og tydeligt oplæst for hende af Sagfører Erichsen, at denne gjorde sig Umage for at gøre det klart for hende, hvad Dokumentet gik ud paa, og tvende Gange spurgte, om hun nu ogsaa var rigtig klar over, hvilken Betydning det havde for hendes andre Børn, ligesom Indstævnte Lauritz Mikkelsen gjorde hende opmærksom paa det samme, samt at hun saavel overfor de Indstævnte som overfor Erichsen fastholdt det Skrevne, og at hun kendte dets Betydning.

Saavel Andersen som Snoer have derhos udsagt, at de ingensinde i den Tid, de have kendt Sidsel Olsen, og ej heller da hun underskrev Gavebrevet, have faaet Indtrykket af, at hun var utilregnelig og ikke var sig sine Formuedispositioner bevidst, at der ved Gavebrevets Underskrift blev talt med hende om forskellige, endog længere Tid

tilbageiggende Ting, samt at hun da var fuldt ud med og kunde huske det Passerede.

I Modsætning hertil har Enkefru Karen Marie Munch edelig forklaret, at hun, da Vidneførselen i Aaret 1902 fandt Sted, havde kendt Sidsel Olsen i over 30 Aar, og jævnlig var kommen sammen med hende, navnlig ogsaa i de sidste Aar forud for hendes Død, at Sidsel Olsen ca. 1 $\frac{1}{2}$ Aar før sin Død fik Sygeplejerske umiddelbart efter at have opholdt sig ca. 3 Maaneder hos en gift Datter i Aarhus, at hun saavel under sit Ophold hos Datteren, som senere lige indtil sin Død var aandssvækket, at Sidsel Olsen i Begyndelsen kunde kende Vidnet, men at hendes Svækkelse tog mere og mere til, i hvilken Henseende Vidnet har anført, at Sidsel Olsen, allerede medens hun var hos Datteren, kunde smøre sine Ekskrementer paa Vinduer og Møbler, hvilket Vidnet selv har set, samt at hun senere, da hun havde Sygeplejerske, efter hvad denne har meddelt Vidnet, kunde forrette sin Nødtøft paa Tallerkener. Yderligere har dette Vidne udsagt, at Sidsel Olsen ikke nogensinde, medens hun opholdt sig hos Datteren, og ej heller senere var fornuftig eller i Stand til at give rigtige og forstaaelige Svar, at hun, naar Vidnet, i Reglen et Par Gange om Ugen, besøgte hende, udtalte, at det var godt, at Vidnet kom, idet hun dog samtidig ikke kunde genkende sin i Randers boende Datter, naar hun kom i Besøg, i hvert Fald ikke hele Tiden. Vidnet har sluttelig som sin Formening udtalt, at Sidsel Olsen baade under sit Ophold hos Datteren og senere var i den Grad utilregnelig, at hun ikke har været sig Betydningen af sine Formuedispositioner bevidst.

Slagtermester L. Jensens Hustru, Severine, født Jensen, har edelig forklaret, at Sidsel Olsen i de sidste 5 Aar af sit Liv boede i en Vidnets Mand tilhørende Ejendom i Aarhus, at Vidnet i de sidste Par Aar jævnlig saa og talte med hende, idet Vidnet gennemsnitlig kom til hende et Par Gange om Ugen, at Sidsel Olsen i de senere Aar, og navnlig efter at hun fra Februar til Maj 1900 midlertidig havde opholdt sig hos en gift Datter, var saa aandssvækket, at hun maatte anses for utilregnelig, at hun dog havde sine lyse Øjeblikke, men at hun, efter hvad Vidnet tror, selv i disse ikke har været klar over Betydningen af sine Formuedispositioner, hvilket Vidnet navnlig støtter paa, at Sidsel Olsen overhovedet ikke mere forstod sig paa Penge. Vidnet har derhos tilføjet, at Sidsel Olsen nok i sine lyse Øjeblikke kunde forstaa et Spørgsmaal og svare paa det, men at hun straks var fra det igen og begyndte at tale om noget Andet.

Slagtermester Laurits Jensen i Aarhus har edelig forklaret, at Sidsel Olsen i de sidste 5 Aar af sit Liv boede i hans Ejendom i Heibergsgade i nævnte Købstad, at han, naar undtages det sidste halve Aar, da hun var sengeliggende, ofte talte med hende, til Tider hver Dag, medens der til andre Tider kunde hengaa 14 Dage, uden at han talte med hende, at hun efter at være kommen tilbage fra et Ophold hos en Datter var saa aandssvækket, at hun var utilregnelig, hvilket han støtter paa, at hun i Reglen svarede forkert paa de Spørgsmaal, der rettedes til hende, at hun til Tider havde lysere Øjeblikke, hvori hun kunde svare fornuftig paa et Spørgsmaal, men at hun ikke var i Stand til at føre en længere Samtale.

Bogholder J. T. Pfefferkorn har edelig forklaret, at han efter tid-

ligere kun at have kendt Sidsel Olsen af Omtale i Januar Maaned 1900 3 à 4 Gange henvendte sig til hende for at formaa hende til at forstrække en af sine Sønner med et Laan, at hun da i eksalteret Tilstand henviste ham til 2 andre Sønner, idet hun erklærede sig ude af Stand til at behandle noget pekuniært Spørgsmaal, og at hun efter Vidnets Formodning da var utilregnelig.

Fremdeles har Frøken Augusta Lüdemann afgivet en Forklaring, der af Parterne er vedtaget som gyldig uden Beedigelse, og som bl. a. gaar ud paa, at hun har plejet Sidsel Olsen fra Maj 1900 til hendes Død i November 1901, at Sidsel Olsen straks, da Vidnet kom til hende, var ret svag og blev daarligere og daarligere i den Tid, Vidnet var der, saaledes at der var en ret betydelig Forskel ogsaa paa hendes aandelige Opfattelsesevne i den nærmeste Tid, efter at Vidnet kom til hende, og i Slutningen af hendes Levetid, at hun godt kunde opfatte samt svare fornuftigt paa Spørgsmaal, der rettedes til hende, hvorimod hun ikke, heller ikke i Begyndelsen af den Tid, Vidnet var der, kunde følge en længere Tankeudvikling, ligesom det ogsaa kunde træffe, at hun til Tider ikke kunde forstaa Spørgsmaal, der rettedes til hende, at Sidsel Olsen ikke var i Stand til at modtage eller forstaa en Regnskabsaflæggelse fra Vidnets Side, at hun, efter hvad Vidnet tror, ikke kunde dømme rigtigt om Penge og deres Værdi, men at Vidnet iøvrigt ikke kan udtale sig om, hvorvidt Sidsel Olsens Aandsevner paa den Tid, hun underskrev det under Sagen omhandlede Gavebrev, var saaledes, at hun havde den fulde Forstaaelse af de i dette indeholdte Dispositioner.

Frøken Lüdemann har derhos udsagt, at Gavebrevet slet ikke blev omtalt for hende, hverken af Sidsel Olsen eller hendes Børn, at Sidsel Olsen jævnlig fulgt af Vidnet besøgte sine Sønner, men at Vidnet den Dag, da Gavebrevet blev underskrevet, ikke vidste, at dette skulde ske, og at Vidnet først efter Sidsel Olsens Død erfarede, at det var underskrevet.

Endelig har Frøken Lüdemann tilføjet, at Sidsel Olsen ikke overfor hende har omtalt, at hun særlig vilde begunstige de Indstævnte, men at hun et Par Gange har sagt til dem, om de ikke var glade ved alt det, hun havde givet dem, og at Vidnet, naar de Indstævnte besvarede dette bekræftende, ikke lagde nogen videre Vægt derpaa, idet hun jo ikke vidste noget om Gavebrevets Udstedelse, og Sidsel Olsen ogsaa, medens Vidnet var hos hende, talte om, at Datteren i Randers, som hun holdt særlig af lige til sin Død, skulde begunstiges.

Endelig har Læge Sophus Prior i Aarhus edelig forklaret, at han har behandlet Enken Sidsel Olsen i Aarene 1899, 1900 og 1901 indtil hendes Død, at hun allerede i Aaret 1899 led af en kronisk og uheldbredelig Lidelse i Hjernen (arteriosclerosis cerebri), at hun som Følge af denne Sygdom var utilregnelig, i hvert Fald, da Vidnet den 16 Februar 1900 udstedte en Attest om hendes Helbredstilstand, samt at han udstedte den nævnte Attest i Anledning af, at 2 af hendes Sønner, hvoraf den ene er Vognmand, vilde have hende umyndiggjort.

Under en, efter at Sagen var indbragt for Overretten, stedefunden yderligere Vidneførsel har Læge Prior derhos forklaret, at han om sin Behandling af Sidsel Olsen i Aarene 1899 og 1900 bl. a. har gjort følgende Optegnelser i sin Journal:

1024/1899 25/5 Senilitas 30/5 13/6.
 488/1900 16/2 Arteriosclerosis cerebri, Utilregnelighedsattest 27/2
 27/6 Faldet enormt af.»

For Overretten have Citanterne endelig fremlagt en den 17 Oktober 1905 dateret Erklæring fra Overlægen ved Sindssygeanstalten i Viborg, Dr. med. C. Geill, hvori denne efter Gennemgang af Sagens Akter, særlig de afgivne Vidneforklaringer, bl. a. udtaler, at der er overvejende Sandsynlighed for, at Enken Sidsel Olsen i mindst et Par Aar før hun den 11 November 1901, 71 Aar gammel, afgik ved Døden, har lidt af Alderdomssløvsind (senil Demens), at denne Sygdom hos Sidsel Olsen maa antages at have været fuldt udtalt adskillige Maaneder, før hun underskrev det under Sagen omhandlede Gavebrev, at der, lige saa lidt som denne Sygdom kan helbredes, kan være Tale om en virkelig Bedring med Tilbagevenden af de tabte mentale Kræfter, at tilsyneladende klare Øjeblikke i Forløbet af en senil Demens i Virkeligheden kun er tilsyneladende, at det, selv om den Senildemente tilsyneladende forstaar Spørgsmaal og endog kan svare ret fornuftigt, ikke kan betragtes som andet og mere end en ren overfladisk Præstation af det sig udslykkende aandelige Liv.

Foruden at det nu ikke ved det Foreliggende mod de Indstævntes Benægtelse kan af Citanterne anses godtgjort, at der allerede i mindst 1/2 Aar forinden Oprettelsen af det oftnævnte Gavebrev mellem Sidsel Olsens Arvinger har været Enighed om, at hun var utilregnelig, er der ej heller af Citanterne oplyst noget, hvoraf det med Sikkerhed kan sluttes, at Anbringelsen i Aarhus Privatbank af det ovennævnte Beløb af 2000 Kr., var foranlediget ved nogen anden Omstændighed end den, at Sidsel Olsen, som af de Indstævnte anbragt, begunstigede tvende af sine Børn paa de andres Bekostning.

Der er dernæst ikke af Citanterne tilvejebragt nogen Bevislighed for, at Indstævnte, Ole Mikkelsen, af det Beløb, stort 1000 Kr., som Sidsel Olsen atter hævede af den i Banken indsatte Sum, har, hvad de Indstævnte ligeledes have bestridt, faaet overleveret 300 Kr., og der er i det Hele ikke oplyst nogen Omstændighed, der gør det antageligt, at de Indstævnte trods deres Benægtelse i saa Henseende have deltaget i eller blot billiget den Beslutning, der efter Citanternes Anbringende blev taget af Flertallet af Sidsel Olsens Arvinger, om at søge hende umyndiggjort, saa lidt som, at der paa det af Citanterne angivne Tidspunkt har været tilstrækkelig Føje til at søge en saadan Foransaltning iværksat, hvorved bemærkes, at den af Læge Prior, som det maa antages den 16 Februar 1900, udfærdigede Attest om Sidsel Olsens daværende mentale Tilstand ikke er fremkommet her under Sagen.

Det er dernæst uomtvistet, at det atter blev opgivet at søge Sidsel Olsen erklæret umyndig, og at hendes Arvinger, og, som det maa forudsættes, navnlig Citanterne fandt sig tilfredsstillede ved den af hende underskrevne Erklæring om ikke uden samtlige sine Arvingers Samtykke at kunne disponere over de hos Selmer og Secher beroende Sparekassebøger.

Ligesom nu disse Omstændigheder nærmest tyde paa, at Sidsel Olsens Arvinger og derimellem Citanterne paa det paagældende Tids-

punkt ere gaaede ud fra, at hun ikke var utilregnelig, saaledes er der ikke af Citanterne under Sagens Procedure for Underretten saa lidt som her for Retten tilvejebragt saadanne Oplysninger, hvorefter det i Strid med de ovenanførte af Sagfører Erichsen, Beslagsmed Andersen og Skomagemester Snoer afgivne Forklaringer vil kunne antages, at Sidsel Olsen paa det senere Tidspunkt, da hun underskrev det omstridte Gavebrev, har været i en Tilstand, der udelukkede fornuftig Forstaaelse fra hendes Side af den ved Gavebrevet truffne Dispositions Betydning, hvorved navnlig bemærkes, at om end det fremgaar af en under Sagen fremlagt, af Læge Prior udfærdiget Dødsattest for Sidsel Olsen, at hendes Død er foraarsaget ved den ovenfor nævnte Hjerney sygdom, samt at denne har varet i ca. 2 Aar, kan de af Prior under Sagen afgivne Vidneforklaringer og den fornævnte af Overlæge Geill afgivne Erklæring ikke anses at frembyde tilstrækkelig tilforladelige Holdepunkter for den Antagelse, at Sygdommen paa det Tidspunkt, da Sidsel Olsen underskrev det oftnævnte Gavebrev, altsaa over 16 Maaneder forinden hendes Død, var saa fremskreden, at hun maa antages at have været ude af Stand til at fatte Betydningen af den ved Gavebrevet skete Overdragelse.

Idet der herefter mangler Føje til at antage, at denne Overdragelse savner Retsgyldighed, maa det billiges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citanternes og Toldassistent Mikkelssens Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter Omstændighederne ville Citanterne derhos in solidum være at tilpligte at godtgøre de Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten med 100 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den af Citanterne den 16 Juli 1903 for Underretten fremlagte Vidnestævning ikke er skrevet paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 10 Juni.

Nr. 98. Møbelhandler **Christian Sichelkohe** (Ingen)

contra

Aktieselskabet »**Dansk Amerikansk Handelsselskab**« (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Møbelhandler Christian Sichelkohe, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham

med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 107. Urtekræmmer E. Schousen (Ingen)

contra

Aktieselskabet »Dansk Amerikansk Handelsselskab« (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Urtekræmmer E. Schousen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 63. Finansministeriet paa Statskassens Vegne (kst. Kammeradvokat Winther)

contra

Ingeniør Valdemar Brummer (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Skattefrihed for en Livrente.

Københavns Gældskommissions Dom af 17 November 1906: De Indstævnte, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, bør til Citanten, Ingeniør Valdemar Brummer af Klampenborg, betale de paastævnte 17 Kr. 83 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 9de December 1905, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 6 Juli 1907 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

For Højesteret har Appellanten gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Afvisningspaastand; men da den i den indankede Dom

ommeldte Kendelse, hvorved denne Paastand blev forkastet, ikke i Højesteretsstævningen er særlig nævnt som Genstand for Paanske, ligesom den ej heller er indbefattet under den Oprejsningsbevilling, i Henhold til hvilken Sagen er forelagt Højesteret, vil allerede som Følge heraf bemeldte Paastand ikke kunne komme i nogen Betragtning.

Bestemmelsen i § 16 i Lov af 18 Juni 1870 om Skattefrihed for alle de med Anstalten tegnede Forsikringer findes efter Ordene kun at angaa de i Anstalten anbragte, der indestaaende Beløb og de i denne tegnede Policer, men derimod ikke de Beløb, som, efter at være udbetalte af Anstalten, ere komne den Forsikrede ihænde. Som Følge heraf vil Appellantens Paastand om Fritfindelse for Indstævntes Tiltale være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Gældskommissionen og for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, bør for Indstævnte, Ingeniør Valdemar Brummers Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne Sag har Citanten, Ingeniør Valdemar Brummer af Klampenborg, paa-staaet de Indstævnte, Finansministeriet paa Statskassens Vegne, tilpligtede at tilbagebetale ham et Beløb af 17 Kr. 83 Øre, som han vil have betalt for meget i Indkomstskat til Staten for Halvaaret 1 April til 30 September 1905.

Citanten har derhos paa-staaet sig tilkendt Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 9 December f. A. samt Sagens Omkostninger.

Efter at en af de Indstævnte under særskilt Procedure af Sagens Formalitet nedlagt Paastand om Sagens Afvisning ved Rettens Kendelse af 2 Juni d. A. var bleven forkastet, have de Indstævnte paa-staaet sig frifundne og tilkendte Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat, der har givet Møde for dem.

Af Sagen fremgaar Følgende:

Citanten tegnede i 1901 en Livrente i Statsanstalten for Livsforsikring, af hvilken Livrente der i 1904 udbetaltes ham Hævningsbeløb paa ialt 1883 Kr. 97 Øre.

I Februar 1905 angav Citanten i Henhold til Lov af 15 Maj 1903 om Indkomst- og Formueskat til Staten paa et til Selvangivelse af hans Indkomst og Formue bestemt Skema, at han i 1904 havde haft en Indtægt af 1884 Kr., hidrørende fra en i ovennævnte Anstalt tegnet Livrente, og han bemærkede paa Skemaet, at dette Beløb formentlig

var skattefrit, i hvilken Henseende han bl. a. henviste til Lov af 18de Juni 1870 § 16.

Ved Skatteansættelsen blev denne Indtægt imidlertid medregnet til hans skattepligtige Indtægt, og da Skattebilletten for Statskatten for Halvaaret 1 April til 30 September 1905 præsenteredes ham til Betaling, betalte han det krævede Skattebeløb, dog under Forbehold af Retten til at tilbagesøge, hvad han maatte have erlagt for meget.

Citanten har nu under Sagen anbragt, at det er med Urette, at der er afkrævet ham Indkomstskat til Staten af den omtalte Livrenteindtægt, og at det Beløb, han herved er kommen til at betale for meget i Skat for det foran nævnte Halvaar, andrager 17 Kr. 83 Øre, den Sum, han søger de Indstævnte tilpligtede at betale tilbage.

Til Støtte for, at det er med Urette, at Livrenteindtægten er medregnet som skattepligtig Indtægt, har Citanten henvist til, at det i § 16 i Lov af 18 Juni 1870 om Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 er bestemt, at »alle de ved Anstalten tegnede Forsikringer bestandig ere befriede for alle ordentlige og overordentlige Skatter og Afgifter til Statskassen saavel i Freds- som i Krigstid.«

De Indstævnte have heroverfor gjort gældende, at den citerede Bestemmelse hverken efter dens Ordlyd eller dens Hensigt hjemler en Livrentenyder Frihed for at betale Skat af den ham udbetalte Livrente, men at det er Bestemmelsens Mening dels at fritage de Formuer, der indskydes i Anstalten, for Skat, saalænge de ere anbragte i Anstalten, og dels at værne de i denne tegnede Forsikringer mod saadanne Former for direkte Beskatning som Beskatning af hver tegnet Police.

For Livrente- og Forsørgelsesanstalten af 1842 var det ved § 16 i kgl. Resolution af 2 Marts 1842 fastsat, at »alle Livrenter og Overlevelsenser, som udbetales fra Anstalten, være sig til Landets egne Indvaanere eller til Udlændinge, ere bestandig befriede for alle ordinære og ekstraordinære Skatter saavel i Freds- som i Krigstider«, og i § 19 i den af Kongen under 25 November 1848 approberede Plan for Livsforsikringsanstalten i København var der for denne Anstalts Vedkommende givet en ganske tilsvarende Bestemmelse for »alle Forsikringssummer, som fra Anstalten anvises til Udbetaling.«

Ifølge § 1 i Loven af 18 Juni 1870 skulde Livrente- og Forsørgelsesanstalten af 1842 og Livsforsikringsanstalten i København den 31 December 1870 ophøre at overtage nye Forsikringer og Forsørgelser af enhver Art, medens Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 den 1 Januar 1871 skulde aabnes under Statens Garanti og skulde eje og besidde de ovennævnte 2 Anstalters Ejendele, Fordringer og øvrige Rettigheder imod at opfylde de samme paahvilende Forpligtelser.

Efter det Anførte maa det antages, at den i Bestemmelserne for de 2 ældre Anstalter omtalte Skattefrihed tilkom Interessenterne i disse, og at der saaledes var hjemlet en Livrentenyder Skattefrihed for den ham udbetalte Livrente.

De i Loven af 18 Juni 1870 § 16 brugte Udtryk »tegnede Forsikringer« findes efter den naturlige Forstaaelse af Ordene at omfatte udbetalt Livrente. Skattefrihed for en saadan maa derhos efter det foran Anførte antages hjemlet for de ældre Forsikringer, som Stats-

anstalten overtog, da den traadte i Virksomhed, og der foreligger ikke noget, der viser, at der skulde gælde forskellige Regler med Hensyn til Skattefriheden for de saaledes overtagne og for de senere ved Statsanstalten tegnede Forsikringer.

Herefter findes der at maatte gaas ud fra, at den ved Loven af 1870 givne Skattefrihed omfatter de af Statsanstalten udbetalte Livrentebeløb.

De Indstævnte have dernæst til Støtte for deres Paastand gjort gældende, at dersom Loven af 18 Juni 1870 maatte hjemle den af Citanten hævdede Skattefrihed for udbetalt Livrente, er denne Skattefrihed i alt Fald hævet ved Lov af 15 Maj 1903 om Formue- og Indkomstskat til Staten, idet denne Lov giver en fuldstændig Opregning af, hvad der er skattepligtig og hvad skattefri Indtægt, og bl. a. nævner Livrenter som skattepligtig Indtægt uden at anføre nogen Art Livrente som undtaget herfra.

Selv om det kunde antages, at den Skattefrihed, der ifølge det Ovenanførte ved Loven af 18 Juni 1870 maa anses hjemlet for en fra Statsanstalten udbetalt Livrente, var hævet ved Loven af 15 Maj 1903, der ikke indeholder nogen herpaa direkte rettet Bestemmelse, maa dette være uden Indflydelse for den under nærværende Sag omhandlede Livrenteindtægts Vedkommende, da denne skriver sig fra en Livrentekontrakt indgaaet med Statsanstalten inden sidstnævnte Lovs Emanation i Henhold til de ved Forsikringens Tegning gældende Vilkaar, derunder Skattefriheden.

Som Følge af det Anførte maa Citanten anses med Urette afkrævet Indkomstskat til Staten af det omhandlede Livrentebeløb, og de Indstævnte, der ikke have fremsat nogen Indsigelse mod Søgsmålet udover, hvad der fremgaar af det foran Anførte, ville saaledes være at tilpligte at betale Citanten de paastævnte 17 Kr. 83 Øre med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger ville være at ophæve, og vil der herefter ikke være at tilkende den konstituerede Kammeradvokat Salær under Sagen.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 135. Bogtrykker **Leander Nielsen** (Jensen efter Ordre)

contra

Aalborg Skolekommission (Liebe efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om en af Folkekirken udmeldt Persons Berrigtigelse til at være Medlem af Skolekommissionen i en Købstad.

Aalborg Bytings Dom af 24 December 1906: Indstævnte, Aalborg Skolekommission, Aalborg, bør under en daglig Mulkt af 4 Kroner til Aalborg Købstads Kæmnerkasse for hver Dag, den sidder denne Dom overhørig, anerkende Citanten, Bogtrykker, Byraadsmedlem

Leander Nielsen, Aalborg, som Medlem af Aalborg Skolekommission og aabne ham Adgang til dens Forhandlinger. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Møldrup og Sagfører Knud Petersen et Salær af 60 Kr. hver, der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 September 1907: Denne Sag afvises fra Underretten. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og der tillægges de henholdsvis for Citanterne, Skolekommissionen i Aalborg, og for Indstævnte, Bogtrykker Leander Nielsen, beskikkede Sagførere for Underretten, Sagfører Knud Petersen og Overretssagfører Møldrup, i Salær hver 50 Kr. samt de for dem beskikkede Sagførere for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, i Salær ligeledes hver 50 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 10 Februar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse i Realiteten, saafremt Sagen maatte findes urettelig afvist fra Underretten.

Da der ikke i den gældende Lovgivning findes nogen Bestemmelse, hvorefter de valgte Medlemmer af Købstædernes Skolekommissioner skulle høre til Folkekirken, hvad heller ikke følger af det Kommissionerne overdragne Tilsyn med Skoleundervisningen, maa Appellanten, mod hvis Kvalifikationer der iøvrigt ikke foreligger nogen Indsigelse, anses at have et Retskrav paa i Henhold til det paa ham faldne Valg, som Byraadet efter det Foreliggende har fastholdt, at indtræde som Medlem af den indstævnte Skolekommission, hvilket Krav ikke kan anses udelukket fra Domstolenes Afgørelse. Som Følge heraf vil Appellanten efter den af ham for Højesteret nedlagte Paastand være at kende berettiget til, uanset hans Udtrædelse af Folkekirken, at tage Sæde i Skolekommissionen i Henhold til Valget.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Bogtrykker Leander Nielsen, bør være berettiget til at tage Sæde som Medlem af Aalborg Købstads Skolekommission. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. De ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Jensen og Liebe, 80 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Byraadet i Aalborg Købstad, af hvilket Indstævnte, Bogtrykker Leander

Nielsen, den 15 Januar 1906 var bleven Medlem, den 3 Februar s. A. havde valgt ham til Medlem af Købstadens Skolekommission, nægtede Kommissionen, under Paaberaabelse af, at han er udtraadt af Folkekirken, at anerkende Gyldigheden af hans Valg og at tilstede ham Adgang til at deltage i Kommissionens Forhandlinger. I det Indstævnte har anbragt, at han betragter denne Kommissionens Optræden overfor ham som ganske ulovlig, har han under nærværende Sag i 1ste Instans ved Aalborg Købstads Byting efter Forligsaklage af 26 Marts 1906 søgt Citanterne, bemeldte Skolekommission, til under Dagmulkt at anerkende ham som Medlem af Kommissionen og at aabne ham Adgang til dens Forhandlinger, og da denne Paastand er tagen til Følge ved Underretsdømmen, saaledes at Dagmulkten, der er tillagt Aalborg Købstads Kæmberkasse, er bestemt til 4 Kr., er Sagen nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans have paastaaet sig frifundne for Indstævntes Tiltale, hvorimod Indstævnte har procederet til Underretsdømmens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Parternes Procedure og Sagens øvrige Oplysninger, at Indstævnte i Aaret 1897 i Anledning af hans da forestaaende Ægteskab for at opnaa Adgang til borgerlig Ægteforening udmeldte sig af Folkekirken, som han hidtil havde tilhørt, at Aalborg Byraad efter, som ovennævnt, at have valgt Indstævnte til Medlem af Skolekommissionen og — som det maa forudsættes — foranlediget ved at denne paa Grund af hans Udtræden af Folkekirken havde vægret sig ved at anerkende det stedfundne Valg, rettede en i almindelige Udtryk holdt Forespørgsel til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet om, hvorvidt en Mand, der er udtraadt af den danske Folkekirke og ikke tilhører noget her i Landet anerkendt Trossamfund, kan være Medlem af Skolekommissionen, at bemeldte Ministerium derefter i en Svarskrivelse af 1 Marts 1906 udtalte, at samme maatte holde for, at Hvervet som Skolekommissionsmedlem ikke kan udøves af andre end Medlemmer af Folkekirken, samt at Byraadet derpaa i Stedet for Indstævnte har valgt en anden Mand til Medlem af Skolekommissionen, dog at dette Valg forsaavidt kun skulde være at betragte som midlertidigt, som Indstævnte skulde være berettiget til paany at tage Sæde i Kommissionen, saafremt en af ham mod denne anlagt Sag fik det Resultat, at han, skønt staaende udenfor Folkekirken, kan være Medlem af Kommissionen.

Som det af det Ovenanførte fremgaar, drejer nærværende mod Skolekommissionen — der er en Byraadet sideordnet Myndighed — anlagte Sag sig alene om, hvorvidt Indstævnte som værende udtraadt af Folkekirken kan antages at fyldestgøre Betingelserne for at udøve det ham af Byraadet overdragne Mandat som Medlem af Skolekommissionen i Aalborg Købstad.

Da det imidlertid, jfr. ogsaa Analogien af § 10, 1ste Stykke, i Lov om Købstadkommunernes Styrelse af 26 Maj 1868, maa anses at ligge udenfor Domstolenes Myndighedsomraade at træffe Afgørelse af det nævnte Spørgsmaal, der nærmere angaar Forsvarligheden eller Hensigtsmæssigheden under de givne Forhold af Byraadets paa Indstævnte faldne Valg, har nærværende Sag ikke rettelig kunnet indbringes for Domstolene, og den vil som Følge heraf være ex officio at afvise fra Underretten.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge de henholdsvis for Citanterne og for Indstævnte beskikkede Sagførere for Underretten i Salær hver 50 Kr. samt de for dem beskikkede Sagførere for Overretten i Salær ligeledes hver 50 Kr., hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Torsdag den 11 Juni.

Nr. 65. Cand. jur. **Hugo Schmidt** (Harboe)
 contra
 Sagfører **H. S. Poulsen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Forpligtelse til at betale en Konventionalbøde.

Aarhus Købstads ordinære Rets Dom af 30 November 1905: Indstævnte, cand. jur. Hugo Schmidt, bør under en Aarhus Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, han sidder nedennævnte Frist overhørig, forlade Aarhus By og dennes Omegn indenfor en Kreds af 4 Mil, saaledes at han er uberettiget til i 2 Aar fra den 12 Marts 1904 at regne, at flytte tilbage til Aarhus og fornævnte Omegn. Saa betaler og Indstævnte til Citanten, Sagfører H. S. Poulsen, 4000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 19de Marts 1904, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke ses, at den forommeldte mellem Parterne oprettede Kontrakt, af hvilken der 25de August forrige Aar er fremlagt en Genpart, der er konfereret med Originalen, er skrevet paa stemplet Papir. At efterkommes forsaa vidt angaar Bortflytningen fra Aarhus og Omegn inden 4 Uger og isøvrigt inden 15 Dage, alt efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Januar 1907: De paaankede Kendelser bør ved Magt at stande. Hovedcitanten, cand. juris Hugo Schmidt, bør til Kontracitanten, Sagfører H. S. Poulsen, betale 4000 Kroner tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 19 Marts 1904, indtil Betaling sker, men isøvrigt bør han for Kontracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at følgende for Underretten fremlagte Dokumenter ikke ere skrevne paa behørig stemplet Papir, nemlig en den 25 August 1904 fremlagt Ud-

skrift af Aarhus Købstads Domprotokol, en den 29 September næst-
 efter fremlagt Tingsvidneakt samt de henholdsvis den 21 April, 2 Juni,
 16 Juni, 14 Juli og 29 September 1904 og den 11 Maj 1905 af
 Hovedcitanten fremlagte Indlæg. Det Idømte udredes inden 15 Dage
 efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten frafaldet de af ham i fore-
 gaaende Instanser fremsatte Formalitetsindsigelser. Da Sagen
 derhos ikke er kontrapaaanket, er der for Højesteret alene Spørgs-
 maal om Appellantens Forpligtelse til at betale den under Sagen
 omhandlede Konventionalbøde paa 4000 Kroner.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende an-
 førte Grunde — hvorved bemærkes, at Paategningen af 13 Sep-
 tember 1902 efter det Foreliggende maa antages at have været
 forpligtende ogsaa for Indstævnte, uanset at den ikke er med-
 underskrevet af ham — maa det billiges, at Appellanten er til-
 pligtet at betale Indstævnte det nævnte Beløb med Renter som
 paastaet. Dommen vil herefter være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til
 Justitskassen betaler Appellanten, cand. jur. Hugo
 Schmidt, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 17de
 Januar 1901 blev der mellem Hovedcitanten, cand. juris Hugo Schmidt
 i Aarhus, og Kontracitanten, Sagfører H. S. Poulsen sammesteds, ind-
 gaaet en, af dem begge underskrevet Overenskomst, i hvilken det
 bl. a. hedder:

under Post 3: Jeg Poulsen giver herved Schmidt fuldstændig frie
 Hænder til at søge og drive hvilket som helst Erhverv her i Aarhus og
 Omegn, uden at jeg Poulsen kan lægge ham nogensomhelst Hindring i
 Vejen. Dog skal Schmidt, naar jeg Poulsen paa en Tid, der falder
 indenfor Tidsrummet, regnet fra 1 Februar 1901 til 1 Januar 1903
 (nitten Hundrede og Tre), forlanger det med 3 Tre Maaneders Varsel
 forlade Byen Aarhus, hvorefter han indtil den sidstnævnte Datum (den
 1 Januar 1903) skal være aldeles uberettiget til i eget eller Andrea
 Navn at drive nogensomhelst Art af Sagførervirksomhed eller tage
 Plads som Sagførerfuldmægtig i Byen Aarhus eller Omegn indenfor en
 Kreds af 4 Mile, ligesom han skal være uberettiget til i det nævnte
 Tidsrum blot at tage Bopæl indenfor den nævnte Kreds. Det tilføjes
 som en Selvfølge, at hvis Poulsen ikke inden 1 Oktober 1902 har til-
 kendegivet Schmidt, at han skal ophøre med sin Virksomhed, har S.
 ingen Pligt til at fraslytte, og at Schmidt fra 1 Januar 1903
 uden Baand kan fortsætte eller paabegynde en hvilken som helst Virk-

somhed i Aarhus eller Omegn. Skønt Schmidts Forpligtelse efter Foranstaaende er kategorisk og altsaa skal efterkommes, har jeg Poulsen dog stillet ham det i Udsigt som en Sandsynlighed ikke at ville gøre mine Rettigheder, der ere ubetingede, gældende, naar S. — paa en efter min Mening loyal Maade overfor mig — udfører sin Gerning og Virksomhed,

og under Post 4: Forsaavidt Schmidt ikke skulde ville eller kunne efterkomme mit Poulsens mulige Paabud om at opgive sin Virksomhed og fraflytte Byen, eller skulde han komme tilbage eller under nogensomhelst Form optage efter sin Fraflytning den forbudte Virksomhed, alt saaledes som i § 3 omtalt, kan jeg Poulsen, foruden at jeg selvfølgelig kan nedlægge Forbud imod hans fortsatte Virksomhed eller Ophold, eller til Opnaaelse af min Hensigt anvende andre Retsmidler, desuden og uanset, hvilken Fremgangsmaade jeg P. iøvrigt maatte vælge, kræve, at han til mig selv eller hvilkensomhelst anden privat Person eller offentlig eller privat Institution jeg maatte finde for godt at anvise, udreder en Konventionalbøde, stor 4000 Kr., skriver Fire Tusinde Kroner, som ere forfaldne til Udbetaling Dagen efter, at Schmidt efter det forudgaaende lovlige Varsel har oversiddet Paabuddet. For Misligholdelse iøvrigt af denne Kontrakts Bestemmelser er Schmidt underkastet Lovgivningens almindelige Bestemmelser, hvorved bemærkes, at i Tilfælde af Søgemaal underkaster jeg Schmidt mig den hurtige Retsforfølgning efter Fdg. 25 Januar 1828, og betales i ethvert Tilfælde, hvor jeg S. i det Væsenlige bliver den Tabende, skadesløse Sagsomkostninger.

Under 13 September 1902 blev denne Overenskomst forsynet med en, alene af Hovedcitanten underskrevet Paategning, hvori det bl. a. hedder:

Idet bemærkes, at jeg, Schmidt, i Medhold af foranstaaende Kontrakts Post 3 og i Henhold til Opsigelse af 28 Februar d. A., forkyndt den 4 Marts d. A., har været opfordret til at forlade Byen, og idet bemærkes, at jeg, H. S. Poulsen har taget denne Opsigelse tilbage, vedtager vi herved følgende Ændringer i Kontrakten, der iøvrigt skal gælde som hidtil. Post 3 skal fremtidig i sin Helhed lyde saaledes: Jeg, Poulsen, giver herved Schmidt fuldstændig frie Hænder til at søge og drive et hvilket som helst Erhverv her i Aarhus og Omegn, uden at jeg, Poulsen, kan lægge ham nogensomhelst Hindring i Vejen. Dog skal Schmidt, naar jeg, Poulsen, forlanger det, med tre Maaneders Varsel forlade Byen Aarhus, hvorefter han i et Tidsrum af 2 Aar fra den Dag, da han skal forlade Byen, at regne, skal være aldeles uberegtiget til i eget eller Andres Navn at drive nogensomhelst Art af Sagfører virksomhed eller tage Plads som Sagførerfuldmægtig i Byen Aarhus eller Omegn indenfor en Kreds af 4 Mil, ligesom han skal være uberegtiget til i det nævnte Tidsrum blot at tage Bopæl i den nævnte By eller indenfor den nævnte Kreds.

Ved en den 7 December 1903 dateret Opsigelse »paalagde« Kontraktanten Hovedcitanten senest Tremaanedersdagen fra Opsigelsens Forkyndelse for ham at forlade Aarhus og iøvrigt at forholde sig efter Overenskomstens Bestemmelser, og denne Opsigelse blev den 11 s. M.

af Stævningmændene forkyndt paa Hovedcitantens Bopæl i hans Fraværelse for hans Hustru, hvem der ved Forkyndelsen blev leveret en medfulgt Genpart.

Da Hovedcitanten ikke efterkom det ham saaledes givne Paalæg, har Kontracitanten under nærværende Sag i 1ste Instans paastaet ham tilpligtet dels under Dagmulkt at forlade Aarhus By og dennes Omegn indenfor en Kreds af 4 Mil og kendt uberettiget til fra den Dag, han flytter bort, og indtil 2 Aar derefter at flytte tilbage til Aarhus og nævnte Omegn, dels at betale Kontracitanten det i Overenskomstens Post 4 nævnte Beløb 4000 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 Marts 1904, indtil Betaling sker. Under en særskilt Procedure af Formaliteten paastod Hovedcitanten Sagen afvist fra Underretten, men ved en den 11 August 1904 afsagt Kendelse blev denne Paastand forkastet, hvorimod der ved Kendelsen bevilgedes Hovedcitanten en af ham subsidiært begært Anstand for at føre Vidner, og efterat derpaa paa Sagens næste Tægtedag en af Kontracitanten fremsat Protest mod, at der bevilgedes Hovedcitanten, der paa denne Dag begærede yderligere Anstand i 14 Dage i nævnte Øjemed, Anstand til at procedere Sagens Realitet, var bleven forkastet ved en under 1 September næstefter afsagt Kendelse, blev der mellem Parterne vekslet forskellige Indlæg, hvorefter Sagen ved den under 30 November 1905 afsagte Underrettsdom blev afgjort derhen, at Hovedcitanten — der havde paastaet sig frifunden for Kontracitantens Tiltale og derhos nedlagt forskellige subsidiære Paastande — tilpligtedes dels under en Aarhus Købstads Kæmnerkasse tilfaldende daglig Mulkt af 5 Kr. at forlade Aarhus By og dennes Omegn indenfor en Kreds af 4 Mil, saaledes at han endvidere kendtes uberettiget til i 2 Aar fra den 12 Marts 1904 at regne at flytte tilbage til Aarhus og fornævnte Omegn, dels at betale Kontracitanten 4000 Kr. tilligemed Renter heraf, som af Kontracitanten paastaet. Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor de, idet Hovedcitanten særskilt har paaanket den ovennævnte under 11 August 1904 afsagte Kendelse og Kontracitanten særskilt den under 1 September s. A. afsagte Kendelse, have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande.

Foreløbig bemærkes, at Underrettsakten ikke er ledsaget af eller indeholder Oplysning om Indholdet af tvende Dokumenter, der i Akten angives at være fremlagte for Underretten henholdsvis den 30 Juni 1904 og 28 Juli s. A. Da imidlertid intet af de saaledes paaberaabte Dokumenter efter det Foreliggende kan antages at kunne have nogen afgørende Betydning ved Sagens Paakendelse, findes den nævnte Mangel ikke at afgive aldeles tilstrækkelig Grund til at afvise Sagen fra Overretten, og den vil derfor være at paakende i Realiteten.

Hvad først angaar den under 11 August 1904 afsagte Kendelse, der kun kan anses appelleret til Forandring, forsaavidt Forkastelsen af Hovedcitantens Afvisningspaastand angaar, findes der ikke at kunne tillægges noget af det af Hovedcitanten i saa Henseende Anførte Betydning til at bevirke Sagens Afvisning fra Underretten, og bemeldte Kendelse vil derfor være at stadfæste.

Hvad dernæst Kendelsen af 1 September 1904 angaar, har Kontracitanten gjort gældende, at Hovedcitanten — der i Overenskomsten af 17 Januar 1901, som det af sammes ovenciterede Post 4 fremgaar, i

Tilfælde af Søgmaal vedrørende Overenskomstens Misligholdelse har underkastet sig den hurtige Retsforfølgning efter Fr. 25 Januar 1828 — ved at begære og erholde Anstand til Behandling af Sagens Formalitet har i Henhold til § 6 i bemeldte Forordning afskaaret sig fra at faa sine senere fremsatte Realitetsindsigelser tagne i Betragtning, og at der derfor burde have været nægtet ham Anstand i det af ham angivne Øjemed, hvorimod Sagen burde have været paakendt i dens daværende Tilstand uden Hensyn til hans eventuelle Realitetsindsigelser, der som Følge af det Anførte maa anses at være for sent fremsatte. Da imidlertid den mellem Parterne oprettede »Overenskomst« under ingen Omstændigheder kan betragtes som et saadant Gældsbræv, som omhandles i Fr. 25 Januar 1828, vil allerede af denne Grund den skete Vedtagelse af den i Forordningen ommeldte hurtige Retsforfølgning være uden Betydning, og idet det herefter maa billiges, at der ved den herommeldte Kendelse er bevilget Hovedcitanten den af ham begærte Anstand, vil ogsaa denne Kendelse være at stadfæste.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Hovedcitanten i første Række gjort gældende, at han, da han underskrev den Overenskomsten under 13 September 1902 meddelte Paategning, gjorde dette under Forudsætning af, at Paategningen vilde blive medunderskrevet af Kontracitanten, og at de deri indeholdte Bestemmelser, da dette ikke er sket, ere uden Retskraft. Medens der nu vel maa gives Hovedcitanten Medhold i, at Paategningen efter sin Ordlyd burde have været medunderskrevet af Kontracitanten, findes der, under særligt Hensyn til at Kontracitanten efter hvad der foreligger under Sagen, maa antages stedse at have anset de paagældende Bestemmelser for bindende ogsaa for ham, ikke at kunne gives Hovedcitanten Medhold i, at Bestemmelserne ere uforpligtende som en Følge af den manglende Medunderskrift, og der vil saaledes ikke kunne tages Hensyn til Hovedcitantens heromhandlede Indsigelse.

Hovedcitanten har dernæst anført, at Kontracitanten overfor hans Principal, Sagfører N. Christensen i Aarhus, dels udtrykkelig har renunceret paa den Kontracitanten mulig tilkommende Ret efter Overenskomsten, dels stiltiende har gjort dette ved, uagtet han vidste, at Hovedcitanten i Januar 1903 havde faaet en varig Stilling hos bemeldte Sagfører, at lade ham uantastet forblive i denne. Under en af Hovedcitanten foranstaltet Vidneførsel har Sagfører Christensen forklaret, at Kontracitanten nogen Tid efter, at Hovedcitanten var kommen til at arbejde hos Christensen, under en tilfældig Samtale uden nogensomhelst Foranledning fra Christensens Side har udtalt til denne, at ihvorvel Kontracitanten kunde forbyde Hovedcitanten at arbejde hos Christensen, vilde han ikke gøre dette, hvorved Kontracitanten dog udtalte, at han gik ud fra, at Hovedcitanten ikke vilde forsøge paa »at tage hans Kunder«, at Kontracitanten ved en senere Lejlighed, hvor der paa Christensens Kontor skulde foretages et Arbejde i et Konkursbo, med hvilket Kontracitanten ogsaa havde at gøre, har sagt, at dette Arbejde skulde Christensen helst lade Hovedcitanten foretage, idet han var bedst egnet dertil, eller Lignende, samt at Christensen vel ikke kan udtale sig om, hvorvidt der i Kontracitantens Udtalelser laa en Renunciation paa hans kontraktmæssige Rettigheder overfor Hoved-

citanten, men at han opfattede Udtalelserne saaledes, at alle verserende Stridsspørgsmaal mellem Parterne skulde være gemte og glemte.

Ligesom der nu ikke ud fra den Omstændighed, at Kontracitanten i et vist Tidsrum har undladt at gøre sin Ret ifølge Overenskomsten gældende overfor Hovedcitanten, findes at kunne udledes noget Afkald paa ogsaa fremtidig at gøre dette, saaledes findes det ej heller overfor Kontracitansens Benægtelse at kunne statueres, at der i hans Udtalelser til Sagfører Christensen, selv forudsat at Udtalelserne ere faldne som af Christensen omforklaret — hvad Kontracitanten har benægtet — indeholdes noget endeligt og for Kontracitanten bindende Afkald paa hans Retsstilling ifølge Overenskomsten, og heller ikke den af Hovedcitanten paa det heromhandlede Grundlag fremsatte Indsigelse vil saaledes kunne tages til Følge.

Idet imidlertid det Tidsrum af 2 Aar — hvis Begyndelse efter Indholdet af den fornævnte Paategning paa »Overenskomsten« maa regnes fra Udløbet af den ved den skete Forkyndelse, mod hvis Gyldighed ingen beføjet Indsigelse kan rejses, givne Opsigelsesfrist, altsaa fra den 12 Marts 1903*) — i hvilket Kontracitanten har paastaaet Hovedcitanten under Dagmulkt tilpligtet at tage Ophold og derefter at opholde sig i en vis Afstand fra Aarhus og Omegn, forlængst er udløbet, maa Hovedcitanten allerede af denne Grund blive at frifinde for Kontracitansens Tiltale, forsaavidt bemeldte Paastand angaar, uden at det bliver fornødent iøvrigt at prøve Berettigelsen af denne Paastand.

Derimod vil Hovedcitanten under Hensyn til, at det er in confesso under Sagen, at den i den oftnævnte Vedtagelse endvidere indeholdte Bestemmelse om, at det i det omspurgte Tidsrum skal være ham forment indenfor det tidnævnte Omraade at drive Sagførervirksomhed eller tage Plads som Sagførerfuldmægtig, ikke af ham er overholdt, i Henhold til Overenskomstens Post 4 være at tilpligte at betale Kontracitanten dens sammesteds nævnte Konventionalbøde 4000 Kr. tilligemed Renter heraf som paastaaet.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Ligesom det maa misbilliges, at den Overretten forelagte Underretsakt — foruden af den ovennævnte Ufuldstændighed — i flere Henseender lider af Mangel paa Orden, saaledes kan det ikke heller billiges, at de for Underretten fremlagte Dokumenter, forsaavidt de bestaa i Andet end Indlæg, ere sammenhæftede med Underretsakten, istedetfor at de i Medfør af § 4 i Lov af 19 December 1903 burde have fulgt Akten særskilt.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at følgende for Underretten fremlagte Dokumenter ikke ere skrevne paa behørig stemplet Papir, nemlig en den 25 August 1904 fremlagt Udskrift af Aarhus Købstads Domprotokol, en den 29 September næstefter fremlagt Tingsvidneakt samt de henholdsvis den 21 April, 2 Juni, 16 Juni, 14 Juli og 29 September 1904 og den 11 Maj 1905 af Hovedcitanten fremlagte Indlæg. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

*) Skal være 1904.

Nr. 202.

Højesteretssagfører Møller

contra

Peder Andersen Hallum (Def. Asmussen),

der tiltales for Voldtægt.

Varde Købstads Ekstrarets Dom af 21 Februar 1908: Arrestanten Peder Andersen Hallum bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar, hvorhos han vil have at udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører E. Hansen af Esbjerg, og til Defensor, Sagfører A. Harck af Varde, R. af D., henholdsvis 50 Kr. og 35 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 April 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, betaler Arrestanten 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Andersen Hallum til Højesteretssagførerne Møller og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peder Andersen Hallum er under nærværende Sag sat under Tiltale for Voldtægt.

Arrestanten, der er født i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1871, har her i Landet været straffet ifølge Øster og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 12 Marts 1891 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 1 Marts 1897 efter Straffelovens § 230, dels 2det Stykke, smh. med § 229 Nr. 1, dels 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge fornævnte Herreders Ekstrarets Dom af 24 Januar 1899 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med samme Art Straffearbejde i 18 Maaneder og ifølge Hads Herreds Ekstrarets Dom af 6 Oktober 1902 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med samme Art Straffearbejde i 2 Aar, hvorhos der i Aaret 1906 har været indledet Undersøgelse mod ham for Assurancesvig, hvilken Undersøgelse imidlertid sluttedes uden Aktion.

Den 18 November f. A. om Aftenen ved 10-Tiden anmeldte ugift Pige Maren Christensen Sand af Mejls til Politiet, at hun et Par Timer forinden havde været Genstand for Voldtægt, og under det der-

efter optagne Forhør har hun, der er 39 Aar gammel, edelig afgivet en nærmere Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

Efter at hun hemeldte Dags Eftermiddag var cyklet til Varde for at besørge nogle Ærinder, begav hun sig om Aftenen mellem Kl 7 $\frac{1}{2}$ og 8 hjemefter ad den til Ringkøbing førende Landevej, idet hun, da det paa Grund af Regnvej og Mørke faldt hende besværligt at køre, trak Cyklen ud af Byen og først satte sig op at køre et Stykke udenfor denne.

Da hun befandt sig 200 Alen Syd for Vardegaard — paa et Sted, der efter anstillet Opmaaling ligger ca. 2400 Alen fra Arrestantens i Varde Nørregade værende Bopæl — passerede hun bagfra en paa Vejens østre Side gaaende Mandsperson, der var iført mørkt Tøj, sort stiv Filthat og Læderfodtøj, og som tilraabte hende, at han vilde tale med hende.

Hun vedblev imidlertid at køre, og Personen løb da hen til venstre for hende, der paa Grund af daarligt Føre kun kom langsomt fremad, og standsede hendes Cykle ved at gribe fat i dens Sæde. Hun stod nu af Cyklen til venstre for denne, hvorpaa Personen med en Bevægelse, der foregik saa hurtig, at hun ikke fik Tid til at forhindre denne, førte sin venstre Haand op under hendes Skørter og derefter uden at møde nogen Hindring, idet hun var iført aabne Benklæder, stak en Finger ind i hendes Kønsele og bevægede den flere Gange frem og tilbage. Han tog imidlertid hurtig sin Haand bort, idet han fremkom med en Ytring om at faa Samleje med hende, og efter at han derpaa havde slaaet Lygten af hendes Cykle og væltet denne, trak han hende, der af alle Kræfter søgte at frigøre sig for hans Tag, og som skreg saa højt, hun kunde, ned i den Øst for Vejen værende Grøft. Straks da hun begyndte at skribe, lagde Personen sin Haand paa hendes Mund, og da han atter tog den bort, undlod hun at skribe yderligere, idet hun frygtede for, at han, der var meget stærkere end hun, skulde tilføje hende Overlast.

Da de var komne ned i Grøften, der paa den anden Side begrænsedes af et Dige, kastede han hende, der stadig gjorde al den Modstand, hun var i Stand til, om paa Digeskraaning, løftede hendes Skørter op, skilte hendes Ben og lagde sig dels ovenpaa hende, dels imellem hendes Ben, saaledes at han ved med sit Legeme at tynde paa hendes venstre Arm forhindrede hende fra at bevæge denne, samtidig med at han med sin venstre Haand holdt paa hendes højre Arm.

Medens Personen nu laa og tumlede med hende, hvorunder han, der lugtede af Spiritus, en Gang kastede op til venstre for hende, veksledes der en Del Ytringer imellem dem, idet Maren klagede sig og bad ham lade hende være, medens han dels som Svar herpaa, dels af egen Drift fremkom med forskellige uterlige Bemærkninger. En Gang førte han derhos sin venstre Haand ind i hendes Kønsele, og da han ytrede, at hun maatte være være fri, hvis hun vilde give ham et Kys, fjædede hun, der lige forinden havde afslaaet en lignende Begæring fra hans Side, ham heri, hvorved hun mærkede, at han havde Skægstubbe paa Hagen.

Efter at der saaledes var forløbet en ikke saa kort Tid, lykkedes det Personen, som ved at tynde paa hende forhindrede hende fra at

gøre Modstand, at opnaa Samleje med hende. I saa Henseende har hun uden iøvrigt at have været i Stand til at gøre nærmere Rede for Enkelthederne, forklaret, at hun ikke mærkede, at Personen førte sit mandlige Løb ind i hendes Kønsedele, hvilket i hvert Fald ikke forårsagede hende Smerter, og ej heller, om der fandt Sædafgang Sted, lige saa lidt som hun ved, hvorledes hun er kommen til at bløde, men at hun derimod mærkede, at han drog Lemmet ud efter forinden at have sagt: »Nu er den der igen«, og »nu er det Barn lavet«.

Efter at dette var sket, rejste han sig op og gik, saavidt hun bemærkede, ad Varde til, hvorpaa hun, der var helt forstumlet, ligeledes rejste sig. Kort efter kom tre Mænd cyklende forbi, og dem bad hun om Hjælp, hvorpaa hun i Følge med dem cyklede videre, indtil hun ved 9-Tiden ankom til sit Hjem. Her gav hun straks sin Broder, Gaardejer Mads Christensen Sand af Mejls, for hvem hun holder Hus, Meddelelse om det passerede, hvorpaa de begge begav sig til Varde for at gøre Anmeldelse til Politiet, og for at hun kunde blive undersøgt af en Læge.

Ovennævnte Mads Christensen Sand har ligeledes edelig forklaret, at da han den 18 November f. A. om Aftenen Kl. ca 8³/₄ sammen med sin Tjenestepige Ane Margrethe Nielsen Debel kom ind fra Malkning, traf han Søsteren Maren, der lige var kommen hjem fra Varde og havde begyndt at klæde sig af, og som fortalte ham, at der var øvet Voldtægt mod hende, idet hun om de nærmere dermed forbundne Omstændigheder gav en Beretning, der er overensstemmende med hendes foranførte Forklaring.

Efter hvad Mads Sand videre har forklaret, var Marens Tøj vaadt og særlig bagtil og paa Kjole og Nederdel snavsset; hendes Linned og Benklæder var derhos blodige, og Maren, der var meget »altereret« over det Passerede, viste ham, at der fra hendes Kønsedele var løbet en Døl Blod ned ad den indvendige Side af hendes Laar.

Fornævnte Ane Debel har ligeledes edelig forklaret, at hun den 18 November f. A., da hun noget før Kl. 9 Aften kom ind fra Malkning, af Maren, der lige var kommen hjem fra Varde og havde begyndt at klæde sig af, fik at vide, at hun var bleven voldttaget. Ved samme Lejlighed saa Ane, efter hvad hun videre har forklaret, at Marens Benklæder, der var aabne, var snavsede og blodige, hvorhos Ane den følgende Dag saa, at Marens Overtøj og Nederdel var meget snavsede af Jord og Græs. Senere har Maren meddelt Ane nogle Enkeltheder af det Passerede, der er overensstemmende med hendes foranførte Forklaring.

Skrædersvendene Johannes Alberti Edvard Nissen og Niels Theodor Madsen samt Malerlærling Jens Damgaard Pedersen, alle af Horne, have — de to førstnævnte edelig — forklaret, at de efter den 18 November f. A. omtrønt Kl. 8 Aften i Regnvejrr at være cyklede sammen fra Varde ad Ringkøbing Landevej, blev kaldte til Hjælp af en Pige, som de passerede — efter Pedersens Udsagn — ca. 200 Alen Syd for Vardegaard, og som de have genkendt i Maren Sand. Da de kom hen til Pigen, der var barhovedet og gjorde et helt forstyrret Indtryk, og hvis Tøj bagpaa var meget snavsset af Jord og Græs, meddelte hun, at der havde været en Mand efter hende, uden at hun dog nævned, hvad han havde gjort.

Efter at Pedersen havde tændt Pigens Cyklelygte, hjalp de hende op paa Cyklen, men det voldte hende stort Besvær at komme i Gang, og hun faldt flere Gange af, hvilket, efter hvad Nissen har udsagt, ikke forekom kam at skyldes det daarlige Føre alene. De tre Mænd fulgte derpaa Maren til hendes Hjem.

Landpolitibetjent Johannes Elias Andersen i Varde har ligeledes edelig forklaret, at Maren Sand og hendes Broder Mads den 18 November f. A. om Aftenen Kl. halv ti gjorde Anmeldelse til ham om, at der var øvet Voldtægt imod hende, idet hun uden at indlade sig nærmere paa Enkeltheder gav en Fremstilling, der stemmer overens med hendes foranførte Forklaring, hvorhos hun, der var meget nedbøjet, besvarede hans Spørgsmaal, om Voldsmanden havde opnaaet sin Hensigt, bekræftende. Samme Nat Kl. 1 à 1½ indfandt Andersen sig i Forening med Overbetjent Jens Laugesen i Marens Hjem, hvor Maren efter Betjentenes edelige Udsagn gentog sin til Andersen afgivne Forklaring med en enkelt Tilføjelse, hvorhos Betjentene saa det Tøj, Maren havde haft paa ved sin første Hjemkomst fra Varde, hvilket var meget vaadt, snavset og blodigt.

Efter hvad Betjentene yderligere have forklaret, tog de den paafølgende Dags Formiddag Gerningsstedet for den anmeldte Forbyrdelse, hvilket befandtes at ligge ca. 200 Alen fra Vardegaard, i Øjesyn.

Ved Undersøgelse fandtes der paa den paagældende Grøfts øverste Skraaning umiddelbart op til et lige ved Grøften værende Dige paa et firkantet Stykke Jord, 2½ Alen langt paa hver Side, tydelige friske Spor af, at flere Mennesker havde ligget og tumlet om sammesteds, idet Græsset var bøjet nedad og derværende Muldvarpeskud jævuede.

I den sydvestlige Del af Jordstykket fandt Betjentene et Piberør, hvorhos der i dets sydøstre Side fandtes tydelige Spor af Opkastning.

Andersen og Fuldmægtig Johan Georg Pedersen i Varde have endvidere edelig forklaret, at de ved en Undersøgelse af Gerningsstedet dersteds have fundet et Stykke fortygget Skraatobak.

Sygehuslæge Christoffersen i Varde, som den 18 November f. A. om Aftenen Kl. henved 10 undersøgte Maren Sand, har i en under s. D. afgiven skriftlig Erklæring udtalt, at der paa hendes Linned og paa Indersiden af hendes Laar fandtes en Del friske Blodpletter, at der var nogen frisk Blødning fra hendes Kønsele, hvilken Blødning hovedsagelig kom fra to friske Rifter, som fandtes, den ene til højre, den anden til venstre for Indgangen til Skeden, at disse Rifter, der var ca. 1 Ctm. lange og gik gennem hele Jomfruhinden, var lige store og blødte ved Undersøgelsen, at der tillige var lidt Blod i Skeden, og at der ikke fandtes yderligere Tegn paa Vold.

I et den 28 November f. A. afholdt Forhør har Maren Sand erklæret, at hun ingen Smertor har haft som Følge af den hende overgaede Vold og overhovedet slet ikke havde følt nogen Ulempe deraf.

Arrestanten, som den 19 November f. A. blev anholdt som sigtet for den omhandlede Forbyrdelse, har vedholdende nægtet sig skyldig i denne. I det første Forhør forklarede han, at han den 18 November f. A. om Eftermiddagen ved 5-Tiden var cyklet til Lyngstedet paa Varde Nørremark, at han efter Kl. omtrent 6 at være kommen tilbage til sit Hjem gik ud i Byen, hvor han var inde i nogle

Beværtninger, og at han derefter Kl. ca. 7¹/₂ kom tilbage til sit Hjem, hvor han traf sin Hustru, og som han den Dag ikke senere forlod.

Ligesom Arrestanten imidlertid overfor de i saa Henseende tilvebragte Oplysninger har maattet erkende, at han besøgte de ommeldte Beværtninger, forinden han begav sig paa Turen til Lyngstedet, saaledes har han paa Forehold af, at hans Hustru har udsagt, at han et Øjeblik efter sin Hjemkomst fra Lyngstedet, og inden Kl. var bleven halv 7, forlod sit Hjem medtagende sin Cykle og ikke vendte tilbage før Kl. omtrent 8³/₄, paa hvilket Tidspunkt hun ikke var hjemme, i et den 28 November f. A. afholdt Forhør erkendt Rigtigheden heraf, idet han nu erklærede ikke at erindre noget som helst af, hvad han under denne sin Fraværelse fra Hjemmet havde foretaget sig, og denne Forklaring har han fastholdt, indtil han i et den 4 Februar d. A. afholdt Forhør forklarede, at han mener at kunne huske, at han i det paagældende Tidsrum havde lagt sig til at sove paa Markedspladsen ved Varde, uden at han dog har kunnet gøre Rede for de dermed forbundne Enkellheder.

Arrestanten, der efter det Oplyste plejer at barbere sig selv med uregelmæssige Mellemlum af 1 à 2 Uger efter hans Udsagn i Reglen paa Søndage, afregede om Morgen den 19 November f. A. — paa hvilken Dag, en Tirsdag, der efter hans Forklaring vistnok var gaaet en 14 Dages Tid, efter hans Hustrus Udsagn vistnok omtrent 3 Uger, siden han sidst havde barberet sig, hvorfor han havde lange Skægstubbe — som sædvanligt hele sit Skæg, og da han under det samme Dag afholdte Forhør konfronteredes med Maren Sand, erklærede hun, at hun troede bestemt i Arrestanten at genkende den Person, der havde voldtaget hende, dog at Personen havde haft Overskæg og Skægstubbe paa Hagen.

Under en den 7 December f. A. stedfunden Konfrontation erklærede Maren, at hun syntes, at Arrestanten — der var fremstillet iført mørk Jakke, sort Krave og den ham tilhørende Filthat, og som ikke var bleven barberet siden sin Anholdelse — lignede den paagældende Voldsmand, og at der ikke i hans Ydre var noget, som kunde vække Formodning hos hende om, at han ikke var identisk med denne, idet hun navnlig kunde genkende Øjne, Øjenbryn, Haar, Næse og Pande, men at hun dog ikke med Bestemthed kunde genkende ham, da det forekom hende, at Voldsmanden havde haft større Overskæg end Arrestanten, hvorhos han i højere Grad, end denne gør det, havde talt Dialekt, med Hensyn til hvilket hun dog ikke turde afgøre, om saadant skyldtes Voldsmandens berusede Tilstand.

Endelig har Maren under en den 21 Januar d. A. stedfunden Konfrontation erklæret, at hun bestemt tror, at Arrestanten er identisk med Voldsmanden, men at hun dog ikke tør aflægge Ed derpaa.

Efter Sagens Oplysninger var Arrestanten, om hvem det ved flere samstemmende Vidnesbyrd maa anses godtgjort, at han, da han den 18 November f. A. om Eftermiddagen ved 4-Tiden kom til sit Hjem, var en Del under Indflydelse af nydt Drikkevarer, da han samme Dag Kl. omtrent 6¹/₂ Eftermiddag forlod Hjemmet, iført blaåt Jakkesæt, sort stiv Filthat og Støvler, hvorhos han medførte nogle gamle Klæder og to Tobakspiber. Da Arrestanten atter kom hjem, var de Klæder, som han var iført, vaade og snavsede, idet navnlig Benklæ-

derne var snavsede foran paa Knæet og nedefter, medens der paa det højre Jakkeærme fandtes en Plet, og den næste Morgen savnedes den ene af de medbragte Jakker samt Røret til den ene Pibe.

Efter at den Jakke og de Benklæder, som Arrestanten den ommeldte Aften var iført, har været indsendt til V. Steins analytisk-kemiske Laboratorium til Undersøgelse, har dette i en under 31 Decem-ber f. A. afgiven Erklæring udtalt, at der i Pletten paa Jakkens højre Ærme fandtes talrige Fedtkugler og blandt de organiske Dele Partikler af Kornsorter (Skaldele og Proteinceller samt Stivelse af Rug og Hvede), hvorhos der var paavist Partikler, som skønnedes at kunne hidrøre fra Kød (Muskelfibre), uden at dette dog med Bestemthed kunne afgøres, og at der herefter er Sandsynlighed for, at Pletterne hidrøre fra Opkastning. Med Hensyn til Benklæderne udtales det i Erklæringen, at Jordskorperne i Pletterne paa disse bestaar af Sand og noget Muldjord, og at det i Betragtning af det rigelige Indhold af grøntfarvede Planterester er mere sandsynligt, at Pletterne hidrører fra en Grøstekant end fra Landevejssmuds.

Med Hensyn til Pletten paa Jakkeærmet har Arrestantens Hustru forklaret, at der i hvert Fald ikke, da Arrestanten den 18 November f. A. om Eftermiddagen tog til Lyngstedet, fandtes Pletter hidrørende fra Opkastning paa Jakken, og Arrestanten har erklæret, at han ikke ved, hvorledes Pletten er kommen. Med Hensyn til Benklæderne, om hvilke Arrestantens Hustru har forklaret, at hun ikke »mener«, at der var Pletter paa dem, da Arrestanten var hjemme nysnævnte Dags Eftermiddag ved 6-Tiden, og at de umuligt den Gang kunde have været saa snavsede, som de senere viste sig at være, uden at hun havde lagt Mærke dertil, har Arrestanten udsagt, at han formener, at de er bleven tilsnavsede ved, at han paa Turen til Lyngstedet — under hvilken det forøvrigt efter Arrestantens Forklaring var Tørvej — væltede flere Gange med Cyklen, hvorved kan kom til at ligge paa det ene Knæ, og paa Forehold af, at det efter fornævnte Laboratoriums Erklæring er sandsynligt, at Pletten paa Benklæderne hidrører fra en Grøstekant, har Arrestanten indrømmet dette og tilføjet, at det er muligt, at han under Besøget paa Lyngstedet er falden paa Mar-ken, og at Benklæderne derved er bleven tilsmudsede.

Endvidere har den Skjorte, som Arrestanten ved sin Anholdelse var iført, og som han ogsaa havde baaret den foregaaende Dag, været indsendt til forommeldte Laboratorium, som med Hensyn til nogle foran paa Skjortens nederste Del forefundne Pletter i sin fornævnte Erklæring har udtalt, at de skyldes Blod. I Anledning heraf har Arrestanten udtalt som sin Formening, at Pletterne hidrøre fra hans Hustru, med hvem han havde Samleje Natten mellem den 18 og 19 November f. A., og Arrestantens Hustru har bekræftet Rigtigheden heraf med Tilføjende, at hun netop paa den Tid havde sine »Forandringer«.

Endelig har det tidligere ommeldte Stykke Skraatobak tilligemed et hos Arrestanten, der har erkendt at skraa, ved hans Anholdelse forefundet Stykke Skraatobak været indsendt til samme Laboratorium, som i sin Erklæring med Hensyn dertil har udtalt, at den udspyttede Skraa kan være af samme Slags som det andet Stykke, idet den bestaar af tilsvarende grove Tobaksblade.

Arrestanten har erkendt, at det den 19 November f. A. paa Gerningsstedet for den ham paasigtede Forbrydelse fundne Piberør er det af ham som tidligere ommeldt samme Dags Morgen savnede, hvorhos han har udtalt som sin Formening, at han har tabt det paa sin den foregaaende Dags Eftermiddag foretagne Cykletur til Lyngstedet, men at det er ham uforklarligt, at Røret er fundet i Vejgrøften, da han ikke ved af, at han paa Turen har været nede i denne. Af Arrestantens Hustru er det imidlertid oplyst, at han først medtog Piberne, da han Kl. ca. 6¹/₂ Eftermiddag forlod sit Hjem, hvilket Arrestanten ogsaa oprindelig har erkendt, men paa Forehold heraf har han i et senere Forhør erklæret, at han allerede medtog Piberne paa Turen til Lyngstedet, og at den skete Indrømmelse skyldes en Misforstaaelse.

Efter at Arrestanten den 19 November f. A. om Morgen en blev opmærksom paa, at han manglede en Jakke og et Piberør, gik han med sin 6-aarige Stedsøn, Otto Olsen, ud for at søge efter Jakken og begav sig i den Anledning ud ad Ringkøbingvejen og fra denne for en kort Tid ind paa den ved Vejen liggende Markedsplads.

Efter Arrestantens Forklaring eftersøgte han Jakken sammesteds, hvorimod Otto har udsagt, at Arrestanten samtalede med en Mand ved Navn Poulsen, uden at Jakken blev omtalt, og Poulsen, ved hvilket Navn er sigtet til en i Varde boende Landmand, har bekræftet Rigtigheden heraf. Efter hvad Otto videre har forklaret, begav Arrestanten sig derpaa med ham længere ud ad Vejen indtil et Sted paa den anden Side af en derværende Jernbaneoverkørsel, hvilket Sted er oplyst at være ca. 1400 Alen fjernet fra Arrestantens Bopæl; her gik Arrestanten hen til venstre Side af Vejen og kiggede i Grøften, idet han samtidig udtalte: »Den er her nok ikke« eller noget lignende.

Arrestanten har med Hensyn til denne Forklaring udtalt, at han ikke »mener at kunne huske« at have udtalt sig som anført, samt — efter først at have forklaret, at han fortsatte sin Eftersøgning indtil den ovennævnte Jernbaneoverkørsel — at han ej heller »mener« at have søgt efter Jakken andre Steder end paa Markedspladsen.

Saa vel Arrestanten som Maren Sand blev den 21 November d. A. undersøgt af Distriktslæge Kietz i Varde, der i tvende under samme Dag afgivne Erklæringer har udtalt, at Arrestanten er 63¹/₄ Tommer høj, kraftigt bygget og vant til legemligt Arbejde, medens Maren kun er 55 Tommer høj, spinkel og af svag Muskulatur samt ikke vant til svært Arbejde, og at Arrestanten saaledes let har været i Stand til at overmande hende.

Der foreligger iøvrigt under Sagen Oplysning om, at Arrestanten engang i Julen 1904 har haft Samleje med sin dengang 14-aarige Søsterdatter, Hansine Magdalene Kristine Hallum, uden at Forholdet er gjort til Genstand for retslig Paatale.

Maren Sand har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen.

Ligesom der nu efter alt det foreliggende maa gaas ud fra, at Maren Sand, der ingensinde tidligere vil have haft Samleje med nogen Mandsperson, og som maa anses uberygtet, den omhandlede Aften under de af hende angivne Omstændigheder har været Genstand for Voldtægt, saaledes findes der endvidere ved det oplyste tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at den begaaede Voldtægt er udøvet af Arrestanten.

For det af Arrestanten, der maa antages ved den anførte Lejlighed at have været under Paavirkning af nydte Drikkevarer, men dog fuldt tilregnelig, saaledes udviste Forhold, er han ved Underretten rettelig anset efter Straffelovens § 168, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 6 Aar, og bemeldte Dom, — — — vil følgelig være at stadfæste.

Fredag den 12 Juni.

Nr. 218. Højesteretssagfører Bülow
 contra
Johannes Marinus Nielsen (Def. Rée),
 der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 April 1908: Arrestanten Joseph William August Otto bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Arrestanten Johannes Marinus Nielsen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Aktionens Omkostninger udreder Arrestanterne hver for sit Vedkommende, dog at de, En for Begge og Begge for En, udrede Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Salomonsen og Busch, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Niensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Johannes Marinus Nielsen til Højesteretssagførerne Bülow og Rée 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Juli 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 17—18.

Fredag den 12 Juni.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Joseph William August Otto . . .

Arrestanten Johannes Marinus Nielsen, der tiltales for Bedrageri, er født den 30 Marts 1886 og anset: ved Rettens Dom af 23 August 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 12 Rottingslag, ved Rettens Dom af 18 Februar 1905 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 1 Marts 1905 blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 15 Juli 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., jfr. § 46*) med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

For Arrestanten Niensens Vedkommende er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han, der den 26 September 1907 af Møbelfabrikant Georg Kofoed havde købt en Chaiselong, 6 Stole og to Madratser — det Hele er under Sagen vurderet til 100 Kr. — paa Vilkaar, at disse Ting først skulde blive hans, naar en nærmere fastsat Købesum var betalt, i Tiden omkring Midten af November s. A. svingagtig har dels pantsat, dels solgt disse Ting, skønt nævnte Vilkaar da endnu ikke var opfyldt.

Arrestanten Nielsen, der under Udtaaelsen af sin forrige Straf blev overført til St. Hans Hospital, hvorfra han den 29 Marts 1907 udskreves som rask, har under Sagen været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling.

Efter den af Overlægen den 14 Marts d. A. afgivne Erklæring maa Arrestanten dog antages at have været fuldt tilregnelig, da han foretog ovennævnte Dispositioner.

Arrestanterne ville herefter være at anse, Arrestanten Otto Arrestanten Nielsen efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

*) Skal være: jfr. tildels § 46.

Nr. 193. Højesterets-sagfører Bagger
 contra
Jacob Jørgen Sørensen (Def. Winther),
 der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Nykøbing Købstads Ekstrarets Dom af 5 Februar 1908: Arrestanten Jacob Jørgen Sørensen bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ditlevsen, og Defensor, Overretssagfører Holst 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Marts 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sally og Nyholm, betaler Arrestanten Jacob Jørgen Sørensen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jacob Jørgen Sørensen til Højesterets-sagførerne Bagger og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing F. Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jacob Jørgen Sørensen aktioneret for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Arrestanten er født den 9 Juni 1867 og anset ved nærværende Rets Dom af 16 Juni 1885 efter Straffelovens § 282, 1ste Stykke, sidste Del, og § 296, smh. med § 37, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; han har derhos den 19 November 1906 inden Nykøbing F. Købstads Politiret vedtaget at erlægge en Bøde af 40 Kr. for ulovligt Næringsbrug m. v.

Arrestanten blev den 5 December 1891 ægteviet til Marie Hansine Pedersen, med hvem han derefter han samlevet, og med hvem han har avlet bl. a. 2 Døtre, Olga Rigmor, født 20 September 1895, og Petra Kirstine, født 11 Februar 1897.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der i det væsentlige stemmer med det iøvrigt oplyste, og som i sin Helhed vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, er det bevist, at han i Tiden fra en Gang i Juli eller August 1906 til September 1907 dels flere Gange

har behandlet Datteren Olga uterligt ved at beføle hende paa hendes Kønsele og ved at stikke en Finger op i disse, dels jævnlig har plejet legemlig Omgang med hende, og at han ved Nytaarstid 1907 nogle Gange har behandlet Datteren Petra uterligt ved at beføle hende paa hendes Kønsele, ved at stikke en Finger op i disse og ved at føre sit mandlige Lem ind mellem hendes Ben og op mod hendes Kønsele, indtil Sædafgang fandt Sted.

Paa samme Maade er det bevist, at Arrestanten i Oktober 1906 nogle Gange har vist uterligt Forhold overfor en den 15 Juli 1891 født Pige, der da var i hans Hus, idet han, uagtet han var paa det Rene med, at det var Pigen imod, har befølet hende paa Brystet og Underlivet og taget med Haanden op under hendes Skørter.

Medens Arrestantens Datter Olga i Januar d. A. henlaa paa Sygehus, viste det sig, at hun var lidende af Gonorrhoe; efter Sagens Oplysninger maa det nu vel antages, at denne Sygdom er bleven hende paaført ved Samlejerne med Arrestanten, men mod hans Benægtelse kan det ikke anses bevist, at han paa de Tidspunkter, han bedrev Utugt med Datteren, har vidst eller haft Formodning om, at han led af smitsom venerisk Sygdom.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 161 og 173, efter dens § 176, jfr. §§ 161 og 173, og efter dens § 185, og da den ved Underretten ham idømte Straf af Tugthusarbejde i 8 Aar findes passende, vil Underrettsdommen — — — i det Hele være at stadfæste.

Mandag den 15 Juni.

Nr. 22. Stamhusbesidder J. L. Grandjean (Bülow)

contra

Parcellist Peter Rasmus Andersen (Hindenburg efter Ordre),

betræffende en Vejfærdselsret.

Falsters vestre Herreds ordinære Rets Dom af 17 August 1905: Indstævnte, Parcellist Peter Andersen af Byskov, bør for Tiltale af Citanten, Stamhusbesidder J. L. Grandjean af »Vennerslund«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 November 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten ikke fastholdt den af ham tidligere fremsatte Paastand om Erstatning.

Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Stamhusbesidder J. L. Grandjean, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Parcellist Peter Rasmus Andersens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Sagfører Ditlevsen 15 Kroner og til Advokat Hindenburg for Højesteret 120 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Falsters vestre Herreds Ret behandlede Sag har Appellanten, Stamhusbesidder Grandjean til »Vennerslund«, under Anbringende af, at der ved Udskiftningen af Byskov Bys Jorder er blevet udlagt Vej fra denne By til det under Stamhuset »Vennerslund« hørende Klodskov Nor, hvilken Vej ogsaa, saa langt det kan erindres, er bleven benyttet af dem, der havde Interesse deraf, som Færdselsvej til og fra Klodskov Nor og da navnlig i de sidste ca. 30 Aar, da Græsset paa Noret er blevet solgt ved Auktion, af Køberne paa disse Auktioner, samt under Henvisning til, at Appelindstævnte, Parcellist Peter Rasmus Andersen af Byskov, den 16 Juli 1904 tværs over den Del af Vejen, der fører over hans Lod, tæt ved Grænsen til Klodskov Nor har anbragt en Bom, der er aflaaet, og samtidig anbragt en Tavle, hvorpaa er anført, at Adgang forbydes Uvedkommende, hvorved han skal have foraarsaget Appellanten, der den 18 s. M. lod afholde Græsauktion paa Noret, et stort Tab, idet Køberne, som var vante til at benytte den ommeldte kortere Vej, holdt sig tilbage ved Auktionen, saaledes at han ved Auktionen kun solgte for 578 Kr., medens han ved Græsauktionen 1903 havde solgt for 818 Kr., i 1ste Instans paastaaet Appelindstævnte tilpligtet under en af Retten fastsat daglig Mulkt at fjerne den af ham anbragte Bom og derved staaende Tavle, paa hvilken er anført, at Færdsel er forbudt, og at betale ham en Erstatning af 500 Kr. eller efter uvillige paa Appelindstævntes Bekostning af Retten udmeldte Mænds Skøn samt Sagens Omkostninger skadesløst. Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, og ved Underrettsdommen blev Appelindstævntes Frifindelsespaastand taget til Følge, medens Sagens Omkostninger op-
hævedes.

Denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han

har paastaaet Appelindstævnte tilpligtet under en af Retten fastsat daglig Mulkt at fjerne den ovennævnte Bom, saaledes at Appellanten tilstedes Benyttelse af den omtalte Vej, samt gentaget sin Erstatningspaastand og paastaaet Appelindstævnte tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger i begge Instanser.

Appelindstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ifølge de under Sagen foreliggende Oplysninger fører den omhandlede Vej fra Byskov By mod Vest langs den nordre Grænse af Appelindstævntes Ejendom Matr. Nr. 16 e af Byskov og drejer derefter mod Syd, ligeledes over Appelindstævntes Ejendom, men medens Vejen paa et under Sagen fremlagt Matrikuskort af 1861 er angivet vedblivende at gaa mod Syd, indtil den naar det Appellanten tilhørende Klodskov Nor, gør den faktisk ca. 30 à 40 Alen, før den naar Appellantens nævnte Ejendom, Klodskov Nors Dæmning og Grænse, en Bøjning mod Vest og fører til Snekebakken, der danner Grænsen mellem Appellantens og Appelindstævntes Ejendomme.

Der foreligger ingen Oplysning om, hvorvidt der er begaaet en Fejl ved Kortets Optagning, eller hvorfra Afvigelsen mellem Kortets Vejangivelse og den nu faktisk foreliggende Vej hidrører; men forskellige under Sagen afhørte Vidner have forklaret, at Vejen, saa langt de kunne huske tilbage, har haft den samme Retning som nu.

Paa det Sted, hvor Vejen naar til Snekebakken, har der tidligere været et Vadested, men senere, som det maa antages, for ca. 20 Aar siden, blev der anbragt en Bro over Snekebakken af Beboerne af Byskov, deriblandt Appelindstævnte og Appellanten i Forening, idet den Sidste leverede en Del Tømmer til Brobygningen, og det maa endvidere antages, at Appellanten senere, for ca. 12 Aar siden, har leveret Tømmer til en Reparation af Broen, der førte ind til Appellantens Ejendom, og det er paa den over Appelindstævntes Ejendom førende Vej, lige ved den nævnte Bro, at Appelindstævnte har anbragt den under Sagen omhandlede Bom.

Det er in confesso, at den ommeldte Vej er en privat Vej. Hvorvidt og i hvilken Form den har eksisteret forinden Udskiftningen, er ikke oplyst, men den blev ifølge Appellantens Anbringende udlagt ved Udskiftningen af Byskovs Jorder i 1855, og det er in confesso, at den er holdt udenfor Hartkornsberegningen af Appelindstævntes Ejendom.

Appellantens Anbringende gaar nu ud paa, at den ommeldte Vej ved Udskiftningen er udlagt til Færdsel ikke blot for Byskovs Beboere til Noret (»Vennerslund«s Ejendom), men ogsaa for Beboerne af »Vennerslund«, derunder »Lindstaalgaard« og Klodskov Nor, til Byskov, og under Henvisning til forskellige under Sagen afgivne Vidneforklaringer har han anbragt, at den ogsaa er befaret, foruden af Byskovs Beboere for at hente Sten, Grus m. m. fra Noret, tillige af Beboerne af den under »Vennerslund« hørende »Lindstaalgaard«, og efter at Græsauktionerne paa Klodskov Nor, der tidligere var en Vig af Guldborgsund, som det ved kgl. Resolution af 8 Januar 1845 blev tilladt den daværende Ejer af »Vennerslund« at inddæmme, have taget deres Begrundelse, ogsaa af forskellige Købere paa disse Græsauktioner, idet den omhandlede Vej er den korteste Vej fra Noret til Byskov.

Appelindstævnte har derimod bestridt, at der tilkommer Ejerne af »Vennerslund« nogen Ret til at befare denne Vej, idet han har anbragt, at denne — der efter hans Anbringende har eksisteret allerede før Udskiftningen og tidligere, saaledes som paa Matrikulskortet angivet, efter at være drejet mod Syd vedblev at gaa i denne Retning, indtil den naaede hans Ejendoms sydlige Grænse, Noret, der da ikke var inddæmmet, saaledes at hans Jorder naaede lige ned til Stranden — udelukkende er bleven anlagt for at tjene Byskovs Beboere som Færdselsvej til Stranden for at hente Tang, Sten og Grus, og at den først, efter at Norets Inddæmning var paabegyndt, har faaet den vestlige Retning hen mod Snækkebækken, fordi Byskovs Beboere efter Inddæmningen var henviste til at hente Tang m. m. mod Vest ved Guldborgund med Passage over den Vest for Matr. Nr. 16 e beliggende Ejendom.

Han har derhos anbragt, at naar Appellanten ydede noget Tømmermateriale til Bygningen og Vedligeholdelsen af den ommeldte Bro, er det sket som en Gave eller Villighed, fordi Appelindstævnte fandt sig i, at Vejen blev benyttet af Auktionskøberne, og at det er en ren Villighed, naar man har fundet sig i, at disse Købere eller Andre fra Appellantens Ejendom have befaret Vejen.

Da Appellanten ikke har godtgjort, at der, da den ommeldte private Vej udlagdes, er tillagt ham nogen Ret til at befare den som Ejer af »Vennerslund« eller de derunder hørende Jorder, særligt heller ikke forsaavidt angaar Færdsel fra det nu inddæmmede Klodskov Nor, og han heller ikke har godtgjort, at han senere har vundet nogen Ret til Færdsel ad den omspurgte Vej, maa det billiges, at Appelindstævnte ved den indankede Dom er frifunden for hans Tiltale, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger ikke findes at kunne forandres i Appellantens Favør, vil herefter være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdag den 17 Juni.

Nr. 177. **Murmester I. P. J. Christensen** samt **Hørsholm Sparekasse** (Overretssagfører Stein)

contra

Tømmermester Frederik Olsen (Hansen),

betræffende Spørgsmaalet, om Appellanternes Begæring om, at Indstævntes Bo tages under Konkursbehandling, skal tages til Følge.

Hørsholm Birks Skifterets Kendelse af 5 Februar 1908:
Den af Rekvirenterne, Murmester I. P. J. Christensen, Hørsholm,

Hørsholm Sparekasse, Hørsholm Gas- og Vandværk og Aktieselskabet Sophus Berendsen af København, nedlagte Paastand om at tage Tømmermester af Hørsholm Fr. Olsens Bo under Konkursbehandling vil ikke være at tage til Følge.

Højesterets Dom.

Af de for Skifteretten optraadte Konkursrekvirenter have alene Appellanterne, Murmester I. P. J. Christensen og Hørsholm Sparekasse, indanket den afsagte Skifteretskendelse for Højesteret.

Efter de foreliggende, tildels efter den indankede Kendelses Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det anses godtgjort, at Indstævntes Bo, da Appellanternes Begæring om Konkurs den 7 Januar d. A. modtoges af Skifteretten, var utilstrækkeligt til Betaling af hans Gæld, og at dette fremdeles er Tilfældet. Foruden hvad der i saa Henseende fremgaar af den indankede Kendelse, fremhæves, at Indstævnte allerede fra Begyndelsen af December Maaned f. A. har standset sine Betalinger, at han i det i Kendelsen anførte Brev af 1 Januar d. A. i Virkeligheden maa anses selv at have anerkendt sin Insolvens, samt at i den af ham opgjorte Status af 13 Januar dette Aar, der iøvrigt kun viser et forsvindende Overskud, saavel Aktiverne maa anses ansatte for højt som Passiverne for lavt. Idet Appellanternes Konkursbegæring som Følge heraf findes beføjet, vil deres Paastand om, at Begæringen efterkommes, være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Indstævnte have at betale Appellanterne med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Den af Appellanterne, Murmester I. P. J. Christensen og Hørsholm Sparekasse, fremsatte Begæring om, at Indstævnte, Tømmermester Frederik Olsens Bø tages under Konkursbehandling, bør tages til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Appellanterne med 200 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Efter at der af Overretssagfører Stein som Repræsentant for Murmester I. P. J. Christensen af Hørsholm, for Hørsholm Sparekasse og Hørsholm Gas- og Vandværk under 7 Januar d. A. var indleveret til Retten Begæring om at tage Tømmermester af Hørsholm Fr. Olsens Bø under Konkursbehandling, hvilken Begæring indeholdt Oplysning om, at Murmester Christensen ifølge medfulgte 2 Veksler havde tilgode hos Hr. Olsen 1650 Kr. foruden Protestomkostninger, at Hørsholm Sparekasse ifølge en vedlagt Veksler havde tilgode hos samme 200 Kr. foruden Protestomkostninger, at Hørsholm Gas- og Vandværk havde tilgode hos samme

ifølge en ligeledes vedlagt Veksel til Rest 300 Kr., samt som simpel Gæld 372 Kr. 58 Øre, og efter at der af Sagfører C. Knudsen, Hørholm, som Repræsentant for Aktieselskabet »Sophus Berendsen« af København, der har tilgode hos Tømmermester F. Olsen 798 Kroner 89 Øre, den 15 Januar*) var indleveret en sig hertil sluttende Børgering, har Rekvisitus under den derved opstaaede Disput benægtet at være insolvent og har henvist til en af ham fremlagt Statusoversigt, dateret den 13 Januar 1908, hvorefter hans Aktivmasse overstiger hans Passiver med 644 Kr. 90 Øre, hvorhos han tillige har paastaet, at han ikke har erkendt, at han ikke var i Stand til at fyldestgøre sine Kreditorer, men kun, at han ikke i Øjeblikket havde de fornødne Kontanter.

Rekvirenterne, der have fremført en Række Punkter til Bevis for Rekvisiti Insolvens, have bl. a. henvist til, at Rekvisitus i Slutningen af December Maaned 1907 har søgt en Ordning med sine Kreditorer, som han ikke saa sig i Stand til at betale, at Rekvisitus den 21 November 1907 har udstedt til sin Broder, Tømmer Jens Oluf Olsen, Nykøbing paa Falster, en Obligation, stor 21000 Kr., der er tinglyst den 22 November s. A., og hvorved er givet Pant i en Række ham tilhørende Ejendomme, uden at bemeldte Broder havde et tilnærmelsesvis saa stort Beløb tilgode, at han til samme Broder for kort Tid siden har sendt et Parti Brædder til Værdi ca. 1500 Kr., samt at Rekvisitus i den fremlagte Statusoversigt har ansat Værdien af sine faste Ejendomme til 167349 Kr. 98 Øre, hvilket maa være altfor højt, idet Rekvisitus paa det af ham med Kreditorerne afholdte Møde har opgivet Ejendommenes Værdi til kun 146000 Kr., som ogsaa stemmer nogenlunde med Vurderingen til Ejendomsskyld, hvorom er fremlagt en officiel Udskrift af Ejendomsskyldslisterne.

Specielt er der af Sagfører Knudsen paa hans Mandants Vegne fremlagt et fra Rekvisitus til A/S Sophus Berendsen stilet Brev af 1ste Januar 1908, hvor Rekvisitus bl. a. udtaler: »Forholdet bliver det, at hvis ikke A/S ligesom de andre Kreditorer vil give Tid, bliver først Panthaverne dækkede, til de Andre bliver der intet«, og hvoraf skulde følge, at Rekvisitus her selv har erkendt sin Insolvens.

Endelig har Sagfører Knudsen ogsaa under Proceduren henledet Opmærksomheden paa, at ved en den 28 Januar d. A. afholdt Udpantningsforretning hos Rekvisiti Hustru, har denne opgivet, at hun har udlaant til sin Mand 4200 Kr., og at denne Gældspost ikke er opført paa Rekvisiti Status.

Rekvisitus har imidlertid fastholdt Rigtigheden af sin Paastand om at være solvent.

Med Hensyn til Panteobligationen paa 21000 Kroner til Broderen J. O. Olsen har Rekvisitus, der af Obligationens Paalydende paastaar kun at have modtaget 9200 Kroner, fra denne sidste fremskaffet en Erklæring af 12 Januar 1908, hvori bemeldte J. O. Olsen udtaler, at Panteobligationen kun skal have Panteret for 9200 Kroner, medens Restbeløbet skal komme de andre Kreditorer tilgode under Forudsætning af, at der ikke af dem foretages nogen Retsfølgning mod Rekvisitus.

*) Skal være den 11 Januar.

Rekvisitus har endvidere med Hensyn til de til Broderen solgte Varer, af Værdi 1500 Kr., oplyst, at han derfor har modtaget kontant Betaling, og har benægtet at have leveret Broderen yderligere Værdier i Materialier.

Med Hensyn til, at Rekvisitus skulde have ansat Værdien af de ham tilhørende faste Ejendomme for højt, har han gjort gældende, at Vurderingen til Ejendomsskyld efter Forholdets Natur som Regel er en særlig lav Vurdering, og at han i den fremlagte Statusoversigt ikke engang har lagt Vurderingen til Prioritetsafterretning til Grund, men har ansat disse Ejendomme til en Værdi, som maa formodes at udkomme ved en temmelig hurtig Realisation.

Med Hensyn til, at Rekvisitus har undladt at opføre paa den opgivne Status en Gæld paa 4200 Kr. til hans Hustru, [har han oplyst, at det har været en Aftale mellem ham og hans Hustru, at han kun skal betale disse Penge tilbage, naar han saa sig i Stand dertil; han har endvidere fremskaffet en Skrivelse af 5te ds. fra sin Hustru, der bl. a. erklærer, at hun under de forhaandenværende Omstændigheder absolut ikke vil gøre nogen Fordring gældende eller anmelde noget Krav til at konkurrere med hendes Mands andre Kreditorer. I Henhold hertil har han ment, at der ikke ved dette Skyldsforhold eksisterede nogen retskraftig Fordring, og at han derfor har været berettiget til den skete Undladelse.

Ligeoverfor det af Rekvisitus saaledes bemærkede, derunder navnlig de fremkomne Oplysninger angaaende det til hans Hustru eksisterende Skyldsforhold, som efter hele sin Karakter ikke synes at være nogen retskraftig Fordring, og som der derfor ikke har været Føje til at medtage paa den fremlagte Statusoversigt, og ligeoverfor Rekvisiti Benægtelse af Rigtigheden af Rekvirenternes iøvrigt fremsatte Anbringender, der skulde godtgøre den paastaede Insolvens, ses der ikke at være tilvejebragt Bevis for, at Rekvisiti Bo er tilstrækkeligt til Betaling af hans Gæld, og Rekvirenternes Begæring vil derfor ikke være at tage til Følge.

Under Disputen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 74. **Københavns Magistrat (Shaw)**

contra

fhv. Betjent i Københavns Politi **Frederik Vilhelm Nielsen Brylle** eller nu hans Dødsbo (Hansen efter Ordre),

betræffende et Pensionsspørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Februar 1907: Citanten, fhv. Betjent i Københavns Politi **Frederik Vilhelm Nielsen Brylle**, bør være berettiget til af Københavns Kommunes Kasse fra den 1 Februar 1906 at regne at oppebære en aarlig Pension af 1066 Kr. 66 Øre. De Indstævnte, Københavns Magistrat, bør inden

15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven betale Citanten de inden Dommens Afsigelse forfaldne, ham til Rest tilkommende Pensionsbeløb med $\frac{1}{12}$ af 368 Kr. 66 Øre for hver Maaned med Renter 5 pCt. aarlig fra de respektive Forfaldsdage, dog ikke fra et tidligere Tidspunkt end den 24 Marts 1906, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Højesterets Dom.

Efter Sagens Indstævning for Højesteret er Indstævnte afgaaet ved Døden.

Som i den indankede Dom anført, maa Sagens Afgørelse, forsaavidt angaar den principale Paastand, bero paa, om Politibetjentstillingen i Almindelighed kan antages at medføre saadanne smittefarlige Berøringer med Befolkningen, som Lov af 14 April 1905 § 11, 3dje Stykke, har for Øje, og da dette nu ikke skønnes at være Tilfældet, kan Indstævntes paa nævnte Lovbestemmelse støttede Paastand ikke tages til Følge. Forsaavidt Indstævnte dernæst subsidiært har gjort gældende, at hans Tuberkulose skyldes en af ham under Udførelsen af hans Tjeneste i 1899 paadragen Forkølelsessygdom, og derfor har paastaet sig kendt pensionsberettiget som tilskadekommen under Tjenesten i Henhold til Regulativet af 12 Juni 1863 § 16, vil heller ikke denne Paastand kunne tages til Følge, da det ikke kan anses oplyst, at Indstævntes Tuberkulose skyldes den nævnte Forkølelsessygdom.

Appellanten vil derfor efter sin derom nedlagte Paastand være at frifinde for Tiltale af Indstævnte eller nu hans Dødsbo.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Københavns Magistrat, bør for Tiltale af Indstævnte, forhenværende Betjent i Københavns Politi Frederik Vilhelm Nielsen Brylle eller nu hans Dødsbo, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Hansen i Salarium for Højesteret 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den af Citanten, fhv. Betjent i Københavns Politi Frederik Vilhelm Nielsen Brylle, under denne Sag nedlagte principale Paastand gaar ud paa, at de Indstævnte, Københavns Magistrat, tilpligtes af Kommunens Kasse at betale ham en aarlig Pension efter § 11, 3dje Stykke, i Lov om Foranstaltninger til Tuberkulosens Bekæmpelse af 14 April 1905 med $\frac{2}{3}$ af den ham ved hans Afskedigelse den 1 Februar 1906 tilkommende

Lønning, 1600 Kr., eller 1066 Kr. 66 Øre, at regne fra bemeldte Dato, tilligemed Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 24de Marts 1906. De Indstævnte procedere til Frifindelse.

Det fremgaar af Sagen, at Citanten blev afskediget fra sin Stilling som Politibetjent, fordi han led af Tuberkulose i Lungerne, og at denne hans Sygdom ifølge en af Politilægen den 28 Juni 1905 afgiven Attest var smittefarlig og maatte anses for uhelbredelig.

Forsaavidt de Indstævnte, der bestride Citantens Ret til at paaberaabe sig den ommeldte Lovbestemmelse, have anført, at Grunden til hans Afskedigelse ikke var at søge i, at hans nævnte Sygdom var smittefarlig, idet han i en Aarrække havde lidt af Sygdommen, men først blev afskediget, da han blev saa syg, at han ikke mere kunde gøre Tjeneste, findes de saaledes anførte Omstændigheder ikke at kunne udelukke Anvendelsen af Lovbestemmelsen, da den i denne med Hensyn til Afskedigelsens Grund opstillede Betingelse maa anses for opfyldt for Citantens Vedkommende ved, at den Sygdom, paa Grund af hvilken han blev afskediget, var smittefarlig Tuberkulose i Lungerne.

De Indstævnte bestride dernæst, at den af Citanten paaberaabte Lovbestemmelse overhovedet er anvendelig paa Politibetjente, idet de gøre gældende, at en Politibetjent, hvis Hovedbeskæftigelse er Patrouille-tjeneste i fri Luft, ikke kommer i saadanne Berøringer med Befolkningen som dem, der omtales i Lovbestemmelsen.

Der foreligger ikke i Sagen nærmere Oplysning om, hvorvidt Citanten i sin Stilling som Politibetjent har været beskæftiget paa anden Maade end Politibetjente i Almindelighed. Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Citanten falder ind under oftnævnte Lovregel, maa derfor bero paa, om Politibetjentstillingen efter sin almindelige Natur kan siges at medføre Berøringer med Befolkningen af den i Lovreglen angivne Art. Da dette nu findes at være Tilfældet med adskillige af de med bemeldte Stilling i Almindelighed forbundne Funktioner, maa der gives Citanten Medhold i, at han har Krav paa den ved Lovreglen hjemlede Pension.

Citanten vil herefter være at kende berettiget til den af ham fordrøede Pension af 1066 Kroner 66 Øre aarlig. I det ham for Tiden til Dommens Afsigelse tilkommende Beløb vil dog være at fradrage den ham af de Indstævnte ydede Understøttelse af 700 Kroner aarlig, saa at de Indstævnte for dette Tidsrum ville være at tilpligte at udbetale ham $\frac{1}{12}$ maanedlig af 366 Kr. 66 Øre med Renter heraf som nedenaanført.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkendte, findes de Indstævnte at burde tilsvare Citanten med 100 Kroner.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdag den 18 Juni.

Nr. 167. Grosserer **Harry Sabroe** (Asmussen

contra

Købmand P. Christensen (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en udover en Akkorddividende til en af Kreditorerne af Debitor hemmelig paataget Forpligtelse.

Sø- og Handelsrettens Dom af 24 December 1907: Indstævnte, Grosserer Harry Sabroe, bør til Citanten, Købmand P. Christensen, betale 510 Kr. 97 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 17 September 1907, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 25 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Selv om Parterne ved at træffe den i den indankede Dom ommeldte hemmelige Aftale have handlet retstridigt overfor Indstævntes Kreditorer eller de Venner, der have støttet ham, indeholder dette ikke Hjemmel for Indstævnte til at fragaa det Løfte, han har givet Appellanten om Betaling af Gælden. Appellanten vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale, medens Processens Omkostninger i begge Instanser efter Omstændighederne ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Grosserer Harry Sabroe, bør for Tiltale af Indstævnte, Købmand P. Christensen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Købmand P. Christensen, kom i Aaret 1904 i Pengevanskeligheder, fordi han havde paadraget sig en større Vekselgæld ved at kautionere for en Ven, der havde indladt sig paa Terminsspekulationer og havde haft Tab paa disse.

For at redde Citanten fra Fallit traadte nogle af hans Venner sammen og skaffede ham ved deres Kaution et Banklaan, der satte ham i Stand til at tilbyde sine Vekselkreditorer en Akkord paa 18 pCt.

Indstævnte, Grosserer Harry Sabroe, der var Indehaver af en af Citanten udstedt, den 29 December 1904 forfalden Veksel, stor

600 Kr., var uvillig til at gaa ind paa Akkorden, men efter forskellige Forhandlinger mellem ham og Citanten gik han ind paa at give »Saldokvittering« mod den tilbudte kontante Udbetaling af 18 pCt. (108 Kr.), naar Citanten yderligere — bag sine fornævnte Venners og deres Sagførers Ryg — udstedte en ny 3 Maaneders Veksel til ham for 392 Kr.

Citanten indvilgede heri. Efter sin Fremstilling var han, der var svagelig og ikke kunde paatage sig andet Arbejde, men som ved sin Forretning kunde forsørge sin Familie, meget bange for en Fallit; han havde personlig henvendt sig til Indstævnte for at opnaa hans Tilslutning til Akkorden, men Indstævnte, som oprindeligt havde været villig til at nøjes med 50 pCt., men senere blev mere og mere fordringsfuld, fik ham sluttelig under stadige Trusler om Fallit bevæget til at gaa ind paa hans fornævnte Forlangende.

Indstævnte underskrev i Henhold til Aftalen med Citanten under 23 December 1904 en Erklæring, hvorved han forpligtede sig til at give Citanten Saldokvittering og udlevere ham den den 29de s. M. forfaldende Veksel, stor 600 Kr., naar Citanten inden den sidstnævnte Dato betalte ham 108 Kr.

Efter at have modtaget en af Citanten den 30 December 1904 udstedt 3 Maaneders Veksel, stor 392 Kr., gav Indstævnte i Overensstemmelse med sin fornævnte Erklæring under 31 s. M. Citanten Saldokvittering samtidig med, at han modtog de 108 Kr.

Da den saaledes udstedte Veksel paa 392 Kr. forfaldt, maatte Citanten indbetale Afdrag paa Vekselsummen og udstede ny Veksel for Restbeløbet 360 Kr. Da denne Veksel forfaldt, var Citanten ikke i Stand til at præstere Betaling, og Indstævnte anlagde derfor Veksel-sag imod ham ved Københavns Amts nordre Birks Gæsteret.

Saa vel ved Gæsterettens som senere efter Appel til den kgl. Landsøver- samt Hof- og Stadsret ved denne Rets Dom, der henviser til Vekselproceslovens § 3, blev Citanten, der under Proceduren havde gjort gældende, at han mente at have Indsigelser hentede fra D. L. 5—1—2, idet Indstævnte ved paa den anførte Maade at skaffe sig den omtalte Veksel havde gjort sig skyldig i et mod Lov og Ærbarhed stridende Forhold, dømt til at betale Vekslen med Renter, Provision og Omkostninger.

Citanten, der senere har betalt det idømte Beløb, der opgjordes til ialt 510 Kr. 97 Øre, søger nu under Henvisning til Vekselproceslovens § 3, næstsidste Stykke, dette Beløb tilbage under Henvisning til sine foranførte Indsigelser med Renter 5 pCt. fra Stævningens Dato den 17 September 1907 og Sagens Omkostninger.

Idet Sø- og Handelsretten nu maa være af den Formening, at det efter den almindelige Opfattelse maa anses for ganske utilstedeligt, at en Kreditor paa den anførte Maade under en Akkordforhandling dels sikrer sig den ved Akkordforslaget tilbudte Dividende, dels hemmeligt skaffer sig yderligere Dækning hos Debitor, maa Retten finde, at Bestemmelsen i D. L. 5—1—2 maa medføre Ugyldigheden af Indstævnets Fordring ifølge den den 30 December 1904 udstedte Veksel.

At Citanten senere har maattet omsætte Vekslen, kan ikke gøre Forandring heri, og Citanten, som under Vekselproceduren har fremsat

sine Indsigelser, maa derfor nu kunne fordre det erlagte Beløb tilbagebetalt med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger findes Indstævnte at maatte betale Citanten med 25 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredag den 19 Juni.

Nr. 133. **Vejle Byraad** (Hindenburg efter Ordre)

contra

Lærerinde Fru **Britta Wolff**, født **Müller** (Møller efter Ordre),
betræffende Beregningen af Indstævntes Løn.

Nørvang-Tørrild Herreders ordinære Rets Dom af 26 Oktober 1906: De Indstævnte, Vejle Byraad, bør til Citantinden, Lærerinde ved Vejle højere Almenskole, Fru Britta Wolff, født Müller, betale 1159 Kr. 80 Øre med Renter à 5 pCt. p. a. fra den 2 Januar d. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves, og tillægges der de Indstævntes befalede Sagfører Gyntelberg et Salær af 100 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 April 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges den for Citanterne, Vejle Byraad, beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Dahl, i Salær 80 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 1 Kr. 50 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes derom nedlagte Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hinden-

burg og Højesteretssagfører Møller hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 18de Juni 1902 blev Indstævnte, Fru Britta Wolff, født Müller, i Vejle, af Forstanderskabet for »Vejle Latin- og Realskole« ansat som Lærerinde ved bemeldte Skole fra den 15 August s. A. at regne, og hun — hvis Tjenestealder som Købstadlærerinde i Henhold til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenets Resolution af 12 August 1905 vil være at berægne fra den 1 April 1902 — har derefter gjort Tjeneste ved denne Skole, der efter det Foreliggende maa antages at tilhøre Vejle Købstadkommune. I det første Skoleaar efter sin Ansættelse underviste Indstævnte 33 ugentlige Timer, nemlig 17 i Skolens 1ste Underklasse, 13 i dens 2den Underklasse, 2 i II Klasse og 1 Time Haandarbejde med Pigerne i hele Skolen, men efter en i Aaret 1903 stedfunden Omordning af Skolen — hvorefter denne omdannedes til en højere Almenskole med en dertil knyttet, som det maa antages kun af én Klasse bestaaende Forberedelsesskole, og som Følge heraf 1ste Underklasse afløstes af en Forberedelsesklasse og 2den Underklasse af 1ste Mellemskoleklasse — underviste hun i det paafølgende Skoleaar, 190³/04, 35 ugentlige Timer, fordelte saaledes: I Forberedelsesklassen 18 Timer, i 1ste Mellemskoleklasse 11 Timer, i 1ste studerende og Realklasse 3 Timer, i 3dje studerende og Realklasse 2 Timer samt endelig 1 Time Haandarbejde med Pigerne i hele Skolen.

Ved den af Skolens Rektor for Skoleaaret 190⁴/05 udarbejdede Læse- og Timeplan fik hun for dette Skoleaar tildelt 36 ugentlige Timer, nemlig i Forberedelsesklassen 16 Timer, i 1ste Mellemskoleklasse 12 Timer, i 2den Mellemskoleklasse 3 Timer, i 4de studerende og Realklasse 2 Timer, i Gymnastik med Pigerne i hele Skolen 2 Timer og i Haandarbejde 1 Time.

I den af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet under 7 Februar 1905 approberede Skoleplan for den højere Almenskole i Vejle er det under § 12 bl. a. bestemt, at de faste Lærerinder, hvis Virksomhed væsenlig er knyttet til Mellemskolen med Realklassen eller Gymnasiet, lønnes saaledes, at de i de to første Aar oppebære 1400 Kr. aarligt og i de næste 3 Aar 1500 Kr. aarligt, hvorimod de faste Lærerinder, hvis Virksomhed væsenlig er knyttet til Forberedelsesklasserne, lønnes efter »højeste Skala i Skolelovens § 20«, hvorhos det under § 18 er bestemt, at de i Planen indeholdte Lønningsbestemmelser træde i Kraft fra den 1 April 1904 at regne.

Da Indstævnte — som paa Skolens Budget for Aaret 190⁴/05 var henført til 2den Lønningsklasse med en efter højeste Skala i § 20 i Lov af 29 Marts 1904 om forskellige Forhold vedrørende Folkeskolen beregnet Aarsløn af 900 Kr. — i det af Skolens Rektor til Citanterne, Vejle Byraad, fremsendte Forslag til Budgettet for 190⁵/06 var henført til 1ste Lønningsklasse, hvorefter hendes Aarsløn var opført med 1500 Kr., anmodede Byraadets Kasse- og Regnskabsudvalg Skolekommissionen om at oplyse Grunden hertil. Efter at Skolekommissionen

derpaa havde udbedt sig tilstillet den for det løbende Skoleaar, altsaa Skoleaaret 1904/05, gældende Læse- og Timeplan, fandt den ved en Gennemgang af Planen, at Indstævnte uden Skade for Undervisningen vedblivende kunde have de fleste af sine Timer i Forberedelsesklassen, og den — som ikke hidindtil havde udøvet nogen Myndighed med Hensyn til Fag- og Klassefordelingen i Skolen, idet Fastsættelsen heraf havde, i Modsætning til hvad der i den ovennævnte Skoleplan er bestemt, været overladt Rektor til egen Afgørelse — henvendte sig derfor straks til Rektor og fik for Resten af Skoleaaret Indstævntes Timer omlagte saaledes, at hun fik 19 Timer i Forberedelsesklassen og 17 Timer i de andre Klasser, deraf 1 i Haandarbejde og 2 i Gymnastik med Pigerne.

Da Citanterne derefter vægrede sig ved at udbetale Indstævnte Løn som normeret for den i Skoleplanen fastsatte 1ste Lønningsklasse, indgav hun en Besværing til vedkommende Skoledirektion, og efter at Sagen af denne var bleven forelagt Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, udtalte dette i en Skrivelse af 4 Maj 1905, at det ikke skønnede rettere, end at Indstævnte havde Krav paa at modtage Ansættelse i 1ste Lønningsklasse, i hvilken Henseende det i Ministeriets Skrivelse hedder:

»Det fremgaar af den af Vejle Byraad afgivne Erklæring, der er bilagt med Erklæringer fra Skolekommissionen og Skolens Rektor, at Andragerinden i Størstedelen af indeværende Skoleaar har haft sine Timer lagte saaledes, at hun, ikke alene under Hensyn til Antallet af de hende i Mellemskolen tillagte Timer, men ogsaa i Betragtning af Betydningen af de Fag, i hvilke hun har undervist i Mellemskolen og Realklassen, maa siges i væsenlig Grad at have været knyttet til Mellemskolen med Realklassen. Man finder ikke, at den Omstændighed, at der nu er tillagt hende 2 Timer flere i Forberedelsesklassen end i Mellemskolen, da hendes Undervisning i denne dog vedblivende er af betydeligt Omfang og gives i Fag, der have særlig Betydning for Mellemskolen, med Føje kan begrunde, at hun nu ansættes i 2den Lønningsklasse«.

Da imidlertid Byraadet vedblivende nægtede at udbetale Indstævnte den for Lærerinder i 1ste Lønningsklasse normerede Løn og endvidere vægrede sig ved at udlevere hende et af Skoledirektionen under 8de Maj 1905 for hende udfærdiget Ansættelsesbrev som Lærerinde i 1ste Lønningsklasse ved den paagældende Skole, blev Sagen paany forelagt Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, som i en Skrivelse til Skoledirektionen af 1 November næstefter udtalte, at det maatte fastholde sin i Skrivelsen af 4 Maj s. A. udtalte Opfattelse, hvorefter Indstævnte havde Krav paa at modtage Ansættelse i 1ste Lønningsklasse, hvorhos det i Skrivelsen hedder:

»Man skal derfor have Direktionen anmodet om endnu engang at ville opfordre Vejle Byraad til at udlevere Fru Wolff det for hende udfærdigede Ansættelsesbrev, saaledes at den hende tilkommende Lønning fra den 1 April 1904 at regne beregnes efter Reglerne for 1ste Lønningsklasse, idet man tilføjer, at forsaavidt Byraadet vedblivende maatte være uvilligt til at opfylde sin Pligt i saa Henseende, maa man henvise Fru Wolff til at indanke Spørgsmaalet for Domstolene«.

Da Byraadet ogsaa herefter fastholdt sin Vægning, har Indstævnte under nærværende Sag i 1ste Instans paastaaet Citanterne paa Vejle Købstadkommunes Vegne tilpligtede at betale hende Forskellen mellem den hende for Tidsrummet fra 1 April 1904 til 31 December 1905 ifølge Lønningskalaen for 1ste Lønningsklasse tilkommende Løn	Kr. 2625. 00
samt for Ekstratimer	- 432. 00
	<hr/>
	Ialt Kr. 3057. 00
og den hende for bemeldte Tidsrum udbetalte Løn	Kr. 1575. 00
samt Honorar for Ekstratimer	- 322. 20
	<hr/>
	- 1897. 20
	<hr/>
	Altsaa Kr. 1159. 80

tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 2den Januar f. A., indtil Betaling sker, og da denne Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge, er Sagen nu af Citanterne indanket her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans have paastaaet sig fri-fundne for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have Citanterne gjort gældende, at Indstævntes Virksomhed stedse har været knyttet væsentligt til Forberedelsesklassen, naar undtages den korte Tid i Skoleaaret 1904/05, da hun havde nogle faa Timer færre i denne Klasse end i de øvrige, og at dette Forhold, der skyldes den Omstændighed, at Timeplanen ikke var bleven forelagt Skolekommissionen til Approbation, og som berigtigedes, saasnart rette Vedkommende blev opmærksom derpaa, ikke kan medføre, at Indstævnte skulde kunne gøre Fordring paa bedre Lønningsvilkaar, end der ellers vilde tilkomme hende.

De have derhos anført, at den paagældende Lærerindepost i sin Tid netop er bleven oprettet af Hensyn til Undervisningen i Forberedelsesklassen, og at Byraadet maa være berettiget til at kræve denne Ordning opretholdt, og navnlig til at kræve, at den ikke forandres gennem en af Skolens Bestyrer uden Godkendelse af rette Vedkommende foretagen Omfordeling af Indstævntes Undervisningstimer.

Som det fremgaar af det Ovenanførte, har det, inden den nye Skoleplan traadte i Kraft, været Brug ved den paagældende Skole, at Rektor uden Medvirkning af Skoleautoriteterne har fordelt Undervisningstimerne mellem Lærerpersonalet, og det maa navnlig antages, at han har holdt sig indenfor Grænserne af den ham tillagte Myndighed, naar han tildelte Indstævnte de foran angivne Undervisningstimer. Da nu Indstævntes Virksomhed gennem hendes Undervisning i disse Timer findes at have været væsentlig knyttet til Mellemskolen, maa der gives hende — der, som meldt, af Skoledirektionen har erholdt udfærdiget Ansættelsesbrev som Lærerinde i 1ste Lønningsklasse — Medhold i, at hun har Krav paa Lønning efter den for denne Klasse gældende Skala.

Idet det herefter maa billiges, at Citanterne ved Underretsdommen ere tilpligtede at betale Indstævnte det af hende indtalte Beløb —

mod hvis Størrelse der ikke er fremsat nogen Indsigelse — tilligemed Renter heraf som anført, vil bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, og ved hvis Bestemmelser angaaende det Citanternes beskikkede Sagfører i 1ste Instans tillagte Salær det vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, og idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds, uden forsaavidt som der bliver at tillægge den for Citanterne beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 80 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 1 Kr. 50 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Tirsdag den 23 Juni.

Nr. 28. Enkefru **Betty Laura Anna Mohr**, født **Larsen**, nu Fru **Thind Mohr** (Møller efter Ordre)

contra

Fru **Georgia Caroline Johanne Nielsen**, født **Kryger**, adopteret **Mohr**, og hendes Mand, Militærmusiker **Carl Edvard Vilhelm Nielsen** (Overretssagfører Kondrup),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning paa Grund af, at et Aktiv rets-
stridig er unddraget fra et Skifte.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 4 November 1904: Indstævnte, Enkefru Betty Laura Anna Mohr, født Larsen, bør til Citantinden, Fru Georgia Caroline Johanne Nielsen, født Kryger, adopteret Mohr, og hendes Mand, Militærmusiker Carl Edvard Vilhelm Nielsen, betale 8937 Kr. 50 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 9 Juni f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 50 Kr. Til Justitskassen bøder Indstævnte 8 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 November 1906: Appellantinden, Enkefru Betty Laura Anna Mohr, født Larsen, nu Fru Thind Mohr, bør til de Appelindstævnte, Fru Georgia Caroline Johanne Nielsen, født Kryger, adopteret Mohr, og hendes Mand, Militærmusiker Carl Edvard Vilhelm Nielsen, betale de paa-
stævnte 8937 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 9 Juni 1903, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter

ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Bevilling af 15 Maj 1907 er det tilladt Appellantinden at fremkomme med de Indsigelser, at de under Sagen omhandlede Overdragelser fra afdøde Konditor Mohr til hans tilkommende Hustru, nuværende Fru Betty Thind Mohr, ikke var ensidige Gaver fra Mohr, men indgik som et enkelt Led i den hele gensidig bebyrdende ægteskabelige Ordning mellem de fremtidige Ægtefæller, idet Hustruen til Gengæld for hine Overdragelser indgik paa at frafalde den Ret til det halve Bo, som ellers er en Hustrus lovlige Ret, samt at det Tab eller Formindskelse i Arvelod, som de Overretsindstævnte formene at have lidt derved, at den under Sagen omhandlede Obligation, stor 13000 Kroner, er holdt udenfor Konditor Mohr og hans første Hustrus Bo og Mohrs Dødsbo, ikke er effektivt tilstede eller rettelig kan opgøres til et Beløb af 8937 Kroner 50 Øre eller noget andet Beløb.

Idet bemærkes, at det Tab, der maa antages at være tilføjet de Indstævnte derved, at Obligationen paa de 13000 Kroner retsstridig er blevet unddraget fra Skiftet, ialfald ikke kan antages at være mindre end det dem ved den indankede Dom tilkendte Beløb, vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger og de paa Bevillingen støttede nye Indsigelser ikke kunne føre til noget andet Resultat, efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellantinden have at betale til de Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellantinden, Fru Betty Laura Anna Thind Mohr, født Larsen, til de Indstævnte, Fru Georgia Caroline Johanne Nielsen, født Kryger, adopteret Mohr, og hendes Mand, Militærmusiker Carl Edvard Vilhelm Nielsen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellantinden og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Møller 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Testamente af 30 September 1895 bestemte Konditor Georg Wilhelm Mohr og Hustru, Laurentze Eline, født Lorentzen, at hele deres efterladte Formue

med Fradrag af et Legat paa 2000 Kr. ved den Længstlevendes Død skulde tilfalde Hustruens Datter af et tidligere Ægteskab, Appellindstævnte Fru Georgia Caroline Johanne Nielsen, som Manden havde adopteret ifølge Bevilling af 22 November 1880. Datteren gav derhos ved Paategning paa Testamentet Samtykke til, at Adoptivfaderen, saafremt hendes Moder døde først, kunde forblive hensiddende i uskiftet Bo.

Den 4 Juni 1897 døde Testatriks, og Enkemanden blev hensiddende i uskiftet Bo med Adoptivdatteren.

Den 29 December 1899 indgik Konditor Mohr nyt Ægteskab med Appellantinden, fraskilt Betty Laura Anna Hauge, født Larsen. Forinden havde han skænket hende 33000 Kr., idet han den 17 November s. A. tiltransporterede hende en ham tilhørende Obligation paa 13000 Kr. med Pant i Matr. Nr. 14 cø af Frederiksberg, og udstedte en Obligation til hende paa 20000 Kr. med Pant efter 20000 Kr. i den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 24 ak af Frederiksberg, Danmarksgade Nr. 4.

Den 22 November s. A. blev derefter oprettet og den 27de s. M. tinglæst en Ægtepagt mellem Konditor Mohr og Betty Hauge, hvori bestemtes, at der ikke skulde finde noget Formuefællesskab Sted mellem dem, hvorimod Enhvers nuværende og fremtidige Ejendele skulde være Vedkommendes Særeje, og som Særeje for Betty Hauge, der intet ejede, opregnede derefter en Del Indbo m. m., der maa antages at være skænket hende af Mohr, og de to fornævnte Panteobligationer.

Disse Transaktioner havde Mohr foretaget ved Hjælp af en Fru Lindballe. Denne havde først henvendt sig et Par Gange til Appellindstævnte, Fru Nielsen, for efter Mohrs Ønske at faa hende til at skifte privat med denne. Fru Lindballe, nu Fru Windinge, har som Vidne forklaret, at hun gjorde Datteren bekendt med, at Mohr havde oprettet en Ægtepagt, hvorved der fragik to Obligationer paa ialt 33000 Kr. i Boet, som, disse medregnet, udgjorde noget over 100000 Kr.

De Appellindstævnte have imidlertid bestemt fastholdt, at der ikke af Fru Lindballe blev nævnt et Ord om, at der var oprettet Ægtepagt, eller hvor meget Mohr havde givet bort, og at Obligationen paa 13000 Kr. ikke blev nævnt.

Da der ingen Overenskomst kom i Stand, idet Fru Nielsen forlangte 50000 Kr., medens Fru Lindballe efterhaanden tilbød hende tre forskellige Beløb, henvendte Mohr sig til Overretssagfører Ortmann, der i Testamentet var indsat som Eksekutor, for at faa Skiftet foretaget; men Ortmann vægrede sig ved at opgøre Boet paa Grundlag af Ægtepagten og overtog det først som Eksekutor, efter at Mohr gennem Fru Lindballe havde henvendt sig til Skifteretten.

Paa den første Skiftesamling den 5 Januar 1900 opgav Mohr sine Aktiver uden at medtage Obligationen paa 13000 Kr. og sine Passiver, hvorunder Pantegæld paa Ejendommen i Danmarksgade 40000 Kr.

Den for og med de Appellindstævnte mødende Sagfører, Overretssagfører H. Jensen, der havde undersøgt Ejendommens Folium, gjorde imidlertid gældende, at der ikke med Rette kunde paahvile Ejendommen udover 20000 Kr. Pantegæld, og forbeholdt sig at erklære sig over de opgivne Aktiver.

Paa den næste Skiftesamling den 15 Januar s. A. anmodede Mohr indtrængende Fru Nielsen om at frafalde Indsigelserne, og efter en Konference med sin Sagfører gik hun ind herpaa, hvorefter denne anerkendte Rigtigheden af de opgivne Aktiver og Passiver, dog med Forbehold af, at Ejendommen blev formelig vurderet, og de Appelindstævnte erklærede sig ved Opgørelsen fyldestgjorte i enhver Henseende.

Ægtepagten, hvoraf Overretssagfører Ortmann havde erhvervet en Afskrift til eget Brug, blev ikke fremlagt under dette Skifte, og Ortmann har erklæret, at han som Eksekutor ikke mente sig berettiget til at registrere Panteobligationen paa 13000 Kr. i Boet. Han har som Vidne forklaret, at de Appelindstævnte og deres Sagfører blev gjort bekendt med Ægtepagtens Indhold, hvorimod Overretssagfører H. Jensen bestemt har benægtet, at Ægtepagten og Transporten have været omtalte paa dette Skifte, og erklæret, at han i saa Fald ikke vilde have tilraadet at frafalde Indsigelserne. Skifteprotokollen oplyser intet om dette Spørgsmaal.

Konditor Mohr døde den 21 Juli 1902, og paa Skiftet efter ham blev Ægtepagten fremlagt. Først herved ville de Appelindstævnte have faaet Anledning til at erhverve Oplysning om Transporten, der iøvrigt ikke direkte fremgik af Ægtepagten. Idet de formene, at Transporten retsstridig har unddraget Obligationen paa 13000 Kr. fra Skiftet, og at Appellantinden har været bekendt hermed, have de i 1ste Instans ved Frederiksberg Birk gæsteretsvis paastaaet denne dømt til at erstatte dem det derved forvoldte Tab, som de opgøre saaledes:

$\frac{2}{8}$ af 13000 Kr., som vilde være tilfaldet Fru Nielsen	
som Mødrenearv paa det første Skifte	Kr. 4875. 00
og $\frac{1}{2}$ af Resten 8125 Kr., som vilde have tilfaldet	
hende som Fædrenearv paa sidste Skifte	4062. 50
	<hr/>
eller ialt	Kr. 8937. 50

med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra Stævningens Dato den 9 Juni 1903 og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appellantinden paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved nævnte Rets Dom blev de Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger bestemtes til 50 Kr., hvorhos der paalagdes Appellantinden en Bøde af 8 Kr. til Justitskassen for personlig Udeblivelse fra Forligsmægling.

Denne Dom har Appellantinden indanket her for Retten, hvor begge Parter have gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastande og paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten, hvorhos Appellantinden har paastaaet den hende paalagte Bøde ophævet.

Til Støtte for sin Paastand har Appellantinden anført, at de skete Transaktioner ere lovlige og ikke have skadet de Appelindstævnte, i hvilken Henseende hun navnlig har henvist til, at hun gav Afkald paa Andel i Formuefællesskab med Mohr. Hun har derhos hævdet, at de Appelindstævnte have godkendt det foretagne Skifte, uagtet de var bekendt med den skete Overdragelse.

De Appelindstævnte have derimod gjort gældende, at de ikke i og for sig anke over Skiftet, men kræve Erstatning i Anledning af den

forinden foretagne Disposition, som de anse for retsstridig, samt at de ikke have godkendt denne, idet de ikke, da det første Skifte fandt Sted, var bekendte hverken med Ægtepagten eller med Transporten.

Det maa efter det Oplyste antages, at Transporten, der paa det forestaaende Skifte vilde forringe den Mødrenearv, der skulde udbetales Datteren, med et betydeligt Beløb, er foretaget netop med dette for Øje.

Da Afdøde har været uberettiget til saaledes at forrykke Boets Status, vil der ikke uden Samtykke fra de Appelindstævntes Side kunne tillægges Dispositionen Gyldighed i den nævnte Henseende, og det kan ikke herimod komme i Betragtning, at Fædreneerven muligt blive noget forøget paa Grund af det ved Ægteskabet indtraadte Særeje.

Der findes nu ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at et saadant Samtykke er givet af de Appelindstævnte. Den paa Skiftet afgivne Anerkendelse af de opgivne Aktiver og Passiver indeholder nemlig i og for sig ikke nogen Anerkendelse af den Transport, der forinden Skiftet havde berøvet Boet et Aktiv, og en saadan Godkendelse kan ej heller støttes paa, at de Appelindstævnte skulde have kendt Transporten og ikke taget noget Forbehold.

Efter de af Overretssagfører H. Jensen afgivne Forklaringer, der bestyrkes ved, at Transporten ikke er bleven udtrykkelig anerkendt, og ikke bestemt modsiges af det af Overretssagfører Ortmann fremførte, maa det nemlig antages, at Transporten ikke har været omtalt paa det første Skifte, saaledes som det maatte have været Mohrs og Eksekutors Pligt, men altsaa er holdt skjult paa dette, og der vil ej heller kunne lægges afgørende Vægt paa, hvad Fru Lindballe maatte have meddelt de Appelindstævnte, da disse Meddelelser, selv om de maatte være skete efter, at Transaktionerne var foretagne, ikke ses at have oplyst, hvorledes den endelige Ordning vilde stille sig.

Da Appellantinden, hvis Ægteskab fandt Sted Dagen efter Skiftets Paabegyndelse, derhos maa have vidst, at Transporten var foretaget i Anledning af det forestaaende Skifte, maa hun være pligtig at erstatte de Appelindstævnte den derved forvoldte Formindskelse af deres Arvelod. Og da der først her for Retten er fremsat Indsigelser mod denne Erstatnings Beregning, vil der ikke imod Modpartens Protest kunne tages noget Hensyn til disse.

Den indankede Dom vil derfor være at stadfæste, dog at den Appellantinden paalagte Bøde efter det her for Retten oplyste vil kunne bortfalde, ligesom Sagens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 136. Rejsebud **Peder Sørensen** (Rée efter Ordre)

contra

Amtmanden over Randers Amt paa det Offentliges Vegne
(Ingen),

betræffende Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Rougsø m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 10 Juli 1906: Det Offentlige bør for Tiltale af Citanten, Rejsebud Peder Sørensen af Løgten, fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretssagfører Langballe i Salær 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Juli 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges de henholdsvis for Appellanten, Rejsebud Peder Sørensen, og for Appelindstævnte, Amtmanden over Randers Amt paa det Offentliges Vegne, beskikkede Sagførere for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Sørensen, i Salær hver 50 Kroner, hvilke Salærer udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Rejsebud Peder Sørensen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Rée 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 27 Juni 1904 leverede Gaardejer Peter Udsen af Rodskov, der var Formand for et Mejeri, til Landpostbud Jens Hansen af Løgten et Pengebeløb, der efter hans Opgivende udgjorde 660 Kr., nemlig 6 Hundredekronesedler, 1 Halvtredskroneseddel og 1 Tikroneseddel, som Udsen ønskede vekslet i Nationalbankens Filial i Aarhus mod 300 Kr. i Femkronesedler, 300 Kr. i En- og Tokronestykker, 40 Kr. i Femogtyveører og 20 Kr. i Tiører, i hvilket Øjemed Hansen atter skulde levere Pengene til Appellanten, Rejsebud Peder Sørensen af Løgten, der ernærede sig ved mod Betaling at besøge Kommissioner for Egnens Folk og derfor til Stadighed tog med Toget til Aarhus. Pengene blev talte i Jens Hansens Overværelse og nedlagte i en lille Lærredspose. Da Jens Hansen imidlertid den 29 s. M. bragte Udsen de vekslede Penge, viste der

sig at mangle 100 Kr. Den 14 Juli s. A. gjorde Udsen Anmeldelse til Politiet om Sagen, og da der straks opstod Mistanke om, at Appellanten havde tilvendt sig det manglende Beløb, blev han anholdt og hensad, efterat der den 20 s. M. var afsagt Arrestdekret over ham, i Varetægtsfængsel indtil den 18 November s. A., men benægtede under Undersøgelsen stadig at have tilvendt sig de 100 Kr.

Under Undersøgelsens Gang oplystes det endvidere, at Appellanten i Eftersommeren 1902 af Tjenestepige Augusta Frederiksen af Skødstrup fik i Kommission at hente en hende tilhørende omtrent ny Gloriapapirly, der var bleven glemt i en Bagerbutik i Aarhus, og Appellanten har vedgaaet, at han, uagtet han havde faaet Paraplyen udleveret i bemeldte Butik, ved sin Hjemkomst erklærede til Pigen, at den ikke fandtes der. Pigen lod ham derefter eftersøge Paraplyen et andet Sted i Aarhus, hvor den kunde tænkes at være glemt, og Appellanten maa antages at have modtaget Budpenge begge Gange. Appellanten, der ogsaa længe efter Undersøgelsens Begyndelse benægtede at have faaet Paraplyen, har efter at have indrømmet Modtagelsen iøvrigt afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han paa Hjemvejen havde glemt den i Jernbanetoget og derefter ikke vilde røbe, at han havde forrettet sit Ærinde saa daarligt, hvorfor han nægtede at have faaet Paraplyen.

Endelig fremkom der under Undersøgelsen Sigtelse mod Appellanten for forskellige mindre betydelige Besvigelser ved Udførelsen af de ham betroede Kommissioner.

Efter at Appellanten var bleven sat under Tiltale for bedrageligt Forhold, blev han ved Rougsø m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 27 Januar 1905 for sit overfor Augusta Frederiksen udviste Forhold anset efter Straffelovens § 256, jfr. § 252, saaledes, at den af ham udholdte Varetægtsarrest traadte i Stedet for den af ham i saa Henseende forskyldte Straf, medens han iøvrigt blev frifunden, og denne Dom blev af Overretten, for hvilken Sagen indankedes saavel efter Appellantens Begæring som paa det Offentliges Vegne, og som henførte Appellantens Forhold overfor nævnte Pige under Straffelovens § 257, den 27 Marts s. A. stadfæstet, idet det om det Forhold, der havde givet Anledning til Appellantens Fængsling, i Præmisserne udtaltes: »Om nu end det Oplyste i høj Grad tyder paa, at Tiltalte har tilvendt sig de ommeldte 100 Kr., kan det dog — selv bortset fra, at den Mulighed ikke kan anses udelukket, at der fra Gaardejer Udsens eller Landpost Hansens Side har foreligget en Fejltagelse i Henseende til Størrelsen af det Beløb, der blev leveret Tiltalte — ikke mod dennes Benægtelse anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed med Hensyn til nogen Del af det ham betroede Pengebeløb, idet der navnlig ikke om hans Pengesforhold og Forbrug af Penge er oplyst noget af videre Betydning, der kan anses at bestyrke den mod ham rejste Mistanke i saa Henseende, og vil Tiltalte saaledes forsaa-vidt være at frifinde.« Sagen appelleredes derefter til Højesteret, ved hvis den 14 Juni s. A. afsagte Dom Appellanten blev frifunden for Aktors Tiltale. Det hedder i saa Henseende i Højesteretsdommens Præmisses, at det med Hensyn til de Appellanten paasigtede Forhold, for hvilke han var frifunden ved den indankede Dom, i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maatte have sit Forblivende ved Frifindelsen,

og at det Strafansvar, Appellanten maatte have paadraget sig ved sit Forhold overfor Tjenestepige Augusta Frederiksen, i hvert Fald maatte bortfalde ifølge Straffelovens § 66, idet dette Forhold maatte antages at ligge mere end 2 Aar forud for dets Paatale og ikke vilde egne sig til højere Straf end simpelt Fængsel.

Appellanten har derefter under Anbringende af, at han uforskyldt havde været underkastet Varetægtsfængsel i det ovennævnte Tidsrum, under nærværende Sag i 1ste Instans paastaet Appellanten*), Amtmanden over Randers Amt paa det Offentliges Vegne, i Henhold til Lov af 5 April 1888 om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. tilpligtet at betale ham i Erstatning for ham ved Frihedsbevarelsen tilføjet Lidelse, Tort og Formuetab 3000 Kr. eller et efter Rettens Skøn passende Beløb, og da Appelindstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand ved Underrettsdommen er frifunden for Appellantens Tiltale, er Sagen nu af denne indanket her for Retten, hvor han har gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand. Appelindstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Idet der imidlertid ikke under nærværende Sag er oplyst noget, der kunde føre til en anden Opfattelse af Spørgsmaalet om Appellantens Uskyldighed end den, der har fundet sit Udtryk i den oven citerede Del af Præmisserne til Overrettens Dom af 27 Marts 1905, mangler der Føje til at statuere, at Appellanten er uskyldig i den Forbrydelse, der har givet Anledning til hans Fængsling. Som Følge heraf vil Underrettsdommen, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, hvorhos der er tillagt Appelindstævntes beskikkede Sagfører for Underretten et Salær af 30 Kr. hos det Offentlige, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge de beholdsvis for Appellanten og for Appelindstævnte beskikkede Sagførere sammesteds i Salær hver 50 Kr., hvilke Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdag den 24 Juni.

Nr. 226. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jørgen Peter Hansen og Oluf Karl Kristian Frandsen
(Def. Møldrup),

der tiltales: Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten, Sidstnævnte for Forledelse hertil, og for Overtrædelse af Straffelovens § 296.

*) Skal være Appelindstævnte.

Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 29 Januar 1908: De Tiltalte, Jørgen Peter Hansen og Oluf Karl Kristian Frandsen, bør hver især straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt in solidum — og hver med Halvdelen — betale Sagens Omkostninger, og herunder i Salær til Aktor, Sagfører Thiesen, og til Defensor, Sagfører Melson, 15 Kr. til hver. Til A/S Banken for Korsør og Omegn bør Tiltalte Frandsen betale i Erstatning 87 Kr. Den idømte Erstatning at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Maj 1908: De Tiltalte Jørgen Peter Hansen og Oluf Karl Kristian Frandsen bør straffes hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne C. A. Olsen og Bentzen, udrede de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at de Tiltalte ikkun ere fundne strafskyldige efter Straffelovens § 146, for Frandsens Vedkommende sammenholdt med § 52, og da det findes at maatte have sit Forblivende ved de idømte Straffe, vil Dommen forsaavidt være at stadfæste.

De Tiltalte ville derhos have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til de idømte Straffe bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Saa betale de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførererne Asmussen og Møldrup 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne fra Korsør Købstads Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Jørgen Peter Hansen, der er født den 19 April 1876, og som ved Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 21 Februar 1901 i Medfør af Straffelovens § 282, 1ste Stykke, er anset med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og Oluf Karl Kristian Frandsen, der er født den 25 Juni 1882, og som i 1901 inden Øster Flakkebjerg Herreds Politiret i Henhold til Lov af 29 December 1857 § 75 har vedtaget en Bøde af 5 Kr. for uberettiget Næringsbrug, men ellers ikke findes tiltalt eller straffet, aktionerede, Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og

Sidstnævnte for Forledelse hertil og for Overtrædelse af Straffelovens § 296.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efter at de Tiltalte den 20 December f. A. om Aftenen ved 11-Tiden i Nygade i Korsør havde truffet sammen med Sadelmagersvend Charles Peter Ernst, Sømændene Niels Peter Harald Nielsen og Frederik Christian Hilkær, kaldet Holm, gik Tiltalte Frandsen ind i en Butik for at købe en Flaske Brændevin, medens Ernst, Nielsen og Holm gik videre op ad Gaden. Da de Tiltalte noget senere atter kom til, var Ernst og Nielsen kommen i Klammeri indbyrdes, medens Holm søgte at skille dem ad, og Tiltalte Frandsen kastede derpaa, efter hvad han har erkendt, i Kaadhed den Flaske Brændevin, som han havde købt, efter de tre, hvem Flasken imidlertid ikke ramte, medens den derimod knuste en Rude i Korsør Banks Kontor.

Under den derefter af Politiet indledede Undersøgelse forklarede imidlertid de Tiltalte, at Sømand Harald Nielsen havde slaet til Tiltalte Frandsens Arm, under hvilken han bar Flasken, saa at denne røg gennem Ruden, og denne Forklaring have de Tiltalte derefter fastholdt den 23de og 30te s. M. under et inden Retten optaget Forhør, uagtet det under Forhøret den 23de blev Tiltalte Hansen foreholdt, at han afgav Forklaring som Vidne, og uagtet Formaningstalen til dem, der skulle aflægge Ed i Retten, under Forhøret den 30te blev forelæst ham.

Under et den 7 Januar d. A. i Sagen afholdt Forhør tilstod begge de Tiltalte, at den af dem tidligere afgivne Forklaring ikke havde været støttende med Sandheden, hvorhos de ligeledes tilstod, at de dels den 20 December og dels Dagen efter, efter Anmodning af Tiltalte Frandsen og for at fri denne for Ansvar, var blevne enige om, at Tiltalte Hansen skulde afgive den ommeldte falske Forklaring, hvilken Forklaring Tiltalte Hansen, efter hvad han videre har erkendt, afgav, uagtet han vidste, at Forklaringen var urigtig, da der ikke var nogen, som havde stødt til Frandsens Arm. Tiltalte Frandsen har i Forbindelse hermed forklaret, at han ikke havde tænkt sig, at Tiltalte Hansen vilde komme til at beedige sin Forklaring, og Tiltalte Hansen har erklæret, at han, hvis Ed var bleven ham afkrævet, ikke vilde have aflagt den.

Da det efter det Foreliggende maa antages, at der ikke foreligger nogen forsætlig Ødelæggelse af den paagældende Rude, og da der herefter ikke skønnes at foreligge nogen Overtrædelse af Straffelovens § 296, vil Tiltalte Frandsen forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale, og den af Aktieselskabet Banken for Korsør og Omegn nedlagte Paastand om Erstatning for den ituslaaede Rude vil herefter ikke kunne tages under Paakendelse under nærværende Sag. For deres ovennævnte Forhold iøvrigt ville de Tiltalte derimod være at anse, Hansen efter Straffelovens § 146, 1ste Punktum, og Frandsen efter samme Bestemmelse, jfr. § 52, for begges Vedkommende jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

I Overensstemmelse med Foranstaaende vil den indankede Dom, ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter de ovennævnte Bestemmelser

og Frandsen tillige efter Straffelovens § 296, jfr. § 7 i Politivedtæg for Korsør Købstad, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — — — være dels at stadfæste og dels at forandre.

Torsdag den 25 Juni.

Nr. 19. **Hørsholm Sogneraad** (Overretssagfører Stein)

contra

Frøken Mary B. Westenholz (Arntzen),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte som Medlem af »Det fri Kirkesamfund« er pligtig at betale Afgift til Skolevæsenet istedetfor til Folkekirken.

Hørsholm Birks Fogedrets Kendelse af 10 Oktober 1905: Nærværende Forretning vil være at fremme overensstemmende med Rekvirentens Begæring.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Maj 1906: Den paaankede Udpantningsforretning bør være ophævet. Sagens Omkostninger for Overretten betale de Appelindstævnte, Hørsholm Sogneraad til Appellantinden, Frøken Mary B. Westenholz af Folehavegaard, skadesløst inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 23 Oktober 1906 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Ved de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, hvoriblandt en Erklæring fra Landets Biskopper, maa det anses godtgjort, at »det fri Kirke- samfund« er et særlig organiseret Trossamfund, og at dette Samfund hylder og er virksomt for at udbrede en Lære, der paa fundamentale Punkter staar i bestemt Strid med Folkekir- kens. Som Følge heraf maa Indstævnte ved at lade sig optage som Medlem af bemeldte Samfund betragtes som udtraadt af Folkekirken, og da det er uomtvistet, at hun under denne For- udsætning er pligtig at betale den hende for Aaret 1904—5 paa- lignede Afgift til Skolevæsenet, vil den for denne Afgift fore-

tagne, i Dommen omhandlede Udpantningsforretning efter Appellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Den ovenomhandlede Udpantningsforretning bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Frøken Mary B. Westenholz, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Begæring af de Appelindstævnte, Hørsholm Sogneraad, blev der den 15 Juni 1905 under en af Fogden i Hørsholm Birk afholdt Udpantningsforretning aføsket Appellantinden, Frøken Mary B. Westenholz af Folehavegaard, 10 Kr., der ifølge en fremlagt Fortegnelse over resterende Afgift til Skolevæsenet i Hørsholm Sogn af Personer, som ikke ansaas for at være Medlemmer af Folkekirken, var paalignet hende for Aaret 1904—05. Da Appellantinden nægtede at betale dette Beløb, idet hun fastholdt stadig at være Medlem af Folkekirken og erklærede sig villig til at opfylde alle hende som Medlem af Folkekirken paahvilende Forpligtelser, blev Spørgsmaalet om Udpantningsforretningens Fremme optaget til Kendelse, og ved Fogedrettens Kendelse af 10 Oktober 1905 eragtedes, at da Appellantinden ikke kunde anses for at have ført tilstrækkeligt Bevis for sin Paastand om stadig at være Medlem af Folkekirken, hvilket af Skolekommissionen var benægtet, vilde den begærede Udpantningsforretning være at fremme overensstemmende med de Appelindstævntes Begæring, hvorefter der straks blev foretaget Udpantning hos Appellantinden i et kontant Beløb af 11 Kr. 32 Øre.

Denne Kendelse og den paa Grundlag af samme foretagne Udpantning har Appellantinden efter erhvervet Oprejsningsbevilling af 1ste Februar d. A. ved Stævning af 12te s. M. indanket her for Retten, der ved allerhøjeste Ordre af 1 Februar d. A. er bemyndiget til at tage dem under Paakendelse, uanset at Sagens Genstand ej maatte findes at udgøre summa appellabilis, og gaar den af Appellantinden her for Retten nedlagte Paastand ud paa, at den indankede Kendelse kendes ugyldig og den foretagne Udpantningsforretning ophæves, samt at Sagens Omkostninger tilkendes hende hos de Appelindstævnte. Disse have, skønt lovlig stævnedes, ikke givet Møde for Overretten.

Ifølge Sagens Oplysninger tilstillede Appellantinden i Januar Maaned 1905 Sognepræsten for Hørsholm Sogn Højtidsoffer, men fik det tilbagesendt af denne, hvorefter Hørsholm Skolekommission, under Paa-beraabelse af, at Appellantinden, der i sin Tid paa den skriftlige Begæring om Optagelse paa Listen over Vælgere til Menighedsraad havde betegnet sig som Medlem af »Det fri Kirkesamfund« og af den Grund ikke blev optaget paa Valglisten, ikke kunde betragtes som henhørende til Folkekirken, foranledigede, at der af de Appelindstævnte, Sogne-

raadet for Hørsholm Sogn, istedetfor bemeldte Offer i Medfør af Grundlovens § 77 blev paalignet hende Afgift til Skolevæsenet.

Appellantinden, der er døbt med den kristelige Daab, og som stadig regner sig som henbørende til Folkekirken, har nu bestridt Sogneraadets Ret til at paaligne hende denne Afgift, idet hun har gjort gældende, at den Omstændighed, at hun har angivet sig som Medlem af »Det fri Kirkesamfund«, der ifølge de for dette gældende Love har til Formaal at virke for fri religiøs Oplysning og for en Fortsættelse af den ved Luther indledede protestantiske Bevægelse, men som ikke afkræver sine Medlemmer noget Løfte, nogen Erklæring eller nogen Bekendelse af nogensomhelst Art, ligesaa lidt som der indenfor Samfundet foretages nogen kirkelig Handling som Daab, Altergang, Vielse, Begravelse eller Lignende, ikke kan hjemle Sogneraadet nogen Ret til at betragte hende som udtraadt af Folkekirken, idet hun ikke formener ved at være indtraadt i det nævnte Samfund at have forskertset sin Ret som Medlem af Folkekirken.

Da Appellantinden er døbt med den kristelige Daab og erklærer stadig at henregne sig til Folkekirken, og da den Omstændighed, at der er nægtet hende Optagelse paa Listen over Vælgere til Menighedsraad, ikke kan have afgørende Betydning udenfor selve dette Valgrets-spørgsmaal, og det ikke er oplyst, at hun ved at indtræde i det nævnte Kirkesamfund er traadt i et saadant Forhold til Folkekirkens Lære, at hun maa betragtes som udtraadt af denne, samt da hun har været villig til at erlægge de lovbestemte personlige Afgifter til Folkekirken, og det maa være uden Betydning, at Sognepræsten har remitteret det ham tilstillede Højtidsoffer, kunne de Appellindstævnte ikke anses for at have været berettigede til at paaligne hende den her omhandlede Afgift til Skolevæsenet, og idet Appellantindens Protest mod den begærte Udpantningsforretnings Fremme herefter vil være at tage til Følge, vil den foretagne Udpantningsforretning være at ophæve.

Sagens Omkostninger for Overretten ville de Appellindstævnte have at betale Appellantinden skadesløst.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 229. Højesteretssagfører Hansen

contra

Hans Kristian Petersen (Def. Lunn),

der tiltales for Brandstiftelse og Betleri.

Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 25 Marts 1908: Arrestanten Hans Kristian Petersen bør straffes med Tugthusarbejde i to Aar og i Erstatning til den odsherredske Brandassuranceforening betale 90 Kr. Saa bør han og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Sælærer til Aktor og Defensor, Sagfører Søberg og Prokurator Lunøe,

15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Maj 1908: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Overretssagfører Richter og Overretsprokurator Steinthal for Overretten, betaler Arrestanten Hans Kristian Petersen 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Kristian Petersen til Højesteretssagførerne Hansen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Dragsholm Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Kristian Petersen, der er født den 7 December 1861, sat under Tiltale for Brandstiftelse og Betleri.

Sagens Omstændigheder ere ifølge Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Efter at Arrestanten, der siden den 23 September f. A. som Fattiglem havde haft Ophold paa Holbæk Amts Tvangs- og Fællesarbejdsanstalt, en Dag i Februar d. A. uden Tilladelse havde forladt Anstalten, flakkede han i de derpaa følgende Dage om paa Landet, ernærende sig ved Betleri, indtil han den 3 Marts d. A. om Aftenen ankom til den Kroejer Lave Winther Lavesen tilhørende Kro, »Pindals Kro«, hvor han af Kroejerens Hustru erholdt Tilladelse til at tilbringe Natten i et Kammer i et Halvtagskur, der er sammenbygget med den til Kroen hørende Kørelade.

Da Arrestanten vidste, at han vilde blive eftersøgt og afleveret til Anstalten, besluttede han, der var ked af at være paa Anstalten og allerede ved sin Bortgang fra denne havde fattet den Plan at forøve Ildspaesættelse et eller andet Sted for derved at komme i en Straffeanstalt, allerede næste Dags Morgen at foretage Ildspaesættelse i Kammeret.

Efter at Arrestanten derpaa den næste Morgen var staaet op og havde forvisset sig om, at der ikke var Heste eller andre Dyr i Køreladen eller Skuret, løftede han Sengklæderne og Lagenerne henimod Væggen, saa at en Del af Sengehalmen blev fri, og ved Hjælp af en Tændstik antændte han derpaa Sengehalmen i den Hensigt, at Køre-

laden derved skulde nedbrænde, hvorefter han forlod Kammeret og gik ind i selve Kroen. Da han kort efter saa Ejeren af Kroen og dennes Karl løbe efter Vand, og da han deraf sluttede, at Ilden nu havde faaet fat, udtalte han uopfordret til dem, at det var ham, som havde paasat Ilden, for at Køreladen skulde nedbrænde. Det lykkedes Ejeren af Kroen og Karlen at faa Ilden slukket, saaledes at kun Sengklæderne, Sengehalmen og Sengestedet blev antændte, hvorimod der ikke gik Ild i selve Bygningen, idet kun Loftet over Sengen blev sværtet af Røg.

Skaden paa Løssøret er takseret til et Beløb af 90 Kr., medens Skaden paa Loftet ikke har kunnet ansættes til nogen Værdi.

For sit ovennævnte Forhold maa det billiges, at Arrestanten — der tidligere har været straffet ialt 10 Gange, derunder sidste Gang ved Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 29 Juli 1902 for Brandstiftelse efter Straffelovens § 281 med Tugthusarbejde i 2 Aar og 5 Gange for Betleri, sidste Gang ved nævnte Birks Politirets Dom af 22 Januar 1898 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 48 Dage — ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens §§ 282, 1ste Stk., og 281, 1ste Stk., jfr. § 46, og Lov 3 Marts 1860 § 3 under Et med en Straf af Tugthusarbejde i 2 Aar, og da Dommens Bestemmelse om — — den den odsherredske Brandassurancesforening tilkendte Erstatning 90 Kr., som det er paalagt Arrestanten at udrede, ligeledes tiltrædes, vil den i det Hele være at stadfæste.

Fredag den 26 Juni.

Nr. 204.

Højesteretssagfører Møldrup

contra

Hans Thorvald Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 April 1908: Arrestanten Hans Thorvald Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Cortsen, og Defensor, Overretssagfører Sinding, 20 Kr. til hver. Saa bør han og i Erstatning til Postvæsenet udrede 392 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 20 August 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 19—20.

Fredag den 26 Juni.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte
Hans Thorvald Nielsen til Højesteretssagførerne Møl-
drup og Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans
Thorvald Nielsen, der tiltales for Falsk, er født den 1 Maj 1876 og
anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 22 Juni 1897
efter Straffelovens § 264 og § 275, jfr. § 268, de to sidstnævnte Be-
stemmelser tildels sammenholdte med § 46, med Forbedringshusarbejde
i 2 $\frac{1}{2}$ Aar.

Arrestanten har derhos siddet arresteret fra den 5 Januar til den
21 Februar 1901 ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for at
have bedraget »Det forenede Dampskibsselskab« for ca. 92 Kr. ved
Hjælp af falske Efterkravsbeviser. Denne Sag sluttedes dog uden Til-
tale af Mangel paa fuldt Bevis.

Under nærværende Sag sigtes Arrestanten for at have besveget
Postvæsenet for 392 Kr. ved den 5 Oktober 1907 om Eftermiddagen
paa 11 forskellige Postkontorer i København og paa Frederiksberg at
indlevere eller lade indlevere 11 falske Postanvisninger og faa disse
betalt med henholdsvis 45, 35, 32, 32, 35, 32, 45, 26, 36, 36 og
38 Kr., ialt 392 Kr.

I saa Henseende er nærmere Følgende oplyst:

Efter at Postvæsenet til Politiet havde anmeldt, at der nævnte
Dag paa forskellige Postkontorer var udbetalt Beløb paa 11 Postanvis-
ninger, der var skrevne paa almindelige Postanvisnings-Blanketter og
forsynede med saadanne Paaskrifter, Numre og Stempler, at de toge
sig ud som ægte, kvitterede Postanvisninger, men som i Virkeligheden
ikke var indregistrerede som indleverede og indbetalte og altsaa heller
ikke havde været i Postvæsenets Besiddelse, før de var præsenterede

til Udbetaling, blev der anstillet nærmere Undersøgelse, hvorved det viste sig, at disse Anvisninger, der alle syntes skrevne med samme Haandskrift, var udstedte til fingerede Personer og forsynede med tilsvarende Kvitteringer.

Da det endvidere bemærkedes, at samtlige 11 Postanvisninger paa Forsiden var forsynede med det Stempel, der skulde forestille Udbringelses-Postkontorets Stempel, medens dette Stempel normalt af Postvæsenet anbringes paa Anvisningens Bagside, og kun, naar en Anvisning under Stemplingen ved en Fejltagelse er kommen til at ligge forkert, bliver aftrykt paa Forsiden, blev der — idet man tænkte sig, at Udfærdigeren mulig havde sendt en Postanvisning til sig selv for at have et Forbillede ved Falskneriets Udførelse — foretaget et Gennemsyn af de ca. 500 lokale Postanvisninger, der i første Uge af Oktober var indbetalte i Postdistrikt K, og det viste sig da, at der af disse kun var 3, paa hvilke nævnte Stempel var anbragt paa Forsiden.

Imidlertid var den ene af disse, lydende paa 14 Kr. 88 Øre, indleveret af en Mand, der samtidig havde indleveret en Del andre Postanvisninger, medens den anden, lydende paa 5 Kr. 33 Øre, var forsynet med en Postfunktionær-Underskrift, der ingen Lighed frembød med den tilsvarende Underskrift paa de falske Anvisninger.

Derimod viste den 3dje, lydende paa 2 Kr., sig at være afsendt den 3 Oktober 1907 til »Hr. Thor Nielsen, Ægirsgade 27, 5te Sal«, at være kvitteret af denne den 5te s. M. samt at være underskrevet af Postekspedient Niels August Møller med dennes utydelig skrevne Efternavn, hvilken Underskrift ganske saa ud, som om den kunde have tjent til Forbillede for den Postfunktionær-Underskrift, der i ensartet Form fandtes paa samtlige 11 Anvisninger.

Dertil kom, at der paa disse ligesom paa den søgte 2 Kr.-Anvisning fandtes en for Postekspedient Møller ejendommelig Afkrydsning paa den for Øre-Beløbet bestemte Plads.

Herefter blev Arrestanten, der havde Bopæl Ægirsgade Nr. 27, 5te Sal, og som i de senere Aar jævnlig har kaldt sig »Thor Nielsen«, anholdt.

Arrestanten har erkendt, at den nævnte 2 Kr.-Anvisning er modtaget og kvitteret af ham, men har under hele Undersøgelsen bestemt benægtet at være Gerningsmand til eller overhovedet at have noget Kendskab til det med Hensyn til de 11 Postanvisninger begaaede Falsk.

Imidlertid er yderligere Følgende oplyst:

Arrestanten har paa Spørgsmaal om, fra hvem den 2 Kr.-Anvisning hidrører, i det Hele givet noget undvigende Svar, men dog fastholdt, at den hidrørte fra en i en Smøge ved Nansensgade boende Mand ved Navn Andersen, der skyldte ham Beløbet. Det har dog ved anstillet Undersøgelse ikke været muligt at finde Nogen, paa hvem Arrestantens Opgivelser har kunnet passe, hvorhos Navnet paa Afsenderen af den nævnte Postanvisning i vedkommende Postkontors Indleveringsjournal er indført som »E. Poulsen«.

Overpostmester Mørck og cand. phil. Marer har som Skriftsagkyndige forklaret og med Ed bekræftet, at efter deres Overbevisning

ere alle de 11 falske Postanvisninger udfærdigede og kvitterede af samme Person, at Haandskriften paa de falske Anvisninger er den samme som paa Forsiden af den ægte 2 Kr.-Anvisning, samt at Haandskriften saavel paa Forsiden af den nævnte ægte Anvisning som paa alle de falske er Arrestantens.

Medens de øvrige af de Postfunktionærer, som Lørdag den 5 Oktober 1907 om Eftermiddagen have udbetalt de falske Anvisningers Beløb, under den travle Ekspedition ikke have lagt Mærke til, til hvem Beløbene udbetaltes, stiller det sig noget anderledes med Postfuldmægtig Signe Altese de Fine Bunkeslod og Postekspedient Asger Robertsen August Rogers.

Førstnævnte har nemlig dels nogle Dage efter, at Falsket var opdaget — hvilket for nogle Anvisningers Vedkommende skete allerede selve den 5 Oktober 1907 om Aftenen — givet et Signalement af den Person, til hvem hun paa Postkontor K 6 den paagældende Eftermiddag udbetalte en af de falske Anvisningers Beløb, hvilket Signalement passer paa Arrestanten, dels efter at have haft Lejlighed til at se Arrestanten flere Gange, bl. a. en Gang i kunstig Belysning, og medens han havde sin Hat paa, forklaret og med Ed bekræftet, at han efter hendes Overbevisning er identisk med den Person, til hvem Anvisningen er udbetalt, eller i hvert Fald med den Person, som samtidig med dens Udbetaling stod i Kontoret og blev ekspederet af hende.

Postekspedient Rogers har under Ed forklaret, at han vel ikke mindes Arrestantens Udseende, men derimod mindes, at den Person, der den 5 Oktober 1907 om Eftermiddagen i Postkontor K IX af ham fik en af de falske Anvisningers Beløb udbetalt, umiddelbart efter at dette var sket, indleverede et Brev til Frankering og Afsending, hvilket Brev bar Adressen: »poste restante, Kallundborg«. Det eneste Brev med saadan Adresse blev samme Aften af Postvæsenet udtaget af Kallundborgtoget og er senere aabnet i Retten. Det viste sig at være adresseret til »Joh. Petersen, Agent, Kallundborg, post restante« og at indeholde et Ud klip af 2det Tillæg til »Illustreret Familie-Journal« for den 19 November 1899. Efter de fornævnte Skriftsagkyndiges edelig bekræftede Erklæring er Brevets Udskrift efter deres Overbevisning skrevet af Arrestanten.

Der er derhos ved den i Arrestantens Bopæl foretagne Visitation fundet en Del Eksemplarer af »Illustreret Familie-Journal« samt Ud klip af denne, og blandt disse ogsaa et Eksempplar af 3dje Tillæg til nævnte Journal for den 19 November 1899.

Arrestanten har nægtet at kende noget til det heromhandlede Brev.

Yderligere er oplyst, at Arrestanten har Anlæg for Tegning og Kopiering, og at han i Tiden før Oktober 1907 har siddet meget smaat i det, hvortil kommer, at han har været ude af Stand til at oplyse, at han i Tiden fra den 5 Oktober 1907 til hans Anholdelse den 18 November s. A. har haft nogensomhelst nævneværdig lovlig Indtægt at leve af.

Da der efter alt saaledes Foreliggende i Forbindelse med det om Arrestantens Fortid oplyste ikke kan være Tvivl om, at det er Arrestanten, der har udfærdiget de 11 falske Postanvisninger og derved

forsynet dem dels med Kvitteringspaategninger, der indeholdt Efterligninger af Postekspedient Møllers Navn, og dels med Kvitteringspaategninger med fingerede Navne, vil han være at anse dels efter Straffelovens § 269, 2det Stk., dels efter dens § 268, jfr. § 275, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Mandag den 29 Juni.

Nr. 211. Højesteretssagfører Winther

contra

Søren Jensen Hansen (Def. Asmussen) og **Otto Emil Schandorff** (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 April 1908: Tiltalte Søren Jensen Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, og Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende udredes af det Offentlige. Tiltalte Otto Emil Schandorff bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og betale Aktionens øvrige Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Sinding, og til den for ham beskikkede Defensor, Prokurator Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson hver 50 Kroner, som udredes af Tiltalte Otto Emil Schandorff, og Højesteretssagfører Asmussen 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Søren Jensen Hansen, der er født den 20 Marts 1855, og Otto Emil Schandorff, der er født den 4 Oktober 1878, tiltales for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk.

Bortset fra en Tiltalte Schandorff, medens han aftjente sin Værne-

pligt, ikendt arbitrær Straf, er ingen af de Tiltalte fundne forhen straffede.

Ved Tiltalte Schandorffs egen Erkendelse og det isøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte, der i April Maaned 1907 blev ansat som Natportier i det af Medtiltalte ejede Hotel »Knapstedgaard«, Helgolandsgade — hvilket Hotel har nogle og tredive Værelser, hvoraf en Del Dobbeltværelser til en Pris af 3 $\frac{1}{2}$ à 5 Kroner — og som, efter at Politiet havde iagttaget, at Hotellet om Natten i ret stort Omfang søgtes af løsagtige Kvinder med forskellige Herrer, blev anholdt den 27 September s. A., har erkendt, at han i Tiden fra April til September har lukket mange forskellige Par ind i Hotellet og udlejet Værelser til dem, uagtet han var klar over, at de udelukkende søgte Hotellet for der at faa Lejlighed til Utugt. Det er navnlig i Tiden før og efter den egentlige Rejsesæson — altsaa navnlig Maanederne April, Maj, Juni og September — at denne Udlejning har fundet Sted i større Omfang. I September kom der saaledes tidt 2 à 3 Par pr. Nat, og om Søndagen et større Antal. Derimod have Hotellets Værelser i Juli og August i det Væsentlige kun været udlejede til virkelige Rejsende.

Tiltalte Schandorff har videre forklaret, at han, der alene var lønnet med Drikkepenge, kom ind paa at udleje Værelser til løsagtige Kvinder og deres Herrer dels for at tjene de dermed forbundne Drikkepenge — efter hans Opgivende 25 Øre à 1 Krone pr. Par — men dels og navnlig fordi han forstod Tiltalte Hansen saaledes, at denne gerne saa Værelserne udlejede, selv om det kun kunde ske paa denne Maade, og Tiltalte har i saa Henseende nærmere forklaret, at Tiltalte Hansen vel ikke har fremsat udtrykkelige Udtalelser i den Retning, men at Tiltalte har sluttet sig til, hvad der var Medtiltaltes Ønske dels deraf, at Tiltalte undertiden har indladt saadanne Par i Medtiltaltes Overværelse uden Protest fra dennes Side, dels deraf at Medtiltalte selv enkelte Nætter har overtaget Nattjenesten, og efter at der i saadanne Nætter har været godt Besøg af Par, har sagt til Tiltalte, at der kunde han se, at Værten selv kunde faa Hotellet fuldt, hvilket Tiltalte har opfattet som en Opfordring til Efterligning.

Tiltalte Hansen har imidlertid paa disse Punkter benægtet Rigtigheden af Tiltalte Schandorffs Forklaring og hævdet, at han for sit Vedkommende vel undertiden har udlejet Værelser til Par, med Hensyn til hvilke han nærede Tvivl om Rigtigheden af deres Udsagn om at være Ægtefolk, men aldrig har udlejet Værelser til Par, om hvilke han var paa det Rene med, at de alene ønskede at leje Værelse for der at bedrive Utugt, samt at han ej heller har billiget, at saadant skete, men tværtimod advaret Medtiltalte om at passe paa, at saadant ikke fandt Sted.

Skønt det nu synes lidet rimeligt, at en Udlejen af Værelser til løsagtige Kvinder skulde kunne finde Sted i det Omfang, hvori det her maa antages at være sket, uden at Tiltalte som Vært har været vidende derom og kunde have forhindret det, om han havde villet, og skønt der er afgivet forskellige Vidneforklaringer, der i nogen Grad støtte Tiltalte Schandorffs Forklaring om Medtiltaltes Forhold, findes det dog betænkeligt paa det Foreliggende at anse det for fuldt bevist, at Til-

talte Hansen har gjort sig skyldig i det Forhold, hvorfor han tiltales.

Herefter vil Tiltalte Schandorff være at anse efter Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage — — — medens Tiltalte Hansen vil være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 101. Entreprenør P. Hansen (Ingen)

contra

Gaardejer Christian Olsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Entreprenør P. Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 102. Entreprenør P. Hansen (Ingen)

contra

Gaardejer Christian Hansens Enke (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Entreprenør P. Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 114. **Entreprenør P. Hansen (Ingen)**
 contra
 Fabrikejær P. Nielsen (Møldrup).

Højesterets Dom.

Appellanten, Entreprenør P. Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Fabrikejær P. Nielsen, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 238. **Overretssagfører Ivan Kondrup**
 contra
 Louis Julius Kristian Nielsen (Def. Asmussen),
 der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Maj 1908: Tiltalte Louis Julius Kristian Nielsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Nyholm og Defensor, Prokurator Nissen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Louis Julius Kristian Nielsen til Overretssagfører Kondrup og Højesterets'sagfører Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Louis Julius Kristian Nielsen, der er født den 6 Juni 1876 og ikke er funden forhen straffet, tiltales for Bedrageri og Falsk.

Tiltalte, der fra Januar 1904 til den 23 Marts 1907 har været provisionslønnnet Agent for Firmaet M. S. Nebelong & Co. og fra 1ste April 1907 til medio August s. A. provisionslønnnet Agent for »Aktieselskabet Theodor Møllers Olieraffinaderi«, og som ved sin Fratræden ifølge disse Firmaers Opgørelse var i en Gæld til dem af henholdsvis mindst ca. 3000 Kr. og ca. 700 Kr., sigtes af dem for i stort Omfang at have indsendt skriftlige Ordre, der dels var ligefrem falske, dels var forfalskede, dels endelig var fremkomne derved, at Tiltalte havde bevæget En eller Anden til at sætte sit Navn under en udfyldt Ordreseddel og derefter selv uden Bemyndigelse fra den Paagældende havde udfyldt og indsendt den.

Der er under nærværende Sag anstillet nærmere Undersøgelse med Hensyn til 16 saadanne Tilfælde, hvorved Følgende er fremkommet:

Tiltalte har erkendt, at han, efter at han i Maj 1905 under et Besøg paa Ørbæk Maskinfabrik havde faaet Fabrikant Bornes Underskrift paa en med Blyant skreven Ordre paa en Tønde Olie, i hvilken Ordre Borne, der ikke vilde være bunden til at aftage Olien indenfor en bestemt Frist, havde faaet det efter Ordene »efter skriftlig Ordre« tilføiede Aarstal »1905« overstreget, har paa egen Haand udvisket det overstregede Aarstal 1905 og uden Bornes Vidende og Villie paany indført dette Aarstal paa Ordresedlen.

Tiltalte, der yderligere har forklaret, at han gjorde dette for at undgaa Vanskeligheder fra Firmaet M. S. Nebelong & Co.s Side paa Grund af den virkelige Ordres Ubestemthed, men som iøvrigt vil have forstaaet paa Borne, at denne vilde faa Brug for Olie i Løbet af en 2—3 Maaneder, har ved denne Ordres Indlevering faaet godskrevet en Provision af 8 Kr. 50 Øre.

Tiltalte har endvidere erkendt, at han paa en af Møller H. P. Jensen af Aarup den 8 Februar 1905 underskrevet Ordre paa $\frac{1}{2}$ Td. Olie uden Jensens Vidende og Villie efter Ordene »sendes efter nærmere Ordre fra Hr. Møller H. P. Jensen« har indføjjet: »i 1905«, inden han afleverede Ordren til sit Firma.

Endelig har Tiltalte erkendt, at han, der den 31 Oktober 1904 til Møller Peter Larsen af Roskilde solgte 1 Td. Olie til senere Løring paa det af Larsen udtrykkelig stillede Vilkaar, at »dersom Møllen forpagtes bort, annulleres Ordren«, hvilke Ord optoges i den skriftlige Ordre, inden Larsen underskrev denne, uden Larsens Vidende og Samtykke har udvisket denne Tilføjelse, hvorved Ordren kom til at tage sig ud som ubetinget, hvorefter han har indsendt Ordren til M. S. Nebelong & Co.

Frømedes er oplyst, at Tiltalte til samme Firma har indsendt følgende skriftlige Ordre, som de Personer, hvis Navne findes paa Ordrene, have nægtet at vedkende sig:

En Ordre af $\frac{30}{3}$ 1906 paa $\frac{1}{2}$ Td. Olie fra Bekker Petersen af Gilleleje.

En Ordre af samme Dato paa $\frac{1}{2}$ Td. fra Skipper S. Nielsen af Gilleleje.

En Ordre af $11/6$ 1906 paa 100 Pd. Lim fra N. P. Holm af Middelfart.

En Ordre af $7/6$ 1906 paa 2 Tdr. Olie fra Skipper Chr. Hyttel.

En Ordre af $26/10$ 1905 paa $3/2$ Tdr. Olie fra Skipper Chr. Madsen af Frederikshavn.

En Ordre af $29/9$ 1905 paa $3/2$ Tdr. Olie fra Skipper J. Nielsen af Frederikshavn.

En Ordre af s. D. paa $3/2$ Tdr. Olie fra Skipper A. Larsen af Frederikshavn.

En Ordre af $22/6$ 1905 paa $3/2$ Tdr. Olie fra Skipper C. Jensen af Frederikshavn.

En Ordre af $11/8$ 1905 paa $3/2$ Tdr. Olie fra Skipper Johan Christiansen af Frederikshavn.

En Ordre af s. D. paa $3/2$ Tdr. Olie fra Skipper C. J. A. Christensen af Frederikshavn.

Af de Personer, til hvem der ved de paagældende Underskrifter maa antages at være sigtet, har Snedkermester Niels Peter Holm som Vidne forklaret, at han husker, at han en Dag — kort forinden han modtog et den 15 Juni 1906 dateret Brev fra Nebelong & Co., hvori det takker for en hos dets Rejsende L. Nielsen gjort Bestilling af 100 Pd. Lim — havde Besøg af en Person, der rejste for et Firma og tilbød Lim, og som formentlig maa have været Tiltalte, samt at han (Holm) ikke købte Lim af den paagældende Rejsende, hvorimod han efter dennes Anmodning skrev sit Navn paa en Seddel, som den Rejsende kaldte en Kopi, for at den Rejsendes Firma kunde se, at han havde besøgt ham. Holm har videre forklaret, at han ikke ved, om der stod noget paa Sedlen, og ej heller ved, om det er den samme Seddel, han skrev paa, der er forevist ham i Retten, men at Navnet — hvorom det skal bemærkes, at det staar midt paa Sedlen og ikke forneden paa den dertil bestemte Plads under det trykte Ord »Godkendt« — ganske ligner hans egen Underskrift.

Da imidlertid Holm har ændret sin første Forklaring til, at han i hvert Fald ikke kan erindre at have købt Lim af Tiltalte, og hans Forklaring derhos er ubeediget, vil der ikke paa det Foreliggende kunne statuere noget strafbart Forhold fra Tiltaltes Side med Hensyn til den med Holms Navn forsynede Ordreseddel.

Skipper Johan Marinus Christiansen har under Ed forklaret, at han ikke har givet Tiltalte den paa den foreliggende Ordreseddel af 11 August 1905 indeholdte Bestilling, hvorimod han mindes, at en Person, der formentlig var Tiltalte, i Sommeren 1905 har tilbudt ham Olie fra Nebelong & Co., hvad han dog afslog, samt at han, da Personen bad ham om at skrive sit Navn paa en Seddel til Oplysning ved mulig senere Handeler, skrev sit Navn paa et Stykke rent Papir. Det skal herved bemærkes, at Underskriften paa den heromhandlede Ordreseddel ganske ligner Skipper Christiansens Haandskrift.

Skipper Johan Christian Hyttel af Sæby har edelig forklaret, at da han en Dag i Sommeren 1906 stod ved Havnen i Esbjerg udenfor sin Kutter, kom et ungt Menneske, der maa have været Tiltalte, hen til ham, indlod sig i Snak med ham og derefter spurgte, om han ikke kunde sælge ham Olie. Hyttel svarede hertil Nej. Under den fort-

satte Samtale kom Personen frem med en Bog, som han havde i Lommen, og bad ham om at skrive sit Navn paa et Blad i denne Bog, hvilket Hyttel, der troede, at Manden blot vilde have hans Navn og Adresse, ogsaa gjorde. Der var vistnok skrevet noget med Blyant paa det paagældende Blad i Bogen, men hvad det var, kunde Hyttel, der ikke havde sine Brillor ved Haanden, ikke se.

Under den videre Samtale blev Hyttel betænkelig overfor Mandens Paatrængenhed, og han gantog derfor 2 Gange til Manden, at han ingen Olie vilde have, hvortil Manden svarede, at han skulde heller ingen faa. Nogen Tid efter modtog Hyttel et Brevkort fra Firmaet Nebelong & Co., der takkede for Ordren, og Hyttel skrev da til Firmaet, at han ingen Olie havde bestilt.

Skipperne Bekker Petersen og Svend Nielsen af Gilleleje og Skipperne Christian Madsen, Jacob Christian Nielsen, Christian Jensen, kaldet Rønne, og Christian Johan Adolf Christensen, alle af Frederikshavn, have edelig forklaret, at de aldrig have bestilt Olie hos Firmaet Nebelong & Co. og hverken selv have underskrevet eller bemyndiget nogen Anden til for dem at underskrive de ovennævnte Ordresedler, medens iøvrigt nogle af Skipperne have forklaret, at de overhovedet aldrig have forhandlet med Tiltalte om Køb af Olie, medens andre af dem have forklaret, at Tiltalte vel har tilbudt dem Olie, men har faaet Afslag.

Endelig har Skipper A. Larsen af Frederikshavn under en mod ham af Firmaet Nebelong & Co. anlagt civil Sag edelig fralagt sig sin Underskrift paa den paagældende Sluttedel, hvorimod han ikke er afhørt under nærværende Sag, idet han ved Forhørets Optagelse var paa Søn.

Under Hensyn til de saaledes foreliggende overensstemmende Forklaringer angaaende de tidtomtalte 9 Ordre, i Forbindelse med, hvad der ovenfor er oplyst om Tiltaltes Adfærd, findes der at maatte gaas ud fra, at Tiltalte — uanset sin Benægtelse heraf — har skaffet sig de paagældende Underskrifter paa uregelmæssig Maade og har indsendt Ordrene til Firmaet Nebelong & Co., med Bevidsthed om, at de Vedkommende i Virkeligheden ingen saadanne Bestillinger havde gjort, og at Tiltalte saaledes herved i hvert Fald har gjort sig skyldig i et efter Straffelovens § 251 strafbart Forhold.

Med Hensyn til en af Tiltalte i Maj 1907 til Aktieselskabet Theodor Møllers Olieraffinaderi indsendt Ordre paa 2 Tdr. Olie fra Skipper Jens Georg Jensen af Harboøre, har bemeldte Skipper som Vidne først bestemt benægtet, at Underskriften hidrørte fra ham, ligesom han har benægtet overhovedet at have gjort en saadan Bestilling eller at kende noget til Tiltalte. Senere har han imidlertid bl. a. under Hensyn til, at Underskriften paa Ordresedlen ligner hans Haandskrift, erklæret, at han ikke bestemt tør benægte, at Underskriften hidrører fra ham.

Med Hensyn til en af Tiltalte i 1907 til samme Firma indsendt Ordre paa 1½ Td. Olie til Hakkemose Teglværk, underskrevet med Navnet August Nielsen som Køber, har Fyrbøder ved nævnte Teglværk Hans Peter August Nielsen edelig forklaret, at han vel har underskrevet Ordresedlen, men udelukkende er foranlediget dertil derved, at Tiltalte, da denne tilbød Olie, og Nielsen henviste ham til Teglværkets Direktør, erklærede, at han allerede havde talt med Direktøren, og at

denne havde henvist ham til Nielsen og sagt, at Nielsen skulde afgøre, om der skulde købes Olie eller ej.

Tiltalte, der har forklaret, at han ikke har talt med Direktøren, har benægtet at have udtalt sig overfor Nielsen som af denne angivet.

Med Hensyn til en af Tiltalte i April 1907 til samme Firma indsendt Ordre paa 1 Td. Olie fra Skipper B. A. Bendtsen af Gilleleje, underskrevet med Navnet »B. A. Bendtsen« som Køber, har bemeldte Skipper Bent Andersen Bendtsen edelig forklaret, at han kender Tiltalte derfra, at han i 1906, medens Tiltalte rejste for Firmaet Nebelong & Co., har købt Olie af ham, og at Tiltalte i 1907 atter vilde sælge ham Olie, men Bentsen har samtidig nægtet at have købt Olie af Tiltalte i 1907 og bestemt nægtet at have underskrevet fornævnte Bestillingsseddel eller overhovedet at have set den før.

Medens det nu med Hensyn til de Skipper Jensen og Hakkemose Teglværk vedrørende Bestillingssedler findes betænkeligt at statuere, at Tiltalte har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, findes der med Hensyn til den af B. A. Bendtsen underskrevne Bestillingsseddel at maatte gaas ud fra, at Forholdet er det samme som med Hensyn til de ovennævnte 9 til Nebelong & Co. indsendte Bestillingssedler.

Tiltalte vil herefter være at anse dels efter Straffelovens § 274, jfr. § 268, dels efter § 251, disse §§ sammenholdte med midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Hermed endte første ordinære Session.

Første Ekstrasession.

Mandag den 27 Juli.

Nr. 249. Højesteretssagfører Bagger

contra

Laurits Christian Christensen Bach (Def. Bülow),

der tiltales for Vold imod sin Ægtefælle.

Thisted Købstads Ekstraræts Dom af 13 Maj 1908: Arrestanten Laurits Christian Christensen Bach bør hensættes til Tvangsarbejde i 4 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Thomsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Bendixen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juni 1908: Arrestanten Laurits Christian Christensen Bach bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laurits Christian Christensen Bach til Højesteretssagførerne Bagger og Bülow 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Laurits Christian Christensen Bach, der er født i Aaret 1868, sat under Tiltale for Vold mod sin Ægtefælle.

Arrestanten har en Gang tidligere, nemlig for nogle Aar siden, været anholdt som sigtet for Mishandling af sin Hustru, Petrine Larsen, med hvem han i Aaret 1895 indgik Ægteskab, og med hvem han siden har samlevet; men den paagældende Undersøgelse sluttedes uden Aktion, som det maa antages paa hendes Forbøn. Iøvrigt ses han ikke tidligere at have været tiltalt eller straffet.

Angaaende det Arrestanten nu paasigtede Forhold har hans Hustru afgivet en Forklaring, der gaar ud paa Følgende:

Paaskelørdag den 18 April d. A., da hun paa Kæmnerkontoret i Thisted havde hævet en Arrestanten, der modtager regelmæssig Fattigunderstøttelse, tilstaaet ugentlig Pengehjælp af 5 Kr., forlangte han om Aftenen ved sin Hjemkomst at se dette Beløb. Hun havde imidlertid allerede da udgivet 3 Kr. til Indkøb af Brød og Margarine, og af Frygt for at Arrestanten, der i den sidste Uge, naar undtages et lille Stykke Flæsk, intet havde bragt hjem af sin Fortjeneste, skulde tilægge sig de 2 Kr., som hun endnu havde i Behold, foregav hun overfor ham, at hun havde købt Fødevarer for alle Pengene. Hertil ytrede Arrestanten, at det var Løgn, hvornæst han gentagne Gange slog hende, der var gaaet i Seng, med knyttet Næve i Hovedet og i Nakken.

Paaskedags Morgen forlangte Arrestanten atter at se det omhandlede Pengebeløb, og da hun ligeledes denne Gang svarede, at hun havde anvendt det til Indkøb af Fødevarer, tilføjede han hende i Løbet af Formiddagen paany en Mængde Slag med knyttet Næve, dels i Hovedet, dels paa Kroppen.

Samme Dag ved Middagstid, paa hvilket Tidspunkt han i Hjemmet havde drukket lidt over en Flaske Brændevin, slog og stødte han, da hun i Køkkenet var ifærd med at lave Mad, til hende, samt kastede

hende omkuld, hvorpaa han, som havde Turistsko paa, flere Gange sparkede hende paa Kroppen og tilsidst i det venstre Øje. Efter at Arrestanten dernæst under Middagsmaaltidet havde slaaet Tallerkener og Kopper i Stykker, samt slaaet Maden i Hovedet paa hende og hen paa Vægge og Døre, saa at hun og Børnene ingen Mad fik, vedblev han i Løbet af Eftermiddagen at gøre Spektakler og være ubehagelig, og ved Firetiden kastede han hende endelig om paa en Seng og slog hende over Ben og Hoffer med en Stol, hvilket foranledigede hende til at paakalde Politiets Hjælp.

Arrestantens Hustru blev den 20 April d. A. undersøgt af vedkommende Embedslæge, der om Resultatet af Undersøgelsen har afgivet en under Sagen fremlagt Erklæring af samme Dato, hvori det udtales: at der fandtes en ved Blodudtrædning foranlediget betydelig Svulst paa venstre Øjelaag, særlig nedre, samt paa en Del af venstre Kind, at der under venstre Skulderblad var lidt Svulst og stærk Ømhed, uden at noget Brud af Ribben dog med Sikkerhed lod sig konstatere, og at der paa højre Skinneben fandtes en ca. 15 Ctm. lang Blodudtrædning. Det bemærkes derhos i Erklæringen, at Læsionerne, der var tilføjede med betydelig Kraft, angaves at være meget smertefulde, hvad der ikke var Grund til at betvivle, men at de antagelig ikke vilde efterlade blivende Følger. I en yderligere Erklæring af 7de Maj d. A. har Embedslægen derhos udtalt, at Følgerne af Mishandlingen endnu ikke da var ganske svundne, men at de ikke vilde efterlade varig Mên.

Arrestantens Hustru forklarede ved sit Møde i Retten den 23de April d. A., at hun i flere Dage havde lidt af Smerter i Øjet, men at disse nu havde fortaget sig, at Blodudtrædningen paa hendes højre Skinneben ikke længere forvoldte hende Smerter, og var ifærd med at fortage sig, men at hun endnu, især naar hun trak Vejret dybt, var øm under venstre Skulderblad, uden at hun dog troede, at der fandtes noget Brud paa Ribben. I et den 30 s. M. afholdt Forhør erklærede hun imidlertid, at hun i det Væsenlige havde forvundet Følgerne af den mod hende udøvede Vold.

Arrestanten har erkendt, at han ved de af hans Hustru ommeldte Lejligheder har slaaet hende med knyttet Næve og sparket hende og derunder tilføjede hende de i Lægeerklæringen anførte Læsioner, hvorimod han ikke mindes, men dog ikke tør benægte, at have kastet hende om paa Gulvet. Ej heller kan han huske og tror ikke, at han har kastet hende om paa en Seng og slaaet hende med en Stol. Iøvrigt gaar hans Forklaring ud paa, at Grunden til, at han forgreb sig paa hende, ikke var den af hende angivne, men derimod Vrede over, at hun gentagne Gange fremkom med Hentydninger til, at han havde gjort sig skyldig i Ægteskabsbrud, en Beskyldning, der efter hans Fremstilling er ubegrundet.

Da imidlertid Rigtigheden af den af Arrestantens Hustru afgivne Forklaring bestyrkes ved de af Ægteparrets 12-aarige Datter Nielsine og 7-aarige Søn Søren givne Fremstillinger, af hvilke Nielsines Forklaring bl. a. gaar ud paa, at hun, der Paaskedag saa godt som hele Tiden vil have været i samme Stue som sin Moder, ikke har hørt Moderen sige noget til Arrestanten, der kunde drille ham eller fremkalde hans Hidsighed, findes der ikke Følge til at betvivle, at hun har

været Genstand for de af hende angivne Voldshandlinger fra Arrestantens Side, ligesom der ej heller efter det Foreliggende er tilstrækkelig Grund til at antage, at hun har givet Arrestanten rimelig Anledning til bemeldte Voldshandlinger, og Arrestanten vil herefter for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 202, jfr. § 203, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Nr. 228. Højesteretssagfører Bagger

contra

Christian Peter Christiansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 8 April 1908: Arrestanten Christian Peter Christiansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og i Erstatning til Cyklehandler Axel Holm i Nørresundby betale 175 Kr. Saa udreder Arrestanten og alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjølgaard, 15 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Maj 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Peter Christiansen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Christian Peter Christiansen sat under Tiltale for Tyveri og Bedrageri.

Arrestanten er født i Aaret 1884 og har tidligere været anset ved Lysgaard m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 30 Januar 1903 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Hornum Herreds Ekstrarets Dom af 17 Maj 1905 efter Straffelovens § 251 ligeledes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Silkeborg Købstads og Birks Ekstrarets Dom af 27 Juli s. A. efter Straffelovens §§ 251 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ved Overrettens Dom af 13 November samme Aar efter Straffelovens §§ 230, 2det Stk., 251 og 257 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved en saakaldet Lejekontrakt af 15 Juni f. A. lejede Arrestanten, som den Gang havde Arbejde paa Gaarden Engholm ved Nørresundby, af »Nørresundby Cykle- og Vaabenforretning«, der repræsenteredes ved Forretningsbestyrer Axel Holm i Nørresundby, en ny Cykle, saaledes at denne, efter hvad der maa antages, skulde overgaa til at være hans Ejendom, naar han havde betalt den betingede Lejesum 175 Kr., og saaledes, at han som første Afdrag paa Lejen overdrog Udlejeren en brugt Cykle for den paa samme satte Værdi 75 Kr.

Bemeldte brugte Cykle, der var mærket »Sejr« Nr. 66515, solgte Forretningsbestyrer Holm faa Dage senere til en Tredjemand; men da denne en Dag — som det maa antages i første Halvdel af Juli Maaned f. A. — paa Cyklen kørte over Pontonbroen ved Aalborg, blev han standset af Cyklehandler Jens Anton Jensen i Aalborg, der genkendte Cyklen som identisk med en Cykle, han den 3 Juni f. A. havde solgt paa Lejekontrakt til Arbejdsmand Alexander Anton Lovinus Andersen, og som, efter hvad Andersen havde meddelt ham, var bleven bortstjaalet paa Hestemarkedet i Hjallerup den 4 Juni f. A.

Idet Mistanken for at have begaaet det paagældende Tyveri blev henledet paa Arrestanten, der, som meldt, den 15 Juni f. A. havde været i Besiddelse af Cyklen, indleddedes der en Undersøgelse mod ham, og under denne har foranførte Arbejdsmand Andersen, dennes Broder, Sømand Frederik Valdemar Vilhelm Andersen, og Arbejdsmand Peter Christensen Uldal, alle af Vejgaarden, overensstemmende forklaret Følgende:

Da de om Aftenen den 4 Juni f. A. gik henimod Hjallerup Kro og herunder saa sig om efter et Sted, hvor Alexander Andersen og Peter Uldal — der medførte Cykler — kunde anbringe disse, medens de gik ind i Kroen, traf de Arrestanten, der gav dem Anvisning paa at sætte Cyklerne ind i Laden, og efter at de med Arrestantens Bistand havde anbragt dem dersteds, gik de alle 4 ind i Kroen, hvor de hver nød en Flaske bayersk Øl, som Peter Uldal betalte.

Da Arrestanten havde drukket sit Øl, forlod han Krostuen, hvortil han dog kort efter vendte tilbage, men som han atter forlod inden de 3 Andre, og da disse efter en kort Tids Ophold i Kroen gik ud for at hente Cyklerne, viste det sig, at Alexander Andersens Cykle var forsvunden, hvorhos Arrestanten intet Steds var at finde.

Arrestanten har vedholdende benægtet at have stjaalet Cyklen, idet han nærmere har forklaret, at han har erhvervet den paa Hjalle-

rup Marked ved Byttehandel med en ham iøvrigt ukendt Person, der, saavidt han ved, hedder Lund og er hjemmehørende i Aalborg, og ligeledes har han benægtet at have været sammen med de nævnte 3 Vidner i Hjallerup paa Markedsdagen. Da imidlertid Vidnerne edelig have bekræftet Rigtigheden af deres Forklaringer, samt naar henses til, at det ikke har været muligt at tilvejebringe nogensomhelst Oplysning om den Person, af hvem Arrestanten vil have tilbyttet sig Cyklen, at Arrestanten under Sagen paa flere Punkter har afgivet vakkende og, som det maa antages, løgnagtige Forklaringer, og at Alexander Andersen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Cyklen og behørig godtgjort sin Ejendomsret til denne, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten, hvis Fortid taler imod ham, for uhjemlet Besiddelse af Cyklen, efter Omstændighederne som Tyv.

Cyklen er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 75 Kr. udleveret Ejeren, hvorhos saavel Cyklehandler Jensen som Arbejdsmand Andersen have frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

Efter at Arrestanten, som meldt, ved den ovennævnte Kontrakt af 15 Juni f. A. havde lejet en Cykle, fik han den 17 s. M. Afregning med Ejeren af Engholm, hvorpaa han nogle Dage senere forlod Gaarden og rejste til Tyskland, hvor han efter sin Forklaring fik Tjeneste hos en Hestdressør Haberjan i Bremen, og hvor Cyklen, efter hvad han videre har forklaret, gik itu, hvorefter han satte den ind hos en Smed Dammann i Basbeck.

Medens det nu ikke imod Arrestantens Benægtelse vil kunne statures, at Arrestanten har modtaget Cyklen i den Hensigt at tilegne sig den uden at betale den betingede Lejesum, maa det derimod — naar henses til, at hans Forklaring om det i Tyskland passerede, efter hvad der under Sagen er oplyst, maa antages at stride mod Sandheden, samt at han forlod Danmark paa ubestemt Tid uden at underrette Udlejeren af Cyklen herom eller om, hvor han agtede sig hen — anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at han, i hvert Fald den Gang han afrejste til Tyskland, har paa saadan svigagtig Maade, at rette Ejers Ejendomsret derved kunde gaa tabt, tilegnet sig den oftnævnte Cykle.

Forretningsbestyrer Holm har under Sagen paastaet Arrestanten tilpligtet at betale en Erstatning af 175 Kr., og denne Paastand er ved Underretsdømmen tagen til Følge, saaledes at Erstatningen er tilkendt Holm.

Endelig maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der i Slutningen af Marts Maaned f. A. af Maskinfabrikant Carl Johan Nielsen af Svenstrup havde lejet en — af Nielsen til en Værdi af 20 Kr. ansat — Cykle, ikke har tilbageleveret Nielsen denne, hvorimod han den 3dje eller 4 Juni f. A. har solgt den til Tjenestekarl Peder Bendtsen af Nøvling Hede for 1 Kr. 50 Øre eller 1 Kr. 75 Øre, som han maa antages at have erholdt kontant udbetalt.

Nielsen har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten.

For de af Arrestanten saaledes udviste Forhold er han ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens §§ 231, 1ste Lød, og 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger og den Forretningsbestyrer Holm tilkendte Erstatning ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 233. Højesteretssagfører Møller
 contra
 William Bartley eller William Henry Bartley (Def. Halkier),
 der tiltales for Tyveri.

Frederiksteds Jurisdiktions Ekstrarets Dom af 23 Januar 1908: Arrestanten William Bartley eller William Henry Bartley og Tiltalte Lætitia Daniel, født Williams, bør at hensættes, Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 48 Timer. Saa udreder Arrestanten alle af Aktionen flydende Omkostninger, dog at Tiltalte in solidum med ham tilsvarende en Fjerdedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Marts 1908: Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Edv. Christensen og Busch, betaler Arrestanten William Bartley eller William Henry Bartley, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden nedsættes til 1 Aar, og at de Aktor og Defensor for Overretten tillagte Salærer bestemmes til 20 Francs for hver.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar og de Overretssagførerne Edv. Christensen og Busch tilkommende Salærer til 20 Francs til hver. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte William Bartley eller William Henry Bartley til Højesteretssagfører Møller og Advokat Halkier 50 Francs til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksteds Jurisdiktions Ekstraret hertil indankede Sag er den paa Nevis fødte Arrestant William Bartley eller William Henry Bartley, hvis opgivne Alder af 25 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, og som ved ovennævnte Jurisdiktions Politirets Dom af 12 Juni f. A. i Medfør af Frdn. 11 April 1840 § 30 er bleven straffet med simpelt Fængsel i 14 Dage, aktioneret for Tyveri.

I 1ste Instans angik Sagen tillige en for Hæleri tiltalt Kvinde, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket her for Retten.

Ved sin egen med det iøvrigt under Sagen Oplyste stemmende Tilstaaelse er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Medens han var Hestepasser paa Plantagen »Little la Grange«, tog han en Morgen i Begyndelsen af August eller September 1906, medens den der ansatte Bestyrer Heibrock badede, i tyvagtig Hensigt dennes Nøgleknippe ud af Lommen i hans Benklæder, der hang frit fremme i hans Soveværelse, hvortil Arrestanten havde Adgang, og begav sig dermed til det uafsaasede Kontor, hvor han med en af Nøglerne aabnede en Skrivebordsskuffe og derfra stjal 3 Hundrede-francsedler og et til 50 Francs vurderet Guldur, alt tilhørende Heibrock.

Den 19 November forrige Aar, da Arrestanten ikke længere var i Tjeneste paa Plantagen »Little la Grange«, besluttede han for at skaffe sig og den ovennævnte Kvinde Penge til at købe en Hest at bestjæle Ejeren af bemeldte Plantage, Planter Lawaetz. I den Anledning begav han sig Natten mellem den 19de og 20de samme Maaned til nævnte Plantage, hvor han ankom ved Midnatstid. Han, der fra sin Tjeneste der vidste, at Døren fra Gaarden til Spisekammeret ikke kunde aflaaes, begav sig gennem denne Dør ind i Huset og ind i Kontoret.

Ved at afstryge Tændstikker, som han, naar de var udbrændte, puttete i Lommen, fandt han et derværende Skab, hvori han vidste, at Lawaetz plejede at gemme sine Penge, og med en medbragt Sukkerøkse (»Bill«) gravede han den Fals, hvori Gækken i Laasen for Skabets ene Halvdel greb ind, ud, saaledes at han fik den paagældende Halvdel af Skabet aabnet, uden at Laasen, der, hvad der var ham bekendt, ringede, naar den aabnedes, kom til at ringe.

Han udtog derefter af Skabet en derstaaende Pengekasse af Jernblik, hvormed han fjernede sig ad den Vej, han var kommen. Udenfor Huset brød han bag nogle Kreaturfolde Kassen op ved Hjælp af Øksen og udtog af den dens kontante Indhold, 100 Frc. i Sølv og 80 Frc. i 10-Francsedler, hvormed han begav sig bort, idet han stillede Kassen op paa Foldens Mur.

For sit omhandlede Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Forordning 11 April 1840 § 1 med en Straf, der passende findes bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, som rettelig ere paalagte Arrestanten, forsaavidt angaar en

Fjerdedel af dem solidarisk med den ovennævnte Medtiltalte, for Arrestantens Vedkommende billiges, vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Tirsdag den 28 Juli.

Nr. 239. Højesteretssagfører Winther
 contra
 Søren Jelle Sørensen (Def. Møller),
 der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Maj 1908: Arrestanterne Søren Jelle Sørensen og Jens Anton Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Tegner og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Sørensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Jelle Sørensen til Højesteretssagførerne Winther og Møller 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Søren Jelle Sørensen og Jens Anton Jensen for Forsøg paa Tyveri, Arrestanten Jensen tillige for Overtrædelse af Straffelovstillæg 1 April 1905 § 8 samt Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Sørensen er født den 8 November 1880 og senest anset: ved Rettens Dom af 5 August 1905 efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 54, § 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46 og tildels § 54, og Straffelovens § 238 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar.

Arrestanten Jensen er født den 4 Maj 1885 og anset:

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 19 Februar d. A. Kl. 3 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag anholdtes Arrestan-

terne i Ejendommen St. Pederstræde Nr. 24, hvor de kort forinden var bleve antrufne paa Loftsgangen i Kvistetagen under mistænkelige Omstændigheder.

Arrestanterne nægtede i Begyndelsen begge at have gjort sig skyldige i noget Ulovligt og paastod, at de var gaaet op paa Kvisten for at træffe en Person, hos hvem Arrestanten Jensen havde nogle Kroner tilgode, og som de antog boede i den paagældende Ejendom.

Efter at have afgivet vaklende Forklaringer tilstod Arrestanten Jensen i et den 28 Februar d. A. afholdt Forhør, at han i tyvagtig Hensigt havde indfundet sig i den paagældende Ejendoms Kvistetage samt at han af denne Grund medbragte en Dirk og et Brækjern, som han imidlertid inden sin Indbringelse til Politistationen saa Lejlighed til at kaste fra sig paa en Retirade, hvor de kort efter fandtes.

Arrestanten Sørensen har derimod vedblivende fastholdt sin oprindelige Forklaring, idet han gør gældende, at han kun fulgte med Jensen for at gøre denne Selskab, og ikke havde nogen Tanke om, at Jensen vilde stjæle.

Jensen, der benægter at have faaet Lejlighed til at gøre Brug af Indbrudæredskaberne, idet der kom Nogen tilstede straks efter, at Arrestanterne havde indfundet sig paa Loftsgangen og efter at han selv havde banket paa en nærmere betegnet Dør, har ej heller villet indrømme, at der mellem ham og Sørensen bestod nogen Aftale om at begaa Tyveri.

Han har imidlertid intet haft at bemærke til et Forehold fra Forhørsdommerens Side om det ganske meningsløse i at føre Sørensen med op paa Loftet, naar han ikke havde betroet denne sin Hensigt og ikke ønskede at have ham med, naar han begik Tyveriet, idet han da kun kunde have Ulejlighed med atter at faa Medarrestanten fjernet, hvorved Faren for Opdagelse vilde forøges.

Hertil kommer følgende Omstændigheder:

Anna Gottlieb, Wieths Hustru, har edelig forklaret, at hun, der havde set Arrestanterne gaa op ad Trappen, staaende i sin Køkkendør paa 3dje Sal, hørte Nogen pusle ved en Kvistkammerdør i Etagen ovenfor tæt ved Trappen tilvenstre for denne, idet det lød, som om en Nøgle blev stukket ind i en Laas og bevæget derinde, eller i hvert Fald, som om Metal skurede mod Metal, hvorfor hun, der kunde se Armen af en Mandsperson stikke frem i den Retning, hvorfra Lyden kom, fik tilkaldt andre Husbeboere, hvorpaa Arrestanterne anholdtes.

Arrestanten Sørensen har erkendt, at han, da Wieths Hustru gjorde Anskrig, stod ganske tæt ved Trappen paa et Sted, der efter Sagens Oplysninger er lige ved Siden af den Kvistkammerdør, ved hvilken Wieths Hustru hørte den omtalte Støj, medens begge Arrestanterne have forklaret, at Jensen paa det Tidspunkt befandt sig i en Del af Loftsgangen, som ligger tilhøjre for Trappen.

Efter at den Laas, hvormed den paagældende Dør var aflaaet, til Brug under nærværende Sag var aftaget, viste det sig, at der indvendig i samme findes en frisk Ridse af Form som en Cirkelbue i en saadan Afstand fra Nøglehullet, at den ikke kan være frembragt af den til Laasen hørende Nøgle, hvormod den ganske svarer til den Dirk, som Arrestanten Jensen har erkendt at have medført ved den paagældende Lejlighed.

Da derhos Arrestanten Sørensen intet har bestilt siden sin Løsladelse fra Forbedringshuset den 10 Februar d. A. (hvorved bemærkes, at han har erkendt, at en af ham afgiven Forklaring om at have arbejdet hos en navngiven Skomagermester er løgnagtig), samt da han, der i en Erklæring fra Vridsløselille af 12 Marts d. A. betegnes som en fræk og ræsonnerende, meget misfornøjet og fornærmet Person, uden Erkendelse, der imidlertid inden Straffetidens Udløb »begyndte at spekulere paa at lade være at stjæle«, under den senere*) imod ham paadømte Sag overbevistes om at være en dristig og hensynsløs Indbrudstyv, skønnes det uden Betænelighed at statuere, at ikke blot Arrestanten Jensen, men ogsaa Arrestanten Sørensen — hvem Arrestanten Jensen aabenbart mod bedre Vidende har søgt at holde udenfor den af ham tilstaaede Forbrydelse — da de blev antrufne paa Loftsgangen, hvor de ikke har kunnet paavise at have haft noget lovligt Ærinde, var i Færd med i Forening at forberede et Indbrudstyveri.

Ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste er Arrestanten Jensen yderligere overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

I Henhold til det Foranførte ville Arrestanterne være at anse: Arrestanten Sørensen efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 46, og Jensen efter dens § 232, jfr. § 46, for fjerde Gang forsøgt groft Tyveri, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 og efter Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., efter Omstændighederne og for Arrestanten Jensens Vedkommende under Et med Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar.

Nr. 247. Højesteretssagfører Lunn

contra

Alma Mathilde Frederikke Frørup, Vodskovs fraskilte Hustru (Def. Winther),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juni 1908: Arrestantinden Alma Mathilde Frederikke Frørup, Vodskovs fraskilte Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kaas, og Defensor, Overretssagfører Cortsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) Maa være: »senest«.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Alma Mathilde Frederikke Frørup, Vodskovs fraskilte Hustru, til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Alma Mathilde Frederikke Frørup, Vodskovs fraskilte Hustru, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 6 Oktober 1871 og senest anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 November 1904 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 12 November 1904 blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved samme Rets Dom af 9 Maj 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestantinden har under Besøg hos Agnes Vilhelmine Bendtz henholdsvis den 14 December 1907 og den 29 Februar d. A. frastjaalet denne hver Gang en Sølvske, der laa frit fremme paa Køkkenbordet. Skeerne ere vurderede til 8 Kr.

Medens Arrestantinden i Februar og Marts d. A. boede i Logi hos Kristine Johansen, Knudsens Hustru, frastjal hun denne i 4 Gange Støvler, Glas, Smykker, Tøj m. m. af samlet Værdi 10 Kr, hvilket alt fandtes paa Steder, hvortil Arrestantinden havde uhindret Adgang.

Den 7 Marts d. A. om Eftermiddagen ved 1-Tiden lukkede Arrestantinden sig i tyvagtig Hensigt med falsk Nøgle ind i Marie Petersens, Nikolajsens Enkes, Lejlighed, Nørrebrogade Nr. 72, Havehuset, 2den Sal, hvor hun vidste, ingen var hjemme, og stjal der fra uaflaasede Skuffer et til 3 Kr. vurderet Par Barnestøvler og 1 Kr. 35 Øre i rede Penge.

Arrestantinden, hvem der til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 12 Oktober 1907, da hun meldte Afrejse til Dragør, meddeltes Tilhold om, at hun, saafremt hun atter maatte vende tilbage her til Staden for at tage Ophold, inden 24 Timer skulde melde sig ved nævnte Protokol, har overtraadt dette Tilhold, idet hun, der vendte tilbage her til Staden den 1 December samme Aar, indtil sin Anholdelse den 18 Marts dette Aar ikke havde foretaget nogen saadan Melding.

Arrestantinden vil herefter være at anse dels efter Straffelovens

§ 231, 1ste og 2det Stykke, dels efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 230. Højesteretssagfører Liebe

contra

Rikard Johan Grøndal (Def. Winther),

der tiltales for Hæleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Maj 1908: Arrestanterne Vilhelm Julius Grøndal og Rikard Johan Grøndal bør straffes, Arrestanten Vilhelm Grøndal med Tugthusarbejde i 3 Aar og Arrestanten Rikard Grøndal med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Lassen og Overretssagfører Helweg-Larsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Rikard Grøndals Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rikard Johan Grøndal til Højesteretssagførerne Liebe og Winther 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Vilhelm Julius Grøndal og Rikard Johan Grøndal, Vilhelm Grøndal for Tyveri og Rikard Grøndal for Hæleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Arrestanten Vilhelm Grøndal . . . senest anset: ved Højesterets Dom af 7 Maj 1903 efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Arrestanten Rikard Grøndal er født den 14 Januar 1887 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 30 Januar 1906 efter Straffelovens §§ 228, 229, 4de Stk., begge §§ tildels sammenholdte med § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten Rikard Grøndal overbevist om at have overtraadt et ham den 2 Februar 1907 til Københavns Politis Protokol over mistænkkelige Personer under sæd-

vanlig Straffetrusel givet Tilhold bl. a. gaaende ud paa, at han skulde melde sig hver Onsdag mellem Kl. 6 og 9 ved bemeldte Protokol for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han i Tiden fra den 29 Maj forrige Aar til sin Anholdelse under nærværende Sag den 14 Juli forrige Aar har undladt at afgive den befalede Melding.

Paa samme Maade er Arrestanten Vilhelm Grøndal overbevist om at have den 13 Juli f. A. Kl. 12¹/₄ Eftermiddag i tyvagtig Hensigt ved at stige op ad et af vandret liggende Træstammer bestaaende ca. 4 Alen højt Lysthus, skaffet sig Adgang til Taget paa Smørpakteriet i Ejendommen Strandboulevarden Nr. 134, og derfra ved Indstigning gennem et Loftsvindue og et nedenunder samme anbragt Staaltraadsgitter, som han senderbrød, og ved at springe ned fra en Loftstrappe til et Forretningslokale, hvor han fra en aflaaet Pult, som han opbrød, stjal noget over 1000 Kr. i rede Penge, som beroede tildels indsvøbt i Papir i nogle Blikdaaser.

Samme Arrestant har forklaret, at han den 13 Juli f. A. om Aftenen ved 6-Tiden efter at have meddelt Medarrestanten, der er hans Broder, at han agtede at rejse fra Byen — i hvilken Anledning han fik Bebrejdelser af Broderen, der bemærkede, at han og hans Moder saa blev alene om at klare Huslejen og Bagerregningen — fremtog sin Tegnebog og af denne udtog nogle af de stjaalne Sedler — muligvis 160 Kr., muligvis et større, mulig ogsaa et mindre Beløb — og gav dem til Broderen, der satte et forbløffet Ansigt op, men, saavidt Arrestanten erindrer, ikke ytrede noget, hvorpaa Arrestanten øjeblikkelig forlod Hjemmet uden at give nogen Forklaring om, hvorfra han havde Pengene.

Arrestanten Rikard Grøndal blev ved en Anholdelse under nærværende Sag den 14 Juli f. A. funden i Besiddelse af 190 Kr. 44 Øre. Hans endelige Forklaring under Sagen gaar ud paa, at han af Medarrestanten har modtaget 160 Kr. af det angivne Pengebeløb under de af denne omfklarede foranomhandlede Omstændigheder, samt idet Medarrestanten udtalte, at dem kunde Arrestanten have og æde op.

Arrestantens endelige Forklaring gaar derhos ud paa, at han, der vidste, at Medarrestanten sparede Penge sammen, om han end ikke tidligere har set ham i Besiddelse af saa stor en Sum, ikke tænkte sig, at de Penge, han modtog, var stjaalne.

Naar imidlertid henses til, at Arrestanten Rikard Grøndals Forklaringer under Sagen have været vaklende og tildels indbyrdes modsigende — han har bl. a. en Tid hævdet, at han selv havde tilegnet sig Pengene fra en Tegnebog i Broderens Seng, efter at denne var rejst og uden hans Vidende og Villie — samt til hvad der er oplyst under Sagen om hans Færden efter Pengenes Modtagelse — findes det under særligt Hensyn til hans Fortid, der taler stærkt imod ham, og hans Kendskab til Broderens Forhold og Fortid uden Betænkelighed at statuere, at han ved Modtagelsen af det omhandlede Beløb har været paa det Rene med, at det af Broderen var erhvervet ved Tyveri.

I Henhold til det Foranførte ville Arrestanterne være at anse, Arrestanten Vilhelm Grøndal efter Straffelovens § 231, 2det Stykke, og Arrestanten Rikard Grøndal i Medfør af dens § 241, 1ste Stykke,

efter dens § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne og for Arrestanten Rikard Grøndals Vedkommende under Et, Arrestanten Vilhelm Grøndal med Tugthusarbejde i 3 Aar og Arrestanten Rikard Grøndal med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Hermed endte første Ekstrasession.

Anden Ekstrasession.

Mandag den 31 August.

Nr. 256. Højesteretssagfører Hansen

contra

Holger Christian Sørensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Juni 1908: Arrestanten Holger Christian Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sally og Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Holger Christian Sørensen til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Holger Christian Sørensen for Tyveri.

Arrestanten er født den 20 September 1873 og blandt Andet anset: ved Rettens Dom af 17 Marts 1896 efter Straffelovens §§ 100,

101 og 228 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Rettens Dom af 5 Marts 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og § 275, jfr. § 270, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og senest: ved Rettens Dom af 31 Oktober 1905 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., jfr. § 46 og Lov 3 Marts 1860 § 1, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Han har derhos fra 27 Marts til 2 April d. A. hensiddet som Arrestant ved Rettens 6te Kriminalkammer. Sagen sluttedes uden Tiltale af Mangel paa Bevis.

Nærværende Sags Omstændigheder ere følgende:

Den 5 April d. A. anmeldte Karen Marie Andersen, Arbejdsmand Bentzens Hustru, for Politiet, at der den foregaaende Dags Eftermiddag mellem 6 og 11 var frastjaalet hende et nærmere betegnet Regulatorur, der havde hængt paa Væggen i hendes Dagligstue paa 3dje Sal i Ejendommen Revalsgade Nr. 6 A. Hun havde paa den nævnte Tid vasket i sit Køkken, medens Døren til Korridoren havde været uafsaaset. Fra Korridoren fører en uafsaaset Dør til Dagligstuen, og Tyven havde antagelig sneget sig ind i denne, uden at Anmelderinden, der er tunghör, og som var alene hjemme, havde mærket det.

Efter at det havde vist sig, at Uret var pantsat den 4 April Kl. 8^{5/4} Eftermiddag paa et Laanekontor i Istedgade under Navnet Sørensen af en Person, af hvem Signalementet havdes, blev Arrestanten, paa hvem Signalementet passede, anholdt.

Arrestanten, der har nægtet sig skyldig i det omhandlede Tyveri, har erkendt, at det er ham, der har pantsat Uret, men gjort gældende, at han har foretaget Pantsætningen efter Anmodning af en ham ganske ubekendt Person, som han traf den paagældende Aften i Gadedøren til Ejendommen Revalsgade 6, og som han antog for at være i lovlig Besiddelse af Uret.

Arrestanten har nærmere forklaret, at Personen, efter at Arrestanten havde indvilliget i at foretage en Pantsætning for ham, gik op ad Trappen, uden at Arrestanten, der ganske langsomt fulgte efter, kan sige hvor højt. Arrestanten traf imidlertid paa 1ste Sal paany Personen, der da bar paa Regulatoruret. Efter at have besørget Pantsætningen traf Arrestanten atter i Ejendommens Gadedør sammen med Personen.

Mathilde Ernst, Formand Andersens Hustru, og Jenny Johansen, Arbejdsmand Ernsts Hustru, have imidlertid forklaret, at de den 4de April mellem Kl. 8 og 9 Aften begge befandt sig paa Trappen udfor 2den Sal i fornævnte Ejendom, Førstnævnte for med en tændt Lampe at lyse Sidstnævnte, der er hendes Svigerinde, ned ad Trappen. De saa begge en Person, der efter sin hele Skikkelse lignede Arrestanten, komme ned ad Trappen bærende et Regulatorur. Ernsts Hustru har derhos forklaret, at hun er sikker paa, at den omtalte Person ikke paa Trappen mødte nogen anden Person, og at han bar Uret med sig ud af Huset.

Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Uret, der under Sagen er vurderet til 12 Kr. og nøjagtig har vist sig at svare til den i Anmeldelsen givne Beskrivelse af samme.

Det bemærkes endelig, at Arrestanten, foruden tidligere at have været tilhuse i Ejendommen Revalsgade 6, paa den Tid, da Tyveriet blev begaaet, havde Arbejde sammesteds.

Efter det saaledes Oplyste findes det uden Betænkelighed at anse Arrestanten, hvis Fortid taler stærkt imød ham, skyldig i det begaaede Tyveri. Han vil følgelig være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 275. Advokat Hindenburg
 contra
Christian Jacob Andersen
 (Def. Hansen),
 der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 25 Juni 1908: Arrestanten Christian Jacob Andersen, kaldet »Kylling-Jacob«, bør straffes med Forbedringshusarbejde i atten Maaneder og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juli 1906: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Jacob Andersen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christian Jacob Andersen, kaldet »Kylling-Jacob«, for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1865, har tidligere været straffet ifølge Højesterets Dom af 9 Februar 1893 efter Straffelovens § 228, tildels sammenholdt med § 52, sidste Led, samt efter Analogien af § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Højesterets Dom af 23 November 1894 efter Straffelovens § 230, 1ste Mbr., og § 257 med samme Art. Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ifølge Over-

rettens Dom af 4 Marts 1895 efter Straffelovens § 245 med samme Art Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 14 Juli 1896 efter Straffelovens § 251 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Herreds Politirets Dom af 19 Maj 1897 efter Straffelovens § 257 med samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ifølge Højesterets Dom af 6 Februar 1899 efter Straffelovens § 203 med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, samt ifølge Overrettens Dom af 15 Juli 1901 i Medfør af Straffelovens § 246, 1ste Stykke, efter samme Lovs § 232 som for 4de Gang begaaet simpelt og groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos der i Aarene 1903 og 1906 har været indledet Undersøgelse imod ham som sigtet for Tyveri, uden at der blev rejst Tiltale imod ham.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i April Maaned d. A., som det maa antages 2den Paaskedag om Eftermiddagen, har fra en til Opbevaring af Værktøj bestemt Jordkælder paa Hejselst Mark i Torslev, hvortil der var uhindret Adgang, tilvendt sig en Murer Søren Sørensen af Dybvad tilhørende Økse, som han derefter har benyttet i sit Hjem.

Øksen er bragt tilstede under Sagen og, efter at være vurderet til 2 Kroner, udleveret til Sørensen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 232 som for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 262.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Anders Peter August Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Juli 1908: Arrestanterne Anders Peter August Larsen og Charles Frederik Andreas Zederkopf bør straffes med Forbedringshusarbejde, Larsen i 1 Aar og Zederkopf i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Carlsen og Tegner, 15 Kr. til hver, En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Larsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-
 anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-
 ret til Højesteretssagfører Liebe og Advokat Halkier
 betaler Tiltalte Anders Peter August Larsen 30 Kroner
 til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Anders Peter August Larsen er født den 30 August 1875 og, foruden at være straffet en Gang for Bedrageri og en Gang for Tyveri forinden sit 18de Aar, anset: ved Rettens Dom af 29 Januar 1898 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ved Rettens Dom af 14 Januar 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. En mod ham i Juni 1900 ved et af Rettens Kriminalkamre indledet Undersøgelse, hvorunder han var sigtet for Tyveri og arresteret fra den 10de til den 30 Juni, blev sluttet uden Tiltale.

Arrestanten Charles Frederik Andreas Zederkopf . . .

Arrestanterne tiltales nu for Tyveri . . .

. og er ved deres egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Efter forudgaaende Aftale om, at Tyveriet skulde ske til fælles Fordel, stjal Arrestanten Zederkopf den 5 Maj 1908 om Formiddagen ved 10-Tiden i Medarrestantens Paasyn en værdiløs Tegnebog med Indhold 135 Kroner kontant ud af Jakkelommen paa Skomagermester Hans Larsen her af Staden, medens denne, der var noget beruset, gik paa Gaden midt mellem begge Arrestanterne og delvis støttede sig til dem.

Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse, Larsen efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., 1ste Punktum . . . efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Larsen i 1 Aar . . .

Nr. 267. Højesteretssagfører Bülow

contra

August Bruns (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juli 1908: Arrestanten August Bruns bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sinding og Prokurator Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte August Bruns til Højesteretssagførerne Bülow og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten August Bruns er født den 3 November 1887 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Februar 1905 efter Straffelovens § 228, Lov af 3 Marts 1860 § 3, disse Paragraffer jfr. med §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved Varde Købstads Ekstrarets Dom af 20 Juni 1905 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21 og Lov af 3 Marts 1860 § 3, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 14 April 1906 efter Straffelovens § 228, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, ved samme Rets Dom af 2 Marts 1907 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. midlertidig Straffelovs § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, og ved Falsters vestre Herreds Ekstrarets Dom af 21 December 1907 efter Straffelovens § 253, jfr. § 236, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Han tiltales for Tyveri og Bedrageri og er ved sin egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 14 Maj 1908 frastjal Arrestanten, der da tjente som Karl paa Herregaarden »Kongsdal«, Landvæsenselev sammesteds Christian Raahede 30 Kr. kontant. Det Stjaalne beroede i en Tegnebog i en Kuffert, hvori Nøglen sad, og som henstod i et Værelse paa Gaarden, hvortil Adgangen var uhindret, og hvor Arrestanten havde indfundet sig i tyvagtig Hensigt.

Den 16 samme Maaned frastjal Arrestanten Bagerlærling William Jacobsen her af Staden et Uhr med Kæde af Værdi 10 Kr., der laa under Hovedpuden i en Seng i et Værelse, hvor Arrestanten opholdt sig med Tilladelse.

Den 2 Juni 1908 tilegnede Arrestanten sig sviagtigt et Beløb af 50 Kr., isom hans daværende Principal, Bagermester Carl Dahlstrøm, havde betroet ham til Byttepenge, og forbrugte derefter Beløbet.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, og § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdag den 1 September.

Nr. 272.

Højesteretsagfører Lunn

contra

August Vilhelm Nilsson (Def. Bülow),

der tiltales for Tyveri.

Hindsholm Herreds Ekstrarets Dom af 12 Marts 1908: Arrestanten August Vilhelm Nilsson bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. Saa bør han og betale 7 Kroner til Hestepasserrekruit Nr. 608, Jacobsen, og Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Gram, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Poulsen, 15 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1908: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Mich. Carlsen og Overretsprokurator Lassen, betaler Arrestanten August Vilhelm Nilsson 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Afsigelsen af den indankede Dom har Tiltalte tilstaaet, hvad ogsaa bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, den 12 November f. A. paa Gillestedgaard at have stjaalet en Tjenestekarl Niels Madsen tilhørende Pengepung, indeholdende et Beløb af 18 Kroner, hvilken beroede i Karløns paa Væggen i Karle-

kammeret, hvortil Døren stod aaben, ophængte Benklæder. For dette Forhold, som Højesteret ved kongeligt Reskript af 19 Juni dette Aar er bemyndiget til at paakende a prima instantia under nærværende Sag, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden forsaavidt angaar Sigtelsen for at have stjaalet en Gaardejer Niels Poulsen tilhørende Lagkage, og at de øvrige i Dommen ommeldte Forbrydelser ere tilregnede ham som Tyveri eller Forsøg derpaa, dog saaledes, at det af Tiltalte den 14 November forrige Aar i Karlekammeret paa Gillestedgaard forøvede Tyveri kun vil være at anse som simpelt Tyveri, idet en af ham efter Dommens Afsigelse afgiven Forklaring om, at han ikke, som tidligere af ham forklaret, har banet sig Adgang til Karlekammeret ved Indstigning gennem Vinduet, men er gaaet derind gennem en uafsaaset Dør, efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes. De heromhandlede Forbrydelser ville herefter være at henføre under Straffelovens § 228 og dens § 229, jfr. § 46. Straffen vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 16 efter udstaaet Straf vil være at udbringe af Riget.

I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

August Vilhelm Nilsson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i eet Aar og efter udstaaet Straf udbringes af Riget. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets-sagførerne Lunn og Bülow 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: I denne fra Hindsholm Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten August Vilhelm Nilsson, der er født i Sverrig den 26 Juli 1886 og ved Silkeborg By og Birks Ekstrarets Dom af 19 Maj 1904 anset efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, for Tyveri.

Færdig fra Trykkeriet den 17 September 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 21—22.

Tirsdag den 1 September.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har en Dag i første Halvdag af Oktober 1907 fra et uafaaet Karlekammer paa »Klostermosegaard« ved Helsingør stjaalet en Jakkekledning og et Par Benklæder af samlet Værdi 17 Kr. og tilhørende Tjenestekarl Jacobsen og den 14 s. M. stjaalet en Cykle, som dennes Ejermænd, Sadelmager, Emil Frederiksen, midlertidig havde hensat paa Gaden i Helsingør, og som Arrestanten senere bortbyttede for en anden brugt Cykle og 7 Kr. kontant.

Den 14 November s. A. har Arrestanten fra et Karlekammer paa »Gillestedgaard« ved Odense, til hvilket han i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang ved Indstigning gennem et Vindue, stjaalet en Overfrakke, et Par Støvler, et Par Strømper, en Klippemaskine m. v. af samlet Værdi 27 Kr. 10 Øre. Det Stjaalne, der tilhørte Tjenestekarlene Niels Madsen og Peter Petersen, beroede dels frit fremme, dels i et Klædeskab, som Arrestanten opbrød.

Den 17 November s. A. steg Arrestanten i tyvagtig Hensigt gennem et Vindue ind i et Karlekammer i Chr. Hansens Gaard i V. Kærby, men efter at have undersøgt et Klædeskab forlod han Kammeret uden at stjæle noget der, hvorimod han fra et andet Karlekammer i samme Gaard, hvilket var uafaaet, stjal en Hat, nogle Cigarer m. v. af samlet Værdi ca. 4 Kr. Det Stjaalne, der tilhørte Tjenestekarlene Jørgen Jørgensen og Hans Anton Nielsen, beroede dels i et uafaaet Skab, dels i et Skab, som Arrestanten voldelig opbrød.

Samme Dag gik Arrestanten i tyvagtig Hensigt ind i et uafaaet Karlekammer i en anden Gaard i V. Kærby, hvor han, der ikke fandt andet at stjæle, tilvendte sig en Daabsattest og en Fæsteseddel, der tilhørte en Mand, der tidligere havde arbejdet paa Gaarden.

Den 20 November s. A. har Arrestanten fra et uafaaet Karlekammer i Lars Chr. Petersens Gaard i Overkærby stjaalet en Portemonnæ med Indhold 22 Kr. 31 Øre, tilhørende Tjenestekarl Sofus Oskar Thorvald Rasmussen, og en Portemonnæ med Indhold 32 Øre tilhørende Tjenestekarl Alfred Nielsen. Medens Arrestanten derefter var i Færd med at stjæle nogle Klædningsstykker fra et Klædeskab, blev han opdaget af en af Gaardens Karle, undløb, men blev kort efter paagreben.

Forsaavidt Arrestanten har været sigtet for at have frastjaalet Gaardejer Niels Poulsen af V. Kærby Fed en Lagkage, er der mod hans Benægtelse ikke tilvejebragt Bevis i saa Henseende.

Som Følge af det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228 og efter dens § 229, 4de Stk., jfr. tildels § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han, som er Udlænding, og som ikke i de sidste 5 Aar har haft Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straf at bringes ud af Riget.

Da Underretsdømmen er kommen til samme Resultat — dog at Straffen er bestemt til 15 Maaneders Forbedringshusarbejde — og da dens Bestemmelser med Hensyn til en fornævnte Tjenestekarl, nu Hestepasserrekruit ved Gardehusarregimentet Nr. 608, Jakobsen, tilkendt Erstatning af 7 Kr. — 2 Kr. for de stjaalne Benklæder, 5 Kr. for Værdiforringelse af Jakkekledningen — billiges, vil den med den anførte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 132. **Niels Christian Skov (Selv)**

contra

fhv. Herredsfoged **F. A. Friis (Ingen),**

betræffende skriftlige Injurier.

Gårding-Malt Herreders ordinære Rets Dom af 21 December 1906: De ovenfor nævnte, for Citanten, Herredsfoged F. A. Friis i Holsted, fornærmelige Udtalelser bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, Niels Chr. Skov af Hejrskov, hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage og betale de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, endvidere i Salær til Citantens befalede Sagfører, Sagfører Smith i Holsted, 40 Kr., og de af Sagens Behandling og Paakendelse ved Sættedommer lovligt flydende Omkostninger. Endelig bøder Indstævnte til Ribe Amtsfattigkasse 10 Kr. og ligesaa meget til Justitskassen. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dømmen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juli 1907: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Niels Christian Skov, Retsgebyr, Skriversalær og Godtgørelse for stemplet Papir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været erlagte af Appellindstævnte, Herredsfoged F. A. Friis, saafremt Sagen ikke for hans Vedkommende havde været beneficeret for Overretten, samt til den for Appellindstævnte beskikkede Sagfører sammesteds, Overretssagfører Dahl, i Salær 40 Kr. De ikendte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde samt idet det særlig bemærkes, at det maa have sit Forblivende ved de Appellanten idømte processuelle Bøder, vil Dommen være at stadfæste.

For de af Appellanten under hans Procedure for Højesteret fremsatte fornærmelige Udladelser om Sættedommeren og Overretten vil han i Henhold til Instruks for Højesteret af 7 December 1771 § 29, sammenholdt med Forordning om temere litigantes af 23 December 1735 § 2 være at anse med en Bøde til vor Frelzers Kirke paa 100 Kroner og have at betale lige saa meget til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Appellanten Niels Christian Skov bør derhos bøde 100 Kroner til Vor Frelzers Kirke og ligesaa meget til Justitskassen. Saa betaler han og til denne Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Appellanten, Niels Christian Skov af Hejrskov, i en af Aktieselskabet Gødnings- og Frøkompagniet i København ved Gørding-Malt Herreders Ret mod ham til Betaling af 36 Kr. 18 Øre som skyldig til Rest for bestilt og leveret Kunstgødning anlagt Retssag var ved bemeldte Rets Dom af 16 Januar 1903 bleven dømt til Betaling af det nævnte Beløb tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 12 December 1902 indtil Betalingsdagen samt i Procesomkostninger 4 Kr., anlagte Appellanten, der ansaa bemeldte Dom for urigtig, mod Appelindstævnte, Herredsfoged i bemeldte Herreder F. A. Friis af Holsted, der havde behandlet og paakendt den nævnte Retssag, ved samme Herreders Ret et privat Søgmaal, hvorunder han paastod Appelindstævnte dømt efter Straffelovens § 141 til Embedsfortabelse samt til Udredelse af en Erstatning, og under dette Søgmaal fremlagde han den 9 Marts 1906 et af ham selv underskrevet Indlæg, hvori der forekommer Følgende:

»Hvorvidt Forfalskningen af den vedlagte Bestillingsseddel er begaaet af Rettens Personale eller af anden Mand, skal jeg ikke komme dybere ind paa, idet jeg forbeholder mig Ret til at søge Oplysning i saa Henseende under en kriminel Undersøgelse«,

og fremdeles:

»Da Indstævnte i sin Egenskab som Dommer har misbrugt sin Dommermyndighed, idet han forsætlig har krænket den private Ret, paastod jeg Dom til Embedsfortabelse overensstemmende med Straffe-

lovens § 141 samt overensstemmende med forannævnte Lovs § 300 Betaling af en Erstatning paa 12000 Kr., eventuelt efter Rettens Skøn, og skadesløse Sagsomkostninger efter Regning.

Idet Appellindstævnte har gjort gældende, at der i den første af de anførte Udladelser indeholdes en Sigtelse mod Rettens Personale, og derunder først og fremmest ham selv, for at have gjort sig skyldig i Falsk, at der i den sidstanførte Udladelse rettes en Sigtelse mod ham for at have misbrugt — altsaa med Bevidsthed om sine Handlingers Urigtighed — sin Dommermyndighed til forsættelig at krænke den private, o: Appellantens, Ret, og at der selvfølgelig ikke ligger det allermindste til Grund for disse grove Beskyldninger, der ere særlig krænkende for ham i hans Egenskab af Dommer, har han under nærværende i første Instans af Sættedommer behandlet og paakendte Sag nedlagt Paastand om, at de ommeldte Ærefornærmelser mortificeres, og at Appellanten for at have fremsat samme anses med Straf.

Ved Underrettsdommen er denne Paastand tagen til Følge, saaledes at den af Appellanten forskyldte Straf i Medfør af Straffelovens § 215, kfr. § 101 eller sammes Analogi, er bestemt til simpelt Fængsel i 40 Dage, hvorhos Appellanten er tilpligtet at udrede Processens Omkostninger i første Instans, og derunder i Salær til den for Appellindstævnte beskikkede Sagfører sammesteds 40 Kr., efter Reglerne for beneficerede Sager, og de af Sagens Behandling og Paakendelse af Sættedommer lovlig flydende Omkostninger, ligesom han endelig for usømmelig Procedure i Medfør af D. L. 1—12—2, kfr. Fr. 23 December 1735 § 2, er tilpligtet at bøde 10 Kr. til Ribe Amtsfattigkasse og ligesaa meget til Justitskassen.

Sagen er nu af Appellanten under den civile Processes Former indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Underrettsdommen underkendt og forandret overensstemmende med den af ham i første Instans nedlagte Paastand om at frifindes for Appellindstævntes Tiltale.

Appellindstævnte har principaliter paastaaet Sagen afvist fra Overretten. Hertil findes der imidlertid ikke Føje, hvorved med Hensyn til de Appellanten ved Underrettsdommen ikendte processuelle Bøder bemærkes, at Appellanten vel ikke under Sagens Appel har indstævnet Amtmanden paa det Offentliges Vegne, men at der ikke kan tillægges dette nogen Betydning, idet han ikke her for Retten har nedlagt nogen Paastand med Hensyn til disse Bøder.

Subsidiært har Appellindstævnte procederet til Stadfæstelse af Underrettsdommen.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Appellanten paaberaabt sig, at han ved, som sket, under et mod Appellindstævnte anlagt Søgmaal at fremsætte de paaklagede Udladelser som Begrundelse for sit Søgmaal ikke kan anses at have overskredet Ytringsfrihedens Grænser. Men heri kan der ikke gives ham Medhold, og idet Appellanten overfor Appellindstævntes Benægtelse end ikke har forsøgt at godtgøre Sandheden af de i Udladelserne indeholdte Beskyldninger eller har oplyst Nogetsomhelst, der kunde beføje ham til at bruge Udladelserne, maa det billiges, at disse — der maa anses at indeholde de af Appellindstævnte, som meldt, angivne Sigtelser og saaledes, særlig under Hensyn til Appellindstævntes Stilling som Dommer, at være i høj Grad

ærerørige — ved Underrettsdommen ere mortificerede, og at Appellanten for at have fremsat samme er anset med Straf, hvorved bemærkes, at hans Forhold i saa Henseende vil være at henføre under Straffelovens § 215. Idet der derhos ikke findes Anledning til at nedsætte den ved Underrettsdommen bestemte Straf, om hvis Forhøjelse der efter Sagens processuelle Stilling her for Retten ikke bliver Spørgsmaal, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Processens Omkostninger i første Instans tiltrædes, og om hvis Forandring i Henseende til de Appellanten idømte processuelle Mulkter der efter det ovenfor bemærkede ikke er Spørgsmaal, saaledes være at stadfæste.

Appellanten vil derhos have at udrede Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager samt i Salær til den for Appelindstævnte beskikkede Sagfører sammesteds 40 Kr.

Til, som af den for Appelindstævnte beskikkede Sagfører her for Retten henstillet, paany at anse Appellanten med Bøde for usømmelig Skrivemaade findes der ikke aldeles tilstrækkelig Anledning.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befaledede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 231. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Eduard Gottlieb Schultz (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Maj 1908: Arrestanten Eduard Gottlieb Schultz bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og efter udstaaet Straf udbringes af Riget. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Sinding, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Eduard Gottlieb Schultz til Højesteretssagførerne Møldrup og Møller 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Eduard Gottlieb Schultz, der tiltales for Tyveri, har opgivet at være 35 Aar gammel, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende. Han er anset: ved Rettens Dom af 25 Februar 1902 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han blev ved denne Dom mod sin Benægtelse dømt som Hæler, idet han var i uhjemlet Besiddelse af en stjaalen Cykle.

Arrestanten, der er født i Riga, kom her til Landet i Aaret 1901 og har — bortset fra, at han ifølge sin Forklaring i første Halvdel af 1906 en Tid lang har arbejdet paa en Fabrik ved St. Petersborg — siden været her i Landet, hvor han har arbejdet paa flere Maskinfabrikker. Han faar fra disse det Skudsmaal, at han er meget dygtig i sit Fag.

Det er under Sagen oplyst, at Arrestanten, der har nægtet sig skyldig i nogetsomhelst Ulovligt, i Løbet af 1907 har dels disponeret over, dels ved sin Anholdelse været i Besiddelse af ialt en halv Snees Cykler, deriblandt to Motorcykler, uden at han til nogen af disse Cykler — der ere bragte tilstede under Sagen og nøje undersøgte — har kunnet godtgøre sin lovlige Adkomst. Medens den ene af disse Cykler har samme Fabrikmærke og Nummer som en som stjaalen anmeldt, bærer alle de øvrige Præg af, at det oprindelige Fabrikmærke paa dem er fjernet, ligesom de ogsaa ellers især er undergaaede forskellige større eller mindre Forandringer. Med Hensyn til den ene Motorcykle, der maa antages udgaaet fra Cykle-Aktieselskabet »Koh-i-Noor«s Fabrik i Udlandet, har saaledes Selskabets Eneforhandler for Skandinavien, Grosserer Jesper Jespersen, nærmere paapeget, hvorledes den er undergaaet forskellige med udmærket Dygtighed udførte Forandringer med det aabenbare Formaal at vanskeliggøre dens Genkendelse.

Iøvrigt er med Hensyn til de enkelte Cykler navnlig Følgende oplyst:

En af Arrestanten den 30 November 1907 til Cyklehandler Peter Rasmussen solgt Herrecykle maa ifølge den af Kontorist Chr. Kruse afgivne beedigede Forklaring og det iøvrigt Oplyste antages identisk med en Cykle, der den 19 Oktober s. A. om Eftermiddagen er frastjålet bemeldte Kruse. Cyklen stod da aflaaet paa Trappegangen i Ejendommen Hans Egedesgade Nr. 9; den er vurderet til 50 Kr.

Arrestantens Forklaring om at have købt denne Cykle i April 1907 af en tysk Frisør Blichfeldt — om hvilken ingen Oplysning har været til at skaffe hverken paa den af Arrestanten for Blichfeldt opgivne Bopæl eller det af Arrestanten for denne opgivne Arbejdssted eller iøvrigt — maa saaledes anses for usandfærdig.

En af Arrestanten ligeledes den 30 November 1907 til Rasmussen solgt Damecykle maa ifølge den af Kogejomfru Johanne Christine Christiansen afgivne beedigede Forklaring og det iøvrigt Oplyste antages identisk med en Cykle, der i Tiden fra den 11 September 1907 om Aftenen til næste Dags Formiddag er frastjålet bemeldte Frøken Christiansen. Cyklen stod da frit fremme i Gangen til Ejendommen Raadhusplads Nr. 4 og havde en Værdi af 100 Kr.

Arrestantens Forklaring om selv at have samlet denne Cykle af indkøbte Materialier kan herefter ikke staa til Troende.

En i Arrestantens Besiddelse forefunden Ellehammer-Motorcykle

maa efter den af Ostehandler Rasmus Hansen afgivne beedigede Forklaring og det iøvrigt Oplyste antages identisk med en Hansen i Tiden mellem 3 Juli 1907 Kl. 6 Eftermiddag og næste Dags Formiddag Kl. 8 frastjaalet Motorcykle. Motorcyklen, der er vurderet til 400 Kr., stod da efter Hansens Forklaring i en aflaaet Kælder i Ejendommen Sønder Boulevard Nr. 88, hvis Hængelaas om Morgenen fandtes opdirket. Hansen har videre forklaret, at han nogle Dage tidligere havde averteret Motorcyklen til Salg, og at der om Eftermiddagen den 3 Juli havde været 3 Lythavende at se paa den. Blandt disse var der En, som Hansen antog for en Tysker, og som han — efter Udseende og Akcent — bestemt har ment at genkende i Arrestanten.

Arrestanten har forklaret, at han i April eller Maj 1907 har købt Motorcyklen af en Agent for Fabrikken Ellehammer ved Navn Jensen for 500 Kr. kontant. Det har imidlertid ikke været muligt at finde nogen saadan Agent, og Arrestantens Forklaring maa saaledes efter alt Foreliggende anses for usandfærdig.

Arrestanten har den 24 Juni 1907 til Barberlærling Charles Falsen solgt en Herrecykle, der efter den af Maskinkonstruktør Ove Andersen afgivne beedigede Forklaring og det iøvrigt Oplyste maa antages identisk med en Andersen den 6 samme Maaned mellem Kl. 9 Formiddag og Kl. 1 Eftermiddag frastjaalen Cykle. Den stod aflaaet i Stueetagen bag Trappen i Ejendommen Østergade Nr. 1 og havde da en Værdi af 70 Kr.

Arrestanten har — som det maa antages usandfærdig — forklaret at have købt denne Cykle paa en Auktion, uden at han iøvrigt har kunnet give nærmere Oplysninger desangaaende.

Arrestanten har i Foraaret 1907 til Portør Jens Petersen solgt en Cykle, der ifølge den af Ingeniør Carl Eduard Walsøe afgivne beedigede Forklaring og det iøvrigt Oplyste maa antages identisk med en Walsøe den 11 April s. A. mellem Kl. 9¹/₂ Formiddag og 12¹/₂ Eftermiddag frastjaalen Cykle, som da henstod paa Hovedtrappen i den ovenfor nævnte Ejendom, Østergade Nr. 1, og havde en Værdi af 125 Kr.

Arrestanten har om denne Cykle først forklaret, at han selv har samlet den og derefter, at han har købt den paa en Auktion, hvilke Forklaringer maa antages usandfærdige.

Medens det nu efter det Foreliggende findes uden Betænkelighed at gaa ud fra, at Arrestanten selv har stjaalet disse 5 Cykler — dog at Tyveriet af Motorcyklen ikke med tilstrækkelig Sikkerhed findes at kunne tilregnes Arrestanten som groft — kan det ikke statueres, at Arrestanten ogsaa har stjaalet de øvrige fornævnte Cykler, idet disses Identitet med stjaalne Cykler ikke har kunnet konstateres, hvorved særlig bemærkes, at »Kooch-i-Noor« Motorcyklen ikke menes af Fabrikken at være solgt her i Landet og derfor maa antages af Arrestanten at være indført hertil, hvilket ogsaa stemmer med hans Forklaring, idet han vil have købt den i St. Petersburg for 300 Rubler.

Efter det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 228 eller efter dens § 241, 2det Stk., efter § 238 som for anden Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Arrestanten, der er Udlænding og ikke de 5 sidste Aar har haft stadig Ophold i den danske Stat, vil derhos i Medfør af Straffelovens § 16 være at dømme til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget.

Onsdag den 2 September.

Nr. 68. Tømrer **Martin Nielsen** (Liebe efter Ordre)

contra

Svendborg Amtsråd (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Skattepligt af en Jordemoderlod.

Svendborg Købstads ordinære Rets Dom af 15 Maj 1905: Indstævnte, Svendborg Amtsråd, bør for Tiltale af Citanten, Tømrer **Martin Nielsen** af Vejstrup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Januar 1906: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Overretssagfører V. S. Salomonsen hos det Offentlige i Salær 40 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 80 Øre.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Tømrer **Martin Nielsen**, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører **Liebe** 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag, der er indanket hertil fra Svendborg Købstads ordinære Ret, paastod i 1ste Instans Appellanten, Tømrer **Martin Nielsen** af Vejstrup, de Appellindstævnte, Svendborg Amtsråd, tilpligtede at betale ham 229 Kr. 98 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 17 November 1904 og Sagens Omkostninger skadesløst, medens de Appellindstævnte procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Underrettens Dom blev de Appellindstævntes Paastand taget til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes.

Her for Retten har Appellanten gentaget sin i 1ste Instans nedlagte Paastand, medens de Appelindstævnte have paastaet Underretsdommen stadfæstet.

Af Sagen fremgaar Følgende: Appellantens Hustru Ane Cathrine Nielsen blev under 19 Oktober 1867 af Amtmanden over Svendborg Amt beskikket til Jordemoder for Vejstrup Distrikt Nr. 8 i nævnte Amt fra den 1 November s. A. at regne. I Beskikkelsen hedder det, at der »tilsiges hende den for Distriktet reglementerede Løn med 30 Rdlr. aarlig samt alle de Rettigheder og Fordele, som Anordningerne og navnlig Reglementet af 21 November 1810 og Loven af 8 Marts 1856 i Almindelighed tilstaar Distriktsjordemødre paa Landet.« Til disse Fordele og Rettigheder hørte Brugen af en Jordlod, Matr. Nr. 50 af Vejstrup, med det paa Lodden staaende Hus, hvilken Brug udgjorde en Del af hendes ved de ovennævnte Bestemmelser normerede Løn.

Medens nu de Appelindstævnte stedse have bekostet Vedligeholdelsen af Huset og betalt Assurancepræmie for det samt betalt de kgl. Skatter af Jordloden, betalte Appellanten paa sin Hustrus Vegne saavel den Lodden paalignede Hartkornsskat til Sognekommunen som samtlige Lodden paahvilende Tiendebyrder, for Hartkornsskattens Vedkommende fra 1869 til 1902, begge inklusive, og for Tiendernes Vedkommende fra 1868 til 1902, begge inklusive. I April 1903 tilskrev Appellanten — der hidtil var gaaet ud fra, at det paahvilede hans Hustru som Bruger af Lodden at svare Hartkornsskatten og Tienderne, men som da havde bragt i Erfaring, at det formentlig var Amtsrepartitionsfonden, der skulde udrede disse Ydelser, — Svendborg Amt om at faa de af ham saaledes erlagte Skatter og Afgifter refunderede og om Fritagelse for i Fremtiden at betale dem. Amtsraadet indvilligede ogsaa i at lade Amtsrepartitionsfonden udrede de omhandlede Byrder fra den 1 April 1903 at regne, men nægtede at refundere Appellanten de tidligere erlagte Skatter og Afgifter.

Appellanten anlagde derefter nærværende Sag. Det Beløb, han kræver betalt af Amtsrepartitionsfonden, er den Hartkornsskat til Oure-Vejstrup Sognekommune og de Ydelser af Kirketiende, Præstetiende, Kongetiende og Smaaredselstiende, som han for Aarene 1884 til 1902, begge inklusive, har erlagt af Jordemoderloden. For dette Tidsrum udgør efter det Foreliggende Hartkornsskatten 125 Kr. 94 Øre og de anførte Tiender henholdsvis 29 Kr. 85 Øre, 29 Kr. 85 Øre, 29 Kr. 88 Øre og 12 Kr. 56 Øre. Disse Beløbs samlede Sum 228 Kr. 8 Øre i Forbindelse med 1 Kr. 90 Øre, som Appellanten fordrer som Godtgørelse for Forsendelsesomkostninger vedrørende Kongetienden, udgør det indtalte Beløb, 229 Kr. 98 Øre.

Appellanten har til Støtte for sin Paastand anført, at der ikke ved de Bestemmelser, i Henhold til hvilke hans Hustru er beskikket til Jordemoder, er paalagt hende nogen Pligt til at udrede de omhandlede Skatter og Afgifter, og han har dernæst henvist til, at der ifølge § 15 i Reglementet af 21 November 1810 tilkommer Distriktsjordemødre paa Landet »frit Hus«, og at Meningen med denne Bestemmelse maa være, at Jordemoderen har Ret til at bruge ikke alene selve Huset, men ogsaa den hende overladte Jordlod uden at svare noget Vederlag eller nogen Skat eller Afgift deraf.

Der maa imidlertid gives de Appelindstævnte Medhold i, hvad de

have anført til Støtte for deres Frifindelspaastand, nemlig at Bestemmelsen i Reglementets § 15 ikke hjemler Jordemødre paa Landet Fri- tagelse for at svare de omhandlede paa Jordlodden hvilende Skatter og Afgifter, idet Bestemmelsen om »frit Hus« kun kan anses at hjemle Jordemoderen frit Husrum, og at der heller ikke iøvrigt foreligger Lov- givningsbestemmelser, i Kraft af hvilke en Distriktsjordemoder paa Landet kan anses fritaget for at svare kommunal Hartkornsskat og Tiende af den hende til Brug overladte Lod.

Allerede som Følge heraf vil de Appelindstævntes Frifindelspaas- tand, som sket ved Underretsdømmen, være at tage til Følge, og da der ikke er Føje til at forandre Dommens Bestemmelser om Udredelse af Sagens Omkostninger i Appellantens Favør, vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste.

Appelsagens Omkostninger, om hvis Tilkendelse begge Parter have nedlagt Paastand, ville være at ophæve. Overretssagfører V. S. Salo- mosen, som efter Beskikkelse har udført Sagen for Appellanten her for Retten — hvor der har været meddelt denne fri Proces — og hvis Sagførelse har været lovlige, vil der efter Paastand være at tillægge hos det Offentlige i Salær 40 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 80 Øre.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 70. Gæstgiver Jacob Rasmussen (Halkier efter Ordre)

contra

Husejer S. F. Christiansen (Ingen),

betræffende Beregning af en i en Pante-Obligation fastsat 8 Dages Frist.

Sorø Købstads ordinære Rets Dom af 8 November 1906: Indstævnte, Gæstgiver Jacob Rasmussen i Sorø, bør for Tiltale af Ci- tanten, Husejer S. F. Christiansen af Frederiksberg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Januar 1907: Appelindstævnte, Gæstgiver Jacob Rasmussen af Sorø, bør til Appellanten, Husejer S. F. Christiansen af Frederiksberg, betale de paastævnte 1601 Kr. 61 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Juni 1906 til den 13 Juli s. A. og 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet der mangler Føje til at beregne den i den indankede Dom omhandlede Frist af »8 Dage efter en Termins Begyndelse« til et mindre Tidsrum end 8 fulde Dage efter den 11te i Terminsmaaneden, har den Omstændighed, at Appellanten først den 19 Juni 1906 betalte det Afdrag og de Renter, som var forfaldne i 11 Juni Termin s. A., ikke ifølge den paagældende Obligations Indhold kunnet give Indstævnte Berettigelse til at betragte den tilbagestaaende Del af Obligationsgælden som straks forfalden til Betaling. Som Følge heraf vil Appellanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale, og Underrettsdommen, der har samme Resultat, vil derfor efter Appellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Indstævnte have at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Indstævnte, Husejer S. F. Christiansen, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Appellanten, Gæstgiver Jacob Rasmussen, havde været beneficeret for Højesteret, samt til Advokat Halkier i Salarium for Højesteret 80 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I en af Appelindstævnte, Gæstgiver Jacob Rasmussen af Sorø, der da var Grosserer her i Staden, den 15 Oktober 1904 til Appellanten, Husejer S. F. Christiansen af Frederiksberg for 2051 Kr. 61 Øre, der skulde være uopsigelige fra Kreditors Side i 7 Aar fra 11 December Termin 1904 samt skulde forrentes med 5 pCt. p. a. og afdrages med 150 Kroner i hver 11 Juni og 11 December Termin, udstedt, den 21 s. M. tinglæst Panteobligation, der giver Pant i en nærmere betegnet Ejendom af Frederiksberg, hedder det blandt Andet:

»Skulde jeg nogensinde udeblive med Renter eller Afdraget over 8 Dage efter en Termins Begyndelse da er Kapitalen eller dens Rest til enhver Tid, hvis Kreditor fordrer det, straks forfalden til skadesløs Betaling.«

Efter at Appelindstævnte rettidigt havde betalt Afdrag og Renter i Juni og December Terminer 1905, betalte han den 19 Juni 1906 det i 11 Juni s. A. forfaldne Afdrag og de samtidigt forfaldne Renter til en Overretssagfører her i Staden, hvem Appellanten havde bemyn-

diget til at modtage Beløbet, og som paa Appellantens Vegne tog Forbehold med Hensyn til, at Betalingen blev præsteret for sent.

Under nærværende i første Instans ved Sorø Købstads samt Sorø og Baroniet Holbergs Birkers ordinære Ret anlagte Sag paastod der- efter Appellanten, som gjorde gældende, at Obligationens Restbeløb, 1601 Kr. 61 Øre, i Henhold til den citerede Bestemmelse var forfal- dent, Appelindstævnte tilpligtet at betale bemeldte Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11 Juni 1906 til Forligsklagens Dato den 13 Juli s. A. og 6 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag samt Sagens Om- kostninger skadesløst. Appelindstævnte paastod sig frifunden og til- kendt Sagens Omkostninger, og ved Underrettsdommen blev denne Paa- stand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes. Appel- lanten maa efter sin Procedure her for Retten anses at paastaa denne Dom forandret overensstemmende med hans anførte Paastande for Underretten, og han har derhos paastaaet sig Sagens Omkostninger her for Retten tilkendte skadesløst hos Appelindstævnte. Denne har, skøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde for Overretten.

Ved Underrettsdommen er det, overensstemmende med, hvad Appelindstævnte havde gjort gældende, antaget, at den citerede Bestem- melse i Panteobligationen er at forstaa saaledes, at Betaling den 19de i Terminsmaaneden er rettidig, idet de 8 Dage formenes at skulle regnes fra Begyndelsen af den 12te i Terminsmaaneden. Der maa imidlertid gives Appellanten Medhold i, at de 8 Dage skulle regnes fra Begyndelsen af den 11te i Terminsmaaneden, saaledes at Betaling se- nere end den 18de ikke er rettidig, og da Appelindstævntes Anbrin- gender om, at Appellanten havde forsømt at holde ham underrettet om sin Bopæl, og om, hvor Betaling skulde ske, efter det Foreliggende ere ubeføjede, maa det indtalte Beløb anses forfaldent paa Grund af for sen Betaling af Afdrag og Renter for Juni Termin 1906. Der bliver som Følge heraf i det Hele at give Dom efter Appellantens Paastande.

Med Hensyn til de her for Retten fremlagte Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 108. Mægler S. Harboe (Harboe)

contra

Købmand Chr. Larsen (Ingen),

betræffende et Regnskabsmellemværende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1907: Hovedcitanten, Købmand Chr. Larsen af Nørresundby, bør for Tiltale af Kontracitanten, Mægler S. Harboe, i Kontrasagen fri at være. Kontracitanten bør til Hovedcitanten betale de hovedpaastævnte 1767 Kroner 42 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 8 August 1904, til

Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste. For utilbørligt Ophold af Sagen, vil Indstævntes Sagfører i forrige Instans, Overretssagfører Busch, i Medfør af Fr. 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Bøde til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse af 80 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Mægler S. Harboe, 10 Kroner. Overretssagfører Busch bør til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 80 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved nærværende Rets Dom af 23 December 1901 blev i en af Hovedcitanten, Købmand Chr. Larsen af Nørresundby, mod Kontracitanten, Mægler S. Harboe anlagt Sag angaaende Betaling af 1767 Kr. 42 Øre, som Kontracitanten skulde skyldte Hovedcitanten til Rest for Varer, leverede til den [Kontracitanten tidligere tilhørende Landejendom Agdrup i Tiden fra Juli 1899 til Januar 1900, med Renter og Omkostninger, Kontracitanten dømt overensstemmende med Hovedcitantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger ophævedes. Ved den af Højesteret, hvortil Sagen blev appelleret, den 2 Oktober 1903 afsagte Dom blev Kontracitanten imidlertid frifunden for Tiden, medens Sagens Omkostninger for begge Retter ophævedes, idet det ikke ansaas ubeføjet, at Kontracitanten havde fremsat en Opfordring til Hovedcitanten om at fremkomme med Opgørelse for det hele Tidsrum, hvori det paagældende Mellemløbsforhold havde bestaaet imellem Parterne, hvorhos det statueredes, at Kontracitanten, da Hovedcitanten end ikke havde paaberaabt sig, at han ikke var i Stand til at fremkomme med en saadan Opgørelse, maatte være berettiget til, før Opgørelse forelaa, at nægte at udtale sig om den under Sagen indtalte Restfordring paa Parternes Mellemløbsforhold.

Under nærværende Sag har nu Hovedcitanten paany indtalt det ovennævnte Beløb 1767 Kr. 42 Øre, hvoraf han har paastaet sig tillagt Renter 5 pCt. p. a. fra Hovedforligsklagens Dato den 8 August 1904, og efter at Hovedcitanten har fremlagt den af Kontracitanten forlangte Opgørelse af Mellemløbsforholdet fra dets Begyndelse, har Kontracitanten under Anerkendelse af, at han ved at modtage Varer fra Hovedcitanten er bleven denne det hovedpaastævnte Beløb skyldig, paastaet Sagen afgjort saaledes, at han frifindes mod Betaling af dette

Beløb med Fradrag af 512 Kr. 55 Øre, der omhandles under Kontrasagen, altsaa 1254 Kr. 87 Øre med Renter heraf som nævnt. Subsidært har han for det Tilfælde, at saadant Fradrag nægttes ham i Hovedsagen, i Kontrasagen paastaaet sig tillagt det nævnte kontrapaa-stævnte Beløb 512 Kr. 55 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Kontraforligsklagens Dato den 18 September 1905. Hovedcitanten paastaar sig frifunden under Kontrasagen.

Hvad angaar de 512 Kr. 55 Øre, som er Stridens Genstand, udgør de et Beløb, som Kontracitanten mener at have betalt Hovedcitanten for meget ved i Henhold til en i et af Hovedcitanten mod Kontracitantens Tilsynshavende ved Agdrup, Sagfører K. C. Lassen, anlagt Vekselsøgsmaal afsagt Dom, at betale Hovedcitanten det denne tilkendte Beløb 488 Kr. 93 Øre med Renter og Sagsomkostninger, tilsammen 570 Kr. 18 Øre, istedetfor 57 Kr. 63 Øre, som Kontracitanten efter sit Anbringende da alene var Hovedcitanten skyldig. Forsaa-vidt nu Kontracitanten herpaa støtter sin principale Paastand om Nedsættelse af det hovedpaastævnte Beløb som nævnt, findes det at maatte have sit Forblivende ved den ved nærværende Rets ovenanførte Dom af 23 December 1901 truffne Afgørelse, hvorefter der, da Lassen efter Kontracitantens egen Fremstilling havde været uberettiget til at akceptere Veksler for Kontracitantens Regning, ikke kunde antages at have paahvilet Kontracitanten nogen retlig Forpligtelse til at betale det Lassen under bemeldte Vekselsag idømte Beløb, forsaavidt det oversteg den resterende Del af Varegælden, hvorfor Kontracitanten maatte anses at have betalt de 512 Kr. 55 Øre for Lassens Regning og — da han saaledes ikke havde betalt for meget paa Varegælden — ikke at have Krav paa, at det anførte Beløb fradroges i Hovedcitantens Fordring.

Forsaavidt angaar Kontracitantens subsidære Paastand, er denne støttet paa et under Kontrasagen fremlagt, af oftnævnte Sagfører Lassen den 16 September 1905 udstedt Dokument, hvorved han tiltransporterer Kontracitanten det ham eventuelt tilkommende Krav overfor Hovedcitanten paa Tilbagebetaling af det ovennævnte efter hans Anbringende realiter ikke skyldige Beløb 570 Kr. 18 Øre. Det fremgaar af det Foreliggende, at Hovedcitantens Repræsentant, Sagfører Ravn- borg, under Forhandlinger, som han i Efteraaret 1899 førte med Kontracitanten i København, hvortil han var sendt af Hovedcitanten for at inkassere tre af Lassen for Kontracitantens Gæld akcepterede, af Hovedcitanten udstedte, paa ialt 5757 Kr. 63 Øre lydende Veksler, som denne havde maattet indfri, indgik paa, at hans — Ravensborgs — Rejseomkostninger og Inkassationsalær skulde være Kontracitanten uvedkommende, hvorefter Kontracitanten betalte ialt 5700 Kr., mod at Ravensborg udleverede to af Vekslerne i kvitteret Stand og indestod for, at der ikke foreløbig vilde blive iværksat Retsforfølgning mod Gaarden Agdrup. Efter Kontracitantens Formening skulde den tredje Veksel, der lød paa 1245 Kr. 15 Øre, derefter have været nedskrevet til 57 Kr. 63 Øre; men Hovedcitanten nedskrev under Hensyn til, at han efter sin Formening havde Krav paa Vekselrenter og Inkassations- omkostninger hos Vekseldebitor Lassen, kun Vekselen til 488 Kroner 93 Øre og indtalte som nævnt dette Beløb med Renter og Sagsom- kostninger under en Vekselsag mod Lassen. Af den Sum 512 Kr.

55 Øre, hvorom Kontrasagen drejer sig, har Hovedcitanten efter sit Anbringende beregnet 71 Kr. 30 Øre som Vekslerrenter, 350 Kr. som Inkassationsaalær og Rejseudgifter for Ravnborg og 91 Kr. 25 Øre som Sagsomkostninger i Vekselsagen.

Efter en under den tidligere Retssag mellem Parterne fremlagt Erklæring fra Lassen maa det antages, at denne har tilskyndet Ravnborg til at frafalde Fordringen paa Inkassationsaalær og Godtgørelse af Rejseudgifter overfor Kontracitanten under Henviisning til, at man vel nok fik Spørgsmaalet herom ordnet. Da Lassen derhos som Vekseldebitor i Medfør af Veksellovgivningen skulde tilsvare Hovedcitanten Vekslerrenter og Omkostninger, der var bevirkede ved Forhalingen med Vekslernes Betaling, og da der ikke her under Sagen er fremsat nogen Indsigelse mod Størrelsen af de af Hovedcitanten beregnede Beløb, findes det ikke at kunne paalægges denne at tilbagebetale nogen Del af det af ham i Henhold til Dommen i Vekselsagen Oppebaarne, selv om han burde have nedskrevet Vekslen paa 1245 Kr. 15 Øre yderligere end sket. Hovedcitanten vil derfor være at frifinde i Kontrasagen, medens der i Hovedsagen bliver at give Dom efter Hovedcitantens Paastand.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 124. Overportør Hans Peter Madsen (Asmussen efter Ordre)

contra

Telegrafist Marius Klagenberg (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Beregningen af et Opsigelsesvarsel i en Lejekontrakt.

Københavns Fogedrets Kendelse af 13 Oktober 1906: Den begærte Arrestforretning bør nyde Fremme paa Betingelse af, at Rekvirenten stiller en Sikkerhed af 200 Kroner kontant eller i sikre Pengeeffekter.

Københavns Gældskommissions Dom af 29 April 1907: Den ovennævnte Arrest bør være ophævet. Indstævnte, Telegrafist Klagenberg, bør for Citanten, Overportør H. P. Madsens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 17 Juni 1907 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Som i den indankede Dom anført, gaar den under Sagen ommeldte Lejekontrakt ud paa, at Lejemaalet vedvarer, indtil det opsiges med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel forud for en Flyttedag, og da der mangler Føje til at forstaa denne Bestemmelse paa anden Maade, end Ordlyden i og for sig hjemler, maa Indstævnte allerede som Følge heraf anses at have opsagt Lejemaalet med behørigt Varsel. Idet det herefter maa have sit Forblivende ved det Resultat, der er statueret ved Dommen, vil denne være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Overportør Hans Peter Madsen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag paastaar Citanten, Overportør H. P. Madsen, Indstævnte, Telegrafist Klagenberg, dømt til at betale 150 Kr., som han skal skyldes i Leje for et halvt Aar fra Oktober Flyttedag 1906 til April Flyttedag 1907 af en Stuelejlighed i Citantens Ejendom, Trekronergade 37 a, med Renter 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato den 13 Oktober 1906, hvorhos Citanten paastaar en til Sikkerhed for Beløbet af Byfogden i København den 9de, 11te, 12te og 13 Oktober 1906 foretagen Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt og sig tilkendt Arrestens Omkostninger med 17 Kr. 73 Øre og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har paastaat Arresten ophævet og sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Indstævnte lejede den omhandlede Lejlighed af Tømmermester Hans Pedersen ved Lejekontrakt af 17 April 1903 for en halvaarlig Leje af 150 Kr., og det bestemmes i Lejekontrakten, at Lejemaalet vedvarer, indtil det med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel forud for en Flyttedag opsiges fra en af Siderne. Citanten overtog Ejendommen ved Nytaarstid 1905, og Indstævnte har til ham opsagt Lejemaalet den 14 Juli 1906 til Ophør til Oktober Flyttedag 1906, mod hvilken Opsigelse Citanten straks protesterede som for sent fremkommet, idet han hævdede, at Opsigelse skulde være sket med sædvanligt lovligt $\frac{1}{4}$ Varsel inden St. Hansdag.

Indstævnte har derimod paaberaabt sig, at Lejemaalet kunde opsiges med 3 Maaneders eller 90 Dages Varsel, at dette var en Aftale mellem ham og den tidligere Ejer af Ejendommen, og at denne Aftale var Citanten bekendt. Han har derhos henvist til, at Citanten har anerkendt dette ved efter St. Hansdag at paavise Lejligheden til Lejesøgende til Oktober Flyttedag.

Der findes nu ikke at kunne lægges afgørende Vægt paa, hvad forskellige Vidner have forklaret om, hvorledes Lejligheden er paavist

Løjesøgende til Oktober Flyttedag, og imod Citantens Benægtelse har Indstævnte øj heller godtgjort, at det var en Aftale mellem ham og den tidligere Ejer, at Lejemaalet kunde opsiges med 3 Maaneders Varsel, eller at dette var Citanten bekendt.

Derimod har den tidligere Ejer, Hans Pedersen, som Vidne forklaret om Opsigelsesvarslet, at han er gaaet ud fra, at $\frac{1}{4}$ Aar er 3 Maaneder eller 90 Dage, og at Opsigelse kunde ske med dette Varsel.

Der maa herefter gaas ud fra, at Lejekontrakten mellem de oprindelige Kontrahenter maatte forstaas saaledes, at Opsigelse kunde ske med sidstnævnte Varsel. Og da Citanten ikke paa Lejekontraktens Bestemmelser kan støtte nogen videregaaende Ret overfor Indstævnte end den, der tilkom den oprindelige Udlejer, findes Lejemaalet at være opsagt i rette Tid til Oktober Flyttedag 1906.

Indstævnte vil derfor være at frifinde for Citantens Tiltale, og den foretagne Arrest at ophæve, ligesom Sagens Omkostninger ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 258.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Thorvald Conrad Hielkener Meisner (Def. Møller),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juli 1908: Arrestanten Thorvald Conrad Hielkener Meisner bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Busch og Richter, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne nedsettes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Thorvald Conrad Hielkener Meisner til Højesteretssagførerne Hansen og Møller 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Thorvald Conrad Hielkener Meisner, der er født den 23 September 1853 og anset:

ved Nykøbing Falster Købstads Ekstrarrets Dom af 26 August 1870 efter Straffelovens § 228, sammenholdt med §§ 37, 21, og 29, med 10 Rottingslag,

ved nærværende Rets Dom af 5 Februar 1876 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage,

ved Fredericia Købstads Ekstrarrets Dom af 22 November 1876 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage,

ved Odense Købstads Ekstrarrets Dom af 16 Februar 1877 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar,

ved Aarhus Købstads Ekstrarrets Dom af 9 September 1878 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar,

ved Kolding Købstads Ekstrarrets Dom af 15 December 1888 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 4 Aar,

ved samme Købstads Ekstrarrets Dom af 3 April 1889 efter Straffelovens § 64, jfr. § 232, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar,

ved Korsør Købstads Ekstrarrets Dom af 18 Januar 1892 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet groft Tyveri med Tugthusarbejde i 3 Aar,

ved nærværende Rets Dom af 22 Februar 1902 efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar, og

ved Odense Købstads Ekstrarrets Dom af 17 Marts 1905 efter Forordning 15 April*) 1794 § 4, jfr. Lov 3 Marts 1854, med en Bøde af 50 Kr. til Odense Købstads Fattigvæsen, tiltales for Tyveri.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Kontorist Yngve Wendt har edelig forklaret, at han, da han den 25 Marts 1908 i Tiden fra Kl. 1—3 opholdt sig paa den engelske Udstilling i Glyptoteket her i Staden, blev opmærksom paa, at Arrestanten med den ene Haand forsøgte at aabne en Taske, som en Dame, med hvem han øjensynlig ikke var i Følge, bar i Haanden, medens han med sin anden Haand holdt sin Frakke dækkende for, men at han ikke tror, at Arrestanten fik Lejlighed til at stjæle noget, idet Damen i det samme vendte sig om.

Videre har han forklaret, at han derefter i ca. 10 Minutter iagttog Arrestanten og derved bemærkede, at denne stadig søgte ind i Trængslen, hvor han gik og saa ned efter Folks Lommer, at han henledede Opsynsbetjent Christian Christensens Opmærksomhed paa Arrestantens Færd, og at de derpaa begge en kort Tid samtidig iagttog, at Arrestanten bar sig ad paa den her skildrede Maade.

Opsynsbetjent Christensen har edelig forklaret Følgende:

Da forrige Komparent den omhandlede Dag ved 2¹/₂-Tiden havde henledet hans Opmærksomhed paa Arrestanten, gjorde Komparenten Inspektør ved Glyptoteket, Theodor Oppermann, bekendt med Sagen. Efter Ordre af denne iførte Komparenten sig en civil Frakke og gav

*) Skal være 5 September.

sig til at iagttage Arrestanten. Komparenten holdt Øje med Arrestanten, lige til denne lidt over Kl. 5 $\frac{1}{4}$, ved hvilken Tid de fleste af de Besøgende forlode Udstillingen, gik sin Vej, og foranledigede ham da anholdt.

Medens Komparenten iagttog Arrestanten, kastede denne kun i Ny og Næ et flygtigt Blik paa de udstillede Malerier. Derimod søgte han hen, hvor der var stærk Trængsel, saa stadig nedefter paa Folks Klæder og følte stadig udenpaa Damernes Kjoler, saa at Komparenten ikke var i Tvivl om, at han undersøgte, om der i Lommerne var noget at stjæle. En Gang saa Komparenten, at Arrestanten stak sin Haand ned i en Dames Jaketlomme, men da Damen i det samme drejede sig om, trak han Haanden til sig uden at stjæle noget.

Inspektør Oppermann, der en kortere Tid selv iagttog Arrestanten, har edelig forklaret, at Arrestanten i dette Tidsrum ikke betragtede Malerierne, men derimod stadig søgte hen, hvor Folk stod tæt sammen, og gik tæt ind paa Livet af dem paa en saadan Maade, at Komparenten ikke var i Tvivl om, at Arrestanten søgte Løjlighed til Lommetyveri. Videre har Komparenten forklaret, at han engang saa Arrestanten søge at aabne en Haandtaske, som en Dame bar, men at han ophørte med Forsøget uden nogen for Komparenten synlig Grund.

Nattevagt Alfred Nielsen, der den omhandlede Dag gjorde Tjeneste som Opsynsmand paa Udstillingen, har edelig forklaret, at han i ca. 10 Minutter sammen med Inspektøren iagttog Arrestanten og derved bemærkede, at denne uden at betragte Malerierne stadig med sine Hænder under Frakkeskøderne søgte hen, hvor der var Trængsel, og havde sin Opmærksomhed paa de Besøgendes Lommer, samt at han noget efter alene iagttog, at Arrestanten udviste den samme Adfærd.

Arrestanten har bestridt Rigtigheden af Vidneforklaringerne. Han hævder, at han har indfundet sig paa Udstillingen, hvor han har opholdt sig fra Kl. ca. 2 til ca. 5, for at se paa Malerierne, og virkelig ogsaa har set paa dem, og nægter at have rørt ved Damers Kjoler, at have stukket sin Haand i en Dames Lomme eller at have aabnet en Dames Taske. Ligeledes nægter han at have søgt ind i Trængselen.

Ved de foranførte Vidneforklaringer findes det imidlertid tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, hvis Fortid taler stærkt imod ham, og som navnlig ogsaa ved sin næstsidste Dom er anset for Lommetyveri, har forsøgt at begaa Lommetyveri fra forskellige af de den omhandlede Dag paa den engelske Udstilling tilstedeværende Personer.

Arrestanten vil derfor være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for Forsøg paa 8de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 48. Registrator af Varemærker **Harald Holten-Nielsen**
(Liebe efter Ordre)

contra

Handelsfirmaet Swift Packing Company (Ingen),

betræffende Registrering af et Varemærke.

Sø- og Handelsrettens Dom af 14 Marts 1907: Citanterne, Firmaet Swift Packing Company, Hamborg, kendes berettiget til i Varemærkeregistret for Kongeriget Danmark at erholde registreret det omtalte Varemærke. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte, Registrator af Varemærker H. Holten-Nielsen, til Citanterne med 150 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. I Salær og i Godtgørelse for Udlæg betaler det Offentlige til Overretssagfører M. A. Meyer henholdsvis 80 Kr. og 5 Kr. 25 Øre.

Højesterets Dom.

Som nævnt i den indankede Dom er det af Indstævnte erkendt, at det i Dommen omhandlede Ordmærke »Swift's Imperial-Extra Family Beef« ikke opfylder Betingelserne efter Lov af 11 April 1890 § 4 Nr. 1, jfr. Lov af 19 December 1898 § 1, for Registrering her i Riget i Henhold til Anmeldelse fra en af de i førstnævnte Lovs § 1 nævnte Næringsdrivende sammesteds. Da derhos den Omstændighed, at det nævnte Mærke er indregistreret i det tyske Rige, ikke hjemler Indstævnte nogen Ret til i Henhold til Anordning af 28 September 1894 § 1 Nr. 2, jfr. Lov af 11 April 1890 § 14 Nr. 4 og Anordning 14 Maj 1903, at fordre det registreret her i Riget uden Hensyn til de angivne Ords Betydning og Indhold, jfr. Konvention af 20 Marts 1883 Art. 6, sammenholdt med Art. 2 og Slutningsprotokollens Nr. 4, vil Appellanten efter sin derom nedlagte Paastand være at finde.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Registrator af Varemærker Harald Holten-Nielsen, bør for Indstævnte, Handelsfirmaet Swift Packing Companys Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Overretssagfører M. A. Meyer i Salarium og i Godtgørelse for Udlæg henholdsvis 80 Kroner og 5 Kroner 25 Øre, og Højesteretssagfører Liebe i Salarium for Højesteret 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 21 Maj 1904 lode Citanterne, Firmaet Swift Packing Company, Hamburg, anmelde til Registrering ved det herværende Varemærkeregister et af dem i Tyskland registreret Varemærke, bestaaende af Ordene:

»Swifts
Imperial
Extra
Family Beef«.

Indstævnte, Registrator H. Holten-Nielsen, nægtede at foretage den begærede Registrering med den Motivering, at de nævnte Ord maatte opfattes som tilsigtende at angive Varens Oprindelse og Beskaffenhed, og at Mærket derfor paa Grund af Bestemmelserne i Lov af 11 April 1890 § 4 Nr. 1, jfr. Lov af 19 December 1898 § 1, ikke kunde registreres.

Denne Afgørelse indankede Citanterne for Indenrigsministeriet, der imidlertid svarede, at det ikke fandt Føje til at forandre Registrators Afgørelse.

Citanterne have derefter indhragt Sagen her for Retten, hvor de have nedlagt Paastand paa at kendes berettigede til i Varemærke- registret for Danmark at erholde registreret det omtalte Varemærke og paa, at Registrator idømmes Sagens Omkostninger. Citanterne erkende, at det omtalte Mærke ikke opfylder den danske Varemærkelovgivnings Fordringer til et Ordmærke, men gøre gældende, at de have Krav paa at faa det registreret i Henhold til Bestemmelsen i Anordningen 28 September 1894, 1ste Stk., Nr. 2, jfr. Lov 11 April 1890 § 14 Nr. 4, hvorefter Varemærker, der ere registrerede i et af de Lande, der havde tiltraadt Pariserkonventionen af 20 Marts 1883 om Dannelsen af en international Union til Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret, skal, forsaavidt de ikke strider mod Moralen eller den offentlige Orden, registreres her »i den Form, hvori de i den fremmede Stat ere gyldige.«

Indstævnte, hvem der er meddelt fri Proces, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører M. A. Meyer, paastaaet sig frifunden. Han gør gældende, at Anordningens og Lovens ovenciterede Udtryk ikke, som af Citanterne antaget, skal forstaas derhen, at de i et af Unionslandene registrerede Varemærker under alle Omstændigheder skal antages her uden Kritik og uden Hensyn til, om Indlændinge efter den danske Lovgivnings Regler kunde faa et lignende Mærke registreret. Idet Registrator inddeler Varemærkerne i forskellige »Former« eller Arter (Figurmærker, Ordmærker o. s. v.) og idet han derhos hævder, at der i alt Fald for Ordmærkernes Vedkommende maa skelnes mellem deres Forme (∴ deres Egenskab af Ordmærke) og deres Indhold (Ordnes Betydning), gør han gældende, at Meningen med Anordningens ovennævnte Udtryk kun er den, at et i et andet Unionsland registreret Varemærke ikke kan nægtes Optagelse i Varemærke- registret her, blot fordi den danske Lovgivning ikke maatte kende den paagældende Varemærkeart, men at den danske Lovgivnings Regler maa blive afgørende ved Spørgsmaalet om Kravene til Varemærkets Indhold, naar man her har indført og har givet nærmere Regler for

den paagældende Varemærkeart. Han erkender herefter, at da Danmark før Loven af 19 December 1898 ikke kendte Ordmærker, maatte inden denne Lovs Emanation alle i en af Unionsstaterne registrerede Ordmærker registreres her uden Hensyn til, af hvilke Ord Mærket bestod, men han hævder, at den nævnte Lov, der under visse Betingelser aabner Adgang til Registrering af danske Ordmærker, heri maa have medført den Forandring, at ogsaa de i Udlandet registrerede Ordmærker nu maa opfylde denne Lovs Betingelser for at kunne registreres her.

Til Støtte for denne Fortolkning har Indstævnte paaberaabt sig, at den tilsvarende Bestemmelse i forskellige andre Unionslande forstaaes paa den af ham hævdede Maade, hvorhos han har henvist til Forhandlingerne i Paris i Aarene 1880 og 1883 om Dannelsen af den fornævnte Union. Han gør gældende, at Bestemmelsen i Konventionens Artikel 6 — som er Grundlaget for det oven citerede Udtryk i den danske Lov af 1890 og Anordningen af 1894 og hvori det hedder, at »ethvert Fabriks- eller Handelsmærke, der paa foreskreven Maade er registreret i Hjemlandet, skal modtages til Registrering og beskyttes i samme Form (telle quelle) i enhver af Unionens Stater« — er foranlediget ved, at den franske Varemærkelovgivning tillod Anvendelsen ikke blot af de almindelig benyttede Figurmærker, men ogsaa af: »tous autres signes servant a distinguer les produits d'une fabrique ou les objets d'un commerce«, og at Franskændene ønskede at sikre sig, at deres Varemærker kunde blive indregistrerede i alle Unionens Lande, uanset at de fleste af disse Lande dengang ikke tilstedede Registrering af Varemærker, der kun bestod i Ord. De andre Staters Delegerede gik ind paa den forannævnte Artikel 6, men fejede inden Underskriften — som Indstævnte paastaar for at sikre sig mod, at Artikel 6 skulde paalægge en ubegrænset Pligt til at registrere andre Staters Mærker — i Slutningsprotokollens Rubrum 4 følgende autentiske Fortolkning til Artiklen: »1ste Stykke i Artikel 6 skal forstaaes saaledes, at intet Fabrik- eller Handels-Mærke kan udelukkes fra Beskyttelse i en Unionsstat paa Grund af den Omstændighed alene, at det med Hensyn til de Betegnelser, som det bestaar af (au point de vue des signes, qui la composent), ikke opfylder Betingelserne efter denne Stats Lovgivning, saafremt det dog i saa Henseende tilfredsstiller Hjemlandets Lovgivning og det derhos i dette sidste Land er behørig registreret. Med denne Undtagelse, som kun vedrører Mærkets Form, og under fornøden Hensyntagen til Konventionens andre Artikler bliver hver Stats indre Lovgivning at anvende.«

Selv om nu Indstævnte maatte have Ret i, at det har været de vedkommende Delegeredes Mening at forbeholde deres Hjemlande en Beføjelse, der gik i den af Indstævnte antydede Retning, og selv om han ogsaa maatte have Ret i, at Myndighederne i flere andre Unionslande gennemfører en saadan Beføjelse indenfor deres Omraade, kan dette ikke blive afgørende for Forstaaelsen af den danske Anordning af 1894 eller den til Grund for denne Anordning liggende Lov af 1890. Ingen af disse Bestemmelser skønnes at afgive Hjemmel for den af Indstævnte hævdede Paastand, som i Virkeligheden heller ikke skønnes at have sikker Hjemmel i Konventionens og dens Slutningsprotokolls Bestemmelser, i alt Fald ikke saaledes som disse lyde i den

danske Oversættelse, der er udgaaet sammen med Anordningen af 1894 — en Oversættelse, som paa de ovenangivne Punkter af Registratør selv betegnes som misvisende.

De oftomtalte Udtryk i Anordningen af 1894 skønnes efter deres naturlige Betydning i den Sammenhæng, hvori de forekomme, at maatte forstaaes saaledes, at in casu et Ordmærke, der er registreret i et Unionsland, skal modtages til Registrering her uden Hensyn til, om det fyldestgør den danske Varemærkelovgivnings Fordringer til et saadant Ordmærke. Loven af 1898 indeholder heller ikke den fjerneste Antydning af at ville gøre Indskrænkning i den Ret, der indtil da havde tilkommet Udlændinge til at faa Ordmærker registrerede.

Citanternes Paastand vil efter det Anførte være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde tilsvare Citanterne med 150 Kr.

Der vil være at tillægge Overretssagfører M. A. Meyer, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær 80 Kr. og i Godtgørelse for hafte Udlæg 5 Kr. 25 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 73. Overretssagfører P. E. Sporon som Værge for den umyndiggjorte Fru Harriet Nebelong, født Kiellerup (Liebe efter Ordre)

contra

Den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Boet efter afdøde Professor, Hofmedikus Carl Henrik Horn Nebelong (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Retten til en Rentenydelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Januar 1907: Indstævnte, Overretssagfører P. E. Sporon som Værge for den umyndiggjorte Fru Harriet Nebelong, bør til Citanterne, den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Boet efter afdøde Professor, Hofmedikus Carl Henrik Horn Nebelong, betale 434 Kroner 80 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 10 Februar 1906, til Betaling sker, men bør iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til erhvervet kgl. Bevilling har Appellanten for Højesteret fremsat den Indsigelse, at der ved det i den indankede Dom gængivne Testamente var tillagt Fru Nebelong Rentenydelse for Livstid af hele den under Overformynderiet baandlagte Ka-

pital. Heri maa der ogsaa gives Appellanten Medhold, og Fru Nebelong har saaledes været afskaaret fra at raade over den nævnte Rentenydelse. Selv om nu Kapitalen maa antages at være indgaaet under det ægteskabelige Formuefællesskab mellem Fru Nebelong og hendes afdøde Mand, er dette ialfald kun sket saaledes, at de paa Kapitalen lagte Baand vedblev at hvile paa den, og da som Følge heraf heller ikke den i Dommen omtalte, mellem Ægtefællerne ved Separationen indgaaede Overenskomst afgiver Hjemmel for at tilkende Indstævnte nogen Del af det af Appellanten oppebaarne Rentebeløb, vil Appellanten efter sin derom nedlagte Paastand være at frifinde.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Overretssagfører P. E. Sporon som Værge for den umyndiggjorte Fru Harriet Nebelong, født Kiellerup, bør for Tiltale af Indstævnte, den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Boet efter afdøde Professor, Hofmedikus Carl Henrik Horn Nebelong, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Liebe 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da nu afdøde Professor Hofmedikus Carl Henrik Horn Nebelong og hans Hustru, Harriet, født Kiellerup, i 1899 blev separerede i Henhold til Bevilling, indestod i Overformynderiet en Kapital stor circa 36000 Kroner, som Fru Nebelong havde arvet efter sin Fader i Henhold til følgende af ham og hans Hustru under 12 Maj 1869 truffne testamentariske Bestemmelser:

1.

Dersom jeg Christian Kiellerup først afgaar ved Døden, skifter og deler min efterlevende Hustru med vore fælles Børn. Saavel min Hustrus Boslod som hendes og Børnenes Arv efter mig indsættes og forbliver i Københavns Overformynderi, saaledes at min Hustru nyder Renten af hele Formuen, men ingen Raadighed har over Kapitalen.

Naar vore Børn have opnaaet 18 Aars Alderen, ere de berettigede til selv at oppebære den aarlige Rente af deres Fædrearv.

Naar Sønnerne og Døttrene indtræde i Ægteskab, skulle de af deres Fædrearv kunne erholde udbetalt et Kapitalbeløb af 5000 Rdl., skriver Fem Tusinde Rigsdaler.

2.

Naar min Hustru ogsaa er afgaaet ved Døden, og vore Børn have indgaaet Ægteskab, staar det disse frit for at udtage til fri Raadighed foruden de foranførte 5000 Rdl. endvidere $\frac{1}{4}$ Del af den hver især tilhørende i Overformynderiet indestaaende Kapital, medens de tre Fjerdedele forblive udenfor deres Raadighed i levende Live.

3.

Saalænge Formuen som foranført forbliver indestaaende i Overformynderiet, skal hverken Kapital eller Renter kunne gøres til Genstand for Arrest, Eksekution eller anden Retsforfølgning.

Med Hensyn til disse Bestemmelser blev der under 7 November 1883 erhvervet allerhøjeste Konfirmation, dels forsaavidt angaar den i § 1 trufne Bestemmelse om, at den Testators Hustru og Børn tilfaldende Arv skulde »baandlægges i Overformynderiet«, dels forsaavidt angaar »Bestemmelsen i Testamentets § 3«.

Separationsbevillingen meddeltes Professor Nebelong og Hustru paa forskellige Vilkaar, om hvilke Ægtefællerne havde indgaaet og for Overpræsidenten her i Staden ratihaberet en Overenskomst, af hvis Bestemmelser følgende fremhæves:

4.

Fællesboet ejer endvidere en i Overformynderiet indestaaende, i Henhold til afdøde Jægermester Kiellerups Testamente baandlagt Kapital, som nu til Rest udgør ca. 36000 Kr.

Derimod paahviler der Fællesboet — foruden den ovennævnte Gæld til Landmandsbanken — endvidere en Gæld af 16000 Kroner, nemlig for kontante Laan Kr. 12250 og diverse Gæld vedrørende Husboldningen Kr. 3750.

Denne Gælds fremtidige Forrentning og Betaling overtager jeg Carl Nebelong mod forlods at erholde et tilsvarende Beløb Kr. 16000 af den ovennævnte i Overformynderiet baandlagte Kapital, hvorimod Resten af den nævnte Kapital, ca. 20000 Kr., deles lige mellem os begge.

6.

Det Formuefællesskab, der hidtil har bestaaet imellem os, ophører

7.

Jeg Carl Nebelong forpligter mig til, saalænge baade jeg og min nuværende Hustru er i Live, og hun derhos forbliver i ugift Stand, at yde et aarligt Bidrag til hendes Underhold, hvilket Bidrags Erlæggelse begynder fra det Tidspunkt, da Separationen er bevillet og min Hustru fraflyttet vor nuværende Lejlighed, hvorefter det stadig erlægges fjerdingaarsvis forud. Dets Størrelse bestemmes saaledes, at jeg Harriet Nebelong derved og ved den Rente, jeg nu vil erholde af den mig

tilfaldende Anpart af den ovennævnte i Overformynderiet indestaaende Kapital, ialt faar en aarlig Indtægt af 2000 — To Tusinde Kroner.

De i Overenskomstens § 4 ommeldte 16000 Kroner blev derpaa efter derom fra begge Ægtefæller indgivet Andragende til Justitsministeriet udbetalte Professor Nebelong, der senere efter Ansøgning med Samtykke af hans fraseparerede Hustrus Værge yderligere erholdt udbetalt 4000 Kr., saa at den ham ved Overenskomsten tillagte Andel af den i Overformynderiet indestaaende Kapital ved hans Død androg 6000 Kr. Saalænge Professor Nebelong levede, hævdede han med Fuldmagt fra sin Hustru eller dennes Værge Renterne af hele den i Overformynderiet indestaaende Kapital, hvorefter han betalte sin Hustru, hvad der tilkom hende; efter hans Død den 25 Juni 1904 har Overformynderiet nægtet at udbetale hans Dødsbo, der er insolvent, [og i hvilket Gældsansvaret ikke er vedgaaet, Renter af nogen Andel af Kapitalen, hvorimod Indstævnte, Overretssagfører P. E. Sporon som Værge for den umyndiggjorte Fru Harriet Nebelong har hævet Renterne af hele Kapitalen og har trods Opfordring vægret sig ved at udbetale nogen Andel heraf til Professor Nebelongs Bo.

Som Følge heraf paastaa Citanterne den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission, der behandler Boet efter afdøde Professor Hofmedikus Carl Henrik Horn Nebelong, under nærværende Sag Indstævnte kendt pligtig dels til at betale Citanterne den Boet tilkommende Andel af det af Overformynderiet til ham i Aarene 1904 og 1905 udbetalte Udbytte af den fornævnte Kapital 16000 Kroner eller $\frac{6}{16}$ af 1659 Kr. 48 Øre, 622 Kr. 30 Øre, med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 10 Februar 1906, dels til at høre Professor Nebelongs Dødsbo kendt berettiget til for Fremtiden at hæve og oppebære det til Boets nævnte Andel af ommeldte Kapital svarende Udbytte. Endelig have Citanterne paastaaet Indstævnte kendt pligtig til at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer principalt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Indstævnte først anført, at Fru Nebelong i Henhold til de fornævnte testamentariske Bestemmelser ikke har nogen Raadighed over den fornævnte »baandlagte« Kapital, og at den som Følge heraf ikke i sin Tid blev Genstand for det ved hendes Ægteskab med Professor Nebelong mellem dem indtraadte Formuefællesskab. Der findes imidlertid at maatte gives Citanterne Medhold i, at de ovenfor citerede, med kgl. Konfirmation forsynede Bestemmelser ikke indeholde Hjemmel til at undtage Kapitalen fra Formuefællesskabet mellem Ægtefællerne, og at som Følge heraf den ovennævnte Overenskomst mellem disse om Delingen af Kapitalen maa staa ved Magt.

Naar Indstævnte dernæst har anført, at Bestemmelsen i Testamentets § 3 indeholder Hjemmel til at nægte Udbetalingen, da Professor Nebelongs Bo er et insolvent Arvs- og Gældsfragaalsesbo, og Udbetalingen derfor vil medføre, at Kapitalens Renter blive Genstand for Professor Nebelongs Kreditorers Retsforfølgning, kan Indstævntes herpaa støttede Frifindelsespaastand heller ikke tages til Følge, da Te-

stamentets § 3 kun kan antages at angaa Testators Hustrus og Børns, in casu Fru Nebelongs, Kapital og Renter ligeoverfor Kreditorers Retsfølgning.

Indstævnte paastaar dernæst subsidært Frifindelse mod at betale 398 Kr. 89 Øre og har til Støtte herfor anført Følgende.

Af de fornævnte 1659 Kr. 48 Øre, som han har hævet i 1904 og 1905 af hele den i Overformynderiet indestaaende Kapital, har han hævet i Juni Termin, altsaa inden Professor Nebelongs Død, 33 Kr. 65 Øre og den 31 August 1904 686 Kr., der var Udbytte af Nationalbankaktier for Regnskabsaaret 1903/04. Idet Indstævnte af denne Sum beregner 562 Kr. 13 Øre som Udbytte af disse Aktier til Professor Nebelongs Dødsdag, paastaar han, at Beløbene 33 Kr. 65 Øre og 562 Kr. 13 Øre likvideres med 500 Kr., som Professor Nebelong skyldte sin Hustru i Underholdsbidrag for April 1904, og som ere anmeldte i hans Dødsbo, saaledes at Indstævnte anser sig frigjort mod at kvittere for det anmeldte Underholdsbidrag og betale $\frac{6}{16}$ af 1063 Kr. 70 Øre eller 398 Kr. 89 Øre. Imod denne Likvidation have Citanterne protesteret under Paaberaabelse af, at Professor Nebelongs Bo har en selvstændig Ret til de under nærværende Sag indtalte Beløb, og at det vilde være i Strid med denne Ret at indrømme Likvidation med den Professor Nebelong personlig paahvilende Pligt til at betale det fornævnte Underholdsbidrag. Da det er in confesso, at det paahviler Professor Nebelongs Bo at udrede Underholdsbidraget, der er anmeldt i Boet, og da Boets Ret til at indtale de Beløb, hvorom nærværende Sag drejer sig, er en Følge af den Professor Nebelong, medens han levede, tilkommende Ret, kan det af Citanterne Anførte ikke begrunde den af dem nedlagte Protest. Indstævntes Paastand om Likvidation vil derfor være at tage til Følge, men da Underholdsbidraget kun andrager 500 Kroner, vil Indstævnte have at betale $\frac{6}{16}$ af 1159 Kroner 48 Øre eller 434 Kroner 80 Øre med Renter heraf som paastaet.

Endelig paastaar Indstævnte sig Frifunden, forsaa vidt angaar den af Citanterne nedlagte Paastand om at høre Citanterne kendte beretigede til for Fremtiden at hæve og oppebære det til Boets Andel af ommeldte Kapital svarende Udbytte paa Grund af, at ikke Indstævnte, men Overformynderiet, der ikke er indstævnet under nærværende Sag, i saa Henseende maatte være rette Sagvolder, og da der maa gives Indstævnte Medhold heri, vil denne hans Paastand være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 87. **Købmand Hans Ravn** (Bülow)

contra

Sagfører Tranberg som Kurator i forhenværende Gaardejer
Henrik Andersens Konkursbo (Ingen),

betræffende et Afkræftelsesspørgsmaal.

Odense Købstads ordinære Rets Dom af 30 April 1906: Indstævnte, **Købmand Hans Ravn**, Overgade Nr. 60, Odense, bør til **Sagfører Tranberg** som Kurator i Gaardejer af Davinde **Henrik Andersens Konkursbo** betale 1529 Kr. 25 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 30 November 1899, til Betaling sker, men forøvrigt for Tiltale i denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. **Sagførerne V. Andersen** og **M. P. Christiansen** af Odense bør hver især til Odense Kæmnerkasse betale en Bøde af 30 Kroner. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Maj 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten bør Appellanten, **Købmand Hans Ravn**, forhen af Odense, nu af Aarhus, betale til Appelindstævnte, **Sagfører Tranberg** som Kurator i Gaardejer af Davinde **Henrik Andersens Konkursbo**, med 100 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, og idet bemærkes, at en af Appellanten for Højesteret nedlagt subsidær Paastand om, at der i de i Dommen nævnte 1529 Kroner 85 Øre skal fragaa 150 Kroner, nemlig det Afdrag, som ifølge Forliget af 29 Maj 1899 skulde erlægges i Juli Maaned samme Aar, ikke kan komme i Betragtning, allerede fordi denne Paastand ligger udenfor Proceduren i de tidligere Instanser, vil Dommen være at stadfæste, dog at de **Sagførerne Andersen** og **Christiansen** idømte Bøder findes at burde forhøjes til 80 Kroner for hver.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at de **Sagførerne Andersen** og **Christiansen** idømte Bøder bestemmes til 80 Kroner for hver. Til Justitskassen betaler Appellanten, **Købmand Hans Ravn**, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Odense Købstads ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appelindstævnte, Sagfører Tranberg som Kurator i Gaardejer af Davinde Henrik Andersens Konkursbo, Appellanten, Købmand Hans Ravn, forhen af Odense, nu af Aarhus, i Henhold til Konkurslovens Afkræftelsesregler tilpligtet, dels 'at tilbagebetale Boet et Beløb af 1474 Kr. 22 Øre, som tilligemed Forligs- og Inkassationsomkostninger 55 Kr. 63 Øre, ialt 1529 Kr. 85 Øre, af Fallenten kort før Konkursens Indtræden var betalt Appellanten til Indfrielse af en Fordring, som denne havde paa ham, dels at erstatte Boet Værdien af nogle Fallenten tilhørende af Appellanten, ifølge Transport til ham af 26 Juli 1899 fra en Tredjemand paa en Løssrepantsætning, i Besiddelse tagne og ved Auktion bortsolgte Effekter, samt at høre bemeldte Transport kendt ugyldig. Appelindstævnte paastod endvidere Boet tilkendt Renter af de nævnte Beløb med 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 30 November 1899, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved Underrettens den 30 April f. A. afsagte Dom blev Appellanten tilpligtet at betale Appelindstævnte som Kurator i bemeldte Konkursbo 1529 Kr. 85 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 30 November 1899, men isøvrigt frifunden for Appelindstævntes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes. Derhos blev ved Dommen de for Parterne mødende Sagførere, Sagførerne V. Andersen og M. P. Christiansen, begge af Odense, for utilbørligt at have opholdt Sagen tilpligtede at bøde til Odense Købstads Kæmnerkasse hver især 30 Kr.

Saaledes som Sagen foreligger her for Retten, angaar den kun Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til Tilbagebetaling af de ovennævnte 1529 Kr. 85 Øre med Renter, og gaar den af Appellanten i saa Henseende for Overretten nedlagte Paastand ud paa, at han frifindes for Appelindstævntes Tiltale, og at denne tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger i begge Instanser. Appelindstævnte paa- staar principalt Underretsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger her for Retten. Han har derhos nedlagt subsidiære Paastande.

Af Proceduren og Sagens Oplysninger fremgaar Følgende:

Ved Skøde af 25 Juli 1899, tinglæst inden Bjerge-Aasum Herreders Ret den 29de samme Maaned, overdrog Fallenten sin Ejendom »Davindegaard«, Matr. Nr. 2 a med flere Matr. Nr. af Davinde, til Appellantens Svoger, Hans Peter Hansen, for en Købesum af 47000 Kroner, hvoraf den kontante Udbetaling, 9000 Kroner, overgaves til den Sagfører, som ordnede Handelen for Fallentan, og som tillige var Appellantens Sagfører. Denne dækkede umiddelbart derefter af Beløbet blandt Andet Appellantens paastævnte Fordring, stor 1474 Kr. 22 Øre, med Omkostninger ved Inkassationen og Oprettelsen af nedennævnte Forlig 55 Kroner 63 Øre, ialt 1529 Kroner 85 Øre. Fordringen havde tidligere den nævnte Størrelse og var som forfalden bleven overgivet bemeldte Sagfører til Inkassation hos Fallenten; men den 29 Maj 1899 var der blevet indgaaet et den 10 Juni samme Aar inden Odense Amtsstuedistrikts 2den Forligskreds ratihaberet Forlig

angaaende den, hvorved Fallenten og en Enkefru Karen Marie Olsen af Davinde erkendte at skyldte Appellanten 1300 Kroner, altsaa 174 Kroner 22 Øre mindre end Fordringens oprindelige Beløb, som de in solidum forpligtede sig til at forrente med 6 pCt. p. a. og betale med 150 Kroner i Juli Maaned 1899, 100 Kroner i hver af Maanederne Januar og Juli 1900, Januar og Juli 1901 og Juni 1902, samt Resten i December Maaned 1902, saaledes at, om et af Afdragene udeblev over Forfaldstid, hele Gælden straks var forfalden til skadesløs Betaling. Endvidere erklærede Debitorerne i Forliget: »Vi ere uberettigede til, saalænge nærværende Gæld ikke er betalt, at pantsætte eller sælge vore Ejendele eller Ejendom.« Ved Bjerge-Aasum Herreders Skifterets Dekret af 24 August 1899 blev derefter Fallentens Bo i Henhold til en af en Kreditor derom indgiven Begæring taget under Konkursbehandling, og paa en Skiftesamling i Boet den 14 November samme Aar vedtoges det ved Appelindstævnte som Boets Kurator at anlægge Retssag mod Appellanten til Afkræftelse af Betalingen af det omhandlede Beløb.

Først bemærkes, at der, naar Appellanten har gjort gældende, at der i hvert Fald ikke kan gives Dom over ham til Tilbagebetaling af de ovennævnte 55 Kroner 63 Øre med Renter, hvilket Beløb ikke af den ommeldte Sagfører er betalt ham men tilbageholdt til dennes egen Dækning, ikke kan gives ham Medhold heri, da Omkostningerne ere at anse som et Accessorium til Fordringen, og Betalingen af dem, saafremt den ikke var bleven berigtiget paa den omhandlede Maade, havde paahvilet Appellanten.

Appelindstævnte har i første Række til Støtte for sin Paastand anbragt, at Betalingen af den ommeldte Fordring er afkræftelig i Henhold til Konkurslovens § 20 som stedfunden indenfor det i denne Paragraf ommeldte kritiske Tidsrum, og har i saa Henseende yderligere anført, at Fallenten for at skaffe Appellanten Dækning for hans Fordring af ham har ladet sig bevæge til at afhænde sin Gaard til Appellantens fornævnte Svoger og fyldestgjort Appellanten af Salgsprovenuet, hvorfor Forholdet i Virkeligheden er det, at Fallenten har betalt den omhandlede Fordring paa ham med usædvanligt Betalingsmiddel, nemlig ved Afhændelse af fast Ejendom. Forsaavidt dette ikke maatte kunne antages, har Appelindstævnte anført, at den paa-gældende Betaling dog er afkræftelig i Henhold til nævnte Paragraf i Konkursloven, idet det første Afdrag paa Gælden efter Forliget først forfaldt den 31 Juli 1899, og Indfrielsen af Gælden, da den fandt Sted den 25 samme Maaned, derfor var en Betaling af ikke forfalden Gæld.

Appellanten har heroverfor gjort gældende, at Fordringens Betaling er ydet ham som Vederlag for det Arbejde, han har haft med at skaffe Fallenten en Køber til Ejendommen, altsaa som Del af en gensidig bebyrdende Retshandel, i hvilken han har opfyldt den ham paahvilende Præstation, hvorfor han allerede af denne Grund maa blive at frifinde; men, at dette har været Tilfældet, er ikke imod Appelindstævntes Benægtelse bevist, hvorfor saadant ikke kan statueres. Derimod maa der gives Appellanten Medhold i, at Betalingen af Fordringen er sket med det sædvanlige Betalingsmiddel, Penge, og ikke ved

Overdragelse af fast Ejendom, da denne ikke er bleven overdraget Appellanten.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Fordringen var forfalden, da den blev betalt, har Appellanten — næst at anbringe, at Appelindstævntes Paastand i saa Henseende er for sent fremsat, hvori der imidlertid ikke kan gives ham Medhold — hævdet, at Fordringen paa Betalingstiden var forfalden, idet Gælden for det første allerede var forfalden, inden Forliget af 29 Maj 1899 oprettedes, og dernæst i Henhold til den oven citerede Passus i Forliget var forfalden, fordi Fallenten i Strid med, hvad han havde forpligtet sig til, havde solgt sin faste Ejendom.

Der maa imidlertid gives Appelindstævnte Medhold i, at der ved Forliget er truffet en Ordning med Hensyn til Gældens Betaling, som var forbindende for Appellanten uden Hensyn til, om Fordringen var forfalden eller ej inden Forligets Oprettelse, og i, at Fordringen efter Forliget ikke kan antages at være forfalden til Betaling ved Fallentens Afhændelse af den faste Ejendom, idet denne Afhændelse fandt Sted med Appellantens Samtykke, ja endog efter hans Opfordring, og den Aftale mellem Fallenten og Appellanten, hvorved det blev fastslaaet, at Fordringen skulde betales samtidig med Handelens Berigtigelse, efter hvad der er uimodsiget, ogsaa maa antages at have fundet Sted indenfor det i Konkurslovens § 20 omhandlede kritiske Tidsrum.

Da det er oplyst, at Fallenten var insolvent dengang, Betalingen fandt Sted, og da den Formodning om, at Appellanten var vidende om Insolvensen, som ifølge Konkurslovens § 22 skal anses for at være tilstede, ikke er afkræftet, vil Appelindstævntes principale Paastand — uden at det bliver fornødent at komme ind paa, hvad han iøvrigt har anført til Støtte derfor — være at tage til Følge, saaledes at Underretsdømmen, hvis Bestemmelser med Hensyn til Sagens Omkostninger og de Sagførerne paalagte Mulker billiges, vil være at stadfæste, og Sagens Omkostninger for Overretten at bestemme til 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 283.

Højesteretssagfører Winther

contra

Nicolaj Christian Robert Kolding (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Randers Købstads Ekstrarets Dom af 2 Juli 1908: Arrestanten Nicolaj Christian Robert Kolding bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til de beskikkede Sagførere, til Aktor, Sagfører J. C.

Jensen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører M. Christensen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 August 1906: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Nicolai Christian Robert Kolding til Højesteretssagførerne Winther og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Nikolaj Christian Robert Kolding, der efter sin Forklaring er født i Flensborg i Aaret 1877, hvilket Aldersopgivende er fundet støttende med hans Udseende, sat under Tiltale for Tyveri.

Arrestanten har tidligere været anset ved Randers Købstads Ekstrarets Dom af 16 Februar 1904 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 21 Juli samme Aar efter Straffelovens § 228, jfr. § 55, i Medfør af Straffelovens § 240, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og senest ved samme Rets Dom af 11 December 1906 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Den mod Arrestanten rejste Sigtelse gaar ud paa, at han skal have tilegnet sig et Arbejdsmand Christian Jensen, kaldet Steenberg, tilhørende Sølvcylinderur, indrettet til at trækkes op med Nøgle, saavel som en ved dette Ur hængende Messingkæde samt en om Uret anbragt Celluloidkapsel.

Færdig fra Trykkeriet den 24 September 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 28.

Onsdag den 2 September.

Ved Underrettsdommen er Sigtelsens Rigtighed ikke anset godtgjort for de tvende sidstnævnte Genstandes Vedkommende, og saaledes som Sagen herefter foreligger til Paakendelse, er der for Overretten alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold med Hensyn til selve Uret.

Den 4 Juni d. A. anmeldte nævnte Arbejdsmand Jensen til Politiet, at de nævnte Genstande samme Dags Formiddag var frakomne ham, efter hvad han antog, ved Tyveri. Han opgav i saa Henseende nærmere, at han den anførte Formiddag ved 9-Tiden i Skoven bag det nye Ridehus ved Randers havde truffet en ham ubekendt Mandsperson, med hvem han derpaa fulgtes til »Vesteraltan«, og her havde de i Forening nydt en Del Brændevin, hvorpaa Anmelderen var falden i Søvn. Da han senere vaagnede, var hans Ur forsvundet, og han maatte antage, at den omhandlede Person havde tilegnet sig det.

Mistanken for at have forøvet det omhandlede Tyveri rettedes straks mod Arrestanten, der samme Dag blev anholdt tæt udenfor Randers, ved hvilken Lejlighed han fandtes i Besiddelse af et Sølv-cylinderur anbragt i en Celluloidkapsel og med vedhængende Kæde af Messing. Disse Genstande har Anmelderen med Bestemthed gendendt som sig tilhørende, og han har edelig forklaret, at de ere frakomne ham mod hans Villie, hvorhos han efter i Retten at have taget Arrestanten i Øjesyn har erklæret, at han er den i Anmeldelsen omhandlede Person.

Med Hensyn til sin Adkomst til de hos Arrestanten, som meldt, forefundne Genstande har Anmelderen forklaret, at han for 2 à 3 Aar siden har købt Uret hos Drejer Strand jun. paa Storegade i Randers for 12 eller 14 Kr., at han for et Aarstid siden har ladet det renses hos Urmageren i Ulstrup, og at han engang har pantsat det for 4 Kr. hos Pantelaaner Friis i Randers, hvis Hustru, da Anmelderen atter indløste det, forærede ham den om Uret værende Celluloidkapsel.

Arrestanten, der ikke er funden i Besiddelse af den til Uret hørende Nøgle, forklarede under den mod ham indledede Undersøgelse i Begyndelsen, at han havde købt det i hans Besiddelse forefundne Ur hos en Urmager i Flensborg, og at han havde købt Celluloidkapslen, ca. 8 Dage forinden han blev anholdt, hos Urmager Jacob Nielsen i Randers. Fremdeles forklarede han, der fra den 1 April d. A. til den 25 Maj s. A. har været indlagt paa Fattiggården i Randers, at han under sit Ophold dersteds havde Uret hos sig, og at Rigtigheden af

dette Udsagn vilde kunne bekræftes af tvende paa Fattiggaarden indlagte Personer, Søren Sørensen og Søren Schultz.

Sørene har han imidlertid ændret sin Forklaring derhos, at han i hvert Fald har været i Besiddelse af et ganske lignende Ur, men at han og Anmelderen under deres Møde den 4 Juni d. A. maa have byttet Ure, hvad han dog ikke husker.

Drejer Michael Strand i Randers har ligesom efternævnte Vidner edeligt — efter i Retten at have haft Lejlighed til at iagttage det i Arrestantens Besiddelse forefundne Ur — forklaret, at dette Ur ganske ligner et Ur, som han har solgt til Anmelderen, hvem han med Bestemthed genkender. Vidnet har dog erklæret sig ude af Stand til at opgive noget bestemt Mærke, hverpaa han kan genkende Uret.

Urmager Henrik Laurup af Ulstrup har, efter i Retten at have taget saavel Anmelderen som det i Arrestantens Besiddelse forefundne Ur i Øjesyn, forklaret, at han i Anmelderen genkender en Person, der afvigte Eftersaar har indleveret et Ur til Reparation hos ham, ligesom han paa nogle Tal, der findes indstemplede i Urets Kasse og Kapsel, genkender Uret som det, der af Anmelderen leveredes ham til Reparation.

Pantelaaner Friis i Randers har forklaret, at Anmelderen, hvem han genkender, har pantsat et Ur i hans Forretning, hvorhos han efter at have taget det i Arrestantens Besiddelse forefundne Ur i Øjesyn har erklæret, at han plejer at udlaane 4 Kr. paa et saadant Ur, og at han ikke nærer nogen Tvivl om, at det er det Ur, som Anmelderen i sin Tid pantsatte i hans Forretning.

Sidstnævnte Vidnes Hustru, Kristina, født Petersen, har efter at have taget Anmelderen i Øjesyn forklaret, at hun i ham genkender en Person, der han pantsat et Ur i hendes Mands Forretning, samt at han modtog en Celluloidkapsel, da han senere indlæste Uret. Hun vil ikke kunne mindes, om han fik denne Kapsel tilkøbt eller som Gave; men hun er tilbøjelig til at tro, at det var som Gave.

Arbejdsfører paa Randers Fattiggaard Christian Nielsen har forklaret, at Arrestanten ikke kan antages under sit Ophold paa Fattiggaarden at have været i Besiddelse af noget Ur, hvorhos den af Arrestanten omhandlede Person, Søren Sørensen, har udsagt, at han ingensinde, medens han i April og Maj Maaned var sammen med Arrestanten paa Fattiggaarden, har set ham i Besiddelse af noget Ur.

Arbejdsfører Nielsen har tilføjet, at fornævnte Søren Schultz ikke under Arrestantens foranførte Ophold paa Fattiggaarden var sammen med ham, idet Schultz var bleven dimitteret fra Fattiggaarden, 3. & 4. Dage forinden Arrestanten indlagdes sammesteds.

Efter de af Urmager Jacob Nielsen i Randers og dennes Søn, Urmager Jens Nielsen, aflagte Vidnesbyrd maa derhos Arrestantens Forklaring om at have købt den til Uret hørende Celluloidkapsel i Nielsens Forretning anses stridende mod Sandheden.

Det i Arrestantens Besiddelse forefundne Ur, der er vurderet til 10 Kroner, mod hvilken Vurdering Arrestanten intet har fundet at erindre, er med hans Samtykke udleveret til Anmelderen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Efter det saaledes Foreliggende samt naar henses til, at Arre-

stanten er en gentagne Gange for Ejendomsindgreb straffet Person, findes der at være tilvejebragt et efter Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis for, at han har fratjaadet Anmelderen det tidnævnte Ur under de af denne angivne Omstændigheder.

For sit Forhold i den anførte Henseende er Arrestanten ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedes, og bemeldte Dom . . . vil saaledes være at stadfæste.

Hermed endte anden Ekstrasession.

Anden ordinære Session.

Torsdag den 1 Oktober.

Nr. 290.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Kristian Ludvig Ring (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 August 1908: Arrestanten Kristian Ludvig Ring bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Paludan, og Defensor, Prokurator Casse, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kristian Ludvig Ring til Højesteretssagførerne Liebe og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Kristian Ludvig Ring, der er født den 20 August 1877 og bl. a. anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarrets Dom af 5 August 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og senest ved Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Februar 1905 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage, tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det beviist, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten var den 15 Juli d. A. om Aftenen blevet nogle Penge skyldig i Beværtningen Sølvgade Nr. 24, Kælderen, og da han ikke kunde betale, blev Politibetjent 702, Hedeby, tilkaldt. Da Arrestanten mente at kunne skaffe Penge ved Henvendelse et Sted i Nærheden, fulgte Betjenten med ham derhen, men da Betjenten af Arrestantens Adfærd fik det Indtryk, at Arrestanten holdt ham for Nar, greb han Arrestanten i Armen og forlangte, at han skulde følge med paa Stationen. Herover blev Arrestanten rasende, skældte Bétjenten ud bl. a. for Sjoer, Laban og Idiot og slog og sparkede om sig, og dermed vedblev han, selv efter at Betjenten havde faaet Hjælp af et Par Kolleger. Der tilføjedes herved Betjentene nogle Knubs og Slag, men ingen Saar eller Skade.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Nr. 221.

Højesteretssagfører Møller

contra

Frederik Feldvoss (Def. Hansen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Vennebjerg Herreds Ekstrarrets Dom af 14 Marts 1908: Tiltalte Frederik Feldvoss bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og at betale til Viborg Amtsfattigkasse en Bøde af 10 Kr., hvorhos han i Erstatning til Husmand Christen Christian Christensen bør udrede 10 Kr.; endelig bør han betale alle de af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Schmidt, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Maj 1908: Forsaavidt angaar Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer, afvises Sagen fra Overretten. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sø-

rensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret!:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Feldvoss til Højesteretssagførerne Møller og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Frederik Feldvoss sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt ulovlig Omløben med Varer.

Tiltalte er født i Aaret 1868 og har tidligere flere Gange været straffet for Ejendomsindgreb, senest ifølge Højesterets Dom af 4 Maj 1893 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorefter han har været anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 Juni 1900 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Ved Underretsdømmen er Tiltalte for ulovlig Omløben med Varer anset efter Pl. 27 November 1839, jfr. Frdg. 13 Februar 1775, med en Bøde til Viborg Amts Fattigkasse af 10 Kr., og da Sagen er indanket her for Retten alene efter hans Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, vil den — idet den ikendte Bøde ikke har en saadan Størrelse, at Tiltalte kunde være berettiget til at forlange Sagen appelleret — forsaavidt den her omhandlede Del af samme angaar, være ex officio at afvise her fra Retten.

Den mod Tiltalte rejste Sigtelse for Vold og Legemsbeskadigelse angaar følgende Forhold:

1. Da Tiltalte den 29 Marts 1906 om Eftermiddagen ved Femtiden passerede forbi Bolsmand Niels Pedersens Ejendom i Batum, blev han overfaldet af en Hund, der rev hans Benklæder i Stykker, og han gik derfor ind i Huset, hvor han traf bemeldte Niels Pedersen, af hvem han forlangte Erstatning for Benklæderne, hvad der imidlertid blev ham nægtet, efter Pedersens Forklaring med den Motivering, at det kunde han ikke gaa ind paa, saalænge han ikke havde Vished for, at det var hans Hund, der havde revet Benklæderne i Stykker.

Efter hvad Pedersen videre har forklaret, stødte Tiltalte ham nu for Brystet, saaledes at han tumlede baglæns om mod noget Seletøj, der hang i Gangen, og efter at Pedersen derpaa var gaaet ind i sin Stue, fulgte Tiltalte efter ham, idet han udskældte ham for Pjalt og Kæltring, indtil han sluttelig forlod Ejendommen, hvortil han dog kort efter vendte tilbage, og da Pedersen atter nægtede at efterkomme hans Opfordring til at betale ham Erstatning for Benklæderne, slog Tiltalte

ham — der ikke vil have foretaget nogen Voldshandling mod Tiltalte, hvorimod han mulig brugte Mund og benyttede grove Ord overfor ham — med knyttet Haand i Ansigtet, saaledes at der fremkom et blødende Saar paa hans venstre Kind. Pedersen bad nu sin Hustru kalde paa Naboen, og da Tiltalte hørte dette, trak han sig tilbage ud i Gangen, hvor han greb en sammesteds hængende Vognbørste, med hvilken han forinden sin Bortgang truede ad Pedersen.

Tiltaltes Forklaring gaar derimod ud paa, at han — der ikke vil kunne mindes at have været mere end en Gang inde i Pedersens Ejendom — vel erindrer, at han kom i Klammeri med Pedersen i Anledning af, at dennes Hund havde revet hans Benklæder i Stykker, men at han ikke husker, at han »ligefrem« har slaaet Pedersen i Ansigtet, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at Pedersen vilde sætte ham ud af Huset, og at han satte sig til Modværge herimod, samt at Pedersen maaske, medens de herunder havde fat i hinanden, har faaet den af ham omforklarede Læsion paa venstre Kind.

Da imidlertid Pedersen under Sagen edelig har bekræftet Rigtigheden af sin Forklaring, hvorhos hans Hustru, Maren, født Jensen, ligeledes edelig har bekræftet Rigtigheden af sin med den af Pedersen afgivne Forklaring overensstemmende Forklaring om den sidste Del af Sammenstødet, samt da Gaardejer Hans Peter Madsen af Batum, (der af Pedersens Hustru blev tilkaldt umiddelbart efter Sammenstødet mellem Tiltalte og Pedersen, inden Retten har forklaret, at Pedersen ved hans Tilstødekømt blødte af et Saar paa venstre Kindben, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte under de af Pedersen omforklarede Omstændigheder har gjort sig skyldig i en forsætlig Voldshandling mod Pedersen og derved tilføjet denne det ommeldte Saar. Pedersen har ikke nedlagt Paastand om Erstatning.

2. Efter at Enke Jensine Christensen, født Andersen, i Hjørring hos Tiltalte — der siden August Maaned forrige Aar har ernæret sig ved at rejse om som Agent for at skaffe Bestillinger paa Forstørrelse af Fotografier — havde bestilt et Fotografi forstørret, indfandt han sig den 1 December forrige Aar hos hendes Søn, Husmand Christen Christian Christensen af Bagterp Hede, hos hvem hun den nævnte Dag opholdt sig i Besøg, og afkrævede hende Betalingen for Fotografiet med 2 Kroner 50 Øre. Hun havde imidlertid ingen Penge hos sig, og da hun vægrede sig ved at efterkomme hans Opfordring om at gaa hjem og hente Pengene, hvorimod hun udtalte, at Tiltalte kunde komme hjem til hende den paafølgende eller en senere Dag, da han saa skulde faa Pengene, skældte han hende ud og sagde, at han maatte have Pengene straks, hvorhos han, da Enken blev bange og vilde lukke Døren for ham, stødte den op og trængte ind i Spiseestuen, hvor han ved sin Adfærd forskrækkede Christensens derværende Børn og hans Tjenestepige, men efter at han havde opholdt sig ved Ejendommen en Tid lang, gik han bort, idet han forinden spurgte, om han maatte bringe Fotografiet den følgende Dag, hvad han fik Tilladelse til.

Da han i Henhold hertil den 2 December forrige Aar paany indfandt sig paa Christensens Ejendom, var Jensine Christensen ikke til-

stede, hvorimod han traf Christen Christian Christensens Hustru, der bebrejdede ham, at han den foregaaende Dag havde skræmmet Børnene, og straks efter kom Christensen selv tilstede og rettede en lignende Bebrejdelse til ham, idet han holdt sin knyttede Haand op for ham, hvorhos han efter Tiltaltes Forklaring gav ham et Puf for Brystet.

Der fandt derpaa et Ordskifte Sted mellem Christensen og Tiltalte, indtil denne sluttelig løb ud af Huset, og da han i ringe Afstand derfra blev indhentet af Christensen, der var løbet efter ham, og som efter Tiltaltes Forklaring — hvis Rigtighed imidlertid er benægtet af Christensen — tog ham i Kraven saa haardt, at denne gik itu, greb han ned i sin højre Jakkelemme, i hvilken han havde en saakaldet »Glasskærer« — nemlig et $5\frac{1}{4}$ Tomme langt Jernredskab, der i den ene Ende er forsynet med et lille Hjul til at skære Glas med og i den anden Ende med et ca. 1 Tomme bredt og ca. $1\frac{1}{4}$ Tomme langt stumpt Blad, der er bestemt til at benyttes ved Kitning — og med denne stødte han Christensen i Halsen og tilføjede ham derved et Stiksaar under Hagen paa den øverste Del af Halsens højre Side.

Saaret, der blødt stærkt, blev samme Dag syet sammen af en Læge, der i en af ham udfærdiget Erklæring har udtalt, at Saaret var 1 Tomme langt og omtrent lige saa dybt, og at det rimeligvis vilde hele uden Følger. Christensen blev den 10 December forrige Aar undersøgt af vedkommende Embedslæge, der i en af ham samme Dag udfærdiget Erklæring angaaende Resultatet af Undersøgelsen har udtalt, at Saaret begyndte læt udenfor den øverste Kant af Strubehovedet og strakte sig ca. 1 Tomme udad, naaende til en god Tomme fra den store Halspulsaaer, at der ved Undersøgelsen fandtes en Del Irritation, men ingen egentlig Bullenskab i Saarets nærmeste Omfang, samt at der, eftersom Saaret var næsten lægt, ingen Grund var til at antage, at det vilde volde Gener af nogen Art i Fremtiden, ligesom det allerede da ikke var til Hinder for, at Christensen passede sit Arbejde.

Under Sagen har Christensen nedlagt Paastand om, at der hos Tiltalte tilkendes ham i Erstatning for Svie og Smerte 10 Kr., og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For de af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Døm, hvis Bestemmelser angaaende den Christensen tilkendte Erstatning — — — — billiges, forsaavidt kunne stadfæstes.

Nr. 295.

Højesteretssagfører Møller

contra

Laura Sofie Jensen (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri.

Hillerød Købstads Ekstrarets Dom af 29 Juli 1908: Arrestantinden Laura Sofie Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to og et halvt Aar samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Wimmer, og Defensor, Overretssagfører Raaschou, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 August 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne C. A. Olsen og Richter, betaler Arrestantinden Laura Sofie Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Laura Sofie Jensen til Højesteretssagførerne Møller og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Hillerød Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Laura Sofie Jensen aktioneret for Tyveri, og det er ved Arrestantindens Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt under Sagen Oplyste godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 30 Juni d. A. tilvendte Arrestantinden sig fra Kvindehjemmet i Læssøegade her i Staden, hvor hun havde indfundet sig i lovligt Ærinde, ifølge en pludselig Indskydelse en Elin Persson tilhørende til 2 Kr. vurderet Kjole, der hang frit fremme i en Korridor.

Den 3 Juli d. A. stjal Arrestantinden — der Dagen i Forvejen var kommet i Tjeneste paa Amtssygehuset i Hillerød, men var ked af Tjenesten, fordi den var hende for streng — mens hun var beskæftiget med Rengøring af et Værelse paa Sygehuset, 2 Kr. af Indholdet af en Portemonnæ, der beroede i en uafaaet Kommodeskuffe, hvilken hun havde aabnet af Nysgerrighed. Samtidig tilvendte hun sig en til 10 Kr. vurderet Guldring, der beroede sammen med nogle andre Smykker i en i Skuffen værende Æske. Saavel Pengene som Ringen tilhørte Frk. Olga Aagaard.

Samme Dags Eftermiddag tilvendte Arrestantinden sig i Henhold til en af hende om Morgenen fattet Beslutning et Par til 4 Kr. vurderede, Johanne Dorthea Emilie Nielsen tilhørende Damestøvler, der beroede i et uafaaaset Skab paa Sygehuset. Arrestantinden iførte sig Støvlerne og forlod derefter sin Tjeneste og rejste samme Dag til København.

De stjaalne Penge har Arrestantinden forbrugt til Rejser, de øvrige Koster ere bragte tilstede under Sagen og udleverede de Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa Erstatning.

Arrestantinden er født den 7 Januar 1881 og tidligere mange Gaage straffet, derunder ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 21 Marts 1899 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 Oktober s. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Horns Herreds Ekstrarets Dom af 16 Juli 1901 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 2 med lige Straf i 8 Maaneder, ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 5 September 1902 efter Straffelovens § 232, 1ste Stk., for 4de Gang begaaet Tyveri med lige Straf i 1 Aar og senest ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 14 December 1905 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 samt efter dens § 251 og Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 2 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

For det af hende nu udviste Forhold vil Arrestantinden være at anse som for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 232 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Ved Underretsdommen er Arrestantinden anset med lige Straf i 2¹/₂ Aar, og med denne Nedsættelse af Straffetiden vil bemeldte Dom — — — være at stadfæste.

Fredag den 2 Oktober.

Nr. 242.

Højesteretssagfører Rée

contra

Jens Christian Bøgh (Def. Bagger),

der tiltales for Kvaksalveri og ulovlig Medikamenthandel.

Esbjerg Købstads, Skads Herreds og Fansø Birks Ekstrarets Dom af 28 December 1907: Forsaavidt Sigtelsen for ulovlig Medikamenthandel angaar, bør Tiltalte Jens Christian Bøgh for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Tiltalte til Esbjerg Købstads Kommunekasse bøde 200 Kroner. Saa udreder og Tiltalte Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførererne A. Harck og E. Hansen, 15 Kr. og 12 Kr. Den idømte Bøde

at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Marts 1908: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Bøgh til Højesteretssagførerne Rée og Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Indsidder Jens Christian Bøgh, der maa antages at være født i Aaret 1847, er under nærværende Sag sat under Tiltale for Kvaksalveri og ulovlig Medikamenthandel.

Efterat Tiltalte i Aaret 1900 var sat under Tiltale for lignende Forseelser som de ovennævnte, idet det var lagt ham til Last, at han skaffede syge Personer Medikamenter og Lægeraad fra en i Hannover boende Apoteker Günther, der tillige drev Lægevirksomhed, blev han ved Højesterets Dom i den paagældende Sag af 7 Januar 1901 anset dels efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Forordningen af 5 September 1794 § 5, dels efter Forordningen af 4 December 1672 § 30, sammenholdt med Plakat af 1 December 1779, med en Bøde til Amtets Fattigkasse af 300 Kr., medens Sagen, under hvilken Tiltalte endvidere var sat under Tiltale for uberettiget Dyrlægepraksis og for denne Forseelse ved den indstævnte Overretsdom af 10 September 1900 blev anset efter Lovgivningens Grundsætninger med en Bøde til vedkommende Politikasse af 20 Kr., forsaavidt blev afvist fra Højesteret som manglende summa *appellabilis*. Under en derefter mod Tiltalte i Aaret 1904 paany rejst Justitssag for lignende Forseelser som de fornævnte, blev han ved Højesterets Dom af 14 December 1904 anset efter Lov 3dje Marts 1854, jfr. Forordningen af 5 September 1794 § 5, med en Bøde til Amtets Fattigkasse af 200 Kr., men derimod i Henseende til Sigtelsen for ulovlig Medikamenthandel frifunden for Aktors Tiltale, medens ogsaa denne Sag forsaavidt Sigtelsen for uberettiget Dyrlægepraksis angik — i Henseende til hvilken Sigtelse han ved den indstævnte Overretsdom af 15 August 1904 ligeledes var frifunden for Aktors Tiltale — afvistes fra Højesteret paa Grund af manglende summa *appellabilis*.

Ifølge Tiltaltes Forklaring traadte han, efterat ovennævnte Apoteker Günther for nogle Aar siden havde opgivet at drive Lægevirk-somhed, istedetfor med ham i Forbindelse med en i Køthen i Hertugdømmet Anhalt boende homøopatisk Læge ved Navn Lutze, og det maa ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt under Sagen Oplyste anses tilstrækkelig godtgjort, at han derpaa fra bemeldte Læge Lutze — efter Tiltaltes Paastand dog ikke i saa stor en Udstrækning som tidligere fra Günther — har skaffet Medikamenter samt diætiske Forskrifter til her i Landet boende Personer, der havde henvendt sig til ham og meddelt ham, enten at de var lidende af bestemte Sygdomme, eller at de led af Smerter i af dem nærmere angivne Dele af Legemet. Det fremgaar dernæst af Sagens Oplysninger, at Tiltalte herved har brugt den Fremgangsmaade, at han, efterat de paagældende Personer havde fortalt ham, hvad de fejlede, i hvert enkelt Tilfælde har skrevet og til Lutze afsendt Breve, som han lod fremtræde som Henvendelser fra Patienterne personlig, og som indeholdt en paa Tysk affattet Fremstilling af de Sygdomssymptomer m. v., som han havde faaet meddelt, samt Anmodning til Lutze om at sende Medikamenter og give Raad mod de saaledes beskrevne Sygdomstilfælde. De nævnte Anmodninger ere derefter i hvert enkelt Tilfælde blevne efterkomne af Lutze ved Afsendelse med Posten af Medikamenter til Patienterne personlig, og med Medikamenterne fulgte derhos Lutzes Anvisning til Brugen af samme og — den første Gang en Patient modtog saadan Forsendelse — endvidere hans Diætforskrifter, hvilke Brugsanvisninger og Diætforskrifter, der var affattede paa Tysk, de paagældende Patienter derefter have faaet oversatte af Tiltalte. Denne maa dog antages i flere Tilfælde allerede under Patienternes første Henvendelse til ham at have oplyst dem om, hvorledes Medikamenterne, der efter det Oplyste altid have bestaaet i Pulvere, skulde bruges, i hvilken Henseende Tiltalte har forklaret, at Lutzes Brugsanvisning var den samme i alle Tilfælde — nemlig 3 Pulvere daglig, opløste i Vand, saaledes at der efter Brugen i tre Dage skulde gøres et Ophold af andre tre Dage — og at Tiltalte derfor var i Stand til i Forvejen at give Patienterne Besked om, hvorledes de Medikamenter, som de vilde faa tilsendte, skulde bruges.

For den af Tiltalte overfor Patienterne udfoldede Virksomhed kan han ikke antages at have krævet nogen Betaling af dem, men han, der paa Patienternes Spørgsmaal i saa Henseende svarede dem, at han intet maatte forlange, har derefter ladet sig betale af dem, i Reglen med ca. 2 Kroner, og han maa antages af enkelte Patienter, der har konsuleret ham flere Gange, at have modtaget et saadant Beløb hver Gang.

Tiltalte har nu vel under Sagen fastholdt, at han ikke har underkastet vedkommende Patienter nogen selvstændig Undersøgelse eller paa egen Haand har givet dem Raad eller har udtalt sig om, hvilken Sygdom de efter hans Formening led af; men foruden at Tiltaltes Forklaring i sidstnævnte Henseende er i Strid med nogle af de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, har Tiltalte indrømmet, at de Lutze tilsendte Beretninger tillige have indeholdt Oplysninger, som Patienterne kun paa Foranledning af, at Tiltalte nærmere for-

handlede med dem og udsurgte dem om Sygdomssymptomerne, ere fremkomne med, og Tiltalte har derhos erkendt, at han i flere Tilfælde nærmere har undersøgt vedkommende Patienter ved at beføle de Dele af Løgemet, hvor Patienten mente, at Sygdommen havde sit Sæde, tildels endog efter at disse Legemsdele var blevne blottede for Tiltalte.

Herefter maa Tiltalte, der har erkendt, at han ikke har nogen-somhelst Ret til at udøve Lægevirksomhed, selv naar hans egen For-klaring lægges til Grund, anses at have taget de vedkommende Syge under Kur og saaledes, idet det i alt Fald maa anses at have været tilfældigt, om de Beretninger, som han tilstillede Lutze, ere komne til at indeholde nogen korrekt Oplysning om de paagældende Syg-dommes Natur, at have gjort sig skyldig i Kvaksalveri, i hvilken Henseende det maa blive uden Betydning, at de Lægeraad, som han lod de paagældende Personer tilflyde, indhentes hos ovennævnte Lutze, der er uberettiget til her i Landet at udøve Lægepraksis, ligesom det ikke heller kan diskulpere Tiltalte, at han, som oven-meldt, gav Brevene til denne Form af Henvendelser fra Patienterne personlig.

I Henseende til Sigtelsen for ulovlig Medikamenthandel fremgaar det af Sagens Oplysninger, at de Pulvere, der af Lutze, som oven-meldt, ere blevne indførte her i Landet, og som, efter hvad der under Sagen nærmere er oplyst, have bestaaet af pulveriseret Rørsukker uden Tilsætning og kun indeholdende den minimale Saltmængde, der sædvanlig findes i almindelig Melis, ikke har været Genstand for For-handling af Tiltalte, idet Pulverne af Lutze blev sendte med Posten direkte til Patienterne mod Postoprævning og derefter indløste af disse hos Postvæsenet. Da de Omstændigheder, hvorunder Ind-førselen og Udleveringen af bemeldte Pulvere saaledes har fundet Sted, ikke heller isvrigt, idet Tiltalte navnlig ikke kan antages at have haft nogen Fordel deraf, kan anses at involvere noget Forhold, hvorved Tiltalte skulde have overtraadt Forbudet i Forordningen af 4 December 1672 § 30, samt da der intet foreligger om, at Tiltalte paa anden Maade skulde have paadraget sig Ansvar for ulovlig Medi-kamenthandel, maa det billiges, at han, forsaavidt Sigtelsen for denne Forseelse angaar, ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Til-tale i denne Sag.

For sit Forhold i ovennævnte Henseende, forsaavidt det efter det Anførte kan tilregnes ham til Straf, er Tiltalte ved Underrettsdom-men rettelig anset efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Forordningen af 5 Sep-tember 1794 § 5, med en Straf; der efter Sagens Omstændigheder findes ved Dommen passende bestemt til en Bøde til Esbjerg Køb-stads Kæmnerkasse af 200 Kr., og bemeldte Dom — — — vil saa-ledes være at stadfæste.

Nr. 34. Greve **Christopher Adam Valdemar Knuth**
(Jensen)

contra

Stiftamtmand over Lolland-Falsters Stift **G. H. V. Føddersen**
(Ingen),

under hvilken Sag Appellanten tiltales for Overtrædelse af § 81 i Forordning om Vejvæsenet i Danmark af 13 December 1793.

Falsters vestre Herreds Politirets Dom af 13 September 1906: Grev Knuth, Lilliendal, som Ejer af Valdnesgaard bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 November 1907: Tiltalte, Grev Christopher Adam Valdemar Knuth af Lilliendal, bør til Falsters vestre Herreds Politikasse bøde 2 Kroner, hvorhos han inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt af 5 Kroner til Maribo Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, bør fjerne de ovenomhandlede af ham i den ligeledes ovennævnte Vej plantede Træer og sætte den paagældende Vejstrækning i den forrige Stand. Saa bør Tiltalte og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Overretten, Overretsprokurator Mundt, 40 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Af Sagens Oplysninger fremgaar det, at de i den indankede Dom ommeldte Kastanietræer udgjorde en Del af en gammel Allé, der er plantet dels paa, dels ved Siden af en under Vaalse Sogneraads Bestyrelse henhørende offentlig Vej, som fører fra Vaalse forbi Valdnesgaard. Efter hvad der iøvrigt foreligger vedrørende denne Allé, deriblandt om Resultatet af Forhandlinger, der i Aaret 1889 førtes mellem et af bemeldte Sogneraad nedsat Vejudvalg og den daværende Ejer af Valdnesgaard angaaende Vedligeholdelsen af den Strækning af Vejen, paa hvilken Kastanietræerne fandtes, og i Forbindelse dermed om Beskæring af »hans Kastanie- og Pilealleer«, maa derfor Appellanten — til hvem ogsaa Vedligeholdelsen af den nysnævnte Vejstrækning for en væsentlig Del er henlagt — anses at have haft Føje til at gaa ud fra, at Sogneraadet, saalænge det ikke lod ham tilflyde nogen Meddelelse i modsat Retning, intet havde at indvende mod Alleens Bibeholdelse og saaledes heller ikke imod, at han ved Plantning erstattede den ved Branden ødelagte Del af samme.

Idet den paatalte Plantning derfor ikke kan tilregnes Appellanten som en egenraadig Forandring af Vejen, vil der ikke kunne paalægges ham noget Bødeansvar efter Forordning 13 De-

cember 1793 § 81, og da der ikke paa det foreliggende Grundlag kan træffes nogen Afgørelse af, hvorvidt Vejbestyrelsen kan fordre de af Appellanten plantede Træer fjernede, vil han i det Hele være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser blive at udrede af det Offentlige, der ligeledes vil have at betale Appellanten, som har indbragt Sagen her for Retten under den civile Processes Former, Processens Omkostninger for Højesteret med 100 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Greve Christopher Adam Valdemar Knuth, bør for det Offentliges Tiltale i denne Søg fri at være. Sagens Omkostninger i de foregaaende Instanser, derunder det ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarium, udredes af det Offentlige, der ligeledes betaler Appellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 100 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses er saalydende: Under nærværende fra Falsters vestre Herreds Politiret hertil indankede Søg er Tiltalte, Greve Christopher Adam Valdemar Knuth af Lilliendal, sigtet for Overtrædelse af § 81 i Forordning om Vejvæsenet i Danmark af 13 December 1793.

Ifølge Sagens tildels under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør tilvejebragte Oplysninger blev en Del gamle Kastanietræer, der stod paa den forbi Valdnesgaard førende offentlige Vej, stærkt medtagne ved en Ildebrand, som i Oktober 1900 overgik bemeldte Gaard, og ved hvilken bl. a. en umiddelbart op til den paa-gældende Vejstrækning liggende Ladebygning nedbrændte, ligesom en Mængde Sædstakke, der stod paa den anden Side af Vejen, fortæredes af Ilden. Da det efterhaanden viste sig, at de beskadigede Træer ikke mere vilde trives, lod den daværende Ejer af Gaarden dem fælde i Vinteren 1901—02, og Veddet bortselge for egen Regning.

I Aaret 1905 lod derpaa Tiltalte, som i 1903 var kommen i Besiddelse af Gaarden, plante ca. 22 Ahorntræer paa Vejen i de fældede Kastanietræers Sted, men Vaalse Sogneraad forlangte derefter, at han igen skulde fjerne de saaledes plantede Træer, og da han ikke vilde dette, begærede Sogneraadet ham tiltalt for Overtrædelse af § 81 i den ovennævnte Forordning af 13 December 1793 samt tilpligtet at fjerne de af ham plantede Træer.

Tiltalte har til sit Forsvar anført, at han har anset sig som Ejer af Valdnesgaard berettiget til paa egen Haand at remplacere de ved Gaardens Brand beskadigede og senere fældede Træer, som i 1ste Halvdel af forrige Aarhundrede af Gaardens daværende Ejer med vedkommende Sognemyndigheds Samtykke var plantede paa den omfoklarede Vejstrækning, og som han formener vedvarende tilhørte Ejeren.

af Gaarden som saadan, med nye Træer, saameget mere som denne Foranstaltning ikke kan betegnes som en Forandring af Vejen, idet den tværtimod gaar ud paa at opretholde Vejen i dens tidligere Tilstand.

Da den af Tiltalte foretagne Plantning i Vejarealet imidlertid ganske bortset fra, hvorvidt de ved Branden beskadigede Kastanie-træer ved deres Fjernelse tilhørte Ejeren af Valdnesgaard eller ikke, maa anses at være en saadan Forandring af Vejen, hvortil vedkommende Sognmyndigheds Sanktion udkrævedes, vil Tiltalte, der som anført i saa Henseende har handlet paa egen Haand, efter foranførte Lovbud være at anse med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse, der findes at burde bestemmes til 2 Kr., hvorhos han vil være at tilpligte under en Mulkt af 5 Kr. til Amtets Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, at fjerne de nævnte af ham plantede Træer fra det omhandlede Vejareal og sætte den paagældende Vejstrækning i den forrige Stand. Tiltalte vil endelig have at betale Sagens Omkostninger.

I Overensstemmelse hermed vil Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte er frifunden for det Offentliges Tiltale, være at forandre.

I Salær til Aktor her for Retten vil Tiltalte derhos have at udrede 40 Kr., medens der ikke bliver at bestemme noget Salær for Defensor, eftersom Tiltalte selv har sørget for sit Forsvar.

Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse her for Retten har været lovlig.

Nr. 121. Forsikrings-Aktieselskabet »Rhenania« (Bache).

contra

Uheldsforsikrings-Foreningen for de danske Statsbaners Personale (Ingen),

betræffende Betaling af en Ulykkeserstatning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 November 1907: De Indstævnte, Forsikringsaktieselskabet »Rhenania«, bør til Citanterne, Uheldsforsikrings-Foreningen for de danske Statsbaners Personale, betale 1505 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 2 April 1907, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven: Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte befindes, at den den 15 April d. A. fremlagte Forsikringskontrakt af 15 og 19 Januar 1902 med Tillæg af 7 December 1904 ikke er forsynet med tilstrækkeligt Stempel.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at den af Indstævnte den 19 September 1905 udstedte Kvittering ikke med Føje kan opfattes som indeholdende en ubetinget Renunciation paa de Indstævnte efter Forsikringskontrakten i det foreliggende Tilfælde utvivlsomt tilkommende Rettigheder, til hvilken Renunciation Indstævnte, der ikke har modtaget noget Vederlag for saadan Opofrelse, ikke ses at have haft en fornuftig Grund. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Forsikringsselskabet »Rhenania«, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag gaar den af Citanterne, Uheldsforsikrings-Foreningen for de danske Statsbaners Personale, nedlagte endelige Paastand ud paa, at de Indstævnte, Forsikrings-Aktieselskabet »Rhenania«, tilpligtes at betale 1505 Kr., som de skulle være Citanterne skyldige i Anledning af et Lokomotivfyrbøder T. Emil V. J. Madsen den 13 Juli 1905 overgaaet Ulykestilfælde, tilligemed Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 2 April d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger. De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Af Sagens Oplysninger i Forbindelse med Proceduren fremgaar Følgende:

Ved Kontrakt af 15 og 19 Januar 1902 mellem Citanterne og Forsikringsselskabet »Royal Exchange Assurance«, i hvilket sidstnævnte Selskabs Sted de Indstævnte ifølge Kontraktstillæg af 7 December 1904 ere indtraadte, bleve Medlemmerne af den sagsøgende Forening forsikrede mod Følgerne af legemlig Beskadigelse foranlediget ved Ulykestilfælde under Udførelse af deres Virksomhed. Den 13 Juli 1905 fik den ovennævnte Lokomotivfyrbøder Madsen, der var Medlem af Foreningen, under Udførelsen af sit Arbejde sit Hoved i Klemme, og Jernbanelægen, Overlæge J. Møller, der samme Dag blev tilkaldt,

Færdig fra Trykkeriet den 15 Oktober 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tryere Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 24.

Fredag den 2 Oktober.

konstaterede, at Ulykkestilfældet havde medført en Kontusion af Hovedet (en Svulst paa venstre Side af Hovedet). Madsen var derefter arbejdsudygtig og under Behandling af nævnte Læge, indtil han den 25 August s. A. blev udskrevet som rask, paa hvilket Tidspunkt han, efter hvad Lægen i en Attest af 25 Marts d. A. har udtalt, ikke frembød Symptomer, der kunde tyde paa, at Læsionen vilde have videre Følger for hans Fremtid. Der blev da i Henhold til Kontrakten af de Indstævnte til Citanterne paa Madsens Vegne udbetalt i Erstatning Dagpenge for 25 Dage à 1 Kr., altsaa ialt 25 Kr., for hvilket Beløb Citanterne under 19 September 1905 udstedte en Kvittering, i hvilken det hedder: ». . . og erklære vi, at Selskabet herved har opfyldt ethvert Krav, som Forsikringskontrakt Nr. C 103/291666 berettiger os til at fremsætte som Følge af ovennævnte Ulykkestilfælde«. Madsen følte imidlertid, efterhaanden som Tiden gik, stadig Smertes i Hovedet, var svimmel og havde ret hyppig Besvimelsesanfald, men passede sit Arbejde, indtil han den 13 Maj 1906 paany meldte sig syg og henvendte sig til Overlæge Møller, der foranledigede, at han den 28 s. M. blev indlagt paa Frederiks Hospital, hvor Professor Th. Rovsing ved en foretagen Operation konstaterede, at hans Lidelse var en direkte Følge af den Kontusion, han den 13 Juli 1905 havde paadraget sig, idet der viste sig at være et ubelet Brud paa Hjernebarken og under dette en stor Vædskeansamling — Resten af en Blødning — der trykkede paa Hjernebarken. Uagtet Professor Rovsing i en Attest af 11 Juli 1906 havde udtalt Haab om, at Madsen vilde blive fuldt arbejdsdygtig og rask, var han vedblivende ude af Stand til at arbejde, og efter at han i Marts d. A. paany var bleven indlagt paa Frederiks Hospital til Observation, udtalte Professor Rovsing i en Erklæring af 8 s. M., at der endvidere i den senere Tid var begyndt at udvikle sig utvivlsomme Tegn paa psykisk Abnormitet, navnlig ytrende sig ved dyb og uforanderlig Depression og begyndende Vrangforestillinger (Hallucinationer og Forfølgelsesideer), og at han derfor rimeligvis for stedse maatte anses for ude af Stand til at varetage noget Arbejde. Det Beløb, som Citanterne paastaa sig tilkendt, er dels 1500 Kr. i Erstatning for Invaliditet, dels 5 Kr. i Dagpenge for 5 Dage, idet der ifølge Kontrakten ved Invaliditet udbetales Dagerstatning for en Tid af 30 Dage.

Medens det efter Proceduren maa anses for uomtvistet, at Loko-

motivfyrbøder Madsens Arbejdsudygtighed er en Følge af det ham den 13 Juli 1905 overgaaede Ulykkestilfælde, have de Indstævnte til Støtte for deres Indsigelse mod Søgsmålet paaberaabt sig, at Citanterne ved den ovennævnte Kvittering af 19 September 1905 uden Forbehold have erklæret, at det indstævnte Selskab har opfyldt ethvert Krav, som Kontrakten berettiger dem til at fremsætte som Følge af Ulykkestilfældet, hvorhos de Indstævnte have fremhævet de Vanskeligheder, der vilde opstaa for et Forsikringssselskabs Forretningsførelse særlig med Hensyn til dets Regnskabsvæsen, saafremt en Erstatningssag ikke kunde betragtes som endelig afsluttet, efter at en Saldokvittering som den forannævnte er afgiven. Endelig have de Indstævnte med Hensyn til Forsikringskontraktens Bestemmelser om, at Selskabet udbetaler Erstatning, saafremt »Skaden straks eller inden tolv Maaneder foranlediger en for Livstid vedvarende Indskrænkning i Arbejdsudygtigheden (Invaliditet) hos en forsikret Person«, og om at der »ved al Erstatning for Invaliditet afdrages, hvad der mulig forud er udbetalt den Tilskadekomne som Følge af samme Skade«, gjort gældende, at disse Bestemmelser kun have saadanne Skadessager for Øje, der ikke ere afsluttede og vedrøre Skader, som staa under Regulering og Behandling, men at de derimod ikke finde Anvendelse paa Skader, der ere færdigbehandlede, og med Hensyn til hvilke Kvittering for Skadeserstatningen er udstedt.

Da imidlertid den ovennævnte Kvittering af 19 September 1905 er udstedt paa et Tidspunkt, paa hvilket der i Henhold til den da foreliggende Lægeundersøgelse maatte gaas ud fra, at den Tilskadekomne var helbredet, og da de Indstævnte ikke have oplyst noget, der kunde give dem Føje til at antage, at Citanterne ogsaa for det Tilfælde, at denne Forudsætning maatte vise sig at briste, ved Kvitteringen have villet give Afkald paa den dem i Henhold til de ovenciterede Kontraktbestemmelser, som der savnes Hjemmel til at begrænse paa den af de Indstævnte angivne Maade, tilkommende Erstatning for den her omhandlede Invaliditet, findes der at maatte gives Citanterne Medhold i, at de ikke som Følge af bemeldte Kvittering ere afskaarne fra at gøre deres Erstatningskrav gældende, og der vil herefter, idet der ikke fra de Indstævntes Side er fremsat Indsigelse mod Størrelsen af den paastaaede Erstatning, være at give Dom i Overensstemmelse med Citanternes Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt det maatte befindes, at den den 15 April dette Aar fremlagte Forsikringskontrakt af 15 og 19 Januar 1902 med Tillæg af 7 December 1904 ikke er forsynet med tilstrækkeligt Stempel. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 139. **Islands Landsbank (Hansen)**

contra

Løsemænd Olafur Gudmundsson (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Anvendelse af Partsed i en Vekselsag.

Reykjavik Bytings Dom af 8 Februar 1906: Indstævnte, Olafur Gudmundsson, bør betale til Citanten, Tryggvi Gunnarsson paa Islands Landsbanks Vegne, 50 Kr. med 6 pCt. Renter fra 10 December 1905 til Betaling sker, Godtgørelse $\frac{1}{3}$ pCt. af dette Beløb og Protestomkostninger 3 Kr., men bør forøvrigt frifindes for Citantens Paa-stande i denne Sag, hvis han efter lovlig Omgang paa sit Værneting aflægger Ed paa, at det med Tal angivne Beløb paa fornævnte Veksel, udstedt af Eirikur Gudmundsson den 10 Oktober 1905 til Betaling den 10 December samme Aar, er uden hans Samtykke, blevet forandret saaledes, efter at han skrev sit Navn paa Vekslen, at Tallet »1« er blevet skrevet foran »75«. Men dersom han ikke aflægger en saadan Ed, har han endvidere at betale Citanten 100 Kr. med 6 pCt. Renter fra samme Termin til Betaling sker, Godtgørelse $\frac{1}{3}$ pCt. af det Beløb og 20 Kr. 50 Øre i Sagsomkostninger. Dommen at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 7 Maj 1906: Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves, dersom den af Retten forelagte Ed bliver aflagt, men i modsat Fald bør Indstævnte betale dem skadesløst til Appellanten. Dommen at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 7 August 1906 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

Efter Indstævntes Procedure maa der, som ogsaa i den indankede Dom antaget, gaas ud fra, at Beløbet 175 Kroner var skrevet med Bogstaver i Vekslen Tekst som udgørende Vekselsummen, da Indstævnte skrev sit Navn paa Vekslen som Endosent. Der findes herefter ikke Føje til at tilstede Indstævnte med den i Dommen angivne Virkning edelig at bekræfte sin af Intet bestyrkede og ifølge det Anførte usandsynlige Paastand om, at den paa Vekslen med Tal skrevne Sum dengang var 75 Kroner, men senere uden hans Samtykke er bleven forandret saaledes, at der er skrevet et Ettal foran 75. Indstævnte vil dermed overensstemmende med Appellantens Paastand være at dømme som nedenfor nævnt, hvorved bemærkes, at Processens Omkostninger for Underretten under Sagen ere opgjorte til 20 Kroner 50 Øre.

Det maa misbilliges, at Overretsakten i nærværende Vekselsag, der ved Overretten har været optagen over 8 Dage, ikke, som foreskrevet i Lov for Island om Vekselsager og Vekselpotester af 13 Januar 1882 § 6, 2det Stykke, er forsynet med Omgangspaategning overensstemmende med Fdg. 3 Juni 1796 § 23.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Løsemand Olafur Gudmundsson, bør til Appellanten, Islands Landsbank, betale 150 Kroner med Renter 6 pCt. aarlig fra den 10 December 1905, til Betaling sker, $\frac{1}{3}$ pCt. af det nævnte Beløb i Provision, 3 Kroner i Protestomkostninger samt Processens Omkostninger for Underretten med 20 Kroner 50 Øre og for Landsoverretten og Højesteret skadesløst. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Denne Sag er anlagt for Underretten af Appellanten, Tryggvi Gunnarsson paa Islands Landsbanks Vegne, mod Indstævnte, Olafur Gudmundsson, Løsemand i Reykjavik, til Betaling af en Veksels, udstedt den 10 Oktober f. A. af Eirikur Gudmundsson, forfalden 10 December samme Aar, i hvilken Indstævnte har endosseret, og Sagen blev i Reykjaviks Byting den 8 Februar d. A. paakendt saaledes, at Olafur Gudmundsson har at betale Tryggvi Gunnarsson paa Landsbankens Vegne 50 Kroner med 6 pCt. Renter fra 10 December forrige Aar til Betaling sker, Godtgørelse $\frac{1}{3}$ pCt. af dette Beløb og Protestomkostninger 3 Kroner, men bør iøvrigt være fri for Paastandene i Sagen, hvis han efter lovlig Omgang paa sit Værneting aflægges Ed paa, at det med Tal angivne Beløb paa Vekslen er uden hans Samtykke blevet forandret saaledes, efter at han skrev sit Navn paa Vekslen, at Tallet >1« er blevet skrevet foran >75«, men hvis han ikke aflægges en saadan Ed, bør han endvidere betale 100 Kroner med 6 pCt. Renter fra samme Termin til Betaling sker, Godtgørelse $\frac{1}{3}$ pCt. af dette Beløb og 20 Kroner 50 Øre i Sagsomkostninger.

Denne Bytingsdom har Tryggvi Gunnarsson paa Landsbankens Vegne indanket til Landsoverretten med Stævning udgivet den 7 Marts d. A. og paastaaet, at Dommen bliver kendt ugyldig og Indstævnte under alle Omstændigheder dømt til at betale pure 150 Kroner med 6 pCt Renter fra 10 December f. A. til Betaling sker, Godtgørelse $\frac{1}{3}$ pCt. af dette Beløb og Protestomkostninger 3 Kroner, samt alle Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte Olafur Gudmundsson har fra sin Side paastaaet, at Bytingsdommen bliver fuldständig stadfæstet og at der tildømmes ham Sagens Omkostninger for Overretten fra Appellanten.

Den her omhandlede Veksels lød i Begyndelsen paa Kroner 175, medens 25 Kroner er blevet afbetalt paa den. Indstævnte gøres gæl-

dende, at Vekslen er forfalsket, eftersom det med Tal skrevne Beløb i Vekslens højre Hjørne kun har været 75 Kroner, dengang han skrev sit Navn paa den, og at Tallet »1« derefter er blevet føjet til foran, saaledes at Beløbet er blevet til Kroner 175. Skønt nu Beløbet 175 Kroner, der er skrevet med Bogstaver paa Vekslens Midte, har staaet der, dengang Indstævnte skrev sit Navn paa den, hvilket han jo ikke har benægtet — han erklærer, at han ikke har iagttaget, hvad der stod skrevet der — saa bliver han dog ifølge Veksellovens § 6 af 13 Januar 1882 ikke forpligtet til at betale Vekslen ifølge den Angivelse af Beløbet, saafremt det i Tal angivne Beløb i Vekslens Hjørne er blevet forfalsket paa forbemeldte Maade, og da det jo ikke er udelukket, skønt Vekslen ikke bærer Mærke deraf, saa synes denne Sags Udfald med Hensyn til 100 Kroner af Vekslens Beløb ifølge Norske Lov 5—1—6 at skulle bero paa Indstævntes Ed, hvorfor Bytingsdommen bør stadfæstes. Sagens Omkostninger for Landsoverretten synes passende at kunne ophæves, hvis den af Retten forelagte Ed bliver aflagt, men i modsat Fald bør Indstævnte betale dem skadesløst til Appellanten.

Nr. 279.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Ane Kirstine Jensen, født Erichsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Frederikssunds Købstads Ekstrarets Dom af 4 Juni 1908: Tiltalte, Former Niels Jensens Enke, Ane Kirstine Jensen, født Eriksen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører A. C. Hansen, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Nøkkentved, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Bentzen og M. A. Meyer, betaler Tiltalte Ane Kirstine Eriksen, Jensens Enke, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte Ane Kirstine Jensen, født Erichsen, til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Frederikssunds Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte Ane Kirstine Eriksen, Jensens Enke, aktioneret for Tyveri.

Tiltalte, der er født den 7 Februar 1852, er anset ved Københavns Amts søndre Birks Ekstrarets Dom af 12 November 1880 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Højesterets Dom af 26 Maj 1891 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Ved Tiltaltes egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det bevist, at hun i Tiden fra den 1 Februar til den 5 April d. A. har frastjaalet Købmand Wøhlers-Petersen en Del Manufakturvarer og Husgeraad m. m. af Værdi ca. 50 Kr., Købmand Wøhlers-Petersens Tjenestepige, Elisabeth Kristiansen, et til 10 Kr. vurderet Ur og Apoteker Andreas Sofus Petersen 3 Pakker Kakaopulver af Værdi 2 Kr. 25 Øre. Alt det Stjaalne beroede frit fremme paa Steder, hvortil Tiltalte, der gik tilhaande som Rengøringskone hos Købmand Wøhlers-Petersen og Apoteker Petersen, havde uhindret Adgang.

I Henhold til Ovenstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og da Underretsdommen har samme Resultat, — — — vil den i det Hele være at stadfæste.

Nr. 253.

Advokat Halkier

contra

Marinus Mortensen og Fritz Sigfried Magnus Hermann
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juni 1908: De Tiltalte, Marinus Mortensen og Fritz Sigfried Magnus Hermann, bør straffes hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Helweg-Larsen og Prokurator Lassen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at de Tiltalte betale Aktionens Omkostninger, En for Begge og Begge for En. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Marinus Mortensen og Fritz Sigfried Magnus Hermann, En for Begge og Begge for En, til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Marinus Mortensen og Fritz Sigfried Magnus Hermann for Tyveri.

Tiltalte Mortensen er født den 25 September 1876 og anset: ved Rettens Dom af 22 Maj 1894 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, med 15 Rottingslag og ved Rettens Dom af 6 Juli 1907 efter Straffelovens § 228, jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Tiltalte Hermann er født den 13 November 1875 og anset: ved 3dje Regiments Krigsrets Dom af 27 Juli 1903 efter Straffelov for Krigsmagten § 139, almindelig borgerlig Straffelovs §§ 253 og 257, samtlige §§ jfr. Straffelov for Krigsmagten § 36, 1ste Stk., med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt dømt til at have sin Bestilling som Sergent forbrudt, og ved Rettens Dom af 15 September 1903 efter Straffelovens §§ 228 og 253*) med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved deres egne Tiltaaelsler og det iøvrigt Oplyste ere de Tiltalte overbeviste om at have i 3 Gange i Tiden fra engang i December f. A. til 28 Februar d. A. i Forening frastjaalet Arbejdsmand Peter Nilsson, Frøken Gura Gille og Snedkersvend Sigvard Bruun Kaniner til samlet Værdi 17 Kr.

Kaninerne opholdt sig i uafsaasede Kasser (Kaninkasser) henholdsvis i en Gaard, hvortil der var uhindret Adgang, i en Have, hvortil de Tiltalte skaffede sig Adgang ved at krybe over et ca. 1 Alen højt Stakit, og i en med et 3 $\frac{1}{2}$ Alen højt Staaltraadsnet indhegnet Høsegaard, hvortil Tiltalte Hermann skaffede sig Adgang ved at trække i den for en Laage anbragte Hængelaas, saa at en af Kramperne, hvori Hængelaasen sad, gik ud. Det bemærkes, at den nævnte Høsegaard stod i Forbindelse med en af de saakaldte Kolonihaver, som ikke er Tilbehør til nogen fast Ejendom.

Samtlige Tyverier ville efter det Anførte være at tilregne de Tiltalte som simple.

*) I Dommen er ogsaa Straffelovens § 64 citeret.

Herefter ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 230^a 1ste Stk., jfr. § 13 i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, efter Omstændighedene hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 100 Dage.

Nr. 265.

Advokat Hindenburg

contra

Jenny Anine Andersen, født Holm (Def. Rée),

der tiltales for Hor.

Rønne Købstads Ekstrarets Dom af 7 Juli 1908: Tiltalte Jenny Anine Andersen, født Holm, af Rønne bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa betaler Tiltalte alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Sagfører Justitsraad N. C. Olsen, og Defensor, Sagfører C. Petersen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre,

kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jenny Anine Andersen, født Holm, til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Henhold til Bornholms Amts Aktionsordre af 11 April d. A. tiltales Sømand Julius P. Andersens Hustru, Jenny Anine Andersen, født Holm, af Rønne, for Hor, og er det ved Tiltaltes egen med det i Sagen isøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, for hvilken hendes Ægtefælle har begært hende tiltalt, under følgende Forhold:

Medens hendes Ægtefælle, med hvem hun indgik Ægteskab den 24 Februar 1901 og hidtil havde samlevet, fra i December Maaned 1905, da han tog ud at sejle, og til i Oktober 1907, da han vendte tilbage til Rønne, var borte fra Rønne og ikke i bemeldte Tidsrum paa noget Tidspunkt har været hjemme, har Tiltalte staaet i kønsligt Forhold til en i Rønne boende Arbejdsmand og har med ham avlet et Barn, der blev født den 4 Januar d. A.

Tiltaltes Ægtefælle, der inden sin Hjemkomst hertil havde bragt i Erfaring, at Hustruen havde levet sammen med en anden Mand, har ikke siden Hjemkomsten haft noget Samkvem med hende.

Forsaavidt Tiltalte, efter at Aktion var dekretet, har anbragt, at hendes Mand i et til hende stilet Brev har erklæret at ville tilgive hende — i hvilken Anledning Reassumtionsforhør er optaget — findes der ikke at være tilvejebragt tilstrækkeligt Grundlag for en Frifindelse, og Tiltalte vil derfor, da Ægtefællen under Reassumtionsforhøret har gentaget sin Begæring om Tiltale og Straf, ikke kunne undgaa at dømmes for sit Forhold efter Straffelovens § 159, og findes den Straf, hun, der er født i Hasle den 4 September 1882 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, nu har forskyldt, passende at kunne ansættes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Mandag den 5 Oktober.

Nr. 212.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Eskild Eskildsen (Def. Overretssagfører Stein),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hassing og Refs Herreders Ekstrarets Dom af 21 December 1908: Tiltalte Eskild Eskildsen af Hørdum bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og udrede alle Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Thomsen og Abildhauge henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. Dommens Fuldbyrkelse udsættes dog, og Straffen bortfalder under de i den midlertidige Straffelovs § 20 indeholdte Betingelser. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Februar [1908: Tiltalte Eskild Eskildsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-

sagfører Bagger og Overretssagfører Stein hver 50 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Husmand Eskild Eskildsen, der er født i Aaret 1864, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for bedrægligt Forhold.

Forsaavidt Tiltalte under Sagen har været sigtet for til Skade for sine Pantekreditorer at have forringet den til hans tidligere Ejendom Matr.-Nr. 26 m. fl. af Hørdum By og Sogn hørende og sammen med denne Ejendom pantsatte Besætning, er Tiltalte ved Underretsdommen ikke i saa Henseende funden at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne paadrage ham Strafansvar, og som Sagen herefter foreligger Overretten, idet den alene er appelleret efter Begæring af Tiltalte og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om følgende Forhold:

Den 13 Marts 1905 udstedte Tiltalte, der maa antages ved samme Tid at have faaet Skøde paa den ovennævnte Ejendom i Hørdum, en Obligation til Landbosparekassen for Thy, lydende paa 3000 Kr., for hvilket Beløb der ved Obligationen blev givet Panteret i Ejendommen med Bygninger samt Besætning og Inventarium m. m. med Oprykkingsret næst efter 3300 Kr. til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere. Kort efter at være bleven Ejer af Ejendommen kom Tiltalte i Gældsforhold til Købmand Tølbøll i Hørdum, idet han hos denne købte Varer paa Kredit, og da denne Gæld i April Maaned 1906 var støget til ca. 200 Kr., og Tiltalte yderligere ønskede at faa Sædekorn m. m. paa Kredit hos Tølbøll, erklærede denne ikke at ville indrømme videre Kredit, medmindre Tiltalte stillede fornøden Sikkerhed for hele Kapitalen. Da Tiltalte var villig hertil, blev det aftalt at foretage følgende Transaktion med Hensyn til to Tiltalte tilhørende sorte islandske Heste.

I et den 30 April 1906 af Tiltalte og Tølbøll oprettet, af Sidstnævntes Sagfører konciperet Dokument, der betegnedes som Købekontrakt, erkendte Tølbøll at have solgt og overdraget til Tiltalte de nævnte tvende Heste, der i Dokumentet angaves at tilhøre Tølbøll, for en Købesum af 400 Kr., der skulde forrentes med 6 pCt. p. a. og afdrages med 25 Kr. hver 1 Maj og 1 November, saaledes at Ejendomsretten til Hestene først overgik til Tiltalte, naar den fulde Købesum skadesløst var betalt. Umiddelbart før eller samtidig med Dokumentets Underskrift blev Hestene derhos af Tiltalte henbragte til Tølbølls Stald, hvor de forblev i omtrent et Døgn, men derefter blev de, uden at Tiltalte paa Grund af indtruffet Regnvejrr kom til, som Aftalen var, at benytte Hestene til at køre noget Majs for Tølbøll, førte tilbage til Tiltaltes Ejendom.

Den 26 August f. A. lod den ovennævnte Sparekasse for sit Tilgodehavende, af hvilke de senest forfaldne Halvaarsrenter ikke var betalte, paabegynde en Udlægsforretning hos Tiltalte, og under Forretningen mødte Tiltalte til Protokollen og lod denne tilføre, at de for-

nævnte tvende islandske Heste — der dengang var de eneste Heste paa Ejendommen, og som under Forretningen var registrerede og vurderede til 400 Kr. — ikke tilhørte ham, men derimod ifølge den formeldte Købekontrakt tilhørte Tølbøll, idet der paa den i Kontrakten fastsatte Købesum kun var afbetalt 25 Kr. I Forbindelse hermed lod Tiltalte dog Fogedprotokollen yderligere tilføre, at Købekontrakten var oprettet »til Sikring af Rekviriti Skyld til Købmand Tølbøll«; samtidig gjorde han Rede for, hvorledes han i Eftersommeren 1905 havde tilbyttet sig de to islandske Heste, idet han som Vederlag for disse havde givet en brun 4-Aars Hest og en hvid Kvie, der fandtes paa Ejendommen ved hans Erhvervelse af denne og udtrykkelig var indbefattede under Pantsætningen til Landbosparekassen. Under Fogedforretningen gav Tølbøll ligeledes Møde og fremlagde til Protokollen den oftnævnte Kontrakt af 30 April 1906, idet han bemærkede, at Kontrakten af Tiltalte var misligholdt, hvorfor han protesterede mod, at det af Sparekassen rekvirerede Udlæg udstraktes til at omfatte de to Heste, der efter hans Formening tilhørte ham. Efter at dette var blevet bestridt af den for Sparekassen mødte Sagfører, og saavel Tiltalte som Tølbøll havde fastholdt deres Anbringender, blev den saaledes opstaaede Disput ved Fogdens paa Stedet afsagte Kendelse afgjort derhen, at den af Tølbøll fremsatte Protest ikke kunde tages til Følge, hvorefter der dekretederes Udlæg i den pantsatte Ejendom med Besætning m. v., derunder ogsaa de ommeldte tvende Heste.

Ved den derpaa efter Begæring af Sparekassen den 8 November f. A. over det Udlagte afholdte Tvangsauktion — hvor Tølbøll lod møde og protesterede mod Bortsalget af de to Heste, hvilken Protest ved Auktionsrettens Kendelse blev forkastet — blev Sparekassen eneste Bydende med 3400 Kr., for hvilket Bud den begærede sig Ejendommen m. v. udlagt som ufyldstgjort Pant- og Udlægshaver.

Medens Købmand Tølbøll under Sagen har forklaret, at han, der traf den med Tiltalte indgaaede Ordning efter forudgaaende Konference med sin Sagfører, ikke betragtede den forud for Oprettelsen af Dokumentet af 30 April 1906 fra Tiltaltes Side foregaaede Overdragelse til ham af de to Heste som et Proformaværk, idet han, skønt han nok vidste, at der hvilede Gæld paa Tiltaltes Ejendom med Besætning saavel til Kreditforeningen som til Sparekassen, mente, at han virkelig havde erhvervet Ejendomsret over Hestene, har Tiltalte forklaret, at han, der gik ud fra, at han kunde handle med Besætningen, som han vilde, ikke betragtede den foretagne Transaktion som et til Tølbøll sket Salg af Hestene, men alene som en for Tølbøll erhvervet Sikkerhedsret for dennes Tilgodehavende. Tiltalte har derhos udsagt, at Tølbøll til ham havde angivet, at det var efter Sagførerens Ordre, at Hestene skulde bringes hen til Tølbøll, og naar denne erklærede, at saadant var nødvendigt, antog Tiltalte, skønt han kun mente at have lovet Tølbøll Pant i Hestene, at han var nødt til at rette sig derefter. Fremdeles har Tiltalte med Hensyn til den af ham under Udlægsforretningen til Fogedprotokollen fremsatte Bemærkning om, at Hestene ikke tilhørte ham, men Tølbøll, afgivet en Forklaring, der i sin endelige Skikkelse maa anses at gaa ud paa, at han ikke husker de af ham under Forretningen benyttede Udtryk, men at Meningen af samme var, at han havde skrevet under paa en Købekontrakt om Hestene, hvor-

hos han paa Forehold af, at han maatte kunne forstaa, at det, naar Tølbøll til Fogedprotokollen paastod at være Ejer af Hestene, maatte være hans Pligt at udtale sig, dersom han ansaa Paastanden for urigtig, har tilføjet, at han »jo ikke kunde sige, om Kontrakten var gyldig eller ikke«. Endelig har Tiltalte forklaret, at Tølbøll og dennes Sagfører umiddelbart forinden Auktionen kom hen til ham og spurgte, hvorvidt han kunde huske, at han havde solgt Hestene til Tølbøll, men hertil svarede Tiltalte Nej, idet han tilføjede, at han kun kunde huske, at han havde givet Tølbøll Pant i Hestene.

Idet der nu ikke findes Grund til at forkaste de af Tiltalte saaledes afgivne Forklaringer, der derfor blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, maa Tiltalte ved Iværksættelsen af den ommeldte Transaktion med Tølbøll — selv bortset fra Spørgsmaalet om dennes civilretlige Gyldighed — anses at have handlet i god Tro, og navnlig kan han ikke ved at indgaa paa den ham, som det maa antages, af Tølbøll som Betingelse for at overlade ham den til hans Ejendoms Drift nødvendige Saasæd m. m. foreslaede Fremgangsmaade anses at have handlet i svigagtig Hensigt, og idet han herefter ikke kan anses at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der vil kunne tilregnes ham som strafbart, vil han saaledes være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Tirsdag den 6 Oktober.

Nr. 243.

Overretssagfører Stein

contra

Johanna Vilhelmina Persson (Def. Lunn),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Maj 1908: Tiltalte Johanna Vilhelmina Persson bær for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salsører til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Carlsen og Sinding, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom forsaavidt anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte ikke er funden strafskyldig efter Straffelovens § 194. Derimod vil hun være at anse efter dens § 195, idet det ikke kan anses oplyst, at Barnet allerede var dødt, da den i Dommen omtalte uforsvarlige Behandling fandt Sted. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Johanna Vilhelmina Persson bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i to Maaneder. Saa udræder Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom bestemte Salaries samt i Salarium for Højesteret til Overretssagfører Stein og Højesteretssagfører Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Johanna Vilhelmina Persson for Barnefødsel i Dølgemaal.

Tiltalte, hvis opgivne Alder af 19 Aar er skønnet stemmende med hendes Udseende, er ikke funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere, ifølge Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste stemmende Erkendelse, følgende:

Tiltalte, der er hjemmehørende i Sverrig, og som bl. a. vil have haft Samleje med en navngiven Svensker dels i Februar f. A. kort efter, at hun havde haft sin maanedlige Renselse, dels i Slutningen af Marts Maaned f. A. kort efter den Tid, da hun havde ventet sin maanedlige Renselse — som imidlertid udeblev i Marts — blev i Løbet af Foraaret paa det Rene med, at hun var frugtsommelig. Hun omtalte ikke sin Tilstand, hverken til den Person, der havde besvangret hende, eller til sin Moder eller andre Paarørende, uagtet Moderen i August f. A. fremkom med en Bemærkning om, at Tiltalte forekom hende paafaldende svær, hvortil Tiltalte kun bemærkede, at det var, som hun var klædt paa til.

Tiltalte, som i Tiden fra 28 April til 10 August forrige Aar tjente i Helsingør, mærkede under dette Ophold første Gang Liv i Fosteret, efter sin Forklaring muligvis endog allerede i Slutningen af Juni Maaned. Hun, der har forklaret ikke tidligere at have født, vil imidlertid ikke have tænkt sig, at Barnet kunde fødes før i Slutningen af December, idet hun regnede Svangerskabet til 9 Maaneder fra sidst i Marts.

Den 5 September f. A. fik hun Plads som Tjenestepige hos Gæstgiver Mads Timmermann her i Staden. Hun omtalte heller ikke her sin frugtsommelige Tilstand, ligesaa lidt som hun sørgede for Børnetøj, men har i saa Henseende anført, at det var hendes Hensigt at rejse hjem til sin Moder, der bor i Helsingborg, lige før Jul for at føde hos hende, der, hvad Tiltalte var bekendt med, var i Besiddelse af det fornødne Børnetøj. Det er i saa Henseende oplyst, dels at Tiltalte havde anmodet om Tilladelse til at rejse hjem i Julen, dels at Tiltalte har skrevet hjem, at hun vilde komme i Besøg i Hjemmet ved Juletid, dels at der i Hjemmet var det fornødne Børnetøj.

Tiltalte, der iøvrigt intet vil have gjort for at skjule sin Tilstand, bortset fra, at hun — i Almindelighed dog kun om Eftermiddagen — bar Korset, som hun efter sin Paastand dog ikke snørede videre stærkt, har som Grund til, at hun ikke omtalte sin Tilstand overfor

sin Moder eller andre Slægtninge, anført, at hun ikke kunde faa sig til at aflægge denne Tilstaaelse, og mente, at de tidnok fik det at vide, hvorhos hun overensstemmende med det iøvrigt Oplyste har forklaret, at Gæstgiver Timmermann og dennes Hustru ikke gjorde Hentydninger i saa Henseende, og at en Kone, som gik tilhaande i Køkkenet, vel gjorde nogle til hendes Sværhed sigtende Bemærkninger, men at hun slog disse hen, da hun ikke kunde lide den paagældende Kone og ikke fandt Anledning til at udtale sig til denne om sin Tilstand.

Den 10 December f. A. følte Tiltalte stærke Smerter i venstre Side og fortil. Smerterne begyndte allerede om Morgenen ved 9-Tiden, da hun var ved at klæde sig paa, og var ved 4 à 5-Tiden om Eftermiddagen saa stærke, at hun maatte anmode Timmermanns Hustru om Tilladelse til at gaa tilsengs, hvilken Tilladelse blev givet hende. Hun gik da op paa sit Værelse, der var beliggende temmelig afsondret paa 1ste Sal i Sidehuset ovenover Timmermanns Køkken og kastede sig fuldt paaklædt paa Sengen. Hun, der tidligere vil have lidt af Mavesmerter, vil slet ikke have tænkt sig, at hendes Nedkomst kunde være umiddelbart forestaaende, og at Smerterne kunde staa i Forbindelse hermed, hvorved hun har forklaret, at Smerterne denne Gang var jagende og stikkende og snarere i Siden end i Maven, men dog forekom hende at ligne de Mavesmerter, hun vil have lidt af, inden hun blev frugtsommelig.

Hun blev liggende paa Sengen indtil Kl. 10 om Aftenen, da Timmermanns Børn var oppe hos hende og spurgte, om hun ønskede noget at spise, hvad hun benægtede. Noget efter forsøgte hun paa at gaa ned, men kunde ikke. Hun laasede saa, som sædvanligt, naar hun skulde sove, sin Dør af, hvorpaa hun, der tænkte sig, at hun maaske senere vilde faa det bedre og da kunde gaa ned og hjælpe til i Køkkenet, hvor man i Reglen først blev færdig ved 1-Tiden om Natten, stadig paaklædt lagde sig paa Sengen med et Sjal over sig. Hun vil ikke kunne mindes, at Timmermanns Hustru ved 10-Tiden var ved hendes Dør og spurgte, hvordan det gik, samt at hun hertil svarede, at det var bedre, og at hun kom snart ned, men hun har overfor Timmermanns Hustrus Forklaring i saa Henseende ikke haft noget at indvende.

Efter at Smerterne hen paa Natten sikkert før Kl. 12 var ophørte, faldt Tiltalte i Søvn og vaagnede næste Morgen den 11 December Kl. 8—9. Hun havde da Smerter af samme Art som dem, hvoraf hun havde lidt den foregaaende Dag. Kort efter kom Timmermanns Hustru og spurgte udenfor hendes aflaaede Dør, om hun ønskede Læge, men hun, der i Øjeblikket følte ringere Smerter, og som tænkte at kunne staa op, svarede nej hertil, hvorhos hun paa Forespørgsel herom erklærede, at hun ikke ønskede Mad eller Drikke bragt op paa Værelset. Straks efter, at Timmermanns Hustru var gaet, tog Smerterne imidlertid fat paany i heftigere Grad og vedvarede en Times Tid, hvorpaa de atter tog af.

Ved 11-Tiden kom Timmermanns Hustru igen og rettede lignende Spørgsmaal til Tiltalte som ved Besøget ved 9-Tiden, men Tiltalte, der i Øjeblikket følte sig mindre syg og ventede, at Smerterne af sig selv vilde gaa over, svarede at det var bedre, hun kom snart, hun vilde

ikke have Læge. Tiltalte forsøgte noget efter at staa op, men kunde ikke paa Grund af Smerter i venstre Side. Hun blev saa liggende, og en Snes Minutter efter at Timmermanns Hustru var gaaet, kom der en Del Vand fra hende, og straks derpaa mærkede hun, uden at der derved forvoldedes hende videre Smerte, at hun fødte et Barn.

Fødselen kom efter Tiltaltes Forklaring ganske uventet og pludseligt over hende, og hun, der som nævnt laa fuldt paaklædt paa Sengen, havde end ikke faaet Tid til at løsne sine Benklæder, saaledes at Barnet efter Fødselen laa mellem hendes Ben indenfor hendes lukkede Benklæder. Tiltalte, der som foranført ikke tidligere vil være nedkommet med noget Barn, og som hverken havde overværet nogen Fødsel eller vidste Besked med, hvordan et nyfødt Barn skal behandles, mærkede ikke, at Barnet ytrede noget Livstegn, idet det efter hendes Forklaring, hverken gav nogen Lyd fra sig eller, saavidt hun kunde mærke, rørte sig. Hun følte efter Fødselen meget stærke Smerter og var derhos saa udmattet, at hun foreløbig intet kunde foretage sig, og Barnet blev derfor et Kvarter liggende som ovenfor anført. Da hun atter følte sig stærkere, løste hun sine Benklæder op, tog en Saks, som laa paa et Bord ved Siden af Sengen, og klippede med den Navlestrengen over. Hun, der lige efter Fødselen svagt tænkte paa, at det var mærkeligt, at Barnet ikke skreg eller rørte sig, tog derpaa Barnet, der stadig ikke gav Livstegn fra sig, og lagde det ovenpaa Sengedyngen, hvorefter hun stod ud paa Gulvet, afførte sig sit Tøj og tog en ren Særk paa. Hun tog dernæst et hvidt Underliv og et gammelt Mousselinliv, der hang tæt ved Sengen, og svøbte Barnet ind i Livene, hvorefter hun lagde Barnet under Dynen og selv gik i Seng. Barnet var varmt, da hun tog det ud af Benklæderne, og endnu ikke koldt, da hun svøbte det ind og lagde det ned under Dynen. Hun lyttede ikke til Barnet for at høre, om det aandede.

Gæstgiver Timmermanns 12-aarige Datter, Mariane, blev efter sin under Sagen afgivne Forklaring ved 2-Tiden af sin Moder sendt op til Tiltalte for at høre, om hun ønskede noget. Tiltalte svarede indenfor den aflaaede Dør, at hun gerne vilde have noget Kaffe. Mariane gik saa efter Kaffe, og da hun lidt efter kom med Kaffe og Brød, stod Tiltalte op af Sengen, tog sin Nederdel om sig, lukkede op for Mariane og drak, siddende paa Sengekanten, lidt af Kaffen, hvorimod hun lod Mariane tage Brødet med sig igen. Mariane hentede derhos 2 Gange Vand til Tiltalte, der første Gang drak lidt af Vandet. Tiltalte talte ikke til Mariane om, hvad der var passeret, men udtalte, at hun havde haft Smerter i Maven, det var bedre nu, hun vilde dog blive liggende lidt endnu, inden hun kom ned. Tiltalte blev imidlertid liggende hele Dagen; Efterbyrden gik fra hende om Eftermiddagen, og hun lod den tillige med Barnet forblive i Sengen.

Samme Dags Aften ved 9—10-Tiden var Gæstgiver Timmermann oppe paa Tiltaltes Værelse. Han tændte en Lampe, men opdagede intetsomhelst Usædvanligt. Tiltalte erklærede, at hun var bedre, og at hun ikke vilde have Læge. Lidt senere indfandt Timmermanns Hustru sig med Kaffe eller Te. Til hende udtalte Tiltalte, at hun ikke havde Smerter hele Tiden, og at hun sikkert kom op næste Dag. Ogsaa Timmermanns Hustru tændte Lampe i Værelset. Der var ingen Uorden at bemærke i Værelset.

Den 12 December om Morgenen mellem 9 og 10 var Timmermanns Hustru atter ved Tiltaltes Dør, som nu var aflaaet. Tiltalte erklærede da, at hun snart kom ned, og at hun ikke ønskede Mad og Drikke op. Ved 1-Tiden om Eftermiddagen kom Tiltalte ned i Køkkenet. Hun forlangte noget Kaffe, hvorpaa hun begyndte at gøre i Stand i Timmermanns private Lejlighed. Timmermann lagde, efter hvad han har forklaret under Sagen, Mærke til, at Tiltalte saa bleg og daarlig ud, og det forekom ham ogsaa, at hun var bleven slankere. Han bad derfor, idet han anede Uraad, sin Hustru gaa op paa Tiltaltes Værelse, hvad denne — der lagde Mærke til, at der paa Trappen op til Værelset fandtes friske Spor af Bloddryp — ogsaa gjorde, idet hun, da hun fandt Værelsets Dør aflaaet, lukkede sig ind med en anden Nøgle.

Efter hvad Timmermanns Hustru har forklaret, saa hun i Værelset, at Sengedyngen var alaaet tilside, og at der paa Sengen laa et Skørt. Da hun tog dette tilside, fandt hun Barneliget, som laa noget sammenkrummet med Hovedet mod Sengens Hovedende. Der var svøbt et Kjøleliv om Barnets Liv, men intet om Ben, Hals eller Hoved. Timmermanns Hustru gik saa ned og fortalte sin Mand, hvad hun havde set, hvorpaa denne hentede en Politiasistent, der lod Barneliget tage i Forvaring, hvorhos han lod Tiltalte føre til Fødselstiftelsen.

Ved den af Professoren i Retsmedicin ved Københavns Universitet og Reservelæge Borries den 13 December f. A. foretagne legale Obduktion af det paagældende Barnelig konstateredes det, at Liget er af et næsten fuldbaarent Pigebarn, der havde aandet. Der var ikke Tegn til Vold øvet mod Barnet.

Tiltalte, der bestemt har hævdet, at hun intet Øjeblik har haft til Hensigt at ombringe Barnet, har gjort gældende, at Fødselen kom hende ganske overraskende, idet hun, lige indtil den indtraadte, gik ud fra, at hendes lldebefindende var uden Forbindelse med den forestaaende Nedkomst, som hun først ventede i Slutningen af December, samt at Grunden til, at hun ikke tilkaldte Hjælp, da Fødselen indtraadte, var den, at Fødselen foregik saa hurtigt, at hun derefter, da Barnet ikke gav Livstegn fra sig, gik ud fra, at det var dødt. Hun har paastaet, at hun, hvis hun havde mærket Liv i Barnet, vilde have raabt eller banket i Gulvet, der som foranført var lige ovenfor Timmermanns Køkken, hvor der ifølge Sagens Oplysninger fra straks om Morgenen til Kl. godt 1 om Natten altid var Nogen tilstede. Tiltalte har endvidere gjort gældende, at hun havde til Hensigt, da hun kom ned i Køkkenet, at fortælle Timmermanns Hustru, at hun havde født, samt at Grunden til, at hun ikke gjorde det, var den, at der i Køkkenet opholdt sig den tidligere omtalte Kone, der gik tilhaande samme steds, og at hun ikke kunde lide, at denne skulde høre derpaa.

Timmermanns Hustru har bekræftet, at den omtalte Kone opholdt sig i Køkkenet til det angivne Tidspunkt.

Færdig fra Trykkeriet den 22 Oktober 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) København

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 25.

Tirsdag den 6 Oktober.

Angaaende Grunden til, at Tiltalte ikke den foregaaende Aften betroede sig til Timmermanns Hustru og overhovedet forholdt sig passiv og undlod at røbe, hvad der var passeret, har Tiltalte forklaret, at denne hendes Opræden kun skyldes Skamfuldhed. Hun skreg ikke under Fødselen, fordi denne ikke voldte hende videre Smerte, og hun gjorde intet for at holde Skrigene tilbage eller dæmpe sine Klagelyde.

I en paa Forhørsdommerens Foranledning den 19 Februar d. A. afgivet Erklæring har Professoren i Retsmedicin ved Københavns Universitet udtalt, at Barnet kan antages at være født et Par Uger for tidligt, næppe mere, at der efter hans Skøn intet er til Hinder for at godkende Tiltaltes Forklaring om, at hun først ventede Fødslen i Slutningen af December 1907, og endelig, at forsaavidt der kan gaas ud fra, at Tiltalte ikke tidligere har født og saaledes er uerfaren med Hensyn til Fødselssmerternes Karakter, og hvis hendes Forklaring om, at hun tidligere udenfor sin frugtsommelige Tilstand har lidt af lignende Underlivssmerter, er rigtig, tør det ikke benægtes, at hun har miskendt Smerternes Art og ikke erkendt, at Fødslen var umiddelbart forestaaende.

I en den 9 d. M. afgiven Erklæring har Professoren i Retsmedicin yderligere udtalt, at Obduktionen ikke oplyser nogen bestemt Dødsarsag, men at der intet er til Hinder for at gaa ud fra, at Døden er indtraadt alene som Følge af manglende Livskraft hos Barnet, idet der ikke er nogen Nødvendighed for at antage, at forsømt Pasning og Pleje har spillet nogen Rolle som Dødsarsag. Af Graden af den ved Obduktionen fundne Luftfyldning i Lunger og Fordøjelseskanaal lader sig ikke drage helt bestemte Slutninger med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorlænge Barnet har levet, men det maa antages, at Døden er indtraadt senest en halv Times Tid efter Fødselen og sandsynligvis indenfor det Kvarterstid, da Barnet efter Tiltaltes Forklaring har ligget i hendes Benklæder.

I Henhold til det Foranførte og idet det efter Sagens Oplysninger maa antages at forholde sig som af Tiltalte anført, at hun ikke tidligere har født, og at hun udenfor sin frugtsommelige Tilstand har lidt af lignende Underlivssmerter som dem, der gik forud for Fødselen, findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte har haft til Hensigt at føde i Dølgemaal, og hun vil saaledes ikke kunne dømmes for Overtrædelse af Straffelovens § 194.

Det skønnes derimod, at Tiltaltes Forhold efter at Barnet var født og særlig hendes Undladen af at tilkalde Hjælp, for at Barnet kunde blive behandlet paa passende Maade — bortset fra det korte Tidsrum efter Fødselen, da Tiltalte efter sin Forklaring var for udmattet til at foretage sig noget — maa anses for uforvarligt. Under Hensyn til Oplysningerne i Retslægens Erklæring af 9 Maj d. A., og idet bemærkes, at Tiltaltes Forklaring om Varigheden af den hos hende umiddelbart efter Fødselen indtraadte Afkræftelsestilstand nødvendig maa have en ren skønmæssig Karakter, hvorfor det findes betænkeligt at tillægge den nogen afgørende Betydning, forsaavidt Varigheden af Afkræftelsestilstanden deri angives at have været noget mindre end den af Retslægen angivne yderste Termin for Dødens Indtræden, $\frac{1}{2}$ Time, findes der imidlertid ved Dommen at maatte gaas ud fra, at Døden virkelig var indtraadt, da den uforvarlige Behandling begyndte, og der vil saaledes ej heller kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar efter Straffelovens § 195.

Tiltalte vil herefter være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 263. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Viggo Oluf Rasmussen og Johan Speyer (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Bygningslovgivningen.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juni 1908: De Tiltalte, Tømmermester Viggo Oluf Rasmussen og Arkitekt Johan Speyer, bør hver især inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 400 Kr., og, En for Begge og Begge for En, betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Viggo Oluf Rasmussen og Johan Speyer, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tømmermester Viggo Oluf Rasmussen og Arkitekt Johan Speyer for Overtrædelse af Bygningsloven.

Sagens Omstændigheder ere ifølge de Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste følgende:

Efter at Københavns Kommune havde meddelt Tilladelse til, at der indrettedes et Fællesvandkloset i Stueetagen i Bagbygningen til Ejendommen St. Hanstovr Nr. 24, der opførtes af Rasmussen med Speyer som ledende Arkitekt, indgav Ingeniør ved Byggeforetagendet, Thomas Petersen, Andragende om Bygningskommissionens Tilladelse til Klosetrummets Indretning og meddelte bl. a. i Overensstemmelse med Sundhedskommissionens Forskrifter af 1 November 1905 angaaende Anbringelse af Latriner i en Bygnings Etager I. A. f., at der fra Klosetrummet vilde blive ført et 16 Kv.-Tom. Aftræksrør op udenfor Tag. Bygningskommissionen meddelte den ansøgte Tilladelse paa Vilkaar, at Bygningslovens Bestemmelser og de ovennævnte af Sundhedskommissionen givne Forskrifter blev fulgte.

Rasmussen og Speyer blev imidlertid efter Forslag af Førstnævnte enige om at undlade at føre Aftræksrøret op udenfor Tag og i Stedet under Loftet i Klosetrummet at anbringe et Stykke galvaniseret Rør, der endte blindt. Speyer udtalte nærmere derom til Rasmussen, at det var godt, hvis han turde, idet han derved kunde spare de Penge, som den lovlige Ordning vilde koste, men sagde tillige, at hvis Rasmussen turde gøre det, maatte han selv være den ansvarlige. Rasmussen lod derpaa — men uden Medvirkning af Speyer — Aftræksrøret indrette paa den ulovlige Maade.

Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 77 af 12 April 1889 § 76, jfr. § 58, efter Omstændighederne hver især med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 400 Kroner.

Nr. 280. Højesterets sagfører Asmussen

contra

Ellen Johanne Christine Aller (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Juli 1908: Tiltalte Ellen Johanne Christine Aller bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ellen Johanne Christine Aller til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ellen Johanne Christine Aller, der er født den 19 Januar 1890 og ikke er funden forhen straffet, tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Ved sin egen med det iøvrigt støttende Tilstaaelse er hun overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Fra 30 Januar til 7 April 1908 var Tiltalte, der fra den 9 Oktober til 14 November og fra 29 November til 31 December f. A. havde været behandlet paa Kommunehospitalet for Syfilis, under Behandling af Læge C. J. Vestergaard for gentaget Udbrud af Syfilis, og ved Behandlingens Afslutning blev det hende tilkendegivet, at hun skulde fremstille sig paany til Kur efter 3 Maaneders Forløb eller, hvis der viste sig noget Udbrud, tidligere.

Lægen har under Sagen forklaret, at om der end den 7 April ikke længere var noget Udbrud, var derfor Smitteoverførelse ikke udelukket, idet det dels ikke er udelukket, at Smitte kan overføres i udbrudsfri Perioder, naar Sygdommen er tilstrækkelig frisk, dels vil under selve Samlejet undertiden Bristning kunne ske, saa Smittestoffet kan udfolde sin Virkning.

Tiltalte har erkendt, at hun vidste, at Syfilis var smittefarlig, og at hun forstod, at hun, da Kuren var endt den 7 April, endnu var smittefarlig.

Tiltalte har derhos erkendt, at hun i Tiden fra den 30 Januar 1908 til ca. 22 Maj s. A. 4 Gange har haft Samleje med forskellige Mandspersoner, deraf ialtfald en Gang i Tiden før den 7 April 1908. Der er intet oplyst om, at Nogen er bleven smittet ved Samlejerne.

Idet et af Tiltalte fremsat Anbringende om, at hun — der vil have sat de paagældende Mandspersoner i Kundskab om, at hun led af Syfilis, og vil have ladet dem benytte Præservativer ved Samlejerne — har forstaaet Lægens Udtalelser om det med Samleje forbundne Strafansvar derhen, at Strafansvaret kun indtraadte, naar Smitteoverførelse fandt Sted ved Samlejerne, maa være uden Betydning, vil hun være at anse efter Straffelovens § 181 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Onsdag den 7 Oktober.

Nr. 237.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Karl Alfred Schiøtt (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Maj 1908: Tiltalte Karl Alfred Schiøtt bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Juel og Overretssagfører Bentzen, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Lunn og Hansen hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Karl Alfred Schiøtt, der er født den 22 September 1873 og senest anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 31 August 1907 efter Lov af 30 Marts 1906 § 14 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Ifølge den af Tiltalte afgivne Forklaring og det iøvrigt Oplyste ere Sagens Omstændigheder følgende:

Tiltalte har fra den 15 December 1906 til den 18 Januar 1907 henligget paa Vestre Hospital under Behandling for første Udbrud af Syfilis og modtog ved Udskrivningen den sædvanlige »gule Blanket«, hvorved det betydedes ham, at han led af Syfilis, og at denne Sygdom er smitsom. Tiltalte blev dernæst behandlet paa samme Hospital for gentaget Udbrud af Syfilis fra den 1 til den 14 August 1907, da han efter at have faaet Udgangstilladelse fra Hospitalet udeblev fra dette. Han blev derefter anholdt og behandlet i Arresten for Syfilis, idet der paany under 17 August 1907 meddeltes ham en gul Blanket af ovennævnte Indhold.

Den 10 September s. A. løslodes han. Ved Løsladelsen udtalte Fængselslægen til ham, at han var midlertidig helbredet, men »straks maatte gaa til en Læge, saasomt han opdagede det Mindste«.

Ved Tiltaltes Anholdelse under nærværende Sag den 14 Februar d. A. led han, der straks underkastedes Lægeundersøgelse, af Syfilis i smittefarligt Udbrud.

Tiltaltes Forklaringer gaar iøvrigt ud paa, at han ved sin Løsladelse den 10 September 1907 mente at være foreløbig helbredet, at han ikke antog, at han var smittefarlig, saalænge han ikke fik nyt Udbrud af Sygdommen, at han ikke har mærket nyt Udbrud før i Slutningen af Januar d. A., og at han, der siden November f. A. har været Kæreste med og jævnlig haft Samleje med et løsagtigt Fruentimmer, hverken har haft Samleje med hende eller nogen Anden, siden han har mærket nyt Udbrud af Sygdommen, men at han iøvrigt har været klar paa, at han ikke selv straks med Sikkerhed vilde være i Stand til at konstatere Udbrud af Sygdommen.

Idet denne Tiltaltes Forklaring vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, findes det betænkeligt at anse ham — om hvem det ikke er oplyst, at han har paaført Nogen Syfilis — for Overtrædelse af Straffelovens § 181. Tiltalte vil derfor være at frifinde.

Nr. 222.

Højesteretssagfører Møldrup

contra

Lars Peter Thrane Jørgensen (Def. Liebe),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Politivorden.

Ærøskøbing Købstads Ekstrarets Dom af 4 Februar 1908: Tiltalte, Fisker Lars Peter Thrane Jørgensen af Faaborg, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder samt betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Stürup, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Steenstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 April 1908: Tiltalte Lars Peter Thrane Jørgensen bør til Ærøskøbing Købstads Politikasse bøde 20 Kr. Iøvrigt bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne E. Nyholm og A. Sally, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Politivedtægten for Ærøskøbing, maa Sagen afvises for Højesteret som manglende summa appellabilis, medens den indankede Dom iøvrigt vil være at stadfæste i Henhold til dens Grunde.

Thi kendes for Ret:

Forsaaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Politivedtægten for Ærøskøbing, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Peter Thrane Jørgensen til Højesterets-sagførerne Møldrup og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ærøskøbing Købstads Ekstreret hertil indankede Sag er Tiltalte Lars Peter Thrane Jørgensen, der er født den 25 September 1886 og ikke er fundet tidligere straffet efter Dom, aktioneret for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Politiuorden, og ere Sagens Omstændigheder efter det Oplyste følgende:

Da Gæstgiver Mads Olsen Christensen den 9 December f. A. om Aftenen noget før Kl. 11 indfandt sig i Gæstgiver M. R. Hansens Beværtning i Ærøskøbing, rettede Tiltalte, som da opholdt sig i Beværtningen, og med hvem Christensen ikke tidligere vil have haft noget Udestaaende, Ukvemsord mod ham, slog Hatten af Hovedet paa ham og greb ham i Brystet: Christensen værgede nu for sig, og der opstod herunder et Slagsmaal, som dog hurtig standsedes ved Mellemkomst af Værten, som derefter viste Tiltalte ud af Beværtningen. Christensen forlod kort efter denne, men blev i Gangen paany overfalden af Tiltalte, og opstod der igen Slagsmaal mellem dem dels i Gangen, dels i Beværtningens Gaard; de blev hurtig skilte ad ved Mellemkomst af nogle i Beværtningen tilstedeværende Personer, og Christensen, hvem der ved Slagsmaalet ikke kan antages at være tilføjet nogen Beskadigelse, skyndte sig nu hjem, ledsaget af Snedkersvend E. A. Eriksen, for at undgaa videre Vold fra Tiltaltes Side. Efter Tiltaltes Forklaring gik han kort efter efter Christensen for atter at øve Vold mod ham, dog vil han kun have haft til Hensigt at give Christensen tørre Prygl, men ikke have tilsigtet at tilføje ham Saar eller anden Skade, og efter at have indhentet Christensen i en Sidegade tilføjede han ham, uden nogen Foranledning fra Christensens Side, flere Slag i Ansigtet med knyttet Haand. Christensen slog ikke igen, men søgte at holde Tiltalte fra sig, og under den derved opstaaede Brydning faldt de begge om, saaledes at Christensen kom til at ligge øverst. Tiltalte bad nu en af de Tilstedeværende om Hjælp, og efter at han havde lovet denne at holde op med sine Voldshandlinger, gav Christensen slip paa ham og rejste sig op, men da Tiltalte selv var kommet op, fo'r han trods sit givne Løfte paany ind paa Christensen og tildelte ham en saa kraftig Skalle i Ansigtet, at han styrtede om. Da Christensen havde rejst sig, kom han i Slagsmaal med Tiltalte, og under dette faldt de, inden de Tilstedeværende fik skilt dem ad, flere Gange om paa Gaden. Tiltalte har ikke turdet benægte Rigtigheden af 2de Vidners Forklaring, hvorefter han under det sidste Slagsmaal paany gav

Christensen en Skalle, eller at han under Kampen paa Gaden havde puffet Christensen omkuld, saaledes at denne faldt paa Siden mod en paa Fortovet staaende Kalkkasse, hvilket et af de under Sagen afhørte Vidner har forklaret.

Ifølge en under Sagen fremlagt Lægeerklæring havde Christensen ved en den 10 December f. A. foretaget Lægeundersøgelse følgende Læsioner: Begge Øjnes Øjelaag var opsvulmede, rødblaa af underløbet Blod og ømme, paa venstre Øjes øverste og nederste Øjelaag var der et Par smaa Hudafskrabninger, ved højre Øjes ydre Øjekrog en Rift i Huden; endvidere fandtes et Brud af venstre 9de Ribben i Armhulelinien, over Brudstedet var Bløddelene svulne, ømme og blaafarvede. I Lægeerklæringen udtaltes derhos, at det var sandsynligt, at Øjnenes Kontusion vilde tabe sig i Løbet af nogle Dage, og at Ribbensbruddet vilde være lægt efter 3 Ugers Forløb, og i en den 8 Januar d. A. udstedt Lægeerklæring udtales det, at Ribbensbruddet er lægt, og at de Christensen tilføjede Beskadigelser ikke ville efterlade varige Følger.

For det anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter midlertidig Lov af 1 April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen § 1, 2det Stykke, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, og efter Lov af 4 Februar 1871 § 6 for Overtrædelse af Politivedtægten for Ærøskøbing Købstads § 4 og § 48 med en Ærøskøbing Købstads Politikasse tilfaldende Bøde af 20 Kr., og den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte efter nævnte Lovbestemmelser er anset med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder, — — — vil saaledes med det nævnte Tillæg til Straffen være at stadfæste.

Nr. 284. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Jens Marinus Christensen og Peter Andreas Christensen
(Def. Bülow),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Købstads Ekstrarets Dom af 13 Juni 1908: De Tiltalte Jens Marinus Christensen og Peter Andreas Christensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 30 Dage og betale, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Overretssagfører Møldrup, og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Juli 1908: I Henseende til de ikendte Straffe bør Underretsdømmen ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og, En for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten

12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Jens Marinus Christensen og Peter Andreas Christensen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Møldrup og Bülow 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Jens Marinus Christensen og Peter Andreas Christensen satte under Tiltale for Tyveri.

Af de Tiltalte, der ere fødte henholdsvis i Aaret 1880 og i Aaret 1870, ses ingen tidligere at have været tiltalt eller straffet, afset fra, at Tiltalte Jens under 20 Januar 1899 inden Aalborg Købstads Politiret har vedtaget at erlægge en Bøde af 50 Kr. til Statskassen for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de Lørdag den 16 Maj d. A. om Aftenen ved 9-Tiden i Forening og efter en umiddelbart forud truffen Aftale have tilegnet sig en Købmand Hakon Nielsen i Aalborg tilhørende gammel Kobbergrubekedel, der, efter hvad Tiltalte Jens nogle Dage forinden havde bemærket og den ommeldte Aften meddelt Tiltalte Peter, henstod i Nielsens Port, hvortil Adgangen var uhindret. Kedlen satte de paa en af dem medført Trækkevogn og kørte den hen i en anden Ejendom, hvor de trampede den sammen til en Klump, og den følgende Mandag solgte Tiltalte Jens Klumpen, der vejede 22 Pd., til Gørtler Olsen i Aalborg for 8 Kr. 80 Øre. Dette Beløb, af hvilket nysnævnte Tiltalte senere udbetalte Tiltalte Peter 3 Kroner, have de Tiltalte efter deres Forklaringer brugt til at leve for.

Bestjaalne, der med de Tiltaltes Samtykke har ansat Kedlens Værdi til 9 Kr. 20 Øre, har frafaldet Krav paa Erstatning.

For deres anførte Forhold er de Tiltalte ved Underretsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 228 med en Straf, der i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13 findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost for hver især i 30 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes forsaavidt kunne stadfæstes.

Torsdag den 8 Oktober.

Nr. 259. Højesteretssagfører Winther

contra

Carl Adolph Elimar Bernhard Bjerregaard, Reinholdt Georg Emilius Bjerregaard og Julius Bertel Christian Reimer (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 290, Reimer tillige for Bedrageri.

Nykøbing paa Falster Købstads Ekstrarets Dom af 5 Marts 1908: De Tiltalte, Slagterne Carl Adolf Elimar Bernhard Bjerregaard, Reinhold Georg Emilius Bjerregaard og Julius Bertel Christian Reimer, bør straffes, de Tiltalte Bjerregaard hver især med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr. og Tiltalte Reimer med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Ditlevsen, og Defensor, Overretssagfører Holst, 25 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Reimer, dog saaledes, at de Medtaltalte in solidum med ham heraf udreder hver $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Juni 1908: Tiltalte Julius Bertel Christian Reimer bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salærer for Overretten til Overretssagførerne Tegner og V. S. Salomonsen betaler fornævnte Tiltalte og de Tiltalte Carl Adolph Elimar Bernhard Bjerregaard og Reinhold Georg Emilius Bjerregaard, En for Alle og Alle for En, 25 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagførerne Winther og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nykøbing paa Falster Købstads Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Carl Adolph Elimar Bernhard Bjerregaard, Reinhold Georg Emilius Bjerregaard og Julius Bertel Christian Reimer, der ere fødte

henholdsvis 9 December 1875, 1 September 1877 og 28 Juni 1868, aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 290, Reimer tillige for Bedrageri.

De to førstnævnte Tiltalte ere ikke tidligere fundne straffede efter Dom, medens Reimer, foruden mangfoldige Gange at have vedtaget Bøder for Overtrædelse af Politivedtægten, tidligere er anset ved Saks-købing Købstads Ekstrarets Dom af 6 November 1886 efter Straffelovens § 252, jfr. § 51, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, Nykøbing paa Falster Købstads Politirets Dom af 16 Maj 1904 efter Lov Nr. 69 af 24 April 1903 § 5, jfr. § 4, og for Overtrædelser af Sundhedsvedtægten med Bøder, henholdsvis til Statskassen paa 20 Kr. og til Politikassen paa 10 Kr., samt ved Maribo Birks Ekstrarets Dom af 13 April 1905 efter Straffelovens § 101, jfr. § 62, med simpelt Fængsel i en Maaned.

Sagens Omstændigheder, saaledes som de ere oplyste ved de Tiltaltes med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaalser, ere følgende:

Den 5 Oktober 1907 telefonerede en i Ulslev boende Gaardejer til Tiltalte Reinhold Bjerregaard, om han vilde komme ud og slagte en Ko, som af vedkommende Dyr læge var beordret nedslaaet paa Grund af Sygdom, hvad denne Tiltalte erklærede sig villig til.

Samme Dags Aften kørte Tiltalte Adolph Bjerregaard paa Opfordring af sin nævnte Broder, der havde fortalt ham, at Koen var beordret nedslaaet paa Grund af Sygdom, ud til Gaardejeren, hvor han ved egen Iagttagelse bemærkede, at Koen havde et stort og betændt Yver, og erfarede, at der havde været købt en Slange til at udskylle Børen med.

Denne Tiltalte fremkom derhos med en Bemærkning om, at han ikke kunde give mere end 15 Kr. for Koen, da Kødet ikke kunde bruges, og for denne Pris købte han Koen, hvis Nedslagning efter Gaardejerens Ønske skete i Gaarden.

Efter at han, der i Forening med sin nævnte Broder i Nykøbing driver et Svinehold, hvor Svinene delvis opfødes ved Kødet af afkøgte syge Kreaturer, paa et Spørgsmaal fra Gaardejerens Hustru om, hvad Kødet nu kunde bruges til, da det var utjenligt til Menneskeføde, havde svaret, at Kødet kom i Gryden samme Aften eller næste Morgen, kørte han Kadaveret til Nykøbing, hvor han samme Aften i sit og Broderens fælles Slakteri afslagtede Koen, hvis Yver og Bør viste sig i høj Grad betændte og ildelugtende paa Grund af Raaddenskab, hvorfor han kastede disse syge Dele og enkelte indvendige Organer af den paa Møddingen som utjenlige til Svineføde, medens han hængte den afslagtede Kokrop op i Slakteriet.

Uagtet han efter sin egen Tilstaelse ved Bortkørselen fra Gaarden med Kadaveret og, som det maa antages, ogsaa under Afslagtingen var klar paa, at Koen var utjenlig til Menneskeføde og sundhedsfarlig, besluttede han sig den næste Dag, da han, som han har udsagt, fandt, at »det var saadan en pæn Ko«, til at søge den afhændet til Menneskeføde.

Samme Aften, som Kadaveret var hentet, eller den paafølgende Dag meddelte Adolph Bjerregaard Reinhold Bjerregaard, at Koen kun var betalt med Hudens Værdi, 15 Kr., og at den af den behandlende Dyr læge var beordret slaaet ned paa Grund af en Sygdom i Yveret.

Reinhold Bjerregaard har indrømmet herefter ikke at have været i Tvivl om, at Kødet af Koen ikke var tjenligt til Menneskeføde, men vil dog, efter selv at have taget den afslagtede Kokrop i Øjesyn, dels have forment, at dens Udseende var saa godt, at Kødet ikke kunde være sundhedsfarligt, dels i hvert Fald have anset dette Spørgsmaal for nærmest vedkommende Broderen, der forestod Slagteriet.

Den 7 s. M. indfandt Tiltalte Reimer sig paa det i Nykøbing den Dag afholdte Marked, hvortil han bl. a. havde medført en af ham til Slagtning indkøbt Hest, som han havde betalt med 80 Kr. Om denne Hest kom han i Handel med Reinhold Bjerregaard, men da de ikke kunde enes om Prisen, gav Reinhold Bjerregaard overfor Reimer Anvisning paa den i hans og Broderens Slagteri hængende Krop af nysnævnte Ko, med Hensyn til hvilken han mente, at der muligen kunde komme en Byttehandel i Stand, uden at han dog nævnte, at Koen paa Grund af Sygdom var beordret nedslaaet.

Reimer henvendte sig nu sammen med Adolph Bjerregaard paa Slagteriet, hvor han synede Kokroppen, og hvor han af nævnte Medtiltalte blev gjort bekendt med, at Koen var beordret nedslaaet paa Grund af Yverbetændelse, hvilket ogsaa Reinhold Bjerregaard den følgende Dag meddelte ham, men da han fandt, at Kødet saa godt ud, besluttede han sig desuagtet til at købe Kokroppen for at sælge den videre, og efter nogle Forhandlinger enedes han med Adolph Bjerregaard om en Byttehandel, hvorved Tiltalte Reimer mod at levere Hesten erholdt Kokroppen samt en kontant Betaling af 65 Kr., der udbetaltes ham af Tiltalte Adolph Bjerregaard.

Tiltalte Reimer, der, efter hvad han under Undersøgelsen har fastholdt, vil have været ubekendt med, at den Omstændighed, at Koen var nedslaaet paa Grund af Yverbetændelse, gjorde Kødet af den ubrugeligt til Menneskeføde, afhændede derpaa i de følgende Dage Størsteparten af Kokroppen for en Pris af fra ca. 20 til 35 Øre pr. Pund til forskellige Personer paa Lolland, overfor hvem han udtrykkelig forinden Handelens Indgaaelse garanterede, at Kødet var sundt og godt, idet han var paa det Røne med, at han, saafremt han havde angivet, at Kødet stammede fra et paa Grund af Yverbetændelse nedslaaet Kreatur, ikke vilde have kunnet faa Kunder til det.

De ommeldte Aftagere af Kødet have ogsaa erklæret, at de ikkun afkøbte Tiltalte dette i Tillid til hans nysanførte Garanti, og at de ikke vilde have købt det, saafremt de havde været vidende om dets Oprindelse.

Tiltalte Reimer har imidlertid — dog først efter at det var kommet til hans Kundskab, at det var kommet ud iblandt Folk, hvad han havde begaaet — i det Væsenligste skadeløsholdt de nævnte Købere.

Der maa efter Sagens Oplysninger gaas ud fra, at Kokroppen har vejjet ca. 300 Pund, og at Kødet, saafremt det havde hidrørt fra et sundt Kreatur, vilde have haft en Værdi af fra 33—45 Øre pr. Pund i Detailsalg.

Ved den af den behandlende Dyr læge afgivne Forklaring maa det anses for godtgjort, at Koen led af baade Yver- og Børbetændelse, og det veterinære Sundhedsraad har i en om Sagen paa Grundlag af Sagens Akter afgiven Erklæring udtalt, at den maa antages at have lidt af akut septisk Børbetændelse, hvilken Sygdom gør Kødet sundhedsfarligt.

Med Hensyn til Bedømmelsen af en Ko med Yverbetændelse er Forholdet efter Sundhedsraadets Erklæring ikke saa simpel, at man kan forlange, at en Slagter altid skal være paa det Rene med, om Kødet er sundhedsfarligt. Der gives Former af Yverbetændelse, hvor Kødet kan faa baade 2den og 1ste Klasses Stempel, men er Betændelsen forbunden med stærk Almenliden eller af særlig ondartet, navnlig af septisk eller gangrænøs Karakter, er Kødet utjenligt til Menneskeføde og sundhedsfarligt, og den Omstændighed, at Koen beordres slaet ned, vil ordentligvis være et Tegn paa, at Lidelsen har Karakter af Almenliden eller er af gangrænøs Art. Udelukket er det dog ikke, at en blot lokal Lidelse — uden hine alvorlige Symptomer — kan motivere en Nedslagning.

Det er ikke under Sagen oplyst, at Nydelsen af det fra Koen hidrørende Kød — der for en væsentlig Del er blevet taget tilbage af Tiltalte Reimer, før det blev nydt — har medført Ulemper af nogen Art.

Det fremgaar af det foran bemærkede, at det var Reinhold Bjerregaard, som gav Reimer Anvisning paa at købe Kokroppen, som Reimer, efter hvad der var Reinhold Bjerregaard klart, vilde sælge til Menneskeføde, hvorimod det var Adolph Bjerregaard, som solgte den og udbetalte Reimer den kontante Del af Købesummen for Hesten. Adolph Bjerregaard vil derpaa have solgt Halvparten af den i Bytte modtagne Hest til Reinhold Bjerregaard for 45 Kr., og Reinhold Bjerregaard solgte Hesten i København for Begges Regning.

De Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at Slagteriet nærmest er Adolph Bjerregaards, medens Svineholdet og Hestehandelen er Reinhold Bjerregaards Branche, men iøvrigt er Forholdet det, at den Ene godt kan handle paa den Andens Omraade, og at der i saa Fald ikke altid finder Opgørelse Sted mellem dem. Det maa herefter antages, at begge Brødrene ere ansvarlige for Salget af Kokroppen.

For det saaledes udviste Forhold med under de angivne Omstændigheder at sælge Kokroppen til Menneskeføde uden Dyrlægeattest ville de Tiltalte Carl Adolph Elimar Bernhard Bjerregaard og Reinhold Georg Emilius Bjerregaard være at anse efter Lov Nr. 69 af 24 April 1903 § 5, jfr. § 4, med en Bøde til Statskassen hver især af 200 Kr. Julius Bertel Christian Reimer vil for sit Forhold med at sælge Kødet under en ham bevidst urigtig Garanti for, at det var sundt og friskt, være at anse efter Straffelovens § 257 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har anset alle 3 Tiltalte efter førstnævnte Lovbestemmelse og Tiltalte Reimer tillige efter Straffelovens § 257, de to førstnævnte Tiltalte hver med en Bøde til Statskassen paa 200 Kr. og Reimer med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, være dels at forandre, dels at stadfæste.

Nr. 215. Proprietær Johannes Therkelsen (Selv)

contra

Sagfører S. Berg (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Berettigelsen af en Protest mod en Vidneførsel.

Kriminal- og Politirettens 2det Civilkammers Kendelse af 14 April 1908: Den af Vidneindklagede, Sagfører S. Berg af Hovedgaard, nedlagte Protest mod, at de fornævnte Vidnespørgsmaal forelægges det ovennævnte Vidne, tages til Følge.

Højesterets Dom.

Sin Protest mod, at de i den indankede Kendelse gengivne Spørgsmaal forelægges Vidnet, har Indstævnte alene støttet paa, at Besvarelsen af Spørgsmaalene skulde være uden Betydning; men da det efter det Foreliggende ikke kan anses udelukket, at Besvarelsen vil kunne øve Indflydelse til Fordel for Appellanten ved Hovedsagens Paadømmelse, findes Protesten ikke at kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Den af Indstævnte, Sagfører S. Berg, fremsatte Protest mod, at Vidnet afhøres efter de fremlagte Spørgsmaal, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Under nærværende af Vidneklageren, Proprietær Johannes Therkelsen af Grumstrupgaard, ved Sagfører procederede Vidnesag har Vidneklageren til Brug under en mod ham af Vidneindklagede, Sagfører S. Berg af Hovedgaard, ved Voer og Nim Herreders og Stensballegaard Birks Politiret anlagt Sag, under hvilken Vidneindklagede har paastaet Vidneklageren dømt til Straf og Erstatning m. m. i Anledning af, at han har sigtet Vidneindklagede for at have begaaet Vekselfalsk, begært et Vidne afhørt efter følgende Spørgsmaal:

1. Har Vidneindklagede i sin Tid været Fuldmægtig hos Vidnet?
2. I bekræftende Fald, kan Vidnet bevidne, at Vidneindklagede i denne sin Tjeneste har gjort sig skyldig i Underslæb overfor Vidnet?

3. Blev Vidneindklagede af den Grund straks afskediget af sin Tjeneste hos Vidnet?
4. Kan Vidnet bevidne, at Vidneindklagede, da hans Underslæb blev opdaget, beskyldte sin daværende Svigerfader for at have tilegnet sig et Pengebeløb, hvad imidlertid viste sig at være opdigtet af Berg, som selv havde taget Beløbet?
5. Kan Vidnet bevidne, at Vidneindklagede i den Tid, han var ansat hos Vidnet, iøvrigt misrøgtede sin Gerning?

Vidneindklagede har protesteret mod, at de nævnte Spørgsmaal forelægges Vidnet til Besvarelse.

Da der maa gives Vidneindklagede Medhold i, at Spørgsmaalene gaa ud paa at faa Oplysning om Noget, der ikke vedrører Spørgsmaalet om Vidneklagerens Beføjelse til at fremsætte den i Hovedsagen paaklagede Udladelse, og da det maa være uden Betydning, at Vidneklageren, som af ham anført, vil have fremsat Udladelsen i Forbindelse med Sigtelse mod Vidneindklagede for bedrageligt Forhold, og ikke heller, som Sagen foreligger, Hensynet til den eventuelle nærmere Fastsættelse af Straf og Erstatning, som af Vidneklageren forment, findes at kunne føre til noget andet Resultat, vil Vidneindklagedes Protest allerede herefter være at tage til Følge.

Nr. 302. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Kirstine Petrine Sommer (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 August 1908: Tiltalte Kirstine Petrine Sommer bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, og Aktionens Omkostninger for hendes Vedkommende udredes af det Offentlige. De Tiltalte Amanda Månsdotter og Martha Marie Petersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 14 Dage og hver for sit Vedkommende udrede Aktionens Omkostninger, dog at de, En for Begge og Begge for En, udrede Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Nyholm og Carlsen, 15 Kr. til hver. I Medfør af midlertidig Straffelov af 1 April 1905 Kap. III bliver for begge de Tiltaltes Vedkommende Straffens Fuldbyrkelse udsat, og efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder den, alt saafremt de i nævnte Lov anførte Betingelser overholdes. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Kirstine Petrine Sommers Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Asmussen og Winther hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Kirstine Petrine Sommer, der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold, er født den 17 Januar 1887, og blandt Andet anset: ved Rettens Dom af 12 Januar 1907 efter Lov 30 Marts 1906 § 2, 1ste Stykke, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, og senest ved Højesterets Dom af 22 April 1908 efter Lov 30 Marts 1906 § 1, jævnfør midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 8, 1ste Stykke, saaledes at det af hende udstaaede Varetægtsfængsel traadte istedetfor Straf.

Amanda Månsdotter . . . og Martha Marie Petersen . . .

Hvad den mod Kirstine Sommer rejste Tiltale angaar, er oplyst, at hun, der den 24 Januar dette Aar i Henhold til Lov 30 Marts 1906 § 1 og Lov 3 Marts 1860 § 2 har faaet Tilhold om at søge lovligt Erhverv, fra da til sin Anholdelse under nærværende Sag den 17 forrige Maaned har boet hos, ført Hus for og haft sit Underhold hos sin Kæreste, men at hun dels i Tiden fra den 1 til den 21 Marts dette Aar fra et hos Medtiltalte Petersen lejet Aftrædelsesværelse, dels i Tiden fra den 1 Maj til den 17 Juli dette Aar fra et hos Medtiltalte Månsdotter lejet Aftrædelsesværelse har suppleret sine Indtægter ved at søge Erhverv ved Utugt. Det findes imidlertid betænkeligt at statuere, at Tiltalte derved har overtraadt det hende givne Tilhold, og hun vil derfor være at frifinde.

Færdig fra Trykkeriet den 29 Oktober 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkøl) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 26.

Torsdag den 8 Oktober.

Nr. 257.

Højesteretssagfører Bülow

contra

Ellen Frederikke Augusta Jacobsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Juni 1908: Tiltalte Ellen Frederikke Augusta Jacobsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Mundt og Overretssagfører Sinding, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Bülow og Hansen hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Ellen Frederikke Augusta Jacobsen for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Tiltalte er født den 31 August 1887 og senest anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 December 1905 efter Straffelovens § 180, kfr. Lov af 10 April 1874 § 4, og efter Lov af 10 April 1874 § 6 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om at have i Tiden fra 29 Januar d. A., da hun udskreves fra Vestre Hospital, hvor hun havde været behandlet for Syfilis, til sin Anholdelse under denne Sag den 26 Marts d. A. øvet Utugt med forskellige Mandspersoner.

Tiltalte har erkendt, at hun ved Udskrivningen fra Hospitalet modtog dels en gul Seddel, hvorefter hun som lidende af Syfilis advaredes mod denne smitsomme Sygdoms Farer, dels en Tilsigelse, gaaende ud paa den 5 Februar d. A. enten at give Møde paa Vestre Hospitals Konsultationsstue eller levere skriftligt Bevis for, at en anden Læge havde overtaget hendes Behandling — en Tilsigelse, som hun uden lovlig Undskyldning har undladt at efterkomme — dels et hvidt Blad, hvorved Opmærksomheden henledes paa, at Syfilis trods tilsyneladende Helbredelse i lange Tider kan være smittefarlig, hvorfor anbefales stor Forsigtighed bl. a. med Hensyn til Kyssen og andre nærmere Berørelser, og henvises til Muligheden af nye Udbrud af Sygdommen, hvorfor det er af Vigtighed ikke at overse Hudløsheder paa Kønodelene, i Mund og Hals eller Pletter paa Kroppen.

Tiltalte har erkendt, at hun derefter var paa det Rene med, at hun naarsomhelst kunde faa Udbrud af Sygdommen, og erkendt, at hun desuagtet i det angivne Tidsrum har øvet Utugt som ovenfor anført, men hun har paa den anden Side yderligere hævdet, at hun ved egentlig Undersøgelse søgte at forvise sig om, hvorvidt der var Pabler paa hendes Kønsele, og da hun ikke fandt saadanne, gik ud fra, at hun i det nævnte Tidsrum ikke var behæftet med venerisk Smitte, hvorfor hun ikke nærede nogen Betænkelighed ved at pleje Samleje, særlig da hun drog Omsorg for, at de paagældende Mandspersoner benyttede Præservativer.

Det bemærkes herved, at Tiltalte hverken ved Udskrivningen fra Vestre Hospital den 29 Januar d. A. eller ved Indlæggelse paa Hospitalet efter sin Anholdelse under denne Sag frembød Symptomer paa Syfilis, og at det ikke er oplyst, at hun har smittet nogen af de Mandspersoner, med hvem hun har øvet Utugt.

Herefter og da Tiltalte har paastaaet, at hun ikke mente at kunne faa Udbrud af Sygdommen uden at mærke det eller finde noget Tegn derpaa, findes det betænkeligt at statuere, at Tiltalte ved sit Forhold har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 181, og hun vil følgelig være at frifinde for Aktors Tiltalte.

Fredag den 9 Oktober.

Nr. 255.

Advokat Hindenburg

contra

Maren Petersen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Gørding-Malt Herreders Ekstrarets Dom af 19 Februar 1908: Tiltalte Maren Petersen, født Christensen, af Hessellund bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvilken Strafs Ud-

staaelse dog vil være at udsætte, indtil hun inden Forløbet af 5 Aar fra den endelige Afsigelse af Dommen i nærværende Sag under en offentlig Sag tiltales for en forsættlig Forbrydelse med det Udfald, at hun idømmes højere Straf end Bøder, i hvilket Fald ogsaa Straffen efter nærværende Dom vil være at fuldbyrde, medens den i modsat Fald bortfalder. Endvidere udreder hun Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Therkildsen i Ribe og Smith i Holsted 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Maj 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Straffens Bortfald fastsættes til 5 Aar fra denne Doms Afsigelse. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes, vil den være at stadfæste, dog at Straffen bliver at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage, hvorhos Femaars-Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Afsigelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Maren Petersen til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag er Maren Petersen, født Christensen, der er født i Aaret 1849, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Tyveri.

Ved en Begravelse i Hessellund den 8 Januar d. A. blev Manufakturhandler Clemmen Sørensen af Gørding opmærksom paa, at en Pige ved Navn Jacobine Hansen, der er Husholderske hos Tiltaltes Søn, Arbejdsmand Christen Petersen af Gørding, bar som Hovedbedækning en brun Skindhue, som ved Juletid f. A. var bortkommen fra hans Butik, og oplystes det ved samme Lejlighed, at Tiltalte havde foræret Jacobine Huen. Bemeldte Sørensen anmeldte derefter for Sognefogden i Gørding, at der i December Maaned f. A. fra hans Butik var bortkommen 2 Skindhuer, en brun og en sort, samt nogle Damebælter, hvorhos han sigtede Tiltalte for at have tilvendt sig disse Genstande.

Til den af Sognefogden i Anledning af Anmeldelsen optagne Rapport, der dog ikke af ham er ratihaberet inden Retten, erkendte Til-

talte efter det i Rapporten anførte, at hun havde frastjålet oftnævnte Sørensen den brune Hue, hvorimod hun hævdede, at hun havde købt den sorte Skindhue hos Manufakturhandler A. Christensen af Gørding, ligesom hun forklarede, at hun havde købt et Damebælte hos nysnævnte Sørensen.

Under den derefter mod Tiltalte indledede Undersøgelse forklarede hun i et den 13 Januar d. A. afholdt Forhør, at hun nogen Tid forud, uden at hun nærmere kunde erindre Tidspunktet, fra Sørensens Butik havde borttaget den ovennævnte brune Hue, uden at Sørensen eller dennes Kommis, N. N. Berg, havde bemærket dette, hvorimod en i Butikken tilstedeværende Pige ved Navn Augusta mulig kunde have lagt Mærke dertil, idet Tiltalte dog ikke havde omtalt til Pigen, hvad hun gjorde, eller givet hende Besked om at sige det til Sørensen eller dennes Kommis.

Tiltalte hævdede derhos, at hun havde haft til Hensigt at betale Huen ved Hjælp af Penge, som hun havde tilgode hos sin fornævnte Søn, men erkendte samtidig, at hun ikke forinden sin Anholdelse havde omtalt Sagen for de Vedkommende, hvorhos hun i et Forhør den 17de næstefter yderligere forklarede, at hun havde anmodet sin Søn om at erholde sit ovennævnte Tilgodehavende tilbagebetalt, hvilken Anmodning hun dog først var fremkommen med efter, at det var bleven hende meddelt, at Manufakturhandler Sørensen under Begravelsen havde genkendt Huen.

Denne Forklaring har Tiltalte fastholdt under de senere Forhør, idet hun dertil har føjet, at hun, da hun borttog Huen, spurgte Sørensen og hans Kommis, om hun maatte købe den, uden at disse, saavidt hun hørte, svarede benægtende dertil, hvorfor hun gik ud fra, at de ikke havde noget imod, at hun tog Huen, mod at hun betalte den, naar hun fik Penge fra sin Søn; endelig har Tiltalte udsagt, at hun ikke nærmere kan huske Sammenhængen, idet hun dog har erkendt, at hun ikke har faaet Prisen paa Huen opgivet.

Sørensen og hans Kommis have overensstemmende forklaret, at Huen uden deres Vidende og Villie er borttaget fra Førstnævntes Butik, idet de i saa Henseende nærmere have udsagt, at en Gaardejer Vinds Hustru, der nogle Dage før Jul havde set paa Huen tilligemed en Pelskrave, havde anmodet om, at disse Genstande maatte forblive usolgte i nogle Dage, men at Huen, da Gaardejer Vind nogle Dage senere indfandt sig for at købe denne, viste sig at være forsvunden.

Fornævnte Pige, den 13-aarige Augusta Thomsen, der indtil 1ste November f. A. tjente hos Manufakturhandler Sørensen, har forklaret, at hun vel engang efter dette Tidspunkt har været tilstede i Sørensens Butik sammen med Tiltalte, men at hun da ikke bemærkede, at Tiltalte borttog Huen, eller hørte hende udtale, at hun vilde borttage den.

Huen, der er vurderet til 4 Kr., er under Sagen kommen tilstede, og har Manufakturhandler Sørensen, mod at erholde den udleveret, frafaldet Krav paa Erstatning.

Forsaavidt Tiltalte endvidere har været sigtet for at have frastjålet Manufakturhandler Sørensen eller Manufakturhandler Christensen en sort Skindhue og to Damebæltter, er der ikke mod hendes Benægtelse tilvejebragt noget Bevis for Rigtigheden af disse Sigtelser, og der bliver derfor — selv afset fra, at det ved Underrettsdommen er

antaget, at Amtets Aktionsordre kun angaar det af Tiltalte med Hensyn til den brune Skindhue udviste Forhold, — forsaavidt ikke Spørgsmaal om Strafansvar for Tiltalte.

Idet det derimod ved Underrettsdommen findes rettelig antaget, at Tiltaltes Forhold med Hensyn til nysnævnte Hue maa tilregnes hende som Tyveri, maa det billiges, at hun — der efter det Foreliggende maa formodes at være noget forfalden til Drik, uden at der dog er oplyst noget om, at hun i Gerningsøjeblikket ikke skulde have været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed — ved bemeldte Dom er for sæt nævnte Forhold anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Da derhos de ved Dommen i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 § 20 truffne Bestemmelser om Udsættelse af Straffens Fuldbyrkelse og om dens eventuelle Bortfald tiltrædes, vil bemeldte Dom — — — være at stadfæste, saaledes at Fristen for Straffens Bortfald fastsættes til 5 Aar fra denne Doms Afsigelse.

Nr. 261.

Advokat Hindenburg

contra

Carl William Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 3, 3dje Stykke.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Juni 1908: Tiltalte, Detailhandler Carl William Jensen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongeligt Reskript af 21 Juli d. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte findes at udgøre summa appellabilis, vil den indankede Dom i Henhold til de i den anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokaterne Hindenburg og Halkier hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Detailhandler Carl William Jensen, der er født den 12 Marts 1856, tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 3, 3dje Stk.

Ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte, hvis Hovedforretning er Handel med Cigarer og Vin, har i det sidste Aars Tid i herværende Dagblade i stort Omfang ladet indrykke Avertissementer, der foruden Navn og Adresse indeholdt følgende: »Lager af Sygepleje-Artikler samt Gummivarer, forsendes mod Efterkrav«, at der paa forskellige Steder i og ved Tiltaltes Forretning er anbragt Skilte med Paaskrift: »Sygeplejeartikler« og »Bandagist-Forretning«; at Tiltalte paa saavel mundtlig som skriftlig Begæring om »Sygeplejeartikler« eller »Sundhedsartikler« har tilbudt og solgt Præservativer — i begge Tilfælde ledsaget af Prisfortegnelse over saadanne — samt at Tiltaltes Forretning iøvrigt i kun ringe Grad var forsynet med Artikler henhørende til Syge- og Sundhedspleje.

Da imidlertid Tiltaltes fornævnte Bekendtgørelser og Skiltninger ikke fremtræde som Tilbud om Salg af Genstande, tjenlige til at forebygge Følger af Samleje, vil han være at frifinde.

Nr. 271.

Advokat Halkier

contra

Hans Nielsen (Def. Winther),

der tiltales for Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Hillerslev-Hundborg Herredstings Dom af 28 Marts 1908: Tiltalte Hans Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Thomsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Bendixsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Juni 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Heise og Sørensen, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Nielsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arbejdsmand Hans Nielsen, der er født i Aaret 1872, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Foreløbig bemærkes, at saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakendelse, idet den ikkun er appelleret efter Tiltaltes Begæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om det af Tiltalte i nedenauførte Henseende udviste Forhold.

Efter Begæring af Husmand Niels Iversen Poulsen af Hillerslev blev der den 21 August f. A. afholdt en Fogedforretning hos Tiltalte, hvorunder der for et ifølge ratihaberet Forlig skyldigt Beløb af 364 Kr. 34 Øre med videre paaløbende Renter og Omkostninger dekretederes Udlæg dels i den Tiltalte tilhørende faste Ejendom Matr. Nr. 1 f af Vangsaahuse, der med paastaaende Bygninger vurderedes til 1500 Kr., og i hvilken der efter Tiltaltes Opgivende indestod en Prioritetsgæld af 1300 Kr., dels i en til 150 Kr. vurderet Ko, som Tiltalte ifølge sit Anbringende havde lejet af en Tredjemand.

Ifølge det under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør Oplyste er den udlagte Ejendom ved en den 16 December f. A. paa Begæring af Udlægshaveren afholdt Tvangsauktion af ham købt for en Købesum af 837 Kr. 28 Øre, der udgjorde Gælden til 1ste Prioritetshaver, hvorhos Ejeren af den ommeldte Ko den 7de September f. A. ved Fogden har ladet sig indsætte i Besiddelsen af denne. Under Forretningen erklærede Tiltalte, at han — bortset fra nogle Løssøregenstande, som han udtog i Medfør af Konkurslovens § 160 — ikke ejede mere end anført, men ved hans egen med det iøvrigt Foreliggende stemmende Tilstaaelse maa det anses godtgjort, at han paa det anførte Tidspunkt endvidere var Ejer af 4 Lam, hvilke han, da han saa Fogden nærme sig, for at unddrage dem fra Udlæget, havde trukket hen mellem nogle Bakker i Nærheden, hvorefter han, da Forretningen var tilende og Fogden kørt bort, atter havde hentet dem tilbage.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 260, jfr. Konkurslovens § 168, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom . . . vil saaledes være at stadfæste.

Mandag den 12 Oktober.

Nr. 207. Sadelmager **K. A. Petersen** som Værge for umyndig Tjenestekarl **N. P. Hansen** (Bagger efter Ordre)

contra

Anna Tokasz med Kurator, Gaardejer og Sognefoged **R. Hansen** (Winther efter Ordre),

betræffende Betaling af Underholdsbidrag til et uægte Barn.

Sunds-Gudme Herreders og Lehn Birks Politirets Dom af 15 August 1906: De Indklagede, Proprietær Niels Zacharias Møller, Kogtvedgaard, og Tjenestekarl Niels Peter Hansen, Skovsbo, bør til Underhold af Klagerindens, Ugift af Bobjerg Anna Tokasz's Barn, Hans Peter Tokasz, født den ²³/₁₀ f. A., og til Klagerindens Barselfærd betale Bidrag efter Overøvrighedens Bestemmelser. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Februar 1908: Appellanten Sadelmager K. A. Petersen af Svendborg som Værg for den umyndige Tjenestekarl Niels Peter Hansen af Skovsbo og Appellanten Proprietær Niels Zacharias Møller af Kogtvedgaard bør betale Bidrag til det af Appelindstævnte, ugift Anna Tokasz af Bobjerg, den 23 Oktober 1905 fødte Barn Hans Peder Tokasz's Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel samt Bidrag til de særlige Udgifter, Barselfærden har medført for Appelindstævnte, alt efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Overretssagførererne Cortsen og Hartmann i Salær hver 50 Kr. samt Førstnævnte i Godtgørelse for Portoudlæg 1 Krone, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste

Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler N. P. Hansen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførererne Bagger og Winther hver 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders samt Lehn Birks Politiret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appelindstævnte, ugift Anna Tokasz af Bobjerg, Tjenestekarl Niels Peter Hansen af Skovsbo, der er født den 27 April 1890, og med hvem Appellanten, Sadelmager K. A. Petersen af Svendborg, gav Møde som hans Værg, og Appellanten, Proprietær Niels Zacharias Møller af Kogtvedgaard, der er født den 22 November 1844, tilpligtede in solidum at betale Underholdsbidrag til hendes den 23 Oktober 1905 udenfor Ægteskab fødte Barn

Hans Peter Tokasz. Tjenestekarl Niels Peter Hansen og Appellanten Møller paastode sig frifundne.

Ved ovennævnte Rets Dom af 15 August 1906 blev Tjenestekarl Niels Peter Hansen og Appellanten Møller tilpligtede til Underhold af Appelindstævntes fornævnte Barn samt til hendes Barselfærd at betale Bidrag efter Overøvrighedens Bestemmelse. For Overretten har N. P. Hansens Værge, Appellanten Sadelmager K. A. Petersen, efter meddelt fri Proces ved den for ham beskikkede Sagfører, Overretssagfører Cortsen, paastaaet Politiretsdommen forandret derhen, at Hansen frifindes for Appelindstævntes Tiltale, samt paastaaet Appelindstævnte tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger for begge Retter, for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører og i Godtgørelse til Samme for Porto 1 Krone, hvilke Udgifter i alt Fald paastaas udrede af det Offentlige. Appellanten Møller paastaar ligeledes Politiretsdommen forandret derhen, at han frifindes for Appelindstævntes Tiltale, hvorhos han paastaar Appelindstævnte tilpligtet at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst. Appelindstævnte har efter meddelt fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Hartmann, paastaaet Politiretsdommen stadfæstet, saaledes at Appellanterne tilpligtes in solidum at udrede Underholdsbidrag til Barnet og Udgiften ved hendes Barselfærd og derhos at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hendes beskikkede Sagfører, hvilket Salær denne ialt fald paastaar sig tilkendt hos det Offentlige.

Appelindstævnte har i Politiretten forklaret, at hun — der i Januar Maaned 1905 ikke vil have haft sin Menstruation — har haft Samleje med N. P. Hansen første Gang kort før Jul 1904 og siden da mange Gange, uden at hun husker, hvornaar det var sidste Gang, samt at hun har haft Samleje med Appellanten Møller 2 Gange, første Gang før Jul 1904 og anden Gang noget efter Jul, og har senere i Retten forklaret, at det sidste Samleje med Appellanten Møller fandt Sted nogen Tid efter Nytaar 1905. Iøvrigt gør hun gældende, at hun ikke kan sige, om N. P. Hansen eller Appellanten Møller er Fader til Barnet.

N. P. Hansen har efter sin Forklaring første Gang haft Samleje med Appelindstævnte i Slutningen af Februar 1905.

Medens Appellanten Møller benægter at have haft Samleje med Appelindstævnte efter Jul 1904, har han derimod erkendt, at han har haft Samleje med hende 2 Gange før Jul, uden at han dog nærmere kan angive Tiden for disse Samlejer, af hvilke efter hans Forklaring i alt Fald det sidste var i Nærheden af Jul; men han vil kun den ene Gang have berørt hende med sit Lem. Efter denne Appellants Anbringende har Appelindstævnte haft sin Menstruation hen i Januar Maaned 1905, hvilket han vil have forvisset sig om ved Undersøgelse af hendes Seng.

Under Sagen er fremlagt 2de Erklæringer af 20 Juli og 29 Oktober 1906 fra det kgl. Sundhedskollegium. I den første af disse Erklæringer udtaler Kollegiet, at det maa antages, at det ovennævnte Barn er avlet i Tiden fra nogle Dage før Jul 1904 til henimod Udgangen af Februar 1905, samt at Sandsynligheden skønnes at forringes i omtrent lige Grad ud mod disse Ydergrænser, hvorhos Kollegiet i

den senere Erklæring udtaler, at det ikke — heller ikke her tillands — kan anses for udelukket, at en 14 $\frac{1}{2}$ -Aars Dreng er avledygtig, men at Kollegiet iøvrigt kan tiltræde en af Distriktslægen i Svendborg under 31 Juli 1906 afgiven Erklæring, i hvilken Distriktslægen udtaler, at man i Reglen her tillands ikke kan antage, at en Dreng i 14 $\frac{1}{2}$ -Aars Alderen er avledygtig, saa at der, naar en Kvinde samtidig har haft legemlig Omgang med en 14 $\frac{1}{2}$ -Aars Dreng og med Mænd i deres kraftige Alder, er mere Grund til at formode, at en af disse Mænd have besvangret hende, end at det skulde være den 14 $\frac{1}{2}$ -Aars Dreng.

Uagtet saavel Hansen som Appellanten Møller have benægtet at kunne være Fader til det her omhandlede Barn, maa det i Henhold til Sundhedskollegiets ovennævnte Udtalelser, selv naar deres egne Forklaringer om Tidspunkterne for deres Samleje med Appelindstævnte i Mangel af Bevis for Rigtigheden af Sidstnævntes Anbringender herom, lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, betragtes som muligt, saavel at den 14 $\frac{1}{2}$ Aar gamle Hansen, som at den 60-aarige Appellant Møller kan være Faderen til Barnet.

For Overretten har Appellanten Møller imidlertid fremlagt en paa Polsk affattet, af Appelindstævnte underskrevet Erklæring af 4 December 1906, hvis Indhold gaar ud paa, at hun fra November 1904 i Løbet af hele Vinteren hyppigt har haft legemlig Omgang med N. P. Hansen, og at denne er Fader til hendes ovennævnte Barn, samt at hun kun 2 Gange, den ene Gang sikkert før Jul, den anden Gang maaske ogsaa før Jul, har haft legemlig Omgang med Appellanten Møller, om hvem hun erklærer, at han ikke er Fader til Barnet, hvorefter det i Erklæringen hedder: »Jeg tager altsaa Klagen mod ham tilbage«. Ifølge Sagens Oplysninger er Erklæringen fremkommen paa den Maade, at en katolsk Præst, der tillige er Tolk i Polsk, paa Appellanten Møllers Opfordring har henvendt sig til den mindreaarige Appelindstævnte paa hendes Opholdssted i Bobjerg og efter en Samtale med hende i Enrum har affattet og nedskrevet Erklæringen, som hun derpaa, efter at Præsten meget hurtigt havde oplæst den for hende, forsynede med sin Underskrift. Appelindstævnte, der har protesteret imod, at der tages Hensyn til Erklæringen, har i saa Henseende anbragt, at hun under moralsk Pression af Præsten, der talte meget hurtigt og udtrykte sig i et andet Sprog end det, hun var vant til at høre i den Provins i Polen, hvor hun hørte hjemme, har underskrevet Erklæringen uden at være ganske klar over dens Indhold og Betydning. Appellanten Møller har nu vel benægtet Rigtigheden af det af Appelindstævnte saaledes anbragte, og Præsten, der er ført som Vidne under Sagen, har forklaret, at Erklæringen nøjagtig indeholder Resultatet af hans Samtale med hende, der fandt Sted paa rent Polsk, men naar henses til de Omstændigheder, under hvilke Erklæringen er afgiven, findes der at maatte gives Appelindstævnte Medhold i hendes Protest imod, at der ved Sagens Paadømmelse tillægges Erklæringen Betydning, og den af Appellanten Møller paa Erklæringen støttede Frindselsespaastand kan derfor ikke tages til Følge.

Idet efter det saaledes foreliggende saavel N. P. Hansen som Appellanten Møller maa anses for alimentationspligtige, vil Appellanten Petersen i Egenskab af Værge for Hansen samt Appellanten Møller være at tilpligte at betale Bidrag til det ovennævnte Barns Underhold og Op-

dragelse fra dets Fødsel samt Bidrag til de særlige Udgifter, som Barselfærden har medført for Appellinstævnte, alt efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse.

Sagens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at tillægge Overretssagførerne Cortsen og Hartmann, hvis Sagførelse har været lovlig, Salær, der bestemmes til 50 Kr. for hver, samt Førstnævnte i Godtgørelse for Portoudlæg 1 Kr., hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 293.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Thorvald Hansen og Lauritz Elin Jacobsen
(Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 August 1908: Arrestanterne Niels Thorvald Hansen og Lauritz Elin Jacobsen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 2 Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Niels Thorvald Hansen og Lauritz Elin Jacobsen, En for Begge og Begge for En, til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanterne Niels Thorvald Hansen og Lauritz Elin Jacobsen tiltales for Tyveri.

Arrestanten Hansen er født den 10 September 1883 og før sit 18de Aar 5 Gange anset for Tyveri, senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 27 April 1901 efter Straffelovens §§ 228 og 229,

4de Stk., sidstnævnte Paragraf jævnført med § 46, samtlige Paragraffer sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Desuden er han anset ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 16 Juni 1905 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 238, sammenholdt med § 62, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten Jacobsen er født den 11 Oktober 1885 og før sit 18de Aar 3 Gange anset for Tyveri, senest ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 28 April 1903 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., jfr. § 46, jfr. *) Lov af 3 Marts 1860 § 3, disse Lovbestemmelser sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Desuden er han anset ved samme Rets Dom af 7 Maj 1904 efter Straffelovens § 228, jfr. § 54, og efter § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanterne sigtes for den 19 Maj d. A. om Eftermiddagen ved 6-Tiden ved Indstigning gennem en — 25 Tm. høj og 25 Tm. bred — Lem, der førte ind til en Skærelo, at have skaffet sig Adgang til Gaardejer Ole Cornelius Lindgrens ved Kastрупvejen paa Amager beliggende Gaard og fra det uafslåede Karlekammer sammesteds, der stod i uhindret Forbindelse med Skæreloen, at have stjaalet en til 5 Kr. vurderet Stortrøje og et Par til 2 Kr. vurderede Sko.

I saa Henseende er navnlig Følgende oplyst:

Ølkusk Theodor Lykke har edelig forklaret, at han ved den paa-gældende Lejlighed staaende paa Vejen i ca. 100 Alens Afstand har iagttaget Arrestanternes Færd og da set, at disse, hvem han kort i Forvejen havde set paa nært Hold, idet han havde talt med dem, først gik ind i Lindgrens Gaard, men næsten øjeblikkelig kom tilbage igen, at de derefter gik langs en af Gaardens Længer hen til fornævnte Lem, som de aabnede, at de begge gennem Lemmen krøb ind i Huset, at de 5 à 10 Minutter senere begge i stor Hast kom ud gennem Lemmen, som om der var Nogen efter dem, at den ene af dem krængede en Frakke af sig og kastede den fra sig, at de derefter begge fulgtes sammen ad Sundby til, og at Gaardejeren, dennes Hustru og Tjenestekarl straks efter kom ud af Gaarden og saa efter dem. Vidnet har videre forklaret, at han gik hen til de Sidstnævnte og da saa, at Konen dels tog den Frakke op, som den ene af Arrestanterne havde kastet fra sig — nemlig ovennævnte Stortrøje — dels tog et Par Sko op, som Arrestanterne ogsaa maa have kastet fra sig, hvorhos Vidnet hørte, at Tjenestekarlen erklærede, at Stortrøjen og Skoene tilhørte ham og havde været i Karlekammeret, hvor Arrestanterne maatte have stjaalet dem.

Gaardejer Lindgrens 12-aarige Søn Edvard har forklaret, at Arrestanterne, som han har genkendt, ved den heromhandlede Tid kom ind i Gaarden til ham og spurgte ham, om de ikke kunde hjælpe et Par fattige Sømænd, hvortil han svarede, at der ingen var hjemme paa Gaarden, at Personerne saa gik igen, og at han et Øjeblik efter hørte, at der var Nogen inde i Skæreloen.

Gaardejer Lindgren har edelig forklaret, at han, medens han opholdt sig i Marken tæt ved Gaarden af sin Søn Edvard blev gjort opmærksom paa, at der var uvedkommende Personer inde i Skæreloen.

*) Skal være: og efter.

Han løb saa ind i denne og saa to Personer springe ud gennem en Lem mod Stranden og løbe rundt om Gaarden hen til Kastrupvej. Da han derefter gik ud paa Vejen, fandt han Karlens Sko der og saa sin Hustru tage Karlens Stortrøje op.

Forrige Vidnes Hustru har edelig forklaret, at hun, der ligeledes opholdt sig paa Marken nær Gaarden, saa, at to Personer var inde i Gaarden, at hun kort efter hørte sin Søn sige til Faderen, at der var Nogen i Skæreløen, og at hun straks efter fandt Karlens Stortrøje henkastet paa Vejen udenfor Gaarden.

Tjenestekarl Frantz Christensen har edelig forklaret, at den udenfor Gaarden fundne Stortrøje og de sammesteds fundne Sko tilhøre ham og maa være borttagne fra hans Kammer, hvor de havde været anbragt frit fremme.

Arrestanterne, der kort efter blev anholdte, have forklaret, at de vel den paagældende Eftermiddag have drevet om paa Amager paa Vej til og fra Kastrup, men de have benægtet at have været inde i eller ved Lindgrens Gaard og have nægtet sig skyldige i noget Ulovligt.

Efter de afgivne Vidneforklaringer maa der imidlertid gaas ud fra, at Arrestanterne i Forening have begaaet det paagældende Tyveri og forøvet det indbrudsvis.

De ville derfor være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde hver især i 2 Aar.

Nr. 285.

Højesteretssagfører Rée

contra

Rasmus Peder Larsen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 20 Juni 1908: Arbejdsmand Rasmus Peder Larsen bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder og betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Kiesbye, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Svendsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Steinthal og Casse, bør Tiltalte Rasmus Peder Larsen betale 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Peder Larsen til Højesteretssagførerne Rée og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Ekstreret hertil indankede Sag er Rasmus Peder Larsen sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Tiltalte er født den 9 Februar 1881 og ikke funden forhen straffet.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det isøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han — efter i nogen Tid at have været Kæreste med en den 26 Juli 1891 født Pige ved Navn Amanda, som han tjente sammen med — i Foraaret 1907 forførte hende til at have Samleje med sig, endskønt han vidste, at hun ikke var 16 Aar gammel. Han havde derefter flere Gange Samleje med hende, som den 6 April dette Aar fødte et Barn.

Efter hvad der er oplyst, maa det antages, at Amanda var uberrørt i sædelig Henseende, da Tiltalte første Gang indlod sig med hende.

I Henhold til Foranstaaende, og da Amandas Fader har forlangt Tiltalte straffet for det af ham udviste Forhold, er Tiltalte ved den indankede Dom retteligen anset efter Straffelovens § 174, og da den ved Dommen fastsatte Straf af simpelt Fængsel i 2 Maaneder findes passende, — — — vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste.

Tirsdag den 13 Oktober.

Nr. 250.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Hansen (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 175.

Baag Herreds Ekstrarets Dom af 28 December 1907: Tiltalte Niels Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jensen, og til Defensor, Sagfører Jørgensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Maj 1908: Tiltalte, Husmand Niels Hansen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salærer til Aktor for Overretten, Overretssagfører Sinding, og til Defensor, Overretssagfører Edvard Christensens Dødsbo, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Hansen til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Baag Herreds Ekstraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Husmand Niels Hansen, aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 175.

Tiltalte er født den 20 Februar 1874 og findes ikke tidligere kriminelt anset.

Ifølge Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er Sagens Omstændigheder følgende:

Medens Tiltalte i Foraaret 1907 tjente paa en Gaard i Haarby, kom Pigen Ingeborg Marie Jensen i Tjeneste sammesteds. Mellem Pigen, som den 19 Juni 1907 fyldte 16 Aar, og Tiltalte, som var gift og havde 6 Børn, opstod der i Juli eller August et Kæresteforhold, under hvilket de hyppigt havde Samleje med hinanden. Da imidlertid Tiltalte som Følge af dette Forhold kom senere hjem end sædvanlig, skrev hans Hustru, der havde fattet Mistanke om, at Tiltalte stod i Forhold til fornævnte Pige eller dennes ligeledes paa Gaarden tjenende Søster, et Brev til Sidstnævnte, hvori hun bebrejdede Søstrene deres Forhold til en gift Mand. Søsteren maa derefter antages at have underrettet Forældrene om det Forhold, som bestod mellem Ingeborg og Tiltalte, og Ingeborg blev derfor, efter den af hende afgivne Forklaring, bange for, at hendes Moder skulde komme paa Gaarden, og beklagede sig herover til Tiltalte.

Efter Tiltaltes Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, ytrede hun, at hun ikke turde blive paa Gaarden af Frygt for, at Faderen vilde komme og skælde hende ud samt tage hende bort, og at hun derfor vilde flygte, hvortil Tiltalte erklærede, at han i saa Fald vilde gøre hende Følge.

I Henhold til denne Aftale om at flygte sammen fra Gaarden mødtes de næste Morgen den 26 September 1907 paa Odense Jernbanestation, hvortil Pigen var cyklet og Tiltalte var kørt med Banen, rejste derpaa sammen først til Nyborg og derfra over Korsør til Slagelse, derfra tilbage til Korsør, hvor Tiltalte hentede et Tilgodehavende, og den 28 samme Maaned til Kallundborg. De to første Nætter tilbragte de i et Udhus og en Lade. I Kallundborg fik Tiltalte Arbejde paa Kallundborg Ladegaard, men da Forvalteren fik Kundskab om, at Pigen, der, fraregnet to Dage, da hun havde Arbejde paa et derværende Bryggeri, om Dagen drev omkring i Kallundborg, tilbragte Natten paa Tiltaltes Kammer, blev han bortvist, og Parret rejste da den 20 Oktober til Slagelse, paa hvis Jernbanestation Tiltalte, der imidlertid var bleven ked af det omflakkende Liv og længtes hjem, forlod Pigen hemmeligt.

Under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Reassumptionsforhør er det saavel af Tiltalte som af Pigen forklaret, at det var ham, som foreslog at rejse over til Sjælland, idet han gik ud fra, at man ikke saa let vilde finde dem der, som hvis de forbleve paa Fyen, ligesom Tiltalte har forklaret, at det, da han forlod Haarby, var hans Hensigt at fortsætte det utugtige Forhold til hende, og at Forholdet ogsaa er fortsat under Rejsen.

Pigen kan ikke antages at være bleven frugtsommelig ved Tiltalte.

For det saaledes udviste Forhold maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom efter det af Pigens Forældre fremsatte Forlangende er anset efter Straffelovens § 175, men Straffen, der ved denne er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes at kunne bestemmes til 2 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

I Overenstemmelse hermed vil Dommen med Hensyn til Straffen være at forandre.

Færdig fra Trykkeriet den 5 November 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 27—28.

Tirsdag den 13 Oktober.

Nr. 192. **Algot Karlsson (Halkier efter Ordre)**

contra

Sessionen for 2den Udskrivningskreds og Justitsministeriet (Rée efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Optagelse i Lægdsrullen.

Ved 2den Udskrivningskreds Sessions Kendelse af 10 Oktober 1907 er udtalt, at Appellanten med Rette er optagen i Lægdsrullen.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte Oplysninger er Appellanten født i Sverrig i Aaret 1878. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Kendelse anførte Grunde tiltrædes det deri antagne Resultat, og den af Appellanten for Højesteret nedlagte Paastand, at han udslettes af Lægdsrullen, vil derfor være at forkaste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne opføres.

Thi kendes for Ret:

Den af Appellanten, Algot Karlsson, nedlagte Paastand om, at han udslettes af Lægdsrullen, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret opføres. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Rée hver 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Kendelse er saalydende: Da Arbejdsmand Algot Karlsson, der nu er bosiddende i Halsted Sogn under Lollands Sønder Herred, paa det Tidspunkt, da han blev optaget i Lægdsrullen, nemlig i Januar Maaned 1905, efter at have opholdt sig her i Landet uaf-

brudt siden Marts Maaned 1895, havde indgaaet Ægteskab med en dansk Kvinde og stiftet Familie, ligesom han ingensinde har forsøgt at blive optagen i den svenske Lægdsrulle, maa Sessionen, idet man ikke mener at kunne tage Hensyn til Algot Karlssons Udtalelse om, at han fremdeles omgaas med den Tanke at flytte til Sverrig eller tage til Amerika, naar Lejlighed maatte frembyde sig, og han havde samlet fornødne Midler til at udvandre, formene, at han opfylder den i Værnepligtsloven af 6 Marts 1869 § 2 angivne Betingelse for at blive dansk Værnepligt undergivet, nemlig at han har erhvervet fast Hjem her i Landet, og at han saaledes med Rette er optagen i Lægdsrullen.

Torsdag den 15 Oktober.

Nr. 52. Fisker **Kristian Emil Rasmussen** (Nellemann efter Ordre)

contra

»Forsikringen af danske Sejlfartøjer til Fiskeribrug«
(Winther),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt.

Sø- og Handelsrettens Dom af 19 September 1906: De Indstævnte, »Forsikringen af danske Sejlfartøjer til Fiskeribrug«, bør for Tiltale af Citanten, Fisker Emil Rasmussen af Grenaa, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger hæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i denne antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorhos Appellanten findes at burde tilsvare Indstævnte Processens Omkostninger for Højesteret med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Fisker Kristian Emil Rasmussen, til Indstævnte, »Forsikringen af danske Sejlfartøjer til Fiskeribrug«, med 200 Kroner. Saa bør han og til Justitskassen betale 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 22 November 1904 Kl. 7 Morgen sejlede Citanten, Fisker Kristian Emil Rasmussen af Grenaa, med den ham tilhørende Fiskerkvase »Magda«, der er 3,97 Netto Tons, uklassificeret og hjemmehørende i Grenaa, ud fra Grenaa Havn for at hente Orm til Madding ved Stavshoved.

Fartøjets Besætning bestod foruden af Citanten kun af een Mand. Det var forsynet med en Petroleumsmotor, ansat til en Værdi af 2200 Kr. og forsikret i det indstævnte Selskab for et Beløb af ca. 2000 Kr.

Skibet var forsynet med et, som det maa antages, godt og forsvareligt Anker af ca. 30 Punds Vægt med 6 Favne Kæde, og der ankredes op noget Øst for Stavshoved, nogle Hundrede Alen fra Land. Mændene gik fra Borde i en lille, fladbundet Jolle, som de havde laant i Grenaa, idet der paa Grund af Pladsmangel efter Motorens Anbringelse ellers ikke hører nogen Jolle til Fartøjet.

Efter at være komne i Land, gav de sig i Færd med at grave Orm, men da det ved 1 $\frac{1}{2}$ Tiden var begyndt at blæse temmelig stærkt op, sejlede de, der paa Grund af Vejret ikke kunde benytte Jollen, i en anden i Land laant Baad ud til Fartøjet for at bjerge Storsejlet, som de havde ladet staa. Da de imidlertid under de givne Forhold ikke ansaa det for farligt at forlade Fartøjet, tog de paany ind til Land for at hente deres der efterladte Agn og Redskaber, der laa 7—8 Minutters Gang fra Landingsstedet. Efter deres Forklaring opholdt de sig nu i Land $\frac{1}{2}$ Time à 3 Kvarter, beskæftigede med at trække Baaden paa Land og hente de omtalte Redskaber, men da de derefter skulde ud til Fartøjet, viste det sig, at Vinden nu var tiltaget saa meget, at de og de øvrige i Land værende Fiskere ansaa det for ugørligt for dem at naa ud til Fartøjet.

Vinden, der oprindelig havde været sydlig, var nu drejet mere østlig, hvad der bevirkede, at Søerne brød meget imod Land.

Da de to Fiskere fra »Magda« herefter ikke fandt, at der var noget for dem at gøre foreløbig, skiltes de med den Aftale atter at møde paa Stranden, naar Vejret havde bedaget sig, og gik længere op i Landet for at besøge deres derboende Familier.

Citanten opholdt sig i sit Hjem indtil næste Morgen Kl. 6 $\frac{1}{2}$, da han gik ned til Stranden, hvor lidt efter den anden Mand af Besætningen indfandt sig. De saa da, at Fartøjet havde revet sig løs og var strandet ca. 200 Favne Vest for Ankerpladsen, hvor det stod med Forstavnen mod Land og var væltet om paa Styrbords Side. Da de ikke selv kunde bjerge Fartøjet, telefoneredes til Selskabets Agent i Grenaa. Samme Dag kom et Fartøj fra Grenaa Havn til Strandingsstedet med Bjergningsmandskab og Materiel, men ved nærmere Eftersyn var Citanten og Selskabets Agent enige om at opgive Bjergningsforsøg med det forhaandenværende Materiel og istedet rekvirere Assistance fra Svitzers Bjergningsselskab; om Aftenen telegraferede Agenten desangaaende til Forsikringsselskabet i København, der, efter at have konfereret med Bjergningsselskabet, den næste Dag telegraferede til Agenten, at dette ikke var villigt til at indlade sig paa Bjergningen.

Samme Dag tilskrev Forsikringsselskabet Agenten, at det med Hensyn til Erstatningspørgsmaalet maatte tage alt fornødent Forbehold, idet det under de givne Forhold, hvor Fartøjet havde været for-

ladt af Besætningen under aaben Kyst, i Henhold til Selskabets Statuter var fri for ethvert Ansvar.

Ved Stævning af 29 August 1905 har nu Citanten paastaaet det indstævnte Selskab dømt til at betale i Erstatning et Beløb, som han, da Skibet ved en nogle Dage efter Strandingen opstaaet Storm blev slaaet til Vrag, har opgjort til ialt 1803 Kr. 12 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have paastaaet sig frifundne samt tillagte Sagens Omkostninger, subsidiært gjort Indsigelse mod Erstatningsbeløbets Beregning.

Retten maa nu give de Indstævnte Medhold i, at de under Hensyn til Statuternes § 34, hvori det hedder: »Skade eller Forlis, der rammer et Fartøj, naar det henligger uden Mandskab ombord, erstattes ikke, medmindre Fartøjet i Skadens Øjeblik laa enten vel fortøjet i sikker Havn eller ophalet paa Strand under Iagttagelse af de paa Stedet brugelige Forsigtighedsregler«, ikke under de forhaandenværende Omstændigheder kunne være pligtige til at udrede Forsikringssummen.

Citanten har ganske vist villet gøre gældende, at denne Bestemmelse maatte forstaas med en vis Modifikation, og at den ikke kunde være anvendelig, naar Mandskabet kun havde forladt Skibet for at udføre et til det sædvanlige Fiskeri hørende Arbejde i kort Afstand fra Skibet, og saaledes, at de stadig kunne holde Øje med dette, og naar det er en ganske uberegnelig vis major, der forvolder Ulykken.

Selv om disse Betragtninger kunde have nogen Betydning under andre Omstændigheder, kunne de dog ikke føre til, at Selskabet bliver pligtigt at betale Erstatningen i dette Tilfælde, hvor Fartøjet laa forladt paa aaben Kyst i flere Timer uden Hensyn til, at Vinden friskede op, hvor de Paagældende, efter at have været ude for at bjerge Storsejlet, trods den da herskende stærke Vind, begge paany gik i Land, og hvor der slet intet Forsøg gjordes paa atter at komme ud hverken straks eller senere paa Natten, da Vejret bedagede sig.

Naar Citanten yderligere har gjort gældende, at de Indstævntes Agent har »taget Kommandoen« paa Strandingstedet, og at han ved den Forsinkelse, der forvoldtes ved Henvendelserne til de Indstævnte og til Svitzers Bjergningsentreprise, har været Skyld i, at Fartøjet blev Vrag, og naar Citanten herpaa har villet bygge et Erstatningskrav mod de Indstævnte, findes et saadant Krav at savne Hjemmel allerede af den Grund, at der intet er oplyst om, at Agenten ikke har handlet i Forstaaelse med Citanten eller modsat sig Dispositioner, som denne fordrede truffe.

Herefter ville de Indstævntes Frifindelsespaastand være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 300.

Advokat Hindenburg

contra

1) Lars Pedersen, 2) Hans Jensen, 3) Jens Kristian Nielsen
og 4) Lars Peter Larsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Korsør Købstads Ekstrarets Dom af 18 Maj 1908: Arrestanterne Lars Pedersen, Hans Jensen, Jens Kristian Nielsen og Lars Peter Larsen bør hver især straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage samt in solidum og hver med $\frac{1}{4}$ betale Sagens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Sagfører Thiesen, og til Defensor, Sagfører Melson, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. De Tiltalte Lars Pedersen, Hans Jensen og Jens Kristian Nielsen bør derhos, En for Alle og Alle for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Mundt, 20 Kr. til hver, saaledes at Tiltalte Lars Peter Larsen deraf udreder in solidum med de 3 andre Tiltalte $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ere de ved Dommen rettelig ansete efter Straffelovens § 228, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage for hver.

De Tiltalte ville derhos have in solidum at betale Aktionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

De Tiltalte Lars Pedersen, Hans Jensen, Jens Kristian Nielsen og Lars Peter Larsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 40 Dage. Saa betale de Tiltalte og, En for Alle og Alle for En, Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Korsør Købstads Ekstraret her for Retten indankede Sag ere de Tiltalte Lars Pedersen, Hans Jensen, Jens Kristian Nielsen og Lars Peter Larsen aktionerede for Tyveri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser, der i det Væsenlige ere indbyrdes overensstemmende, i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at de have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder:

Den 27 April d. A. deltog de Tiltalte i Tyveri i to Gange af 3 Stykker frit fremme dels paa Halskovsiden af Korsør Havn, dels paa Havnepladsen sammesteds beroende Stykker Ballastjern, hvilket Jern, der tilhørte Korsør Havn, og som maa antages at have en samlet Værdi af ca. 60 Kr., blev solgt for ialt 10 Kr., af hvilket Beløb de Tiltalte Petersen og Jensen, der foretog Salget, forlods beholdt 1 Kr., medens de resterende 9 Kr. fordeltes ligeligt mellem dem alle 4.

De 3 Tiltalte Pedersen, Jensen og Nielsen havde i Forvejen truffet Aftale om dette Tyveri.

Tiltalte Larsen — hvis Forklaring i saa Henseende vil være at lægge til Grund — har i Modsætning til de andre Tiltalte, efter hvis Forklaring Tiltalte Larsen deltog i Aftalen om Tyveriet, forklaret, at han, som godt vidste, at Jernet tilhørte Havnen, traf de 3 andre Tiltalte slæbende med det ene Stykke Jern og hjalp med at bære det samt senere var tilstede ved Tyveriet af de 2 andre Stykker Jern, hvorhos han, som nævnt, deltog i Udbyttet af Tyveriet.

Den følgende Dag, altsaa den 28 April, stjal de Tiltalte Pedersen, Jensen og Nielsen efter foregaaende Aftale 5 Stk. paa Havnepladsen i Korsør frit fremme beroende Stumper af Jernbaneskinner, af hvilke de to, der efter det Oplyste maa antages at have en samlet Værdi af ca. 8 Kr. 50 Øre, tilhørte Firmaet Th. Rasmusens Sønner, medens de 3 andre af samlet Værdi 8 Kr. 40 Øre maa antages at tilhøre Korsør Havnelaug. Skinnestumperne solgte de 3 nævnte Tiltalte for 5 Kr. 40 Øre, som de delte ligelig mellem sig.

Den følgende Dag, altsaa den 29 April, stjal de samme 3 Tiltalte efter fælles Aftale en eller to Stk. paa Tømmermester H. Andersens aabne Plads i Korsør — som det maa antages — frit fremme beroende, bemeldte Andersen tilhørende gamle, i alt Fald delvis ituslaaede Jernkrybber, der ere ansatte til en Værdi af 10 Kr. Stk., og som de, efter yderligere at have ituslaaet det Stjaalne, solgte for ialt 1 Kr. 35 Øre, hvilket Beløb de delte ligelig mellem sig.

Af de Tiltalte er Pedersen født den 18 Maj 1869 og er efter ved Korsør Politirets Dom af 9 Maj 1900 for Overtrædelse af bemeldte Købstads Politivedtægts § 4 at være bleven anset med en Bøde, stor 50 Kr., til Politikassen, ved nærværende Rets Dom af 7 August s. A. frifunden for det Offentliges Tiltale. Han har derhos inden bemeldte Politiret den 17 April 1907 for Gadeuorden vedtaget at betale en Bøde, stor 10 Kr., til Politikassen.

De Tiltalte Jensen, som er født den 26 September 1871, og Nielsen, der er født den 15 Februar 1875, ere ikke fundne tidligere tiltalte eller straffede.

Tiltalte Larsen, der er født den 28 Juni 1867, er ved Vester Flakkebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 30 Oktober 1890 anset efter Straffelovens § 228, jfr. § 57, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf han udstod i den paafølgende November Maaned, og ved Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 12 Januar 1895 anset efter samme Lovs § 230, 1ste Stk., med lige Fængsel i 4 Gange

5 Dage, hvilken Straf han havde udstaaet den 1 Marts samme Aar. Iøvrigt ses han ikke at være straffet ifølge Dom. Han har derhos den 30 September 1891 inden Bregentved-Gisselfeld Birks Politiret for voldeligt Overfald vedtaget en Bøde, stor 20 Kr., til Birkets Politikasse for Præstø Amt og den 18 September 1907 inden Korsør Købstads Politiret for Overtrædelse af Politivedtægtens § 34 vedtaget en Bøde, stor 10 Kr., til Politikassen.

For det af dem udviste Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 228 med Straffe, der i Lighed med, [hvad der er bestemt ved den indankede Dom, findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage for hver især. — — —

Herefter vil Underrettsdommen — — — være at stadfæste.

Mandag den 19 Oktober.

Nr. 224. Direktør **Sophus Ritter** (Ingen)

contra

Fru **W. F. Ritter** (Lunn efter Ordre).

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 22 Marts 1907: Indstævnte, Direktør Sophus Ritter, bør under en Bøde til Frederiksberg Kommunes Kasse af 5 Kr. for hver Dag, han maatte sidde denne Dom overhørig, til Citantinden, Fru Wilhelmine Ritter, udlevere de fornævnte Effekter. Saa bør han og til Citantinden betale Sagens Omkostninger med 30 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 December 1907: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Effekternes Udlevering fastsættes til 15 Dage efter denne Doms Forkyndelse. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Appellanten, Direktør Sophus Ritter, til Appellindstævnte, Fru Wilhelmine Ritter af Frederiksberg, med 40 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Kontraappellantinden, efterat Hovedappellanten havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 December 1907 paaankes til Højesteretsaaret 1909, ifølge dertil meddelt Anticipationsbevilling har efter erholdt Bevilling til fri Proces kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og da Hovedappellanten, skøndt lovlig stævnet, ikke ved

Sagens Foretagelse i Højesteret har givet Møde, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, og Hovedappellanten have at betale Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Effekternes Udlevering regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til det Offentlige betaler Hovedappellanten, Direktør Sophus Ritter, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Kontraappellantinden Fru W. F. Ritters Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Lunn 80 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Nr. 298. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Hans Peder Søren Hansen og Rasmus Martin Madsen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Ekstrarets Dom af 18 Juli 1908: Arrestanterne Hans Peder Søren Hansen og Rasmus Martin Madsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar hver samt betale, En for Begge og Begge for En, i Erstatning til Gaardejer og Handelsmand Johan Hansen af Hejls 121 Kr. 15 Øre. Endelig ville Arrestanterne have, En for Begge og Begge for En, at udrede samtlige af deres Arrest, Aktionen og Sagen iøvrigt flydende Omkostninger, herunder i Sælær til Aktor, Overretssagfører Gram, og Defensor, Overretssagfører Rasmussen, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 August 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Rasmus Martin Madsen bestemmes til 8 Maaneder. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører V. S. Salomonsen og Overretssagfører C. A. Olsen, betaler Arrestanterne Hans Peder Søren Hansen og Rasmus Martin Madsen, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes

inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Hans Peder Søren Hansen og Rasmus Martin Madsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Ekstraret hertil indankede Sag ere Arrestanterne Hans Peder Søren Hansen og Rasmus Martin Madsen aktionerede for Tyveri.

Arrestanten Hansen, der er født den 29 Juni 1887, er tidligere anset:

- 1) ved Vinding Herreds Ekstrarets Dom af 19 November 1904 efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, med 10 Slag Rotting, hvilken Straf, efter at Domfældte ved kgl. Resolution af 10de Januar 1905 var bleven betinget benaadet, i Henhold til Justitsministeriets Skrivelse af 27 Juli 1907 eksekveredes efter at være omsat til Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, og
- 2) ved samme Rets Dom af 29 Juni 1907 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Arrestanten Madsen, der er født den 22 Februar 1880, er tidligere anset:

- 1) ved Dragsholm Birks Ekstrarets Dom af 7 April 1902 efter Straffelovens §§ 100 og 101 samt § 200, sammenholdt med § 1 i Lov af 11 Maj 1897, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage,
- 2) ved nærværende Rets Dom af 27 Marts 1903 efter Straffelovens § 200, jfr. § 46, sammenholdt med Lov af 11 Maj 1897 § 1, saaledes at den af ham udstaaede Varetagtsarrest i Medfør af Straffelovens § 58 traadte istedetfor Straf,
- 3) ved nærværende Rets Dom af 24 November 1905 efter Straffelovens § 100, jfr. § 98 og § 101, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Ved Arrestanternes egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tiltæelser er det godtgjort, at de den 14 Juni d. A. i Forening fattede den Beslutning at stjæle en Ko paa en Mark for at sælge den og anvende Udbyttet til at indløse noget Tøj, de havde pantsat i Nyborg. Samme Nat ved 2-Tiden begav de sig i den nævnte Hensigt paa Vejen

til Odense; da de paa en Mark ved Radby saa nogle Køer staa tøjrede, gik de ind paa Marken og tog en af Køerne, der tilhørte Gaardejer Christian Vest. De skiftedes da til at trække Koen ind til Odense, hvor Madsen solgte den paa Markedet for 130 Kr. til Gaardejer og Handelsmand Johan Hansen, medens Arrestanten Hansen opholdt sig i Nærheden.

Den stjaalne Ko er af Ejeren ansat til en Værdi af 170 Kr.

I Henhold til det Anførte ville Arrestanterne være at anse: Arrestanten Hansen efter Straffelovens § 230, 2det Stk., Arrestanten Madsen efter dens § 229, 1ste Stk., med Forbedringshusarbejde, Hansen i 1 Aar, Madsen i 8 Maaneder. Underrettsdommen, der har anset Hansen efter Straffelovens § 230, 2det Stk., jfr. § 54, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og Madsen efter Straffelovens § 229, 1ste Stk., jfr. § 54, med lige Straf, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre, medens Dommens Bestemmelser — — — om, at det paalægges dem in solidum at betale Gaardejer og Handelsmand Johan Hansen den af ham forlangte Erstatning, 121 Kr. 15 Øre, tiltrædes.

Nr. 304. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Laurs Peter Laursen Ørskov (Def. Dietrichson),

der tiltales for Blodskam og Overtrædelse af Straffelovens § 173 samt uterligt Forhold.

Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 3 Juli 1908: Arrestanten Laurs Peter Laursen Ørskov bør straffes med Forbedringshusarbejde i 5 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Dejgaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Valeur, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 September 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Bøhl og Johnsen, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde er Tiltalte rettelig anset efter de i Dommen nævnte Straffebestemmelser, men Straffen findes at maatte bestemmes til Tugthusarbejde i 5 Aar.

Thi kendes for Ret:

Laurs Peter Laursen Ørskov bør hensættes til Tugthusarbejde i fem Aar. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Møldrup og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Laurs Peter Laursen Ørskov sat under Tiltale for Blodskam og Overtrædelse af Straffelovens § 173 samt uterligt Forhold.

Arrestanten, der er født i Aaret 1861, har tidligere været straffet ifølge Kommissionsdom af 2 November 1889 efter Straffelovens § 281, tildels sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, og ifølge Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 15 Marts 1900 efter Straffelovens § 202 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Efterat det paa Foranledning af Arrestantens Hustru var af et Medlem af Herning Værgeraad anmeldt for Politiet, at Arrestanten mistænktes for at have haft kønsligt Samkvem med sit og Hustruens Fællesbarn, Dagmar Lovise Laursen Ørskov, som er født den 15 April 1898, blev der indledet en Undersøgelse, og under denne maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, der tildels ere tilvejebragte under et i Henhold til Overrettens Kendelse optaget yderligere Forhør, anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Foraaret 1907, medens han levede faktisk adskilt fra sin Hustru, 3 Gange med kort Tids Mølletrum har haft legemlig Omgang med sin nævnte Datter. Første Gang skete det, da hun kom til Arrestanten i et Ærinde fra sin Moder. Han lovede hende ved den Løjlighed 50 Øre, tog hende derefter i sine Arme og anbragte hende i sin Seng, hvor han lagde sig ved Siden af hende. Efterat have løftet hendes Skørter op og trukket hendes Benklæder ned befølte han hende mellem Benene og førte sit Lem ind i hendes Kønsele, hvorefter han foretog Samlejevælgelser. De to andre Gange har han behandlet hende paa lignende Maade. Ifølge Dagmars Forklaring har Arrestanten hver Gang haft sit Lem langt inde i hendes Kønsele; men hun, der ikke har følt nogen Smerte derved, vil ikke nogen af Gangene have mærket, at hun blev vaad, eller at der gik Noget fra ham paa hende. Hun har derimod en af Gangene hørt Arrestanten, efter at Samlejet havde varet i nogen Tid, udbryde: »Nu kommer det«, hvorefter han rejste sig og stod op af Sengen.

Arrestanten har desangaaende forklaret, at han stadig passede paa at ophøre med Samlejet, inden der fandt Sædafgang Sted i Pigebarnets Kønsele.

I en af vedkommende Distriktslæge, som i Henhold til Overrettens fornævnte Kendelse har haft Barnet til Undersøgelse, under 11 August dette Aar afgiven Erklæring udtales det, at Barnets Kønsganer ved den samme Dag foretagne Undersøgelse fandtes »fuldkommen normale,

hvorfor det ganske kan udelukkes, at der har fundet noget fuldbyrdet Samleje Sted.

Paa samme Maade som ovenfor nævnt er det derhos godtgjort, at Arrestanten, som den 1 Maj forrige Aar atter flyttede sammen med sin Hustru, efter den Tid mange Gange, selv om Hustruen var nærværende, har befølt Dagmar paa hendes Kønsele, dels naar Barnet var fuldt paaklædt, dels og navnlig, naar hun har ligget afklædt i sin Seng.

Endelig er det paa lige Maade godtgjort, at Arrestanten, som, medens han levede adskilt fra sin Hustru, ofte havde kønslig Omgang med et 12—13 Aars Pigebarn, en Dag, da han laa med bemeldte Pigebarn i sin Seng, har i Dagmars Paasyn befølt Pigebarnet mellem Benene, og at han efter Sammenflytningen med sin Hustru ofte har plejet legemlig Omgang med denne, medens Dagmar laa i samme Seng og var Vidne dertil.

Idet Arrestanten, uanset Indholdet af den ovennævnte Lægeerklæring, maa antages at have fuldbyrdet legemlig Omgang med Datteren, vil han for sit udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 161, jfr. § 173, efter dens § 176, jfr. §§ 161 og 173, samt efter dens § 185, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdømmen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 5 Aar, og bemeldte Dom, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdag den 20 Oktober.

Nr. 317.

Advokat Halkier

contra

Ejvind Fossum (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 September 1908: Arrestanterne Johan Aly Thorgny Dahl og Ejvind Fossum bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar og have, En for Begge og Begge for En, at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Steinthal og Overretssagfører Helweg-Larsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Fossums Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-
anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-
ret betaler Ejvind Fossum til Advokat Halkier og
Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag
tiltales Arrestanterne Johan Aly Thorgny Dahl og Ejvind Fossum for
Tyveri.

Arrestanten Dahl er født den 30 Januar 1887.

Arrestanten Fossum er født den 28 Maj 1876.

Ingen af Arrestanterne ere fundne forhen straffede.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Arrestan-
terne overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanterne have den 24 Juli dette Aar om Eftermiddagen ved
8-Tiden i tyvagtig Hensigt ved under falske Foregivender at formaa en
Smed til med en Dirk at aabne en aflåset Entrédør i Forening skaffet
sig Adgang til Arrestanten Dahls Moders Lejlighed i Stueetagen i Ejen-
dommen Nørresøgade Nr. 9 og der stjaalet et Maleri i Ramme, et Par
Støvler, et Armbaad og et Tæppe, hvilke til ialt 70 Kr. vurderede
Koster beroede frit fremme.

I Henhold til det Foranførte ville Arrestanterne være at anse efter
Straffelovens § 229 Nr. 4 efter Omstændighederne med Forbedrings-
husarbejde hver især i 1 Aar.

Nr. 60. Sagfører J. L. Hansen (Asmussen)

contra

Mineralvandsfabrikant K. E. Jensen i Haderslev (Ingen),

betræffende et Salærspørgsmaal.

Kolding Købstads ordinære Rets Dom af 5 December
1906: Indstævnte, Sagfører J. L. Hansen i Kolding, bør for Tiltale af
Citanten, forhenværende Gaardejer K. E. Jensen i Haderslev, i denne
Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Februar 1908: Indstævnte,
Sagfører J. L. Hansen, bør til Citanten, Mineralvandsfabrikant K. E.
Jensen, betale 255 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den
13 December 1905, indtil Betaling sker, men bør iøvrigt for Citantens
Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge

Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Indstævnte den 12 September 1906 for Gæsteretten fremlagte, af F. Berendsen den 31 December 1902 udstedte Erklæring ikke er skreven paa behørig stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Sagen ikke er kontraappelleret, er der for Højesteret kun Spørgsmaal om de i den indankede Dom under 3 og 4 nævnte Poster. I Henhold til de i Dommen under denne Del af Sagen anførte Grunde, hvortil kun skal føjes, at Omkostningerne ved Handelen om Bramdrupgaard, der ifølge Skødet af 31 December 1902 alene skulde betales af Køberen, ogsaa ere betalte af denne og af Appellanten modtagne uden Forbehold, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret;

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sagfører J. L. Hansen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 21 November 1902 lod Indstævnte, Sagfører J. L. Hansen i Kolding, som Sagfører for den vest- og sønderjydske Kreditforening, foretage Udlæg i den Citanten, Mineralvandsfabrikant K. E. Jensen i Haderslev, dengang tilhørende Ejendom, Bramdrupgaard i Ødis Sogn, for Kreditforeningens Tilgodehavende efter en til den udstedt, i Ejendommen prioriteret Obligation, oprindelig stor 120000 Kr., der paa Grund af en i den foregaaende Juni Termin paadragen Renterestance var forfalden til Udbetaling, hvornæst Indstævnte foretog Skridt til Ejendommens Bortsalg ved Tvangsauktion.

Citanten, der af Indstævnte havde erholdt Tilsagn om, at Kreditforeningslaanet uanset Retsforfølgningen, saafremt Citanten kunde finde en Køber til Ejendommen, kunde forblive indestaaende, solgte derefter den 14 December s. A. Ejendommen for en Købesum af 133888 Kr. 88 Øre, hvornæst han, efterat Køberen havde overdraget sin Ret efter den indgaaede Købekontrakt til F. Berendsen i Kiel, den 31 s. M. til denne udstedte Skøde, der udfærdigedes paa Indstævntes Kontor, idet Berendsen for den kontante Del af Købesummen, 8888 Kr. 88 Øre, udstedte en Veksel, hvorhos han ved en samme Dag dateret Erklæring erkendte, at Citanten, saafremt Vekslen ikke blev indfriet, var berettiget til at kræve Handelen ophævet. Efterat der derpaa den 2 Januar 1903 var bleven afholdt et Møde til Vedtagelse af Konditioner for Ejendommens Tvangssalg, samt efterat Berendsen nogle Dage senere havde indfriet den ovennævnte Veksel, der udbetaltes til Indstævnte, foranledigede denne Retsforfølgningen standset, hvornæst han, efter af

det indbetalte Beløb at have berigtiget den ovennævnte Renterestance og Omkostningerne ved den paabegyndte Retsforfølgning m. v., den 12 August 1903 tilsendte Citanten en Opgørelse, efter hvis Udvisende det af Indstævnte modtagne Beløb var fuldt ud medgaaet til Dækning af de forskellige Citanten debiterede Poster.

Idet Opgørelsen manglede al Dokumentation, hvorhos tvende Poster paa 845 Kr. 16 Øre og 497 Kr. 71 Øre for henholdsvis Eksekutions- og Auktionsomkostninger og Udgifter ved Driften af Ejendommen — som Kreditforeningen havde overtaget til brugeligt Pant — ikke var specificerede, har Citanten under nærværende, gæsteretsvis behandlede Sag i første Instans oprindelig søgt Indstævnte til Afgivelse af behørigt Regnskab og, efterat Indstævnte under Sagen har dokumenteret flere af Posterne og specificeret de ovennævnte tvende Poster, har Citanten endelig nedlagt Paastand om, at Indstævnte tilpligtes at betale ham 534 Kr. 98 Øre, som skulle være ham urigtig debiterede, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 13 December 1905, indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen er Indstævnte overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand frifunden for Citantens Tiltale, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale ham 342 Kr. 52 Øre med Renter som anført, hvorhos han har nedlagt flere subsidiære Paastande. Indstævnte har derimod procederet til Gæsteretsdommens Stadfæstelse.

Det ovennævnte Beløb af 342 Kr. 52 Øre omfatter følgende Citantens debiterede Poster:

1. Gebyr for Udslettelse af en Obligation	7 Kr. 52 Øre
2. Salær til Repræsentanten for en Prioritets- haver	30 — » —
3. Rekvisition om Auktion	5 — » —
4. Indstævntes Salær, derunder for Medvirkning ved Gaardens Salg	300 — » —

Med Hensyn til den første af disse Poster fremgaar det af Sagens Oplysninger, at Gebyret er udlagt for Udslettelse i Pantebogen af en af Citanten til hans Moder udstedt, i den forommeldte Ejendom prioriteret Obligation paa 17000 Kr., der kvitteredes og aflæstes i Anledning af Salget. Idet Citanten nu har henvist til, at Berendsen ifølge Skødet skal udrede »Omkostningerne i Anledning af Handelen«, har han gjort gældende, at Gebyret henhører under disse Omkostninger og saaledes er ham uvedkommende, men da det er in confesso, at Berendsen ikke har overtaget den ommeldte Obligation, og dens Aflæsning ikke vil kunne anses som et Led i selve Handelen, hvad der findes at maatte være en Forudsætning for Anvendelsen af den ovenanførte Bestemmelse i Skødet, maa der gives Indstævnte Medhold i, at Udgifterne ved Udslettelsen maa paahvile Citanten som Debitor efter Obligationen, og det maa derfor billiges, at Indstævnte ved Gæsteretsdommen er frifunden med Hensyn til denne Post.

Hvad dernæst angaar det under Nr. 2 nævnte Salær, fremgaar det af Sagen, at dette er udbetalt til Sagfører Dahl Hardt i Kolding i Anledning af, at han paa det fornævnte Auktionsmøde har repræsen-

teret Citantens Moder som Prioritetshaver i Ejendommen efter den ovennævnte Obligation paa 17000 Kr. Forsaavidt Citanten nu har gjort gældende, at bemeldte Sagfører ikkun var anmodet om at repræsentere Citantens Moder, saafremt dette kunde ske uden Udgift for Citanten, har han end ikke assereret, at Indstævnte skulde have været vidende om den anførte Begrænsning af den meddelte Fuldmagt, og idet der saaledes ikke vil kunne tillægges dette Anbringende nogen Betydning, samt idet et af Citanten fremsat yderligere Anbringende om, at det har været uberettiget at afholde Auktionsmødet, efter at han havde bortskødet Ejendommen, savner enhver Føje allerede af den Grund, at der paa det anførte Tidspunkt, som meldt, endnu ikke var indbetalt noget Beløb til Afvikling af Skyldforholdet til Kreditforeningen, maa Indstævnte anses at have været beføjet til at debitere Citanten det ommeldte Salær, og det maa derfor billiges, at Indstævnte ved Gæsteretsdommen ligeledes er frifunden for denne Posts Vedkommende.

Under de tvende sidstnævnte Poster har Indstævnte, der for sit Møde under den afholdte Udlægsforretning i Overensstemmelse med de nedennævnte Takster har beregnet sig et Salær af 140 Kr., debiteret Citanten for Salær dels for hans Virksomhed ved Forberedelse af Auktionen, dels for hans Medvirkning ved Handelens Istandbringelse, i hvilken sidste Henseende han nærmere har anbragt, at der forud for Salget fandt lange Forhandlinger Sted paa hans Kontor, og at Handelen overhovedet ikke vilde være bleven afsluttet, saafremt han ikke havde garanteret Berendsen, at Kreditforeningslaanet kunde blive indestaaende i Ejendommen. Overfor Citantens Benægtelse af, at der for Indstævntes anførte Virksomhed ved Handelen tilkommer ham noget Salær, har Indstævnte imidlertid end ikke assereret, at Citanten har tilsagt ham noget særligt Vederlag herfor, eller godtgjort, at der dog maa tilkomme ham et saadant Vederlag, hvorved bemærkes, at Omkostningerne ved Handelen, som meldt, ifølge Skødet alene skulde udredes af Berendsen. Idet Indstævnte som Følge heraf ikke kan anses at have været berettiget til hos Citanten at beregne sig noget Salær i den nævnte Anledning, bliver der udelukkende Spørgsmaal om, hvilket Salær der vil kunne tilkomme ham for Forberedelse af Auktionen. Med Hensyn hertil fremgaar det nu af Sagens Oplysninger, at der for de af den ovennævnte Kreditforening antagne Sagførere er fastsat Salærtakster, i hvilke det med Hensyn til Auktioner er bestemt, at der, naar et af Foreningens Panter sælges ved Auktion, tilkommer Sagføreren Salær i Overensstemmelse med Auktionslovens § 45, men naar Pantet overtages af Kreditforeningen, ikkun et Salær af 25 Kr. Medens Citanten nu har hævdet, at Salæret under Hensyn til den sidstnævnte Takstbestemmelse i det højeste vil kunne ansættes til 25 Kr., har Indstævnte derimod gjort gældende, at disse Takster ikkun finde Anvendelse mellem Kreditforeningen og Sagførerne og ikke kunne paaberaibes af Citanten. Heri vil der nu vel ikke kunne gives Indstævnte Medhold, men da der dog mangler Føje til at ligestille det foreliggende Forhold med Kreditforeningens Overtagelse af et Pant, for hvilket Tilfælde der ved Taksternes Fastsættelse af Salæret maa antages at være taget særligt Hensyn til, at Realisationen af Pantet maa forudsættes at ville medføre Tab for Kreditforeningen, findes det Indstævnte for den af ham indgivne Rekvisition og for hans øvrige Virksomhed ved Auk-

tionens Forberedelse tilkommende Salær efter samtlige Omstændigheder passende at kunne bestemmes til 50 Kr.

I Henhold til det Anførte og idet der ikke vil kunne gives Indstævnte Medhold, forsaavidt han yderligere har anbragt, at Citanten maa anses at have godkendt den ham tilstillede Opgørelse, vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citanten 255 Kr. med Renter som paastaaet, medens han iøvrigt vil være at frifinde for Citantens Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den af Indstævnte den 12 September 1906 for Gæsteretten fremlagte, af F. Berendsen den 31 December 1902 udstedte Erklæring ikke er skreven paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 100. Fhv. Pianofabrikant Oscar Boldt (Asmussen)

contra

Murmester L. O. Louis Hansen (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt i Anledning af Salget af en fast Ejendom.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 10 Marts 1905: Indstævnte, Murmester Louis Hansen, bør for Tiltale af Citanten, fhv. Pianofortefabrikant Oscar Boldt, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 August 1907: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorhos Appellanten findes at burde tilsvare Indstævnte Processens Omkostninger for Højesteret med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, forhenværende Pianofortefabrikant Oscar Boldt, til Indstævnte, Murmester

L. O. Louis Hansen, med 200 Kroner. Saa betaler han
og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skøde af 14 September 1900, tinglæst den 21 s. M., solgte og overdrog Appelindstævnte, Murmester Louis Hansen af Frederiksberg, den ham da tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 13 cx af Frederiksberg By og Sogn, Gade Nr. 48 A og B paa Ørstedesvej og Nr. 1 i Johnstrups Allé, til Appellanten, forhenværende Pianofortefabrikant Oscar Boldt, for en Købesum af 295000 Kr. Appellanten blev før Handelen gjort bekendt med de Ejendommen vedrørende Lejekontrakter, deriblandt en Kontrakt af 15 Januar 1899, hvorefter et i Ejendommens Tagetage indrettet Atelier tilligemed en Lejlighed i samme Etage bestaaende af 3 Værelser og Køkken m. m. var udlejet for 550 Kroner aarligt, hvilken Leje, efter at Appellanten havde overtaget Ejendommen, blev forhøjet til 570 Kroner. Dette Lejemaal ophørte efter Opsigelse fra Lejerens Side Oktober Flyttedag 1902, og da Appellanten derefter henvendte sig til vedkommende Bygningsinspektør i Anledning af nogle Forandringer, han ønskede at foretage ved Lejligheden, blev det ham meddelt, at der ikke maatte være selvstændig Beboelseslejlighed i Ejendommens Tagetage, og at der som Følge deraf ikke maatte findes noget Køkken der. Denne Besked beroede efter det Oplyste paa, at der bortset fra Tagetagen var indrettet 5 Beboelsesetager i Ejendommen, altsaa det højeste Antal, der efter § 15 i den af Justitsministeriet den 19 April 1890 bekendtgjorte Bygningslov for Frederiksberg maatte findes.

Idet Appellanten gjorde gældende, at Tagetagen, bortset fra Ateliet, var saa godt som værdiløs for ham, naar der ikke maatte være selvstændig Beboelseslejlighed der, og at Appelindstævnte, der havde solgt ham Ejendommen, som den ved Salget var og forefandtes, maatte være pligtig til at erstatte ham den deraf følgende Forringelse af Ejendommens Værdi, paastod han under nærværende i første Instans ved Frederiksberg Birks ordinære Ret anlagte Sag Appelindstævnte tilpligtet at betale 8250 Kroner, nemlig det formentlige aarlige Lejetab, som Appellanten, idet han ansatte Atelierets Lejeværdi til 240 Kroner aarlig, anslog til 330 Kroner, kapitaliseret ved Multiplikation med 25. Appellanten paastod sig derhos tilkendt Renter af det paastævnte Beløb med 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 14 Februar 1903, og Sagens Omkostninger. Appelindstævnte paastod sig frifunden og tilkendt Sagens Omkostninger.

Ved Underrettsdommen blev Appelindstævntes Paastand om Frifindelse taget til Følge, medens Sagens Omkostninger ophævedes. Efter at Sagen derpaa var indanket for Overretten, har Justitsministeriet efter Ansøgning fra Appellanten under 23 Marts d. A. meddelt ham den til Bibeholdelse af Beboelseslejligheden i Ejendommens Kvistetage fornødne Dispensation fra den ovennævnte Lovbestemmelse. Appellanten har

derefter for Overretten ændret sin Paastand saaledes, at han nu paa-
staar Appellindstævnte tilpligtet at betale en Erstatning af 1650 Kroner,
svarende til Lejen af de paagældende Værelser i 5 Aar fra Oktober
Flyttedag 1902 til Oktober Flyttedag dette Aar, med Renter deraf, som
ovenfor anført, samt Sagens Omkostninger for begge Retter. Appel-
indstævnte paaistaar Underretsdommen stadfæstet og sig tilkendt Sagens
Omkostninger for Overretten.

Det er efter det Foreliggende givet, at den paagældende Lejligh-
hed, da Handelen fandt Sted, var udlejet til Beboelse og af Lejeren
blev benyttet dertil, og det er uden tilstrækkelig Føje, naar Appel-
indstævnte har bestridt, at Lejligheden kunde anses som en selv-
stændig Beboelseslejlighed, under Hensyn til, at der i det efter Leje-
kontrakten til Køkken bestemte Rum ikke fandtes Ildsted eller Komfur
og ikke heller Afræk til Emrør. Kort efter, at Appellanten havde
overtaget Ejendommen, ophørte Lejeren at bo på det Lejede, som
han i Resten af Lejetiden udelukkende benyttede til Brug for sin
Forretning (en Reproduktionsanstalt). Appellindstævnte har anført, at
Aftalen om denne Forandring var truffet, allerede før Appellanten
købte Ejendommen, og at Appellanten ved Købet fik Meddelelse her-
om; men dette Anbringende er ikke mod Appellantens Benægtelse
bevist. Der mangler ligeledes mod Appellantens Benægtelse Bevis for
Appellindstævntes Anbringende om, at han forinden Salget gjorde
Appellanten og dennes Sagfører opmærksom paa, at der intet Komfur
var, og at der heller ikke maatte være noget saadant, og det maa
forudsættes, at Appellanten, der ikke er bygningskyndig, som af ham
anført, var ubekendt med den nævnte Bestemmelse i Bygningsloven
for Frederiksberg, da han købte Ejendommen, men det maa paa den
anden Side antages, at Appellindstævnte, skønt han kendte Bestemmel-
sen, er gaaet ud fra, at vedkommende Bygningsmyndigheder uden
Hensyn til, at der ikke fandtes Ildsted eller Komfur i Køkkenet, ikke
ville finde noget at erindre mod den i Tagetagen indrettede Beboelse,
i hvilken Henseende bemærkes, at der efter det Oplyste har været ind-
rettet mange lignende Beboelser paa Frederiksberg, uden at der har
fundet Paatale Sted.

Om nogen vedvarende Forringelse af Ejendommens Værdi er der
nu efter den Appellanten meddelte Dispensation fra Bygningsloven ikke
mere Spørgsmaal, og Appellindstævnte, hvis Opgivelser angaaende
det om Værelserne i Tagetagen indgaaede Lejemaal var rigtige, og
som ikke paatog sig nogen Garanti for disses fremtidige Udlejning,
findes under de angivne Omstændigheder ikke ved sin Undladelse
af at henlede Appellantens Opmærksomhed paa den oftnævnte Lov-
bestemmelse at have paadraget sig Forpligtelse til at erstatte Appel-
lanten det lidte Lejetab, selv bortset fra, at der efter det Anførte er
betalt samme eller større Leje af de paagældende Rum til Forretnings-
brug, og fra, at det maa antages, at Dispensationen kunde have været
opnaaet paa et tidligere Tidspunkt. Det maa derfor have sit Forbli-
vende ved den Appellindstævnte ved Underretsdommen tillagte Fri-
findelse, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger
der ikke er Grund til at forandre til Fordel for Appellanten, vil saa-
ledes være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Med Hensyn til de for Overretten fremlagte Dokumenter foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Onsdag den 21 Oktober.

Nr. 96. Sagfører J. C. M. Hansen (Selv)

contra

Sagfører Georg Johnsen (Ingen),

betræffende Virkningen af Udlæg i en Fordring.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 15 Februar 1907: For Indstævnte Clichéfabrikant Matzens Vedkommende afvises Sagen. Indstævnte Sagfører J. C. M. Hansen bør til Citanten, Sagfører Georg Johnsen, betale 609 Kr. 65 Øre med Renter 6 pCt. aarlig af 462 Kr. 85 Øre fra den 5 April 1905, indtil Betaling sker, men isøvrigt bør denne Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Juli 1907: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indånkede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Efter Sagens Beskaffenhed findes Appellanten for unødigt Trætte at burde bøde 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen bøder Appellanten, Sagfører J. C. M. Hansen, for unødigt Trætte 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under en efter Grosserer C. Groth Hansens Rekvisition af Fogden i Frederiksberg Birk hos den tidligere Ejer af »Frederiksberg Reproduktionsanstalt«, Kemigraf Carl Carstensen, den 9 Maj 1905 foretagen Arrestforretning oplyste Rekvistitus bl. a., at han den 2 s. M. havde solgt sin nævnte Forretning til Clichéfabrikant H. Matzen mod, at denne overtog den paa Fabriken hvilende Pantegæld 6000 Kr. og betalte kontant 2000 Kr., der skulde udbetales til Appellanten, Sagfører J. C. M. Hansen af Frederiksberg, for at denne kunde fordele dem til hans Kreditorer, hvem han havde tilstillet et Akkordtilbud gaende ud paa, at han formentede at kunne tilbyde disse 30 pCt. Efter Rekvirentens Begæring blev der derpaa gjort Arrest i Rekvisiti Krav paa Appellanten og Clichéfabrikant H. Matzen i Anledning af det ovenfor nævnte Salg af Rekvisiti Forretning til Sikkerhed for Rekvirentens Fordring, der opgjordes til 535 Kr. 51 Øre, nemlig Hovedstol ifølge Veksæl 462 Kr. 85 Øre og Arrestomkostninger 72 Kr. 66 Øre. Ved Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 2 Juni 1905 blev derpaa denne Arrestforretning stadfæstet, hvorhos Carl Carstensen blev dømt til at betale Grosserer Groth Hansen de fornævnte 535 Kr. 51 Øre med Renter af 462 Kr. 85 Øre 6 pCt. p. a. fra den 5 April 1905, til Betaling sker, samt de med Sagen og Arrestforretningens Beskrivelse forbundne Omkostninger skadesløst.

Ved en i Henhold til denne Dom efter Domhaverens Rekvisition af Fogden i Frederiksberg Birk den 27 Juni 1905 hos Carstensen foretagen Eksekutionsforretning blev der til Fyldestgørelse af Rekvirentens Tilgodehavende, der med Omkostninger opgjordes til 609 Kr. 65 Øre, gjort Udlæg i den Rekvistitus tilkommende Ret til af Appellanten at faa udbetalt de til denne indbetalte Beløb af Købesummen for Rekvisiti Forretning samt i hans Ret til hos Køberen Matzen at faa udbetalt Resten af Købesummen.

Efter at Appelindstævnte, Sagfører Georg Johnsen, derpaa ved Paategning paa en Udskrift af denne Eksekutionsforretning, underskrevet »Frederiksberg Birk den 26 August 1905 P. B. V. Chr. Poulsen Fm.«, i Henhold til Auktionslovens § 18 var bleven autoriseret til som Inkassator at inkassere de Carstensen hos Appellanten og Clichéfabrikant Matzen tilkommende Fordringer, paastod han under nærværende fra Frederiksberg Birks ordinære Ret hertil indankede Sag i 1ste Instans Appellanten og Clichéfabrikant Matzen tilpligtede in solidum at betale ham i hans nævnte Egenskab Restkøbesummen for Carstensen's fornævnte Forretning, 2000 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 7 September 1905 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Medens Sagen ved Underrettens Dom af 15 Februar d. A. efter Clichéfabrikant Matzens Paastand afvistes for hans Vedkommende, blev Appellanten, der principalt havde paastaet Sagen afvist, subsidiært havde paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, dømt til at betale Appelindstævnte 609 Kr. 65 Øre med Renter 6 pCt. aarlig af 462 Kr. 85 Øre fra den 5 April 1905, til Betaling sker, men blev iøvrigt frifunden for Appelindstævntes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten nu indbragt for nærværende Overret,

hvor han har gentaget de af ham for Underretten nedlagte Paastande og paastaet Underretsdommen forandret i Overensstemmelse dermed, hvorhos han har paastaet sig tilkendt Sagens Omkostninger her for Retten. Appellindstævnte har, skøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde.

Til Støtte for sin Afvisningspaastand har Appellanten anført, at det var uberettiget at sagsøge ham og Clichéfabrikant Matzen under samme Sag; men heri kan der ikke gives ham Medhold, da der bestaar Konneksitet mellem de heromhandlede Fordringer paa ham og paa Matzen.

Forsaavidt Appellanten til Støtte for sin Frifindelsespaastand gør gældende, at den fornævnte Autorisation ikke indeholder tilstrækkelig Legitimation for Appellindstævnte til at anlægge nærværende Sag, maa denne Indsigelse anses for ubeføjet.

Appellanten har dernæst til Støtte for sin Frifindelsespaastand anført, at Genstanden for Udlægsretten er den Rekvisitus tilkommende Ret til af Appellanten at forlange udbetalt den Del af Købesummen for Forretningen, som han maatte ligge inde med, men at Rekvisitus ikke havde en saadan Ret, idet han den 4 Maj 1905, altsaa forinden den fornævnte Arrestforretning blev foretaget, havde fraskrevet sig denne Ret ved den Dag at udfærdige til Appellanten et Dokument, kaldet »Transport« af følgende Indhold:

»I Anledning af, at jeg, Kemigraf Carl Carstensen, Dags Dato ved Sagfører J. C. M. Hansen sælger min Reproduktionsanstalt, Taarnborgvej Nr. 14, med dertil hørende Maskiner og Materiel til Hr. Clichéfabrikant H. Matzen, og der ved dette Salg af Hr. Matzen betales 1250 Kr. kontant og 750 Kr. i Afdrag à 75 Kr. den 1ste i hver Maaned, 1ste Gang den 1 Oktober 1905, Afdragene at erlægge til Sagfører J. C. M. Hansen, og for — saavidt muligt — at opnaa, at alt, hvad jeg ved dette Salg redder til mine Kreditorer, virkelig kommer dem alle tilgode, uden at det bliver spist op af Rets- eller Konkursomkostninger, eller at enkelte Kreditorer ved Separatfølgning skal opnaa Dækning fremfor andre, saa transporterer og overdrager jeg herved til Hr. Sagfører J. C. M. Hansen den fornævnte Købesum, med Ret for ham til at oppebære og kvittere for saavel den kontante Udbetaling som for de senere Afdrag, og det saaledes, at hverken jeg eller Nogen paa mine Vegne skal kunne kræve noget betalt af den nævnte Købesum, eller skal kunne kræve af ham noget Regnskab derfor, før hele Købesummen i Juli Maaned 1906 skal være indgaaet.

Mod til nævnte Tid at aflægge behørigt Regnskab skal Hr. Sagfører J. C. M. Hansen være berettiget til af Købesummen, efterhaanden som den indgaar, at dække sit eget Tilgodehavende hos mig, efter eget Skøn at udbetale de privilegerede Kreditorers Krav paa mig, samt at betale mine øvrige Kreditorer deres forholdsvise Dividende, saaledes at den ene ikke begunstiges fremfor den anden.

Jeg gentager, at nærværende Transport kun er udstedt med samtlige mine Kreditorers Tarv for Øje, hvorfor Sagfører J. C. M. Hansen kun skal være pligtig til at opgive sin Ret efter denne, saafremt mod al Formodning dennes Gyldighed skulde blive omstødt ved Domstolene.

Frederiksberg den 4 Maj 1905.

Carl Carstensen. ◀

Ved dette Dokument kan Rekviritus imidlertid ikke, uanset de deri brugte Udtryk, antages at have givet Afkald paa Købesummen til Fordel for Appellanten, hvorimod Dokumentet kun kan anses at gaa ud paa at give Appellanten Bemyndigelse til paa Rekviriti Vegne og i dennes Interesse at fordele Beløbet mellem dennes Kreditorer. Som Følge heraf har der intet været til Hinder for, at Rekvirenten for sin ovennævnte Fordring paa Rekviritus søgte Fyldestgørelse i den omhandlede Købesum, hvoraf Appellanten efter det Oplyste ligger inde med mindst 1250 Kr., og Appellantens Paastand om Frifindelse vil derfor ikke kunne tages til Følge, hvorimod Underretsdommen, saaledes som den er paaanket, vil være at stadfæste, medens Sagens Omkostninger her for Retten ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 294. Højesteretssagfører Bülow
 contra
Poul Emil Johansen (Def. Asmussen),
 der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 August 1908: Arrestanterne Poul Emil Johansen, Carl Ferdinand Jensen og Laurits Anders Peter Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Johansen i 4 Aar, Laurits Jensen i 3 Aar og Carl Jensen i 1 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Bentzen og Cortsen, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, En for Alle og Alle for En, dog saaledes at Arrestanten Laurits Jensen ikke udreder udover $\frac{6}{7}$ og Arrestanten Carl Jensen ikke udover $\frac{6}{7}$ af Aktionsomkostningernes samlede Beløb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Johansens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Poul Emil Johansen til Højesteretssagførerne Bülow og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Poul Emil Johansen, Carl Ferdinand Jensen og Laurits Anders Peter Jensen for Tyveri og Falsk.

Arrestanten Johansen er født den 23 November 1885 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 31 December 1901 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., førstnævnte Paragraf tildels sammenholdt med § 46 og samtlige disse Paragraffer jfr. med §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag, ved samme Rets Dom af 17 Maj 1902 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., tildels kfr. § 46, samtlige Paragraffer sammenholdte med § 37, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved samme Rets Dom af 20 Oktober 1903 efter Straffelovens § 229, 4de Stk., tildels sammenholdt med § 46, disse Paragraffer jfr. med § 37, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ved samme Rets Dom af 9 April 1907 efter Straffelovens § 228 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere Arrestanterne overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestanten Johansen har den 17 December forrige Aar om Aftenen mellem Kl. 11 og 12 i tyvagtig Hensigt skaffet sig Adgang til et aflaaet Forretningslokale i Kælderen i Ejendommen Sortedamsgade Nr. 7, idet han efter at have frabrudt et Brædt, der var anbragt i en Dør istedetfor to ituslagne Ruder, krøb ind gennem den saaledes tilvejebragte Aabning og aabnede Døren ved at fjerne en indvendig for samme anbragt Jernstang.

I Lokalet stjal han derefter en Damecykle, forskelligt Cykletilbehør m. m., en Del Regningsblanketter, vedrørende den paagældende Forretning, og et Kautschukstempel, forsynet med sammes Firmamærke, nemlig Cykleforretningen »Nero«, Harboe Olsen, Sortedamsgade 7.

Det Stjaalne, der er vurderet til ialt 80 Kr., beroede frit fremme dels i en Pult, med Hensyn til hvilken det ikke er oplyst, om den var aflaaet eller ikke.

Arrestanterne Johansen og Carl Jensen have i Tiden fra Slutningen af Januar d. A. til 22 April d. A. i Forening begaaet 3 simple Tyverier, hvorved de have frastjaaet Malerlærling Hjalmar Jensen, Elektriker Otto Groth og Repræsentant Viggo Nielsen 3 Cykler til en samlet Værdi 105*) Kroner. De to stjaalne Cykler stod frit fremme henholdsvis paa en Trappegang, hvortil der var uhindret Adgang, og udenfor en herværende Ejendom. Den tredje Cykle stod i et Rum under Trappen, i hvilket Johansen hoppede ned, hvorpaa han løftede Cyklen op til Carl Jensen, der stod udenfor. Til Trappegangen var der uhindret Adgang.

Arrestanterne Johansen og Laurits Jensen skaffede sig 2 Aftener i Tiden mellem Kl. 9 og 11 henholdsvis i Marts dette Aar og 15de April dette Aar i Forening i tyvagtig Hensigt ved Hjælp af falsk Nøgle Adgang til aflaaede Rum i Ejendommen Boyesgade Nr. 7—11 og Hjørnet af Enghaveplads og Haderslevgade og stjal her ialt 6 tilsammen til 265 Kr. vurderede Cykler.

*) Skal være 140 Kr.

Det ene af Tyverierne blev begaaet i to Gange, idet Johansen, efter at Arrestanterne i Forening havde bortført 3 Cykler fra Rummet, hvis Dør de lod staa aaben for senere at stjæle mere, gik tilbage og stjal endnu en Cykle.

Arrestanterne Johansen og Carl Jensen have i et Tilfælde alene, i 5 Tilfælde i Forening med Arrestanten Laurits Jensen ved Arrestanten Carl Jensen ladet pantsætte en Del af de ved de fornævnte Tyverier stjaalne Cykler, idet de for at opnaa Laan paa Cyklerne, som de ved Forandringer have søgt at gøre ukendelige, som Legitimation for deres Berettigelse til at disponere over Cyklerne have overgivet de paagældende Pantelaanere falske Købebeviser.

Hertil have de benyttet de ved Tyveriet i Sortedamsgade Nr. 7 i Kælderens af Johansen stjaalne, foran omhandlede Regningsblanketter, som Johansen efter Aftale henholdsvis med Carl Jensen alene og med denne og Laurits Jensen har udfyldt med Navnet paa en fingeret Køber, en nærmere Betegnelse af den Cykle, der ønskedes pantsat, og en Angivelse af den Sum, der foregaves at være betalt for Cyklen, hvorefter han med det ligeledes foran omtalte stjaalne Stempel og i et Tilfælde ved tillige at underskrive med Navnet H. Olsen har paaført Kvittering fra Indehaveren af Cykleforretningen »Nero«, Sortedamsgade Nr. 7, Harboe Olsen, hvorved er sigtet til denne Cyklehandler, hvis rette Navn forøvrigt er Laurits Olsen.

Paa denne Maade have alle 3 Arrestanter i Forening opnaaet følgende Laan:

Den 10 Februar dette Aar hos Pantelaaner Lind, Istedgade Nr. 114	15 Kr.
Den 4 Marts dette Aar hos Pantelaaner Gaardsøe, Thorsgade Nr. 105	15 -
Den 18 April dette Aar hos samme	25 -
Samme Dag hos Pantelaaner Jensen, Slotsgade Nr. 25	25 -
Den 22 April dette Aar hos Pantelaaner Olsen, Griffenfeldts- gade Nr. 36	25 -
Ialt	105 Kr.

og Arrestanterne Johansen og Carl Jensen alene den 21de
April dette Aar hos Pantelaaner Behrens, Korsgade
Nr. 43. 20 -

Derimod mislykkedes det den 23 April dette Aar for Arrestanten Carl Jensen at pantsætte en af de stjaalne Cykler i Henhold til Aftale med Arrestanten Johansen, idet Pantelaaner Holm, Nansensgade Nr. 37, til hvem Carl Jensen som Legitimation afleverede en Kvittering ganske svarende til de andre under Sagen omhandlede af Johansen falskeligt udfærdigede Kvitteringer, fattede Mistanke til dens Ægthed og foranledigede Arrestanten Carl Jensen anholdt.

I Henhold til det Foranferte ville Arrestanterne være at anse:

Arrestanten Johansen efter Straffelovens §§ 230, 1ste og 2det Stk., og efter dens § 268.

— — — — —
 . . . efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde
 i 4 Aar.

Nr. 308.

Højesteretssagfører Møller

contra

Hans Peder Larsen (Def. Réé),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 7 Maj 1908: Tiltalte Hans Peder Larsen af Kværndrup Mark bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 7 Dage. Saa bør Tiltalte og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jacobsen, og Defensor, Prokurator Stürup, 12 Kr. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovligt Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 August 1908: Tiltalte Hans Peder Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Overretssagfører Jacobsen og Prokurator Stürup, 12 Kr. til hver, samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sinding og Cortsen, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Allerede i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er frifunden for Aktors Tiltale. Dommen vil herefter være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Møller og Réé hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne fra Sunds-Gudme Herreders Ekstreret hertil indankede Sag er Snedker Hans Peder Larsen af Kværndrup, der er født den 11 Juli 1864 og ikke forhen straffet, tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I afvigte Vinter lavede Tiltalte til Forskolen i Kværndrup Vænge 10 Borde og 1 Kateder, hvorfor var akkorderet en Betaling af ialt 165 Kr. Da Arbejdet var færdigt, blev det godkendt af Sogneraadet for Kværndrup Kommune. Nogen Tid efter vedtog imidlertid Sogneraadet paa Foranledning af Sogneraadsmlem, Gaardejer Søren Rasmussen og, som det maa antages, med særlig Tilslutning af Sogneraadsmlem, Snedker Peter Nielsen at afkorte 10 Kr. i Betalingen paa Grund af ukontraktmæssig Levering.

Da imidlertid Tiltalte efter at have faaet udbetalt 155 Kr. insisterede paa at faa Restbeløbet, blev dette dog tilstillet ham, der derpaa sendte Godskasserer Larsen i Kværndrup, der havde udbetalt bemeldte Restbeløb, en Kvittering, paa Foden af hvilken han anførte Følgende:

»Til Overvejelse for min i Inderlighed elskede Ven, Søren Rasmussen.

»Motto«

Tak, hvor ingen Tak behøves,
det er Høflighed hos mig.
Snyde, men at blive nappet,
Skam Dig, pak Dig, gaa Din Vej.
Naar et Fæg sig mener kløgtig,
og en Nar ved Siden staar,
kan det ikke mig forundre,
om to Fjols i Vandet gaar.«

Tiltalte, der har hentet bemeldte Motto fra en af ham i tidligere Tid ført Citatbog, har erkendt at have anvendt Citatet, fordi han fandt, at det passede paa de nævnte Sogneraadsmlemmers Behandling af ham i Sogneraadet, men fastholder, at Citatet kun er fremført til Overvejelse af de to nævnte Mænd, hvem han ikke vil have haft til Hensigt at fornærme.

Da den af Tiltalte fremførte Udladelse ikke er fremkommen i Anledning af de paagældende Sogneraadsmlemmers Udøvelse af offentlig Myndighed, skønnes han ikke ved sit Forhold at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Straffelovens § 101, jfr. § 98, og Tiltalte vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, hvorved Tiltalte efter bemeldte § 101 er anset med en Bøde til Statskassen af 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 7 Dage, være at forandre.

Torsdag den 22 Oktober.

Nr. 125. Mejerist **Jens Bak Sehested** (Bülow efter Ordre)

contra

Maskinfabrikant **H. O. Jensen** (Rée efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt en Maskine er solgt under Garanti.

Københavns Gældskommissions Dom af 7 December 1906: Indstævnte, Mejerist J. Sehested, bør til Citanten, H. O. Jensen, betale de paastævnte 180 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 26 Februar d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 7 Kr. 12 Øre. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 6 Juli f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Appellanten, Mejerist Jens Bak Sehested, betaler til det Offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Maskinfabrikant H. O. Jensens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Rée 100 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bülow 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, H. O. Jensen, Indstævnte, Mejerist J. Sehested til Betaling af 180 Kr., som denne skal skyldes til Røst for en Centrifuge, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato

den 26 Februar d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Til Støtte for sin Paastand har Indstævnte anbragt, at han købte den paagældende Centrifuge af Citanten for 205 Kr., saaledes at denne skulde tage en af Indstævnte hidtil brugt Centrifuge i Bytte for 40 Kr. og garantere for, at den i Indstævntes Forretning værende Motor var i Stand til at trække den købte Centrifuge, men at det straks viste sig, at Motoren ikke evnede dette, hvorfor Indstævnte ufortøvet reklamerede, og at Citanten da ogsaa lod forskellige Foranstaltninger foretage til Manglernes Afhjælpning, uden at de dog førte til noget Resultat.

Indstævnte vil derefter have stillet den ham saaledes leverede Maskine til Citantens Disposition.

Citanten benægter ved Henvendelse at have paataget sig nogen Garanti, navnlig for, at Indstævntes Motor, som Citanten da aldrig vilde have set arbejde, og hvis indicerede Hestekraft var ham ubekendt, havde den til Centrifugens Betjening fornødne Ydeevne. Det var derhos efter Citantens Fremstilling ikke Indstævnte, men Citantens egne Folk, der opstillede Centrifugen, som gjorde ham bekendt med, at denne ikke kunde trækkes af Motoren, hvad Indstævnte fra først af ikke rigtig vilde tro paa, og Citanten lod da sine Folk forsøge paa at afhjælpe Ulempen.

Indstævnte har herimod fastholdt, at Citanten, som han hævder vidste, under hvilke Forhold Centrifugen skulde bruges, ved Handelens Indgaaelse paatog sig den foran ommeldte Garanti; men da han ikke har ført noget Bevis for disse Anbringenders Rigtighed, ville de ikke kunne komme i Betragtning, og Indstævnte, som ikke ses at have leveret Citanten sin hidtil brugte Centrifuge i Bytte og iøvrigt ikkun har betalt 25 Kr. paa Købesummen, vil som Følge heraf være at dømme efter Citantens Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 7 Kr. 12 Øre.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 82. Hillerød Byraad (Hindenburg efter Ordre)

contra

Rektor for Frederiksborg Statsskole, Dr. phil. Karl Hude
(Hansen efter Ordre),

betræffende et Skattespørgsmaal.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Marts 1907: De Indstævnte, Hillerød Byraad, bør til Citanten, Rektor for Frederiksborg Statsskole, Dr. phil. Karl Hude, betale de paastævnte 65 Kr. 26 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 13 Januar

1906, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Leth og Overretssagfører A. Sally i Salær hver 60 Kroner og i Godtgørelse for Portoudlæg Førstnævnte 55 Øre og Sidstnævnte 1 Kr. 55 Øre, der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 8 Juni f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

Da de i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 § 21 indeholdte Overgangsbestemmelser kun kunne anses anvendelige med Hensyn til Ejendomme, hvoraf der svares Ejendomsskyld til Staten, maa der gives Indstævnte Medhold i, at der har manglet Hjemmel til at afkræve ham de i den indankede Dom omtalte Skattebeløb. Dommen vil derefter kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen hver 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Lov Nr. 103 af 15 Maj 1903 fra 1 Juli 1904 havde indført Ejendomsskyld bl. a. istedetfor Bygningsafgift, og efter at § 21 i Lov Nr. 85 af samme Dato havde bemyndiget Købstædernes Kommuner til at opkræve en samlet Ejendomsskyld til Stat og Kommune af de i Henhold til Loven om Ejendomsskyld skattepligtige Ejendommers Vurderingssum samt endvidere til i Forbindelse hermed at bestemme, at Bygningsafgiftsbeløbet kun gradvis for hver enkelt Ejendoms Vedkommende skulde afløses med dens Ejendomsskyld, approberede Indenrigsministeriet under 31 Marts 1905 for Hillerød Købstads Kommune en Vedtægt indeholdende Bestemmelser i de to anførte Henseender.

I denne Vedtægt bestemtes i Overensstemmelse hermed i § 3, at Ejendomme, der i Henhold til § 6 i Loven om Ejendomsskyld var fritagne for Ejendomsskyld til Staten, ligeledes vilde være fritagne for den i Vedtægten omhandlede samlede Ejendomsskyld til Stat og Kommune, og i § 5, at i Tidsrummet 1 April 1905 til 31 Marts 1920 skulde denne Ejendomsskyld ikke opkræves, hvorimod der i dette Tidsrum for hver enkelt Ejendom skulde ske en gradvis Overgang fra

det Ejendommen den 30 Juni 1904 paahvilende Skattebeløb til den ny Ejendomsskyld, saaledes bl. a., at der i Tidsrummet 1 April 1905 til 31 Marts 1910 skulde opkræves $\frac{3}{4}$ af Statsskattebeløbet pr. 30 Juni 1904, beregnet for et Aar, og $\frac{1}{4}$ af den ny Ejendomsskyld.

I Henhold til denne Vedtægt blev der afkrævet Citanten, Rektor for Frederiksborg Statsskole, Dr. phil. Karl Hude, og af denne under Reservation betalt Bygningsafgift for Oktober Termin 1904 og Ejendomsskyld for 1ste Halvaar 1905 af Rektorboligen i Hillerød med henholdsvis 37 Kr. 29 Øre og 27 Kr. 97 Øre, men da Citanten ikke ansaa sig forpligtet til at betale disse Beløb, har han efter meddelt Bevilling til fri Proces under nærværende ved Hof- og Stadsretten som vedtaget Værneting anlagte Sag søgt de Indstævnte, Hillerød Byraad, til Tilbagebetaling af oftnævnte Beløb, tilsammen 65 Kr. 26 Øre, hvorhos han har paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham Renter af samme 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 13 Januar 1906, medens de Indstævnte ligeledes efter meddelt Bevilling til fri Proces procederer til Frifindelse.

Sin Paastand om Fritagelse for Udredelse af bemeldte Afgiftsbeløb støtter Citanten paa, at Loven om Ejendomsskyld fra 1 Juli 1904 har ophævet den hidtil opkrævede Bygningsafgift, hvilken, efter hvad der er uimod sagt, hvilede ogsaa paa Rektorboligen i den Staten tilhørende Statsskole i Hillerød, og at den ved samme Lov indførte Ejendomsskyld ifølge Lovens § 6 a ikke hviler paa de Staten tilhørende Ejendomme.

Da derhos den ved § 21 i Lov Nr. 85 af samme Dato hjemlede samlede Ejendomsskyld til Staten og Kommunen i Medfør af Paragrafens udtrykkelige Bestemmelse i saa Henseende kun kan paalignes de i Henhold til Loven om Ejendomsskyld skattepligtige Ejendomme, maa det efter Citantens Formening heraf blive en Følge, at der efter 1 Juli 1904 overhovedet ikke kan afkræves Hillerød Rektorbolig Bygningsafgift eller Ejendomsskyld og saaledes ej heller den ved Lov Nr. 85 § 21 hjemlede kombinerede Bygningsafgift og Ejendomsskyld i det i Vedtægtens § 5 omhandlede Overgangstidsrum 1 April 1905—31 Marts 1920.

De Indstævnte gøre herimod gældende, at idet Lov Nr. 85 § 21 — for at undgaa en pludselig Forskydning af de enkelte Ejendomes Beskatning — bestemmer, at den en Ejendom paahvilende Bygningsafgift i det omhandlede Overgangstidsrum kun gradvis skal afløses af dens Ejendomsskyld, maa heraf følge, at Hillerød Rektorbolig i bemeldte Overgangsperiode fremdeles maa tilsvare Bygningsafgift efter en synkende Skala, indtil denne ved Periodens Ophør helt bortfalder.

Heri kan der imidlertid ikke gives de Indstævnte Medhold, og de Indstævnte ville herefter være at dømme efter Citantens Paastand.

Sagens Omkostninger, som begge Parter have paastaaet sig tilkendte efter Reglerne for beneficerede Sager, ville være at ophæve. De for Citanten og for de Indstævnte beskikkede Sagførere, Prokurator Leth og Overretssagfører Sally, hvis Sagførelse har været lovlig, vil der efter Paastand være at tilkende hver et Salær af 60 Kr. samt i

Godtgørelse for Portoudlæg henholdsvis 55 Øre og 1 Kr. 55 Øre, hvilke Salærer og Portobeløb blive at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredag den 23 Oktober.

Nr. 281.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Christian Frederik Duvald (Def. Winther),

der tiltales for bedrageligt Forhold eller for Forsøg herpaa.

Lysgaard m. fl. Herreders Ekstrarets Dom af 22 Maj 1908: Tiltalte Christian Frederik Duvald bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Han bør derhos udrede alle af Aktioneren lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Vilstrup, 12 Kr. og til Defensor, Justitsraad Kjær, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Juli 1908: Tiltalte Christian Frederik Duvald bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 30 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Johnsen og Heise, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christian Frederik Duvald til Højesteretssagførerne Lunn og Winther 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 12 November 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 29.

Fredag den 23 Oktober.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Mølleforpagter Christian Frederik Duvald, der er født i Aaret 1881, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er under nærværende Sag sat under Tiltale for bedrageligt Forhold eller Forsøg derpaa.

Da Tiltalte ikke kunde indfri en Gæld, stor 1174 Kr. 99 Øre, hvori han stod til Firmaet Simon Sass & Søn i Skanderborg, blev der under 4 Oktober 1907 mellem ham og Firmaet — der ønskede Sikkerhed for sit Tilgodehavende — indgaaet en Overenskomst, hvorefter Tiltalte, næst at afbetale 100 Kr. paa Gælden, til Firmaet overdrog 15 Grise og 2 Fedesvin bl. a. paa Vilkaar, at Grisene og Svinene skulde forblive hos Tiltalte, der mod et fastsat Vederlag paatog sig at fede dem, medens det Beløb, der maatte indkomme ved deres Salg, skulde afskrives paa Tiltaltes Skyld, og denne Overenskomst blev straks stadfæstet ved et af Tiltalte samme Dag underskrevet Dokument.

Efter Begæring af Sagfører Green-Andersen i Horsens for Korn- og Foderstofkompagniet, sammesteds, blev der dernæst under 28 s. M. hos Tiltalte afholdt en Fogedforretning, hvorunder der til Fyldestgørelse af hans under Forretningen til 903 Kr. 36 Øre opgjorte Skyld til Kompagniet dekrettedes Udlæg bl. a. i de fornævnte Grise og Svin — om hvilke det af Tiltalte under Forretningen var bleven opgivet, at de tilhørte Købmand Sass i Skanderborg — og nogle Dage senere blev der efter Begæring af Sagfører Bisgaard i Silkeborg for en anden Fordringshaver gjort sekundært Udlæg bl. a. i de samme Grise og Svin.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han har, efter at Sagfører Bisgaard til ham havde udtalt, at »Arrangementet med Sass var ugyldigt, og at han mente ikke, at den tilsigtede Overførelse af Ejendomsret kunde holde«, solgt 8 af Grisene til en Svineopkøber for 216 Kr., som han har anvendt i sin Mølleforretning, uden at han senere har afgjort nogen af sine ovennævnte Skyldposter, hvad han ogsaa maa antages at være ude af Stand til, idet navnlig den ikke solgte Del af Grisene og Svinene i Forbindelse med de iøvrigt udlagte Genstande ikke kan antages at være tilstrækkelige til Dækning af de paagældende Udlægs-haveres Krav.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han — der har forklaret, at det, da han solgte de 8 Grise, ikke stod ham klart, hvem de tilhørte, hvorimod han vel vidste, at der af Sagfører Green-Andersen

var gjort Udlæg i dem — være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Mandag den 26 Oktober.

Nr. 45. Aktieselskabet **Skandinavisk Kaffe- og Kakao-Kompagni i København** (Henriques)

contra

Handelsrejsende C. Eng Poulsen (Harboe),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Krav paa Erstatning for Kontraksbrud.

Sø- og Handelsrettens Dom af 21 Februar 1907: De Indstævnte, Aktieselskabet Skandinavisk Kaffe- & Kakao-Kompagni, bør til Sagsøgeren, C. Eng Poulsen, betale 4108 Kr. 33 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 10 Oktober 1906, til Betaling sker, dog saaledes at der i det Sagsøgeren tilkendte Beløb fradrages dels 1840 Kr., mod at de Indstævnte udleverer ham den ovennævnte Veksel i kvitteret Stand, dels 400 Kr., mod at de Indstævnte udleverer ham den ovenfor omtalte Kaffemølle. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den den 22 November 1906 fremlagte Lejekontrakt af 14 Marts 1905 om en Kaffemølle ikke er stempet. Der forelægges Overretssagfører Helweg-Jacobsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af det af ham den 22 November 1906 fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det i Henhold til de i saa Henseende anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, rettelig antaget, at Appellanten har begaaet et Kontraksbrud ved den 26 September 1906 at standse Betalingen af Indstævntes Provision eller Gage, indtil det i Dommen omhandlede Laan var dækket, og at der tilkommer Indstævnte Erstatning for det ham derved tilføjede Tab. For Højesteret har Appellanten imidlertid i Henhold til den ham ved kongeligt Reskript af 14 Juni 1907 meddelte Tilladelse fremsat den Indsigelse, at der i det paastævnte Beløb bør fradrages det, som Indstævnte har for tjent ved i et Aar efter sin Fratrædelse af Stillingen at have haft sin Arbejdskraft til fri Raadighed, og da denne Indsigelse vil være at tage til Følge, saaledes at det nævnte Fradrag efter de Højesteret forelagte Oplysninger findes at kunne bestemmes

til 800 Kroner, vil det Indstævnte i Dommen tilkendte Beløb af 4108 Kroner 33 Øre med Renter være at ned sætte til 3308 Kroner 33 Øre med Renter heraf som i Dommen bestemt, medens Dommen isøvrigt bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde op hæves.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det Indstævnte ved samme tilkendte Beløb af 4108 Kroner 33 Øre med Renter ned sættes til 3308 Kroner 33 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 10 Oktober 1906, til Betaling sker. Processens Omkostninger for Højesteret op hæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved Kontrakt af 14 April 1904 blev Sagsøgeren, C. Eng Poulsen, antagen som Pladssalgs-Repræsentant for de Indstævnte, Aktieselskabet Skandinavisk Kaffe- & Kakao-Kompagni, saaledes at der tilkom ham foruden 300 Kr. aarligt som Godtgørelse for Repræsentationsomkostninger en Provision, som for Aaret 1905 og følgende Aar blev garanteret ham med mindst 4000 Kr. aarligt, der kunde hæves i lige store maanedlige Rater den sidste i hver Maaned, hvorhos Parterne ifølge Kontrakten var gensidigt bundne til hinanden med et Aars Opsigelse fra Opsigelsesdagen.

Sagsøgeren fratraadte med Udgangen af September Maaned 1906 denne Stilling, fordi de Indstævnte havde tilkendegivet ham, at der ikke vilde blive udbetalt ham Provision eller Gage, før et ham ydet Laan var tilbagebetalt, og idet han gør gældende, at de Indstævnte ved denne deres Optræden have brudt den indgaaede Kontrakt, paastaar han her under Sagen de Indstævnte tilpligtede at betale ham Godtgørelse for Repræsentationsomkostninger for September 1906, 25 Kr., og den ham garanterede Provision for Tiden fra den 1 September 1906 til den 30 September 1907, 4333 Kr. 33 Øre, altsaa ialt 4358 Kr. 33 Øre med Renter deraf, 5 pCt aarlig fra Stævningens Dato den 10 Oktober 1906. De Indstævnte paastaa sig frifundne, idet de bestride, at de have gjort sig skyldige i Kontraktbrud, hvorhos de i alle Tilfælde gøre deres nedenfor nævnte Fordringer paa Sagsøgeren gældende til Likvidation.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at de Indstævnte den 25 Juli 1905 forstrakte Sagsøgeren med et Laan af 2500 Kr., der skulde afbetales med 60 Kr. om Maaneden, og for hvilket han gav dem Veksel. Det var aftalt, at han til Sikkerhed for Laanet skulde overgive dem som Haandpant en paa hans Liv tegnet Livsforsikringspolice, samt at de skulde have Underpant i en Del Maskiner og Inventar hørende til en af Sagsøgerens Hustru bestyret Kaffeforretning, af hvilken

oprindelig en Slægtning af Sagsøgeren skal have været Indehaver, men som nu skal være overgaaet til et Aktieselskab.

Efter de Indstævntes Anbringende gik Aftalen endvidere ud paa, at bemeldte Kaffeforretning skulde tage hele sit Forbrug af Kaffe hos de Indstævnte, indtil Laanet var tilbagebetalt, men dette Anbringende har Sagsøgeren benægtet, og de Indstævnte have ikke ført noget Bevis.

Derimod er der Enighed om, at Sagsøgeren forpligtede sig til ikke at opsige sin Stilling hos de Indstævnte, saalænge han skyldte noget paa Laanet.

Sagsøgeren fik imidlertid Laanet udbetalt uden, at præstere den betingede Sikkerhedsstilling, og det er uomtvistet, at denne ikke senere er berigtiget. Et halvt Aars Tid efter Laanets Ydelse forlangte de Indstævnte underskrevet et Skadesløsbrev, som foruden Pantsætning af den omtalte Kaffeforretnings Maskiner og Inventar indeholdt Bestemmelse om, at Forretningen skulde tage sit Forbrug hos de Indstævnte, men Skadesløsbrevet blev ikke underskrevet, idet efter Sagsøgerens Anbringende Bestyrelsen af det paagældende Aktieselskab nægtede at underskrive Skadesløsbrevet, fordi den ikke vilde forpligte Kaffeforretningen til at tage sit Forbrug hos de Indstævnte.

Et senere Forlangende fra de Indstævnte om at faa underskrevet et Skadesløsbrev af samme Indhold blev ligeledes afslaaet, idet Aktieselskabets Bestyrelse efter Sagsøgerens Anbringende nu slet ikke vilde underskrive noget Skadesløsbrev.

Ved en Skrivelse af 26 September 1906 opsagde de Indstævnte derefter Sagsøgeren til at fratænde sin Stilling hos dem den 1 Oktober 1907, hvorhos de skrev:

»Da De trods vore gentagne Paakrav ikke har opfyldt Deres Forpligtelse med Hensyn til den aftalte Sikkerhed for Deres Veksellaan, vil der ikke blive Dem udbetalt nogen Provision eller Gage, før Laanet er dækket, ligesom vi stadig maa forbeholde os vor Ret til, at den betingede Sikkerhed stilles.«

Sagsøgeren svarede herpaa ved en Skrivelse af 30 s. M., hvori han bestemte protesterede mod de Indstævntes Berettigelse til at tilbageholde hans Gage til Dækning af Laanet, som han fremdeles var villig til at afdrage med 60 Kr. maanedlig, og bemærkede, at Grunden til, at Sikkerheden for dette ikke var stillet, var den, at det til Underskrift sendte Dokument afveg fra Aftalen og først fremkom flere Maaneder efter Laanets Ydelse.

Der maa efter det saaledes Foreliggende gaas ud fra, at det, som af Sagsøgeren hævded, maa tilregnes de Indstævnte selv, naar de ikke have faaet Underpant i Kaffeforretningens Maskiner og Inventar, idet de uberettiget forlangte, at Indehaverne af Kaffeforretningen skulde forpligte sig til at tage dennes Forbrug hos dem. Sagsøgeren har dernæst vel undladt at overgive de Indstævnte en paa hans Navn tegnet Livsforsikringspolice som Haandpant, men de Indstævnte ses ikke at have paamindet ham med Hensyn til denne Del af Sikkerhedsstillingen, der antagelig af begge Parter har været betragtet som mindre væsentlig.

Under disse Omstændigheder, og da Sagsøgeren havde præsteret de ham paahvilende Afdrag paa Laanet, findes de Indstævnte at have manglet Berettigelse til uden at give Sagsøgeren nogen Frist til at ordne Sagen at standse Udbetalingen af hans Provision eller Gage, indtil Laanet var dækket, hvilket Skridt fra de Indstævntes Side, efter hvad de maatte indse, vilde gøre det umuligt for Sagsøgeren at forblive i sin Stilling hos dem.

Da det ikke fra de Indstævntes Side er bestridt, at Sagsøgeren under denne Forudsætning har Krav paa det hele paastævnte Beløb, vil dette være at tillægge ham; men Parterne ere efter de under den mundtlige Procedure faldne Udtalelser enige om, at heri skal afgaa foruden 250 Kr., der ere debiterede Sagsøgeren som et ham af de Indstævnte ydet Laan, de resterende 1840 Kr. af det ovenfor omtalte Laan paa 2500 Kr., mod at de Indstævnte udleverer Sagsøgeren i kvitteret Stand den for Laanet senest udstedte Veksel, der efter Proceduren forfaldt den 27 Oktober 1906 og blev indfriet af de Indstævnte efter at være protesteret den 30 s. M. Derimod have de Indstævnte efter det Foreliggende ikke Krav paa mod Sagsøgerens Protest at faa godtgjort et Beløb af 22 Kr. 8 Øre, der efter deres Opgivende udgør Omkostningerne ved Protesten m. m.

De Indstævnte have endvidere paastaaet Kompensation med Hensyn til et Beløb af 400 Kr., der med Sagsøgerens Samtykke er debiteret ham for en dobbelt Kaffemølle med Gasmotor i Montren af Tuxen & Hammerichs Fabrikat. Sagsøgeren har herimod indvendt, at denne Gældspost er bortfalden, efter at de Indstævnte have solgt Kaffemøllen til en Tredjemand, der iøvrigt har leveret den tilbage, men de Indstævnte have benægtet Rigtigheden heraf, idet Forholdet efter deres Fremstilling er det, at de samtykkede i, at Sagsøgeren solgte Kaffemøllen i deres Navn, hvorimod Salget, der ikke gik i Orden, skete for Sagsøgerens egen Regning.

Da Sagsøgeren nu ikke findes at have bevist, at Gælden er afgjort, maa ogsaa denne Sum afgaa i det ham tilkommende Beløb, mod at de Indstævnte udleverer ham Kaffemøllen, der er i deres Besiddelse.

Sagens Omkostninger, som begge Parter paastaa sig tilkendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den den 22 November 1906 fremlagte Lejekontrakt af 14 Marts 1905 om en Kaffemølle ikke er stemplet.

Der vil være at foreslægge Overretssagfører Helweg-Jacobsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at berigtige Stempleingen af det af ham den 22 November 1906 fremlagte Indlæg.

Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertredelse under Sagen.

Nr. 291. Grosserer Alfred Christensen (Ingen)

contra

Aktieselskabet »Lyngby—Vedbæk Banen« (Hansen).

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rjets Dom af 13 November 1907: Imod Udlevering af Aktier af Klasse D i Aktieselskabet Lyngby—Vedbæk Banen til Beløb 33673 Kr. 10 Øre bør Indstævnte, Grosserer Alfred Christensen, til Citanterne, bemeldte Aktieselskab, betale 43765 Kr. 35 Øre med Renter 5 $\frac{1}{2}$ pCt. aarligt fra 1 Januar 1906 og Rentes Rente af Halvaarsaldoerne, alt til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Maj 1908: Hovedappellanten, Grosserer Alfred Christensen, bør til Kontraappellanterne, Aktieselskabet »Lyngby—Vedbæk Banen«, betale de paa-stævnte 43765 Kr. 35 Øre med Renter fra den 1 Januar 1906, til Betaling sker, og Rentes Rente af Halvaarsaldoerne, alt efter Københavns Handelsbanks Rentefod til enhver Tid mod til Gengæld at erholde udleveret Aktier af Klasse D i nævnte Selskab til Beløb 58673 Kr. 10 Øre. Saa betaler Hovedappellanten og til Kontraappellanterne Sagens Omkostninger i begge Instanser med 150 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Kontraappellanten, Aktieselskabet »Lyngby—Vedbæk Banen«, efter at Hovedappellanten, Grosserer Alfred Christensen, havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Maj d. A. paaankedes til næste Højesteretsaar, har ifølge meddelt Anticipationsbevilling kontrapaaanket bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedappellanten skønt lovlig varslet ikke har givet Møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil Dommen efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste, hvorhos Hovedappellanten vil være at tilpligte at betale Kontraappellanten Processens Omkostninger for Højesteret med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Grosserer Alfred Christensen, til Kontraappellanten, Aktieselskabet »Lyngby—Vedbæk Banen«, med 200 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Tirsdag den 27 Oktober.

Nr. 44. **Karen Sofie Jørgensen** (Møldrup efter Ordre)

contra

Sporvognskonduktør Anders Møller Mouritzen
(Lunn efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Underholdsbidrag til et af Appellantinden født Barn.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Oktober 1907: Naar Indklagede, Sporvognskonduktør Anders Møller Mouritzen, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden, Karen Sofie Jørgensen, i Tiden fra den 15 August til den 15 Oktober 1906, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster han sig ikke til at aflægge saadan Ed, bør han betale Bidrag til det af Klagerinden den 18 Juni 1907 fødte Barn, Grethe Jørgensens, Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse.

Højesterets Dom.

Af de Højesteret forelagte, i det Væsenlige efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger fremgaar det, at det mellem Parterne bestaaende Kæresteforhold er vedblevet ogsaa i de efter den 10 August 1906 nærmest følgende Maaneder, og at de i disse have besøgt hinanden paa deres Værelser. Ligesom det herefter er lidet sandsynligt, at det efter Indstævntes Fremstilling mellem Parterne tidligere bestaaende kønslige Forhold skulde være ophørt til det af ham angivne Tidspunkt, saaledes gøre ogsaa Sagens øvrige Oplysninger, navnlig hvad der er fremkommet om Indstævntes Personlighed og den Upaalidelighed, hvoraf denne er præget, det betænkeligt at lade Sagens Afgørelse bero paa hans Ed. I Overensstemmelse med den af Appellantinden nedlagte subsidiære Paastand vil derfor Sagens Udfald være at gøre afhængig af hendes Ed paa den nedenfor anførte Maade.

Processens Omkostninger findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Saa fremt Appellantinden, Karen Sofie Jørgensen, inden fire Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med Ed bekræfter, at Indstævnte, Anders Møller Mouritzen, har haft legemlig Omgang

med hende i Tiden fra den 15 August til den 15 Oktober 1906, bør han betale Bidrag til det af hende den 18 Juni 1907 fødte Barn Grethe Jørgensens Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse. Trøster hun sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Indstævnte for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets-sagførerne Møldrup og Lunn hver 100 Kroner, som uddes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende ifølge Begæring af Overpræsidenten i København anlagte Sag paastaar Klagerinden, Karen Sofie Jørgensen, Indklagede, Sporvognskonduktør Anders Møller Mouritzen, tilpligtet som Fader til det af hende udenfor Ægtekab avlede, den 18 Juni 1907 fødte Barn, Grethe Jørgensen, at betale Underholdsbidrag til Barnet fra dets Fødsel efter Øvrighedens Bestemmelse.

Indklagede paastaar sig frifunden, idet han gør gældende, at han har haft Samleje med Klagerinden flere Gange i Juli og August 1906, men at det sidste Samleje fandt Sted før den 10 August 1906.

Efter den af Justitsministeriets Konsulent i Medicinalsager afgivne Erklæring maa det antages, at Barnet kan være avlet i Tiden fra Midten af August til Midten af Oktober 1906.

Da Klagerinden, der har gjort gældende, at Samlejerne fandt Sted i September og Oktober 1906, nu ikke har bevist, at hun har haft Samleje med Indklagede i det af Justitsministeriets Konsulent i Medicinalsager angivne Tidsrum og heller ikke har skaffet nogen Oplysning tilveje, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gøre afhængig af Indklagedes Ed, saaledes at han vil være at frifinde, dersom han inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden i Tiden fra den 15 August til den 15 Oktober 1906, begge Dage inklusive, hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter Klagerindens i Frd. 14 Oktober 1763, Pl. 6 December 1839 og Lov 3 April 1900 § 1 hjemlede Paastand.

Nr. 77. Fhv. Garvermester **Otto Olsen** (Bülow)

contra

Firmaet **Danske Garveres Fællesforretning i Likvidation**
(Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Forpligtelsen ifølge et Garantibevis.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Marts 1907: Indstævnte, fhv. Garvermester Otto Olsen i Sakskøbing, bør til Citanterne, Firmaet Danske Garveres Fællesforretning i Likvidation, betale 500 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 4 Oktober 1905, til Betaling sker, men bør iøvrigt for deres Tiltale i nærværende Sag for Tiden fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Udtagelsen af Højesteretsstævningen er Appellanten afgaaet ved Døden, og Fællesboet efter ham og hans tidligere afdøde Hustru, Caroline, født Hollænder, indtraadt i Sagen.

Efter det Foreliggende, navnlig Indholdet af de i Marts Maaned 1900 affattede Vedtægter for den planlagte Fællesforretning, hvori der gaas ud fra, at Interessenterne alle ere Personer, der drive Garverivirksomhed, maatte det anses som en naturlig og for alle Vedkommende kendelig Forudsætning for Appellantens Forpligtelse efter det i den indankede Dom omhandlede Garantibevis af 14 Juni 1900, at de Bestræbelser, som da udfoldedes af det indstævnte Selskabs Bestyrelse for at faa Forretningen etableret, fortsattes uden nogen væsenlig Afbrydelse og indenfor en rimelig Tid førte til det tilsigtede Resultat, saaledes at Appellanten ogsaa fik Adgang til som Parthaver i Forretningen at opnaa de Fordele, som denne Stilling kunde føre med sig. Det maa imidlertid efter det Oplyste antages, at det ommeldte Foretagende har været stillet i Bero paa ubestemt Tid, og at Forretningen først, da Selskabets Bestyrelse efter Forløbet af et Par Aars Tid havde genoptaget sin Virksomhed, kom i Gang i Slutningen af Aaret 1902, uden at der da blev afæsket Appellanten — der i Oktober Maaned 1902 paa Grund af Sygdom havde opgivet sin Bedrift som Garver — nogen Erklæring om fornyet Tilslutning til Selskabet.

Herefter maa Appellanten anses for løst fra sine Forpligtelser overfor Selskabet, af hvis Bestyrelse han ej heller i nogen Henseende er bleven behandlet eller betragtet som Selskabsmedlem, førend Betaling efter Garantibeviset, som det maa antages i Februar Maaned 1905, blev ham afkrævet.

Som Følge heraf vil det ovennævnte Bo være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at burde betale til Boet med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Fællesboet efter Appellanten, forhenværende Garvermester Otto Olsen og hans tidligere afdøde Hustru, Caroline, født Hollænder, bør for Tiltale af Indstævnte, Danske Garveriers Fællesforretning i Likvidation, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til det nævnte Bo med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 14 Juni 1900 underskrev daværende Garvermester Otto Olsen i Saksjøbing et saalydende Bevis:

»Garantibevis.

Underskrevne O. Olsen, der er indtraadt som Medlem af Danske Garveres Fællesforretning, erklærer i den Anledning, at jeg garanterer og hæfter overfor Fællesforretningen med et Beløb af 1000 Kr., skriver Et Tusinde Kroner, hvilket Beløb jeg erkender at være forpligtet til at indbetale til Fællesforretningen i ethvert Tilfælde, hvor Bestyrelsen anser det for nødvendigt eller hensigtsmæssigt, og at indbetale det helt eller delvis efter Bestyrelsens Bestemmelse.

Bestyrelsen er ifølge Fællesforretningens Love berettiget til at optage Laan til Forretningens Drift imod Haandpant i dette Bevis, og sker dette, er jeg forpligtet til at indbetale Bevisets Paalydende til vedkommende Laangiver efter dennes Forlangende i ethvert Tilfælde, hvor Fællesforretningen ikke prompte erlægger de af Laangiveren betingede Renter og Afdrag, og Laangiveren er berettiget til at kvittere for Beløbet helt eller delvis og at afskrive Summen paa sit Tilgodehavende i det Hele hos Fællesforretningen.

Indbetalingerne er jeg pligtig at præstere med en Fjerdedel af min Garantium senest 3 Maanedsdagen efter Anfordring og derefter en Fjerdedel af Beløbet hver paafølgende Tremaanedsdagen, og enhver Betaling skal ske skadesløst og paa det Sted, der maatte blive forlangt.

Det Beløb, jeg ifølge Lovene hæfter for udover den af mig tegnede Garantium, nemlig indtil 10 pCt. derudover, er jeg paa samme Maade pligtig til at indbetale til Bestyrelsen eller vedkommende Kreditor, og Betalingen skal ske samtidig med sidste Rate efter Ovenstaaende.

I Søgemaalstilfælde underkaster jeg mig den hurtige Retsfølgning efter Frdn. 25 Januar 1828.«

Under Anbringende af, at Danske Garveres Fællesforretnings Bestyrelse har set sig nødsaget til at indkræve det garanterede Beløb

1000 Kr. tilligemed 10 Procent, altsaa ialt 1100 Kr., og at første Rate allerede blev krævet betalt i Foraaret 1905, have Citanterne, Firmaet Danske Garveres Fællesforretning i Likvidation, under nærværende her ved Retten som vedtaget Værneting anlagte Sag paastaet Indstævnte, fornævnte Otto Olsen, som ikke mere er Garvermester, tilpligtet at betale foranførte Beløb af 1100 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 4 Oktober 1905, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte paastaar sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Til Støtte for sin Paastand har Indstævnte anbragt, at det var en udtrykkelig Forudsætning ved hans Underskriven af Garantibeviset, at Fællesforretningen skulde træde i Virksomhed inden en nærmere Fremtid, men at det var saa langt fra, at dette skete, idet Foretagendet kort efter Bevisets Udstedelse blev stillet i Bero eller rettere helt opgivet, og det var først efter en Genoptagen af Sagen helt forfra, at Forretningen endelig begyndte sin Virksomhed i Slutningen af Aaret 1902. Han vil som Følge heraf hverken være bleven virkeligt Medlem eller Garant i Forretningen. Indstævnte formener derhos, at han i hvert Fald maa være løst fra enhver Forpligtelse overfor Forretningen dels i Henhold til § 2 i dennes Vedtægter, hvorefter Medlemmerne kunne blive løste fra deres Forpligtelser ved Død, Fallit eller Ophævelse af Driften, idet han nemlig noget forinden Fællesforretningen begyndte sin Virksomhed, afhændede sin Forretning og ophørte at drive Garverværning, dels derved, at Fællesforretningen ingensinde, som det paahvilede samme efter Vedtægterne, har tilstillet ham de forskellige, Medlemmerne tilkommende Meddelelser m. v., saa at han har været afskaaret fra at gøre Brug af de forskellige ved Vedtægterne hjemlede Beføjelser. Endelig har Indstævnte gjort gældende, at gyldigt Paakrav fra Citanternes Side ingensinde har fundet Sted eller dog først til et saadant Tidspunkt, at han maa blive at frifinde ialfald delvis.

Mod Citanternes Benægtelse har Indstævnte imidlertid ikke bevist, at det har været en udtrykkelig Forudsætning for Garantibevisets Udfærdigelse, at Fællesforretningen paabegyndte sin Virksomhed inden nogen bestemt Frist, og der vil følgelig ikke kunne tillægges den paa Anbringendet herom støttede Indvending nogen Betydning. Det findes dernæst ej heller at kunne stateres, at Indstævnte ved at have ophørt med sin Garveridrft er bleven løst fra sin Forpligtelse ifølge Garantibeviset, allerede fordi den paagældende Bestemmelse i Vedtægternes § 2 ikke omfatter Forpligtelserne efter Garantibeviset, om hvilke § 4 giver den særlige Bestemmelse, at fra Garantiforpligtelsen kan ingen Garant blive løst, før en Opgørelse efter Udmeldelsen har vist, at Forretningen er solvent, en Bestemmelse, om hvis Anvendelse der ikke bliver Spørgsmaal under Sagen.

Medens det endvidere skønnes at maatte blive Indstævntes egen Sag, at han ikke har reklameret overfor manglende Meddelelser fra Fællesforretningens Side, findes det derimod at maatte stateres, at gyldigt Paakrav fra Citanternes Side først er sket ved en fra dem Indstævnte tilsendt Skrivelse af 11 Februar 1905, og idet der herefter, da Sagen paaklagedes, ikkun var forfaldet et Beløb af 500 Kr. af Bevisets Paalydende, vil Indstævnte alene være at dømme til at be-

tale dette Beløb med Renter heraf som paastaet og iøvrigt være for Tiden at frifinde.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdag den 28 Oktober.

Nr. 20. Afbygger unge **Lars Hansen** (Dietrichson efter Ordre)

contra

Parcellist **Lars Peter Jørgensen** (Halkier efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt der mellem Parterne er indgaaet en mundtlig Overenskomst.

Kronborg vestre Birks Rets Dom af 27 Marts 1906: Indklagede, Parcellist Lars Peter Jørgensen af Annisse Overdrev, bør i denne Sag for Tiltale af Klageren, Afbygger unge Lars Hansen af Nejede, fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juli 1906: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæte.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitkassen betaler Appellanten, Afbygger unge Lars Hansen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Dietrichson og Advokat Halkier hver 100 Kroner, hvilke Salaries tilligemed Salarium til Sagfører Marius Niel-

sen 15 Kroner og til Sagfører Kapel 10 Kroner tilligemed 1 Krone til denne for hafte Udlæg, udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at der mellem Appellanten, Afbygger unge Lars Hansen af Nejede, og Appelindstævnte, Parcellist Lars Peter Jørgensen af Annisse Overdrev, var indgaaet en Overenskomst om, at de, i Lighed med, hvad de havde gjort det foregaaende Aar, i Aaret 1 November 1905 til 31 Oktober 1906 i Forening skulde udføre Mælkekørselen fra Andelsmejeriet »Kildevæld« paa den saakaldte Annisse-Rute, saaledes at de skiftevis en Uge ad Gangen kørte Mælkevognen, som tilhørte Mejeriet, men at Appelindstævnte, der overfor Mejeriet var den, der paatog sig Kørselen, desuagtet har forbeholdt sig denne Kørsel alene og nægtet Appellanten Adgang til Benyttelse af Mælkevognen og til at deltage i Kørselen og oppebære det derfor tilsagte Vederlag, paastod Appellanten under nærværende fra Kronborg vestre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag i 1ste Instans Appelindstævnte tilpligtet at tilstede sig Adgang til at foretage bemeldte Mælkekørsel med Mejeriets Vogn hveranden Uge fra den 12 November f. A. at regne og at betale Erstatning med 10 Kr. eller et efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb for hveranden Uge fra 5 s. M. at regne, forsaavidt Appelindstævnte hindrede Appellanten i at fortjene, hvad han kunde indvinde ved Kørselen.

Subsidiært for det Tilfælde, at der ikke maatte kunne gives Dom for de løbende Erstatninger, paastod Appellanten Erstatningen fastsat alene for Ugen 5—12 November f. A. Appellanten paastod sig derhos Sagens Omkostninger tillagt skadesløst hos Appelindstævnte.

Denne procederede til Frifindelse med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Ved Underrettens den 27 Marts d. A. afsagte Dom blev Appelindstævnte frifunden for Appellantens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede.

Her for Retten har Appellanten paastaet den indankede Dom ændret i Overensstemmelse med sin i 1ste Instans nedlagte Paastand, subsidiært saaledes, at Sagens Udfald gøres afhængigt af Partsed, samt paastaet sig Sagens Omkostninger for Overretten tillagt skadesløst, medens Appelindstævnte, skønt lovlige stævnet, ikke har givet Møde her for Retten.

Appelindstævnte har til Støtte for sin Paastand anbragt, at han overfor Appellanten kun er gaaet ind paa at overtage Kørselen i Fællesskab med ham for det Tilfælde, at han (Appelindstævnte) hos Mejeriet kunde opnaa en Betaling herfor af 20 Øre pr. 100 Pund Mælk, og at han, da han ikke kunde opnaa Akkord med Mejeriet om højere Betaling end 19 Øre pr. 100 Pund Mælk, meddelte Appellanten dette og sagde, at de herefter ikke kunde udføre Kørselen i Fællesskab.

Da det ikke ved de af Appellanten førte Vidner mod Appelindstævntes Benægtelse kan anses bevist, at den af ham paastaaede Overenskomst er kommen i Stand mellem Parterne, og der ej heller kan anses tilvejebragt en saadan Formodning herfor, at der vil kunne paalægges Appelindstævnte Benægtelsesed, vil denne Paastand være at tage til Følge, og den indankede Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger billiges, som en Følge heraf være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve.
Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 84. Handelsrejsende, fhv. Assuranceinspektør **Carl Frederik Henning Jørgen Larsen** (Lunn efter Ordre)

contra

hans fraskilte Hustru **Melanie Emma Elisa Larsen**, født **Torst** (Bagger efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Opfyldelsen af et Skilsmissevilkaar.

Frederiksberg Birks ordinære Rets Dom af 2 Marts 1906: Indstævnte, Assuranceinspektør Carl Frederik Henning Jørgen Larsen, bør under en Bøde af 5 Kr. til Frederiksberg Kommunes Kasse for hver Dag, han maatte sidde denne Dom overhørig, foranstalle, at hans og Citantinden, Fru Melanie Emma Elisa Larsen, født Torst, deres Søn, Kaj, senest 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og derefter 1 Gang maanedlig, saalænge Sønnen er under Indstævntes Værgemaal og i dennes Hus, besøger Citantinden. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Jørgensen i Salær hos det Offentlige 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Januar 1907: Hovedappellanten, Assuranceinspektør Carl Frederik Henning Jørgen Larsen af Frederiksberg, bør under en Bøde af 5 Kr. til Frederiksberg Kommunes Kasse for hver Dag, han maatte sidde denne Dom overhørig, foranstalle, at hans og Kontraappellantinden, Fru Melanie Emma Elisa Larsen, født Torst's, Søn, Kaj, senest 16 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og derefter 1 Gang maanedlig besøger Kontraappellantinden. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. Der tillægges Overretssagfører Cortsen i Salær 50 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den i den indankede Dom citerede Passus af Skilsmissebevillingen af 15 Februar 1904 ialtfald ikke kan medføre nogen videregaaende Forpligtelse for Appellanten end den ved Underretsdømmen statuerede, vil denne Dom overensstemmende med den Paastand, hvortil Appellanten for Højesteret har indskrænket sig, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten og for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte, Handelsrejsende, fhv. Assuranceinspektør Carl Frederik Henning Jørgen Larsens fraskilte Hustru, Melanie Emma Elisa Larsen, født Torst, 2 Kroner. I Salarium tillægges der Overretssagfører Cortsen 50 Kroner samt Højesteretssagførerne Lunn og Bagger for Højesteret hver 80 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Bevilling af 15 Februar 1904 blev Ægteskabet mellem Hovedappellanten, Assuranceinspektør Carl Frederik Henning Jørgen Larsen af Frederiksberg, og Kontraappellantinden, Fru Melanie Emma Elisa Larsen, født Torst, hævet bl. a. paa det Vilkaar, at Kontraappellantinden har Ret til mindst 1 Gang maanedlig at modtage Besøg af Ægtefællernes den 18 Februar 1891 fødte Søn, Kaj, som iøvrigt ligeaom i Separationstiden skulde forblive hos Faderen til Opdragelse og Forsørgelse.

Da Kontraappellantinden ikke fik Besøg af Kaj, anlagde hun efter meddelt fri Proces ved Frederiksberg Birks ordinære Ret Sag mod Hovedappellanten og nedlagde Paastand om, at Hovedappellanten under en daglig Mulkt eller andet af Retten bestemt Tvangsmiddel blev tilpligtet at foranstalte, at hun mindst 1 Gang maanedlig fik Besøg af sin fornævnte Søn Kaj, samt at det paalagdes ham at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hendes beskikkede Sagfører. Hovedappellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Ved fornævnte Rets Dom af 2 Marts 1906 blev Hovedappellanten kendt pligtig til under en Bøde af 5 Kroner til Frederiksberg Kommunes Kasse for hver Dag, han maatte sidde Dommen overhørig, at foranstalte, at Sønnen Kaj senest 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og derefter 1 Gang maanedlig, saa længe han var under Faderens Værgemaal og i dennes Hus, besøgte Kontraappellantinden,

medens Sagens Omkostninger ophævedes, og det Kontraappellantindens beskikkede Sagfører tilkommende Salær, 30 Kr., paalagdes det Offentlige at udrede.

Denne Dom er bleven indanket for nærværende Overret af Hovedappellanten, der har gentaget sin for Underretten nedlagte Paastand og paastaar Kontraappellantinden tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for Overretten.

Kontraappellantinden, der har faaet meddelt fri Proces, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretssagfører Cortsen, paastaet, principalt, at Underrettsdommen forandres i Overensstemmelse med hendes Paastand for Underretten, saaledes at den Hovedappellanten paalagte Pligt ikke gøres afhængig af, at Sønnen er under Faderens Værgemaal og opholder sig i hans Hus, subsidiært, at Underrettsdommen stadfæstes. Hun paastaar derhos Hovedappellanten tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den hende for Overretten beskikkede Sagfører.

Hovedappellanten har til Støtte for sin Paastand anført, at der ikke ved det fornævnte Skilsmissevilkaar er paalagt ham nogen positiv Pligt til at sørge for, at Kaj besøger sin Moder, Kontraappellantinden; men da der ved det fastsatte Vilkaar for Forældremagtens Udøvelse er hjemlet Kontraappellantinden en Ret til at faa Besøg af Kaj, maa det paahvile Hovedappellanten, som iøvrigt har Forældremagten over Kaj, at sørge for, at han besøger Kontraappellantinden som ommeldt i Bevillingen, og det uanset, om Kaj opholder sig i hans Hus eller ej.

Som Følge heraf vil Underrettsdommen være at forandre i Overensstemmelse med Kontraappellantindens principale Paastand, medens Dommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger der ikke findes Anledning til at forandre, iøvrigt vil være at stadfæste.

Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos det Kontraappellantindens beskikkede Sagfører tilkommende Salær, der bestemmes til 50 Kr., vil være at udrede af det Offentlige.

Den befalede Sagførelse ved begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 19 November 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 80.

Torsdag den 29 Oktober.

Nr. 299.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Axel Antonius Ipsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, Vold samt Forsøg paa Vold imod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 September 1908: Arrestanten Axel Antonius Ipsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kaas, og Defensor, Overretssagfører Busch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Antonius Ipsen til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Axel Antonius Ipsen, der tiltales for Tyveri, Vold samt Forsøg paa Vold mod Politiet, er født den 3 Oktober 1876 og 6 Gange straffet for Betleri, senest ved Møens Herreds Politirets Dom af 6 Juni 1906 efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, jævnfør Lov 1 April 1905 §§ 8, 2det Stk., og 11, med Tvangsarbejde i 48 Dage.

Endvidere har han i 1906 vedtaget en Bøde af 100 Kr. for Vold og er derhos anset ved Rettens Dom af 13 December 1907 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arbejderske Christine Petersen har edelig forklaret, at Arrestanten, der havde Logi Borgergade Nr. 10, 3dje Sal, den 20 Maj dette Aar

om Aftenen ved 7-Tiden henvendte sig til hende, der bor paa 2den Sal i samme Ejendom, og bad hende om en Gulvklud til at tørre noget Vand op med, som en Kvinde, sammen med hvem Arrestanten havde siddet og drukket, havde spildt paa Trappen, og at Arrestanten, da hun svarede, at hun ingen havde, og henviste ham til Værtinden, blev forbitret herover og uden anden Anledning gav hende et Skub, saa hun faldt om mod Vinduesposten og stødte sin venstre Overarm saaledes, at den i ca. 3 Uger var misfarvet, hvorhos han tilføjede hende nogle overfladiske Rifter paa højre Haand.

Da denne Forklaring er støttet af den af Skrædder Carl Vilhelm Lundgren afgivne edelige Forklaring, idet denne gaar ud paa, at han ved den paagældende Lejlighed kom tilstede paa Trappen, fordi han hørte Spektakel, og da blev Vidne til, at Arrestanten, staaende paa Trappeafsatsen havde grebet fornævnte Vidne med begge Hænder i Brystet og dunkede hende op mod Væggen, medens paa den anden Side Arrestanten under Sagen har vægret sig ved at afgive nogen ordentlig Forklaring, og kun har fremsat dels forbeholdne, dels meningsløse, dels fornærmelige Udtalelser, vil den være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Ved de af fornævnte Vidner i Forbindelse med de af Politibetjentene Nr. 726, Johannessen, og Nr. 630, Munck, afgivne beedigede Forklaringer maa det endvidere anses bevist, at da Betjentene, iførte Uniform, den paagældende Aften, hidkaldte af Christine Petersen, kom tilstede i Ejendommen og gik ind i Arrestantens Stue for at faa hans Navn opgivet, blev denne ude af sig selv af Raseri, greb en lille Petroleumslampe og gjorde Mine til at kaste eller slaa den mod Politibetjent Munck, hvilket imidlertid forhindredes ved, at Politibetjent Johannessen greb fat i Arrestantens Arm.

Arrestanten, der havde logeret hos Kogekone Bertha Andersen i nævnte Ejendom, indfandt sig den følgende Dags Eftermiddag hos hende for at faa Nøglen til det af ham benyttede Værelse udleveret, og han sigtes af hende for ved denne Lejlighed at have frastjaalet hende en til 50 Øre vurderet Portemonnæ med Indhold, ca. 1 Krone, en Huslejekvittering og en Assistenshusseddell paa to for 2 Kroner pantsatte Lagner.

Hun har i saa Henseende nærmere som Vidne forklaret, at hun, skræmmet af Arrestantens truende Holdning, flygtede ind i Lejlighedens inderste Værelse og aflaaede Døren til dette efter sig, at hun, saa snart hun hørte, at Arrestanten var gaaet, gik ud og aflaaede Entrédøren, og at hun da straks savnede Portemonnæen, som ved Arrestantens Tilstedekomst havde ligget frit fremme paa et Bord i hendes forreste Stue.

Arrestanten har benægtet at have begaaet dette Tyveri, men har, efter at Olfine Hansen, Meyers Hustru — hos hvis Mand han har arbejdet som Børstenbinder — inden Retten havde forklaret at have den 21 Maj d. A. set ham i Besiddelse af en Portemonnæ som den savnede, indeholdende bl. a. en Huslejekvittering og en Laaneseddell paa 2 Lagner, erkendt at have været i Besiddelse af Portemonnæen, Huslejekvitteringen og Laaneseddlen, og da han isvrigt angaaende sit Forhold til disse Ting kun har givet dels forbeholdne, dels indbyrdes

modsigende Forklaringer, maa der ved Paadømmelsen gaas ud fra, at han har begaaet dette Tyveri.

Arrestanten, der fra sit 12te Aar har været næsten blind, er under Forhørene optraadt ganske ubehersket og har været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling. Dennes fungerende Overlæge har i en den 26 Juli d. A. afgiven Erklæring bl. a. udtalt, at Arrestanten er et (maaske arveligt disponeret) stærkt degenerativt anlagt Individ, som vel tillige maa betegnes som i en ganske let Grad imbecil, at Degenerationen ganske overvejende har ramt hans emotionelle Liv, navnlig fremtrædende som hans fuldstændig svigtende Evne til at beherske sine let vakte Vredesaffekter og de deraf flydende ganske instinktive Handlinger, og at Arrestanten ialt er et legemligt, aandeligt og socialt forkommet Individ, med et antisocialt Temperament, der bundet saa dybt og uforanderligt i hans medfødte Konstitution, at han efter Overlægens Skøn vilde egne sig bedst til for Fremtiden at afsøndres i en Anstalt for (arbejdsføre) Aandssvage.

Arrestanten findes dog efter alt Foreliggende at maatte betragtes som fuldt tilregnelig, og vil herefter være at anse efter Straffelovens § 100, midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 1, 1ste Stykke, og efter Straffelovens § 228, jævnfør midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder.

Nr. 268. Højesteretssagfører Bagger

contra

Frank Peter Herværk Jönsson, kaldet Jensen
(Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Juli 1908: Tiltalte Frank Peter Herværk Jönsson, kaldet Jensen, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og i Erstatning til Smedesvend Richard Heinrich Alexius Neelmeyer betale 50 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Richter og Busch, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte

Frank Peter Herværk Jönsson, kaldet Jensen, til Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Frank Peter Herværk Jönsson, kaldet Jensen, der er født den 28 Februar 1881 og ikke funden forhen straffet, for Vold og er ved sin egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Da Tiltalte den 29 Maj 1908 ved 8^{3/4}-Tiden om Aftenen sammen med et Par Arbejds-kammerater var tilstede i en herværende Beværtning, kom den ene af disse, Arbejdsmand Richard Graae, tilfældig i Samtale med et andet Selskab, der sad i et tilstødende Værelse. Under denne Samtale, der førtes i al Venskabelighed, gjorde Graae en Bemærkning om, at han arbejdede til »halve Skruerbrækkerpriser« hos Smith & Co. Pludselig traadte Tiltalte til og gjorde en Bemærkning, om hvis Indhold der er nogen Uklarhed, men som efter Graaes Fremstilling gik ud paa, at denne var bleven generet og skældt ud for Skruerbrækker. Skønt Graae dertil svarede — hvad Tiltalte selv dog ikke vil kunne mindes — at der ikke var Nogen, som havde skældt ham ud, slog Tiltalte pludselig Smedesvend Richard Heinrich Alexius Neelmeyer, der hørte til det andet Selskab, en Skalle, som ramte paa venstre Side af Munden. En anden af Selskabet, Smedesvend Christian Hansen, tog nu fat i Tiltalte og holdt ham for at forhindre ham i at gøre sig skyldig i yderligere Voldshandlinger. Medens Hansen holdt Tiltalte, gjorde han, hvad han dog ikke selv vil kunne mindes, Tegn til at slaa Hansen, uden at det dog lykkedes ham.

Tiltalte, der var noget paavirket af Spiritus ved den paagældende Lejlighed, men dog, som det efter det Oplyste maa antages, i en fuldt tilregnelig Tilstand, har forklaret, at han gjorde sig skyldig i Voldshandlingen mod Neelmeyer, hvem han intet ellers kender til, fordi han ved i Graaes Samtale med det andet Selskab at høre Tale om Fagforeningen havde faaet den Tro, at de var komne op at skændes, men har samtidig erkendt, at der, da han traadte hen til de Andre, ikke var noget, der tydede paa Skænderi eller forestaaende Haandgribeligheder mellem dem.

Voldshandlingen medførte nogen Blødning i højre Næsebor og Opsvulmning af begge Læber med blodige Rifter i Slimhinden. Den yderste Fortand i venstre Side blev slaaet ud, og Tandkødet paa dens Plads stærkt kontunderet. De øvrige Fortænder samt første Kindtand i venstre Side blev slaaet løse, og Tandkødet ved dem stærkt kontunderet. Mellemkæbebenet blev derhos slaaet løst, og efter en af en Tandlæge afgiven Erklæring maa det antages, at det næppe mere vil vokse fast og saaledes ikke mere vil kunne tjene til Støtte for de deri siddende 4 Tænder, der som nævnt blev slaaet løse ved Slaget. Overfaldne bliver ialt berøvet Brugen af 4 friske Tænder og af to Stumper, af hvilke sidste han dog kun havde ringe Nytte.

I de første Dage efter Slaget havde Overfaldne ikke saa ringe Smertes. Han havde derhos Vanskeligheder ved Spisningen, som

endnu ikke var ophørte ved hans Møde i Retten den 11 Juni 1908. Han har iøvrigt forklaret, at han altid har haft daarlige Tænder, og at det er hans Agt at anskaffe sig kunstige Tænder, hvad han allerede vil have tænkt paa inden Overfaldet. Han har ikke været arbejdsudygtig efter Overfaldet.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder og efter derom nedlagt Paastand have at udrede i Erstatning til ovennævnte Smedesvend Neelmeyer 50 Kroner.

Nr. 225. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Christen Christensen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 1 April 1905 § 4.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Maj 1908: Arrestantinden Astrid Elisabeth Ellen Christensen og Tiltalte Christen Christensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Arrestantinden i 6 Maaneder og Tiltalte i 3 Maaneder, og hver for sit Vedkommende betale Aktionens Omkostninger samt, En for Begge og Begge for En, Salærerne til Aktor og Defensor, Overretssagfører Cortsen og Prokurator Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Christen Christensens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Christen Christensen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Astrid Elisabeth Ellen Christensen for Overtrædelse af Straffelovens § 181, og Christen Christensen for Overtrædelse af Lov 1 April 1905 § 4.

Arrestantinden er født den 14 Juni 1888. Tiltalte er født den 15 November 1879. Ingen af dem er funden forhen straffet efter Dom.

Ved deres egne Tilstaelser og det iøvrigt Oplyste er Arrestantinden og Tiltalte overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Arrestantinden har i Tiden fra Begyndelsen af Februar d. A. indtil den 20 s. M. øvet Utugt med forskellige Mandspersoner, uagtet hun, der tidligere har været under Lægebehandling for Syfilis, var paa det Rene med, at hun led af smittefarligt Udbrud af nævnte Sygdom.

Tiltalte har i de sidste ca. 3 Maaneder før sin Anholdelse under nærværende Sag den 20 Februar d. A. ladet sig underholde af Arrestantinden, vidende om, at hun drev Utugt som Erhverv.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestantinden og Tiltalte være at anse, Arrestantinden efter Straffelovens § 181 og Tiltalte efter Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 4 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Arrestantinden i 6 Maaneder og Tiltalte i 3 Maaneder.

Fredag den 30 Oktober.

Nr. 126. Overretssagfører **Charles Valdemar Schierbeck**
(Asmussen efter Ordre)

contra

Skattedepartementet (den konstituerede Kammeradvokat),
betræffende Spørgsmaalet om Stemplingen af en Udskrift af en Eksekutionsforretning.

Københavns Gældskommissions Dom af 19 Oktober 1907: Indstævnte, Overretssagfører V. Schierbeck, bør til Citanterne, Skattedepartementet, betale de paastævnte 12 Kr. 53 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 25 Juni 1907, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 20 Januar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil den være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde op-
hæves.

Thi kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Overretssagfører Charles Valdemar Schierbeck, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne Sag paastaa Citanterne, Skattedepartementet, Indstævnte, Overretssagfører V. Schierbeck, dømt til at betale:

- 1) yderligere Stempel af en af Byfogden i København den 19 Oktober 1906 udfærdiget Beskrivelse af en hos Frugthandler Thorvald Møller foretaget Udlægsforretning . . 12 Kr. 20 Ø.
- 2) den Amtsforvalteren for Stempelingen tilkommende Kendelse 33 »

eller ialt 12 Kr. 53 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 25 Juni 1907 og Sagens Omkostninger. Indstævnte paastaar sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Efter Begæring af Indstævnte, Overretssagfører V. Schierbeck, som Sagfører for Kreditforeningen af Grundejere i København og Omegn — der ifølge behørigt stemplet Obligation havde 1ste Prioritets Pant i den Frugthandler Thorvald Møller tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 6 bx af Utterslev — blev der den 12 Oktober 1906 af Byfogden i København dekretet Udlæg i den nævnte Ejendom for det Beløb, Kreditforeningen havde tilgode efter Obligationen, med Renter og Omkostninger, og af denne Udlægsforretning erholdt Indstævnte en den 19 Oktober 1906 dateret Udskrift, som det var hans Agt at benytte som Grundlag for den eventuelle Auktion over Ejendommen.

Denne Udskrift, der ikke var affattet i Aktsform, blev stemplet til Takst 1 Kr., men den 6 April d. A. resolverede Citanterne, at Udskriften i Henhold til Lov 19 Februar 1861, jfr. Lov 21 Marts 1874, yderligere vilde være at stemple til Takst 12 Kr. 20 Øre — hvorefter den i det Hele vilde være stemplet til 2den Klasses Takst — og at det nævnte Beløb tilligemed den Amtsforvalteren for Stempelingen tilkommende Kendelse af 33 Øre vilde være at indbetale paa Københavns Amtsstue. Da Indstævnte imidlertid ikke forment sig pligtig at betale det nævnte Beløb, blev nærværende Sag anlagt.

Til Støtte for sin Paastand har Indstævnte anført, at Stempelovens § 72 maa forstaaes saaledes, at den kun omhandler Aktsbeskrivelser af Eksekutionsforretninger og ikke en simpel Udskrift som den foreliggende. Der ses imidlertid ikke at være nogen Hjemmel til at statuere, at Reglen i § 72 om, at »andre Eksekutionsforretninger« skal

beskrives paa stemplet Papir af 2den Klasse, ikke skulde omfatte saadanne Udskrifter, der vel ikke ere meddelte i Aktsform, men som dog — som den foreliggende — indeholder alt det samme som en Aktsbeskrivelse, og navnlig kan det Modsatte ikke støttes paa Bestemmelsen i § 71 om, at »Udskrifter af Retsprotokoller, som paa Parternes eller Tredjemands Forlangende meddeles ikke i Aktsform« skal stemples til Takst 30 Øre, idet § 72 naturligt forstaas som indeholdende en selvstændig Regel for, hvorledes fuldstændige Beskrivelser af Eksekutionsforretninger skulde stemples, enten disse saa meddeles i Aktsform eller ej. Indstævnte har nu vel gjort gældende, at det vilde stride mod Stempelovens Grundsætninger, se særlig §§ 13 og 16, at statuere, at en Udskrift som den foreliggende skal stemples til 2den Klasses Takst, og han har i saa Henseende anført, at der ikke ved Udlæget er skabt en anden og større Ret for Kreditforeningen end den, denne som Panthaver forinden Udlæget var i Besiddelse af. Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold. Ved Udlæget har Kreditforeningen netop erhvervet en Retsstilling, der er bedre end den, den forinden havde, hvad blandt Andet vil vise sig i Tilfælde af Debitors Konkurs.

I Henhold til Ovenstaaende vil Indstævnte, der ikke iøvrigt har fremsat nogen Indsigelse mod Citanternes Paastand, være at dømme efter denne, dog at Sagens Omkostninger ville være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 306.

Højesteretssagfører Bülow

contra

Heinrich Christian Johannes Clasen (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 August 1908: Arrestanten Lars Christian Johansen og Tiltalte Heinrich Christian Johannes Clasen bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Tiltalte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bentzen, og Defensor, Prokurator Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Clasens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, men Straffetiden findes at kunne nedsættes til 20 Dage.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paa-
anket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden be-
stemmes til tyve Dage. I Salarium for Højesteret be-
taler Tiltalte Heinrich Christian Johannes Clasen til
Højesteretssagførerne Bülow og Liebe 30 Kroner
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Lars
Christian Johansen og Tiltalte Heinrich Christian Johannes Clasen til-
tales for Tyveri.

Tiltalte Clasen, hvis opgivne Alder af 58 Aar er skønnet stem-
mende med hans Udseende, er ikke funden forhen straffet.

Ved Arrestantens og Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Op-
lyste er det bevist, at de den 16 Juni d. A., medens de var Karen
Marie Christensen, Borums forladte Hustru, behjælpelig med at flytte,
have frastjaalet hende en til 6 Kr. vurderet Messingkedel.

Arrestanten og Tiltalte ville herefter være at anse, Arrestanten
efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., og Tiltalte efter dens § 228, jfr.
midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne,
Arrestanten med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Tiltalte med
Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Mandag den 2 November.

Nr. 64. Direktionen for Kreditforeningen af Grundejere
i de danske Østifter (Bülow)

contra

Auktionsdirektøren i København, J. C. F. N. Kyhse (Winther
efter Ordre), Københavns Kommune, Snedkermester Chr. P.
Christensen med Flere (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Berettigelsen af et Vilkaar for Auktion over
fast Ejendom.

Københavns Auktionsrets Kendelse af 18 Maj 1907: Den
i de fremlagte Vilkaars Post 7 b opførte Tilføjelse »Gebyr for en Ud-
skrift af Auktionen og Genpart af Vilkaar til Brug for Østifternes Kre-
ditforening« udgaar.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 12 November 1907 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

Da den i den indankede Kendelse omhandlede Tilføjelse til Post 7 b i Udkastet til Auktionsvilkaarene ikke skønnes at være af en saadan Betydning, at der har været Grund for Auktionsdirektøren til ex officio at skride ind mod samme, vil Kendelsen allerede paa Grund heraf overensstemmende med Appellantens Paastand være at ophæve.

Processens Omkostninger for Højesteret, om hvis Tilkendelse Appellanten ikke har nedlagt Paastand, ville være at hæve.

Thi kendes for Ret:

Den paaankede Auktionsretskendelse ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret hæves. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Winther 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Kendelses Præmisser ere saalydende: Efterat der under det til Forberedelse af Tvangsauktion over Ejendommen Matr.-Nr. 2837 i udenbys Klædebo Kvarter, Frejagade 4, den 7 Maj d. A. afholdte Møde var tilført Protokollen: »Iøvrigt mødte ingen af Pant-haverne, ligesom Rekvisitus ej heller havde givet Møde«, og »Samtlige Mødende erklærede sig enige i det fremlagte Udkast til Auktionsvilkaar«, blev der af Auktionsdirektøren til Protokollen bemærket, at han formente, at der maatte foretages den Ændring i Vilkaarene, at Bestemmelsen i disses Post 7 b »Gebyr for en Udskrift af Auktionen og Genpart af Vilkaar til Brug for Østifternes Kreditforening« udgik som ulovmedholdelig.

Mod Foretagelsen af denne Ændring blev der imidlertid nedlagt Protest af Højesteretssagfører Bülow, der gav Møde for Overretssagfører Edv. Christensen paa Østifternes Kreditforenings, Auktionsrekvi-rentens, Vegne.

Til Støtte for denne sin Protest bemærkede Højesteretssagfører Bülow, at den paagældende Bestemmelse har været indført i samtlige de Auktionsvilkaar, som, siden den nugældende Auktionslov traadte i Kraft, ere blevne vedtagne ved Tvangssalg af Ejendomme, i hvilke Østifternes Kreditforening havde Pant, uden at der var fremkommen nogen Protest mod Bestemmelsen, at der i den til Grund for nærværende Tvangsauktion liggende Kreditforeningsobligation utvivlsomt indeholdes Hjemmel for det omtalte Gebyr i den Passus, der omtaler Kreditforeningens Berettigelse til Dækning af skadesløse Omkostninger og Omfanget af disse, og at Auktionslovens § 27, jfr. § 25, ikke kunde hjemle Auktionsdirektøren Ret til at nægte, at det paagældende

Gebyr blev udredet udenfor Købesummen, for at Kreditforeningen kunde komme i Besiddelse af en Udskrift af Auktionen og Genpart af Vilkaar, der som officielle Dokumenter om, hvad der var passeret under Auktionen, i forskellige Retninger var nødvendige for Kreditforeningen.

I Anledning af det saaledes Anbragte bemærkes, at der tidligst ved Kendelse af 29 August 1894 (overfor Østifternes Kreditforening efter Paastand af Overformynderiet) og senest ved Kendelse af 7 Januar d. A. (overfor Københavns Kreditforening efter Paastand af Auktionsdirektøren) er i lignende Tilfælde af Københavns Auktionsret udtalt, at det omhandlede Gebyr formentlig ikke kunde forlanges af Køberen, at det i Auktionslovens § 27 fordrede »udtrykkeligt Samtykke« ikke har foreligget »fra alle Vedkommende«, idet der foruden til de Mødende ogsaa var udgaaet Tilsigelse til Rekvisitus, Københavns Magistrat og 3dje Prioritetshaver, Grosserer Hermann Ebert, at den fremhævede i Kreditforeningens Obligation indeholdte Passus — der jo er taget i Betragtning ved det for Rekvisitus nedlagte Udlægsdekret — ikke hentyder til en Kreditforeningen udenforstaaende Tredjemand, men kun til den bestemte Laantager, jfr. Udtrykkene »jeg« om Skyldforholdet og »min« om Forpligtelserne, at det omhandlede Gebyr vel maa indordnes under Betegnelsen »usædvanlige Betingelser« i Auktionslovens § 25, og at — hvad der er det med Hensyn til Auktionsrettens Stilling væsenlig bestemmende og i de tidligere Kendelser da ogsaa hævdede Synspunkt — der formentlig ikke i Lovgivningen og specielt ikke i Tvangsauktionsloven af 9 April 1891 findes nogen Hjemmel til at paabyrde Køberen Udgifter til Udskrifter af Auktionsprotokollen til Brug for nogen Panthaver.

Herefter vil der da ikke kunne gives den fremsatte Paastand Medhold, hvorimod det maa fastholdes, at den omspurgte Tilføjelse bør udgaa.

Nr. 305. Højesteretssagfører Winther
 contra
 Hans Olsen (Def. Bagger),
 der tiltales for Brandstiftelse.

Ringsted Herreds Ekstrarets Dom af 4 April 1908: Arrestanten Hans Olsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fængeskost i 60 Dage og betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Svendsen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Kisby, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21. August 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor

og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sally og Bentzen, betaler Tiltalte, Husmand Hans Olsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 282, 1ste Stk., jfr. § 281, 2det Stk., sammenholdt med § 46, med en Straf, der under Hensyn til Straffelovens § 39 findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Hans Olsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tre Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Winther og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Husmand Hans Olsen, der er født den 19 November 1853 og tidligere ved Sorø Birks Ekstrarets Dom af 20 Februar 1896 efter Straffelovens § 281, 2det Stk., er anset med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tiltales under nærværende i 1ste Instans ved Ringsted Herreds Ekstraret behandlede Sag for Brandstiftelse.

Den 29 Januar d. A. mellem Kl. 2 og 3 om Eftermiddagen blev det fra Parcellist Søren Nielsens Ejendom i Egerup bemærket, at det røg ud af Gavlen paa Tiltaltes Hus, der er beliggende i en Afstand af ca. 100 Alen fra Søren Nielsens. Tiltaltes Hustru, der var paa Arbejde hos Søren Nielsen og ca. 20 Minutter forinden var gaaet hjemme fra, gik straks hjem sammen med Søren Nielsen og dennes 17-aarige Søn Herman. Det viste sig her, at der paa Husets Loft umiddelbart op til Skorstenen var anbragt noget Halm, 2 Skilderirammer samt en gammel Straahat, og at der var Ild i Halmen samt i en af Rammerne. Det lykkedes hurtigt Søren Nielsen at faa Ilden slukket med en Spand Vand.

Tiltalte befandt sig i Sovekammeret, liggende i sin Seng, og sov eller — efter Tiltaltes Hustrus Forklaring — lod, som om han sov, men stod straks op, da hans Hustru ruskede i ham. Der lugtede af Petroleum i Lejligheden, der foruden Køkken bestaar af en Dagligstue og det umiddelbart op til denne stødende Sovekammer, og det viste sig, at Kakkellovnen i Dagligstuen var overstænket med Petroleum, hvorhos der var stænket Petroleum paa Loftet i denne Stue, umiddelbart under det Sted, hvor Ilden havde brændt paa Loftet.

Efter Tiltaltes Hustrus beedigede Forklaringer, der støttes af de iøvrigt under Sagen tilvejebragte Oplysninger, var hun den paagældende

Eftermiddag alene hjemme med Tiltalte, indtil Søren Nielsens fornævnte Søn Hermann indfandt sig og for sin Fader forespurgte, om et af Ægtefællernes Børn kunde komme over og hjælpe hans Fader.

Intet af Tiltaltes to Børn var imidlertid hjemme, men da Tiltalte sagde, at hans Hustru kunde gaa over til Søren Nielsen, forlod hun kort efter Hjemmet sammen med eller umiddelbart efter Herman.

Da hun gik hjemme fra, fandtes der i Huset en hel Flaske Petroleum, indkøbt samme Morgen, men da hun kom tilbage, efterat Ildløsen var opstaaet, var der kun ca. $\frac{1}{2}$ Pægl tilbage i Flasken, der henstod i Køkkenet paa samme Hylde, hvor den ved hendes Bortgang var anbragt.

Tiltalte, der under et den 5 Februar d. A. afholdt Forhør har forklaret, at han ikke turde benægte, at han havde stukket Ild paa Huset, men at han, der var beruset, ikke erindrede det, har saavel før som efter dette Forhør bestemt benægtet at have antændt Ilden eller at have stænket Petroleum i Dagligstuen, og han vil ikke kunne erindre, hvad der passerede den paagældende Eftermiddag, før det blev fortalt ham, at der havde været Ild paa Loftet, dog at han med Sikkerhed vil kunne huske, at han ikke havde været oppe paa Loftet.

Tiltalte erindrer imidlertid, at han — hvad der stemmer med det virkelig passerede — efter at Ilden var bleven slukket, gik hen til en Nabo og overgav denne 240 Kr., som han bad ham om at gemme indtil videre.

Det er tildels ved Tiltaltes egen Forklaring oplyst, at Tiltalte den foregaaende Nat havde drukket noget Brændevin, men at han dog om Morgenen var nogenlunde sødru. Da der om Morgenen ingen Brændevin fandtes i Huset, hentede Tiltaltes Datter 3 Pægle Brændevin, og af denne havde Tiltalte ifølge Hustruens Forklaring, da hun gik hjemmefra, drukket ca. 1 Pægl, mens Herman Nielsen har forklaret, at der, da han var hjemme hos Tiltalte for sin Fader, manglede ca. 6 Snapse i den Flaske Brændevin, han saa hos Tiltalte.

Af Tiltaltes Hustrus samt Herman Nielsens Forklaringer fremgaar det, at Tiltalte, da Hustruen gik hjemmefra, vel var noget paavirket af Spiritus, men dog ikke beruset, hvorhos det af de nævnte Vidners samt Søren Nielsens Forklaringer fremgaar, at Tiltalte, da de kom hjem i hans Hus, efterat Ilden var opdaget, ikke var i særlig høj Grad beruset.

Da det efter det Foreliggende maa anses for godtgjort, at Ilden er opstaaet, mens Tiltalte var alene hjemme, og det er uantageligt, at Nogen, uden at Tiltalte havde mærket det, har kunnet stænke Petroleum i Dagligstuen, skønnes det trods Tiltaltes Benægtelse efter Omstændighederne tilstrækkelig bevist, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, og Rigtigheden af dette Resultat bestyrkes derhos ved, at det ved Tiltaltes egen Erkendelse samt ved forskellige beedigede Vidneforklaringer er bleven oplyst, at Tiltalte gentagne Gange har truet med at brænde Huset af, og efter Hustruens Forklaring fremkom han, Natten før Ilden opstod, paany med denne Trusel.

Tiltaltes Hus, paa hvilket der hvilede en Arvefæsteafgift, hvorhos det var behæftet med en Prioritet, stor 700 Kr., var assuredet i Østifternes Brandforsikring for 1850 Kr., men ved en efter Branden foretagen Omvurdering viste det sig, at Huset, der var yderst slet vedligeholdt, var for højt assuredet, og Assurancen nedsattes da med 800 Kr.

Da Tiltalte efter vedkommende Branddirektørs Udsagn, om Huset ved denne Lejlighed var nedbrændt, vilde have erholdt udbetalt det ovennævnte Beløb, 1850 Kr., maa det saaledes anses for godtgjort, at han vilde have haft Fordel af, at Huset brændte, hvilket maa antages at have været Formaalet med Tiltaltes Handling.

Tiltalte havde sit Løøre forsikret i Præstø m. fl. Amters Brandforsikringsforening for 1119 Kr., hvilken Forsikring efter Hustruens Forklaring var meget lav.

Under Sagen er der rejst Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed, og Distriktslægen i Ringsted Lægedistrikt har i en under Sagen fremlagt Erklæring af 20 Februar d. A. udtalt, at Tiltalte, der samme Dag, Branden fandt Sted, blev anholdt og derefter belagt med Arrest, uden Tvivl i Tiden forud for Arrestationen har været i en saadan Tilstand af kronisk og akut Alkoholforgiftning, at han var utilregnelig, og hvad der er sket i dette Tidsrum, som har strakt sig i hvert Fald over Uger, erindrer han delvist uklart, delvist slet ikke.

Efterat Sagen i Henhold til nærværende Rets Kendelse var bleven reassumeret, er der yderligere bleven indhentet 3 af Distriktslægen afgivne Erklæringer, og i Erklæring af 2 Maj d. A. udtaler Distriktslægen paany, at han anser Tiltalte, der lider af kronisk alkoholisk Forvirring, for at være utilregnelig, mens det i Erklæringen af 15 s. M. anføres:

„ . . . Hans Olsen er et af Spiritus fuldstændig ødelagt og forhutlet Individ, som frembyder alle Tegn paa vidt fremskreden kronisk Alkoholisme. I hans af Brændevin ødelagte Hjerne har der udformet sig en siks Idé om hans Kones Utroskab, og naar man bringer Talen hen paa dette Punkt, bliver han straks ophidset.“

Endelig udtales det i Distriktslægens Erklæring af 18 s. M., at Tiltalte lider af kronisk Alkoholisme og deraf betinget Sindssygdом. Justitsministeriets Konsulent i Medicinalsager, hvis Erklæring er bleven indhentet, har udtalt, at han ganske kan henholde sig til den i Distriktslægens ommeldte Erklæring fremsatte Opfattelse, specielt til den i Distriktslægens Erklæring af 18 Maj d. A. givne Beskrivelse af Tiltaltes mentale Tilstand.

Efter alt saaledes Foreliggende findes det vel betænkeligt at statuere, at Tiltalte i Gerningens Øjeblik har været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, men da det paa den anden Side, efter det om Tiltaltes Forhold saavel før som efter Ildspaaættelsen Oplyste, ikke tør antages, at Tiltalte har manglet al Bevidsthed, vil han være at anse efter Straffelovens § 282, 1ste Stk., jfr. § 281, 2det Stk., smh. med § 46, med en Straf, der under Hensyn til Straffelovens § 39 i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13 findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Den indankede Dom, hvorved Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 282, jfr. § 39, samt midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13 er anset med samme Straf, — — — vil som Følge heraf være at stadfæste.

Tirsdag den 3 November.

Nr. 209. Grosserer A. P. Andersen (Henriques)

contra

Handelsgartner M. P. Rasmussen og Mecklenborgske Livsforsikringsbank i Schwerin (Bache),

betræffende Spørgsmaalet om Berettigelsen til at gøre Eksekution i en Livsforsikringspolice.

Københavns Fogedrets Kendelse af 27 Januar 1908: Rekvirentens Begæring om for det æskede Beløb at erholde Udlæg i den fremlagte Police Nr. 40703 med Mecklenborgske Livsforsikrings- og Sparebank i Schwerin vil være at tage til Følge; derimod vil der ikke kunne gives ham Udlæg i den ligeledes fremlagte Police Nr. 11757 med A/S »Hafnia«.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 April 1908: Det omhandlede Udlæg ophæves, forsaavidt angaar den i Mecklenborgske Livsforsikringsbank Nr. 40703 tegnede Police. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Ifølge den brugte Procedure bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Processens Omkostninger for Højesteret.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer A. P. Andersen, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under en af Byfogden i København efter Rekvisition af Appelindstævnte, Grosserer A. P. Andersen, i Henhold til et den 8 Januar d. A. inden Københavns Amts Forligskommission ratihaberet Forlig hos Appellanten, Handelsgartner M. P. Rasmussen, den 15 Januar d. A. paabegyndt Eksekutionsforretning til Dækning af en Fordring med Hovedstol og Omkostninger, stor 379 Kr. 69 Øre, paastod Appelindstævnte Udlæg foretaget bl. a. i en af Rasmussen i den appellerende Mecklenborgske Livsforsikringsbank den 1 April 1898 tegnet Police Nr. 40703, stor 1000 Kr., hvad Rasmussen protesterede imod under Hensyn dels til,

at Policen var tegnet til Fordel for hans Hustru og en Tredjemand, dels i Almindelighed til Policens Beskaffenhed.

Ved Byfogdens Kendelse af 27 Januar 1908 blev der givet Appelindstævntes ovennævnte Paastand Medhold, medens hans Begæring om Udlæg i en anden i et andet Selskab tegnet Police ikke fik Medhold, og i Overensstemmelse hermed blev der den 28 s. M. dekretet Udlæg bl. a. i nævnte Police (Nr. 40703).

Under Indankning hertil af den nævnte Udlægsforretning have Appellanterne paastaaet den afsagte Kendelse og det gjorte Udlæg forandret saaledes, at Udlæget i den ommeldte Police ophæves.

Appelindstævnte procederer til Udlægsforretningens Stadfæstelse, og begge Parter have paastaaet sig tillagte Sagens Omkostninger for Overretten.

Appellanterne have oplyst — hvilken Oplysning ikke forelaa for Fogedretten — at den appellerende Forsikringsbank under 4 August 1906 har faaet behørig Tilladelse til at drive Livsforsikringsvirksomhed her i Landet, og de have hævdet, at Policen herefter ifølge L. Nr. 72 af 29 Marts 1904 § 51, Stk. 2, er fritagen for enhver Retsforfølgning.

Appelindstævnte har derimod forment, at den nævnte Lovbestemmelse, der kun siger, at de i tilladte udenlandske Selskaber forsikrede Summer ere fritagne for enhver Retsforfølgning, ikke er til Hinder for, at Kreditorer paa et Tidspunkt, hvor der endnu ikke er nogen Pligt for Selskabet til at udbetale Forsikringssummen, og hvor denne altsaa ikke kan siges at være kommen til Eksistens, ved Retsforfølgning i Policen kunne søge at udnytte den Værdi, som Policen har i det givne Øjeblik.

Der maa gives Appellanterne Medhold i deres Fortolkning af den nævnte Lovbestemmelse, idet den af Appelindstævnte hævdede snevrere Forstaaelse hverken skønnes at stemme med Lovens Udtryk eller Formaålet med Lovbestemmelsen, og da der heller ikke kan gives Appelindstævnte Medhold i, hvad han yderligere har anført, nemlig at den paagældende Lovbestemmelse ikke kan finde Anvendelse paa Forsikringer, der, som den heromhandlede, ere tegnede, før det appellerende Forsikringselskab fik Anerkendelse her i Landet, vil Appellanternes Paastand være at tage til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger her for Retten ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Færdig fra Trykkeriet den 26 November 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Nums Frænkelt) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 81.

Onsdag den 4 November.

Nr. 311.

Advokat Hindenburg

contra

Maria Thulin (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri samt for Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Ringsted Købstads Ekstrarets Dom af 25 Juli 1908: Arrestantinden Maria Thulin bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 $\frac{1}{2}$ Aar og efter udstaaet Straf udbringes af Riget. Saa bør hun og betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kisbye, 20 Kr., og Salær til Defensor, Sagfører Svendsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 September 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salærer for Overretten til Overretssagførerne Paludan og Cortsen betaler Arrestantinden Maria Thulin 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Maria Thulin til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Købstads Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Maria Thulin aktioneret for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 16.

Arrestantinden er født den 5 November 1876 i Sverrig og tidligere anset, blandt Andet ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 15 Februar

1901 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Slagelse Købstads Ekstrarets Dom af 22 Oktober 1906 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, og § 16, 2det Stykke, jfr. § 62, med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, og senest ved Højesterets Dom af 7 November 1907 efter Straffelovens § 16, 2det Stykke, med 4 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost, hvorhos hun i Medfør af samme Lovbestemmelse dømtes til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

I. Efter udstaaet Straf blev Arrestantinden den 12 Marts d. A. til Odense Købstads Politiprotokol udvist af Riget samt advaret om Virkningen af, at hun i Strid med Udvisningsdekretet paany indfandt sig her. Den 14 s. M. sendtes hun til Malmø, men allerede to Dage efter vendte hun efter sin egen Tilstaaelse tilbage til København og har siden med kortere Afbrydelser, indtil sin Anholdelse under nærværende Sag, den 4 April dette Aar, opholdt sig forskellige Steder i Landet.

II. Lørdag den 4 April d. A. anmeldte Skræddermester J. Chr. Jensen i Sorø, at der i Ugens Løb var fra en uafaaet Kiste paa Ejendommens Loft, hvortil der var uhindret Adgang, stjaalet 4 Stykker Lagener, hvoraf 2 var mærkede K. J. Ved sin Anholdelse fandtes Arrestantinden i Besiddelse af to Lagener, der var mærkede som anført, og af nogle Laanesedler, deriblandt en, ifølge hvilken der var pantsat i Slagelse to Lagener.

Efterat Arrestantinden i to Forhør havde tilstaaet, den 31 Marts d. A. at have stjaalet disse fire Lagener et Sted i Sorø, blev de, der i Ekstrareten ere vurderede til 5 Kr. Parret, udleverede til Bestjaalne, Jensen, som samtidig genkendte dem som sig tilhørende og frakomne ham mod hans Vidende og Villie, ligesom saavel Jensen som Jensens Hustru i et tidligere Forhør havde edelig afgivet en lignende Forklaring med Hensyn til de da i Retten tilstedeværende to Lagener.

I et senere Forhør har Arrestantinden vel udsagt ikke at kunne mindes at have afgivet Tilstaaelse om dette Tyveri, men til denne Forklaring vil der, da Rigtigheden af Arrestantindens Tilstaaelse, der er afgivet i to Forhør, er bestyrket af det isvrigt Oplyste, derunder at hun ikke har kunnet give en fyldestgørende Forklaring af, hvorledes hun er kommen i Besiddelse af de med K. J. mærkede Koster, og at hun ved edelige Vidneforklaringer tildels i Forbindelse med egen Tilstaaelse er overbevist om at være ved andre Lejligheder, nemlig den 1 og 2 April d. A., antruffen paa andre Loftskamre i Sorø under Forhold, der stærkt tydede paa, at hun kom der i tyvagtig Hensigt, ikke kunne tages Hensyn.

III. Urmagerlærling Aage Møller har edelig forklaret, at han den 26 Marts d. A. om Eftermiddagen ved 3-Tiden saa en ham ubekendt, ca. 25 Aar gl. Kvinde færdes i Pulterkammeret til Højskolehjemmet i Køge, og da han fandt det mistænkeligt, uderrettede han straks Ejeren, Frk. Sørensen, derom. Ved det uopholdelig foretagne Eftersyn af Pulterkammeret, der havde henstaaet uafaaet og havde Adgang baade fra Hoved- og Køkkentrappen, savnedes et Frk. Sørensen tilhørende Sommeroverstykke, som havde hængt i et uafaaet Skab og havde været tilset Dagen i Forvejen, samt en blaa ulden Kjole og et

Par Støvler tilhørende Frk. Fuglsang, der boede paa Højskolehjemmet, hvilke Effekter havde beroet i 2 Æsker ovenpaa et Skab og sidst havde været tilset nogle Dage iforvejen.

Endvidere savnede Frk. Fuglsang Dagen efter et hvidt Bluseliv med rødt Broderi, der havde beroet sammen med Kjolen. Da Arrestantinden anholdtes, fandtes hun i Besiddelse af en Laaneseddel, hvorefter der i København var pantsat en Damekjole, og hun fandtes derhos i Besiddelse af et Bluseliv som det foran beskrevne. Begge disse Genstande har hun angivet at være hendes lovlige Ejendom, uden at hun dog har kunnet oplyse deres Oprindelse.

Frk. Fuglsang har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Kjolen og Livet. Hendes Moder, Skomager Fuglsangs Hustru, har edelig bevidnet, at disse Koster tilhører hendes Datter, og de af hendes Fader og Frk. Sørensen afgivne Vidneforklaringer, der dog ikke ere beedigede, og det iøvrigt Oplyste bestyrker afgørende dette. Af fornævnte Koster er Kjolens Værdi til en Rapport angiven til 40 Kr., og Bluselivet i Ekstrarettan vurderet til 2 Kr.

Ved sin Anholdelse fandtes Arrestantinden endelig i Besiddelse af en Laaneseddel, i Medfør af hvilken der i København var pantsat en graa Nederdel, med Hensyn til hvilken Nederdel Arrestantinden ikke har godtgjort nogen Hjemmel.

Karen Marie Jensen har edelig forklaret, at Nederdelen er hende frakommen imod hendes Vidende og Villie sidst i Marts eller noget tidligere fra et uafaaet Skab paa Loftet i Hotel »Alliance« i Køge, til hvilket Loft der var ubindret Adgang, ligesom Hotelejer Andersens Hustru, hos hvem Karen Marie Jensen tjente, og Ingeborg Bering, der har syet Nederdelen, have edelig bevidnet, at Nederdelen tilhører Karen Marie Jensen. Nederdelens Værdi er i en Rapport ansat til 14 Kr.

Ved det saaledes oplyste og under Hensyn til, at Urmagerlærling Møller har forment i Arrestantinden at kunne genkende den af ham omfinklearede Kvinde, om han end ikke har turdet bekræfte dette med Ed, at Arrestantinden i det Hele har afgivet vaktlende og ubestemte Erklæring om, hvorvidt hun overhovedet nogensinde har været i Køge og om sit Forhold til disse Tyverier, idet hun snart helt har benægtet at have foretaget disse, snart ikke villet benægte det, snart ikke villet kunne erindre det, og at hun tidligere har været straffet for Tyveri fra Lofter og Kvistkamre, findes der at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestantinden for Tyveri med Hensyn til Kjolen, Bluselivet og Nederdelen, hvorimod der ikke findes tilvejebragt aldeles tilstrækkeligt Bevis til imod hendes Benægtelse at anse hende overbevist om ogsaa at have stjaalet de andre fra Højskolehjemmet savnede Ting, saalidt som der under Forhøret er oplyst noget af Betydning til overfor hendes Benægtelse at dømme hende for andre mod hende rejste Sigtelser for Tyverier, der ere begaaede i Hotel »Alliance« i Køge, i Ringsted og i Sorø ved omtrent samme Tider, som de foran ommeldte Tyverier ere begaaede.

IV. Under en i Aaret 1907 mod Arrestantinden ved Bogense Købstads Politiret indledet Undersøgelse var Arrestantinden ogsaa sigtet for Tyveri af en Cykle i Sorø. Ved Odense Amts Resolution blev Arrestantinden imidlertid alene aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 16. Det findes nu ikke med Sikkerhed at kunne udledes, at

Sorø Amts paa Forhørsudskriften i nærværende Sag tegnede Aktionsordre tillige har villet aktionere Arrestantinden for hint Tyveri, for hvilket Arrestantinden som bemærket i sin Tid efter den af Odense Amt trufne Afgørelse ikke blev sat under Tiltale, og om hvilket Tyveri der ikke senere er fremkommet yderligere Oplysning.

Der har under Sagen været Spørgsmaal om Arrestantindens Tilregnelighed, og vedkommende Distriktslæge har i en Erklæring af 5 Juni d. A. udtalt, at han anser hende, som under Arrestopholdet frækt og snedigt har forsøgt at simulere forskellige Sygdomme, for at være et moralsk defekt og noget hysterisk Individ, men ikke for sindsygt eller utilregnelig.

For de Arrestantinden saaledes overbeviste Forhold vil hun være at anse efter Straffelovens § 16, 2det Stykke, og § 231, 1ste Stykke, og da den ved Underretsdømmen valgte Straf af 18 Maaneders Forbedringshusarbejde findes passende, og det ligeledes billiges, at Arrestantinden ved Dømmen er dømt til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget — — — vil Dømmen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 309. Højesteretssagfører Bülow

contra

Anders Nilsson, kaldet Holmberg (Def. Møller).

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 September 1908: Tiltalte Anders Nilsson, kaldet Holmberg, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Juul og Overretssagfører Paludan, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Nilsson, kaldet Holmberg, til Højesteretssagførerne Bülow og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Anders Nilsson, kaldet Holmberg, for Overtrædelse af Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk.

Tiltalte, hvis opgivne Alder af 66 Aar er skønnet stemmende med hans Udseende, er ikke funden forhen straffet.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Tiltalte, der ejer Ejendommene Holmensgade Nr. 13 og 15, som tidligere have været offentlige Huse, og som driver Værtshus i disse, har i Løbet af de sidste 7—8 Maaneder, indtil sin Anholdelse under denne Sag den 4 Juli d. A., haft Værelser i de nævnte Ejendomme udlejede til 3 Kvinder, om hvem han vidste, at de havde Bopæl andetsteds i Byen.

Tiltalte har i det foreløbige Forhør den 4 Juli d. A. vedtaget sin ham foreløste Forklaring til den i Anledning af Sigtelsen mod ham optagne Politirapport, hvilken Forklaring gaar ud paa, at han var vidende om, at de paagældende Kvinder kun benyttede de af ham lejede Værelser, for hvilke de betalte 3 Kr. ugentlig, som Aftrædelsesværelser til deri at øve Utugt.

I et den 7 s. M. afholdt Forhør henholdt Tiltalte sig til denne Forklaring med den Ændring, at de Piger, til hvem han udlejede Værelser, sagde, at de havde en Beskæftigelse, men Tiltalte tilføjede, at han selv antog, at de levede af Utugt.

I de senere over ham optagne Forhør har Tiltalte yderligere ændret sin Forklaring derhen, at han først efter, at de 3 Kvinder havde haft Værelserne i nogen Tid, af Andre fik at vide, at de havde Bopæl ude i Byen, og »at han ikke kunde vide, at Kvinderne levede af Utugt, om han end havde nogen Tanke derom«.

Efter samtlige Sagens Oplysninger, derunder de af de paagældende Kvinder afgivne Forklaringer, og hvad der iøvrigt er fremkommet om Forholdene i de paagældende Ejendomme, skønnes det imidlertid uden Betænkelighed at statuere, at Tiltalte, overensstemmende med den af ham oprindelig givne Tilstaaelse, har udlejet de paagældende Værelser ikke til varigt Ophold, men for at give Lejlighed til Utugt, og fuldt paa det Rene med, at de kun vilde blive benyttede hertil.

Tiltalte vil følgelig i Medfør af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., være at anse med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Torsdag den 5 November.

Nr. 24. Sogneraadet for St. Hans—St. Olai Kommune
(Lunn efter Ordre)

contra

Gaardejer Anton Jensen Madsen (Dietrichson efter Ordre),
betreffende Spørgsmaalet om Erstatning for Grund til en Skolesti.

Vennebjerg Herreds ordinære Rets Dom af 9 Januar 1905: Indstævnte, Sogneraadet for St. Hans—St. Olai Kommune ved dets Formand, Gaardejer Hans Østergaard af Høngaard i St. Hans Sogn, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Anton Jensen Madsen af Gjurup, under nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Sagfører Jakobsen, 75 Kr., samt det Stempel, Retsgebyr og Skriversalær, der vilde have været at erlægge, dersom Sagen ikke havde været beneficeret for Indstævntes Vedkommende, udredes af Citanten. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 September 1906: De Indstævnte, Sogneraadet for St. Hans—St. Olai Kommune, bør i Erstatning saavel for Afsavn af den til den ovennævnte Sti afgivne Grund som for Byrder og Ulemper ved Stien til Citanten, Gaardejer Anton Jensen Madsen, betale et af uvillige, dertil af Retten udmeldte Mænd fastsat aarligt Vederlag for Tidsrummet fra den 16 Maj 1901 indtil den 31 Januar 1903 tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der tillægges Sagfører A. Jakobsen i Salær 100 Kr., Dødsboet efter Etatsraad Neckelmann i Salær 25 Kr. og Overretssagfører Sørensen i Salær 100 Kr., hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i denne antagne, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Sogneraadet for St. Hans—St. Olai Kommune, 2 Kroner. Der tillægges Sagfører A. Jakobsen i Salarium 30 Kroner og Højesteretssagførerne Lunn og Dietrichson i Salarium for Højesteret hver 150 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 16 Maj 1901 anlagde de Indstævnte, Sogneraadet for St. Hans—St. Olai Kommune, en Sti over den Citanten, Gaardejer Anton Jensen Madsen af Gjurup, tilhørende Ejendom, Matr.-Nr. 7 a af Gjurup By, St. Hans Sogn,

hvilken Sti, der udgør en Del af en Skolesti, som fra Hjørring—Løkken-Vejen fører til Jonstrup Skole, derefter optoges paa et i November s. A. udfærdiget Gangstiregulativ for bemeldte Kommune. Da Citanten ansaa Stiens Anlæg for uberettiget, samt da de Indstævnte nægtede ham Erstatning for Afsavnet af det paagældende Jordstykke saavel som for Ulemper m. v., indgav han i April Maaned 1902 et Andragende til Hjørring Amtsraad, hvori han anmodede om, at det maatte blive paalagt de Indstævnte at sløjfe Stien og atter overlade ham den udtagne Grund til fri Raadighed eller i alt Fald yde ham Erstatning efter uvillige Mænds Skøn i Medfør af § 4 i Lov af 4 Juli 1850 angaaende Gangstier i offentligt Øjemed, men i sit den 29 August s. A. afholdte Møde vedtog Amtsraadet at udtale, at Stiens Optagelse paa Gangstiregulativet maatte anses berettiget, og at Spørgsmaalet, om der tilkom Citanten Erstatning, henhørte under Domstolenes Afgørelse.

Under nærværende Sag har derpaa Citanten, idet han har anbragt, at den fornævnte Sti, der paa en under Sagen fremlagt Kopi af Matrikulskortet er, foruden at være markeret ved en rød Streg, betegnet med Bogstaverne a—b—c, hvoraf Stykket a—b ses at føre fra en Markvej, der løber Syd for Citantens Ejendom, omtrent lige i Nord tværs over Ejendommen indtil dennes nordre Skel, medens Stykket b—c fører mod Nordøst langsamed bemeldte Skel, er udlagt i Strid med Bestemmelserne i Loven af 4 Juli 1850, samt at dens Tilstedeværelse forvolder ham et betydeligt Tab, i 1ste Instans principalt paastaet de Indstævnte tilpligtede dels under Dagmulkt at sløjfe Stien og overlade ham den udlagte Grund til fri Raadighed, dels at betale ham en Skadeserstatning af 700 Kr. eller efter uvillige Mænds Skøn for Afsavnet af Jorden samt den med Stien forbundne Byrde og Ulempe for Tidsrummet fra den 16 Maj 1901 at regne indtil den Dag, Jordstykket atter overlades ham til fri Raadighed, tilligemed Renter heraf 15 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 31 Januar 1903, indtil Betaling sker, hvorhos han subsidiært har paastaet dem tilpligtede at betale Erstatning i Overensstemmelse med fornævnte Lovparagraf tilligemed Renter af Erstatningsbeløb som meldt.

Ved Underrettsdommen ere de Indstævnte overensstemmende med den af dem derom nedlagte Paastand frifundne for Citantens Tiltale, hvorhos denne er tilpligtet at udrede Processens Omkostninger i 1ste Instans efter Reglerne for beneficerede Sager, og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget de af ham i 1ste Instans nedlagte Paastande.

De Indstævnte have derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for sin principale Paastand har Citanten gjort gældende, at de Indstævnte have manglet Hjemmel i Loven af 4 Juli 1850 til at udlægge Stien, der efter hans Anbringende ikke er nødvendig som nærmeste Vej til vedkommende Skole. Da imidlertid alle Spørgsmaal angaaende Anlæggelsen og Retningen af offentlige Stier, derunder Skolestier, ved § 3 i oftnævnte Lov ere henlagte til Afgørelse af vedkommende Kommunalbestyrelse, saaledes at der for Landets Vedkommende alene kan rekrurreres til Amtsraadet, »ved hvis Afgørelse det har sit Forblivende«, samt da Hjørring Amtsraad som meldt har erklæret

Stiens Optagelse paa Gangstiregulativet for berettiget, findes der at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at de ikke kunne tilpligtes at aflægge Stien og overlade Citanten den til samme udlagte Grund, hvorhos de ej heller kunne tilpligtes at betale den af Citanten principalt indtalte, ikke ved Loven hjemlede, Erstatning.

Hvad dernæst angaar den af Citanten subsidært nedlagte Paastand, er det under Sagen uomtvistet, at der fra gammel Tid har været Færdsel over Citantens Ejendom af Børn, der søgte Jonstrup Skole, men medens de Indstævnte have anført, at denne Færdsel er sket ad en Sti, beliggende i Linien a, b, c, har Citanten gjort gældende, at Færdselen har fundet Sted ad en Sti langs den østre Grænse for hans Ejendom lige i Skellinien og iøvrigt paa saadanne Steder, hvor den til enhver Tid under Hensyn til Ejendommens Benyttelse eller Førets Beskaffenhed faldt bekvæmest, snart paa den ene og snart paa den anden Side af Linien a—b.

Under forskellige til Oplysning i Sagen foranstaltede Vidneførsler er der afgivet Forklaring af et stort Antal Personer, der have erklæret sig bekendte med de stedlige Forhold, men overfor Citantens Benægtelse kan det ikke ved disse Forklaringer anses godtgjort, at der paa det Sted, hvor den under Sagen omhandlede Sti løber, har, forinden denne den 16 Maj 1901 blev udlagt, løbet nogen Sti, der enten var udlagt som Skolesti eller fra Alders Tid upaatalt har været benyttet af Alle og Enhver, og som Følge heraf ville de Indstævnte i Medfør af § 4, 2det Punktum, i den oftnævnte Lov af 4 Juli 1850 være at tilpligte i Erstatning saavel for Afsavn af den til Stien afgivne Grund som for Byrder og Ulemper ved Stien at betale Citanten et af uvillige dertil af Retten udmeldte Mænd fastsat aarligt Vederlag for Tidsrummet fra Stiens Anlæg den 16 Maj 1901 indtil Forligsklagens Dato den 31 Januar 1903 tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dag, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der bliver at tillægge den for de Indstævnte beskikkede Sagfører for Underretten, Sagfører A. Jakobsen i Hjørring, der endvidere har været beskikket som Sagfører for dem under et efter Sagens Indankning for Overretten optaget Tingsvidne, i Salær 100 Kr., Dødsboet efter Etatsraad Neckelmann, der oprindelig har været beskikket for dem for Overretten, i Salær 25 Kr. og den derefter for dem beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 100 Kr., hvilke Beløb blive at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 254. Højesteretssagfører Dietrichson
 contra
Hjalmar Frits Leonard Johan Jacobsen (Def. Liebe),
 der tiltales for Vold imod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 27 Juni 1908: De Tiltalte Hjalmar Frits Leonard Johan Jacobsen og Oluf Nissen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Jacobsen i 40 Dage og Nissen i 20 Dage, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Nissen og Overretssagfører Bentzen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Jacobsens Vedkommende anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hjalmar Frits Leonard Johan Jacobsen til Højesteretssagførerne Dietrichson og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Hjalmar Frits Leonard Johan Jacobsen og Oluf Nissen for Vold mod Politiet, Nissen tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 108, 2det Stk.

Tiltalte Jacobsen er født den 7 August 1887 og har ved nærværende Ret den 6 Februar d. A. for Polituorden vedtaget at erlægge en Rettens Fattigkasse tilfaldende Bøde af 65 Kr.

Tiltalte Nissen er født den 5 Januar 1882 og senest anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 25 November 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Politibetjent Nr. 694, Andreasen, og Inspektionsbetjent Nr. 104, Schrøder, indførte den 8 April d. A. Kl. 9¹/₂ Eftermiddag de Tiltalte til Politistation Nr. 8, idet Andreasen sigtede dem henholdsvis for Vold og Forsøg paa Forhindring af Anholdelse.

Tiltalte Jacobsen har under Sagen erkendt, at han har øvet Vold mod Betjent Andreasen, der var iført Uniform, men erklæret, at han ikke nærmere kan huske, hvorledes det er gaaet til.

Ved de af fornævnte Politibetjent Andreasen, Kusk Carl Lund, Opvarter Axel Silldorff og Inspektionsbetjent Nr. 104, Schrøder, under Sagen afgivne Forklaringer, der for Andreasens og Schrøders Vedkommende ere beedigede, og imod hvis Rigtighed Tiltalte Jacobsen intet har haft at erindre, maa det anses godtgjort, at Tiltalte Jacobsen den

paagældende Aften, efter at Politibetjent Andreassen havde hørt, at en Rude blev slaet i Stykker i Jægersborggade, af Andreassen blev opfordret til som den formentlige Skyldige at gaa med hen til det Sted, hvor Ruden var ituslaet, men nægtede dette, at Andreassen derpaa tog ham i den ene Arm, og at Tiltalte i det samme sparkede Andreassen over venstre Skinneben og med knyttet Haand tildelte ham et Slag i Ansigtet, hvorefter Betjenten kastede Tiltalte til Jorden, at Tiltalte derefter atter rejste sig op, og idet Betjenten holdt ham i Frakkekraven, fulgte modstræbende med til Hjørnet af Stefansgade, men at han efter at være naaet herhen pludselig sparkede Andreassen to Gange over Benene og med den ene Haand greb ham i Halsen, saa at Andreassen paany maatte kaste ham til Jorden, samt at han, efter paany at have rejst sig op, vel fulgte med Andreassen, men dog ikke uden at stritte imod, indtil Inspektionsbetjent Schrøder kom tilstede og transporterede ham videre.

Tiltalte Nissen har forklaret, at han fra sin Lejlighed i Jægersborggade Nr. 46, 5te Sal, hørte, at en Rude blev slaet itu nede paa Gaden og ved at kigge ud af Vinduet saa Tiltalte Jacobsen give sig til at løbe og Andreassen komme efter ham. Han saa, efter at være gaaet ned paa Gaden, yderligere, at Jacobsen øvede Vold mod Betjenten, og at denne to Gange maatte kaste ham til Jorden. Da dette sidste Gang skete, gik Tiltalte Nissen efter sin Forklaring hen til Andreassen og sagde i en høflig Tone til denne: »Undskyld, jeg synes, at det er Synd at slaa ham mere,« men afvistes af Betjenten.

Tiltalte erkender, at han derefter fulgte efter Betjenten og Jacobsen, men nægter, at han trængte sig mellem Jacobsen og Betjenten, at han puffede til Betjenten eller paa anden Maade forulempede denne, hvorimod han vel efter at være bleven opfordret til at følge med paa Stationen søgte at undløbe, men kun, fordi han mente, at han intet havde gjort, der kunde berettige til at anholde ham.

Ved de af oftnævnte Andreassen og Opvarter Valdemar Julius Hansen og Værtshusholder Hans Peter Hansen afgivne, for de to Førstnævntes Vedkommende beedigede Forklaringer maa det imidlertid anses bevist, at Tiltalte Nissen, medens Andreassen ved Hjørnet af Jægersborggade og Stefansgade maatte brydes med Jacobsen, kom tilstede og lagde Haand paa Andreassen, og at Tiltalte derpaa, efter at Andreassen og Jacobsen atter var komne paa Benene, gik imellem dem saaledes, at det var umuligt for Andreassen straks at komme frem.

I Henhold til det Foranførte og med Bemærkning, at efter Sagens Oplysninger Tiltalte Nissen var sødru og Tiltalte Jacobsen om end paavirket af nydte Drikkevarer, som det maa antages i fuldt tilregnelig Tilstand, samt at det ikke er oplyst, at Politibetjent Andreassen har haft Ulemper af det Passerede udover den øjeblikkelige Smerteformelse, ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 100, Tiltalte Nissen tillige efter dens § 108, 2det Stk., jfr. § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Jacobsen i 40 og Nissen i 20 Dage.

Nr. 318. Højesteretssagfører Liebe
 contra
Lars Kristian Madsen (Def. Winther),
 der tiltales for Voldtægt.

Vester Flakkebjerg Herreds Ekstrarets Dom af 19 August 1908: Arrestanten Lars Kristian Madsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, 15 Kr., og til Defensor, Sagfører Hansen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 September 1908: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 5 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Nissen og Overretssagfører Tegner, betaler Arrestanten Lars Kristian Madsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt afløst stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Lars Kristian Madsen til Højesteretssagførerne Liebe og Winther 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Vester Flakkebjerg Herreds Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Lars Kristian Madsen, der er født den 26 Maj 1883, og som ved Andet-Slaugs Herreders Ekstrarets Dom af 30 Juli 1907 for Tyveri og Bedrageri har været anset efter Straffelovens §§ 228 og 229 samt § 253, jfr. § 251, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, for Voldtægt.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Den 17 Juni d. A. om Morgenen indfandt Gaardejer Christoffer Christiansen, hvem Arrestanten da tjente som Fodermester, sig i Følge med denne og en Tjenestekarl hos Husmand Chr. Jensen af Tjæreby for at hente til Dyrskue i Skelskør en ham — Christiansen — tilhørende Tyr, som Arrestanten den foregaaende Dag havde bragt hen til Husmand Jensen.

Da Arrestanten samme Dag paa Tilbagevejen fra Dyrskuets, som det maa antages ved 6-Tiden, uden at være i Følge med Nogen, var

naaet til Chr. Jensens Hus, gik han ind i dette efter sin Forklaring for at faa noget at drikke.

Om det videre passerede har Husmand Jensens Hustru, den 76-aarige Karen Pedersdatter, der efter det Foreliggende maa anses for en sædelig og uberygtet Kvinde, og som da var alene hjemme, edelig forklaret, at Arrestanten efter at være kommen ind til hende i Dagligstuen ad Døren mellem denne og Køkkenet satte sig hen til hende, der sad paa en Puf, og fortalte hende, at Tyren havde faaet 1ste Præmie, og paa hendes Spørgsmaal, om han ikke skulde være med til at trække den hjem, svarede, at hans Husbonds Svoger skulde gøre dette, hvorefter han sagde, at han skulde hilse hende fra hendes Mand, som Arrestanten efter sin Forklaring havde set ved Dyrskuet.

Da hun imidlertid var bleven bange for Arrestanten, der efter hendes Forklaring saa saa skummel ud, gik hun, uden at han hindrede hende deri, ud i Forstuen for at komme ud af Huset, men idet hun fra Forstuen vilde gaa ud ad Yderdøren, kom Arrestanten farende hen imod hende og greb med begge Arme fat om Livet paa hende, idet han sagde, at han vilde »krybe paa« hende.

Hun skreg nu om Hjælp, hvad Arrestanten søgte at hindre hende i ved at holde hende for Munden, og forsøgte at komme fra ham.

Af Arrestanten blev hun nu under stadig Modstand fra sin Side skubbet baglæns ind imod Dagligstuen, og idet hun derved kom til at støde det ene Ben imod Dørtrinnet ind til denne Stue, snublede hun og faldt paa Ryggen ind paa Gulvet i Dagligstuen med Arrestanten over sig, hvorved hendes Ben blev skilt ad, og Arrestanten fik sine Ben mellem hendes.

Det lykkedes ham nu at faa hendes Skørter løftet op og hendes Benklæder trukne ned, uden at hun, der ved Faldet vil være bleven bevidstløs en lille Tid, kan huske Enkelthederne herved, og tiltrods for, at hun gjorde al den Modstand, hun formaadede, at fuldbyrde Samlejet, uden at hun dog mærkede, at Sædafgang fandt Sted, hvad hun først opdagede bagefter ved at finde mandlig Sæd paa Chemise og Benklæder.

Om den Modstand, hun ydede, har hun nærmere forklaret, at det i Begyndelsen lykkedes hende at faa sig bevæget noget bort fra den Plads, hun var faldet paa, men at hun efter nogen Tids Forløb kom til at ligge med Hovedet op imod en Væg, fra hvilken Stilling hun ikke kunde flytte sig, at Arrestanten for det meste holdt fast om hende med begge sine Arme, saa at hun ikke kunde bevæge dem, men at han nogle Gange slap med den ene Haand, og at hun da med den Arm, hun fik fri, søgte at slaa og kradse ham og to Gange greb ham i Struben og klemte til med Fingrene, og at hun vedblev at skrigte til det sidste og bl. a. for at skræmme Arrestanten fremkom med Udtalelser om, at der kom Nogen, hvorimod hun overfor Arrestantens modstaaende Forklaring bestemt har benægtet, at hun tilsidst laa stille og græd, omend det nok er muligt, at hun tilsidst blev saa udmattet, at hun ikke kunde bruge nogen af sine Arme til Forsvar.

Efter at have voldtaget hende, hjalp efter hendes videre Forklaring Arrestanten, der saa, at hun ikke kunde rejse sig op, hende op

at sidde, hvorefter han sagde til hende, at hun skulde tie stille med det Passerede, og bød hende 1 Kr. herfor, og da hun ikke gik ind herpaa, fremkom han med forskellige Udtalelser, saaledes om, at han vilde drukne sig, og at han var saa beruset og ikke vidste, hvad han gjorde, og at han, hvis hun meldte ham, kunde sige, at det var Løgn, da der ikke var Nogen, der havde set det, hvorpaa han tilsidst rakte Haanden ud imod hende, idet han spurgte, om hun vilde lade være med at melde ham, og derefter gik sin Vej.

I den af vedkommende Distriktslæge, der havde undersøgt Karen Pedersdatter, den 20 Juni afgivne Attest udtales, at der, foruden at der forefandtes enkelte Hudrifter uden Betydning, og at nogle Steder var ømme for Tryk, at der ved Indgangen til Moderskeden i det bageste Omfang fandtes en lille overfladisk Rift i Slimhinden og paa den indvendige Side af venstre Skamlæbe en mindre overfladisk Ekskoriation, ligesom der fortil omkring Urinrørsaabningen saas et Par punktuelle Blodudtrædninger, samt at der ved instrumental Undersøgelse af Moderskeden op iind den ydre Livmodermund fandtes en lille Slimklat med indfiltreret Haar, der efter Attesten maatte anses at stamme fra Konens ydre Kønssdele.

Karen Pedersdatter, der havde faaet et ældre Saar paa Anklen revet op under Kampen, maatte holde Sengen i en Uges Tid og klagede endnu ved hendes sidste Møde i Retten den 11 Juni*) d. A. over Ømhed i højre Side af Brystet og Mangel paa fuld Bevægelighed af højre Arm.

Arrestanten gik efter sin Forklaring ind i Huset gennem en Indgangsdør i den østlige Gavl af Huset, hvorfra han først kom ud i den fornævnte Forstue og derefter ind i Dagligstuen, hvor han fik noget Øl at drikke af Karen Pedersdatter, der fortalte ham, at hun var alene hjemme, hvad han ikke vil have vidst, da han gik ind i Huset, ligesom Tanken om at skaffe sig legemlig Omgang med Konen først pludselig opkom i ham, da hun rejste sig op og gik henimod Døren til Forstuen.

Efter først at have spurgt, om han maatte ligge hos hende, hvorved han benyttede Udtrykket, om han maatte »krybe paa« hende, greb han hende om Livet med begge Arme og lagde hende ned paa Ryggen paa Gulvet i Dagligstuen, hvad han vil have gjort lempeligt, uden at han dog tør benægte Rigtigheden af Karen Pedersdatters fornævnte modstaaende Forklaring, og uden at det kostede ham synderlig Anstrengelse, hvorefter han løftede Skærterne op paa hende og fik Benklæderne trukne ned.

Han tog nu sit Løb frem og skilte hendes Ben ad med Hænderne og fik derefter uden Vanskelighed Lemmet ind i hendes Kønssdel, hvor han havde Sædafgang.

Efter hans videre Forklaring skreg og slog Konen — som han ikke vil have holdt fast om hendes Arme, saa at hun ikke kunde bevæge dem, hvorimod Forholdet var det, at hun havde sine Arme liggende paa den øverste Del af hendes Bryst, og at han kun, naar hun tog fat i ham, fjernede hendes Arm eller Haand — i Begyndelsen efter ham og kradsede ham i Ansigtet, men efterat han havde faaet

*) Skal være Juli.

sit Lem ind i hendes Kønssedel, holdt hun op med at skrige og gøre Modstand, og hun laa stille hen og græd.

Arrestanten har imidlertid forklaret, at han var paa det Rene med, at det var imod hendes Villie, at han opnaaede Samleje med hende, og at det nok er muligt, at hun kun af den Grund ophørte med at gøre yderligere Modstand, at hendes Kræfter var udtømte, og heroverfor kan det ikke komme i Betragtning, at Arrestanten ved Slutningen af Forhøret har hævdet, at han ikke troede, at Karen Pedersdatter havde noget imod, at han plejede legemlig Omgang med hende.

Arrestanten har imidlertid endvidere forklaret, at han, der, inden han forlod Skelskør, havde nydt ca. 8—9 halve Bajere og 3—4 Snapse, derved var bleven meget beruset.

Om den Tilstand, han herved var kommen i, har han afgivet vaklende og ubestemt Forklaring, idet han først har udtalt, at han, naar han er beruset, nok ved, hvad han gør, men ikke har samme Herredømme over sig selv, som naar han er sødru, senere, at han ikke var paa det Rene med, om han i Gerningsøjeblikket var saa beruset, at han ikke vidste, hvad han gjorde eller ej; hans seneste Udtalelser herom maatte efter Forhørsdommeren nærmest forstaas saaledes, at han ikke vidste dette.

Karen Pedersdatters Forklaring gaar imidlertid ud paa, at Arrestanten ikke var ret meget beruset, og at hun er fast overbevist om, at han godt vidste, hvad han gjorde, og i samme Retning gaa de Forklaringer, der ere afgivne af Arrestantens Husbonds Svoger og af en Drøng, der traf Arrestanten, efter at han havde forladt Christen Jensens Hus, ca. Kl. 6¹/₂ og af en Mand, som Arrestanten derefter kom op at køre med.

Naar endvidere henses til, at Arrestanten har erkendt at kunne huske at være fremkommen med de af Karen Pedersdatter omforklarede Bemærkninger, da han var kommen ind til hende, om Tyren og endvidere erkendt, at det nok er rigtigt, at han har udtalt sig som af hende forklaret, efter at Samlejet var fuldbyrdet, idet han dog vedblivende, hvad hun har benægtet Rigtigheden af, har forklaret at have bedt hende om Forladelse, kan det ikke antages, at han, der iøvrigt efter Forhøret har gjort Indtryk af at være temmelig svagt begavet, har været utilregnelig i Gerningens Øjeblik.

For sit ovennævnte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 168, 1ste Led, med en Straf, der vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar, medens Arrestanten ved den indankede Dom efter den ovennævnte Straffebestemmelse er anset med lige Straf i 4 Aar.

Med den anførte Forhøjelse af Straffen vil Underrettsdommen — — — herefter være at stadfæste.

Mandag den 9 November.

Nr. 81. Redaktør **Marius Wulff** (Ingen)

contra

Guldsmed **L. P. Willumsen** (Henriques).

Højesterets Dom.

Appellanten, Redaktør **Marius Wulff**, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde tilbestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej til-lades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæ-ring betaler han til Indstævnte, Guldsmed **L. P. Willum-sen**, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 58. Gaardejer **Chr. Hansen** (Nellemann)

contra

Tjenestekarl **Emil Edvard Larsen** (Winther efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om, hvorvidt Indstævnte er bortvist af Appel-lantens Tjeneste.

Fjends-Nørlyng Herreders Politirets Dom af 26 Februar 1907: Naar Indklagede, Gaardejer **Christen Hansen** af Ormedal i Sø-by, inden 4 Uger efter denne Doms Forkyndelse efter lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke den 16 Maj 1906 om Morgenen har udtalt til Klageren, Tjenestekarl **Emil Edvard Larsen** af Staarup, at han godt kunde rejse, da Indklagede ingen Brug havde for ham, bør han i denne Sag for Klagerens Tiltale fri at være, hvorhos Sagens Omkostninger i dette Tilfælde blive at ophæve. Trøster Indklagede sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han til Klageren betale 286 Kr. 96 Øre, med Renter 5 pCt. p. a. af 250 Kr. fra den 25 Maj 1906, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 74 Øre. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 November 1907: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger kan det ikke anses godtgjort, at der ved den i Dommen omhandlede Lejlighed af Appellanten er brugt Udtalelser, der maatte betragtes som en Bortvisning. Derimod findes Indstævnte efter det Foreliggende at have haft Føje til at gaa ud fra, at Appellanten ikke havde noget imod, at han straks fratraadte Tjenesten. Som Følge heraf vil der, som af Appellanten erkendt for Højesteret, tilkomme Indstævnte Løn for de 15 Dage, han har tjent Appellanten, hvilken Løn af Parterne er opgjort til 20 Kroner 40 Øre, med Renter heraf som paastaet, medens Appellanten iøvrigt vil være at finde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Gaardejer Chr. Hansen, bør til Indstævnte, Tjenestekarl Emil Edvard Larsen, betale 20 Kroner 40 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 25 Maj 1906, til Betaling sker, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges der Sagfører Aggerholm 10 Kroner og Højesterets-sagfører Winther for Højesteret 80 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet Indstævnte, Tjenestekarl Emil Edvard Larsen af Ollerup Højskole, der var fæstet til at tjene Citanten, Gaardejer Chr. Hansen, tidligere af Ormedal nu af Velds, for Tidsrummet fra den 1 Maj 1906 til den 1 November s. A. for en Løn af 250 Kr., har anbragt, at han den 16 Maj f. A. uden lovlig Grund blev bortvist af Tjenesten, har han under nærværende Sag i 1ste Instans ved en Politiret paastaet Citanten

Færdig fra Trykkeriet den 3 December 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbennavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 82.

Mandag den 9 November.

tilpligtet at betale ham Lønnen for den vedtagne Tjenestetid 250 Kr. tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Politiretsindkaldelsens Dato den 25 Maj 1906, indtil Betaling sker, samt Kostpenge i 8 Uger à 66 Øre pr. Dag. Ved Politiretsdommen er Citanten — der principalt havde paastaæet sig pure frifunden, subsidiært frifunden mod at betale Løn til Fratrædelsesdagen — frifunden for Indstævntes Tiltale, saafremt han inden Retten med sin Ed bekræfter, at han den 16 Maj 1906 om Morgenens ikke har udtalt til Indstævnte, at han godt kunde rejse, da Citanten ingen Brug havde for ham, hvorhos Sagens Omkostninger for Politiretten i saa Fald ere ophævede, hvorimod han, forsaavidt Eden ikke aflægges, er tilpligtet at betale Indstævnte 286 Kr. 96 Øre tilligemed Renter 5 pCt. p. a. af 250 Kr. fra Politiretsklagens Dato den 25 Maj 1906, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger for Politiretten med 74 Øre. Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande. Indstævnte har derimod procederet til Politiretsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for sine Paastande har Citanten anbragt, at han ikke har bortvist Indstævnte, men at denne ulovlig er bortgaaet af Tjenesten, hvorhos han har gjort gældende, at selv om det maatte statueres, at han har bortvist Indstævnte, har han været berettiget dertil, da Indstævnte flere Gange og sidste Gang, Aftenen før han forlod Tjenesten, har nægtet Citanten Lydighed, hvortil kommer, at han 3 Gange uden Tilladelse har forladt Gaarden for at tage paa Besøg.

Det fremgaar af Proceduren og Sagens Oplysninger, at der den 15 Maj f. A. om Aftenen, som det maa antages efter Kl. 7, da Indstævnte og en anden hos Citanten tjenende Karl, Møller Christensen, var beskæftigede med efter Citantens Ordre at læsse og indkøre Halm, opstod et Skænderi mellem Citanten og Indstævnte, under hvilket Indstævnte efter den af fornævnte Møller Christensen som Vidne afgivne Forklaring besværede sig over den sene Arbejdstid uden dog at nægte at udføre Arbejdet, medens Citanten, der efter Vidnets Formening ønskede Arbejdet udført den paagældende Aften, fordi det var Tordenvejr og regnede, erklærede, at han nok selv skulde bestemme Arbejdstiden og tilføjede, at Indstævnte godt kunde faa noget paa sin Mund. I sit sidste Tilsvar for Politiretten har Citanten derhos anbragt, uden at dette er specielt modsagt af Indstævnte, at denne under det opstaaede Skænderi erklærede, at han godt kunde rejse straks, men at

Citanten hertil svarede, at Indstævnte kunde blive til næste Dag, da det lynede og fornedede og Natten stod for. Efter hvad Vidnet Christensen fremdeles har forklaret, uden at dette kan anses for tilstrækkelig benægtet af Citanten, kom Indstævnte den næste Dags Morgen, efter at han først havde skaaret nogen Hakkelse, hen til Citanten, der sammen med Vidnet var ifærd med at læske Kalk, og spurgte om, hvad han skulde bestille; hertil svarede Citanten da efter Vidnets yderligere Forklaring, at Indstævnte kunde godt rejse, han havde ingen Brug for ham, hvorefter Indstævnte straks forlod Gaarden. Endelig har Vidnet forklaret, at Indstævnte 3 Søndag Eftermiddage har forladt Gaarden paa Cykle uden at spørge om Tilladelse.

Selv om der nu uanset Indstævntes Benægtelse kunde gaas ud fra, at Indstævnte 3 Søndag Eftermiddage uden forud indhentet Tilladelse har forladt Gaarden, findes det dog ikke at kunne statueres, at han, mod hvis Benægtelse Citanten intet har oplyst om, at han overfor Indstævnte har paataalt nogen af disse Fraværelser, herved har gjort sig skyldig i en saadan Skødesløshed i sine Pligters Opfyldelse, at en Bortvisning vilde hjemles ved Tyendelovens § 41 Nr. 5, ligesaa lidt som Indstævnte ved sit Forhold den 15 Maj forrige Aar om Aftenen kan anses at have gjort sig skyldig i en saadan Nægtelse af Lydighed, at en Afskedigelse i Medfør af samme Lovbestemmelse kunde være berettiget. Under Hensyn til, at Indstævnte som foranført den 16 Maj forrige Aar om Morgenen af egen Drift begyndte at arbejde og derefter spurgte, hvad han videre skulde bestille, kan der ej heller tages noget Hensyn til, hvad Citanten yderligere har villet gøre gældende, at Citantens af Vidnet omforklarede Ytring til Indstævnte den nævnte Morgen — hvilken han iøvrigt har benægtet at være fremkommen med — kun har været at forstaa som en Indvilligelse fra Citantens Side i, at Tyendeforholdet straks ophørte, saaledes at Tjenesteforholdet, idet Indstævnte derefter uden nogen Indsigelse forlod Gaarden, maatte betragtes som ophævet ved Overenskomst.

Efter det saaledes Foreliggende, og da den foran refererede Udtalelse af Citanten efter de Omstændigheder, hvorunder den er fremkommen, maa anses som en Bortvisning, maa det billiges, at Sagens Udfald ved Politiretsdommen er gjort afhængig af Citantens Ed, og bemeldte Dom vil derfor overensstemmende med Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Tirsdag den 10 November.

Nr. 307. Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Johannes Marinus Jensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hvetbo Herreds Ekstrarets Dom af 24 Juni 1908: Tiltalte Niels Johannes Marinus Jensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder samt udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Schmidt, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Jacobsen, 10 Kr., og i Erstatning til Jens Chr. Pedersen af Faarup Klit 25 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 August 1908: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Johannes Marinus Jensen til Højesteretssagførerne Lunn og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Niels Johannes Marinus Jensen, der er født i Aaret 1886, og som, foruden at han, som det maa antages, den 10 Juli f. A. i Hvetbo Herreds Politiret har vedtaget en Bøde af 10 Kr. for »Optøjer«, ved samme Herreds Ekstrarets Dom af 17 Januar d. A. har været anset efter Straffelovens § 200 med simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos der under samme Dato til Retsprotokollen er for et Tidsrum af 2 Aar meddelt ham Paalæg i Overensstemmelse med midlertidig Lov af 1 April 1905 § 6, 1ste Stk., er under nærværende Sag sat under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse samt Overtrædelse af Paalæg.

Ifølge Sagens Oplysninger indfandt Daglejer Jens Kristian Pedersen af Faarup Klit sig den 31 Maj d. A. ved Middagstid paa Tiltaltes

Bopæl i Blokhuis, og efterat han i Forening med Tiltalte og dennes Broder, Arbejdskarl Hans Kristian Jensen, sammesteds havde nydt en halv Flaske Solbærrøm, begav de sig alle tre hen til »Signalhøjen«, hvor de i Forening yderligere nød 4 Flasker »Gammelvin« og derved blev berusede.

Efter at Tiltalte og Pedersen derpaa havde prøvet Kræfter — efter Tiltaltes Udsagn i »Venskabelighed« — gik Tiltalte om bag et paa Højen værende Signalhus, hvorefter Pedersen indledede en Brydekamp med Tiltaltes ovennævnte Broder, og det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter sin Forklaring, da han kunde høre sin Broder og Pedersen brydes og skændes, blev »gal lige med det samme«, sprang om til dem og greb en af de tømte Flasker, med hvilken han, som han har udsagt, for at redde Broderen tilføjede Pedersen et Slag oven i Hovedet, der var ubedækket. Ved Slaget splintredes Flasken, og der tilføjedes Pedersen paa højre Side af Hovedet i dettes behaaede Del tvende Saar, af hvilke det ene ifølge en af vedkommende Distriktslæge, der samme Dag undersøgte Pedersen, afgiven Erklæring var 3 Centimeter langt og befandt sig paa Overgangen mellem Isse og Tinding, medens det andet ifølge Attesten havde en Længde af 1 Centimeter og fandtes paa Overgangen mellem Baghoved og Isse. I Attesten udtaltes derhos, at begge Saar var af overfladisk Udseende, og at de maatte antages, hvis ikke uforudsete Komplikationer indtraadte, at ville helbredes uden varig Mên.

I en under 6 Juni d. A. afgiven Erklæring har Distriktslægen yderligere udtalt, at det mindste Saar da var fuldstændig helet og ikke frembød nogen Ømhed for Tryk, hvorimod det andet Saar endnu frembød saadan Ømhed, der dog ventelig snart vilde tabe sig, men iøvrigt var af naturligt Udseende og i god Heling.

Pedersen har nedlagt Paastand om, at der for Svie og Smerte samt for Udgifter til Lægehjælp tilkendes ham en Erstatning af 25 Kr. hos Tiltalte, og denne Paastand, imod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

Tiltalte har endvidere erkendt, hvad der bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, at han ved den ovenomhandlede Lejlighed har været beruset i en saadan Grad, at han maa anses at have overtraadt det ovennævnte ham den 17 Januar d. A. meddelte Paalæg.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold er Tiltalte, om hvem der efter det Foreliggende ikke er Feje til at antage, at han paa Grund af Beruselse ikke har været fuldt tilregnelig, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 og midlertidig Lov af 1 April 1905 § 6, 2det Stk., med en Straf, der findes efter Sagens Omstændigheder passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 321.

Højesteretssagfører Rée

contra

Peder Ludvig Simonsen (Def. Lunn),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Sorø Birks Ekstrarets Dom af 25 Juli 1908: Tiltalte Peder Ludvig Simonsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder og i Erstatning til Tømmerlærling Alfred Christian Dahl af Sorø betale 65 Kr. Saa bør Tiltalte og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Deichmann og Sagfører Rasmussen, med 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 September 1908: Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Maaneder. I Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Bentzen og M. Carlsen, betaler Tiltalte Peder Ludvig Simonsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte førte Slaget med flad Haand, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peder Ludvig Simonsen til Højesteretssagførerne Rée og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Peder Ludvig Simonsen — der er født den 21 Marts 1887, og som i 1903 og 1907 for voldelig Færd har inden Sorø Købstads Politiret vedtaget Bøder paa henholdsvis 20 og 30 Kroner, men som ikke er fundet forhen straffet efter Dom — for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han Søndag den 31 Maj d. A. om Aftenen, da han i Filosofgangen ved Sorø saa den 17-aarige Tømmerlærling Alfred Christian Dahl spadserere med en Tjenestepige, med hvem Tiltalte tidligere et Par Gange havde spadseret, i Jalousi herover, men uden at Dahl gav ham

nogensomhelst Anledning til hans Adfærd, henvendte sig til denne og forlangte, at han skulde »skrubbe af«, og, uden at afvente Svar fra Dahls Side, bibragte ham et kraftigt Slag paa højre Side af Hovedet.

Slaget, efter hvilket Dahl tog Flugten, medførte en Ruptur af Dahls højre Trommehinde i Forbindelse med stærke Smerter, Udflod fra Øregangen og i den første Tid fuldstændig Døvhed paa det paa-gældende Øre. Smerten fortog sig i Løbet af 9 Dage, og Hørelsen bedredes noget, men endnu den 16 Juni var Udflodet uforandret, og Hørelsen i betydelig Grad nedsat.

Ifølge en efter den indankede Doms Afsigelse ved Overrettens Foranstaltning indhentet Lægeattest af 31 f. M., er Tilstanden i det Væsenlige uforandret uden Udsigt til Bedring.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte i 1ste Instans efter midlertidig Lov om Ændringer i Straffelovgivningen af 1 April 1906 § 1, 2det Stk., anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder og, efter derom nedlagt Paastand af Dahl, tilpligtet at betale ham for Udgiften til Læge og i Godtgørelse for Lidelse og Ulempe, henholdsvis 15 og 50 Kr.

Denne Afgørelse tiltrædes, idet dog Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Maaneder. Da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil Dommen med denne Forandring iøvrigt være at stadfæste.

Onsdag den 11 November.

Nr. 288. **Højesteretssagfører Rée**
 contra
Anna Charlotte Kristine Hansen (Def. Halkier),
 der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Juli 1908: Tiltalte Anna Charlotte Kristine Hansen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Høje-

steretssagfører Rée og Advokat Halkier hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Anna Charlotte Kristine Hansen, der er født den 1 Juli 1885, og som foruden tidligere at være straffet for Overtrædelse af den nu ophævede Bestemmelse i Straffelovens § 180, jfr. Lov af 10 April 1874 § 4, er anset ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 17 August 1907 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 1 og Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, dels efter Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2, 2det Stykke, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned, tiltales for Overtrædelse af Polititilhold.

Efter forud givet Advarsel er der senest den 15 November f. A. til Københavns Politis 3dje Afdelings Tilholds- og Meldingsprotokol givet Tiltalte Tilhold om at søge lovligt Erhverv.

Ifølge hendes Forklaring, der er bestyrket ved det i Sagen iøvrigt oplyste, og som derfor vil være at lægge til Grund ved Sagens Afgørelse, har hun fra den Tid, Tilholdet blev givet hende, og indtil nogle faa Dage før hendes Anholdelse under Sagen den 13 forrige Maaned, haft sit Ophold hos en Familie her i Byen, hvor hun foruden med lidt Husgerning var beskæftiget med at lappe og stoppe Familiens Tøj. Som Vederlag havde hun foruden Kost og Logi en maanedlig Løn af 12 Kr.

Ifølge hendes Forklaring var hendes Stilling i Huset nærmest som en Datters, og Forholdet kunde fra begge Sider hæves uden Varsel. Hun kunde i det Væsenlige komme og gaa, naar hun vilde, hun skulde kun være hjemme om Middagen, naar Familiens Medlemmer kom hjem, for at sætte Mad paa Bordet og lave Kaffe til dem. Iøvrigt var hendes væsentlige Beskæftigelse, som nævnt, at lappe og stoppe.

Da Tiltalte ved sin Beskæftigelse hos den paagældende Familie maa anses at have tjent det til sit Underhold fornødne, og da det i Henseende til Spørgsmaalet om, hvorvidt hun har paadraget sig Strafansvar efter Lovgivningen om Løsgængereri, maa blive uden Betydning, at hun, som af hende indrømmet, har suppleret denne sin Indtægt ved at drive Erhverv ved Utugt, kan Tiltalte ikke anses at have overtraadt det ommeldte Tilhold, og hun vil som Følge heraf være at frifinde.

Torsdag den 12 November.

Nr. 29. Fisker **Martin Frederik Klug** (Bülow efter Ordre)

contra

Fiskerne **Hans Lauritz Larsen**, **Peter Christian Andersen** og **Thorvald Larsen** (Møller efter Ordre) og **Amtmanden over Frederiksborg Amt** paa det Offentliges Vegne (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Udstrækningen af de Indstævntes Fiske-
ret paa et dem tilhørende Fiskestade.

Kronborg østre Birks Politirets Dom af 26 Marts 1904: Tiltalte, Fisker Martin Frederik Klug af Humlebæk, bør til Statskassen bøde 20 Kr. Saa udreder han og i Erstatning til Ejerne af Tornebuskestadet i Øresund, Fisker Hans Lauritz Larsen af Humlebæk 146 Kr. 25 Øre, Fisker Peter Christian Andersen, sammesteds, 146 Kr. 25 Øre og Fisker Thorvald Larsen, sammesteds, 292 Kr. 50 Øre. Endelig betaler han og Sagens Omkostninger, forsaavidt disse maatte falde det Offentlige til Laast. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1907: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Leth i Salær 150 Kr. og i Godtgørelse for Udlæg 85 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 19 Marts d. A. er Højesteret be-
myndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at
dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at der som i den indankede Dom anført
under Sagen alene er Spørgsmaal om Retten til at fiske med
Ruser paa det vedkommende Fiskestade, vil Dommen i Henhold
til de i samme anførte Grunde efter de Indstævntes Paastand være
at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde op-
hæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Processens Omkostninger for
Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Ap-
pellanten, Fisker Martin Frederik Klug, 2 Kroner.

I Salarium for Højesteret tillægges der Højesterets sagførerne Bülow og Møller hver 200 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kronborg østre Birks Politirets Dom af 26 Marts 1904 i nærværende hertil indankede Sag, der i 1ste Instans paa Foranledning af de Appelindstævnte, Fiskerne Hans Lauritz Larsen, Peter Christian Andersen og Thorvald Larsen, alle af Humlebæk, var anlagt som offentlig Politisag mod Appellanten, Fisker Martin Frederik Klug, sammesteds, som sigtet for Overtrædelse af Lov om Fiskeriet i Danmark af 5 April 1888, blev Appellanten, der er født den 10 August 1881, og som bortset fra en ham for en militær Forseelse overgaaet Straf ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Lovens § 1 i Medfør af dens §§ 58 og 59 anset med en Bøde til Statekassen af 20 Kr. samt tilpligtet at udrede i Erstatning til de forannævnte Appelindstævnte henholdsvis 146 Kr. 25 Øre, 146 Kr. 25 Øre og 292 Kr. 50 Øre, hvorhos det endelig paalagdes ham at betale Sagens Omkostninger, forsaavidt disse maatte falde det Offentlige til Last. Denne Dom har Appellanten efter Stævning dels til de forannævnte Appelindstævnte, dels til Amtmanden over Frederiksborg Amt paa det Offentliges Vegne i den civile Processes Former indanket her for Retten, hvor han, hvem der er meddelt fri Proces, ved sin privat engagerede Sagfører paastaar Dommen forandret derhen, at han pure frifindes, subsidiært derhen, at Erstatningen fastsættes efter Rettens Skøn og højest til 30 Kr., hvorhos han i ethvert Fald paastaar Dommens ovennævnte Bestemmelse om Sagens Omkostninger ophævet og sig tilkendt Sagens Omkostninger, hvorhos hans Sagfører har paastaaet sig tillagt i Godtgørelse for Udlæg 25 Kr., hvilket Beløb han subsidiært paastaar udredet af det Offentlige. Medens Amtmanden, skøndt lovlig stævnet, ikke har givet Møde for Overretten, have de Appelindstævnte, Hans Lauritz Larsen, Peter Christian Andersen og Thorvald Larsen, hvilke der er meddelt fri Proces, paastaaet den indankede Dom stadfæstet og Appellanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører og i Godtgørelse til samme for Udlæg 36 Kroner 5 Øre.

Det i Nærheden af Humlebæk beliggende Fiskestade »Tornebuske-stadet«, der ifølge en ved ovennævnte Birks Ret den 8 Marts 1899 afsagt Ejendomsdom har en Udstrækning langs Stranden af 1040 Alen, ejes ifølge nævnte Ejendomsdom og efternævnte Skøder af de tre Appelindstævnte, Hans Lauritz Larsen, Peter Christian Andersen og Thorvald Larsen, idet de to Førstnævnte ifølge Skøder henholdsvis af 14 December 1873, læst 17 s. M., og af 2 Februar 1885, læst 11 s. M., hver ejer en Fjerdepart, medens Sidstnævnte ifølge Skøde af 5 April 1902, læst 16 s. M., ejer den resterende Halvpart. Sigtelsen mod Appellanten gaar ud paa, at han i Efteraaret 1903 har udsat Torskeruser i dette Fiskestade, og det maa ved den af Appellanten for Politi-

retten afgivne Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt oplyste, anses for godtgjort, at han i nævnte Efteraar først har fisket i 21 Dage med 4 Ruser daglig, senere i 3 Dage med 6 Ruser daglig og endelig i 3 Dage med 5 Ruser daglig.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand gør Appellanten i første Række gældende, at »Tornebuskestadet«, der ligesom de øvrige tidligere Staten tilhørende Fiskestader langs Øresund blev afhændet af Staten i Henhold til Lov om Domæneejendommens Afhændelse af 27 Januar 1852, var matrikuleret som og blev solgt som Aalestade, og at den Stadeejerne tillagte Eneret derfor er begrænset til Aalefiskeri, saaledes at der ikke ved den er gjort nogen Indskrænkning i den almindelige Adgang til Torskefiskeri i Sundet, hvilket Appellanten finder bestyrket ved en Skrivelse af 19 Januar 1839 fra Rentekammeret til Amtmanden over Frederiksborg Amt. »Tornebuskestadet« blev i Henhold til forannævnte Lov solgt af Staten for den ene Fjerdedels Vedkommende ved kgl. Skøde af 31 December 1860, læst 16 Januar 1861, og for de øvrige tre Fjerdedeles Vedkommende ved kgl. Skøde af 27 Januar 1862, læst 26 Februar s. A., og det hedder i begge Skøder, at Fiskestadeanparterne overdrages som en »uryggelig Ejendom« og i samme Omfang og saaledes, som de hidtil havde været benyttede af vedkommende Fæstere, uden at Statskassen i den Anledning paatog sig noget Ansvar.

Om Indholdet af de Fæstebreve, ved hvilke de her omhandlede Anparter i »Tornebuskestadet« tidligere var bleven bortfæstede, foreligger der ingen Oplysning i Sagen, men da de forannævnte Skøder ingen Hjemmel afgive til at anse den ved dem afhændede Ret for at være begrænset til alene at angaa Aalefiskeri, og da en saadan Antagelse heller ikke kan støttes paa den ovennævnte Rentekammerskrivelse af 19 Januar 1839, der tværtimod viser, at andre Fiskere efter Rentekammerets Opfattelse var uberettigede til at udsætte Bundgarn til Sildefangst paa de bortfæstede »saakaldte Aalestader«, findes der at maatte gaas ud fra, at Stadeejernes Eneret til at fiske med Ruser — hvorom Tvisten under Sagen alene drejer sig, medens deres Eneret til at fiske med Bundgarn maa anses for ubestridt — ikke er begrænset til Aalefiskeri, men ogsaa omfatter andet Fiskeri. Som Følge heraf, og da Appellanten ikke ved de af ham tilvejebragte Bevisligheder har godtgjort at have vundet Hævd paa Fiskeri med Torskeruser i det heromhandlede Fiskestade, maa det billiges, at han for at have udøvet saadant Fiskeri ved den indankede Dom er anset efter Fiskerilovens § 58 med en Statskassen tilfaldende Bøde, der findes passende bestemt til 20 Kr. Hvad dernæst angaar den Appellanten idømte Erstatning, er denne, da nærmere Oplysning om den ulovlige Fangst mangler, og idet det er uden Betydning, at de appelindstævnte Stadeejere paa den Tid, da Fiskeriet fandt Sted, ikke selv havde udsat Fiskeredskaber i Stedet, ved Dommen rettelig efter Lovens § 59 fastsat til ialt 585 Kr., svarende til 5 Kr. pr. Ruse for hvert Etmaal, hvori Rusen har været anbragt.

Dommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil herefter i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der som Følge heraf ikke kunne tilkendes

Appellantens privat engagerede Sagfører Erstatning for de af ham hafte Udlæg, som der savnes Føje til at paalægge det Offentlige.

Der vil være at tilkende den for de ovennævnte Appelindstævnte beskikkede Sagfører, Prokurator Leth, hvis Sagførelse har været lovlig, Salær, der bestemmes til 150 Kr., samt i Godtgørelse for Portoudlæg 85 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige.

Forsaavidt Prokurator Leth endvidere har paastaaet sig tilkendt Diæter og Befordringagodtgørelse med ialt 35 Kr. 20 Øre, vil denne Paastand ikke kunne tages til følge, idet den Godtgørelse, som i saa Henseende maatte tilkomme bemeldte Sagfører, i Henhold til Lov af 24 Maj 1879 § 2 vil være at fastsætte af Amtet overensstemmende med den ældre Lovgivnings Regler for dette Forhold.

Sagens Behandling i 1ste Instans har været lovlig.
Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandag den 16 November.

Nr. 198. Grosserer J. Asmussen (Harboe)

contra

Grosserer Jens Sigsgaard (Jensen),

betræffende Spørgsmaalet om en Handelskommissionærs Ansvar.

Sø- og Handelsrettens Dom af 26 Marts 1908: Indstævnte, Grosserer Jens Sigsgaard, bør for Tiltale af Citanten, J. Asmussen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger bør Citanten betale til Indstævnte med 75 Kr. inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet der til den i den indankede Dom givne Fremstilling føjes, at Genstanden for Appellantens Paastand for Sø- og Handelsretten var 805 Kroner 98 Øre med Renter — hvilket Beløb dog for Højesteret er nedsat til 739 Kroner 23 Øre — vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde, der i det Væsenlige kunne tiltrædes, efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at tilsvare Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer J. Asmussen, til Indstævnte,

Grosserer Jens Sigsgaard, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Begyndelsen af Januar 1905 anmodede Citanten, Grosserer J. Asmussen, Indstævnte, Grosserer Jens Sigsgaard, der driver Kommissionsforretning, om at søge afhændet for ham et Parti havareret indisk Hvede, som laa i Hamborg. Indstævnte henvendte sig til Firmaet C. F. Lerche & Søn i Slagelse, hvem han under 4 Januar sendte en Prøve, og med hvem han den 5 Januar havde Telefonsamtaler om Forretningen.

Om Indholdet af disse Samtaler er der nogen Uenighed, men det er in confesso, at Indstævnte samme Dag, som de havde fundet Sted, sendte C. F. Lerche & Søn en Skrivelse, hvori han bl. a. udtaler:

»Stadfæstende vore Telefonsamtaler af i Dag gik det altsaa i Orden med ca. 100 Tons havareret indisk Hvede af Kvalitet omtrent som modtagne Prøve . . . Hamborg Arbitrage. Sælgeren er Hr. J. Asmussen, der sender Dem Kontrakt direkte«.

Samtidig tilstillede han Citanten en Stadfæstelse, hvori det bl. a. hedder:

»Ifølge Aftale solgte jeg altsaa for Dem til Herrer C. F. Lerche & Søn i Slagelse ca. 100 Tons indisk Hvede, gennemtrukken af Vand, og af Kvalitet omtrent som modtagne Prøve . . . Hamborg Arbitrage. Køberne er Herrer C. F. Lerche & Søn i Slagelse, til hvem De altsaa sender Kontrakt direkte«.

Samme Dag afsendte Citanten og den 6 Januar om Morgenen modtog C. F. Lerche & Søn til Underskrift en Kontrakt, indeholdende de Vilkaar, Citanten havde faaet opgivet af Indstævnte. Den 7 Januar telegraferede C. F. Lerche & Søn til Citanten, at de forlangte tilføjet i Kontrakten, at Hveden nok maatte være vaad, men ellers god og sund, ligesom de ønskede Københavns Betingelser istedetfor Hamburger Betingelser.

Citanten henvendte sig til Indstævnte og anmodede ham om at faa C. F. Lerche & Søn til at underskrive Kontrakten paa de Vilkaar, Citanten i Overensstemmelse med Indstævntes Skrivelse havde opgivet i Kontrakten.

Han bemærkede, at der ikke kan være Tale om gode sunde Varer, naar man sælger havareret Hvede, og at Hamburgerne ikke sælger efter Københavns Slutseddél. Sluttelig tilføjede han, at han maatte gøre Indstævnte ansvarlig for alle Følger af, at C. F. Lerche & Søn ikke optog Dokumenterne.

C. F. Lerche & Søn fastholdt imidlertid deres Standpunkt, og da Citanten, der allerede den 5te havde dirigeret Hveden fra Hamborg til Bestemmelsesstedet Korsør, præsenterede Dokumenterne for C. F. Lerche

& Søn, nægtede disse at honorere dem, og Citanten lod derpaa den 11 Januar Hveden bortsælge ved Mægler.

Citanten anlagde derefter Sag mod C. F. Lerche & Søn, hvem han paastod tilpligtet at betale ham den ved Salget af Hveden opstaaede Prisdifference tilligemed paaløbne Omkostninger. C. F. Lerche & Søn gjorde under Sagen gældende, at de under Telefonsamtalerne med Indstævnte havde stillet de samme Forlangender som i Telegrammet af 7 Januar. Indstævnte under nærværende Sag mødte som Vidne og forklarede, at Lerche & Søn ikke havde gjort Indsigelse mod Vidnets Forlangende om Hamborg Arbitrage, men at de ganske vist havde forlangt en Bemærkning i Sluttedelen om, at Varerne skulde være gode og sunde, men havde frafaldet dette, da Vidnet svarede, at derom kunde der ikke være Tale, da Varerne var havarede.

Ved Underrettens Dom frifændtes C. F. Lerche & Søn med den Motivering, at der, naar hensaaes til, at Lerche & Søn havde benægtet Vidnets Forklaring, til, at Forhandlingerne var sket pr. Telefon og til Vidnets hele Stilling til Sagen, ikke var tilvejebragt Bevis for, at der mellem Indstævnte og C. F. Lerche & Søn var afsluttet en endelig Handel om Partiet; Sagens Omkostninger blev ophævede.

Denne Dom, der blev indanket for Overretten, blev stadfæstet, hvorhos der blev paalagt Citanten at betale Sagens Omkostninger ved Overretten.

Under nærværende Sag har Citanten paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale ham dels den ved Salget af Hveden opstaaede Prisdifference, med paaløbne Omkostninger, dels de Omkostninger, han har haft i de omtalte Processer med C. F. Lerche & Søn. Han gør gældende, at Indstævnte har gjort sig skyldig i en væsenlig Forsømmelse ved ikke — forinden han meddelte Citanten, at Handelen var endelig gaaet i Orden — at sørge for at skaffe sig en skriftlig Bekræftelse fra C. F. Lerche & Søn paa, at Handelen var afsluttet og paa hvilke Vilkaar, samt at Indstævnte derfor maa være pligtig til at erstatte Citanten det Tab, han har lidt, ved i Tillid til, at Handelen var afsluttet paa de af Indstævnte opgivne Vilkaar, at dirigere Hveden fra Hamborg til Korsør.

Indstævnte har paastaaet sig frifunden. Han har fastholdt, at der under den omtalte Telefonsamtale med C. F. Lerche & Søn blev afsluttet en endelig Handel paa de Vilkaar, han senere opgav baade til Citanten og C. F. Lerche & Søn, og at han som Mellemand ikke kan være ansvarlig for Følgerne af, at C. F. Lerche & Søn ikke har underskrevet Kontrakten.

Selv om der ikke er ført Bevis for, at den af C. F. Lerche & Søn givne Fremstilling om Telefonsamtalerne er urigtig, er der paa den anden Side heller ikke ført Bevis for, at Indstævntes Fremstilling er urigtig, og Afgørelsen maa derfor bero paa, om Indstævnte ved sin Skrivelse til Citanten af 5 Januar maa betragtes som garanterende Handelen, saaledes at det var hans Pligt at skaffe Underskrift fra C. F. Lerche & Søn.

Dette kan Retten imidlertid efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke finde. Citanten findes selv at maatte bære Risikoen, naar han paa Grundlag af Indstævntes Skrivelse af 5 Januar

1905 har dirigeret Partiet til Korsør uden at afvente Kontraktens Fremkomst.

Indstævnte maa derfor være at frifinde, saaledes at Sagens Omkostninger ville være at betale ham af Citanten med 75 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdag den 17 November.

Nr. 235. Højesteretsadvokat Rée

contra

Rasmus Christian Rasmussen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Vold og Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden samt Overtrædelse af Politivedtægten for Nysted Købstad.

Nysted Købstads Ekstrarets Dom af 2 Juli 1907: Tiltalte Rasmus Christian Rasmussen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Han bør betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Poulsen, og Defensor, Sagfører Schrader, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 April 1908: Tiltalte Rasmus Christian Rasmussen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder samt bøde 10 Kr. til Nysted Købstads Politikasse. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssadvokat Sinding og Prokurator Kaas, 20 Kr. til hver. Der bør derhos til Retsprotokollen gives Tiltalte det i midlertidig Straffelovs § 6 ommeldte Paalæg for et Tidsrum af 5 Aar regnet fra hans Løsladelse efter fornævnte Strafs Udtaaelse. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Politivedtægten for Nysted Købstad, afvises Sagen som manglende summa appellabilis for Højesteret.

Iøvrigt bliver den indankede Dom at stadfæste i Henhold til dens Grunde.

Thi kendes for Ret:

Forsaavidt angaar Sigtelsen for Overtrædelse af Politivedtægten, afvises Sagen. Iøvrigt bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Rasmus Christian Rasmussen til Højesteretssagførerne Réé og Dietrichson 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Nysted Købstads Ekstraret her for Retten indankede Sag er Tiltalte Rasmus Christian Rasmussen aktioneret for Vold, Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden samt Overtrædelse af Politivedtægten for Nysted Købstad.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Tiltalte kom efter sin Forklaring den 25 Maj 1907, efter at han havde været paa forskellige Beværtninger i Nysted, hvor han bl. a. havde drukket en Del bajersk Øl, hen i Gæstgiver Poul Johansens Beværtning.

Efter hvad Gaardejer Mads Nielsen og Vognmand Vilhelm Schwartzlose edelig have forklaret, hvilket er bekræftet ved de af de i Johansens Tjeneste værende Dorthea Petersen og Amanda Emilie Marie Jensen afgivne Forklaringer, brugte Tiltalte, da Dorthea Petersen, efter at Tiltalte havde faaet en Bajer, nægtede at skænke yderligere for ham, uhøviske Udtryk overfor hende, hvorhos han efter Dortheas Forklaring og Schwartzloses edelige Forklaring begyndte at yppe Klammeri med denne sidste, spyttede i hans Ølglas og slog ham over den ene Arm.

Efter hvad Købmand Morten Simonsen Jensen edelig har forklaret, kom samme Dag Tiltalte — som det maa antages noget senere — ind til ham og forlangte først et Par Bajere og senere røde Snapse, og da det blev nægtet ham, sprang han over Disken og ind paa Jensen, greb denne fat i Armene, trak ham i begge Øren, idet han erklærede, at Jensen skulde have Klø, samt trængte ham hen i et Hjørne, hvor han væltede ham om, saa han faldt med Ryggen paa en Margarinebøtte af Træ med opstaaende Øren, hvorefter Jensen antager at have mistet Bevidstheden. Købmand Jensens 13-aarige Søn, Simon, har forklaret, at han saa Tiltalte inde i Butikken tage fat i Jensens Arm, idet han spurgte, om han vilde have to Lussinger, og derpaa springe over Disken og tage fat i Skuldrene paa Jensen, hvorefter Simon cyklede afsted efter Politi. Købmand Jensens Søster, Louise Simonsen Jensen, kom efter sin Forklaring paa Foranledning af Simon ind i Butikken og saa Tiltalte bagved Disken have fat i Skuldrene paa hendes Broder, hvorefter hun tilkaldte Snedkermester Sofus Frederik Jensen Dalskov, der edelig har forklaret, at han ved sin Ankomst i Butikken saa Jensen ligge paa Knæene i en Krog bagved Disken, medens Tiltalte stod ved Siden med en Romflaske i Haanden, hvoraf han vilde have, at Jensen skulde drikke.

Ifølge en den 27 Maj 1907 dateret Lægeattest fandtes der hos Jensen — der var 63-aarig og efter Lægeerklæringen meget svagelig, og som havde haft Smerter paa det Sted, der var blevet trykket mod Margarinebøtten — henimod forreste Ende af 9de—11te Ribben paa venstre Side en betydelig Ømhed, uden at det dog antages, at Kontusionen vilde medføre varig Mên.

Ved sit Møde i Retten den 28 s. M. forklarede Jensen, at Ømheden i hans Side var tiltagen meget, at han kun med Besvær kunde rejse sig og i det Hele følte sig stærkt medtagen af den ham overgaaede Overlast. I Retsmødet den 3 Juni s. A. forklarede Jensen, at Ømheden i hans venstre Side bagtil stadig var lige stor, og at han ikke kunde taale at ligge paa venstre Side, men at hans Almenbefindende dog var lidt bedre.

Politibetjent Dalskov, der var bleven tilkaldt af Simon Jensen, kom efter sin beedigede Forklaring til og anholdt Tiltalte, idet denne blev kastet ud fra et Meludsalg. Efter hvad Dalskov endvidere paa samme Maade har forklaret, gjorde Tiltalte, der var i høj Grad ustyrlig og onskabsfuld, megen Modstand, idet han flere Gange slog og sparkede efter Dalskov, der var iført Uniformshue, hvorhos han udskældte ham for »Svinehund« o. lign. og et Par Gange kastede sig ned paa Gaden, saa at Dalskov havde stort Besvær med at faa ham paa Benene igen og transporteret videre.

Inde i Arresten var Tiltalte ogsaa i høj Grad onskabsfuld og ustyrlig, slog af al Magt med knyttet Næve efter Dalskovs Ansigt, dog uden at træffe, og sparkede efter ham, hvorved han ramte ham i Hovedet og slog hans Uniformshue af, samt greb fat i Ansigtet paa Arrestforvarer N. P. Helme.

Denne har edelig forklaret, at han, der var bleven hentet og var iført Uniformshue, traf Politibetjent Dalskov og Tiltalte ca. 100 Alen fra Raadhuset og saa Tiltalte gøre kraftig Modstand mod at blive ført hen ad Gaden og ind paa Raadhuset, og at Tiltalte inde i Arresthuset af al Magt slog med knyttet Næve efter Dalskovs Ansigt samt greb fat i Helmes Næse og tilføjede ham en Neglerift under venstre Øje og slog og sparkede efter dem og Politibetjent A. C. Larsen, der var kommen dem til Hjælp inde i Arresthuset, ligesom Tiltalte forsøgte at bide Helme. Paa Vejen mod Arresthuset skældte Tiltalte Dalskov ud, uden at Helme husker hans Udtryk.

Politibetjent A. C. Larsen har edelig forklaret, at han kom til Hjælp inde i Arresten og saa, at Tiltalte slog og sparkede efter dem alle, og at Tiltalte ramte ham — Larsen — med et Spark paa det ene Laar uden dog derved at tilføje ham nogen Skade.

Sadelmagermester Hans August Larsen har edelig forklaret, at han den paagældende Dag saa Politibetjent Dalskov tumble med Tiltalte, der gjorde stærk Modstand mod at blive ført hen ad Gaden, sparkede efter Dalskov, kastede sig ned paa Gaden og brugte Skældsord, bl. a.: »Din Svinehund«, mod Dalskov.

Færdig fra Trykkeriet den 10 December 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triere Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 88—84.

Tirsdag den 17 November.

Efter samtlige Vidneforklaringer var Tiltalte ved de ommeldte Lejligheder en Del beruset, men efter Betjentenes og Arrestforvarerens Forklaringer, der forsaavidt støttes ved flere andre Vidners Forklaringer, dog ikke mere, end at han vidste, hvad han gjorde.

Efter Tiltaltes egen Forklaring var han saa beruset, at han ikke senere har kunnet huske noget af det, der passerede, efterat han var kommen til Johansens Gæstgiveri. Han har forklaret, at han ved, at han af og til forulemper Folk, naar han er beruset, og mener, at Vidneforklaringerne om hans Optræden hos Johansen nok kunne være rigtige.

Tiltaltes Fader, Husmand Peter Rasmussen, har forklaret, at Tiltalte har været slem til at drikke efter sin Soldatertid, at Trangen til at drikke kommer over ham med ca. 1 Maanedes Mellemrum, da han drikker sig stærkt beruset, og naar han har overstaaet Ruzen, faar han jævnlig Krampe.

Læge J. P. G. Johansen har i Retten forklaret, at han ca. en Snes Aar har været Læge for Tiltalte, og at denne, siden han var Soldat, har lidt af epileptiske Anfald, der regelmæssig indfinde sig efter rigelig Nydelse af Spiritus. Tiltalte har efter Lægens Overbevisning ved den omhandlede Lejlighed haft et Ækivalent for et epileptisk Anfald, under hvilken Tilstand han har gaaet Bersærker gang og ikke været sig selv bevidst.

I en skriftlig afgiven Erklæring har Lægen endvidere udtalt, at Tilfældet efter Tiltaltes Angivende ligesom ellers begyndte med trykkende Fornemmelser i Hjertekule og Svælg samt Susen for det ene Øre; han begav sig da til Købstaden for at skaffe sig Spiritus, og efter at have nydt et større Kvantum heraf fik han et Anfald af Bersærker gang istedetfor den sædvanlige Krampe.

Tiltaltes Erklæring om intet at kunne huske efter Ankomsten til Johansens Beværtning er efter Lægeerklæringen meget sandsynlig, da Erindringstab altid følger med de epileptiske Anfald, baade naar de ytre sig ved Krampeanfald og ved disses Stedfortrædere, de saakaldte epileptiske Ækivalenter.

Efter det paa Grundlag af det saaledes Foreliggende under Sagen rejste Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed blev han paa Overrettens Foranstaltning indlagt til Observation paa Sindsygeanstalten ved Vordingborg, hvor han opholdt sig fra den 19 Oktober forrige Aar til den 15 Februar dette Aar.

Som Resultat af Observationen udtaler Anstaltens Overlæge i en den 12 Februar d. A. dateret Erklæring, at Tiltalte ikke lider af nogen Sindssygdom, men har en medfødt svag Hjernekonstitution, hvis Svaghed manifesterer sig dels i epileptiske Anfald, dels i Tilbøjelighed for Alkohol og abnorm Modtagelighed for dens Virkninger, saa at han i beruset Tilstand er udsat for forbryderiske Impulser med ophævet Evne til at modstaa saadanne og med paafølgende Amnesi for de under den patologiske Rus begaaede Lovovertrædelser, samt at det ikke er oplyst, at hans Lovovertrædelser nogensinde ere fremtraadte som direkte Udslag af hans Epilepsi.

Fra en Gaardejer paa Skovsgaarde Mark, hos hvem Tiltalte har haft Ophold ca. 9 Maaneder i 1901, fra en tidligere Forstanderinde for Dranker- og Epileptikerhjemmet »Solhjem« i Køge, hvor Tiltalte ligeledes en længere Tid har været anbragt, og fra den daværende Diakon sammesteds samt fra den fornævnte Læge Johansen, der i 1900 havde behandlet Tiltalte paa Nysted Sygehus, er der paa Overrettens Foranstaltning indhentet Udtalelser, der bekræfte, at Tiltalte tidligere har lidt af epileptiske Anfald, forbundne med Bevidsthedstab.

Tiltalte er født den 5 November 1872 og har i Nysted Købstads Politiret den 18 August 1902, den 30 April 1903 og den 16 August 1906 og i Nysted Birks Politiret den 28 Januar 1907 vedtaget Bøder til vedkommende Politikasse, store respektive, 4, 10, 8 og 15 Kr., for henholdsvis Gadeuorden og Drukkenskab, Drukkenskab og Opsætsighed mod Politiet, Gadeuorden samt uforsvarlig Kørsel i Drukkenskab, men er især ikke funden tiltalt eller straffet.

Idet Tiltalte maa anses overbevist om at have gjort sig skyldig i de ham paaagtede Forhold, vil han — om hvem der efter det Foreliggende vel mangler Føje til at gaa ud fra, at han i Gerningens Øjeblik har manglet al Bevidsthed, men som maa antages ikke at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voksne og sjælsunde Personer — være at anse, dels efter Straffelovens § 203, jfr. Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, og efter Straffelovens §§ 100 og 101, disse Lovbestemmelser sammenholdte med Straffelovens § 39, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder, dels efter Lov 4 Februar 1871 § 6 for Overtrædelse af Nysted Købstads Politivedtægts § 47, hvorefter Ingen paa offentligt Beværtningssted maa gøre sig skyldig i voldsom eller støjende Adfærd, hvorved andre Gæster, Værten eller dennes Folk fortrædiges, med en bemeldte Købstads Politikasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. — — — Endelig findes der til Retsprotokollen at burde gives Tiltalte det i midlertidig Straffelovs § 6 ommeldte Paalæg for et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse efter fornævnte Strafs Udtaaelse. Overenstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte i Henhold til Straffelovens § 38 er frifunden for det Offentliges Tiltale, medens Aktionens Omkostninger ere paalagte Tiltalte, være at forandre.

Nr. 313. Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Andreas Jensen, Niels Johnsen Nielsen og Niels Andreas Strandbygaard Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Øster og Vester Han Herreders Ekstrarets Dom af 24 Juni 1908: Arrestanten Niels Andreas Jensen og de Tiltalte Niels Andreas Strandbygaard Andersen og Niels Johnsen Nielsen bør straffes hver især med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. Saa bør de og, En for Alle og Alle for En, betale Stanislaus Bendricz af »Langeslund« i Erstatning 29 Kr. 60 Øre og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Sagførerne Lassen og Nyegaard henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 August 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Heise, betale de Tiltalte, En for Alle og Alle for En, 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og jøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Niels Andreas Jensen, Niels Johnsen Nielsen og Niels Andreas Strandbygaard Andersen, En for Alle og Alle for En, til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag ere Tjenestekarlene Niels Andreas Jensen, der er født i Aaret 1888, Niels Johnsen Nielsen, der er født i Aaret 1882, og Niels Andreas Strandbygaard Andersen, der er født i Aaret 1884, og af hvilke ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, satte under Tiltale for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Efter at det var kommen til Politiets Kundskab, at en paa »Langeslund« arbejdende Polak ved Navn Stanislaus Bendricz Søndag Aften den 24 Maj d. A. i Halvrimmen By havde været Genstand for et vol-

deligt Overfald, blev det under den i Anledning heraf indledede Undersøgelse oplyst, at Stanislaus, sammen med tvende andre, ligeledes paa »Langeslund« arbejdende Polakker, og to dersteds tjenende Karle, den nævnte Søndag Aften havde opholdt sig i Halvrimmen Kros Restaurationslokale, hvor samtidig de Tiltalte i Selskab med 4 andre Tjenestekarle havde været tilstede, samt at der under deres Ophold her havde fundet et kortvarigt Skænderi Sted mellem et Par af Deltagerne i de to Selskaber, i hvilket Skænderi Polakkerne dog ikke deltog.

Efter hvad der videre er oplyst, forlode begge Selskaber ved 10-Tiden Kroen, hvorfra Folkene fra »Langeslund« begave sig hjemefter, men inden Stanislaus og en af de andre Polakker ved Navn Domin Slotki, der gik et Stykke bagefter de Andre, endnu var komne udenfor Halvrimmen By, blev de indhentede af 6 eller 7 Karle af det andet Selskab.

Ifølge den af Stanislaus afgivne Forklaring sagde en af Karlene: »Er I Polakker?« og i det samme angreb to af dem Domin — der efter sin Forklaring fik et Slag paa Øret — medens en tredje Karl med et haardt Instrument gav Stanislaus et Slag oven i Hovedet, saa at han faldt om, og da Domin nu løb bort, kastede Karlene sig over Stanislaus, hvem de slog i Hovedet samt slog og sparkede paa Kroppen, hvorhos de trak ham ved Benene og kortere Stykke hen ad Vejen.

De Tiltalte, der maa anses i det Væsenlige at have erkendt Rigtheden af den af Stanislaus afgivne Forklaring, have været ude af Stand til at give nogen nærmere Forklaring om Grunden til Overfaldet, hvortil de, efter hvad de have erkendt, ikke havde nogen Anledning.

Med Hensyn til deres Deltagelse i Overfaldet have de Tiltalte Andersen og Jensen, som hver især havde bevæbnet sig med en Jernkno, hvorhos Tiltalte Andersen i venstre Haand havde taget en Cyklenøgle, af hvilken han dog ikke vil have gjort Brug, erkendt, at de hver især med Jernknoerne bibragte Stanislaus et Slag, hvorved de isvrigt ikke havde til Hensigt at tilføje ham nogen Overlast.

Medens Tiltalte Andersen derhos har erkendt, at det Slag, han tilføjede Stanislaus og hvorved denne faldt til Jorden, ramte ham i Hovedet samt formentlig bevirkede det nedennævnte Saar mellem Nakke- og Issebenet, har Tiltalte Jensen forklaret, at han ikke bestemt ved, hvor han traf, men at han sigtede efter Overfaldnes Hoved.

Tiltalte Nielsen har erkendt, at han adskillige Gange slog Stanislaus med knyttet Næve uden at vide, hvor han traf, idet han dog vil være ophørt hermed, efter at Stanislaus var falden til Jorden, samt at han ikke tør benægte, at han, da de andre Tiltalte havde fjernet sig noget fra Overfaldne, som laa og skreg, vendte tilbage og gav ham endnu et Slag.

Den 27 Maj d. A. blev Stanislaus undersøgt af vedkommende Distriktslæge, der i en samme Dag afgiven Erklæring har udtalt, at der paa Grænsen mellem Nakkebenet og Issebenet fandtes et $\frac{3}{4}$ Tomme langt, skraat forløbende, tildels lægt Saar, hvorhos der i Panden fandtes flere skorpedækkede Hudafskrabninger og midt paa højre Isseben et lille, uregelmæssigt, skorpedækket Saar. Paa ydre Rand af højre Haandflade fandtes et ca. $1\frac{1}{2}$ Tm. langt, vinkelformet Saar med skarpe Rande, hvilket Saar gik skraat opad og indad og ikke syntes at naa Benet, ligesom der endelig paa Ryggen lige over venstre Skulderblad

fandtes en ret betydelig Blodudtrædning under Huden med Svulst af Bløddelene. Det udtaltes derhos i Erklæringen, at Læsionerne for de større Saars Vedkommende maatte være frembragte ved Stød med skarpe Instrumenter, at Hudafskrabningerne og Svulsten paa Ryggen kunde være fremkaldte ved Slag med en Stok, knyttede Næver eller Spark, og at ingen af Læsionerne, saafremt der ikke indtraf uforudseelige Omstændigheder vilde faa blivende skadelige Følger.

I en den 9 Juni d. A. afgiven yderligere Erklæring har vedkommende konstituerede Distriktslæge endelig udtalt, at Læsionerne, med Undtagelse af Saaret i Haanden, sandsynligvis ere bibragte med stumpe Genstande, og at intet taler imod, at de, og særlig Saaret mellem Nakke- og Issebenet, kunde være frembragte med en Jernkno eller Cyklenøgle.

Efter Stanislaus Forklaring har han som Følge af den ham tilføjede Overlast været sengeliggende i 3 Dage og uarbejdsdygtig i en Uge. I et den 2 Juni afholdt Forhør har han imidlertid forklaret, at de ham tilføjede Saar da var omtrent lægte, og at kun Saaret oven i Hovedet endnu forvoldte ham nogen Smerte.

Han har under Sagen paastaet sig tilkendt hos de Tiltalte ialt 29 Kr. 60 Øre i Godtgørelse for Sveie og Smerte samt Næringstab, og i Henhold hertil ere de Tiltalte ved Underretsdømmen tilpligtede in solidum at yde ham det nævnte Beløb.

For det af de Tiltalte, der maa antages ved den paagældende Lejlighed at have været under Paavirkning af Spiritus, men dog fuldt tilregnelige, saaledes udviste Forhold, ere de ved Underretsdømmen rettelig ansete efter midlertidig Lov 1 April 1905 § 1, 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder for hver, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdag den 18 November.

Nr. 274.

Højesteretssagfører Møller

contra

Christian Paameier Rasmussen (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Nysted Købstads Ekstrarets Dom af 20 Januar 1908: Tiltalte Christian Paameier Rasmussen bør sættes i simpelt Fængsel i 8 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Schrader, og Defensor, Sagfører Poulsen, 20 Kr. til hver. Dommens Fuldbgyrdelse vil dog være at udsætte, og Straffen bortfalder efter

5 Aars Forløb fra Dommens Afsigelse, saafremt de i ovennævnte Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser ere overholdte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1908: Tiltalte Christian Paameier Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Paludan og M. A. Meyer, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt angaar de Sigtelser, med Hensyn til hvilke der ved den indankede Dom er tillagt Tiltalte Frifindelse, maa det i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde der ved have sit Forblivende. Men det kan dernæst heller ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i be drageligt Forhold med Hensyn til den Mælk, som fra Andelsmejeriet er leveret Kunderne i særlige Transportspande. Derimod maa det anses bevist, at Tiltalte i flere Tilfælde ved Udmaaling af sød Mælk og Fløde fra Vogn har gjort sig ulovlig Fordel ved at give for knapt Maal. For dette Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 251, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kroner subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Christian Paameier Rasmussen bør til Statskassen bøde 50 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling inden fjorten Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i fem Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretsagførerne Møller og Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne fra Nysted Købstads Ekstreret hertil indankede Sag er Tiltalte Christian Paameier Rasmussen, der er født den 17 Juli 1866 og ikke forhen straffet, aktioneret for Bedrageri.

Tiltalte, der siden 1 Maj 1905 havde været ansat som Udsælger for Nysted Landsogns Andelsmejeri i Vanthore, i hvilken Egenskab han foruden med en fast Pengeløn og frit Hus lønnedes med visse Procenter ved Salget af Smør og Mælk og Fløde, er for det første sigtet for i en Række Tilfælde ved Salg fra Vogn og i enkelte Til-

fælde ved Salg fra hans Udsalgssted i Nysted af Mælk og Fløde at have givet Køberne Undermaal, hvorom adskillige Personer have afgivet beedigede Vidneforklaringer.

Stenhugger Chr. Nielsens Hustru har i saa Henseende forklaret, at hun i lang Tid ved Tiltaltes Vogn har købt 2 Potter sød Mælk, som hun mange Gange straks efter maalte i et justeret Maal, hvorved det viste sig, at der manglede ca. 1 Tm. i Pottemaaliet ved Maalingen 2den Gang.

Tjenestepige paa Nysted Hotel Anna Nettermann har forklaret, at hun fra den 1 Maj 1907 med en Afbrydelse af ca. 3 Uger daglig a Tiltalte, imod hvem kriminel Undersøgelse af forskellige Beboere i Nysted begæredes indledet under 3 Oktober 1907, ved hans Vogn har købt for det meste 4 Potter sød Mælk og $\frac{1}{2}$ à 1 Pot Fløde, og at det ved den straks efter foretagne Eftermaaling, der fandt Sted i de fleste Tilfælde, viste sig, at der manglede mindst ca. $\frac{2}{3}$ Tm. i Pottemaaliet ved 4de Paafyldning af Mælken og ca. $\frac{1}{2}$ Tm. i Pottemaaliet af den købte Fløde.

Husjomfru paa bemeldte Hotel Juliane Mikkelsen, der foretog Eftermaalingen af den af forrige Vidne indkøbte Mælk og Fløde, har afgivet en i det Væsenlige hermed stemmende Vidneforklaring, hvorefter der ved 4de Paafyldning i Pottemaaliet af den søde Mælk som oftest manglede mere, nemlig $\frac{3}{4}$ Tm., og udtalt, at Mælken hentedes i store Beholdere, der udelukker, at noget kan antages tabt paa Vejen.

Begge de sidstnævnte Vidner have endvidere forklaret, at der en Dag i Begyndelsen af Oktober Maaned 1907 manglede endog $\frac{1}{2}$ Pot af $2\frac{1}{2}$ Pot indkøbt Fløde, hvilket Undermaal Tiltalte dog paa Opfordring erstattede.

Skomager Joh. V. Jensens Hustru har forklaret adskillige Gange ved sin Søn at have købt 1 Pot sød Mælk i Tiltaltes Udsalg, og at det oftere ved en straks efter foretagne Eftermaaling viste sig, at der manglede ca. $\frac{1}{2}$ Pægl.

Lignende Vidneforklaringer ere afgivne af Snedker J. P. Jensens Hustru,

Ved adskillige beedigede Vidneforklaringer er det dernæst godtgjort, at der ved Køb fra Tiltaltes Vogn er givet større eller mindre Undermaal paa Kærnemælk og skummet Mælk.

Tiltalte har erkendt, at det er ham, der udmaaler sød Mælk og Fløde fra Vognen, hvorimod en Dreng har plejet at udmaale Kærnemælk og skummet Mælk, hvilket sidste stemmer med forskellige Vidneforklaringer og Forklaringer af vedkommende Dreng, dog at Tiltalte undertiden ogsaa hjælper med ved Udmaalingen af Kærnemælk og skummet Mælk.

Specielt har Tiltalte derhos erkendt at have givet Vidnet Anna Nettermann $\frac{1}{2}$ Pot Fløde for lidt ved den af hende omforklarede Lejlighed.

Tiltalte har imidlertid benægtet saavel i det nysnævnte Tilfælde som i noget andet at have søgt ulovlig Fordel og forklaret, at forsaa vidt Undermaaliet er givet Kunder, hvad han i en Flerhed af Tilfælde har benægtet, maa dette skyldes en Tilfældighed, hvorhos han har henvist til, at Maalingerne kunne være foretagne usjægtigt af de Paagældende og med usjægtige Maaleredskaber, og til, at der ved Ud-

maalingen sætter sig Mælk paa Maalets Sider og bliver en lille Sjat tilbage i Maalet fra den foregaaende Udmaaling, hvilket sidste han imidlertid efter sin Forklaring har plejet at bøde paa ved bagefter at give en Sjat Mælk i Tilgift.

Omend det nu kan antages, at Undermaalet i en Del Tilfælde kan skyldes de af Tiltalte omfinklede Omstændigheder, maa det dog efter den foreliggende Række af beedigede Vidneforklaringer, hvorved bemærkes, at flere af Vidnerne have forklaret, at Undermaalet er op hørt, efter at den kriminelle Undersøgelse blev indledet imod Tiltalte, anses tilstrækkelig godtgjort, at han i adskillige Tilfælde ved Udmaaling af sød Mælk og Fløde har søgt at skaffe sig ulovlig Fordel ved at give Kunderne mindre, end der tilkom dem.

Tiltalte er dernæst sigtet for ved en enkelt Lejlighed i Begyndelsen af Juli 1907 at have solgt Fiskehandler Laurits Jørgensens Hustru 1 Pd. Smør, der var 5 Kvint undervægtigt, men der er ikke herom oplyst tilstrækkeligt til at paadrage Tiltalte Ansvar.

Fornævnte Vidne, Juliane Mikkelsen, har endvidere under Ed forklaret, at hun den 15 Juni 1907 hos Tiltalte bestilte 6 Potter Piskefløde, som hun Dagen efter modtog af Tiltalte og betalte med 1 Kr. 20 Øre pr. Pot, men at det viste sig, at den leverede Fløde var almindelig Fløde til 80 Øre Potten.

Bestyreren af Andelsmejeriet i Vanthore, Morten Rasmussen, har edelig forklaret, at der efter Mejeriets Bøger den 16 Juni 1907 blev leveret Tiltalte 14 Pund = 7 Potter Piskefløde.

Tiltalte har forklaret at have leveret Piskefløden, som han har modtaget den fra Mejeriet, og det findes herefter betænkeligt paa dette Punkt at anse Tiltalte skyldig i noget strafbart Forhold.

Tiltalte er endelig sigtet for bedrægeligt Forhold overfor nogle Beboere i Nysted, hvem han bragte Mælk fra Andelsmejeriet paa særlige Transportspande.

I saa Henseende har Brødkusk Lars Rasmussens Hustru edelig forklaret, at hun i et Par Maaneder har iagttaget, at den hende og hendes Mand af Tiltalte i en Transportspand, hvorpaa han med Kridt havde skrevet Tallet 35 Pd., hvorfor han fik Betaling, og hvori der efter de under Sagen tilvejebragte Oplysninger højst, naar Spanden er fyldt til Randen, kan være 35 Pd., bragte Kærnemælk ikke fyldte mere end til 1 Tm. fra Overkanten af den brede Hovedcylinder, saaledes at der efter de under Forhøret anstillede Undersøgelser vilde mangle hende 3½ Pot i det Kvantum, der skulde være leveret.

Ved Vejning med en af Politiet som nøjagtig befunden Bismær har bemeldte Vidne yderligere forklaret at have fundet, at der 2 Gange, da der skulde være 35 Pd. i Spanden, manglede henholdvis 6 og 7 Pd., og en Gang, da der skulde være 30 Pd., manglede 7 Pd.

Nævnte Vidnes Mand, Brødkusk Lars Rasmussen, har edelig forklaret, at han 5—6 Gange har iagttaget, at Kærnemælken, da der skulde være 35 Pd. i Spanden, ikke fyldte mere end af hans Hustru forklaret, og at han engang har været tilstede ved den af hans Hustru foretagne Eftervejning, og at det da viste sig, at der manglede 7 Pd. i det Antal Pund, der skulde være.

Stenhugger Lars Albretsen og dennes Hustru have dernæst edelig forklaret, at det ved en af dem med en Bismær, der er befunden nøj-

agtig, 3 Gange i Løbet af en Uge foretagen Eftervejning, foranlediget ved, at de syntes, at de fik for lidt Kærnemælk af den dem af Tiltalte bragte Mælk i en Transportspand, hvori der skulde være 16 Pd., viste sig at mangle henholdsvis $2\frac{1}{2}$, 2 og 4 Pd., hvilke Tal dog ville være at reducere noget som Følge af, at Vidnerne ved Vejningen gik ud fra, at Spanden, der har vist sig at veje 7 Pd. 60 Kvint, vejede 8 Pd.

Tiltalte har overfor disse Vidneforklaringer benægtet at have gjort sig skyldig i noget Ulovligt og henvist til, at forsaavidt der maatte have været Undermaal i noget Tilfælde, kan saadant skyldes, at der har staaet Skum over Mælken, da denne paa Mejeriet hældtes i Spanden, og at Vedkommende, der paa Mejeriet besørgede Udvejningen, daværende Mejerielev Chr. P. Nielsen, har hældt i paa Slump, og at han, Tiltalte, der stod 3—4 Alen fra Vægten, medens Udvejningen foregik, ikke kunde iagttage denne.

Fornævnte Mejeribestyrer M. Rasmussen og nysnævnte Mejerielev Chr. P. Nielsen have derimod begge edelig forklaret, at det kun er meget lidt Skum, der kommer til at staa ovenpaa, naar der tappes Kærnemælk i Spandene, og at der herved højst kan blive Tale om en Undervægt af 1 Pd., og at der, hvad Tiltalte har erkendt, for at bøde herpaa, er paa Vægten lagt et Pundlod som Ekstravægt.

Efter Mejeribestyrer Morten Rasmussens videre Forklaring har han i Anledning af Besværinger fra Tiltalte om, at han fik for lidt Mælk, flere Gange kontrolleret Vidnet Nielsens Vejninger og hver Gang konstateret, at han gav god Vægt.

Naar hertil kommer, at Sigtelserne imod Tiltalte bestyrkes ved, at Arbejdsmand Carl August Petersens Hustru og Arbejdsmand Sofus Julius Jensen have forklaret at have set Tiltalte i Sommeren 1907 holde stille med sin Mælkevogn paa Vejen forbi en Kirkegaard paa et Sted, hvor der ingen Beboere findes i Nærheden, og hælde Mælk fra en Spand over i en anden, hvilket efter Tiltaltes Forklaring skal være foranlediget ved, at en Spand er bleven utæt, findes Tiltalte, over hvem der ifølge Morten Rasmussens Vidneforklaring ofte forud for nærværende Sag har været ført Klage over, at Kunder fik Undermaal, hvad han — Vidnet — i alvorlige Udtryk har foreholdt Tiltalte, imod sin Benægtelse at maatte anses for overbevist om ved sit heromhandlede Forhold at have gjort sig skyldig i Bedrageri.

Tiltalte vil herefter være at anse efter Straffelovens § 256 jfr. § 251 og § 253 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte efter Straffelovens § 256 jfr. § 253 er anset med simpelt Fængsel i 8 Dage, saaledes at Straffens Fuldbydelse i Medfør af § 20 i Straffelovstillæget af 1 April 1905 er gjort betinget, være at forandre.

Torsdag den 19 November.

Nr. 110. Sogneraadet for Dreslette Kommune
(Nellemann efter Ordre)

contra

Proprietær **A. Damsbo** (Hindenburg efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at betale Bælgetræderen i Dreslette Kirke.

Baag Herredstings ordinære Rets Dom af 5 Oktober 1906: Indstævnte, Proprietær A. Damsbo af Flenstofte, bør for Tiltale af Citanterne, Dreslette Sogneraad, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves, og der tillægges Citanternes beskikkede Sagfører, J. Jørgensen, i Salær Kr. 40, som udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juni 1907: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Appellanterne, Sogneraadet for Dreslette Sogns beskikkede Sagfører her for Retten, Overretssagfører H. F. Helweg-Larsen, i Salær 40 Kr., som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Appellanten, Sogneraadet for Dreslette Kommune, det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævnte, Proprietær A. Damsbos Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt til Advokat Hindenburg i Salarium for Højesteret 120 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Nellemann 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Baag Herreds ordinære Ret hertil indankede Sag paastod i 1ste Instans Appellanterne, Sogneraadet for Dreslette Sogn, hvem der

var meddelt fri Proces, Appellindstævnte, Proprietær A. Damsbo af Flenstofte, som Ejer af Dreslette Kirke, tilpligtet under Dagsmulkt at ansætte en Bælgetræder ved Kirken samt paa egne og fremtidige Kirkeejeres Vegne stedse at have ansat og lønne en saadan og derhos at refundere Dreslette Kommune de Udgifter, den maatte have afholdt eller fremtidig maatte afholde for Udførelsen af Bælgetrædningen ved Kirken. Appellanterne paastod sig derhos tillagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, hvilket i hvert Fald forventedes denne tillagt hos det Offentlige.

Appellindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger subsidiært mod Betaling af en aarlig Bælgetræderløn af 12 Rdl. eller 24 Kr.

Ved Underrettens den 5 Oktober f. A. afsagte Dom blev Appellindstævnte frifunden for Appellanternes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes, og der tillagdes Appellanternes beskikkede Sagfører, Sagfører J. Jørgensen, i Salær hos det Offentlige 40 Kr.

Her for Retten have Appellanterne efter meddelt Bevilling til fri Proces gentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand og paastaaet Appellindstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, Overretssagfører H. F. Helweg-Larsen, hvilket i hvert forventes denne tillagt hos det Offentlige, medens Appellindstævnte, skønt lovlig stævnet, ikke har givet Møde her for Retten.

Af Proceduren og Sagens Oplysninger fremgaar Følgende:

Den daværende Ejer af Dreslette Kirke, Konferensraad Niels Ryberg, som i 1787 havde ladet opsætte et Orgel i Kirken, overdrog den ved Skøde af 1 Maj 1798 til sin Søn J. C. Ryberg, der atter ved Skøde af 18 November 1822 overdrog Statskassen den sammen med nogle ham tilhørende Ejendomme til Fyldestgørelse af Gæld. Statskassen stillede i 1854 bemeldte Ejendomme til Auktion, og i de i Auktions-skødet af 28 Oktober 1855 optagne Konditioner indeholdtes følgende Bestemmelser:

»Køberen af Dreslette Kirke overtager den af Statskassen hidtil udredede Løn til en Bælgetræder med 12 Rdl., dog under Reservation af hans Ret til ved indtrædende Vakance nærmere at søge afgjort, i fornødent Fald ved Domstolene, hvorvidt denne Udgift med Rette paa-hviler Kirkeejeren.«

Bælgetræderlønnen blev derefter vedblivende udredet af Kirkeejeren, indtil Appellindstævnte den 1 November 1905, da den daværende Bælgetræder fratraadte Bestillingen, har vægret sig ved at ansætte og betale en ny Bælgetræder.

Appellanterne have til Støtte for deres Paastand dels henvist til den oven citerede Bestemmelse i Auktionskonditionerne og dels anbragt, at da Ejeren af Kirken i sin Tid har anskaffet Orgelet, og da han og hans Eftermænd i den siden Anskaffelsen forløbne Tid have ansat og lønnet Bælgetræderen, er der ved Alderstids Hævd erhvervet Hjemmel for dette i saa lang Tid bestaaende faktiske Forhold.

Appellanterne findes imidlertid ikke at kunne støtte nogen Ret paa

den citerede Bestemmelse af de i Auktionsskødet af 28 Oktober 1855 indeholdte Auktionskonditioner, idet ikkun Retsforholdet mellem Statskassen som Sælger af Kirken og Køberen af denne samt dennes Successorer er ordnet ved Skødet, hvorimod der ikke af dette kan udledes nogen Ret for Tredjemand, derunder Appellanterne.

Som en Følge heraf kan der ej heller tillægges et af Appellanterne fremsat Anbringende om, at Køberen af Kirken ikkun ved den første indtrædende Vakance i Bælgetræderbestillingen havde Ret til at indbringe det omhandlede Spørgsmaal for Domstolene, hvilket ikke er iagttaget, nogen Betydning.

Den Omstændighed, at Sognet eller dets Beboere faktisk have været fri for at betale Bælgetræderlønnen i det omhandlede Tidsrum, findes derhos ikke at kunne anses for nogen tilstrækkelig Adkomst til at fordre Tilstanden opretholdt uforandret i Fremtiden, og da Appellanterne saaledes ikke i Henhold til Foranførte og heller ikke paa anden Maade have godtgjort nogen fyldestgørende Retsgrund for den Forpligtelse, som de ville have Appelindstævnte paalagt, vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, være at stadfæste, hvorhos Sagens Omkostninger her for Retten ville være at ophæve. og der vil være at tillægge Appellanternes beskikkede Sagfører her for Retten i Salær 40 Kr. hos det Offentlige.

Sagens Behandling i 1ste Instans, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse i begge Instanser har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandag den 23 November.

Nr. 194. **Holbæk Amts Andels-Svineslagteri (Bache)**

contra

Sagfører **Ole Jensen** som Eksekutor i Boet efter afdøde Købmand **Emmert Emmertsen (Henriques)**,

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at tilbagebetale en efter Debtors Død betalt Gæld.

Frederiksberg Birks Skifterets Decision af 5 Marts 1906: De ovennævnte i Boet efter afdøde Købmand Emmert Emmertsen anmeldte Fordringer anerkendes som ovenfor anført for hver enkelt af dem.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1907: Den indankede Decision bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betale Appellanterne, Roskilde Andels Svineslagteri, Randers Svineslagteri, Holstebro Svineslagteri og Holbæk Amts Andels Svineslagteri, En for Alle og Alle for En, med 100 Kroner til Appelindstævnte, Sagfører Ole Jensen, som Ekse-

kutor i Boet efter afdøde Købmand af Frederiksberg Emmert Emmertsen, inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 December 1907: De Indstævnte, Holbæk Amts Andels Svineslagteri i Holbæk, bør til Citanten, Sagfører Ole Jensen, som Eksekutor i Boet efter afdøde Købmand Emmertsen af Frederiksberg, betale de paa-stævnte 933 Kr. 12 Øre tillige med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 29 Juli d. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under 30 Marts d. A. er der udfærdiget kongelig Bevilling til, at de to indankede ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Domme af 22 April 1907 og 23 December samme Aar paakendte Sager henholdsvis mellem Appellanten, Holbæk Amts Andels-Svineslagteri i Forening med flere Svineslagterier, paa den ene Side og Indstævnte, Sagfører Ole Jensen som Eksekutor i Boet efter afdøde Købmand Emmert Emmertsen, paa den anden Side, og mellem fornævnte Andels-Svineslagteri og samme Indstævnte, maa for Højesteret under Et procederes og paakendes.

I Henhold til de i den førstnævnte Dom, der alene for Appellantens Vedkommende foreligger Højesteret til Prøvelse, forsaavidt anførte Grunde, vil denne, saavidt paaanket er, være at stadfæste, ligesom den sidstnævnte Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde betale Indstævnte med 300 Kroner.

Uagtet Birkedommeren i Frederiksberg Birk allerede den 8 August 1905 fra Indstævnte fik Sagens Akter tilstillede for at afsige Kendelse i den opstaaede Disput, er Kendelsen først afsagt den 5 Marts 1906; herfor vil der imidlertid under Hensyn til Lovens 1—6—14 ikke under denne Sag kunne paalægges ham Ansvar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens ovennævnte Domme af 22 April 1907 og 23 December samme Aar bør, førstnævnte Dom saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Holbæk Amts Andels-Svineslagteri, til Indstævnte, Sagfører Ole Jensen som Eksekutor i Boet efter afdøde Købmand Emmert Emmertsen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Præmisserne til den indankede Dom af 22 April 1907 ere saalydende: Efter at Købmand af Frederiksberg Emmert Emmertsen den 30 Oktober 1903 var afgaaet ved Døden, blev der i hans Bo, der behandlede af Appelindstævnte, Sagfører Ole Jensen, som Eksekutor, bl. a. anmeldt følgende Fordringer af Appellanterne, Roskilde Andels Svineslagteri, Randers Svineslagteri, Holstebro Svineslagteri og Holbæk Amts Andels Svineslagteri, nemlig:

4) Af Holbæk Amts Andels Svineslagteri 1290 Kr. 22 Øre som simpelt Krav med Renter fra Anmeldelsesdagen og 475 Kr. 61 Øre som Massekrav.

Efter at der i Anledning af Spørgsmaalet om Anerkendelsen af de nævnte Fordringer var opstaaet en Disput i Boet mellem Eksekutor og Appellanterne, blev der af Frederiksberg Birks Skifteret den 5 Marts 1906 afsagt en Decision, hvorved de her omhandlede Fordringer, væsenligst i Overensstemmelse med Appelindstævntes Paastand, blev anerkendt saaledes, at der tillagdes den under 1) anførte Fordringshaver den under 4) anførte 2701 Kr. 20 Øre som simpelt Krav med Renter 5 pCt. p. a. fra sidstanførte Dag, saaledes at der ansaas à conto Dividende herpaa at være udbetalt 933 Kr. 12 Øre.

Her for Retten have Appellanterne paastaaet deres respektive Fordringer anerkendte overensstemmende med fornævnte Anmeldelse med Renter af Beløbene 5 pCt. p. a. fra Anmeldelsernes Datoer, hvorhos de paastaa sig tilkendte Appellens Omkostninger skadesløst, medens Appelindstævnte procederer til Decisionens Stadfæstelse, hvorhos han har paastaaet Boet tillagt Appellens Omkostninger hos Appellanterne in solidum.

Det fremgaar af Sagen, at, efter at Købmand Emmertsen, der havde handlet med Slagteriffald, var afgaaet ved Døden efterladende en Enke, med hvem han ikke levede i Formuefællesskab, og umyndige Børn, blev der af Johan Cossmann, der var ansat i Afdødes Forretning og under hans Sygdom havde forestaaet denne, i de nærmeste Dage efter Dødsfaldet udbetalt forskellige Beløb til Forretningens Kreditorer, deriblandt til Appellanterne, henholdsvis den 2 November, 10 November, 10 November og 31 Oktober, at Appelindstævnte den 14 November fik Bevilling som Eksekutor, og at Boet efter den 18 s. M. blev behandlet som Gældsfragaalsesbo, saaledes at Forretningen, der blev fortsat, modtog yderligere Varer fra Appellanterne og præsterede Betalinger til disse. Det er endvidere uomtvistet: . . .

. . . for Appellanterne Holbæk Amts Andels Svineslagteris Vedkommende, at de ved Dødsfaldet havde tilgode for tidligere leverede Varer 2701 Kr. 20 Øre, at de efter Dødsfaldet have leveret Varer for 975 Kr. 61 Øre, at det nævnte den 31 Oktober af Cossmann betalte Beløb udgør 1408 Kr. 73 Øre, og at der af Appelindstævnte yderligere er betalt dem 500 Kr.

Medens nu Appellanterne gøre gældende, at de fornævnte af Cossmann udbetale Beløb, respektive 212 Kr. 20 Øre, 756 Kr., 724 Kr. 75 Øre og 1408 Kr. 73 Øre, ere at betragte som Betaling af eller Afdrag paa den før Dødsfaldet stiftede Gæld, gør Appelindstævnte gældende, at de skulle betragtes som Udbetalinger fra Boets Side paa, hvad Appellanterne eventuelt kunde fordre udbetalt af Boet, saaledes

at de først benyttes til Afbetaling paa de efter Dødsfaldet leverede Varer, hvilke skal dækkes fuldt ud, og for de eventuelle Restbeløbs Vedkommende betragtes som Forskud paa Dividende af den før Dødsfaldet stiftede udækkede Gæld.

Angaaende Spørgsmaalet om Cossmanns Bemyndigelse til at foretage de nævnte Udbetalinger maa det efter det Foreliggende antages, at Cossmann før Dødsfaldet havde assisteret Emmertsen i Forretningen uden Prokura eller skriftlig Fuldmagt. Det er endvidere ubestridt, at Appelindstævnte og Emmertsens Enke ved Dødsfaldet og kort efter dette var af den Mening, at Boet var solvent, samt at Cossmann, efter at Boet var overgaaet til Behandling af Appelindstævnte som Eksekutor, lovede at fortsætte Forretningens Drift og at aflægge Regnskab til Appelindstævnte. Denne sidste har frendeles anbragt, at Cossmann i Emmertsens Levetid konfererede med denne om alle Forretningen vedrørende Dispositioner af nogen Betydning, og at han — Appelindstævnte — saavel Dagen efter Dødsfaldet som flere Gange senere overfor Cossmann udtalte, at Udbetaling til Kreditorerne ikke maatte finde Sted.

Appellanterne have benægtet Rigtigheden af dette sidste Anbringende, som heller ikke er godtgjort, og have isvrigt gjort gældende, at de nævnte Udbetalinger laa indenfor Cossmanns Fuldmagt — der efter deres Anbringende i Emmertsens Levetid var vidtrækkende og vedblev at være i Kraft efter Dødsfaldet i samme Omfang — og var stemmende med, hvad en omtænksom Forretningsførelse krævede.

Det kan efter det Foreliggende ikke anses godtgjort, at der har tilkommet Cossmann større Bemyndigelse med Hensyn til Boets Affærer end overensstemmende med Appelindstævntes Fremstilling, og herefter kan han ikke antages at have været beføjet til efter Emmertsens Død at foretage de omspurgte Udbetalinger, der — efter hvad der maa anses uomtvistet — have fundet Sted for at dække Gæld, der var stiftet af afdøde Emmertsen, uden at det kan tillægges nogen Betydning, om Appellanterne eller nogle af disse var ubekendte med det virkelige Forhold.

Som Følge af det Anførte findes Appellanterne ikke at kunne gøre Fordring paa, at de oftnævnte Udbetalinger føres til Afregning med Boet paa en for dem gunstigere Maade end ved den indankede Decision statueret, og Decisionen vil i Henhold hertil være at stadfæste, saavidt paaanket er. Appellens Omkostninger findes Appellanterne in solidum at burde betale Boet med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Præmisserne til den indankede Dom af 23 December 1907 ere saalydende: Ifølge de i nærværende Sag foreliggende Oplysninger blev der, efter at Købmand Emmertsen af Frederiksberg den 30 Oktober 1903 var afgaaet ved Døden, af Johan Cossmann, som var ansat i den Afdødes Forretning og under hans Sygdom havde forestaaet denne, den 31 samme Maaned til de Indstævnte, Holbæk Amts Andels Svineslagteri i Holbæk, som ved Dødsfaldet havde tilgode hos Afdøde

2698 Kr. 95 Øre, betalt et Beløb af 1408 Kr. 73 Øre paa nævnte Tilgodehavende.

De Indstævnte vedblev derefter i nogen Tid at levere Varer til bemeldte Afdødes Bo, som den 14 November s. A. toges under Behandling af Citanten, Sagfører Ole Jensen, som Eksekutor, og fra den 18 s. M. behandlede som et Gældsfragaalsesbo, og ialt leverede de til Boet Varer for 975 Kr. 61 Øre, paa hvilke der af Boet blev betalt dem 500 Kr.

De Indstævnte anmeldte derpaa i Boet dels et Tilgodehavende af 1290 Kr. 22 Øre, nemlig 2698 Kr. 95 Øre ÷ 1408 Kr. 73 Øre, med Paastand om Betaling heraf som simpelt Krav, og dels et Tilgodehavende af 475 Kr. 61 Øre, nemlig 975 Kr. 61 Øre ÷ 500 Kr., med Paastand om Betaling heraf som Massekrav.

Mod disse Paastande gjorde Citanten gældende, at Cossmann havde været uberettiget til at betale de 1408 Kr. 73 Øre paa Afdødes Gæld til de Indstævnte, og hævdede, at Beløbet først og fornemmelig skulde betragtes som en Dækning fra Boets Side af, hvad de Indstævnte fik tilgode for Vareleverancen til selve dette, medens det overskydende af Beløbet blev at anse som Forskud paa Dividende for den af Emmertsen forinden Dødsfaldet stiftede, udækkede Gæld.

Den herefter i Boet opstaaede Disput afgjordes ved en af Frederiksberg Birks Skifteret den 5 Marts 1906 afsagt Decision, der senere stadfæstedes ved nærværende Rets Dom af 22 April d. A. derhen, at da Cossmann ikke kunde antages at have været beføjet til efter Emmertsens Død at foretage den omhandlede Udbetaling for at dække Gæld, der var stiftet af Afdøde, maatte af de paagældende 1408 Kr. 73 Øre, saaledes som af Citanten hævdede, de 475 Kr. 61 Øre anses som Dækning af Massekravet, og Resten, 933 Kr. 12 Øre, som en à conto Betaling paa den de Indstævnte tilkommende Dividende af deres simple Krav i Boet.

Under nærværende Sag har Citanten anbragt, at Dødsboets Status efterhaanden har vist sig at være saa ringe, at der ikke tilnærmelsesvis vil kunne tilkomme de Indstævnte en saa stor Dividende som 933 Kr. 12 Øre paa deres forannævnte simple Krav i Boet, og at det til Opgørelsen i dette vil være nødvendigt, at nævnte Beløb tilbagebetales Boet, og han har derfor paastaaet de Indstævnte tilpligtede at betale bemeldte 933 Kr. 12 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 29 Juli d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, der procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, have til Støtte herfor navnlig anbragt, at Cossmann — hvad ikke skal have været fremført under Skiftedisputen — havde Emmertsens udtrykkelige Ordre til at betale det oftnævnte Beløb som Dækning af den af denne stiftede Gæld, og at de derfor ikke kunne være pligtige at betale nogensomhelst Del af Beløbet, ved hvis Modtagelse de var uvidende om Emmertsens Død, og som de forlængst have forbrugt.

Da de Indstævnte, som iøvrigt ikke have godtgjort, at Emmertsen havde givet Cossmann den af dem paaberaabte Ordre, efter det Foreliggende sidde inde med det paastævnte Beløb som en à conto Betaling paa den dem i Boet tilkommende Dividende, der imidlertid, efter

Citantens uimodsagte Anbringende, vil blive langt mindre, ville de være at dømme efter Citantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Tirsdag den 24 November.

Nr. 97. Boghandler **Vilhelm Tryde** (Jensen)

contra

Firmaet **Keller & Reiner** i Berlin (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om Krænkelse af en Kunstnerret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juli 1907: Indstævnte, Boghandler Tryde, bør til Citanterne, Firmaet Keller & Reiner i Berlin, betale 500 Kroner tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 9 Juni f. A., til Betaling sker; saa bør Indstævnte og taale, at de her i Riget værende til Offentliggørelse bestemte Eksemplarer af de ovennævnte af ham fremstillede Gengivelser af de ligeledes ovennævnte Billedhuggerværker konfiskeres og tilintetgøres, samt at ligeledes de til Gengivelserne benyttede Zinkplader konfiskeres og tilintetgøres eller dog bringes i en saadan Form, at Misbrug ikke kan finde Sted. Sagens Omkostninger bør Indstævnte derhos betale Citanterne med 100 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Appellantens i den indankede Dom fremstillede Benyttelse af de paagældende forinden Kundgørelsen af Loven om Forfatterret og Kunstnerret tilvejebragte fotografiske Plader maa anses tilladt efter bemeldte Lovs § 37, tredje Stykke, vil Appellanten efter den af ham nedlagte Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Indstævnte findes derhos at burde betale Appellanten Processens Omkostninger for begge Retter med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Boghandler Vilhelm Tryde, bør for Tiltale af Indstævnte, Firmaet Keller & Reiner, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 300 Kroner. Saa betaler Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Firmaet Keller & Reiner i Berlin, anbragt, at Indstævnte, Boghandler Tryde, dels i et af ham udgivet Billedværk »Ny Carlsberg Glyptotek« uden Hjemmel have optaget Reproduktioner af to af Professor Sindings Billedhuggerværker, nemlig »To Mennesker« og »En fangen Moder«, dels endvidere har udgivet tre Brevkort med Reproduktioner af nævnte Kunstners Billedhuggerværker, nemlig foruden af de to foranførte endvidere af Kunstværket »Slave«, og da Citanterne, til hvem Professor Sinding har overdraget den udelukkende Ret til at reproducere sine Værker, formene, at Indstævnte ved sin anførte Fremgangsmaade har overtraadt Lovene om Forfatterret og Kunstnerret af 19 December 1902 og 29 Marts 1904, have de søgt Indstævnte tilpligtet at betale saavel en passende Bøde som en Erstatning efter Rettens eller uvillige Mænds Skøn samt at tilintetgøre Restoplaget af de ulovlige Reproduktioner samt de ulovlige Clichéer, hvorhos Citanterne endvidere have paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Renter af det Erstatningsbeløb, som maatte blive dem tilkendt, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 9 Juni f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastaaer sig fri-funden og tillagt Sagens Omkostninger.

Ifølge Sagens Oplysninger lod Indstævnte med Tilladelse af Glyptotekets Direktion og tildels paa sammes Opfordring i 1902 tage fotografiske Plader af en Del af Glyptotekets Billedhuggerværker, deriblandt af de tre ovennævnte Værker af Professor Sinding. Samtlige disse Plader, som optoges en rum Tid, forinden Loven om Forfatterret og Kunstnerret af 19 December 1902 den 24 s. M. kundgjordes, lod Indstævnte, da han ønskede at udgive et Album og en Serie Brevkort fra Glyptoteket, efter bemeldte Lovs Kundgørelse overføre til Zinkplader og tog derefter Aftryk af disse, hvilke han saa benyttede ved Udgivelsen af det omhandlede Album samt Brevkort.

Efter at det anførte Billedalbum var udkommet i 1ste Halvdel af 1905 og derpaa averteret i forskellige danske Blade samt sendt til Udstilling i Tyskland, modtog Indstævnte under 10 Oktober s. A. gennem Citanternes herværende Repræsentant en Skrivelse fra disse, hvori de, under Paaberaabelse af, at de ere Indehavere af Retten til Reproduktion af Professor Sindings Værker, forbyde Indstævnte i Fremtiden at lade forfærdige nogensomhelst Reproduktion af bemeldte Værker og bemærke, at en Tilladelse, som eventuelt tidligere maatte være indrømmet ham, træder ud af Kraft fra 1 November s. A. De tilføje derhos, at deres Repræsentant for Skandinavien har faaet Paalæg om at paatale, at den af dem givne Forskrift overholdes.

Indstævnte hævder nu, at Citanterne som Følge af fornævnte Skrivelse maa være afskaarne fra at gøre noget Ansvar gældende mod ham vedrørende det af ham udgivne Album, der kun er trykt i et Oplag, men dernæst gør han, saavel med Hensyn til bemeldte Album som med Hensyn til de her omhandlede Brevkort, gældende, at da de af ham af de Sindingske Billedhuggerværker tagne fotografiske Plader ere lovlig optagne i Henhold til den tidligere Lovgivning, har det ifølge 2det og 3dje Stykke i § 37 i Loven af 19 December 1902 staaet ham aabent at overføre disse Plader paa Zinkplader og at benytte disse sidste ved Udgivelsen af Albummet og Brevkortene.

Ligesom imidlertid Citanterne, der have anbragt, at de ved Udsendelsen af Brevet i Oktober 1905 til Indstævnte stod i den Formning, at Professor Sinding i sin Tid havde givet Indstævnte Tilladelse til at reproducere hans Værker, ikke findes at kunne være afskaarne fra at gøre Ansvar gældende mod Indstævnte for den i Albummet indeholdte Gengivelse af Sindings Værker, saaledes skønnes der ej heller at kunne gives Indstævnte Medhold i, at han har været beføjet til at iværksætte den stedfundne Overføring af de fotografiske Plader til Zinkplader og derpaa at benytte disse sidste ved Udgivelsen af Albummet og Brevkortene, idet en saadan Overføring og paafølgende Benyttelse tværtimod maa anses i Strid med Loven af 19 December 1902 § 24.

Medens der dog under de foreliggende Forhold efter Lovens § 32, jfr. § 19, ikke vil kunne paalægges Indstævnte nogen Straf for hans Forhold, vil han derimod have at tilsvare Citanterne en Erstatning, hvis Beløb efter de forhaandenværende Oplysninger, i hvilken Henseende bemærkes, at Indstævnte har opgivet Antallet af de solgte Brevkort til ca. 1000 Stykker til en Detailpris à 10 Øre, og at Billedalbummet er trykt i et Antal af 10000 Stykker, findes at burde bestemmes til 500 Kr., hvorhos alle de til Offentliggørelse bestemte Eksemplarer af de paagældende ulovlige Gengivelser, som her i Riget forefindes, saavel de for Albummet bestemte og i samme indeholdte Gengivelser som Brevkortene, ville være at konfiskere og tilintetgøre, og ligeledes ville de paagældende til Gengivelse benyttede Zinkplader være at konfiskere og tilintetgøre eller dog at bringe i en saadan Form, at Misbrug ikke kan finde Sted.

Af det foran nævnte Erstatningsbeløb vil Indstævnte endvidere have at betale Renter 5 pCt. p. a. fra den 9 Juni f. A., til Betaling sker, hvorhos han endelig vil have at tilsvare Citanterne Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 320. Højesterets sagfører Asmussen

contra

Karoline Andersen og Christiane Marie Nielsen
(Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 September 1908: Arrestantinderne Karoline Andersen og Christiane Marie Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde hver især i 1 Aar og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Sælærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Meyer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Karoline Andersen og Christiane Marie Nielsen, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførerne Asmussen og Dietrichson 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinderne Karoline Andersen og Christiane Marie Nielsen for Tyveri.

Arrestantinden Andersen er født den 24 Juni 1872 og blandt Andet anset: ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 22 August 1892 efter Straffelovens §§ 228 og 253, jfr. § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 16 December 1899 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest: ved samme Rets Dom af 19 Oktober 1907 efter Lov 30 Marts 1906 § 2, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Arrestantinden Nielsen er født den 28 September 1877 og blandt Andet anset: ved nærværende Rets Dom af 11 April 1896 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ved samme Rets Dom af 19 Januar 1897 efter Straffelovens § 180, kfr. tildels § 64, og Straffelovens § 228 og § 238, disse §§ kfr. med § 64, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og senest: ved samme Rets Dom af 20 Januar 1900 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Der har derhos ved flere af Rettens Kriminalkamre verseret Sager mod Arrestantinderne, hvorunder de have været sigtede, Arrestantinden Andersen 4 Gange, henholdsvis for Tyveri og Hæleri, og Arrestantinden Nielsen bl. a. 4 Gange, henholdsvis for Tyveri og Bedrageri, nemlig i Aarene 1901, 1902, 1905, 1907 og indeværende Aar, men disse Sager, derunder en Sag, under hvilken Arrestantinderne hensad arresterede fra 14 September til 1 November 1905, ere sluttede uden Tiltale.

Nærværende Sags Omstændigheder ere følgende:

Den 26 Maj d. A. om Formiddagen Kl. 8 anholdtes Arrestantinden Andersen i Beværtningen »Røde Mølle«, Eskildsgade Nr. 19, som sigtet for Tyveri, bl. a. af et Ekviperingshandler Christian Christensen tilhørende dobbeltkapslet Guld-Remontoirur, som under Sagen er vurderet til 50 Kr.

Noget over en Time senere indfandt Bestyreren af fornævnte Beværtning, Hans Otto Hansen, sig paa Politistationen med det stjaalne Ur, idet han forklarede, at det kort i Forvejen var leveret ham af en Person ved Navn Peter Jensen, kaldet Kongsted.

Nævnte Peter Jensen mødte derefter paa Stationen og forklarede at han havde modtaget Uret af Arrestantinden Nielsen.

Da det yderligere oplystes, at Arrestantinden Nielsen havde opholdt sig i Beværtningen »Røde Mølle« sammen med Bestjaalne og Arrestantinden Andersen og havde forladt denne Beværtning straks efter, at der paa Bestjaalnes Anmodning var gaaet Bud efter Politiet, blev Arrestantinden Nielsen anholdt samme Dags Formiddag Kl. 9³/₄.

Under Sagen have begge Arrestantinderne nægtet sig skyldige i noget Ulovligt og specielt nægtet at have været i Besiddelse af det stjaalne Ur.

Der foreligger imidlertid følgende yderligere Oplysninger:

Ekviperingshandler Christian Christensen har edelig forklaret, at han, der fra Morgenstunden havde været ude at svire, sluttelig var kommen i Selskab, bl. a. med Arrestantinderne, at Arrestantinden Andersen paa en Gang fo'r hen paa hans Skød og lagde den ene Arm om hans Hals, og at han skubbede hende fra sig, men i det samme mærkede et Ryk og straks efter saa, at hans Ur, som var befæstet til Vesten med en Metalkæde, var borte, idet den øverste Ring ved den Uret vedhængende Karabinhage var udrevet.

Han har yderligere forklaret, at han, der tydelig havde mærket, at Arrestantinden Andersen havde Hænderne nede ved hans Ur, straks sigtede hende for at have taget det, men at hun nægtede det, og at han, da Værtshusbestyrer Hansen nu kom ind i den paagældende Stue, fortalte ham om Tyveriet, hvorefter Hansen hentede Politiet, samt at han (Christensen) forinden havde lagt Mærke til, at Arrestantinden Andersen havde lagt sin højre Arm paa Bordet med Haandfladen nedad, hvorfor han antager, at Arrestantinden Nielsen, der da var tilstede, men som gik, inden Politiet kom, har lagt sin Haand over Arrestantinden Andersens og saaledes set Lejlighed til at faa fat paa Uret.

Fornævnte Værtshusbestyrer Hansen har forklaret, at han saa Arrestantinden Andersen sidde paa Ekviperingshandler Christensens Knæ med den ene Arm om Halsen paa ham, medens hun havde den anden Haand nede i hans Vestelomme.

Hansen har yderligere forklaret, at han derpaa var et Øjeblik inde i Værelset ved Siden af, og da han kom tilbage, stode Arrestantinderne og skændtes, formentlig paa Skræmt. Christensen sigtede da Arrestantinden Andersen for at have taget hans Ur, hvoraf Hansen havde set ham i Besiddelse, og saa snart der var Tale om at hente Politiet, forsvandt Arrestantinden Nielsen.

Hans Forklaring gaar endvidere ud paa, at en halv Times Tid efter, at den tilkaldte Betjent var gaaet med Arrestantinden Andersen, kom Peter Jensen ned i Beværtningen og fik Besked om, hvad der var forefaldet, hvorhos han forklarede, at Arrestantinden Nielsen havde været hos ham for at faa ham til at pantsætte Uret, og erklærede, at han nu vilde se at faa Uret fra hende, for at det kunde blive bragt paa Politistationen. Peter Jensen, der ikke tidligere den paagældende Morgen havde været i Beværtningen, kom saa en halv Time senere tilbage med Uret, som Hansen derefter afleverede til Politiet.

Anna Andrea Johansen har forklaret, at han den paagældende Morgen var sammen med Arrestantinderne og Bestjaalne i den paa-

gældende Beværtning. Hun var den Første, der gik, og kort forinden hun gik, saa hun Christensen tage sit Ur op af Lommen og se paa det.

Fornævnte Arbejdsmand Peter Jensen, kaldet Kongsted, har forklaret, at Arrestantinden Nielsen den paagældende Morgen kom op til ham, der laa og sov paa sin Kærestes, Arrestantinden Andersens Bopæl i Saxogade Nr. 93 A. Hun viste ham Uret, fortalte, at Arrestantinden Andersen var anholdt, og opfordrede ham til at pantsætte Uret. Han nægtede at indlade sig herpaa, gik hen i »Røde Mølle« for at høre nærmere Besked og indfandt sig derpaa i Beværtningen »Vingaarden«, Hjørnet af Revalsgade og Estlandsgade, hvor han traf Arrestantinden Nielsen. Efter at hun med ham var gaaet ind i et Sideværelse, bad han hende om Uret, som han paa Skrømt lovede at pantsætte. Hun gav ham det, og han leverede det derpaa til fornævnte Værtshusbestyre Hansen.

Bestyrer af Beværtningen »Vingaarden«, Niels Peter Nielsen, har edelig forklaret, at Arrestantinden Nielsen den paagældende Morgen ved 8-Tiden alene kom ind i Beværtningen og fortalte, at hun havde været henne og kalde paa Peter Jensen. Lidt efter kom denne og kaldte hende ind i et Bagværelse, hvorfra de kort efter kom tilbage, hvorpaa Jensen gik uden at nyde noget, medens Arrestantinden blev en kort Tid siddende i Beværtningen.

Opvarter i Beværtningen »Gilleleje«, Eskildsgade Nr. 40, Holger Hansen, har edelig forklaret, at Arrestantinden Nielsen den Morgen, da hun blev anholdt, ogsaa var inde i Beværtningen »Gilleleje«, hvor han talte med hende, og hvor hun viste ham et dobbeltkapslet Herre-Guldur, uden at der mellem dem var Tale om, hvorfra hun havde det.

Efter de saaledes foreliggende Oplysninger skønnes det, under særligt Hensyn til Arrestantindernes Fortid, der kendetegner dem begge som i høj Grad tyvagtige, uden Betænkelighed at anse dem skyldige i i Forening at have frastjaalet Ekviperingshandler Christensen det omhandlede Ur.

Det bemærkes herved yderligere, at Arrestantinden Andersens Forklaringer under Sagen have været vakkende, idet hun i det foreløbige Forhør og et den 29 Maj d. A. afholdt Forhør har erkendt at have siddet paa Christensens Skød, hvad hun i de senere Forhør har benægtet, og at Arrestantinden Nielsen utvivlsomt har udtalt sig i Strid med Sandheden, forsaavidt hun har hævdet, at hun den paagældende Morgen hverken har opsøgt Peter Jensen paa Arrestantinden Andersens Bopæl eller udtalt sig herom til Bestyreren af Beværtningen »Vingaarden«, hvor hun slet ikke vil have været, eller vist eller afgivet et Guldur til Nogen, idet hun ikke har kunnet oplyse nogen rimelig Grund til, at de fornævnte Vidner i saa Henseende skulde være hende fjendske og paalyve hende noget.

Det fortjener i saa Henseende endvidere at fremhæves, at Arrestantinden Nielsens Forklaring om, efter at have forladt »Røde Mølle«, kun at have opholdt sig i »Gilleleje« og en Forretning, hvor hun gjorde et Indkøb, allerede af den Grund maa forkastes, at hun, der som foranført først blev anholdt Kl. 9³/₄, ifølge Buffist Hans Christoffersens

og fornævnte Opvarter Holger Hansens edelige Forklaringer i Tiden efter Kl. 8 kun opholdt sig alene i »Gilleleje« i ca. $\frac{1}{2}$ Time.

I Henhold til det Foranførte ville Arrestantinderne være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne hver især med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Onsdag den 25 November.

Nr. 240. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Christine Marie Thomsen (Def. Liebe),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2, 1ste Stk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Maj 1908: Tiltalte Christine Marie Thomsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte ved de i den indankede Dom nævnte, under Angivelse af hendes Navn i offentlige Blade indrykkede Avertissementer, der om end i mere eller mindre tilsløret Form indeholdt Opfordringer til Utugt, har givet offentlig Forargelse, vil hun være at anse efter Lov 30 Marts 1906 § 2, første Stykke efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, hvorhos hun vil have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Christine Marie Thomsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i fjorten Dage. Saa udredes Tiltalte og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Dietrichson og Liebe 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Christine Marie Thomsen, der er født den 7 November 1879 og tidligere er ansat ved Rettens Dom af 6 April 1906 efter Straffelovens nu ophævede § 180 med simpelt Fængsel i 8 Dage, tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2, 1ste Stk.

Ved Tiltaltes egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at hun i Løbet af det sidste Aars Tid ved en Række Avertissementer i herværende Dagblade, der lød paa, at hun søgte Laan eller tilbød Reparation af Herretøj, har i utugtigt Øjemed søgt og opnaaet Besøg af Herrer, med hvilke hun for Betaling har øvet Utugt.,

Efter det i Sagen oplyste have disse Besøg imidlertid ikke medført, at de Omboende ere blevne forulempede, eller at Nogens Blufærdighed er bleven krænket, og da saadan Krænkelse ej heller har kunnet foraarsages ved selve de paagældende Avertissementers Tekst, som heller ikke findes egnet til at vække offentlig Forargelse, vil Tiltalte være at frifinde.

Nr. 323.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Carl Gustav Bengtson (Def. Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse, Tyveri, Bedrageri og Betleri.

Øster og Vester Herreders Ekstrarets Dom af 29 August 1908: Arrestanten Jens Carl Gustav Bengtson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt i Erstatning til »Landbygningernes almindelige Brandforsikring« betale 446 Kr. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Nonboe, og til Defensor, Sagfører A. Harck, 25 Kr. til Førstnævnte og 20 Kr. til Sidstnævnte. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Oktober 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Carl Gustav Bengtson til Højesteretssagførerne Lunn og Liebe 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Jens Carl Gustav Bengtsen, der er født i Aaret 1887, og som ifølge Voer og Nim Herreders samt Stenballegaard Birks Ekstrarets Dom af 29 September 1905 har været straffet efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, sat under Tiltale for Brandstiftelse, Tyveri, Bedrageri og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold.

Natten mellem den 28 og 29 Juni d. A., da Arrestanten efterat have deltaget i et Bal i Ansager Kro var paa Vejen hjemad til Skovlund Andelsmejeri, hvor han siden den 1 Maj f. A. havde haft Tjeneste som Undermejerist, fik han efter at være passeret Mølby Kro, der ligger 5 à 10 Minutters Gang fra Mejeriet, pludselig den Tanke, »at sætte Ild paa« i dette. Han gik derfor ved sin Hjemkomst, der fandt Sted Kl. ca. 3 $\frac{1}{2}$ om Morgenen, ind i et i Mejeriets Stueetage værende Maskinrum, i hvilket der henstod en Dunk med Petroleum, og hældte noget af dennes Indhold — efter hvad han antager, saa meget som der kunde være i et halvt Ølglas — ud i Bunden af et i samme Rum i en Afstand af ca. 4 Alen fra Loftet hængende ca. 1 $\frac{1}{4}$ Alen højt Hjørneskab, hvis Over- og Underdel samt Forside var af Træ, medens de indvendige Sider dannedes af Murene, og i hvilket der opbevaredes 3 Smørekander med Olie, ca. $\frac{1}{2}$ Pd. Pudsetvist og en Del Farve. Han afrev dernæst en Tændstik og kastede den ind i Bunden af Skabet, og da der var gaaet Ild i dets Indhold, lukkede han Skabsdøren til og bortfjernede sig uden at kalde paa Nogen.

Fra Skabet forplantede Ilden sig til Maskinrummets Loft, der var af Brædder uden Gibsdække, og i hvilket der brændte et Hul af ca. 4 Alens Længde og $\frac{1}{2}$ à 1 Alens Bredde, samt til en paa Loftet liggende Tangmadras, hvorhos Bygningens Tag delvis ødelagdes; men da Mejeriets Beboere, af hvilke 3 havde Natteteje paa Loftet, imidlertid var blevne opmærksomme paa Ilden, blev denne kort efter slukket.

Den ved Branden foranledigede Skade paa Mejeriet, der er forsikret i »Den almindelige Brandforsikring for Landbygninger«, er opgjort til 430 Kr., hvilket Beløb med Tillæg af 16 Kr. i Taksationsomkostninger eller ialt 446 Kr. nævnte Brandforsikring har paastaet sig tilkendt hos Arrestanten.

Arrestanten har i Forhøret forklaret, at han forøvede den omhandlede Ildspaaættelse i den Hensigt at komme bort fra sin Tjeneste paa Mejeriet, over hvilken han iøvrigt ikke vil have haft nogen Grund til at beklage sig. Han har fremdeles udsagt, at det var hans Mening, at alene Hængeskabet skulde brænde, og at han ikke tænkte sig, at der kunde brænde andet end dette; men han har erkendt, at han paa Vejen fra Mejeriet flere Gange vendte sig om for at se, om der var Brand at opdage, og at Grunden hertil var den, at han indsaa, at der var en Mulighed for, at Branden kunde faa støvre Omfang, end han havde tænkt sig. Derimod vil han, efter hvad han stadig har fastholdt, være gaaet ud fra, at der ikke ved Branden kunde opstaa Fare for de i Bygningen værende Mennesker, og, naar henses til, at Bygningen er af Grundmur og tækket med Tagsten, samt til, at det,

da Ilden opdagedes, var bleven lyst, kan Rigtigheden af denne Antagelse ikke forkastes.

Efter den omhandlede Morgen at have forladt Mejeriet, strejfedes Arrestanten nogle Dage omkring i den vestlige Del af Ringkøbing og Ribe Amter og indfandt sig derpaa Natten mellem den 1 og 2 Juli Kl. ca. 1 $\frac{1}{2}$ atter i Skovlund for at erfare, om Ilden havde anrettet nogen Skade. Ved denne Lejlighed, ved hvilken han iagttog, at der var brændt Hul i Taget, gik han gennem Mejeriets Kedelbus, hvortil Adgangen maa antages at have været uhindret, ind i selve Mejerilokalerne, og her tilegnede han, hvis Penge paa det anførte Tidspunkt var slupne op, sig fra en paa et Bord i Smørkammeret henstaaende Trækasse uden Laag, der benyttedes til Opbevaring af Mejeriets Byttepenge, dennes Indhold, nemlig 3 Femører, hvorpaa han forlod Mejeriet.

Mejeriets Bestyrer, Ole Olsen, har frafaldet Krav paa Erstatning for det ommeldte Beløb.

Da Arrestanten umiddelbart efter Forøvelsen af det anførte Tyveri gik gennem Skovlund By, tilvendte han sig fra en uafsaaset Port, hvori der henstod 5 Cykler, den ene af dem, paa hvilken han derefter satte sig op og kørte bort, hvorpaa han i den følgende Tid flakkede omkring i forskellige Egne af Jylland; men efter at have bragt i Erfaring, at han var eftersøgt af Politiet, vendte han den 12 i den nævnte Maaned tilbage til Egnen ved Skovlund, og her kastede han samme Dag Cyklen fra sig i Nærheden af Mølby Kro — ifølge sin Forklaring, fordi han ikke mere vilde køre paa den. Den er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 50 Kr. udleveret til Ejeren, Tømmer-svend Christian Flarup, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Fremdeles har Arrestanten tilstaaet, at han under sin Omflakken i Jylland i Tiden fra den 2 Juli d. A. indtil den 14 s. M., paa hvilken Dag han meldte sig selv til Politiet i Varde, paa forskellige Steder har tilbetlet sig Fødevarer, hvorimod han ikke vil have bedt om eller modtaget Penge.

I Henseende til den mod Arrestanten rejste Sigtelse for Bedrageri, fremgaar det af Sagens Oplysninger, at han en Dag i Slutningen af Maj Maaned d. A. af Cyklehandler P. P. Uldbæk i Skovlund lejede en Cykle, idet det samtidig aftaltes mellem dem, at Arrestanten kunde købe Cyklen for 60 Kr., at betale i Afdrag, men at Cyklen ikke skulde være hans Ejendom, førend han paa Købesummen havde betalt et Afdrag af 20 Kr.

Det er endvidere oplyst, at Arrestanten den 1 Juni d. A., paa hvilket Tidspunkt han hverken havde betalt noget Lejebeløb eller Afdrag paa Købesummen, uden Mejeribestyrerens Samtykke og uden at underrette Uldbæk forlod Skovlund medtagende Cyklen og rejste til Fredericia og Haderslev, samt at han den 6 s. M. vendte tilbage til Mejeriet uden at medbringe Cyklen, idet den den nævnte Dag som Hittegods afleveredes til Politiet af en Person, der den 5 s. M. — Grundlovsdagen — ved en Forveksling var kommen i Besiddelse af den paa Jernbanestationen i Varde.

Arrestantens Forklaring gaar nu ud paa, at han den 1 Juni f. A., inden han afrejste med Toget fra Varde, stillede Cyklen, som han ikke vilde have med paa Turen, i Jernbanestationens Forhal, idet han an-

tog, at det senere let vilde kunne oplyses, hvor Cyklen befandt sig, og han har nægtet at have haft til Hensigt at besvige Uldbæk.

Cyklen er efter at være vurderet til 60 Kr. udleveret til Uldbæk, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

Idet nu Arrestantens Fremstilling af hans Forhold med Hensyn til den sidstnævnte Cykle findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, kan han, som ved Underretsdommen statueret, ikke antages i den anførte Henseende at have gjort sig skyldig i noget Strafbart. Derimod vil han, hvis Aandsevner efter det Foreliggende ere noget indskrænkede, men som dog maa anses fuldt tilregnelig, for sit i de øvrige ovennævnte Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 281 og 228 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom, ved hvilken den af Brandforsikringen som meldt nedlagte Erstatningspaaastand rettelig er tagen til Følge, — — — vil saaledes være at stadfæste.

Torsdag den 26 November.

Nr. 213.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Ernst Hans Nissen Møller (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Holbæk Købstads Politirets Dom af 16 December 1907: Tiltalte, Købmand Ernst Hans Nissen Møller, bør til Holbæk Købstads Kæmnerkasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 April 1908: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Steinthal, betaler Tiltalte, Materialist, cand. pharm. Ernst Hans Nissen Møller, 15 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger nærmest bestyrke

det i Dommen antagne Resultat, vil denne være at stadfæste. Defensor for Højesteret har frafaldet Krav paa Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ernst Hans Nissen Møller til Højesteretssagfører Liebe 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Holbæk Købstads Politiret her for Retten indankede Sag er Tiltalte, Materialist, cand. pharm. Ernst Hans Nissen Møller, der er født den 8 November 1867, og som inden bemeldte Købstads Politiret i 1902 og 1906 for ulovlig Medikamenthandel har vedtaget Bøder til Kæmnerkassen, store respektive 50 Kr. og 100 Kr., sidste Gang med Domsvirkning — paany sat under Tiltale for ulovlig Medikamenthandel.

Ved egen Erkendelse og det iøvrigt Oplyste er Tiltalte overbevist om den 13 November f. A. fra sit Udsalgslokale i Holbæk at have solgt en Æske Borvaselin.

Da Borvaselin (Vaselinum boricum) — i Modsætning til, hvad tidligere var Tilfældet — nu er optaget paa den af Justitsministeriet under 10 Oktober 1905 bekendtgjorte Fortegnelse over de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, maa det billiges, at Tiltalte — hvem det ikke vil kunne diskutere, at han, støttende sig til en i 1902 afsagt Højesteretsdom, hvorefter Borvaselin maatte antages ikke udelukkende eller fortrinsvis at bruges som Lægemediel, vil have anset sig berettiget til at forhandle den nævnte Vare — ved den indankede Dom er anset efter Forordning 4 December 1672 § 30 med en Holbæk Købstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde, der findes passende bestemt til 200 Kr., — — — og bemeldte Dom vil herefter være at stadfæste.

Nr. 322. Højesteretssagfører Møldrup

contra

Henriette Christine Christensen, Petersens Hustru
(Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2, 1ste Stykke.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 August 1908: Tiltalte Henriette Christine Christensen, Petersens Hustru, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Henriette Christine Christensen, Petersens Hustru, til Højesteretssagførerne Møldrup og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Henriette Christine Christensen, Petersens Hustru, for Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2, 1ste Stk.

Tiltalte er født den 16 Februar 1870 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 16 Juni 1894 efter Straffelovens § 228, jfr. § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, ved Højesterets Dom af 12 December 1907 efter Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 1 Maaned og ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 21 Marts 1908 efter Lov af 30 Marts 1906 § 3, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Ifølge Tiltaltes egen Erkendelse, der stemmer med det i Sagen iøvrigt oplyste, lejede hun i Slutningen af Marts Maaned d. A., samtidig med at hun med sin Familie beboede en Lejlighed i Danmarks-gade Nr. 6, et Værelse med Køkken i Lille Kongensgade Nr. 29. Siden da og indtil hendes Anholdelse under Sagen den 8 f. M., har hun næsten daglig i »Folkets Avis« ladet indrykke Avertissementer med Angivelse af sidstnævnte Adresse, dels om, at en Dame ønskede Laan, dels af saalydende Indhold: »Alt Tøj sys hurtigt og billigt. Laan søges.« Hun har derhos erkendt, at der i Henhold til disse Avertissementer have indfundet sig en Del Mandspersoner, og at hun af nogle af disse har modtaget Penge, hver Gang Smaabeløb paa et Par Kroner, som hun fik som Gave uden at yde noget Vederlag, dog at hun med Enkelte traf den Aftale, at de ved Lejlighed skulde sende deres Tøj til Reparation, og en Enkelt har ogsaa bagefter sendt Tøj, som hun har repareret uden yderligere Vederlag.

Sagen er rejst efter Klage fra en i Huset boende Enke og hendes 19-aarige Datter, idet de have følt sig forulempede ved det Rend af Mandfolk, som Tiltaltes Avertissementer om Laan medførte, navnlig da det ogsaa er sket, at de Vedkommende have ringet paa hos dem og forespurgt, om det var dem, der søgte Laan.

Tiltalte har nægtet, at det har været i utugtigt Øjemed, at hun

har averteret om Laan, men dette Anbringende, der ogsaa, naar henses til Beskaffenheden af det Forhold, der var Genstand for de hende senest overgaaede Domme, maa forekomme ganske usandsynligt, findes det efter det Foreliggende uden Betænkkelighed at forkaste.

For sit heromhandlede Forhold, der maa anses at indeholde en Overtrædelse af Lov Nr. 81 af 30 Marts 1906 § 2, 1ste Stykke, vil hun være at anse efter nævnte Lovbestemmelse med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder.

Nr. 337. Højesteretssagfører Winther

contra

Peter Jørgen Jørgensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktober 1908: Arrestanten Peter Jørgen Jørgensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Richter, og Defensor, Prokurator Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Jørgen Jørgensen til Højesteretssagfører Winther og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Jørgen Jørgensen, der er født den 31 Juli 1873 og bl. a. anset: ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 18 December 1886 efter Straffelovens § 233 med 15 Slag Ris, og senest: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 25 August 1906 efter Straffelovens § 228, jfr. mid. lertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, tiltales for Tyveri.

Cigarfabrikant Charles Enricho Lars Hansen anmeldte den 23 August d. A., at han Natten mellem den 21 og 22 s. M. ved 1-Tiden var bleven bestjaalet for en værdiløs Tegnebog, indeholdende ca. 50 Kr., en Anvisning paa Centralbanken paa 30 Kr. samt en Kvittering, og

sigtede Arrestanten for Tyveriet. Anmelderen har derefter som Vidne under Ed nærmere forklaret Følgende:

Den 21 August d. A. om Aftenen opholdt han sig som Gæst i Beværtningen Skotlandsgade Nr. 4, hvor han traf sammen med Arrestanten, der fik Lejlighed til at se, at Anmelderen havde Penge i sin Tegnebog, og bar denne i sin Jakkelomme. Da Anmelderen forlod Beværtningen, fulgte Arrestanten med ham, idet Anmelderen havde inviteret ham med sig hjem for at give ham et Par Cigarer. Undervejs gik de ind i Ejendommen Tingvej Nr. 30, hvor Anmelderen i det der-værende Bageri, i hvilket han faar sine Cigarer tørrede, vilde hente nogle af disse. Inden Anmelderen gik ind i Bageriet, afførte han sig sin Jakke for ikke at faa den tilsmudset i Bageriet og hængte den fra sig i Gaarden. Han gik derpaa ind i Bageriet og blev der ca. 10 Minutter, men da han kom ud i Gaarden igen, hvor han havde efter-ladt Arrestanten, var denne gaaet, Jakken flyttet, og Tegnebogen med Indhold forsvundet.

Bagersvend Galle har som Vidne forklaret, at det er rigtigt, at Anmelderen ved anførte Tid kom ned i Bageriet i Skjortærmer for at hente Cigarer.

De paa Arbejdsanstalten »Sundholm« indlagte Personer, Niels Andreas Juul og Ole Jørgensen, have forklaret, at de den 22 August d. A. om Morgenen have fundet Anmelderens Tegnebog med den fornævnte Anvisning flydende i Vandgraven om »Sundholm«.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i noget Ulovligt, men iøvrigt givet vaklende og ubestemte Forklaringer. Saaledes har han først overfor Politiet erklæret, at han ikke mindedes at være fulgt fra Beværtningen i Skotlandsgade Nr. 4 sammen med Anmelderen. Senere har han i Retten forklaret, at han vel har været sammen med Anmelderen i Beværtningen og er fulgtes med ham til Tingvej Nr. 30, hvor Anmelderen bad ham vente, medens han selv gik ind, men at Arrestanten istedetfor at vente gik hjem.

Derefter har Arrestanten forklaret, at han overhovedet ikke har været i nævnte Beværtning den paagældende Nat, og sluttelig har han forklaret, at han i hvert Fald ikke mindedes at have været der.

Imidlertid har Værtshusbestyrelse Lauritz Petersen forklaret, at det er sikkert, at Arrestanten om Aftenen den 21 August d. A. var i bemeldte Beværtning samtidig med Anmelderen, at Anmelderen i Arrestantens Nærværelse tog sin Tegnebog frem og betalte, og at Anmelderen og Arrestanten, da de gik derfra, i Selskab med hinanden drejede om Hjørnet af Skotlandsgade og Tingvej. Han har derhos forklaret, at Arrestanten ofte kom i Beværtningen og aldrig havde andet end smaa Penge og den paagældende Aften kun drak for 8 Øre, som han betalte med lige Penge eller maaske med en 25-Øre.

Endvidere har Arrestanten — efter at ugift Elisabeth Hansen havde forklaret, at hun den 22 August d. A. om Morgenen traf Arrestanten, der da forærede hende 5 Kr. kontant, købte forskellige Ting til hende til et Beløb af 4 Kr. 25 Øre og til Indkøb og Traktement iøvrigt anvendte 12 Kr. 50 Øre, og efter at Fru Alma Berendtsen havde forklaret, at hun samme Morgen i en Beværtning havde set Arrestanten i Besiddelse af mindst 2 eller 3 Tikronesedler — forklaret, at han den paagældende Morgen har været i Besiddelse af 28 Kr. Om

sin Adkomst til disse har Arrestanten givet forskellige usikre Forklaringer, nærmest gaaende ud paa, at disse Penge dels hidrørte fra Salg af Møbler, dels fra Arbejdsfortjeneste. Efter de foreliggende Oplysninger maa disse Forklaringer imidlertid antages at være usandfærdige.

Efter det saaledes Foreliggende i Forbindelse med Arrestantens Fortid findes der ikke at kunne være nogen Tvivl om, at Arrestanten har begaaet det ham paasigtede Tyveri, og Arrestanten vil derfor være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Mandag den 30 November.

Nr. 17. Murmester J. Huneøk (Ingen)

contra

Blikkenslagermester V. Højberg (Lunn efter Ordre).

Højesterets Dom.

Appellanten, Murmester J. Huneck, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde tilbestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. Endelig betaler han til det Offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, hvis Sagen ikke for Højesteret for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salarium til Højesteretssagfører Lunn for Højesteret 80 Kroner.

Færdig fra Trykkeriet den 17 December 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 85.

Onsdag den 2 December.

Nr. 12. Grosserer **Alfred Christensen** som Repræsentant for Damperen »Hero«s Rederi og Assurandører (Arntzen)

contra

Rederiet for Damperne »Grani« og »Smiril«, Aktieselskabet **J. Mortensens Efterfølger** af Trangisvaag paa Færøerne (Kondrup),

betræffende Spørgsmaalet om Størrelsen af en Indstævnte tilkommende Bjærgeløn.

Sø- og Handelsrettens Dom af 13 November 1906: Indstævnte, Grosserer Alfred Christensen, bør som Repræsentant for Damperen »Hero«s Rederi og Assurandører og under Tvang af Eksekution i det fornævnte Depositum inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Citanterne, Rederiet for Damperne »Grani« og »Smiril«, betale 30000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 20 Juni d. A., til Betaling sker, samt denne Sags Omkostninger med 300 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at tilsvare Indstævnte med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Grosserer Alfred Christensen som Repræsentant for Damperen »Hero«s Rederi og Assurandører, til Indstævnte, Rederiet for Damperne »Grani« og »Smiril«, Aktieselskabet J. Mortensens Efterfølger af Trangisvaag paa Færøerne, med 500 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Damperen »Hero« af Drammen, der maaler 2417,⁸⁶ Register Tons Netto, som har en Længde af 339 engelske Fod, og hvis største Bredde er 48 engelske Fod, mistede paa Rejsen fra Baltimore til Aarhus med en Ladning Majs den 3 April d. A. sin Skrue paa 58° 12' nordlig Bredde og 14° 12' vestlig Længde. Efter at 1ste og 2den Styrmand med 5 Mand af Besætningen var afsejlet med en af Skibets Redningsbaade for at forsøge at naa Hebriderne og rapportere Stillingen — denne Baad maa antages forulykket — drev »Hero« hjælpeløst om, indtil man Onsdag den 11 April fik Land (Færøerne) i Sigte; om Natten blussedes og opsendtes der forgæves Raketter fra »Hero«, men Torsdag den 12 om Formiddagen, da »Hero« var i Nærheden af St. Dimon, kom en færøisk Fiskerbaad, »Alexandra«, langs Siden.

Kaptajnen paa denne tilbød at gaa til Trangisvaag for at anmode om Assistance, og dette Tilbud modtoges. »Hero« drev imidlertid videre Nord efter, Vesten om Øerne, indtil den ved 11 Tiden om Aftenen gennem Taagen observerede Land i Læ, tilsyneladende i stor Nærhed af Skibet, og derfor lod sit Bagbords Anker gaa.

Efter at »Alexandra« var kommen til Trangisvaag, gav Indehaveren af det sagsøgende Rederi for Damperne »Grani« og »Smiril« efter en kort Samtale med »Hero«s 3dje Styrmand, der var fulgt med »Alexandra«, Damperen »Grani«, som netop laa i Havnen, og som maaler 50,⁸⁶ Register Tons Netto med en Maskine paa 200 indicerede Hestekraft, Ordre til at gaa ud for at søge »Hero«. Samtidig afgik ogsaa en norsk Damper »Sjøguglen«, paa hvilken »Hero«s 3dje Styrmand gik ombord, men medens det overhovedet ikke lykkedes »Sjøguglen« at finde »Hero«, før efter at dette Skib næste Dag sammen med Damperne »Grani« og »Smiril« var kommet ud i Skopenfjorden, opdagede »Grani«, da den Fredag Morgen Kl. 2¹/₂ var Vest for »Troidhoved«, »Hero«s Lanterne og Blus ved Vestkysten af Hestø.

Kursen sattes mod den, og den naaedes, da det begyndte at blive lyst. »Hero« laa da for Bagbords Anker, hvis Kæde var løben ud til Tamp, ca. ¹/₂ Kvartmil fra Kysten, omtrent ud for Midten af Hestø's Vestside.

Dybden var 57 M., Vinden var paalands, og Strømmen satte haardt NV. i — det var i Øjeblikket »Vestfald«; der stod derfor høj Sø, som fyldte Hoveddækkene paa »Hero« samt slog over Overbygningen og Broen. Kysten bestaar her af lodrette Klipper. »Grani« fik en Trosse over, men denne Trosse sprang, og da det var aabenbart, at »Grani« paa Grund af Vejrforholdene intet kunde udrette alene, afgik den til Thorshavn for at kalde Damperen »Smiril«, der maaler 50,⁸ Netto Register Tons med en Maskine paa 160 indicerede Hestekraft, til Hjælp; »Grani« vendte straks tilbage og kom ca. Kl. 7 paany ud til Stedet, hvor »Hero« endnu laa for Bagbords Anker, og hvortil »Smiril« ogsaa kort efter ankom. »Hero« gav begge Skibene Slæbere, men medens »Grani«s Slæber gentagne Gange sprang, og det saaledes ikke lykkedes trods flere Forsøg at faa varig Forbindelse med dette Skib, havde »Smiril« derimod stadig Forbindeise og forsøgte at bugseri »Hero«, der laa omtrent parallelt med Land, frem over Ankeret.

»Hero« laa med Stævnen i vestlig Retning, idet »Østfaldet« var

indraadt (Strømmen, der skifter omtrent hver 6te Time, var mellem Kl. 8 og 9 Formiddag bleven østgaaende med Dønninger mod Land). Det lykkedes dog ikke »Smiril«, der havde Slæber fra »Hero«s Bagbords Boug og trak skøns ud fra Land, at faa »Hero« fremover, og den drev flere Gange af for Strømmen. Under disse Manøvrer begyndte »Hero« omtrent Kl. 10¹/₂ at komme i Drift Syd over langs Hestø's Kyst; »Hero«s Kaptajn lod da Styrbords Anker gaa; dette skete dog uden Samraad med »Smiril«s Fører, der tværtimod ønskede at faa »Hero« bort fra Hestø, inden Vestfaldet paany indtraf, idet der med den stadig voksende Vindstyrke kunde forudses en meget krap Strømsø, saaledes at Ankrene vanskeligt vilde kunne holde, og der var al Udsigt til, at »Hero« kunde komme ind paa Klipperne. Driften fortsattes imidlertid, medens »Smiril« søgte at holde »Hero« fri af Landet.

Saalænge »Hero« slæbte begge sine Ankere efter sig, førtes »Smiril« stadig af Strømmen agterover, uden at det var den muligt at dreje »Hero«. Det lykkedes at gaa fri af Hestø, og »Hero« forsøgte nu efter saaledes at være drevet ud i aabent Vande i Skopenfjorden at hive sine Ankere hjem. Styrbords Ankerkæde fik man op, men Ankeret selv var gaaet tabt. Bagbords Anker maatte man stikke fra sig, da Spillet var kommet i Uorden, ved at kappe Kæden.

Efter at dette var sket, lykkedes det »Smiril« at faa »Hero« drejet, og »Smiril« paabegyndte nu, medens »Grani« fulgte efter, Slæbningen, der foregik med en Fart af ca. 1¹/₂ Kvartmil gennem Vandet i østlig Retning, idet der nu, som Føreren af »Smiril« har forklaret, var hengaaet saa lang Tid, at man ikke kunde naa Thorshavn med Østfaldet, og idet det derfor var hans Hensigt at slæbe »Hero« saa langt Øst efter som muligt for derpaa med det ca. Kl. 2¹/₂ begyndende Vestfald at gaa rundt tæt forbi Boren og saa benytte Idvandet, der under Vestfaldet løber Nord efter langs Nølsø, til at slæbe »Hero« til Thorshavn eller Kongshavn. Der var imidlertid kommet en Del større Dampere ud fra Thorshavn, hvor »Sjefuglen« om Formiddagen var gaaet ind og havde givet Meddelelse om »Hero«s Skæbne.

Disse Dampere tilbød Assistance, hvad »Smiril« i Begyndelsen af slog. Senere besluttede »Smiril« sig dog til at signalisere efter Hjælp, og omtrent samtidig — ved 2-Tiden — blev Forbindelsen mellem »Hero« og »Smiril« afbrudt, idet »Hero« skar ud til Bagbord, saa at »Smiril«, der samtidig drejede Styrbord over, blev nødt til at kaste Slæberen los for ikke at kolliderer med »Hero«. »Smiril« gik paa Siden af »Hero«, og der førtes mellem Kaptajnerne en kort Forhandling, om hvis Indhold der er nogen Strid; »Smiril«s Fører hævder, at han paany forlangte en Slæber, men at »Hero«s Fører afslog det, fordi han hellere vilde have Assistance af et af de større Skibe.

Der opstod derefter Forhandlinger mellem »Hero« og nogle af de andre tilstedeværende Skibe. Disse Forhandlinger trak ret længe ud; »Hero«s Fører, der havde faaet sit Reserveanker gjort klart, synes ikke at have ment, at han udsatte Skibet for nogen Fare; da »Vestfaldet« imidlertid paany indtraadte, drev »Hero« under Forhandlingerne med stærk Fart tilbage mod Hestø. Sluttelig blev der givet Slæber til den »Det forenede Dampskibsselskab« tilhørende Dampers »Tjaldur«, der forsøgte at bugsere »Hero«, men Slæberen sprang et Par Gange,

og »Hero« var lige i Nærheden af Hestøs Sydspids, da den Marinen tilhørende Dampminebaad »Beskytteren« kom til Hjælp.

»Hero« blev nu under store Vanskeligheder bugseret først af »Beskytteren« og »Tjaldur« i Forening og senere, da »Tjaldur«s Slæber igen sprang, af »Beskytteren« alene mod den stærke Strøm ind til Thorshavn, hvor man ankom ca. Kl. 8.30 Eftermiddag.

Det er under Sagen oplyst, at Værdien af »Hero« med Ladning og Fragt efter Indbugseringen til Færøerne var ca. 900000 Kr., medens Damperne »Smiril« og »Grani« ere assuredede for henholdsvis 60000 og 40000 Kr.

Medens der uden Proces er indrømmet »Beskytteren«, »Tjaldur« og »Sjøguglen« et samlet Bjærgningsvederlag af 60000 Kr. — hvoraf dog Marinen har givet Afkald paa sin Anpart af »Beskytteren«s Vederlag — har »Hero«s Rederi vægret sig ved at betale Bjærgeløn til Damperne »Smiril« og »Grani«. Citanten har derfor anlagt nærværende Sag, hvorunder han paastaar, at Indstævnte, Grosserer Alfred Christensen som Repræsentant for Damperen »Hero«s Rederi og Assurandører, dømmes til dels personligt, dels under Tvang af Eksekution i et hos den danske Landmandsbank stillet Depositum paa 75000 Kr. i Bjærgeløn at betale 60000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 20 Juni d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte, der er indgaaet paa at modtage Søgemaal ved nærværende Ret paa »Hero«s Rederi og Assurandørers Vegne, og som har foranlediget den nævnte Bankgaranti stillet, har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger; han har i saa Henseende — næst at gøre gældende, at det ikke var forsvarligt, at »Smiril« og »Grani« med den ringe Størrelse og Styrke, de havde, gik fra Thorshavn uden at meddele noget til de der liggende kraftigere Skibe — paastaet, at hverken »Grani« eller »Smiril« har gjort nogen virkelig Gavn, idet »Hero« ogsaa uden »Smiril«s Hjælp vilde være drevet fri af Klipperne ved Hestø. Han har videre gjort gældende, at selv om det maatte blive antaget, at de nævnte Skibe have ydet nogen Hjælp, maa de dog have tabt al Ret til Bjærgeløn derved, at de ikke fuldførte Bjærgningen. Indstævntes sidstnævnte Betragtning findes ganske at savne Hjæmmel saavel i Forholdets Natur som i Sølovens Bestemmelser, hvorefter Enhver, der har medvirket ved en Bjærgning, har Ret til, naar der virkelig bjærges Noget, at faa Andel i Bjærgelønnen. Denne Regel maa gælde, selv om den Paagældende ikke er med til endelig at føre vedkommende Skib i Havn, naar hans Arbejde dog ikke har været uden Betydning for eller Forbindelse med den endelige Bjærgning. Noget Andet havde det været, hvis »Grani« og »Smiril« havde opgivet Bjærgningen paa et Tidspunkt, da intet andet Skib var i Nærheden, og hvis de havde forladt »Hero« i en ligesaa farefuld Stilling som den, hvori de havde fundet den, men dette foreligger ikke her; at »Hero«s Fører er uforsigtig nok til at trække Forhandlingerne med de andre Skibe i Langdrag paa en saadan Maade, at »Hero« driver tilbage mod Hestø, kan efter Omstændighederne ikke formindske Citanternes Krav.

Retten maa nu gaa ud fra, at »Hero«s Stilling ved Vestkysten af Hestø har været farefuld, og at det under de givne Forhold og med

den stærke Paalandsvind har været af stor Betydning, at den saa hurtig blev funden. Selv om nu »Heros« Kaptajn maatte have nogen Ret i, at de to Dampere var noget smaa til ene at paatage sig dette ret vanskelige Bjærgningsforetagende, tør Retten dog langt fra gaa ud fra, at »Smiril«s Arbejde ikke har været af Betydning. Navnlig tør det næppe anses som givet, at »Heros«, hvis den var kommen i Drift uden Forbindelse med »Smiril«, vilde have undgaaet at komme i Land paa Hestø.

Der findes derfor at maatte tilkendes de nævnte Dampere en Bjærgeløn, der dog under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder, derunder ogsaa de to bjærgende Damperes forholdsvis ringe Værdi, ikke skønnes at burde sættes højere end til 25000 Kr. til Damperen »Smiril« og 5000 Kr. til Damperen »Grani«.

Indstævnte vil saaledes som Repræsentant for »Heros« Røderi og Assurandører og under Tvang af Eksekution i det stillede Depositum være at dømme til at udrede 30000 Kr. til Citanterne med Renter som paastaaet og Sagens Omkostninger med 300 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 314. Højesteretsadvokat Dietrichson

contra

Johannes Herman Otto Newen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 September 1908: Tiltalte Johannes Herman Otto Newen bør straffes med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kroner, eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Cortsen og Sally, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog med Tilføjelse af en Frist for Bødens Betaling.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling bestemmes til fjorten Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte Johannes Herman Otto Newen til Højesterets-
sagfører Dietrichsen og Advokat Hindenburg 30 Kroner
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne i
Henhold til Justitsministeriets Skrivelse af 6 Maj dette Aar anlagte
Sag tiltales Johannes Herman Otto Newen for Overtrædelse af Straffe-
lovens § 184.

Tiltalte er født den 25 Januar 1871 og ikke funden forhen
straffet.

Ved egen Tilstaaelse og det isøvrigt oplyste er Tiltalte overbevist
om at have i Tiden fra Sommeren 1906 og indtil Anlægget af nær-
værende Sag solgt 2 à 300 Serier af Fotografier fremstillende nøgne
Kvinder.

Tiltalte, der ikke holder Butik, og som efter sin Forklaring selv
har optaget Fotografierne efter Afbildninger i et udenlandsk Værk,
har afhændet Billederne i Henhold til Avertissementer i herværende
Blade for Eksempel saalydende:

»Ikke for Damer!!!

15 ekstra Fotografier mod 1 Kr. i Frim. Atelier »Eros«, Køben-
havn. K.«

Da disse Billeder, af hvilke flere stærkt markere de kvindelige
Kønsdele, og som alle ere uden kunstnerisk Værdi, tagne under Et,
skønnes at være utugtige, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens
§ 184 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde,
stor 200 Kroner, eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling med
simpelt Fængsel i 20 Dage.

Nr. 340.

Højesteretssagfører Møller

contra

Jens Christian Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktober 1908: Arre-
stanten Jens Christian Andersen bør straffes med Forbedringshusar-
bejde i 15 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder
Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Helweg-Larsen og Pro-
kurator Lassen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter
Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne ned-sættes til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Christian Andersen til Højesteretssagførerne Møller og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Jens Christian Andersen for Tyveri.

Arrestanten er født den 17 Januar 1878 og bl. a. anset: ved Odense Købstads Ekstrarets Dom af 3 November 1905 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf, hvis Fuldbyrkelse ved Dommen var udsat i Medfør af midlertidig Straffelovs § 20, senere er afsonet, ved nærværende Rets Dom af 16 November 1907 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. Lov 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, og senest: ved Kronborg østre Birks Politirets Dom af 6 Juli 1908 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 18 Dage.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har, medens han i Maj Maaned d. A. samlevede med Caroline Bentzen, i flere Gange frastjaalet hende en Del Linned m. m., der paa deres fælles Bopæl beroede i en aflaaaset Kuffert, i hvilken Nøglen sad i Laasen. Efter at være flyttet fra hende har han i Slutningen af samme Maaned med Nøglen til Lejligheden, som han ved Fraflytningen havde beholdt uden dermed at forbinde nogen tyvagtig Hensigt, lukket sig ind i Lejligheden og stjaalet et Stykke Dynevaar, der beroede i den fornævnte Kuffert, der fandtes aflaaaset, og som han opbrød. Det ved samtlige Tyverier — af hvilke intet kan tilregnes Arrestanten som groft — Stjaalne er vurderet til ialt 34 Kr.

Arrestanten har derhos den 3 og 5 September d. A. frastjaalet Marskandiserne Hans Christian Jespersen og Niels Petersen 2 til ialt 16 Kr. vurderede Par Støvler, der hang som Skilt udenfor de Besjaaernes Forretninger.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stk., efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Nr. 324. Højesteretssagfører Bülow
 contra
Karl Kristian Pedersen (Def. Rée),
 der tiltales for Tyveri.

Frederikshavns Købstads Ekstrarets Dom af 1 August 1908: Tiltalte, Tømrer Marius Larsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Straffens Fuldbyrkelse udsættes og den bortfalder efter Forløbet af 5 Aar, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Tiltalte, forhenværende Fisker Karl Kristian Pedersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Petersen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Nielsen, 12 Kr., betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 September 1908: Tiltalte Karl Kristian Pedersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger i første Instans bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Jørgensen og Dahl, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Karl Kristian Pedersen til Højesteretssagførerne Bülow og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instans tillige angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Karl Kristian Pedersen for Tyveri.

Tiltalte er født i Aaret 1882 og har tidligere — foruden at han for Vold har vedtaget at erlægge en Bøde af 150 Kr. — været anset ved Eabjerg Købstads, Skads Herreds og Fanø Birks Ekstrarets Dom af 7 December 1905 efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvilken Straf ved allerhøjeste Resolution af 22 s. M. blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i

6 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte efter at have udstaaet 24 Dage af sidstnævnte Straf ved allerhøjeste Resolution af 20 Februar 1906 betingelsesvis blev fritaget for at udstaa den resterende Del af Straffen, og ved Frederikshavns Købstads Ekstrarets Dom af 30 Marts d. A. efter Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte af 30 Marts 1906 § 14 med simpelt Fængsel i 4 Dage.

Efter hvad Tiltalte har forklaret, traf han og den i 1ste Instans medtiltalte Marius Larsen den 12 Juni d. A. om Aftenen Kl. mellem 11 og 12 i Lodsgade i Frederikshavn en dem ubekendt Person, hvem Tiltalte spurgte, om han kunde give ham lidt Fisk, hvortil Personen svarede, at det kunde han godt, idet han tilføjede, at de paa hans Ansvar nok kunde tage lidt Fisk fra en i Havnen henliggende Kutter, der laa ved Siden af en anden Kutter, som han, saavidt Tiltalte erindrer, kaldte »Anna Marie« eller »Emma Marie«.

Tiltalte og Larsen begav sig derefter ned til Havnen og kom ved Hjælp af en lille Flaade ud til en Kutter, hvis Navn Tiltalte ikke bemærkede, men som efter det Oplyste har været Kutteren »Nøkken«, tilhørende Fiskeskipper Jens Christian Jensen af Bangsbostrand, og efter at de var komne ombord i denne, fjernede Tiltalte efter sin med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse, de løse Lemme, der henlaa over Kutterens Fiskedam, og optog med en paa Dækket beroende Ketscher nogle — efter hans Forklaring antagelig en halv Snes — Rødspætter, som han lagde paa Dækket, men da Skipperen og en Del af Mandskabet paa den ved Siden af »Nøkken« beliggende Kutter »Anna Marie« nu ved Støjen kom tilstede, kastede Tiltalte Fiskene tilbage i Dammen og forlod Kutteren.

Efter Tiltaltes Forklaring havde Fiskene en Værdi af 1 Kr. à 1 Kr. 50 Øre, medens Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning, har ansat Fiskenes Værdi til mindst 2 eller 3 Kr.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der videre har forklaret, at den Kutter, fra hvis Fiskedam han tilegnede sig Rødspætterne, var en anden end den, paa hvilken den forommeldte Person havde givet ham Anvisning, være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, sammenholdt med midlertidig Lov 1 April 1905 § 13, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Fredag den 4 December.

Nr. 182. Fhv. Gæstgiver **V. Edsberg** (Asmussen)

contra

Købmand **Ohr. Jespersen** og Sagfører **N. C. Berg** (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Krav paa Erstatning for et af de Indstævnte ikke indfriet Løfte om Overtagelse af en Prioritet.

Skive Købstads og Sallingland Herreders Gæsterets Dom af 22 Juni 1906: De Indstævnte, Købmand Chr. Jespersen og Sagfører N. C. Berg, begge af Skive, bør, En for Begge og Begge for En, til Citanten, forhenværende Gæstgiver Edsberg i Middelfart, betale 2465 Kr. 20 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra 20 August 1904. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til Stemplingen af den forannævnte Lejekontrakt af 3 Juni 1903. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 November 1907: Hovedcitanterne, Købmand Chr. Jespersen og Sagfører N. C. Berg, bør for Tiltale af Kontracitanten, forhenværende Gæstgiver V. Edsberg, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

For Højesteret har Appellanten nedsat den Hovedstol, som han paastaar sig tilkendt, til 3216 Kroner 86 Øre.

Selv om det kunde antages, at den Jespersen efter Bergs Akceptskrivelse af 8 August 1903 paahvilende Pligt til at overtage Gælden til Edsberg har været betinget af, at det lykkedes at faa den i den indankede Dom ommeldte Prioritet paa 5000 Kroner fjernet, maa der efter de foreliggende Oplysninger gaas ud fra, at det skyldes Jespersen selv, at denne Betingelse ikke blev opfyldt, i hvilken Henseende bemærkes, at Hindringen for at faa denne Prioritet bort, ialfald saaledes som det var Jespersen bekendt, var hævet i April Maaned 1904. Som Følge heraf har Appellantens Krav paa at faa Erstatning for det Tab, der er tilføjet ham ved, at det givne Løfte ikke blev indfriet, og denne Erstatning maa under Hensyn til den Adgang, der har været til at indfri Kreditforeningslaanet med Kasseobligationer, efter hvad Parterne under denne Forudsætning ere enige om, ansættes til 2187 Kroner 5 Øre. De Indstævnte ville altsaa være at dømme til in solidum at betale dette Beløb med sædvanlige Renter.

Processens Omkostninger for alle Retter findes de Indstævnte at burde betale paa samme Maade til Appellanten med 500 Kroner.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte, Købmand Chr. Jespersen og Sagfører N. C. Berg, bør, En for Begge og Begge for En, til Appellanten, forhenværende Gæstgiver V. Edsberg, betale 2187 Kroner 5 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 17 November 1904, til Betaling sker, samt Processens Omkostninger for alle Retter med 500 Kroner. Saa betale de Indstævnte og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Mageskifteskøde af 22 December 1902 overdrog Hotelejer J. P. Jensen den ham tilhørende, paa Banegaardsvej i Middelfart beliggende, Hotelejemod, skyldsæt under Matr.-Nr. 1 b af Middelfart Bygrunde og Matr.-Nr. 12 d af samme Købstads Markjorder, med paastaaende Bygninger, Inventarium m. m. til Købmand Chr. Jespersen i Skive, der samtidig til Jensen overdrog sin Ejendom »Skibet Kro« i Skibet Sogn under Nørvang-Tørrild Herreders Jurisdiktion.

I det ommeldte Mageskifteskøde, der er utingløst, hedder det blandt Andet: »Under Købesummens Berigtigelse er endvidere forstaaet, at Køberen uden Ansvar for mig overtager og fra 11 December d. A. forrenter en paa Ejendommen heftende Prioritetsgæld, stor 10000 Kr., til Østifternes Kreditforening og 10000 Kr. à 5 pCt. p. a. til fhv. Hotelejer Edsberg.«

I en Skrivelse af den 4de i den paafølgende Juni Maaned rettede Sagfører N. C. Berg i Skive, der havde varetaget Købmand Jespersens Interesser i Anledning af Mageskiftet, en Anmodning til Edsbergs Repræsentant, Sagfører Ph. Hansen i Middelfart, om at forhandle med Edsberg om, hvorvidt denne maatte være villig til foreløbig at lade sin Kapital blive indestaaende i Hotellet, hvorhos Berg i samme Skrivelse omtalte, at Jespersen havde været uheldig med en Lejer af Hotellet, men at der nu var indgaaet Lejemaal med en anden Mand, der antagelig vilde vise sig god. Som Svar paa denne Henvendelse meddelte Hansen i en Skrivelse af 6 s. M. Berg, at der i Hotellet i Middelfart indestod

1. paa 1ste Prioritet til den fynske Kreditforening, oprindelig 6000 Kr., nu til Rest godt 5600 Kr.,
2. paa 2den Prioritet til Undertegnede 3750 Kr.,
3. paa 3dje Prioritet 10600 Kr. til Vilh. Edsberg, hersteds, og
4. paa 4de Prioritet 5000 Kr. til den tidligere Ejers, J. P. Jensens, Svigerfader, Partikulier Chr. Sørensen, Vejle«,

at Kreditforeningen havde erklæret sig villig til at forhøje sit 1ste Prioritetslaan med 4000 Kr., hvorved altsaa Hansens Prioritet kunde indfries, og at Edsberg ikke vilde lade sin Prioritet indestaa, men ønskede den udbetalt i Juni Termin s. A.

Under den mellem de tvende Sagførere stedfundne yderligere Brevveksling udtalte Berg i en Skrivelse af 4 Juli s. A., at Jespersen eventuelt vilde være villig til at afdrage Edsbergs Prioritet med 400 Kr., 200 Kr. i hver Termin, indtil den var nedbragt til 5000 Kr., og at Berg var villig til at paatage sig Selvskyldnerkaution herfor, hvorpaa Hansen i en Skrivelse af 9 s. M. svarede, at Edsberg — der, da Renterne pr. 11 Juni Termin s. A. af hans Prioritet ikke var blevne betalte, havde ladet Retsforfølgning paabegynde mod Debitor, fornævnte J. P. Jensen — nu var »indgaaet paa at nøjes med en Afbetaling straks af 2000 Kr. paa sin Prioritet og derefter 400 Kr. aarlig, indtil den er nedbragt til 5000 Kr., alt imod Deres Selvskyldnerkaution«, og at Jespersen »selvfølgelig« ogsaa maatte betale »de i sidstafvigte Juni Termin forfaldne Renter af alle Prioriteter og Omkostningerne ved den af mig paabegyndte Retsforfølgning mod J. P. Jensen.«

Efter at Berg dernæst i en Skrivelse af 10 s. M. havde henstillet til Hansen at søge udvirket en nærmere angiven Lempelse i disse Betingelser, tilskrev Hansen under 3 August s. A. Berg, at Edsberg vilde være villig til at modtage den forlangte Afbetaling paa 2000 Kr. med 1000 Kr. straks og 1000 Kr. i Juni Termin 1904, og at Ordningen iøvrigt skete paa de i Hansens Skrivelse af 9 Juli s. A. omhandlede Vilkaar, hvorpaa Berg under 8 s. M. meddelte Hansen, at Jespersen akcepterede den i Hansens Skrivelse af 3 August foreslaaede Ordning.

Ved under 29 s. M. ifølge Anmodning fra Hansen at tilstille denne det ovenomhandlede Mageskifteskøde, udbad Berg sig derpaa i Forbindelse med »Obligationerne« til Jespersens og hans egen Underskrift en Opgørelse over, hvad der skulde betales, hvorefter Hansen under 12 Oktober s. A. tilstillede Berg dels Udkast til de Obligationer, der vilde være at udstede af Jespersen for den i Hotellet indestaaende Kreditforeningsgæld saavel som for det af Kreditforeningen bevilgede Tillægslaan paa 4000 Kr., dels en kalkulatorisk Opgørelse over, hvad der af Jespersen vilde være at betale, hvorhos det i Hansens Skrivelse hedder:

»Den tidligere Ejers, J. P. Jensens, Svigerfader, Partikulier Chr. Sørensen, Vejle, der i Ejendommen har en Panteobligation, stor 5000 Kr., med Prioritet og Oprykningret efter Kreditfr.s, min og Edsbergs for Tiden indestaaende Prioriteter, maa jo altsaa lade sin Obligation udslette eller relaksere, alt efter Jensens Handel herom med Hr. Jespersen, men dette vil De jo nok foranstalte og sende mig Obligationen med behørig Paategning.«

Efter at Hansen under 25 s. M. havde erindret Berg om Svar paa sidstnævnte Skrivelse, meddelte Berg ham under 29 s. M., at han endnu ikke havde sendt Dokumenterne vedrørende Jespersens Ejendom, fordi han ikke havde modtaget Svar paa sin Henvendelse til Jensen om at foranledige Svigerfaderens Obligation udslettet, i hvilken Henseende det i Bergs Skrivelse hedder: »før vi har den, kan vi jo ikke udslette de gamle Obligationer og lade de nye tingløse. I det Hele taget har Jensen vist sig mere end sløj til at faa sine Affærer, Handelen vedrørende, ordnet, og dette har jo atter bevirket, at Jespersen har maattet holde sig tilbage . . .«

Da Sagens Ordning imidlertid fremdeles henstod uberigtiget, tilstillede Hansen under 16 Februar 1904 Berg en Skrivelse, hvori det bl. a. hedder: »Det synes jo, som om Svigerfaderen til P. Jensen, Skibet Kro, ikke vil udlevere sin Obligation i kvitteret Stand, og der vil da formentlig ikke være anden Løsning, end at Hotellet sættes til Tvangsauktion og overtages af Edsberg som ufyldstgjort Panthaver, hvorpaa han transporterer Retten til at faa Skøde til Jespersen. Jeg beder Dem sende mig Tilstaaelse for, at Hr. Jespersen og De, som Kautionist for ham, ere villige til at udrede Omkostningerne ved de nævnte Retsskridt, og at Sagen derefter ordnes ved, at Edsbergs Kapital overtages af Jespersen som Debitor med Dem som Kautionist, samt iøvrigt paa de tidligere i vor Korrespondance vedtagne Vilkaar.«

Sagfører Berg undlod imidlertid, trods gentagne Henvendelser fra Sagfører Hansens Side, at meddele den i Hansens nysnævnte Skrivelse begærte Tilstaaelse, ligesom der ej heller, efter at Hansen i en Skri-

velse af 19 Maj s. A. havde meddelt ham, at Sørensens Obligation nu var kvitteret til Udslettelse af Pantebogen, foretoges noget Skridt fra hans eller Jespersens Side til Overtagelse af Edsbergs Prioritet i Henhold til den oprindelige Aftale, og Hansen lod derfor den 7 Juni s. A. en Tilkendelse forkynde for dem, gaaende ud paa, at Edsberg, som allerede under 17 Juli 1903 havde erhvervet Dom for sin Pantefordring, havde begæret Udlæg foretaget i Hotelejeendommen, hvilken Forretning var berammet til Afholdelse den 10 Juni 1904, og at Edsberg, saafremt han ikke ved den i Henhold til det nævnte Udlæg foretagne Tvangsauktion fuldt dækkedes, for sin Fordring og de ved Udlæget og Tvangsauktionen yderligere paaløbende Omkostninger, vilde for sit fulde Resttilgodehavende fordrø skadesløs Dækning af Jespersen og Berg in solidum, »idet de henholdsvis som Debitor og Selvskyldnerkautionist ere indgaaede paa at overtage og dække bemeldte Gæld, men trods mange Paakrav ikke have opfyldt denne deres Forpligtelse.« Men ej heller dette Skridt foranledigede Berg og Jespersen til at bringe Overtagelsen af Edsbergs Prioritet i Orden, og Edsberg lod derfor Udlæget foretage og Hotelejeendommen stille til Tvangsauktion. Ved denne, der sluttedes den 10 September næstefter, blev Edsberg Højstbydende med 17500 Kr., for hvilket Bud han erklærede at ville lade sig Ejendommen udlægge som ufyldestgjort Panthaver.

Idet nu Kontracitanten, fornævnte Edsberg, har opgjort den i Hotelejeendommen indestaaende Prioritetsgæld — derunder ikke indbefattet Gælden til Partikulier Sørensen — med paaløbende Renter og Omkostninger indtil Auktionsdagen til 20922 Kr. 41 Øre, samt idet han har anbragt, at han ved Hovedcitanterne, Købmand Jespersen og Sagfører Bergs, Vægning ved at overtage hans Prioritet i Hotellet har lidt et Tab af Forskellen mellem sidstnævnte Beløb og det ovennævnte højeste Auktionsbud, altsaa 3422 Kr. 41 Øre, har han under nærværende Sag i 1ste Instans ved en Gæsteret paastaet Hovedcitanterne tilpligtede in solidum at betale ham dette Beløb med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 20 August 1904, indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen ere Hovedcitanterne tilpligtede, En for Begge og Begge for En, at betale Kontracitanten 2465 Kr. 20 Øre med Renter deraf som paastaet, og Sagen er nu saavel af Hovedcitanterne som af Kontracitanten indanket her for Retten, hvor Kontracitanten har paastaet Gæsteretsdommen forandret derhen, at Hovedcitanterne tilpligtes at betale ham 3322 Kr. 41 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 17 November 1904, indtil Betaling sker, medens Hovedcitanterne ligesom for Gæsteretten have paastaet sig frifundne for Kontracitantens Tiltale.

Idet de i det omhandlede Mageskifteskøde indeholdte Bestemmelser om Hovedcitanten, Købmand Jespersens, Overtagelse af forskellige i Hotelejeendommen indestaaende Prioriteter hverken i og for sig eller i Forbindelse med den Omstændighed, at han i Henhold til Skødet tiltraadte Besiddelsen af Hotellet, har kunnet medføre nogen Ret for Kontracitanten til i den anførte Henseende at stille Krav overfor Jespersen, vil Sagens Afgørelse komme til at bero paa, om en saadan Ret kan antages at være opstaaet for Kontracitanten ved de mellem Sagførerne Berg og Hansen, som meldt, stedfundne Forhandlinger.

Der maa nu gives Hovedcitanterne Medhold i, at Sagfører Bergs Akceptskrivelse af 8 August 1903 ikke har kunnet paadrage Købmand Jespersen nogen ubetinget Pligt til at overtage Pantegælden til Kontracitanten. Idet nemlig Sagfører Hansen ved Afsendelsen af sin Skrivelse af 3dje samme Maaned var bekendt med, at der paa Hotelejendommen i Middelfart hæftede en sekundær Prioritet, som Jespersen ifølge Mageskiftevilkaarene ikke var pligtig at overtage, maatte det staa ham klart, at saavel Mageskifteskødets Fuldbyrkelse som Jespersens Løfte om Overtagelse af Kontracitantens Pantefordring betingedes af, at hin Prioritet fjernedes. Efter det Foreliggende maa der fremdeles gaas ud fra, at det ikke skyldes Hovedcitanterne, at den anførte Betingelse ikke er bleven opfyldt, og da Jespersens Forpligtelse til at overtage Kontracitantens Prioritet ikke uden særlig Vedtagelse kunde have Gyldighed for det Tilfælde, at Jespersens Adgang til i Henhold til Mageskifteskødet at erholde Adkomst paa Hotelejendommen bortfaldt ved en af Kontracitanten foranstaltet Tvangsauktion, findes Sidstnævnte, idet en Vedtagelse som den ommeldte, ikke foreligger, at have savnet Føje til at afkræve Hovedcitanterne en Erklæring, gaaende ud paa, at de — henholdsvis som Hoveddebitor og Kautionist — forpligtede sig til at dække Udgifterne ved de af Sagfører Hansen i hans Skrivelse af 16 Februar 1904 nærmere angivne retselige Skridt. Ej heller kunde det, efter at Sagfører Hansen i bemeldte Skrivelse havde tilkendegivet, at Kontracitanten uanset den mellem Parterne truffne Aftale agtede at stille Hotelejendommen til Tvangsauktion, paahvile Hovedcitanterne i Maj Maaned 1904, paa hvilket Tidspunkt den i Hotelejendommen — der henstod ledig — indestaaende Pantegæld var forøget forholdsvis betydeligt ved paaløbne Renter og Omkostninger, at vedstaa den oprindelige Aftale om Overtagelse af Kontracitantens Prioritet, ligesaa lidt som de, efterat de i Sagfører Hansens tidnævnte Skrivelse af 16 Februar 1904 omhandlede Skridt ere foretagne, kunne anses pligtige at godtgøre Kontracitanten det ham ved samme forvoldte Tab, og Hovedcitanterne ville derfor være at frifinde for Kontracitantens Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorved bemærkes, at det maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Hovedcitanten, Købmand Jespersen, der under Forligsmæglingen har ladet møde ved Fuldmægtig, ved lovligt Forfald har været hindret i at give personligt Møde.

Med Hensyn til forskellige af Kontracitantens Sagfører for Overretten brugte Udtalelser, som Hovedcitanten, Sagfører Berg, har fundet fornærmelige for sig, bemærkes, at der efter Omstændighederne ikke findes tilstrækkelig Føje til i Anledning af dem at anse nævnte Sagfører med Mulkt for usømmelig Procedure, og at der herefter ikke bliver Spørgsmaal om efter Hovedcitanternes Paastand at mortificere de paagældende Udladelser.

Det kan ikke billiges, at de med Gæsteretsakten fulgte Dokumenter, forsaavidt de bestaa i Andet end Indlæg, ere sammenhæftede, istedetfor at de, som foreskrevet i Lov 19 December 1903 § 4, burde have været vedlagte særskilt.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse, end den i Gæsteretsdommen ommeldte, at være begaaet.

Mandag den 7 December.

Nr. 14. Grosserer L. Petersen (Ingen)

contra

Handlende Poul Wolff junior af Hamborg (Harbøe).

Højesterets Dom.

Appellanten, Grosserer L. Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, Handlende Poul Wolff junior af Hamborg, som har ladet møde, 200 Kroner.

Tirsdag den 8 December.

Nr. 38. Redaktør Emil Wiinblad (Hansen)

contra

Grosserer Wiggo Schilder (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Bøde og Erstatning for Overtrædelse af et stadfæstet Forbud.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Maj 1907: Indklagede, Redaktør Emil Wiinblad, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kr. samt i Erstatning til Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, betale det Beløb, hvortil tvende af Retten udmeldte uvillige Mænd ansætte den Klageren ved fornævnte Artikel tilføjede Skade, dog ikke udover 3000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 22 Januar

d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Øre. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Samtidig med nærværende Sag er foruden de i den indankede Dom ommeldte, den 11 Maj 1907 paadømte 5 Sager yderligere en den 4 Februar d. A. mellem Parterne paakendt Sag angaaende Overtrædelse af det i den indankede Dom omhandlede Forbud forelagt Højesteret.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, forsaavidt angaar den Appellanten idømte Straf og Sagens Omkostninger, medens Erstatningen, der efter Parternes Procedure vil kunne bestemmes under Et for samtlige Sager, vil være at fastsætte ved Paadømmelsen af den ovennævnte af Kriminal- og Politiretten senest paakendte Sag, hvorfor Bestemmelsen herom bortfalder under denne Sag.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Erstatningen bortfalder. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Redaktør Emil Wiinblad, til Indstævnte, Grosserer Wiggo Schilder, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der i en Række Numre af Bladet »Social-Demokraten«, der ifølge Angivelse paa Bladet redigeres af Indklagede, Redaktør Emil Wiinblad, havde været indrykket en ikke med Underskrift forsynet Advarsel til Skrædersvendene mod at sy Jernbaneuniformer for Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, under den gældende Priskurant, og efter at der i samme Blads Nr. 162 for den 12 Juli 1890 under Overskriften »Lønbevægelsen blandt Skrædersvendene« havde været optaget en med en ustævnt Tredjemands Navn underskrevet Opfordring til ikke at lave det Arbejde færdigt, som Klageren havde modtaget til Maskinafdelingen for de sjællandske Statsbaner, under den gældende Priskurant, blev der den 18 s. M. paa Begæring af Klageren ved Kongens Foged i

Færdig fra Trykkeriet den 24 December 1908.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Nums Frænkell) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 86.

Tirsdag den 8 December.

Frederiksberg Birk for Indklagede nedlagt et senere ved samme Birks ordinære Rets Dom af 13 Marts 1891 stadfæstet Forbud imod, at Indklagede optog eller lod indrykke i Bladet »Social-Demokraten« den fornævnte i Bladets Nr. 162 for den 12 Juli 1890 indrykkede Advarsel eller lignende Advarsler imod, at der toges Arbejde hos eller for Klageren.

Under Anbringende af, at Forbudet er overtraadt ved en i Bladets Nr. 331 for den 1 December 1906 under Overskriften »Til Skræderne« indrykket, med en ustævnt Tredjemands Navn underskrevet Artikel, hvori det meddeles, at Leverancen til de sjællandske Statsbaner er overdraget til et Firma, der tidligere har været i Strid med »Dansk Skræderforbund«, og at de antagne Priser ere saa lave, at det er umuligt for Firmaet at betale de i Priskuranten fastsatte Priser, og hvori der derpaa advares imod at udføre noget af dette Arbejde under Priskurantens Priser, ligesom Enhver, der modtager dette Arbejde, henvises til at søge Oplysning paa vedkommende Fagforeningskontor, har Klageren under nærværende fra begge Sider ved Sagfører procederede Sag paastaet Indklagede idømt en passende Bøde for den skete Overtrædelse af Forbudet og tilpligtet at betale Klageren en Erstatning af 3000 Kr. eller en efter Rettens Skøn eller ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skøn fastsat vedbørlig Erstatning med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indklagede paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at der ikke har kunnet nedlægges Forbud for Indklagede mod Optagelsen i hans Blad af Artikler, der ere underskrevne af navngivne Forfattere, der fyldestgør de i Presselovens § 3 fastsatte Betingelser for, at Ansvar kan gøres gældende mod dem, at Klageren ikke i Artiklen er nævnet med Navn, hvorfor Indklagede hverken har vidst eller kunnet vide, at der i Artiklen sigtedes til Klageren, og at Klageren ikke har lidt noget Tab ved Artiklen.

Da det ommeldte Forbud er behørig forfulgt og stadfæstet ved en upaaanket Dom, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Indklagedes Indsigelser mod dets Lovlighed.

Det er dernæst in confesso, at der i Artiklen sigtes til Klageren, og da dette maa eller bør have staaet Indklagede klart, og da Forbudet, der, som anført, lyder paa, at Indklagede i Bladet hverken maa optage eller lade indrykke nogen Advarsel af den omhandlede Art, er overtraadt ved Artiklen, vil Indklagede være at anse efter Forordningen

6 April 1842 § 9, jfr. § 8, efter Omstændighederne og under Hensyn dels til, at Indklagede tidligere den 28 Juli 1890 inden Frederiksberg Birks Politiret for Overtrædelse af Forbudet har vedtaget en Bøde, stor 25 Kr., og dels til, at der samtidig med nærværende Sag paa-dømmes 5 andre Sager mod Indklagede for ganske lignende Overtrædelser af Forbudet, med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kr.

Da det yderligere maa antages, at den omhandlede Artikel har skadet Klageren i hans Næring, vil Indklagede have at betale Klageren en Erstatning efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn, dog ikke udover 3000 Kr. tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 22 Januar d. A., til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 5 Kroner 56 Øre.

Nr. 39. Redaktør **Emil Wiinblad** (Hansen)

contra

Grosserer **Wiggo Schilder** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Bøde og Erstatning for Overtrædelse af et stadfæstet Forbud.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Maj 1907: Indklagede, Redaktør Emil Wiinblad, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kr. samt i Erstatning til Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, betale et saadant Beløb, hvortil tvende af Retten udmeldte uvillige Mænd ansætter den Klageren ved fornævnte Artikel tilføjede Skade, dog ikke udover 3000 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 19 Januar d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Øre. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Samtidig med nærværende Sag er foruden de i den indankede Dom ommeldte, den 11 Maj 1907 paadømte 5 Sager yderligere en den 4 Februar d. A. mellem Parterne paakendt Sag angaaende Overtrædelse af det i den indankede Dom omhandlede Forbud forelagt Højesteret.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, forsaavidt angaar den Appellanten idømte Straf og Sagens Omkostninger, medens Erstatningen, der efter Parternes Procedure vil kunne bestemmes under Et for samtlige Sager, vil være at fastsætte ved Paadømmelsen af den ovennævnte af Kriminal- og Politiretten senest paakendte Sag, hvorfor Bestemmelsen herom bortfalder under denne Sag.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 60 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Erstatningen bortfalder. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Redaktør Emil Wiinblad, til Indstævnte, Grosserer Wiggo Schilder, med 60 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der i en Række Numre af Bladet »Social-Demokraten«, der ifølge Angivelse paa Bladet redigeres af Indklagede, Redaktør Emil Wiinblad, havde været indrykket en ikke med Underskrift forsynet Advarsel til Skræddersvendene mod at sy Jernbaneuniformer for Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, under den gældende Priskurant, og efter at der i samme Blads Nr. 162 for den 12 Juli 1890 havde under Overskriften »Lønbevægelsen blandt Skræddersvendene« været optaget en med en ustævnt Tredjemands Navn underskrevet Opfordring til ikke at lave det Arbejde færdigt, som Klageren havde modtaget til Maskinafdelingen for de sjællandske Statsbaner, under den gældende Priskurant, blev der den 18 s. M. paa Begæring af Klageren ved Kongens Foged i Frederiksberg Birk for Indklagede nedlagt et senere ved samme Birks ordinære Rets Dom af 13 Marts 1891 stadfæstet Forbud imod, at Indklagede optog eller lod indrykke i Bladet »Social-Demokraten« den fornævnte i Bladets Nr. 162 for 1890 indrykkede Advarsel eller lignende Advarsler imod, at der toges Arbejde hos eller for Klageren.

Under Anbringende af, at Forbudet er overtraadt ved en i Bladets Nr. 16 for den 16 Januar d. A. under Overskriften »Til Skrædderne« indrykket, med en ustævnt Tredjemands Navn underskrevet Artikel, hvori det meddeles, at Leverancearbejdet til de sjællandske Statsbaner for Frakkernes Vedkommende er overtaget af Klageren til en saa lav Pris, at det er ham umuligt at betale den efter Priskuranten, at Klageren har fundet 2 nærmere angivne Skræddermestre til at arbejde under sig, men at Arbejdet er af ussel Beskaffenhed, og hvori der sluttelig appelleres til enhver hæderlig Kollegas Æresfølelse om ikke at tage Arbejde for nogen af de nævnte Forretninger, har Klageren under nærværende fra begge Sider ved Sagførere procederede Sag paa-staaet Indklagede idømt en passende Bøde for den begaaede Overtrædelse af Forbudet og tilpligtet at betale Klageren en Erstatning af 3000 Kr. eller en efter Rettens Skøn eller ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skøn fastsat Erstatning med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 19 Januar d. A. samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indklagede paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkost-

ninger, idet han gør gældende, at der ikke har kunnet nedlægges Forbud for Indklagede mod Optagelsen i hans Blad af Artikler, der ere underskrevne af navngivne Forfattere, der fyldestgør de i Presselovens § 3 fastsatte Betingelser for, at Ansvar kan gøres gældende imod dem, at Klageren ikke i Artiklen er nævnet med Navn, hvorfor Indklagede hverken har vidst eller kunnet vide, at der i Artiklen sigtedes til Klageren, og at Klageren ikke har lidt noget Tab ved Artiklen.

Da det ommeldte Forbud er behørig forfulgt og stadfæstet ved en upaaanket Dom, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Indklagedes Indsigelser mod dets Lovlighed.

Da Klageren dernæst er navngivet i Artiklen, og dennes Indhold er i Strid med Forbudet, vil Indklagede være at anse efter Forordning 6 April 1842 § 9, jfr. § 8, efter Omstændighederne og under Hensyn dels til, at Klageren tidligere den 28 Juli 1890 inden Frederiksberg Birks Politiret for Overtrædelse af Forbudet har vedtaget en Bøde, stor 25 Kr., og dels til, at der samtidig med nærværende Sag paa-dømmes 5 andre Sager mod Indklagede for ganske lignende Overtrædelser af Forbudet, med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kr.

Da det yderligere maa antages, at den omhandlede Artikel har skadet Klageren i hans Næring, vil Indklagede have at betale Klageren en Erstatning efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn, dog ikke udover 3000 Kr. med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 19 Januar dette Aar, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Øre.

Nr. 40. Redaktør **Emil Wiinblad** (Hansen)

contra

Grosserer **Wiggo Schilder** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Bøde og Erstatning for Overtrædelse af et stadfæstet Forbud.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Maj 1907: Indklagede, Redaktør Emil Wiinblad, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kr. samt i Erstatning til Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, betale et saadant Beløb, hvortil tvende af Retten udmeldte uvillige Mænd ansætter den Klageren ved fornævnte Artikel tilføjede Skade, dog ikke udover 3000 Kr., med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 24 Januar d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Øre. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Samtidig med nærværende Sag er foruden de i den indankede Dom ommeldte, den 11 Maj 1907 paadømte 5 Sager yderligere en den 4 Februar d. A. mellem Parterne paakendt Sag angaaende Overtrædelse af det i den indankede Dom omhandlede Forbud forelagt Højesteret.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, forsaavidt angaar den Appellanten idømte Straf og Sagens Omkostninger, medens Erstatningen, der efter Parternes Procedure vil kunne bestemmes under Et for samtlige Sager, vil være at fastsætte ved Paadømmelsen af den ovennævnte af Kriminal- og Politiretten senest paakendte Sag, hvorfor Bestemmelsen herom bortfalder under denne Sag.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 60 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Erstatningen bortfalder. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Redaktør Emil Wiinblad, til Indstævnte, Grosserer Wiggo Schilder, med 60 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der i en Række Numre af Bladet »Social-Demokraten«, der ifølge Angivelse paa Bladet redigeres af Indklagede, Redaktør Wiinblad, havde været indrykket en ikke med Underskrift forsynet Advarsel til Skrædersvendene imod at sy Jernbaneuniformer for Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, under den gældende Priskurant, og efter at der i samme Blads Nr. 162 for den 12 Juli 1890 under Overskriften »Lønbevægelsen blandt Skrædersvendene« havde været optaget en med en ustævnet Tredjemands Navn underskrevet Opfordring til ikke at lave det Arbejde færdigt, som Klageren havde modtaget til Maskinafdelingen for de sjællandske Statsbaner, under den gældende Priskurant, blev der den 18 s. M. paa Begæring af Klageren ved Kongens Foged i Frederiksberg Birk for Indklagede nedlagt et senere ved samme Birks ordinære Rets Dom af 13 Marts 1891 stadfæstet Forbud imod, at Indklagede optog eller lod indrykke i Bladet »Social-Demokraten« den fornævnte i Bladets Nr. 162 for 1890 indrykkede Advarsel eller lignende Advarsler imod, at der toges Arbejde hos eller for Klageren.

Under Anbringende af, at Forbudet er overtraadt ved en i Bladets Nr. 24 for den 24 Januar d. A. under Overskriften »Leverancen af Uniformer til Statsbanerne« indrykket, med en ustævnet Tredjemands Navn underskrevet Artikel, hvori Indsenderen, næst at meddele, at en

ham og alle Skrædere bekendt Person, hvis Navn ifølge tidligere Forbud ikke tør nævnes i Bladet, aldrig har betalt efter den gældende Priiskurant, at han ved Smudskonkurrence tager Leverancerne til en saa lav Pris, at det er umuligt at betale derefter, at han, da ingen dygtig organiseret Arbejder vil arbejde efter de Priser, han byder, har faaet noget »Skrabsammen« til at forarbejde det, ligesom han nu har to nærmere angivne Skrædermestre dertil, advarer enhver hæderlig Kollega mod at arbejde for disse Mestre eller den omtalte bekendte Person, hvis Navn kan erholdes paa Indsenderens Bopæl, har Klageren under nærværende fra begge Sider ved Sagførere procederede Sag paastaet Indklagede idømt en passende Bøde for den skete Overtrædelse af Forbudet og tilpligtet at betale Klageren en Erstatning af 3000 Kr. eller en efter Rettens Skøn eller ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skøn fastsat Erstatning med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 24 Januar d. A. samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indklagede paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at der ikke har kunnet nedlægges Forbud for Indklagede mod Optagelsen i hans Blad af Artikler, der ere underskrevne af navngivne Forfattere, der fyldestgør de i Presselovens § 3 fastsatte Betingelser for, at Ansvar kan gøres gældende mod dem, at Klageren ikke i Artiklen er nævnet med Navn, hvorfor Indklagede hverken har vidst eller kunnet vide, at der i Artiklen sigtedes til Klageren, og at Klageren ikke har lidt noget Tab ved Artiklen.

Da det ommeldte Forbud er behørig forfulgt og stadfæstet ved en upaaanket Dom, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Indklagedes Indsigelser mod dets Lovlighed.

Det er dernæst in confesso, at der i Artiklen sigtes til Klageren, og da dette maa eller bør have staaet Indklagede klart, og da Forbudet, der, som anført, lyder paa, at Indklagede i Bladet hverken maa optage eller lade indrykke nogen Advarsel af den omhandlede Art, er overtraadt ved Artiklen, vil Indklagede være at anse efter Forordningen 6 April 1842 § 9, jfr. § 8, efter Omstændighederne og under Hensyn dels til, at Indklagede tidligere den 28 Juli 1890 inden Frederiksberg Birks Politiret for Overtrædelse af Forbudet har vedtaget en Bøde, stor 25 Kr., og dels til, at der samtidig med nærværende Sag paadømmes 5 andre Sager mod Indklagede for ganske lignende Overtrædelser af Forbudet, med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kr.

Da det yderligere maa antages, at den omhandlede Artikel har skadet Klageren i hans Næring, vil Indklagede have at betale Klageren en Erstatning efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn, dog ikke udover 3000 Kr. tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 24 Januar d. A., til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 5 Kroner 56 Øre.

Nr. 41. Redaktør **Emil Wiinblad** (Hansen)

contra

Grosserer Wiggo Schilder (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Bøde og Erstatning for Overtrædelse af et stadfæstet Forbud.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Maj 1907: Indklagede, Redaktør Emil Wiinblad, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kr. samt i Erstatning til Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, betale et saadant Beløb, hvortil tvende af Retten udmeldte uvillige Mænd ansætte den Klageren ved fornævnte Artikel tilføjede Skade, dog ikke udover 3000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 1 Februar d. A. til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 5 Kr. 23 Øre. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Samtidig med nærværende Sag er foruden de i den indankede Dom ommeldte, den 11 Maj 1907 paadømte 5 Sager yderligere en den 4 Februar d. A. mellem Parterne paakendt Sag angaaende Overtrædelse af det i den indankede Dom omhandlede Forbud forelagt Højesteret.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, forsaavidt angaar den Appellanten idømte Straf og Sagens Omkostninger, medens Erstatningen, der efter Parternes Procedure vil kunne bestemmes under Et for samtlige Sager, vil være at fastsætte ved Paadømmelsen af den ovennævnte af Kriminal- og Politiretten senest paakendte Sag, hvorfor Bestemmelsen herom bortfalder under denne Sag.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 60 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Erstatningen bortfalder. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Redaktør Emil Wiinblad, til Indstævnte, Grosserer Wiggo Schilder, med 60 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der i en Række Numre af Bladet »Social-Demokraten«, der ifølge Angivelse paa Bladet redigeres af Indklagede, Redaktør Wiinblad, havde været

indrykket en ikke med Underskrift forsynet Advarsel til Skrædersvendene mod at sy Jernbaneuniformer for Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, under den gældende Priskurant, og efter at der i samme Blads Nr. 162 for den 12 Juli 1890 under Overskriften »Lønbevægelsen blandt Skrædersvendene« havde været optaget en med en ustævnet Tredjemands Navn underskrevet Opfordring til ikke at lave det Arbejde færdigt, som Klageren havde modtaget til Maskinafdelingen for de sjællandske Statsbaner, under den gældende Priskurant, blev der den 18 s. M. paa Begæring af Klageren ved Kongens Foged i Frederiksberg Birk for Indklagede nedlagt et senere ved samme Birks ordinære Rets Dom af 13 Marts 1891 stadfæstet Forbud mod, at Indklagede optog den eller lod indrykke i Bladet »Social-Demokraten« den fornævnte i Bladets Nr. 162 for 1890 indrykkede Advarsel eller lignende Advarsler imod, at der toges Arbejde hos eller for Klageren.

Under Anbringende af, at Forbudet er overtraadt ved en i Bladets Nr. 32 for den 1 Februar d. A. under Overskriften »Til Skræderne« indrykket, med en ustævnet Tredjemands Navn underskrevet Artikel, hvori det meddeles, at en Del af Statsbanernes Uniformer udføres under Priskuranten af tvende nærmere angivne Skrædermestre for en bekendt Person, hvis Navn ifølge Forbud ikke maa nævnes i Bladet, og hvori enhver ærekær Kollega bl. a. advares mod at reflektere paa Arbejde hos de nævnte Mestre, har Klageren under nærværende fra begge Sider ved Sagfører procederede Sag paastaaet Indklagede idømt en passende Bøde for den skete Overtrædelse af Forbudet og tilpligtet at betale Klageren en Erstatning af 3000 Kr. eller en efter Rettens Skøn eller ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skøn fastsat Erstatning med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 1 Februar d. A. samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at der ikke har kunnet nedlægges Forbud mod Indklagede mod Optagelse i hans Blad af Artikler, der ere underskrevne af navngivne Forfattere, der fyldestgøre de i Presselovens § 3 fastsatte Betingelser for, at Ansvar kan gøres gældende imod dem, at Klageren ikke i Artiklen er nævnet ved Navn, hvorfor Indklagede hverken har vidst eller kunnet vide, at der i Artiklen sigtedes til Klageren, og at Klageren ikke har lidt noget Tab ved Artiklen.

Da det ommeldte Forbud er behørig forfulgt og stadfæstet ved en upaaanket Dom, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Indklagedes Indsigelser mod dets Lovlighed.

Det er dernæst in confesso, at der i Artiklen sigtes til Klageren, og da dette maa eller bør have staaet Indklagede klart, og da Forbudet, der, som anført, lyder paa, at Indklagede i Bladet hverken maa optage eller lade indrykke nogen Advarsel af den omhandlede Art, er overtraadt ved Artiklen, vil Indklagede være at anse efter Forordningen 6 April 1842 § 9, jfr. § 8, efter Omstændighederne og under Hensyn dels til, at Indklagede tidligere den 28 Juli 1890 inden Frederiksberg Birks Politiret for Overtrædelse af Forbudet har vedtaget en Bøde, stor 25 Kr., og dels til, at der samtidig med nærværende Sag paa-dømmes 5 andre Sager mod Indklagede for ganske lignende Overtrædelser af Forbudet, med en Københavns Kommunes Kasse tilfældende Bøde af 50 Kr.

Da det yderligere maa antages, at den omhandlede Artikel har skadet Klageren i hans Næring, vil Indklagede have at betale Klageren en Erstatning efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn, dog ikke udover 3000 Kr. tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 1 Februar d. A., til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 5 Kroner 23 Øre.

Nr. 42. Redaktør **Emil Wiinblad** (Hansen)

contra

Grosserer **Wiggo Schilder** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Bøde og Erstatning for Overtrædelse af et stadfæstet Forbud.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Maj 1907: Indklagede, Redaktør Emil Wiinblad, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kr. samt i Erstatning til Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, betale et saadant Beløb, hvortil tvende af Retten udmeldte uvillige Mænd ansætte den Klageren ved fornævnte Artikel tilføjede Skade, dog ikke udover 3000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 15 Februar d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Øre. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Samtidig med nærværende Sag er foruden de i den indankede Dom ommeldte, den 11 Maj 1907 paadømte 5 Sager yderligere en den 4 Februar d. A. mellem Parterne paakendt Sag angaaende Overtrædelse af det i den indankede Dom omhandlede Forbud forelagt Højesteret.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, forsaavidt ungaar den Appellanten idømte Straf og Sagens Omkostninger, medens Erstatningen, der efter Parternes Procedure vil kunne bestemmes under Et for samtlige Sager, vil være at fastsætte ved Paadømmelsen af den ovennævnte af Kriminal- og Politiretten senest paakendte Sag, hvorfor Bestemmelsen herom bortfalder under denne Sag.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 60 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Erstatningen bort-

falder. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Redaktør Emil Wiinblad, til Indstævnte, Grosserer Wiggo Schilder, med 60 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at der i en Række Numre af Bladet »Social-Demokraten«, der ifølge Angivelse paa Bladet redigeres af Indklagede, Redaktør Emil Wiinblad, havde været indrykket en ikke med Underskrift forsynet Advarsel til Skrædersvendene mod at sy Jernbaneuniformer for Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, under den gældende Priskurant, og efter at der i samme Blads Nr. 162 for den 12 Juli 1890 under Overskriften »Lønbevægelsen blandt Skrædersvendene« havde været optaget en med en ustævnet Tredjemands Navn underskrevet Opfordring til ikke at lave det Arbejde færdigt, som Klageren havde modtaget til Maskinafdelingen for de sjællandske Statsbaner, under den gældende Priskurant, blev der den 18 s. M. paa Begæring af Klageren ved Kongens Foged i Frederiksberg Birk for Indklagede nedlagt et senere ved samme Birks ordinære Rets Dom af 13 Marts 1891 stadfæstet Forbud imod, at Indklagede optog eller lod indrykke i Bladet »Social-Demokraten« den fornævnte i Bladets Nr. 162 for 1890 indrykkede Advarsel eller lignende Advarsler imod, at der toges Arbejde hos eller for Klageren.

Under Anbringende af, at Forbudet er overtraadt ved en i Bladets Nr. 42 for den 11 Februar d. A. under Overskriften »Statsbanernes Uniformsarbejde« indrykket, med en ustævnet Tredjemands Navn underskrevet Artikel, hvori det bl. a. meddeles, at tvende nærmere angivne Mestre have paataget sig at udføre 1100 Jakker for en »Grosserer« til en Arbejds løn af 7 à 8 Kr. pr. Stk., medens denne ellers er 10 Kr. 25 Øre, og at det trods de i Bladet indrykkede Advarsler er lykkedes den ene af disse Mestre at faa fat i et Par nærmere angivne Arbejdere, og hvori enhver hæderlig Kollega anmodes om ikke at komme i dette Selskab, der kun kan virke skadeligt paa hans Fremtid, ligesom det omtales, at Statsbanefunktionærerne sikkert have al Grund til at se Arbejdet godt efter i Sømmene, da ingen dygtig Arbejder udfører dette for det halve af Priskuranten, og Udførelsen af Arbejdet ganske naturlig vil komme til at svare til Betalingen, har Klageren under nærværende fra begge Sider ved Sagførere procederede Sag paastaet Indklagede idømt en passende Bøde for den skete Overtrædelse af Forbudet og tilpligtet at betale Klageren en Erstatning af 3000 Kr. eller en efter Rettens Skøn eller ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skøn fastsat Erstatning med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 15 Februar d. A. samt Sagens Omkostninger skadesløst,

Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at der ikke har kunnet nedlægges Forbud mod Indklagede mod Optagelse i hans Blad af Artikler, der ere underskrevne af navngivne Forfattere, der fyldestgøre de i Presselovens § 3 fastsatte Betingelser for, at Ansvar kan gøres gældende mod dem,

at Klageren ikke i Artiklen er nævnet med Navn, hvorfor Indklagede hverken har vidst eller kunnet vide, at der i Artiklen sigtedes til Klageren, og at Klageren ikke har lidt noget Tab ved Artiklen.

Da det ommeldte Forbud er behørig forfulgt og stadfæstet ved en upaaanket Dom, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Indklagedes Indsigelse mod dets Lovlighed.

Det er dernæst in confesso, at der ved »en Grosserer« i den paa-klagede Artikel sigtes til Klageren, og da dette maa eller bør have staaet Indklagede klart, og da Forbudet, der som anført lyder paa, at Indklagede i Bladet hverken maa optage eller lade indrykke nogen Advarsel af den omhandlede Art, er overtraadt ved Artiklen, vil Indklagede være at anse efter Forordningen 6 April 1842 § 9, jfr. § 8, efter Omstændighederne og under Hensyn dels til, at Indklagede tidligere den 28 Juli 1890 inden Frederiksberg Birks Politiret for Overtrædelse af Forbudet har vedtaget en Bøde, stor 25 Kr., og dels til, at der som anført samtidig med nærværende Sag paadømmes 5 andre Sager mod Indklagede for ganske lignende Overtrædelser af Forbudet, med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kr.

Da det yderligere maa antages, at den omhandlede Artikel har skadet Klageren i hans Næring, vil Indklagede have at betale Klageren en Erstatning efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn, dog ikke udover 3000 Kr. tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 15 Februar dette Aar, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 5 Kroner 56 Øre.

Nr. 43. Redaktør **Emil Wiinblad** (Hansen)

contra

Grosserer Wiggo Schilder (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Bøde og Erstatning for Overtrædelse af et stadfæstet Forbud.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Maj 1907: Indklagede, Redaktør Emil Wiinblad, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 50 Kr. samt i Erstatning til Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, betale et saadant Beløb, hvortil tvende af Retten udmeldte uvillige Mænd ansætte den Klageren ved fornævnte Artikel tilføjede Skade, dog ikke udover 3000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 18 Februar d. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Øre. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Samtidig med nærværende Sag er foruden de i den indankede Dom ommeldte, den 11 Maj 1907 paadømte 5 Sager

yderligere en den 4 Februar d. A. mellem Parterne paakendt Sag angaaende Overtrædelse af det i den indankede Dom omhandlede Forbud forelagt Højesteret.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, forsaavidt angaar den Appellanten idømte Straf og Sagens Omkostninger, medens Erstatningen, der efter Parternes Procedure vil kunne bestemmes under Et for samtlige Sager, vil være at fastsætte ved Paadømmelsen af den ovennævnte af Kriminal- og Politiretten senest paakendte Sag, hvorfor Bestemmelsen herom bortfalder under denne Sag.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 60 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Erstatningen bortfalder. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Redaktør Emil Wiinblad, til Indstævnte, Grosserer Wiggo Schilder, med 60 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmissær ere saalydende: Efter at der i en Række Numre af Bladet »Social-Demokraten«, der ifølge Angivelse paa Bladet redigeres af Indklagede, Redaktør Emil Wiinblad, havde været indrykket en ikke med Underskrift forsynet Advarsel til Skrædersvendene mod at sy Jernbaneuniformer for Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, under den gældende Priskurant, og efter at der i samme Blads Nr. 162 for den 12 Juli 1890 under Overskriften »Lønbevægelsen blandt Skrædersvendene« havde været optaget en med en ustævnt Tredjemands Navn underskrevet Opfordring til ikke at lave det Arbejde færdigt, som Klageren havde modtaget til Maskinafdelingen for de sjællandske Statsbaner, under den gældende Priskurant, blev der den 18 s. M. paa Begæring af Klageren ved Kongens Foged i Frederiksberg Birk for Indklagede nedlagt et senere ved samme Birks ordinære Rets Dom af 13 Marts 1891 stadfæstet Forbud imod, at Indklagede optog eller lod indrykke i Bladet »Social-Demokraten« den fornævnte i Bladets Nr. 162 for 1890 indrykkede Advarsel eller lignende Advarsler imod, at der toges Arbejde hos eller for Klageren.

Under Anbringende af, at Forbudet er overtraadt ved en i Bladets Nr. 48 for den 17 Februar d. A. under Overskriften »Statsbanernes Uniformer« indrykket, med en ustævnt Tredjemands Navn underskrevet Artikel, hvori det bl. a. meddeles, at en nærmere angiven Person fortsætter med at sy Uniformer til Skruebrækkerpris, og at det betragtes som uhæderligt at sidde paa den Værkstedspads, som han holder til Fremleje, og hvori enhver hæderlig Kollega advares mod at sy Uniformer til Statsbanerne for 3 nærmere angivne Mestre, som have overtaget dem i Entreprise fra en Grosserer til Skruebrækkerpris, har Kla-

geren under nærværende fra begge Sider ved Sagførere procederede Sag paastaet Indklagede idømt en passende Bøde for den skete Overtrædelse af Forbudet og tilpligtet at betale Klageren en Erstatning af 3000 Kr. eller en efter Rettens Skøn eller ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skøn fastsat Erstatning med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 18 Februar d. A. samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indklagede paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at der ikke har kunnet nedlægges Forbud mod Indklagede mod Oplagelsen i hans Blad af Artikler, der ere underskrevne af navngivne Forfattere, der fyldestgøre de i Presselovens § 3 fastsatte Betingelser for, at Ansvar kan gøres gældende mod dem, at Klageren ikke i Artiklen er nævnet med Navn, hvorfor Indklagede hverken har vidst eller kunnet vide, at der i Artiklen sigtedes til Klageren, og at Klageren ikke har lidt noget Tab ved Artiklen.

Da det ommeldte Forbud er behørig forfulgt og stadfæstet ved en upaaanket Dom, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Indklagedes Indsigelse mod dets Lovlighed.

Det er dernæst in confesso, at der ved »en Grosserer« i den paa-klagede Artikel sigtes til Klageren, og da dette maa eller bør have staaet Indklagede klart, og da Forbudet, der, som anført, lyder paa, at Indklagede i Bladet hverken maa optage eller lade indrykke nogen Advarsel af den omhandlede Art, er overtraadt ved Artiklen, vil Indklagede være at anse efter Frdn. 6 April 1842 § 9, jfr. § 8, efter Omstændighederne og under Hensyn, dels til, at Indklagede tidligere den 28 Juli 1890 inden Frederiksberg Birks Politiret for Overtrædelse af Forbudet har vedtaget en Bøde, stor 25 Kr., og dels til, at der som anført samtidig med nærværende Sag paadømmes 5 andre Sager mod Indklagede for ganske lignende Overtrædelser af Forbudet, med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 50 Kr.

Da det yderligere maa antages, at den omhandlede Artikel har skadet Klageren i hans Næring, vil Indklagede have at betale Klageren en Erstatning efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn, dog ikke udover 3000 Kr., tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 18 Februar dette Aar, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Øre.

Nr. 170. Redaktør Emil Wiinblad (Hansen)

contra

Grosserer Wiggo Schilder (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om Bøde og Erstatning for Overtrædelse af et stadfæstet Forbud.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Februar 1908: Indklagede, Redaktør Emil Wiinblad, bør til Københavns Kommunes Kasse bøde 100 Kr. samt i Erstatning til Klageren, Grosserer Wiggo Schilder, betale det Beløb, hvortil tvende af Retten udmeldte uvillige Mænd ansætte den Klageren ved fornævnte 2 Artikler tilføjede Skade, dog ikke udover 3000 Kr. med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra den 16 Juli f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Øre. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde vil denne forsaa vidt angaar den ikendte Bøde og Sagens Omkostninger være at stadfæste. Det maa derhos billiges, at Appellanten er anset erstatningspligtig. Ifølge Parternes Procedure vil Erstatningen imidlertid kunne bestemmes af Højesteret under Et for samtlige de Overtrædelser af nedlagte Forbud, der ere oplyste under nærværende og 6 andre i Dag af Retten paakendte Sager, og findes den under Hensyn hertil efter det Foreliggende at burde fastsættes til 3000 Kroner med Renter som nedenfor anført.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale Indstævnte med 60 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Redaktør Emil Wiinblad, bør til Indstævnte, Grosserer Wiggo Schilder, betale i Erstatning 3000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 16 Juli 1907, til Betaling sker. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten til Indstævnte med 60 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efter at der i en Række Numre af Bladet »Social-Demokraten«, der ifølge Angivelse paa Bladet redigeres af Indklagede Emil Wiinblad, havde været indrykket en ikke med Underskrift forsynet Advarsel til Skrædersvendene mod at sy Jernbaneuniformer for Klageren, Grosserer Wiggo Schilder under den gældende Priskurant, og efter at der i samme Blads Nr. 162 for den 12 Juli 1890 under Overskriften »Lønbevægelsen blandt Skrædersvendene« havde været optaget en med en ustævnet Tredjemands Navn underskrevet Opfordring til ikke at lave det Arbejde færdigt, som Klageren havde modtaget til Maskinafdelingen for de sjællandske Statsbaner, under den gældende Priskurant, blev der den 18 s. M. paa Begæring af Klageren ved Kongens Foged i Frederiksberg Birk

for Indklagede nedlagt et senere ved samme Birks ordinære Rets Dom af 13 Marts 1891 stadfæstet Forbud imod, at Indklagede optog eller lod indrykke i Bladet »Social-Demokraten« den fornævnte i Bladets Nr. 162 for den 12 Juli 1890 indrykkede Advarsel eller lignende Advarsler imod, at der toges Arbejde hos eller for Klageren.

Under Anbringende af, at Forbudet er overtraadt ved tvende i Bladets Nr. 121 for den 3 Maj f. A. under Overskriften »Statsbanernes Uniformer« og i Nr. 122 for den 4 s. M. under Overskriften »Dansk Skræderforbund« indrykkede, begge med en ustævnet Tredjemands Navn underskrevne Artikler, har Klageren under nærværende, fra begge Sider ved Sagfører procederede Sag paastaet Indklagede idømt en passende Bøde for den skete Overtrædelse af Forbudet og tilpligtet at betale Klageren en Erstatning af 3000 Kr. eller en efter Rettens Skøn eller ved uvillige inden Retten paa Indklagedes Bekostning udmeldte Mænds Skøn fastsat vedbørlig Erstatning med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 16 Juli f. A. samt Sagens Omkostninger.

I den førstnævnte Artikel, der indeholder en nedsættende Omtale af de af Klageren leverede Uniformer, og hvori det yderligere anføres, at Statsbanefunktionærerne, der ere tvungne til at gaa i de »fine« Uniformer, sikkert skænker Hr. S. mangen en venlig Tanke, meddeles det, at saavel Klageren som nogle andre navngivne Personer vedblivende ere blokerede, og at enhver hæderlig Arbejder advares mod at søge Arbejde der.

I sidstnævnte Artikel meddeles det, at Strejken og Blokaden fortsættes overfor Klagerens Forretning, Rahbeks Allé Nr. 32.

Indklagede paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gældende, at der efter en i 1892 falden Højesteretsdom ikke lovligt har kunnet nedlægges Forbud for Indklagede mod Optagelsen i hans Blad af Artikler, der ere underskrevne af navngivne Forfattere, der fyldestgøre de i Presselovens § 3 fastsatte Betingelser for, at Ansvar kan gøres gældende mod dem, at Indklagede herefter ikke har haft Anledning til at skænke Forbudet en Tanke ved Optagelsen i Bladet af Artikler, for hvilke navngivne Forfattere udelukkende bære Ansvar, og at han derfor har handlet i god Tro, at kun Artiklernes Forfatter kan vide, hvem disse sigter til, samt at Klageren ikke har lidt noget Tab ved Artiklerne, og at der i ethvert Fald ved Rettens Domme af 11 Maj f. A. i 6 ensartede Sager er tilkendt Klageren en saa rigelig Erstatning — ialt indtil 18000 Kr. efter uvillige Mænds Skøn — at al Tale om yderligere Erstatning maa være udelukket.

Da det ommeldte Forbud er behørig forfulgt og stadfæstet ved en upaaanket Dom, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til Indklagedes Indsigelse mod dets Lovlighed.

Da det dernæst er in confesso, at der i Artiklerne sigtes til Klageren, der bl. a. er navngiven i begge disse, da dette maa eller bør have staaet klart for Indklagede, der netop har haft al Anledning til at undersøge Artiklernes Indhold, eftersom Forbudet, som anført, tyder paa, at Indklagede hverken selv maa optage eller lade indrykke nogen Advarsel af den omhandlede Art, da Forbudet er overtraadt ved Artiklerne, og da det ikke kan diskulperes Indklagede, at han mulig har

handlet i god Tro til, at Forbudet var ulovligt, eftersom den omhandlede Højesteretsdom ikke kan have Retskraft med Hensyn til de her foreliggende Tilfælde, som den ikke angik, vil Indklagede, der den 28 Juli 1890 inden Frederiksberg Birks Politiret for Overtrædelse af Forbudet har vedtaget en Bøde stor 25 Kr., være at anse efter Fdg. 6 April 1842 § 9, jfr. § 8, efter Omstændighederne og under Hensyn dels til den nysnævnte tidligere Bødevedtagelse og dels til de ovennævnte 6 ensartede Sager, der for Tiden alle ere indankede for Højesteret, med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde af 100 Kr.

Da det yderligere maa antages, at de omhandlede Artikler have skadet Klageren i hans Næringsvej, og de Erstatninger, der ere tilkendte Klageren i andre Tilfælde, maa være nærværende Sag uvedkommende, vil Indklagede have at betale Klageren en Erstatning efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skøn, dog ikke udover 3000 Kr., tilligemed Renter af Beløbet, 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 16 Juli f. A., til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Øre.

Onsdag den 9 December.

Nr. 248. Højesteretssagfører Møller

contra

Bernhard Marius Poulsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt samt for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 100, jfr. § 98.

Grenaa Købstads, Nørre og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 11 Marts 1908: Arrestanten Bernhard Marius Poulsen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar. I Erstatning bør Arrestanten udrede til Fisker Anders Peter Jensen af Vejlbj Mark 105 Kr., Gaardejer Krause Kjær af Skæring 20 Kr., Gaardejer Theodor Mikael Nielsen af Stabrand 5 Kr., Banevogter Peter Sejer Hansen af Vejlbj Mark 6 Kr. og Væver Niels Peter Nielsen af Strabrand 70 Kr. Endelig bør Arrestanten udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Bonke, 60 Kr., og til Defensor, Sagfører Andersen, 50 Kr. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 7 Januar 1909.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G L. Lind & Numa Fränkel) København.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 87—88.

Onsdag den 9 December.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juni 1908: Tugthusfange Bernhard Marius Poulsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Jørgensen og Sørensen, 60 Kr. til hver. I Henseende til Erstatningerne bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De idømte Erstatninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset med den i Dommen valgte Straf, og idet Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, Erstatningerne og de i Konklusionen anførte Salærer ligeledes tiltrædes, vil Dommen i det Hele kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Bernhard Marius Poulsen til Højesteretssagførerne Møller og Dietrichson 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Tugthusfange Bernhard Marius Poulsen sat under Tiltale for Forsøg paa Voldtægt samt for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 100, jfr. § 98.

Tiltalte, der er født i Aaret 1882, har tidligere været anset ved Mols og en Del af Sønder Herreds Ekstrarets Dom af 4 Oktober 1897 efter Straffelovens §§ 233 og 228, jfr. §§ 37 og 21, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, ved samme Rets Dom af 5 November 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, jfr. § 37 og § 185, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Lehns Birks Ekstrarets Dom af 15 Oktober 1901 efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Mols og en Del af Sønder Herreds

Ekstrarets Dom af 26 Marts 1902 efter Straffelovens § 228, jfr. § 64, og § 164, jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og ved Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Oktober 1904 dels efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 37, efter §§ 229 Nr. 4 og 251, jfr. § 37, og efter § 168, jfr. § 46 og tildels § 37, samtligte disse §§ jfr. § 64, dels efter Straffelovens § 230, 1ste og 2det Stk., jfr. tildels § 46,*) og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 16 Aar.

Efter at Tiltalte under Afsoningen af den ham ved sidstnævnte Dom idømte Straf den 25 Maj f. A. som formentlig sindssyg var bleven overført fra Horsens Tugthus til Sindssygeanstalten ved Aarhus, undveg han den 30 Juni f. A. fra Anstalten, hvorefter han strejfedes omkring, indtil han den 10 Juli næstefter blev anholdt og indtransporteret til Grenaa Arrest, hvorfra han den 6 September s. A. blev indlagt paa Sindssygeanstalten til Observation, men allerede Natten mellem den 7 og 8 s. M. undveg han atter herfra og var derefter paa fri Fod, indtil han Natten mellem den 23 og 24 s. M. paany anholdtes.

I. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, medens han som anført var paa fri Fod, har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

1. Efter at Tiltalte den 30 Juni f. A. om Aftenen var undvegen fra den Afdeling paa Sindssygeanstalten, hvor han var indlagt, skjulte han sig i den til Anstalten hørende Have indtil Kl. ca. 10 om Aftenen, da han, efter at være stegen over en Mur, gik ind i Opsynsmand Pedersens Værelse paa Sindssygeanstalten, hvortil der var uhindret Adgang, og hvor han tilvendte sig dels et nævnte Opsynsmand tilhørende Par Sejldugssko, dels en af denne benyttet, Anstalten tilhørende Jakke. Saavel Jakken som Skoene ere komne tilstede under Sagen, og efter at være vurderede til henholdsvis 4 Kr. og 25 Øre udleverede til Sindssygeanstalten, der havde erstattet Pedersen Skoenes Værdi, og som har frafaldet Krav paa Erstatning.

2. Efter Udøvelsen af fornævnte Tyveri forlod Tiltalte Anstalten, og efter at han langs Havet var naaet til Egaa, satte han en paa Stranden dersteds liggende fladbundet Pram i Vandet og roede ud til en Motorbaad, der laa forankret et Stykke fra Land. Han løsnede derpaa Motorbaadens Fortøjning og forsøgte, idet det var hans Mening at sejle bort med Baaden, at sætte Maskinen i Gang, men da dette ikke lykkedes, roede han tilbage til Land med Prammen, som han derpaa lod drive paa Vandet. Medens Prammen med deri værende Aarer og Anker ikke senere er kommen tilstede, blev derimod Motorbaaden den paafølgende Morgen af Ejeren, Fisker Anders Peter Jensen af Egaa, funden drivende i Vandet mellem Egaa og Skæring, halvt fuld af Vand og med beskadiget Maskineri. Jensen har under Sagen paastaet sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning af 50 Kr. for den Skade, Motorbaaden har lidt, af 30 Kr. for Prammen med tilhørende Anker og af 35 Kr. for Afsavn af Baaden og dermed forbundet Næringstab.

3. Fra Stranden ved Egaa begav Tiltalte sig til Skæring, hvor

*) Her er i Dommen udfaldet: § 168, jfr. tildels § 46.

han i den Gaardejer Krause Kjær tilhørende Gaard fra et uafaaet Værelse i en Sidebygning — eller, som Tiltalte har forklaret, fra en Vognport — tilvendte sig en Damecykle, hvorhos han drak noget Mælk af en Spand Mælk, der var hensat i et Kar Vand ved Pumpen i Gaarden. Cyklen, der tilhørte Kjærs Datter, er under Sagen kommen tilstede og efter at være vurderet til 80 Kr. tilbageleveret Kjær, der paa sin Datters Vegne har paastaaet Tiltalte tilpligtet at betale 20 Kr. i Erstatning for Udgifter ved en Reparation af Cyklen.

4. Fra Skæring cyklede Tiltalte til Ramten Mølle, hvor han søgte Tjeneste og blev antaget som Røgter, men efter et Par Dages Tjeneste forlod han den 4 Juli f. A. hemmelig Gaarden, idet han ved sin Bortgang tilvendte sig 2 Frakker, 1 Par Benklæder, 1 Vest, 1 Par Strømper, 1 Bluse, 1 Kasket, 1 Urkasse og 1 Urkæde. Af disse Genstande, der alle tilhørte Gaardens Ejer, Theodor Vilhelm Marius Høeg, og som ere vurderede til ialt 14 Kr., blev den ene af Frakkerne, Vesten og Kasketten senere fundne af Bestjaalne, som det maa antages dels i Gaarden, dels i Nærheden af denne, hvorhos den anden Frakke, Benklæder og Blusen ere komne tilstede under Sagen og udleverede til Bestjaalne, der med Hensyn til Strømperne, Urkassen og Urkæden, som Tiltalte efter sin Forklaring under sin Omflakken har bortkastet, har frafaldet Krav paa Erstatning.

5. Den 4 Juli f. A. om Aftenen, da Tiltalte passerede Skolen i Fjerupgaarde i Nørager Sogn, tilvendte han sig 8 Lommeterklæder og en hvid Lærredsjakke, der tilhørte Lærer M. Møldrup, og som sammen med en Del andet Vasketøj hang til Tørring i den til Skolen hørende Have, hvornæst han bemægtigede sig en Hest, der stod tøjret et lille Stykke fra Skolen, og derefter red til den en Fjerdingsvej derfra liggende »Kvasbrogaard«, hvor han efterlod Hesten, tøjret udenfor Gaarden. Møldrup fulgte den følgende Dag Hestens Spor til »Kvasbrogaard«, hvor han fandt Hesten, hvorhos han i en til Gaarden hørende Rugmark fandt Lommeterklæderne. Jakken er kommen tilstede under Sagen og udleveret Bestjaalne, der har ansat Værdien af Jakken til 3 Kr. og af Lommeterklæderne til 2 Kr., og som har frafaldet Krav paa Erstatning.

6. Efter at Tiltalte om Natten var ankommen til »Kvasbrogaard«, skaffede han sig Adgang til Gaardens Husholdningskælder ved at udtage et halvt Fag Vinduer, der var fastspigrede ved tvende udvendig anbragte Søm, hvornæst han fra Kælderens tilvendte sig et Sigtebrød og en Kage, af hvilke Sigtebrødet den følgende Dag blev fundet i den under Nr. 5 ommeldte Rugmark. Bestjaalne, der har ansat Kagens Værdi til 75 Øre, har frafaldet Krav paa Erstatning.

7. Senere paa Natten indfandt Tiltalte sig paa Gaardejer Niels Baggers Ejendom i Fjellerup, hvor han, efter at have udtaget et med Søm udvendig fastspigret Vindue til Øverstestuen, gennem Vinduet skaffede sig Adgang til Stuen, hvor han tilegnede sig dels en paa en Kommode henstaaende Lædertaske tilligemed dennes Indhold, nemlig en Portemønnø med en Femkroneseddél og et Tokronestykke, en Salmebog, en Sangbog, 2 Lommeterklæder og en lille Sølvbroche, dels en paa et Bord liggende Bog, dels en Vest og to Par Benklæder, der hang i Værelset, dels endelig en Sølvhalskæde. Af disse Genstande, der alle tilhørte fornævnte Gaardejer, bortkastede Tiltalte Vesten og

Benklæderne i Nærheden af Gaarden, hvor det ene Par Benklæder senere er fundet, medens han under sin videre Omflakken bortkastede Tasken og Bøgerne og af Pengene forbrugte 1 Kr. 41 Øre. Portemonnæen med Resten af Pengene, Lommetørklæderne, Broschen og Kæden ere komne tilstede under Sagen og efter at være vurderede, Portemonnæen til 50 Øre, Broschen til 1 Kr. og Kæden til 5 Kr., udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning for de øvrige Genstande, der ere ansatte til en Værdi af ialt 11 Kr.

8. Samme Nat tilvendte Tiltalte sig i en Gaardejer Niels Peter Madsen Basballe tilhørende Gaard i Fjellerup to af Ejeren til en Værdi af ialt 7 Kr. ansatte Hestedækkener, der henlaa i en aaben Vognport, og som han bortkastede i en Granplantage i Nærheden af Gaarden, hvor de senere ere fundne og tilbagegivne Ejeren, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

9. Natten mellem den 5 og 6 Juli f. A. indfandt Tiltalte sig paa Bolsmand Jens Kromands Ejendom i Skovgaarde i Nørager Sogn, hvor han, efter at have udtaget Vinduet til Spisekammeret, tilvendte sig en paa Spisekammerbordet henliggende Brødkniv, som han senere har tabt, og som af Kromand, der har frafaldet Krav paa Erstatning, er ansat til en Værdi af 90 Øre.

10. Samme Nat tilegnede Tiltalte sig to Par uldne Strømper, der hang til Tørring paa en Snor ved Gaardejer Christian Willesens Gaard i Hegedal i Fjellerup Sogn. Strømperne, som Tiltalte senere har bortkastet, ere af Willesen, hvem Strømperne tilhørte, og som har frafaldet Krav paa Erstatning, ansatte til en Værdi af 2 Kr.

11. Samme Nat indfandt Tiltalte sig paa Gaardejer Rasmus Bjerregaards Gaard i Hegedal i Fjellerup Sogn og gik ind i Gaardens Havestue, i hvis Dør tvende Ruder var i Stykker, saaledes at han, ved at stikke Haanden ind gennem de ituslaaede Ruder, kunde oplukke den aflaaede Dør, i hvilken Nøglen sad indvendig. I Havestuen tilvendte han sig derpaa et paa et Sybord henstaaende lille Smykkeskrin med Indhold, bestaaende af en Del Gratulationskort, men efter at have forladt Ejendommen og undersøgt Skrinets Indhold, bortkastede han Skrinet, hvis Værdi af Bjerregaard, der har frafaldet Krav paa Erstatning, er ansat til 4 Kr.

12. Natten mellem den 6 og 7 Juli f. A., da Tiltalte passerede Veggervlev, gik han ind i Gaardejer Eske Nielsens Gaard sammesteds, hvor han efter at have udtaget et udvendig tilspigret Vindue til Spisekammeret, ved, som det maa antages, at række Haanden ind gennem Vinduet, tilvendte sig nogle i et Fad henstaaende Æg, efter Bestjaalnes Forklaring 8 Stykker, men efter Tiltaltes Angivende formentlig ikke mere end 4 Stykker. Han udtog endvidere et paa samme Maade tilspigret Vindue til et Værelse i Stuehuset, hvorefter han gennem Vinduet skaffede sig Adgang til Værelset, hvor han tilegnede sig en Cykle, som han forsøgte at føre ud gennem Vinduet, men som han, da den blev siddende fast i Vinduet, ved sin Bortgang efterlod. Bestjaalne, der har ansat de ham frastjaalne Æg til en Værdi af 50 Øre, har frafaldet Krav paa Erstatning.

13. Samme Nat tilegnede Tiltalte sig fra en uafaaet Køreport i Gaardejer Mikkel Bildes Ejendom i Thorsø en nævnte Gaardejer tilhørende Kørekappe, som Tiltalte, der derefter indfandt sig paa Sadel-

mager Ole Jensens Ejendom i samme By, efterlod i Vognporten derved, hvor den senere er funden. Bestjaalne, der har erholdt Kappen tilbageleveret, og som har ansat dens Værdi til 10 Kr., har frafaldet Krav paa Erstatning.

14. Fra Vognporten i nævnte Sadelmagers Ejendom, hvilken Vognport kun var lukket med en Krog, tilvendte Tiltalte sig en Tjenestepige Larsine Larsen tilhørende Damecykle, hvorefter han cyklede til Draaby og gemte Cyklen i Skærse Granskov, hvor den senere er funden. Cyklen, der er bragt tilstede under Sagen og vurderet til 75 Kr., er tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

15. Natten mellem den 7 og 8 Juli f. A., da Tiltalte under sin Omflakken var kommen til Ulstrup Kro, skaffede han sig Adgang til Kroens Kælder ved at opbryde et Kældervindue, der var fastsømmet til Karmen, og stjal fra Kælderen 10 halve Flasker Sodavand. Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

16. Samme Nat indfandt Tiltalte sig paa Bolsmand Søren Jensen Petersens Ejendom paa Feldballe Mark, hvor han fra et Huggehus, hvortil der var uhindret Adgang, tilvendte sig et Par Træskostøvler, som han senere bortkastede. Støvlerne, der ere komne tilstede under Sagen, ere, efter at være vurderede til 3 Kr., tilbageleverede Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

17. Natten mellem den 8 og 9 Juli f. A. skaffede Tiltalte sig Adgang til Køkkenet i Gaardejer Theodor Mikael Nielsens Gaard i Stabrand, idet han, efter at have fjernet nogle Søm, der holdt et Vindue i Køkkenet fast i Karmen, udtog dette og steg ind gennem Vinduet, hvornæst han i Køkkenet tilvendte sig 1 Pd. Sukker, ca. 2 Pd. Skinke, 1 Brødkniv og, som det maa antages, 1 Sjal, af hvilke Genstande Brødkniven er kommen tilstede under Sagen og tilbageleveret Bestjaalne, der har ansat Værdien af Sukkeret og Skinken til 1 Kr. 25 Øre, Brødkniven til 90 Øre og Sjalet til 5 Kr., og som har paa-staaet sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning af 5 Kr. for Sjalet, medens han isøvrigt har frafaldet Erstatningskrav.

18. Samme Nat tilvendte Tiltalte sig fra Husmand Thomas Jensens Hus i Stabrand, hvortil han skaffede sig Adgang gennem Kohusdøren, der var lukket med en Krog, et Par Træsko, som han senere paa Natten efterlod i Væver af Stabrand Niels Peter Nielsens Tørvehus, hvor de senere ere fundne. Bestjaalne, der har erholdt Træskoene tilbageleverede, har frafaldet Krav paa Erstatning.

19. Samme Nat indfandt Tiltalte sig paa Gaardejer Mads Peter Madsens Ejendom i Stabrand, hvor han, efter at have revet eller skaaret en Snor fra, hvormed Vindueskrogen i Spisekammervinduet, der stod paa Klem, var fastgjort indvendig, og aabnet Vinduet, ved at række Armen ind gennem dette tilvendte sig 1 Rullepølse, 1 Stykke Flæsk, 1 Stykke Brød og 1 Flaske Brændevin, hvorhos han fra Gaardens Huggehus, hvis Dør var lukket med en Krog, stjal en gammel Frakke. Frakken og Flasken med Brændevinen ere senere fundne i fornævnte Vævers Tørvehus, og Bestjaalne, der har faaet Frakken tilbageleveret, har frafaldet Krav paa Erstatning.

20. Samme Nat tilvendte Tiltalte sig fra Tørvehuset i fornævnte Væver Niels Peter Nielsens Ejendom i Stabrand, hvilket Tørvehus

ikkun var lukket ved Hjælp af en Krog, en Nielsen tilhørende Cykle, som Tiltalte efter sin Forklaring senere efterlod i en Rugmark i Nærheden af Balle, men som trods anstillet Eftersøgning ikke har kunnet findes dersteds. Bestjaalne har paastaaet sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning af 70 Kr. for Cyklen.

21. Tiltalte cyklede derpaa fra Stabrand til Krarup Skole, hvor til han ankom senere samme Nat, og hvor han gennem et aabentstaaende Vindue skaffede sig Adgang til Skolelokalet og den dertil hørende Entré og tilvendte sig en i Entreen henstaaende Damecykle, som han forsøgte at føre ud gennem Vinduet, hvor den imidlertid blev siddende fast, og hvor han efterlod den. Der er ikke nedlagt Paastand paa Erstatning.

22. Natten mellem den 9 og 10 Juli f. A. indfandt Tiltalte sig paa Gaardejer Niels Mortensens Ejendom i Homaa, og efter at have ituslaaet en Vinduesrude og aabnet Vinduet steg han gennem dette ind i Huset, hvor han fra Bryggerset stjal en Frakke og et Par Træsko, ligesom han ogsaa tilvendte sig et Par Gymnastiksko og i Gaardens Stald en Hat. Af disse Genstande har Tiltalte senere bortkastet Træskoene og tabt Hatten, medens Frakken og Gymnastikskoene ere komne tilstede under Sagen og tilbageleverede Bestjaalne, der har ansat Værdien af samtlige Genstande til 12 Kr. 50 Øre. Der er ikke nedlagt Paastand paa Erstatning.

23. Efter at Tiltalte Natten mellem den 7 og 8 September f. A. var undvegen fra Sindssygeanstalten, kom han under sin Flugt til Bolsmand Jens Richters Gaard paa Vejlbj Fed, hvor han tilegnede sig dels et Par Strømper, der hang paa en Snor udenfor Gaarden, dels, som det maa antages, et Haandklæde, der laa til Tørring paa nogle Buske i Haven, dels endelig en Overfrakke, der maa antages ligeledes at have beroet udenfor Huset. Ingen af disse Genstande ere komne tilstede under Sagen. Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

24. Natten mellem den 9 og 10 September f. A. indfandt Tiltalte sig ved Banevogter P. Sejer Hansens Hus paa Vejlbj Mark, hvor han udtog Spisekammervinduet, der bestod af en Træramme med Traadvæv, og som udvendig var tillukket med to Hasper, og ved at række Armen ind gennem Vinduet tilvendte han sig fra det indenfor Vinduet staaende Spisekammerbord en Krukke med nogle Frikadeller, 4 halve og 1 hel Flaske Saft samt nogle Tændstikker, hvorhos han, som det maa antages, drak noget i en Kande henstaaende Fløde og fortærede noget i Haven henliggende, nedfalden Frugt. Bestjaalne har paastaaet sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning af 6 Kr.

25. Natten mellem den 16 og 17 s. M. indfandt Tiltalte sig paa Gaardejer Jacob Kjeldsens Ejendom i Vejlbj i den Hensigt at stjæle Klæder og Fødevarer, i hvilket Øjemed han rykkede et Vindue i Stuehuset op, og efter at have fjernet nogle i Vinduet henstaaende Blomsterpotter, steg han gennem dette ind i Værelset, hvor han oplukkede en Kommodeskuffe, men da han paa Grund af Mørket ikke kunde finde Noget, opgav han sit Forsæt og forlod Ejendommen.

26. Den 17 s. M. om Morgen, da Tiltalte, der havde tilbragt Natten i Laden ved en Møllegaard mellem Vejlbj og Aarhus, forlod Stedet, tilvendte han sig et Par Bomuldsbenklæder, der hang udenfor

Laden. Benklæderne, som Tiltalte var iført ved sin Anholdelse, og hvis Ejer ikke er funden, ere vurderede til 1 Kr.

27. Natten mellem den 17 og 18 s. M. indfandt Tiltalte sig paa Gaardejer Marius Villadsens Ejendom paa Vejby Mark, hvor han, efter med et Stykke Jern, som han fandt, at have frabrudt en Trælem, der udvendig var lukket med to Søm, gennem Aabningen steg ned i Ejendommens Mælkekælder, hvor han tilvendte sig et 8 Punds Rugbrød og en Lerkrukke med Syltetøj, hvilke Fødemidler han tildels har fortræret. Gaardens Bestyrer, P. Hedegaard, der var Ejer af de stjaalne Genstande, har frafaldet Krav paa Erstatning.

28. Natten mellem den 19 og 20 s. M. indfandt Tiltalte sig paa Gaardejer P. Østergaards Enkes Ejendom i Skæring, hvor han, der tidligere har tjent i Gaarden og saaledes var kendt med Lejligheden, efter at have frabrudt nogle Trætræmmen, der var anbragt for Spisekammervinduet, gennem dette steg ind i Spisekammeret, hvor han tilvendte sig 2 Krukker Syltetøj, 5 à 6 Flasker forskellig Saft, nogle Kartoffler, et halvt Pund Smør og nogle Æsker Tændstikker og to Agerhøns, hvorefter han forlod Spisekammeret gennem Vinduet og gik ind i Gaardens Kostald, hvortil der maa antages at have været ubindret Adgang, og hvor han tilvendte sig en Gaardens Røgter tilhørende Overfrakke samt et Skørt, der tilhørte en Pige paa Gaarden. Af de stjaalne Genstande, hvoraf Tiltalte har fortræret Fødemidlerne med Undtagelse af Agerhønsene, er Frakken — hvis Ejer er bortrejst fra Gaarden, uden at hans Opholdssted har kunnet oplyses — kommen tilstede og vurderet til 2 Kr. Østergaards Enke, der har ansat Værdien af de hende frastjaalne Genstande til 15 Kr., har frafaldet Krav paa Erstatning; der er derhos ikke fra vedkommende Piges Side nedlagt Paa-stand om Erstatning for Skørtet.

29. Natten mellem den 20 og 21 s. M. indfandt Tiltalte sig paa Gaardejer P. Haarup Petersens Ejendom i Kankbølle, hvor han, efter at have frabrudt nogle Søm, hvormed Spisekammervinduet var fastgjort, aabnede dette og tilvendte sig en Krukke med Syltetøj og nogle Flasker Saft, der henstode i Vinduet, hvornæst han, efter at have opbrudt et Vindue i Øverstestuen, gennem dette steg ind i Stuen, hvor han tilegnede sig en Kasse med Smaakager, en Vadsæk, et Lagen og en Kasket. Krukken, Flaskerne og Kassen, der var tømt for Kagerne, fandtes den følgende Morgen i Gaardens Have, og Vadsækken, Lagenet og Kasketten ere komne tilstede under Sagen. Bestjaalne, der har erholdt Vadsækken og Lagenet, der er vurderet til 2 Kr. 50 Øre, tilbageleveret, har frafaldet Krav paa Erstatning, idet han har angivet, at Syltetøjet og Kagerne var uden Værdi.

30. Samme Nat indfandt Tiltalte sig paa Gaardejer Jens Nielsens Ejendom i Kankbølle, hvor han — saavidt han erindrer, ved at krybe gennem et Vindue i Gaardens Udhus — kom ind i dette og tilvendte sig en der henstaaende, Tjenestekarl Niels Hansen tilhørende, Cykle, hvorpaa han, efter indefra at have aabnet Udhusets Dør, fik Cyklen ud og førte den med sig til Skæring Fattiggaard, hvor han tilbragte tvende Nætter paa Stænget i Laden, og hvor han efterlod den. Cyklen er kommen tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 100 Kr. tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

31. Natten mellem den 23 og 24 s. M. tilvendte Tiltalte sig i den Gaardejer og Sognefoged Niels Nielsen tilhørende Ejendom i Hjortshøj en i Huggehuset, hvortil der var ubindret Adgang, henstaaende Damecykle, som han ved sin Bortgang medtog, men senere bortkastede i Skæring. Cyklen, der tilhørte bemeldte Sognefogeds Datter, er kommen tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 130 Kr. udleveret til Sognefogden, der paa sin Datters Vegne har frafaldet Krav paa Erstatning.

II. Med Hensyn til den mod Tiltalte rejste Sigtelse for Voldtægt maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder:

Da Tiltalte den 7 Juli f. A. opholdt sig i Omegnen af Draaby og om Eftermiddagen laa i Landevejsgroften ved Vejen mellem Draaby og Boeslum, kom den 26-aarige Frøken Solveig Gottlieb Thomsen af København, der paa en Ferierejse opholdt sig der paa Egnen, hen til ham og spurgte ham om Vej. Tiltalte sprang straks op, og idet han med den ene Haand greb hende bagfra om Nakken og med den anden Haand om Struben, slæbte han hende et lille Stykke ind i en ved Vejen værende Rugmark, hvor han for at tiltvinge sig Samleje med hende slog hende omkuld og tog hendes Skørter op, hvorhos han, da hun skreg op, truede hende med en Brødkniv — som han har forklaret, uden dog at have til Hensigt at gøre Alvor af Truslen — og paalagde hende at 'holde Kæft'. Tiltalte rev derpaa, medens Frøken Thomsen bad for sig, lovede at give ham sine Penge og søgte at rive sig løs fra ham, de Bændler itu, hvormed hendes yderste Benklæder var fastbundne om Livet, hvornæst han under fortsat Modstand fra hendes Side rev hendes inderste Benklæder itu, men da hun vedblev at gøre voldsom Modstand, opgav han sit Forsæt og stod op, hvorefter hun løb bort. Frøken Thomsen, der efter sin Forklaring afsat fra nogen Nervøsitet og Ømhed i Halsen, der fortog sig nogle Dage efter Overfaldet, ingen Skade har lidt derved, har ikke nedlagt Paa-stand om Erstatning.

III. Hvad dernæst angaar den mod Tiltalte rejste Sigtelse for Overtrædelse af Straffelovens § 100, jfr. § 98, maa det ligeledes ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Tiltalte, der ved sin Indlæggelse paa Sindssygeanstalten den 6 September f. A. havde besluttet snarest mulig at undvige, udførte, som meldt, dette Forsæt Natten mellem den 7 og 8 s. M., idet han frabrød den ene af de to Jernstænger, der var anbragt for en lille firkantet Aabning over Døren fra Afdelingens Gang ind til den Celle, hvor han var indespærret, saaledes, at han kunde presse sig gennem Aabningen og ved Hjælp af sit Lagen fire sig ned i Gangen. Nattevagt Jens Smek Mikkelsen kom imidlertid under sin Ronde samtidig tilstede, og idet Tiltalte nu greb Mikkelsen i Brystet, affordrede han ham hans Nøgler, og da Mikkelsen nægtede at udlevere disse, rettede Tiltalte, der forinden havde bemægtiget sig Mikkelsens Kontrolur i den Tro, at det var Nøglerne, med den frabrudte Jernstang et kraftigt Slag imod ham, der ramte i Hovedet. Mikkelsen greb derpaa fat i Tiltalte,

men blev tildelt et nyt Slag over højre Haand, og da han indsaa, at han ikke kunde optage Kampen med Tiltalte, løb han efter Hjælp, hvorefter Tiltalte med Foden sparkede et Vindue i Gangen i Stykker og gennem dette sprang ned i Gaarden, hvorfra det lykkedes ham at undvige.

Ved de Mikkelsen tildelte Slag blev der tilføjet ham nogle mindre Læsioner, der ifølge en af Reservelæge Holm af Sindssygeanstalten den 21 Januar d. A. afgiven Erklæring bestod i nogle mindre Hudafskrabninger med nogen Blodunderløbning af de underliggende Dele paa Hovedet (venstre Side af Issen) og af — som det maa antages, højre Haands — 4de og 5te Fingers yderste Led. Det udtales derhos i Erklæringen, at selve Læsionerne var af ringe eller intetsigende Betydning, at derimod den Skræk, der overgik ham ved det uventede Overfald, har efterladt sig Rester i Form af vedvarende og atter paa ny optrædende Angstbetagethed, hvergang noget Uventet sker for ham, at han da kan faa Hjertebanken og føle, at Blodet stiger ham til Hovedet, og at han bagefter bliver helt bleg, men at Tilfældene dog kun ere af forbigaaende Natur og forhaabentlig helt ville tabe sig. Mikkelsen har dernæst til en den 20 Januar d. A. optagen Rapport forklaret, at den Nervøsitet, som han paadrog sig ved Overfaldet, da delvis havde fortaget sig.

Forsaavidt Tiltalte endvidere har været sigtet for Natten mellem den 8 og 9 Juli f. A. at have frastjaalet Gaardejer Jens Olsen i Stabrand en denne tilhørende, i hans Vognport henliggende Overfrakke, bliver der, da Tiltalte ved Underrettsdommen i saa Henseende er fri-funden, og Sagen alene er indanket for Overretten paa Begæring af Tiltalte og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, allerede paa Grund heraf ikke Spørgsmaal om Strafansvar for dette Forhold.

Det fremgaar af Sagen, at Tiltalte ved sine Undvigelser fra Sindssygeanstalten har medført forskellige Anstalten tilhørende Klædningsstykker, som han var iført, hvorhos han har tilstaaet, at han har tilvendt sig et Par Sokker fra en Tjørnehæk, hvor de var hængte til Tørring, uden at han nærmere erindrer Stedet, samt at han har »taget« en Hat et Sted, uden at han husker hvor, men da Tiltaltes Forhold i saa Henseende ikke ved Underrettsdommen ses at være taget under Paakendelse, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om disse Forhold.

Saa vel under nærværende Sag som under den mod Tiltalte i Aarene 1903 og 1904 indledede Undersøgelse har han, om hvis Tilregnelighed der har været rejst Tvivl, været undergivet Observation til Bedømmelse af hans mentale Tilstand. I saa Henseende udtales det i en den 23 Februar 1904 af Overlægen paa Sindssygeanstalten ved Vordingborg om Resultatet af en da foretagen Undersøgelse afgiven Erklæring, at Tiltalte ikke er sindssyg, men at han er et ved arveligt Anlæg degenerativt Individ, med fra Barndommen fremtrædende forbryderisk Tilbøjelighed, tyvagtig, doven og ustadig, løgnagtig og med tidlig vakt Kønndrift, som giver sig pervers Udslag, og at hans Intel-ligens er mindre udviklet og hans Følelsesliv afstumpet.

Det udtales dernæst i en den 31 December f. A. af Overlægen ved Sindssygeanstalten ved Aarhus om Resultatet af en af ham foretagen Undersøgelse afgiven Erklæring, at det er tvivlsomt, om Tiltalte

var sindssyg, da han fra Tugthuset blev indlagt paa Anstalten, at han ikke er sindssyg nu, og at han er et psykisk defekt Individ, hvis Defekt navnlig viser sig paa det etiske Omraade.

Idet der efter det Foreliggende mangler Føje til at antage, at Tiltalte ikke skulde være fuldt tilregnelig, vil han for sit i foranførte Henseender udviste Forhold være at anse dels efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og samme §'s 2det Led, tildels sammenholdt med § 46, dels efter samme Lovs § 168, jfr. § 46 og midlertidig Straffelovs § 3, dels efter Straffelovens § 100 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 6 Aar.

Torsdag den 10 December.

Nr. 35. Overretssagfører Lauritz Jørgensen som Befuldmægtiget for Firmaerne **Herman Blümel** og **Heinrich Sommerfeldt** af Berlin og **Sigmund Singer** af Wien (Bülow efter Ordre)

contra

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommission, der behandler **Skrædermester Theodor Christensen**, kaldet **Maigaards Konkursbo**, samt **Boets Inkassator, Overretssagfører Alb. Goldschmidt** (Henriques),

betræffende Spørgsmaalet om Sælgerens Standsningsret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 9 Oktober 1907: Den foran angivne af Overretssagfører Jørgensen som Befuldmægtiget for Firmaerne Herman Blümel i Berlin, Heinrich Sommerfeldt sammesteds og Sigmund Singer i Wien nedlagte Paastand kan ikke tages til Følge.

Højesterets Dom.

Ifølge Lov om Køb 6 April 1906 § 39 bevarer Sælgeren sin Standsningsret, indtil selve Varen er overgivet til Køberen. Da nu en saadan Overgivelse under de foreliggende Omstændigheder ikke kan anses at have fundet Sted derved, at Varerne af Fragtføreren ere blevne afleverede til Toldvæsenet, eller derved, at Fragtbrevene ere udleverede til Fallenten, maa der gives Appellanten Medhold i, at Varerne ikke ville være at inddrage under Konkursboet. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Decision være at forandre.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne op hæves.

Thi kendes for Ret:

De under Sagen ommeldte Varer ville ikke være at inddrage under Skrædermester Theodor Christensen, kaldet Maigaards Konkursbo, hvorhos de Varerne vedrørende Fragtbreve og Udleveringssedler bør udleveres til Appellanten, Overretssagfører Lauritz Jørgensen som Befuldmægtiget for Firmaerne Herman Blümel og Heinrich Sommerfeldt af Berlin og Sigmund Singer af Wien. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Bülow 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: Efter at Skrædermester Theodor Christensen, kaldet Maigaards Bo den 10 Juni d. A. paa Begøring af en Fordringshaver var blevet taget under Konkursbehandling af Skiftekommissionen, modtog Kommissionen en den 24 s. M. dateret Skrivelse fra Overretssagfører Lauritz Jørgensen, i hvilken denne som Befuldmægtiget for Firmaerne Herman Blümel i Berlin, Heinrich Sommerfeldt sammesteds og Siegmund Singer i Wien udbad sig Skiftekommissionens Afgørelse af, hvorvidt Boet vilde stille Sikkerhed for Betaling til Forfaldstid af nogle af hans Mandanter til Fallenten solgte og fakturerede Varer, ialt af Værdi Rmk. 995,55, som var oplagte paa Toldboden, idet han i modsat Fald maatte paastaa, at disse Varer ikke indgik i Boet, og at Købet hævedes, samt at Fragtbrevene udleveredes til ham.

Da Boets Inkassator, Overretssagfører Goldschmidt, protesterede imod, at denne Paastand toges til Følge, udspandt der sig en Disput mellem de nævnte Parter, under hvilken hver især af dem har fastholdt sit foran angivne Standpunkt.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger og Proceduren, at Fragtbrevene paa samtlige Varer ere blevne udleverede Fallenten før den 27 Maj d. A., da Konkursbegøringen indgaves til Skiftekommissionen, at Fallenten derefter har ladet Varerne henligge paa Toldboden, indtil han den 21 Juni d. A. afleverede Fragtbrevene — som han i Mellemtiden havde benyttet til at rejse et senere tilbagebetalt Laan paa dem — til en herværende Speditør med Anmodning om at indklare Varerne, at han den paafølgende Dag allerede havde faaet Varerne losset paa Vogn for at indklare, men at dette forhindredes af Boets Inkassator, som havde faaet Nys om Sagen, og at Fallenten derpaa overgav Fragtbrevene til denne, som paany lad Varerne oplægge paa Toldboden.

Overretssagfører Jørgensen har støttet sin Paastand paa § 39 i Lov om Køb af 6 April 1906. Der findes imidlertid at maatte gives Inkassator Medhold i, at den ved den nævnte Bestemmelse hjemlede

Standningsret ikke kan finde Anvendelse i nærværende Tilfælde, i hvilke Fragtbrevene, som foran anført, ere udleverede til Fallenten før Konkursbegæringens Indgivelse; da det derhos ikke findes at kunne medføre et andet Resultat, at Fallenten har ladet Varerne henligge paa Toldboden, vil Overretssagfører Jørgensens Paastand ikke kunne tages til Følge.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 331. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Jens Jacob Jacobsen (Def. Halkier),
 der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Oktober 1908: Arrestanten Jens Jacob Jacobsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Lassen, og Defensor, Overretssagfører Paludan, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Jacob Jacobsen til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Jacob Jacobsen, der er født den 25 April 1857 og efter sit fyldte 18de Aar bl. a. 5 Gange straffet for Bedrageri, og som senest er anset: ved Højesterets Dom af 16 Januar 1902 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet Tyveri og efter dens §§ 251, 253 og 274, kfr. § 268, samt Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 5 Aar, tiltales for Bedrageri.

Ugift Olivia Bahr anmeldte den 17 Juni 1907 til Politiet, at hun maatte anse sig bedraget af Arrestanten og har senere som Vidne nærmere forklaret Følgende:

Den 31 Maj 1907 indrykkede hun i »Nationaltidende« følgende Annonce :

»Ægteskab.

En bedrestillet Dame af god Familie ønsker at stifte Bekendtskab med en Gartner eller Landmand i 50'erne. Billet mrk. 968 modt. d. Bl.s Kontor.«

Arrestanten indlagde Billet herpaa, og efter at de derigennem var komne i Forbindelse med hinanden, meddelte hun ham, at hun raadede over ca. 4000 Kr. Han besøgte hende i de følgende 14 Dage saa godt som daglig, og Lørdag den 15 Juni 1907 enedes de om at veksle Ringe og holde Bryllup i en nær Fremtid samt om, at hun, der havde sine Penge staaende i Bikuben, skulde hæve 500 Kr. til at leje Lejlighed og købe Møbler for. Samme Dag fulgtes de ad til Bikuben, hvor Arrestanten, der havde faaet hendes Kontrabog udleveret, paa hendes Vegne og i hendes Paasyn hævede 500 Kr.

Af disse leverede han hende de 320 Kr., medens han fik Lov til at beholde de 180 Kr. til derfor at købe Tøj til sig selv og leje Lejlighed. Fra Bikuben fulgtes de til Anmelderindens Hjem, og saavel ved Afskeden samme Dag som under deres Samvær Søndagen den 16 s. M. glemte Anmelderinden at forlange sin Bikubebog tilbage. Mandagen den 17 s. M. blev hun imidlertid bange for, at Arrestanten skulde hæve flere Penge paa Bogen, hvorfor hun gik ind i Bikuben for at nedlægge Forbud mod, at der blev hævet paa Bogen, men her traf hun Arrestanten, der stod derinde i Færd med at lægge Penge i sin Tegnebog. Han, der øjensynlig blev meget betuttet ved at se Anmelderinden, indrømmede, at han havde hævet paa Bogen, men forklarede, at det kun var 50 Kr., han havde hævet, nemlig til Brug ved Leje af Lejlighed.

De fulgtes ad fra Bikuben, og undervejs udleverede Arrestanten Kontrabogen samt en Del Tikronesedler, som han med nogen Vanskelighed udtog af sin Brystlomme, og som senere viste sig at udgøre ialt 100 Kr. De skiltes derefter i god Forstaaelse, idet han lovede at indfinde sig hos hende samme Dags Eftermiddag Kl. 3. Arrestanten kom imidlertid ikke, og da Anmelderinden endvidere opdagede, at det ikke var 50 Kr., men 1000 Kr., han den 17de havde hævet paa Bogen, gjorde hun Anmeldelse til Politiet.

Arrestanten, der først den 4 September 1908 blev anholdt i Aarhus, har under Sagen med Hensyn til det Ovenanførte forklaret overensstemmende med Anmelderinden, dog at han har gjort gældende, at han, der i Begyndelsen af Juni 1907 arbejdede for en Gartner, virkelig havde til Hensigt at ægte Anmelderinden, nemlig for at komme i en Levevej, at det var med hendes Tilladelse, at han hævede paa Bogen begge Gange, at han efter hendes Tilstedekomst i Bikuben den 17 Juni gjorde hende bekendt med, at han havde hævet 1000 Kr. paa Bogen, samt at hun derover blev vred, og at han ved nærmere at tænke over hendes Optræden kom til det Resultat, at det vilde blive vanskeligt at leve i fredelig Samliv med hende, hvorfor han endnu samme Dag rejste bort og benyttede de af hendes Penge, som han

endnu havde, til Forsøg paa at skaffe sig en Levevej i Udlandet, nemlig først i Hamborg og derefter i Sydamerika.

Arrestanten har yderligere gjort gældende, at det var hans Hensigt, naar saadan Levevej var opnaaet, at sende Anmelderinden hendes Penge tilbage, hvilket han dog ikke har været i Stand til. Iøvrigt har Arrestanten erkendt at have været paa det Rene med, at det var uden Anmelderindens Samtykke, at han til egen Fordel disponerede over de 900 Kr. af de sidst hævede Penge.

Medens der nu efter det Foreliggende ikke kan gaas ud fra, at Arrestanten, inden han den 17 Juni skiltes fra Anmelderinden, har gjort hende bekendt med, at han den Dag havde hævet 1000 Kroner, og ej heller kan gaas ud fra, at Arrestanten har haft nogen Tilbagebetalingshensigt, vil Arrestantens Forklaring iøvrigt være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar.

Mandag den 14 December.

Nr. 264. Gaardejer **Søren Møller** (Ingen)

contra

Købmændene **Holger Christensen, Berthel Thomesen, J. O. Jespersen, Frederik Skov, Andr. Andersen, J. O. Stilling** og **Peter Diges Efterfølgere** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Gaardejer Søren Møller, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelses Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 183. Grosserer L. P. Brøgger (Grüner)
 contra
 Direktør R. Nis Hanssen (Ingen),
 betræffende et Lønspørgsmaal.

Thisted Købstads Gæsterets Dom af 20 August 1907: Kontracitanten, Grosserer L. P. Brøgger, bør til Hovedcitanten, Direktør R. Nis Hanssen, betale 460 Kr. 90 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 15 December 1906, indtil Betaling sker. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Hoved- og Kontrasagens Omkostninger hæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 December 1907: Gæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Det Idømte udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter det Foreliggende maa det i Overensstemmelse med, hvad Indstævnte under Proceduren i første Instans har gjort gældende, antages, at det paagældende Tjenesteforhold har kunnet opsiges fra begge Sider med 3 Maaneders Varsel til den første i en Maaned. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Grosserer L. P. Brøgger, 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende gæsteretsvis behandlede Sag har Indstævnte, Direktør R. Nis Hanssen i Thisted, der fra den 1 April 1905 indtil den 1 November f. A. har haft Ansættelse som Bogholder hos Citanten, Grosserer L. P. Brøgger sammesteds, med en aarlig Løn af 1200 Kr. foruden Kost og Logi, søgt Citanten til Betaling af Røstløn 610 Kr. 90 Øre med Renter deraf 7 pCt. p. a. fra Gæsteretsstævningens Dato den 15 December f. A., indtil Betaling sker, hvorimod Citanten under Anbringende af, at Indstævnte uden Opsigelse og uden lovlig Grund har forladt sin nævnte Stilling, under et Kontrasørgsmaal har paastaet ham dømt til at have sin fra 1 Maj f. A. fortjente Løn 600 Kr. forbrudt samt tilpligtet at betale Citanten en Erstatning af 300 Kr. med Frædrag af det Beløb af 10 Kr. 90 Øre, som Indstævnte, efter hvad Ci-

tanten har erkendt, den 1 November s. A. havde tilgode i Løn udover de fornævnte 600 Kr., altsaa til Rest 289 Kr. 10 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Kontrastævningens Dato den 7 Februar d. A., indtil Betaling sker. Ved Gæsteretsdommen er det statueret, at Indstævnte har Krav paa det af ham indtalte Gagebeløb, men at der paa den anden Side tilkommer Citanten Erstatning hos Indstævnte, fordi denne uden Opsigelse og uden lovlig Grund har forladt sin Stilling hos Citanten, og denne er i Henhold hertil, idet Erstatningen er fastsat til et Beløb af 150 Kr., tilpligtet at betale Indstævnte 460 Kr. 90 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 15 December f. A., indtil Betaling sker, hvorimod Parterne iøvrigt ere frifundne for hinandens Tiltale. Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gentaget sine fornævnte Paastande samt nedlagt forskellige, tildels allerede for Underretten fremsatte subsidiaire Paastande. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for sine Paastande har Citanten i første Række gjort gældende, at de ere hjemlede ved Tyendelovens § 47; men ligesom der ikke kan gives ham Medhold heri, eftersom bemeldte Lovbestemmelse ikke angaar Tjenesteforhold som det under Sagen omhandlede og ej heller kan anses analogisk anvendelig paa samme, saaledes maa det endvidere anses ubeføjet, naar Citanten har villet hævde, at Indstævntes uberettigede Ophævelse af Tjenesteforholdet efter Forholdets Natur maa have til Følge, at han mister sit Krav paa det ham tilsatte Vederlag, i hvert Fald for en Opsigelsesperiode, forsaavidt det ikke alt maatte være oppebaaret. Idet der nu, særlig naar henses til, at der under Sagen savnes fornøden Oplysning til Vejledning ved Bedømmelsen af det Citanten ved Indstævntes Forhold paaførte Tab, ikke findes Føje til at forhøje den Citanten ved Gæsteretsdommen tilkendte Erstatning af 150 Kr., om hvis Nedsættelse der efter Sagens processuelle Stilling for Overretten ikke bliver Spørgsmaal, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende de Indstævnte tilkendte Renter tiltrædes, og ved hvilken Processens Omkostninger i første Instans ere ophævede, være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen og idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds.

I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 92. **Overkanoner Johan Frederik Jensen**
(Asmussen efter Ordre)

contra

Marineministeriet (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Kvartergodtgørelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 April 1907: Indstævnte, Marineministeren paa Statskassens Vegne, bør for Tiltale af Citanten, Kanoner Johan Frederik Jensen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator Leth 50 Kr. i Salær hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Overkanoner Johan Frederik Jensen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Asmussen 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag søger Citanten, Kanoner Johan Frederik Jensen, hvem der er meddelt fri Proces, ved den for ham beskikkede Sagfører, Prokurator Leth, under Paaberaabelse af, at han, der er Underofficer af 1ste Klasses 2den Grad fra 1893, i Medfør af § 8 i Lov Nr. 16 af 15 Februar 1902 har Krav paa den der ommeldte Kvartergodtgørelse af 144 Kr., Indstævnte, Marineministeren paa Statskassens Vegne, kendt pligtig til at udrede til ham et Beløb af den ommeldte Størrelse aarlig, at regne fra den 1 April 1902, da bemeldte Lov traadte i Kraft.

Endelig paastaar Citanten Indstævnte paalagt Sagens Omkostninger, derunder Salær til Prokurator Leth, hvilket denne i alt Fald paastaar sig tillagt hos det Offentlige. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Det fremgaar af Sagen, at Citanten den 1 April 1902 boede i et ham tildelt Kvarter i Nyboder og i den siden da forløbne Tid har haft saadant, for Tiden i Nr. 131 St. Kongensgade her i Staden, nemlig et saakaldet dobbelt Hus, bestaaende af 4 Værelser og Køkken, og at han overensstemmende med Lov af 15 Maj 1868 om Lønninger m. v. ved Søværnet § 8, 2det Stykke, herfor lider et Afdrag af 120 Kr. aarlig i sin Lønning.

Idet nu Citanten henviser til, at der ifølge ovennævnte § 8 i Lov af 15 Februar 1902 tilstaas bl. a. Underofficerer af 1 Klasse, 2den Grad, forsaavidt der ikke tildeles dem Kvarter in natura, en Kvartergodtgørelse af 144 Kr., gør han gældende, at han som Følge af, at han lider det nævnte Afdrag i Lønningen, ikke kan betegnes som den, hvem der er tillagt Kvarter in natura — hvorved efter hans Mening

maa forstaas Beboelse ved Siden af Lønningen som en Del af denne og uden Afdrag i samme — og at han følgelig har Krav paa den nævnte Kvartergodtgørelse, hvilken hidtil ikke er bleven ham tildelt.

Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at en Naturalpræstation som den paagældende Bolig ikke mister sin Karakter som saadan ved, at der gives noget Vederlag derfor, og at Citanten, hvem der saaledes maa anses at være tildelt Kvarter in natura, derfor ikke kan støtte noget Krav paa den af ham paaberaabte Lovbestemmelse, der maa antages given ud fra en Forudsætning om, at de i Lov 15 Maj 1868 § 8 bestemte Afdrag i Lønningen ikke fuldt ud ækvivalerer de paagældende Kvarterers Lejeværdi.

Indstævnte vil som Følge heraf være at frifinde. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og bliver der som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at tilkende den konstituerede Kammeradvokat noget Salær.

Der tillægges Prokurator Leth, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 50 Kr., som vil være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdag den 15 December.

Nr. 276.

Advokat Halkier

contra

Søren Kristian Sørensen (Def. Møller),

der tiltales for Bedrageri.

Bjerre Herredstings Dom af 27 Maj 1908: Tiltalte Søren Christian Sørensen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage samt betale i Erstatning til Købmand N. C. Bang i Odense 148 Kr. Saa bør han og udrede alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Plenge, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juli 1908: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Afgørelse,

kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Søren Kristian Sørensen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Møller 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Søren Kristian Sørensen, der er født i Aaret 1877, og som afset fra, at han 3 Gange har vedtaget Bøder for Overtrædelser af Næringslovgivningen, ikke ses tidligere at have været straffet, hvorimod han ved Højesterets Dom af 22 Marts 1901 er frifunden for Aktors Tiltale under en mod ham for bedrageligt Forhold anlagt Sag, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de nedenommeldte Forhold under de nærmere anførte Omstændigheder.

Efter at Tiltalte henimod Ugangen af Aaret 1905 af Købmand N. C. Bang i Odense var bleven antaget som Agent ved Forhandling af Cykler, tilsendte Bang ham under 9 December s. A. en Cykle, mærket »Rümo«, og under 14 Februar 1906 endvidere en Cykle, mærket »N. C. B.«, hvilke Cykler Tiltalte skulde benytte som Prøver. Den 19 Februar 1906 solgte Tiltalte, der efter det Foreliggende imidlertid maa antages af Bang at have faaet Tilladelse til at afhænde Cyklerne mod straks at tilstille ham de for dem modtagne Beløb, førstnævnte Cykle til nuværende Lærer Mikkel Sørensen Lottrup af Voerladegaard, saaledes at Tiltalte gik ind paa, at en af ham den 17 November 1905 paa Afbetaling købt »Singer«s Symaskine af Værdi 60 à 65 Kr., med Hensyn til hvilken Lottrup var indgaaet paa at betale de pligtige Afdrag paa Købesummen, skulde betragtes som leveret til delvis Afgørelse af Købesummen for Cyklen, hvilken — som det maa antages — udgjorde 95 Kr. I Afdrag paa denne Købesum har Lottrup ikkun betalt ialt 28 Kr., dels ved de af ham erlagte Afdrag paa Købesummen for Symaskinen, hvilke efter det Oplyste tilsammen have udgjort 12 Kr., dels ved Betaling til Tiltalte, og denne har forbrugt det af ham modtagne Beløb til egen Fordel. Tiltalte har endvidere afhændet den anden af de ovennævnte Cykler, uden at Tidspunktet herfor nærmere er oplyst, til en Skrædersvend ved Navn Petersen, saaledes at Købesummen, der var fastsat til 80 Kr., afgjordes dels ved, at Tiltalte i Bytte modtog en brugt Cykle, der ansattes til

45 Kr., dels ved, at den Mester, hos hvem Petersen var i Arbejde, afskrev 15 Kr. 50 Øre paa et Tilgodehavende hos Tiltalte og derhos paa Petersens Vegne betalte Tiltalte 19 Kr. 50 Øre, som denne forbrugte til egen Fordel.

Bang, der har opgivet Prisen paa de tvende Cykler til henholdsvis 83 og 85 Kr., og som intet har modtaget til Betaling af samme, har paastaet sig tilkendt en Erstatning af 148 Kr. hos Tiltalte, og denne Paastand, imod hvilken Tiltalte intet har haft at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit i de foranførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — tiltrædes, saaledes kunne stadfæstes.

Onsdag den 16 December.

Nr. 296.

Advokat Halkier

contra

Kjeld Christian Kjeldsen (Def. Møller),

der tiltales for Bedrageri.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 29 Juli 1907: De Tiltalte Karl Emil Hans Kristian Andersen og Kjeld Christian Kjeldsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver især i 80 Dage og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og Defensor, Sagfører Thrane, 75 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juli 1908: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Kjeld Christian Kjeldsen bestemmes til 20 Dage. I Salær til Aktor for Overretten, Overretssagfører V. S. Salomonsen, betaler Tiltalte 60 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, men Straffetiden findes, saaledes som sket i Birketingsdommen, at burde bestemmes til 80 Dage.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Birketingsdommen, iøvrigt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Kjeld Christian Kjeldsen til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Møller 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret her for Retten indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er Tiltalte Kjeld Christian Kjeldsen aktioneret for Bedrageri.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, saaledes som de foreligge efter et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumptionsforhør, at bemeldte i 1ste Instans medtaltte Karl Emil Hans Kristian Andersen, der havde drevet en Skotøjshandel paa Gl. Kongevej, i Foraaret 1906 efter Samraad med Tiltalte bestemte sig til at omdanne sin Forretning til et Aktieselskab, der efter Tiltaltes Plan navnlig skulde søge sine Aktionærer blandt Provinsskomagere og derved sikre sig dem som Kunder. Selskabet blev stiftet den 15 Maj s. A. under Navn »Danske Skotøjshandleres Fællesfabrik« ved et Møde, hvor bl. a. Tiltalte var tilstede, og under 19 s. M. skete en Anmeldelse, ved hvis Affattelse Tiltalte havde været virksom, til Frederiksberg Birks Handelsregister af Selskabet med Andersen som administrerende Direktør og to andre Personer som Bestyrelsesmedlemmer, idet det heri om Aktiekapitalen hedder, at den er 50000 Kroner, fordelt paa Aktier à 25 Kroner, og at 23100 Kr. af den ere indbetalte, medens Resten indbetales paa Anfordring af Bestyrelsen i ugentlige Rater. Den som indbetalt opgivne Kapital, 23100 Kr., fremkom paa den Maade, at 2500 Kr. var Andersens kontante Indskud, medens der i Afstaaelsessum til Andersen for Forretningen beregnedes 6000 Kr. og for Varelageret 3900 Kr.; der forelaa derhos to Veksler, udstedte af de 2 andre Bestyrelsesmedlemmer, for 10000 Kr. og Aktier i Selskabet til Tiltalte og en anden Person, som Vederlag for Medhjælp ved Selskabets Dannelse, for respektive 500 Kr. og 200 Kr.

Med Hensyn til de fornævnte to Veksler var Forholdet det, at de to nævnte Bestyrelsesmedlemmer — af hvilke Tiltalte intet kendte til den Ene og ikke vidste noget Positivt om den Andens Formuesforhold — hver hos Tiltalte, der var Agent for et Forsikringsselskab, tegnede en Kapitalforsikring, stor 5000 Kr., til Udbetaling om 20 Aar, hvilke Policer tilligemed to af dem udstedte Veksler, hver paa 5000 Kr., efter Tiltaltes Forslag skulde deponeres hos Aktieselskabet for senere at forsøges omsatte.

Som det maa antages kort efter, at Tiltalte var bleven Agent for Aktieselskabet, ophørte han uden Opsigelse at arbejde for Forsikrings-

selskabet, i hvilket han forøvrigt ikke havde haft nogen fast Ansættelse men kun lønnedes med Provision af de af ham tegnede Forsikringer uden at der var garanteret ham nogen fast Aarsindtægt.

Efter at Aktieselskabet havde været i Virksomhed en kort Tid og derunder var traadt i Forretningsforbindelse med forskellige Personer og Firmaer, der paa Kredit leverede det Varer og Materialier, hvilke Varer og Materialier saavel som Konnossementer paa saadanne i betydeligt Omfang blev henholdsvis pantsatte og solgte af Aktieselskabet med Tiltaltes Vidende og under hans Medvirken, gik baade det og Andersen fallit i September f. A.*)

De Forhold, der lægges Tiltalte til Last, og for hvilke der, saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paakendelse, bliver Spørgsmaal om at drage ham til Ansvar, ere følgende:

1. Ved Tiltaltes egen Erkendelse, der er overensstemmende med det i saa Henseende iøvrigt under Sagen fremkomne, er det godtgjort, at han, som var fast lønnet rejsende Agent for Aktieselskabet og maa antages at have været virksom ved dets Ledelse, overfor Grosserer William Valdemar Emcken, der var Leverandør til Aktieselskabet og havde et Tilgodehavende overfor dette af ca. 2000 Kr., i alt Fald en Gang under Forhandlingerne med Emcken paa dennes Spørgsmaal, om de 23100 Kroner var kontant indbetalte, har svaret bekræftende med Tilføjende, at deri dog var medregnet, hvad Andersen havde faaet for sine Maskiner og for Afstaaelsen af Varelageret, hvorhos Tiltalte har erkendt at have været med til Underhandlingerne om at faa Emcken til at sælge Maskiner og Materialier til Aktieselskabet.
2. Endvidere — — —
3. Møbelfabrikant Frederik Petersen Schmidt har som Vidne inden Retten forklaret, at Tiltalte, da Schmidt i Anledning af en Bestilling fra Aktieselskabet paa Møbler til sammes Lokaler begærede nogle Oplysninger om Selskabet, fremlagde et Eksempplar af »Statstidende«, hvorefter det var registreret med den ommeldte som indbetalt opførte Aktiekapital, og paa Forespørgsel, om denne Kapital virkelig var indbetalt, svarede Ja, hvorefter Handelen, i Anledning af hvilken Schmidt fik ca. 400 Kr. tilgode mod Veksel, kom i Stand.

Schmidt har endvidere forklaret, at han fik det Indtryk, at det var Tiltalte, der ledede det Hele, og at det var i Tillid til, at den paagældende Aktiekapital var kontant indbetalt, at han overlod Aktieselskabet Møblerne paa Kredit.

Tiltalte har ikke turdet benægte Rigtigheden af Schmidts Forklaring, og har erkendt intet at have nævnet om, at en Del af Aktiekapitalen forelaa i Veksler, samt at han, hvis Schmidt har spurgt ham som nævnt, har svaret Ja, ligesom han har erkendt, at han ansaa det for sandsynligt, at Schmidt ikke ved den nævnte Lejlighed vilde have givet Aktieselskabet Varer paa

*) Skal være 1906.

Kredit, hvis Tiltalte havde fortalt, paa hvilken Maade det skulde forstaaes, at de 23100 Kroner var kontant indbetalt; derimod har han forklaret, at han ikke kan tro, at det var hans Udtalelser, som have bevæget Schmidt til at yde Kreditten.

4. Prokuristerne i Firmaet G. Glud Sønnen, Frederik Glud og Leopold Glud, samt Tilskærer hos samme Firma Rasmus Hansen have edelig forklaret, at Tiltalte i Anledning af, at bemeldte Firma, der tidligere havde staaet i Forbindelse med Aktieselskabet, paa Grund af foruroligende Rygter om dette havde nægtet yderligere at give det Varer paa Kredit, den 7 August f. A.*) sammen med Andersen havde en Samtale med Firmaets Indehavere, under hvilken Tiltalte erklærede, at de 23100 Kroner var kontant indbetalt, og at det ikke var sandt, hvad der paastodes, at Aktiekapitalen kun eksisterede paa Papiret, ligesom han paa Spørgsmaalet, om de ikke havde pantsat en Del af deres Varer, svarede ubetinget benægtende, idet han hævdede, at Forretningen ikke var Svindel, men tværtimod stadig gik fremad, stadig fik flere Deltagere i Provinserne, og i Løbet af kort Tid slet ingen Kredit vilde behøve, men vilde kunne betale alle Varer kontant.

I Tillid til disse Udtalelsers Rigtighed gav Firmaet saa Aktieselskabet en Varepost, stor 1000 Kroner, paa Kredit uden senere at faa den betalt. Rigtigheden af Forklaringen om det ved den nævnte Lejlighed passerede er bekræftet af Andersen.

Tiltalte har benægtet ved den paagældende Lejlighed at have udtalt, at der var indbetalt 23100 Kroner kontant af Aktiekapitalen, men har erkendt, at han isøvrigt muligvis udtalte sig som af Vidnerne forklaret, hvad han dog ikke har villet kunne erindre, hvorhos han har forklaret, at hvis han er bleven spurgt desangaaende, tvivler han ikke om, at han har udtalt sig saaledes.

Det findes herefter at maatte antages, at Tiltalte ved den nævnte Lejlighed i det Hele har udtalt sig som af Vidnerne forklaret, hvorved bemærkes, at Tiltalte har forklaret, at han ikke bestemt tør paastaa ikke overfor andre end de nævnte Personer at have forsikret, at der var indbetalt 23100 Kroner kontant af Aktiekapitalen, idet han, hvis Nogen har spurgt ham herom, har anset sig forpligtet til at svare saaledes, for ikke at røbe Aktieselskabets virkelige Status.

Som Følge af de af Tiltalte — som under 1, 3 og 4 anført — udviste Forhold, vil han, der er født den 10 Februar 1868 og ikke funden forhen straffet, men mod hvem der i 1904 og 8 Gange i 1906 har været indledet Undersøgelse i Anledning af Sigtelse for Bedrageri eller bedrageligt Forhold, være at anse efter Straffelovens § 257 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

*) Skal være 1906.

Overensstemmende hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter Straffelovens § 251, jfr. midlertidig Lov 1ste April 1905 § 13, med lige Fængsel i 80 Dage, forsaavidt være at forandre.

Torsdag den 17 December.

Nr. 310. Højesteretssagfører Hansen

contra

1) Niels Peter Kristiansen, kaldet Klat, 2) Christen Pedersen og 3) Anna Marie Margrethe Rasmussen, Nicolaisens fraseparerede Hustru (Def. Møldrup),

der tiltales: Nr. 1 for Tyveri, Betleri og ulovlig Jagt, Nr. 2 for Tyveri og Nr. 3 for Tyveri, Hæleri og Betleri.

Maribo Birks Ekstrarets Dom af 7 April 1908: De Tiltalte Niels Peter Kristiansen, kaldet Klat, Christen Pedersen og Anna Marie Margrethe Rasmussen, Nicolaisens fraseparerede Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Kristiansen i 4 Gange 5 Dage, Pedersen i 2 Gange 5 Dage og Rasmussen i 5 Dage. Tiltalte Kristiansen bør endvidere betale en Bøde paa 210 Kr. til Hunseby Kommunes Kasse, til Fordel for hvilken det foran ommeldte Bøsseløb derhos bør være forbrudt, og endelig bør han i Erstatning til Lensgreve Knuth, Knuthenborg, betale 4 Kr. For Anna Marie Margrethe Rasmussens Vedkommende udsættes Dommens Fuldbyrdelse og bortfalder under de i midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 20 indeholdte Betingelser. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Holst og Sagfører Gulmann, 20 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Kristiansen, saaledes at de Medtiltalte in solidum med ham udrede, Tiltalte Pedersen tre Femtedele og Tiltalte Rasmussen en Femtedel af det samlede Beløb. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 August 1908: De Tiltalte Niels Peter Kristiansen, kaldet Klat, Christen Pedersen og Anna Marie Margrethe Rasmussen, Nicolaisens fraseparerede Hustru, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 2 Maaneder, Nr. 2 i 40 Dage og Nr. 3 i 20 Dage, dog saaledes, at Straffens Udstaaelse for Nr. 3's Vedkommende udsættes, hvorhos Straffen efter Forløbet af 5 Aar fra denne Doms Afsigelse bortfalder, saafremt de i midlertidig Lov af 1 April 1905 fastsatte Betingelser overholdes. Med Hensyn til den Tiltalte Kristiansen idømte Bøde, Konfiskation og Erstatning samt med Hensyn til Aktionens Omkostninger bør Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salærer for Overretten tillægges der Prokuratorerne Juel og Kaas hver 20 Kroner,

der udredes paa den med Hensyn til Aktionens Omkostninger for Underretten bestemte Maade. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Nr. 1 Kristiansens Vedkommende findes at burde forlænges til 80 Dage, og at Fristen for Straffens Bortfald for Tiltalte Nr. 3 Rasmussens Vedkommende regnes fra denne Højesteretsdoms Afsigelse.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Nr. 1 Niels Peter Kristiansen bestemmes til 80 Dage, og at Fristen for Straffens Bortfald for Tiltalte Nr. 3 Anna Marie Margrethe Rasmussen, Nicolaisens fraseparerede Hustru, regnes fra denne Højesteretsdoms Afsigelse. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagførerne Hansen og Møldrup hver 50 Kroner, der udredes af de to nævnte Tiltalte og Tiltalte Nr. 2 Christen Pedersen, En for Alle og Alle for En.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Maribo Birks Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Niels Peter Kristiansen, kaldet Klat, Christen Pedersen og Anna Marie Margrethe Rasmussen, Nicolaisens fraseparerede Hustru, aktionerede, Førstnævnte for Tyveri, Betleri og ulovlig Jagt, den Anden for Tyveri og den Sidstnævnte for Tyveri, Hæleri og Betleri, og ere, efter de Tiltaltes egne Tilstaaelser og de iøvrigt fremkomne Oplysninger, Sagens nærmere Omstændigheder følgende:

I. En Aften i Midten af November f. A. begav Tiltalte Kristiansen sig i Selskab med Tiltalte Rasmussen, med hvem han levede sammen i Maribo, i den hende meddelte Hensigt at stjæle Høns, ud til Gaardejer Clausen i Refshale, hos hvem de dengang begge havde Roearbejde, og efter at de havde naaet Gaarden, forblev Tiltalte Rasmussen staaende udenfor den ved en Stak, medens Tiltalte Kristiansen begav sig hen til det paa Ydersiden af den søndre Udbuslænge værende Hønsesus, hvor han, efter at have fjernet en udenfra imod Hønsesusets ca. 1½ Alen høje Lem som Skraastiver anbragt Jernstang og derpaa aabnet den uafleasede Lem, stak Armen ind igennem denne og greb efter hinanden 2 Høns, som han kvalte, medens han gik tilbage til Tiltalte Rasmussen.

Paa Hjemvejen til Maribo blev de stjaalne Høns af Tiltalte Kri-

stiansen i et Baand bundne om Livet paa Tiltalte Rasmussen under hendes Kjole og paa denne Maade af hende baarne gennem Byen til deres fælles Bolig, hvor Hønsene den paafølgende Dag blev fortærede af Begge i Fællesskab.

Tiltalte Rasmussen har forklaret, at det kun var ved Trusel om Prygl fra Kristiansens Side, at hun lod sig bevæge til at følge med ham ved denne Lejlighed, og Tiltalte Kristiansen, der ikke vil kunne erindre at have truet hende paa anførte Maade, har forklaret, at hun kun nødvendig gik med ham, der erklærede til hende, at han selv vilde tage Hønsene.

II. I Midten af December f. A. og den 22 s. M. begik Tiltalte Kristiansen og Tiltalte Pedersen i Forening og efter forud truffen Aftale tvende Hønsetyverier, det første hos fornævnte Gaardejer Clausen i Refshale, det andet hos Gaardejer P. Hansen, sammesteds, begge Tyverier omtrent ved Midnatstid.

I første Tilfælde fjernede Kristiansen den tidligere omtalte Jernstang, der holdt Lemmen til Hønsøhuset lukket, aabnede Lemmen og krøb gennem den ind i Hønsøhuset, medens Pedersen holdt paa Lemmen, for at ikke Hønsene skulde slippe ud, og efter at Kristiansen havde tilvendt sig 2 Høns, krøb han samme Vej tilbage.

I det andet Tilfælde, hos Gaardejer Hansen, førte Tiltalte Pedersen, der her var stedvant, Tiltalte Kristiansen gennem den ikke aflaaede Indkørselsport ind i Svinestalden, hvis Dør kun var lukket med en Klinke, og hen til Hønsøhuset, hvis Dør vendte ud til Svinestalden og var lukket med en udvendig Krog. Ogsaa her gik Kristiansen ind i Hønsøhuset og tog 2 Høns, medens Pedersen holdt paa Døren for at hindre de andre Høns fra at slippe ud.

Ved begge disse Lejligheder gemte de Tiltalte Hønsene, af Frygt for Natpolitiet, udenfor Maribo, men afhentede dem den følgende Dag og fordelte dem ligeligt mellem sig. De 2 Kristiansen tilfaldne Høns tilberedte Tiltalte Rasmussen samt deltog i Fortæringen af dem, skønt hun vidste, at de var stjaalne.

Hønsene ere vurderede til 1 Kr. 50 Øre pr. Stk.

III. Natten mellem den 29 og 30 Januar d. A. Kl. henved 2 begav de Tiltalte Kristiansen og Pedersen sig i Forening ud til Maribo Ladegaard, idet de, der vidste, at der dengang blev damptærsket paa bemeldte Gaard, forud havde aftalt at stjæle Kul der, i hvilket Øjemed de hver medbragte en Sæk.

Ankomne til Stedet tilvendte de sig af en ved Damptærskværket henstaaende Vogn hver et Par Skæpper Kul, som de derpaa bar ind til Byen, hvor de foreløbig gemte Sækkene bag en Hæk i Nærheden af et Vogterhus ved Hovedbanelinien, hvorfra de næste Morgen tidlig hver afhentede og hjembragte sin Sæk. Ved de Tiltaltes Anholdelse var der kun forbrugt en ringe Del af de stjaalne Kul, hvis Værdi er ansat til 50 Øre pr. Skæppe, og Erstatningskrav er frafaldet i saa Henseende.

Tiltalte Rasmussen, paa hvis Anmeldelse dette Tyveri forøvrigt er kommet for en Dag, har tilstaaet, at hun med Bevidsthed om, at Kullene var stjaalne, har forbrugt en Spand fuld af disse, til Værdi 25 Øre.

IV. De Tiltalte Kristiansen og Rasmussen ere endelig overbeviste

om den 24 December f. A. efter forudgaaet Aftale i Forening at have begivet sig ud paa Betleri i forskellige Landsbyer i Kristiansens Fødesogn, Vaabensted, hvor Rasmussen, efter Kristiansens Anvisning, begav sig ind i forskellige Gaarde og under opdigtede Anbringender om sin Trang tilbød sig til fælles Fordel en Del Fødevarer, et enkelt Sted Penge.

V. Endelig er Tiltalte Kristiansen overbevist om i Forening med og efter forud truffen Aftale med Tiltalte Pedersen Natten mellem 11 og 12 December f. A. at have udøvet ulovlig Jagt i den i Hunseby Sogn liggende Skov »Aahaven«, hvor Lensgreve Knuth, Knuthenborg, har Jagtretten. Kristiansen var ved denne Løjlighed forsynet med en laant Bøsse med løst Skaft, med hvilken han skød 3 Skud, deraf det sidste efter Midnat, og i disse nedlagde 2 Fasaner, som han gav Pedersen at bære, ligesom han ogsaa senere lod denne bære Bøssens Skaft.

Nogle Jagtbetjente overraskede dem, og, medens Pedersen undløb, blev Kristiansen paagreben og ført til Maribo, hvor han vedgik det af ham udviste Forhold.

Bøsseløbet, som forsvandt under Paagribelsen, er senere fundet og afleveret, medens Skæftet af Pedersen blev udleveret til Ejeren. De nedskudte 2 Fasaner blev af Pedersen solgt for 2 Kr. 25 Øre, som de Tiltalte have fordelt ligeligt mellem sig.

Medens Sagen for Pedersens Vedkommende er bleven afgjort ved Vedtagelse af en Bøde paa 60 Kr. til vedkommende Kommunekasse og med Forpligtelse til at erstatte de skudte Fasaner, har Kristiansen vægret sig ved at indgaa paa nogen mindelig Afgørelse, hvorfor den Jagtberettigede har paastaet ham straffet efter Lovgivningens Streng-
hed samt dømt til at betale ham 4 Kr. i Erstatning for de ved den ulovlige Jagt nedlagte 2 Fasaner.

Af de Tiltalte er Kristiansen, der er født den 5 Maj 1862, ofte tidligere straffet, nemlig, foruden en Gang for Vold, 4 Gange for Tyveri, senest ved Musse Herreds Ekstrarets Dom af 4 April 1896 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., kfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, fremdeles 6 Gange for Betleri, senest ved fornævnte Herreds Politirets Dom af 29 Januar 1895 med 60 Dages Tvangsarbejde efter Lov 3 Marts 1860 § 3, en Gang for Løsgængerier efter bemeldte Lovs § 2, ved samme Rets Dom af 28 April 1898 med 30 Dages Tvangsarbejde og 8 Gange for Jagtforseelser, senest ved Højesterets Dom af 7 Marts 1906 efter Lov af 8 Maj 1894 § 23, 1ste, 2det og 4de Stk., med en Bøde paa 220 Kr.

Han vil for de af ham ifølge Foranstaaende udviste Forhold være at anse: For de 3 Tyverier af Høns og for Tyveriet af Kul efter Straffelovens § 228, og for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der i Medfør af Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 13 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maanedere.

Underrettsdommen, der har sat Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil saaledes forsaavidt være at forandre, medens den vil være at stadfæste, forsaavidt den for den af Kristiansen begaaede ulovlige Jagt har anset ham efter Lov 8 Maj 1894 § 23, 1ste til 4de Stykke, dels med en Hunseby Kommunekasse tilfaldende

Bøde af 210 Kr., dels med Konfiskation til Fordel for bemeldte Kasse af det af ham til Jagten benyttede Bøsseløb, dels med Udredelsen af en Erstatning til den Jagtberettigede paa 4 Kroner for de nedlagte Fasaner.

Tiltalte Christen Pedersen, der er født den 18 Maj 1866, har tidligere været straffet ved Nykøbing paa Falster Herreds Ekstrarets Dom af 21 November 1898 efter Straffelovens § 203 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Han vil for sin Delagtighed i tvende af de omhandlede Hønestyverier og i Kultiveriet være at anse efter Straffelovens § 228, kfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 13, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og Underrettsdommen, der har bestemt Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil saaledes forsaavidt være at forandre.

Hvad endelig angaar Tiltalte Rasmussen, der er født den 10 August 1875 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, findes hendes Forhold med Hensyn til det under I ommeldte Tyveri efter de oplyste Omstændigheder at maatte tilregnes hende efter § 228, og til Tyverierne under Nr. II og III efter § 238, ligesom hun for Betleri vil være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 3, hvorefter Straffen i Henhold til Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 13 findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage.

Den indankede Dom, som har anset denne Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil herefter være at forandre, hvorimod det billiges, at Fuldbyrdselsen af den hende idømte Straf ved oftnævnte Dom er udsat i Overensstemmelse med Reglerne i midlertidig Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 20, saaledes at Straffen efter Forløbet af 5 Aar bortfalder, saafremt Lovens Betingelser overholdes.

Nr. 330.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Vilhelm Jens Peter Valbom og Just Christian Valbom
(Def. Møldrup),

der tiltales for Vold.

Maribo Købstads Ekstrarets Dom af 9 Juni 1908: De Tiltalte Vilhelm Jens Peter Valbom af Sjalstofte og Just Christian Valbom af Torslunde bør straffes Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og en Bøde paa 15 Kr. til Maribo Købstads Politikasse, Sidstnævnte med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage og en Bøde paa 40 Kr. til samme Politikasse. Derhos ville de Tiltalte have i Erstatning at udrede, Førstnævnte 10 Kr. til Hotelvært Elius Christiansen i Maribo, Sidstnævnte 4 Kr. til Slagteriarbejder P. Diderich-

sen, *ibid.*, og begge de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 54 Kr. til Guldsmedesvend Anders Vilhelm Jensen af Maribo. Saa udrede de og, En for Begge og Begge for En, alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Gulmann i Maribo og Sagfører Ditlevsen i Nykøbing F., 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 September 1908: Forsaavidt Tiltalte Vilhelm Jens Peter Valbom er aktioneret for Overtrædelse af Politivedtægten, afvises Sagen fra Overretten. Fornævnte Tiltalte og Tiltalte Just Christian Valbom bør, hver især, straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, Førstnævnte i 3, Sidstnævnte i 2 Maaneder. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Overrets. sagfører Tegner og Prokurator Juul, betale de Tiltalte, Begge for En og En for Begge, 30 Kr. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Just Christian Valbom er sigtet for Overtrædelse af Politivedtægten for Maribo Købstad, vil Sagen som manglende summa appellabilis være at afvise fra Højesteret.

Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom i Henhold til de i den anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Forsaavidt Just Christian Valbom er sigtet for Overtrædelse af Politivedtægten for Maribo Købstad, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Vilhelm Jens Peter Valbom og Just Christian Valbom, En for Begge og Begge for En, til Højesteretssagførererne Hansen og Møldrup 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Maribo Købstads Ekstraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Smedene Vilhelm Jens Peter Valbom og Just Christian Valbom aktionerede for Vold og Overtrædelse af § 66 i Politivedtægten for Maribo Købstad, sidstnævnte Tiltalte tillige for Overtrædelse af Politivedtægten § 4.

Tiltalte Vilhelm Valbom er født den 17 Februar 1876 og tidligere anset ved Rødby Købstads Ekstrarets Dom af 25 April 1890 efter Straffelovens § 233 med 20 Slag Ris, og ved Nykøbing paa Falsters

Ekstrarets Dom af 30 April 1897 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage.

Tiltalte Christian Valbom er født den 18 April 1884 og ikke tidligere fundet kriminelt straffet.

Foreløbig bemærkes, at Sagen, forsaavidt Vilhelm Valbom er sigtet for Overtrædelse af Politivedtægten, vil være at afvise fra Overretten, idet den ham herfor idømte Bøde af 15 Kr. til Maribo Købstads Politikasse ikke udgør summa appellabilis for Overretten, og Dommen ikke tillige er indanket paa det Offentliges Vegne.

Løvrigt ere Sagens Omstændigheder følgende:

I. Søndag Aften den 17 November 1907, Kl. ca. 9, kom begge de Tiltalte ind i »Landmandshotellet« i Maribo, hvor de, efter hvad de have erkendt, gjorde sig skyldige i forskellig Værtshusuorden.

Tiltalte Vilhelm Valbom tildelte herunder, ligeledes efter sin egen Erkendelse, Værten Elius Christiansen et Slag over Næsen, saa denne sprang i Blod, og Christiansen den følgende Dag havde Smerter.

Efter hvad bemeldte Elius Christiansen og dennes Opvarter, Peter Bigum, have forklaret, tildelte derefter Christian Valbom Opvarteren, der vilde lægge sig imellem, et Slag i Ansigtet, saa Tænderne blødte.

Dette sidste vil Christian Valbom vel ikke kunne mindes, hvorimod han husker at have haft fat i Opvarteren, og ikke heller betvivler at have slaaet denne, som af Værten jøg Opvarteren forklaret, hvorfor der maa gaas ud fra, at det i det Hele er gaaet til, som af disse to Personer forklaret.

II. Guldsmedesvend Anders Vilhelm Jensen har forklaret, at samme Dags Aften, Kl. ca. 10³/₄, udenfor Beværtningen »Landro« tildelte Tiltalte Vilhelm Valbom ham et Slag med knyttet Næve i Ansigtet under højre Øje, hvorpaa han blev kastet til Jorden og mishandlet af begge de Tiltalte ved Slag og Spark.

Ifølge afgivne Lægeerklæringer var hele højre Kindregion paa Jensen den 19 November Sæde for en ret stærk Svulst med Ømhed for Tryk paa det underliggende Overkæbeben. Under højre Øje saas en 2 Centimeter lang, let blødende Ekskoration, ligesom Jensen da besværede sig over Ømhed for Brystet og i Issen, uden at dog sygelige, udvendige Tegn kunne konstateres.

Efter den af Jensen afgivne Forklaring havde han, foruden at Saaret under Øjet blødte, og hans Tænder blødte stærkt om Aftenen i de første 8 Dage efter Overfaldet, Smerter i Mund og Side; men siden har han ingen Mên haft af det Passerede.

Tiltalte Vilhelm Valbom har erkendt, at de i Lægeattesterne ommeldte Saar skyldtes det Slag, han bibragte Jensen og har i det Hele godkendt dennes Forklaring, og Tiltalte Chr. Valbom har vedgaaet at have været med til at slaa løs paa Jensen, uden at han dog vil erindre, hvilken Del han har taget i den udøvede Vold.

Han betvivler ikke, at de i Lægeerklæringerne beskrevne Læsioner og de af Jensen omtalte Blødninger skyldes hans og Medtiltaltes Voldshandlinger.

Efter Sagens Oplysninger maa de Overfaldne i de under I og II anførte Tilfælde antages at have været sagesløse.

De Tiltalte have vel været berusede, da de forøvede Overfaldene,

men efter det Oplyste ikke i en saadan Grad, at det vil kunne faa nogen Indflydelse ved Bedømmelsen af deres Handlingers Strafbarhed.

III. Tiltalte Christian Valbom har dernæst været sigtet for samme Dags Aften, Kl. ca. 8 $\frac{1}{2}$, at have overfaldet Tjenestekarl Christian Nielsen paa Suhrsvej i Maribo og for Søndagen før Jul 1907 at have deltaget i et Overfald paa Gaden paa Slagteriarbejder Diderichsen og Mursvend Ruhoff.

Tiltalte har nu vel erklæret, at han anser det ikke usandsynligt, at han ved førstnævnte Lejlighed har slaaet Tjenestekarl Nielsen, som af denne forklaret, og at han ikke tør benægte at have deltaget i Overfaldene paa Slagteriarbejder Diderichsen og Mursvend Ruhoff, men han har samtidig afgivet ikke at kunne mindes det.

Ingen af de Vidner, som have forklaret om det Passerede, ere tagne i Ed, og de Tiltalte under denne Del af Sagen paasigtede Overfald, som alene vilde kunne medføre Straf efter Straffeloveas § 200, vil ikke kunne faa nogen overvejende Betydning ved Udmaalingen af den af Tiltalte i det Hele forskyldte Straf, hvorfor der særlig under Hensyn til den lange Tid, Undersøgelsen i Sagen allerede har taget, ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at opholde Sagen, for at de manglende Edsfæstelser kunne finde Sted, hvorimod Tiltalte forsaaavidt vil være at frifinde for Sigtelsen for Vold.

Derimod vil Tiltalte, der har vedgaaet kort før det ved førstnævnte Lejlighed passerede at have været i Slagsmaal paa Gaden, og for den under I refererede Værtshusuorden, være at anse efter Lov Nr. 21 af 4 Februar 1871 § 6 med en Bøde til Maribo Købstads Politikasse paa 40 Kr. for Overtrædelse af §§ 4 og 66 i Politivedtægten, der forbyder Slagsmaal og støjende Adfærd henholdsvis paa offentlig Gade og offentlige Beværtningssteder.

For de under I og II refererede Voldshandlinger mod Hotelejer Christiansen og Guldsmedesvend Jensen vil Tiltalte Vilhelm Valbom være at anse efter Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 1, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Tiltalte Christian Valbom kan ikke anses medansvarlig for det første Slag, som Vilhelm Valbom tilføjede Guldsmedesvend Jensen i Ansigtet, idet det maa antages bibragt Jensen førend Christian Valboms Tilstedekomst.

For sin Deltagelse i den senere mod Jensen udøvede Vold og Voldshandlingen mod Opvarter Bigum vil denne Tiltalte være at anse henholdsvis efter Lov af 1 April 1905 § 1, 1ste Stykke, og Straffelovens § 200 med lige Fængsel i 2 Maaneder.

Endvidere ville de Tiltalte i Overensstemmelse med de derom nedlagte Paastande, imod hvilke de intet have haft at erindre, være at tilpligte at betale i Erstatning in solidum 54 Kr. til Guldsmedesvend Jensen, Tiltalte Vilhelm Valbom 10 Kr. til Hotelvært Christiansen, og Tiltalte Chr. Valbom 4 Kr. til Slagteriarbejder Diderichsen.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, som har anset Vilhelm Valbom med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og Christian Valbom med samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage samt paalagt sidstnævnte Tiltalte at udrede en Bøde paa 40 Kr.

til Politikassen og de Tiltalte at udrede fornævnte Erstatninger og Aktionens Omkostninger, disse En for Begge og Begge for En, være dels at forandre, dels at stadfæste.

Nr. 345.

Højesteretssagfører Liebe

contra

Ole Nielsen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Fredericia Købstads Ekstrarets Dom af 28 August 1908: Tiltalte, Arbejdsmand Ole Nielsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning til Mursvend Mathias Jensen betaler Tiltalte 150 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens samtlige Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jacobsen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator, Justitsraad Seidelin, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 November 1908: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Jørgensen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ole Nielsen til Højesteretssagførerne Liebe og Dietrichson 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 14 Januar 1909.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn,

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 89.

Torsdag den 17 December.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arbejdsmand Ole Nielsen, der er født i Aaret 1875, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Den 3 Juni d. A. anmeldte Mursvend Mathias Jensen i Fredericia til Politiet, at han samme Dags Morgen ved Femtiden, da han var beskæftiget med Reparationsarbejde paa en Ejendom paa Hjørnet af Sjællandsgade og Vendersgade i bemeldte Købstad, uden nogensomhelst Foranledning fra sin Side var bleven overfaldet af Tiltalte.

Under den i Anledning heraf mod Tiltalte indledede Undersøgelse har Jensen nærmere forklaret, at Tiltalte, der ved den nævnte Lejlighed sammen med tvende andre Personer kom gaaende ad Sjællandsgade, spurgte ham, hvormeget han fik i Timen for Natarbejde, og da Jensen, der havde bemærket, at Tiltalte var noget beruset, derfor undlod at besvare Spørgsmaalet, vedblev han at gentage dette, indtil Jensen endelig svarede: »Det rager ikke Dig!»

Efter Jensens videre Forklaring, fo'r nu Tiltalte ind paa ham, idet han raabte: »Hvad siger Du, din usle Lus«, og samtidig slog han til Jensen, der dels saa godt, han formaaede, med sin Kalkkost værgede sig mod Slagene, dels forsøgte at undløbe; Tiltalte forfulgte imidlertid Jensen og slog ham til Jorden, hvorved Jensen i Faldet stødte sin Arm, og da Jensen derpaa havde rejst sig og for at undgaa Tiltalte forsøgte at løbe ind i Ejendommens Port, indhentede Tiltalte ham udenfor Porten og tildelte ham flere Slag, hvorved han dels tilføjede ham et Saar paa højre Kind, dels paany slog ham til Jorden. En af Tiltaltes Ledsagere kom imidlertid i det samme til og forhindrede Tiltalte i at tilføje Jensen yderligere Overlast.

Fisker Mads Hansen Madsen, der ved den paagældende Lejlighed var i Følge med Tiltalte, har dernæst til en den 9 Juni d. A. optagen Rapport forklaret, at da Tiltalte fik Øje paa Jensen, udtalte han, at han havde et gammelt Opgør eller Mellemværende med denne, hvorefter han gik over imod Jensen og spurgte ham, hvad han fik i Timen for Natarbejde, at Jensen steg ned ad den Stige, hvorpaa han stod, og løb om Hjørnet til Vendersgade, hvor Madsen ikke kunde se ham,

at Jensen et Øjeblik efter kom tilbage efterfulgt af Tiltalte og vilde løbe ind i Ejendommens Port, og at Madsen — der ikke vil kunne mindes at have set Tiltalte slaa Jensen — derpaa lagde sin Haand paa Tiltaltes Skulder og sagde til ham, at han skulde ophøre med »de Narrestreger.«

I et den 11 s. M. afholdt Forhør har Madsen godkendt Rigtigheden af sin ovenanførte Forklaring. idet han har tilføjet, at han ligesaa lidt som sine Ledsagere var ædru, saa at han ikke kan give nøjere Forklaring om det Passerede end anført.

Frømdes har Arbejdsmand Andreas Sørensen, der bebor en Lejlighed i den Ejendom, ved hvilken Jensen den ommeldte Morgen var beskæftiget, forklaret, at han fra sit Soveværelse hørte højrestet Tale ude paa Gaden og fra Værelset saa, at Jensen, der kom løbende med sin Hat i Haanden og forsøgte at løbe ind i Ejendommens Port, blev forfulgt af en Vidnet ubekendt Person, hvem han i Retten har genkendt i Tiltalte, og at denne greb Jensen i Nakken og trak ham ned paa Stenbroen, hvorefter han kastede sig over ham — uden at Vidnet dog saa, at han slog Jensen — samt at Vidnet derpaa gik ind i et tilstødende Værelse og herfra saa, at en anden, ligeledes Vidnet ubekendt Person, hvem han har genkendt i Madsen, stod ude paa Kørebanen sammen med Tiltalte, hvem han holdt i Frakkekraven, idet han opfordrede ham til at lade Jensen gaa.

Tiltalte har til en den 3 Juni d. A. optagen Rapport forklaret, at han spurgte Jensen: »Hvordan kan det være, at Du arbejder saa tidlig paa Dagen«, hvortil denne svarede: »Hvad kommer det Dig ved«, at Tiltalte derpaa gik over imod Jensen, men af denne blev overstænket med Kalk, at Jensen uden at Tiltalte slog til ham, faldt om paa Gaden, og da han rejste sig og vilde løbe ind ad Porten, paany faldt om, ligeledes uden at Tiltalte rørte ved ham, og at Madsen derpaa tog Tiltalte i Nakken og sagde til ham, at han skulde lade Jensen gaa.

I et den 6 s. M. afholdt Forhør har Tiltalte imidlertid forklaret, at han ved den paagældende Lejlighed var saa beruset, at han ikke kan huske, hvad der passerede, efter at Jensen havde overstænket ham med Kalk, hvorhos han i tvende senere afholdte Forhør har erklæret, at han ikke tør benægte Rigtigheden af Jensens Forklaring, da han paa Grund af sin Beruselse ikke kan huske, hvorledes det gik til.

Jensen blev den 3 Juni d. A. undersøgt af Læge P. Nielsen i Fredericia, der i en samme Dag om Undersøgelsens Resultat afgiven Erklæring har udtalt, at der fandtes Brud af højre Overarms Ledhoved og desuden flere Skrammer bl. a. af højre Albue og højre Kind, at Jensen vilde være uarbejdsdygtig mindst 6 à 8 Uger, og at Invaliditet ikke var udelukket.

Læge Nielsen har derhos i en af ham den 8 Oktober f. A. paa Grundlag af en samme Dag foretaget fornyet Undersøgelse afgiven Erklæring — der er tilvejebragt under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør — udtalt, at Armen ved passive Bevægelser har sin fulde Bevægelighed i Skulderskaalen, at der er en ubetydelig Forkortelse af Armen og ringe Svind af sammes Muskulatur, og at

Armen ved Løftning af Byrder eller langvarigt Arbejde over Skulderhøjde bliver træet og giver Dødsfornemmelser.

Jensen, der maa antages som Følge af den ham tilføjede Beskadigelse at have været uarbejdsdygtig i 6 Uger, har i et den 9 Oktober d. A. afholdt Forhør forklaret, at han, naar han skal kalke op i Loftet, efter kort Tid bliver træet og da maa bruge venstre Arm, men at Helbredelsen gaar fremad, hvorhos han har tilføjet, at han lider en Del af Gigt i Armen.

Jensen har under Sagen paastaet sig hos Tiltalte tilkendt en Erstatning paa 150 Kr. for Tab af Arbejdsfortjeneste og Udgift til Massagebehandling samt for Svie og Smerte, og denne Paastand, mod hvilken Tiltalte ikke har haft noget at erindre, er ved Underrettsdommen tagen til Følge.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold er Tiltalte, der ved den omhandlede Lejlighed maa antages at have været noget beruset, men ikke i en saadan Grad, at det har kunnet have nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen — — — billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 341. Højesteretssagfører Dietrichson

contra

Peter Ludvig Clausen (Def. Winther),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af et ham i Henhold til Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stykke, givet Paalæg.

Musse Herreds Politirets Dom af 30 September 1908: Arrestanten Peter Ludvig Clausen bør straffes med Tvangsarbejde i 1 Aar og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Oktober 1908: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Det paalægges derhos Arrestanten Peter Ludvig Clausen i et Tidsrum af 3 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Kaas og Overretssagfører Nyholm, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Peter Ludvig Clausen til Højesterets-sagførerne Dietrichson og Winther 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne fra Musse Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Peter Ludvig Clausen sat under Tiktale for Betleri og for Overtrædelse af et ham i Henhold til Lov 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., givet Paalæg.

Arrestanten, der er født den 1 December 1866, er mange Gange straffet, bl. a. mange Gange for Betleri. Han er saaledes bl. a. anset ved Nakskov Købstads Politirets Dom af 16 November 1905 efter Lov 3 Marts 1860 § 5, jfr. § 1, smh. med Lov 1 April 1905 §§ 8 og 18, med Tvangsarbejde i 6 Maaneder, ved Stubbekøbing Herreds Politirets Dom af 31 Januar 1907 efter Lov 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov 1 April 1905 § 8, 2det Stk., med Tvangsarbejde i 1 Aar og senest ved Stubbekøbing Herreds Politirets Dom af 11 Marts 1908 efter Lov 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., med Tvangsarbejde i 3 Maaneder.

Ved Dommen af 31 Januar 1907 blev der derhos i Medfør af Lov 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., givet ham Paalæg om i et Tidsrum af 2 Aar fra hans Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham, og i Henhold hertil anviste vedkommende Politimester ham at tage Ophold i hans Forsørgelseskommune, Aastrup Sogn, med Tilkendegivelse af det af Overtrædelse af Paalæget følgende Straffeansvar.

Efter at Arrestanten derpaa havde udstaaet den ham ved Dommen af 31 Januar 1907 idømte Straf, blev han den 6 Februar 1908 anbragt paa Fattiggaarden i Aastrup Sogn. Herfra bortgik han imidlertid kort efter og rejste til Nykøbing paa Falster, og for denne Overtrædelse af det nævnte Paalæg var det, at han blev straffet ved Dommen af 11 Marts 1908.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det isvrigt Oplyste, er det nu bevist, dels at han i August og September d. A. har betlet mange Steder paa Lolland, dels at han, som den 14 Juni dette Aar paany var bleven afleveret til Aastrup Kommune, nogen Tid efter uden Tilladelse har forladt Aastrup Sogn og derefter er strejft om bl. a. paa Lolland, indtil han den 21 September dette Aar blev anholdt.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Lov 1 April 1905 § 8, 2det Stk. og 3dje Stk., efter Omstændighederne

med Tvangsarbejde i 1 Aar, og Politiretsdommen, der har idømt ham samme Straf, — — — vil herefter forsaa vidt være at stadfæste.

I Henhold til Lov 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., vil der derhos være at give Arrestanten Paalæg om i et Tidsrum af 3 Aar fra hans Løsladelse at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham.

Mandag den 21 December.

Nr. 115. Malermester **Erik Juël** (Ingen)

contra

~~Grosserer~~ **Carl Krumbak** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Malermester Erik Juël, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 347. Højesteretssagfører **Bülow**

contra

Felix Cæsar Michael Dohrn (Def. Møldrup),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller for uterligt Forhold, for Betleri samt for Overtrædelse af Tilhold efter Lov 15 Maj 1875.

Nørvang-Tørrild Herreders Ekstrarets Dom af 26 September 1908: Arrestanten Felix Cæsar Michael Dohrn bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Ohrt, 15 Kr. og til Defensor, Justitsraad Sagfører Seidelin, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsøverrets Dom af 9 November 1908: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Dahl og Johnsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Felix Cæsar Michael Dohrn til Højesteretssagførerne Bülow og Møldrup 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Felix Cæsar Michael Dohrn sat under Tiltale for Forsøg paa Voldtægt eller for uterligt Forhold, for Betleri samt for Overtrædelse af Tilhold efter Lov 15 Maj 1875.

Arrestanten er født i Rendsborg i Aaret 1871 og har tidligere, foruden at han i Tyskland har været straffet 1 Gang for Underslæb og 3 Gange for Betleri, for Overtrædelse af et ham den 26 September 1903 inden Elbo m. fl. Herreders Politiret i Medfør af Lov af 15 Maj 1875 § 2 givet Tilhold været anset efter nævnte Lovs § 22, ved Gørding-Malt Herreders Politirets Dom af 21 Oktober 1904 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ved Ribe Købstads Politirets Dom af 11 November s. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage og senest ved Ribe Købstads Politirets Dom af 23 Juli d. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Efter sidstnævnte Doms Afsigelse blev det tilkendegivet Arrestanten, at han efter udstaaet Straf paany vilde blive udført over Landgrænsen, samt hvilket Strafansvar han vilde paadrage sig ved paany at indfinde sig her i Riget.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at han paany har overtraadt det ham meddelte Tilhold, idet han den 28 August d. A. har færdedes i Vejleegnen, samt at han den nævnte Dag har betlet hos Snedker Jens Sørensens Enke i Kirkeby.

Den nævnte Enke, Mette Sørensen, der er 83 Aar gammel, har derhos om Eftermiddagen den 28 August d. A. ladet anmelde for Politiet, at hun samme Dag mellem Kl. 12 og 2 Eftermiddag, havde været Genstand for et Forsøg paa Voldtægt.

Den af hende i saa Henseende inden Retten afgivne nærmere Forklaring gaar ud paa, at Arrestanten var kommet ind i Huset, medens hun var ene hjemme, at hun, da hun kunde forstaa, at han bad om

noget at spise, gav ham Brød og Mælk, som han fortærede, siddende paa en Stol i hendes Stue, og derefter gav ham 4 Øre, idet hun samtidig anmodede ham om at gaa, men at Arrestanten derpaa greb fat i hendes Arme og med Magt førte hende baglæns hen til en Sofa og væltede hende om paa denne, hvorefter han begyndte at tage hendes Skærter op og forsøgte at faa hendes Benklæder, der var lukkede og bundne, ned, hvilket sidste hun dog ikke tror lykkedes.

Arrestanten lagde sig derpaa, efter hvad Mette Sørensen videre har forklaret, ovenpaa hende og imellem hendes Ben, idet han, som hun har udtrykt sig, »arbejdede paa hende«, der kunde mærke, at hans Lem berørte hende, hvorhos han, medens han øvede Vold mod hende, hvilket varede meget længe, hele Tiden brølede højt og sagde: »Du er jo gammel, det skader ikke«. Under alt dette satte Mette Sørensen sig ifølge sin Forklaring til Modværge af al Magt, hvorhos hun bad for sig og tilsidst bød Arrestanten Penge for at slippe fri, hvilket efter hendes Formening var Grunden til, at han omsider slap hende og ikke hindrede hende i at komme ud ad Døren til Forstuen, hvorefter hun flygtede ud af Huset, uden at Arrestanten fulgte efter, og bad en forbikørende Mand om Hjælp, hvorpaa dennes Hustru stod af Vognen, gik med hende ind i Huset og fik Arrestanten til at gaa sin Vej.

Arrestanten, der oprindelig gjorde gældende, at han paa Grund af Beruselse intetsomhelst erindrede om det Passerede, end ikke at han havde været inde i et Hus hos en gammel Kone, har senere erkendt, at denne Forklaring var afgivet mod bedre Vidende, da han, som han har udtrykt sig, ikke uden videre vilde stikkes i Tugt-huset.

Arrestanten har imidlertid vedblivende benægtet at have haft til Hensigt at opnaa legemlig Omgang med Mette Sørensen, hvorimod hans Forklaring gaar ud paa, at han kun har villet drive Spøg med hende, men at han anser det for sandsynligt, at han, da han var stærkt beruset, har drevet Spøgen vel vidt.

Iøvrigt har han forklaret, at han ikke slæbte Mette Sørensen hen paa Sofaen, men tog hende ved Haanden, hvorefter de satte sig i Sofaen, idet han sang for hende, hvorhos han sagde til hende: »Naa, gamle Mutter, hvor gammel er Du?« og klappede hende gemytlig paa Skulderen, ligesom han ogsaa spurgte, om hun havde Børn.

Medens det efter det Foreliggende findes betænkeligt at statuere, at Arrestanten har haft til Hensigt at tiltinge sig Samleje med Mette Sørensen, hvorved bemærkes, at dennes Datter, Marie Jensen, har forklaret, at hun bagefter saa sin Moders Undertøj, og at dette ikke frembød Spor af Vold, findes den af Mette Sørensen afgivne Forklaring, hvis Rigtighed findes bestyrket ved Sagens øvrige Oplysninger, isøvrigt at burde lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse.

Som Følge heraf maa det billiges, at Arrestanten for det af ham udviste Forhold er ved Underretsdommen anset efter Straffelovens § 176, jfr. § 168, Lov 3 Marts 1860 § 3 og Lov 15 Maj 1875 § 22 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og be-

meldte Dom, hvis Bestemmelser om, at Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 16 efter udstaaet Straffetid vil være at udbringe af Riget — — — tiltrædes, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 335.

Højesteretssagfører Rée

contra

Gaardmand Hans Hansen, Gaardmand Hans Christian Madsen, Husmand Hans Christian Madsen og Lærer Christen Christensen Døssing (Def. Bache),

der som Medlemmer af Bestyrelsen for Longelse-Fuglsbølle Forbrugsforening tiltales for Overtrædelse af Lov af 2 Juli 1870, jfr. Lov af 23 Maj 1873 § 10, og Lov af 29 December 1857 § 77.

Langelands Herreders Politirets Dom af 22 Maj 1908: Gaardmand Hans Hansen, Vesterbygaard, Fuglsbølle Sogn, Gaardmand Hans Christian Madsen, Sønder-Longelse, Husmand Hans Christian Madsen, Barager, og Lærer Christen Christensen Døssing af Sønder-Longelse bør til Svendborg Amtsfattikkasse bøde hver 20 Kr. samt in solidum betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 August 1908: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salærer til Aktor og Defensor her for Retten, Overretssagførerne Paludan og Helweg-Larsen, bør de Tiltalte, Gaardmand Hans Hansen, Vesterbygaard, Gaardmand Hans Christian Madsen, Sønder Longelse, Husmand Hans Christian Madsen, Barager, og Lærer Christen Christensen Døssing, Sønder Longelse, En for Alle og Alle for En, udrede 15 Kr. til hver. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 9 f. M. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Da den Virksomhed af en Forbrugsforening, at forsyne dens egne Medlemmer med Brændevin, efter Forholdets Natur ikke kan betragtes som egenlig Næringsdrift eller Brændevinshandel, maatte der udkræves en positiv Hjemmel, for at en saadan Forening med Hensyn til Uddeling af Brændevin skulde være be-

grænset til et enkelt bestemt Uddelingssted, og en saadan Hjemmel kan ikke med Sikkerhed udledes af den i den indankede Dom anførte Bestemmelse i § 4 i Loven af 2 Juli 1870 eller iøvrigt af Lovgivningens Bestemmelser. Som Følge heraf ville de Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige. Da de Tiltalte selv have sørget for deres Forsvar for Højesteret, vil der ikke være at tilkende Defensor her for Retten noget Salær.

Thi kendes for Ret:

De Tiltalte, Gaardmand Hans Hansen, Gaardmand Hans Christian Madsen, Husmand Hans Christian Madsen og Lærer Christen Christensen Døssing, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Rée 40 Kroner, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Langelands Herreders Politiret hertil indankede Sag er Gaardmand Hans Hansen, Vesterbygaard, Gaardmand Hans Christian Madsen, Sønner Longelse, Husmand Hans Christian Madsen, Barager, og Lærer Christen Christensen Døssing, Sønner Longelse, som Medlemmer af Bestyrelsen for Longelse-Fuglsbølle Forbrugsforening, af det Offentlige sat under Tiltale for Overtrædelse af Lov af 2 Juli 1870, jfr. Lov 23 Maj 1873 § 10, og Lov 29 December 1857 § 77.

Ved de Tiltaltes egne Erkendelser og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Longelse-Fuglsbølle Forbrugsforening siden Sommeren 1907 har uddelt Brændevin til sine Medlemmer fra 2 Uddelingssteder, endskøndt Foreningen kun har løst et Næringsbevis hertil, nemlig et af By- og Herredsfogedkontoret i Rudkøbing den 5 April 1906 udfærdiget Næringsbevis paa Brændevinshandel paa Matr. Nr. 13 b af Sønner Longelse By, Longelse Sogn, der er det ene af Uddelingsstederne, medens det andet ligger paa Fuglsbølle Mark.

Da det Foreningen meddelte Næringsbevis saavel efter dets Affattelse som efter Forskriften i § 4 i Lov om Brændevinshandel af 2 Juli 1870, jfr. navnlig Ordene »efter de Regler, der ere gældende for Brændevinshandel«, ikke kan antages at afgive den fornødne Hjemmel for Foreningen til at uddele Brændevin til sine Medlemmer fra 2 Uddelingssteder, ville de Tiltalte som Medlemmer af Bestyrelsen for Foreningen, der ikke ses tidligere at have overtraadt Næringsloven, være at anse efter Næringsloven af 29 December 1857 § 77, jfr. Lov

af 23 Maj 1873 § 10, efter Omstændighederne hver især med en Svendborg Amts Fattigkasse tiltalende Bøde af 20 Kr.

Da Politiretsdommen har samme Resultat, — — — vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste.

Tirsdag den 22 December.

Nr. 355. Højesteretssagfører Møldrup
 contra
Axel Peter Rabe (Def. Liebe),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 November 1908 Arrestanten Axel Peter Rabe bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Olsen, og Defensor, Prokurator Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Axel Peter Rabe til Højesteretssagførererne Møldrup og Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Axel Peter Rabe, der tiltales for Tyveri, er født den 13 April 1881 og anset: ved Rettens Dom af 16 November 1895, efter Straffelovens § 233 med 10 Slag Ris, ved Rettens Dom af 21 August 1900 efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 11 Marts 1902 efter Straffelovens § 243 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og ved Rettens Dom af 23 August 1904 efter Straffelovens §§ 101 og 108, 2det Stk., jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage.

Den 30 Juni d. A. anmeldte Bud Peter Edvard Nielsen, at der i Tiden fra den foregaaende Dags Aften Kl. 10 til nævnte Dags Morgen

Kl. 8 var ham frastjaalet en Cykle, der stod aflaaaset i Gangen til Ejendommen Gartnergade Nr. 1. Den 26 September d. A. førte Anmelderen Arrestanten, hvem han kort forinden havde truffet i Slots-gade i Besiddelse af den stjaalne Cykle, til Stationen. Det viste sig, at Cyklens Nummer og Fabriksmærke var fjernet, og at der var sat et andet Forhjul og Styr paa den.

Arrestanten har nægtet sig skyldig i noget Ulovligt og forklaret, at han i god Tro har købt Cyklen i den Stand, hvori den fandtes ved hans Anholdelse, for 20 Kr. af en Svensker ved Navn Fransson, der sagde, at han var Agent for Cykleforretningen »Trøjborg« her i Byen.

Arrestanten har først forklaret, at han har købt Cyklen den 22 Marts d. A., men har senere ændret dette til, at det var en Dag i Juli d. A., at han købte den.

Cyklehandler Peter Rasmussen, der er Indehaver af »Trøjborg«, har som Vidne forklaret, at han ikke har haft nogen Agent, der passer til Arrestantens Beskrivelse. En saadan Person har overhovedet ikke været til at opspørge under Sagen, og da Anmelderen har aflagt Til-hjemlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret med Hensyn til Cyklen, der er vurderet til 35 Kroner, findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11 og Frdn 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis for at anse Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af en stjaalen Cykle, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Arrestanten vil herefter være at anse i Medfør af Straffelovens §§ 241, 1ste Stk., og 246, 2det Stk., efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshus-arbejde i 8 Maaneder.

Nr. 86. **Københavns Frihavns-Aktieselskab (Rée)**

contra

Københavns Magistrat (Ingen),

betræffende Beregning af Appellantens Kommuneskat.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juni 1907: De Indstævnte, Københavns Magistrat, bør for Tiltale af Ci-tanterne, Københavns Frihavns-Aktieselskab, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde samt idet det bemærkes, at de af Appellanten for Højesteret fremsatte faktiske Anbringender, som ligge udenfor Proceduren i første Instans, ikke kunne komme i nogen Betragtning,

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, Københavns Frihavns-Aktieselskab, 10 Kroner.

Den indænkede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne Sag paastaar Citanterne, Københavns Frihavns-Aktieselskab, de Indstævnte, Københavns Magistrat, tilpligtede at tilbagebetale et Beløb af 486 Kroner 25 Øre, som Citanterne formene at have betalt formeget i Kommuneskat for Skatteaaret 1904—05; Citanterne paastaa sig derhos tilkendt Renter af Beløbet med 5 pCt. p. a. fra Førligsklagens Dato den 18 August 1905 og Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte procederer, efter at en af dem nedlagt Paastand om Sagens Afvisning og Tilkendelse af Kost og Tæring er forkastet ved Rettens Kendelse af 18 Juni f. A., til Frifindelse og paastaa sig tilkendt Sagens Omkostninger.

Efter Sagens Oplysninger ansatte Citanterne ved Selvangivelse til Brug ved Skatteansættelsen for Skatteaaret 1904—05 deres skattepligtige Indtægt til 167332 Kroner 74 Øre; men da Skatteraadet for København mente, at denne Selvangivelse var urigtig, idet Citanterne havde undladt at medregne dels et Beløb af 19601 Kroner 29 Øre, der ifølge Regnskabet over Driften af Københavns Frihavn for det paagældende Driftsaar fra den 1 Januar til den 31 December 1903 var henlagt til Reservefonden, dels Afdragene paa de optagne Drifts- laan, der i Regnskabet tilligemed Renten af Laanene vare opførte med et samlet Beløb af 247738 Kroner 57 Øre, forhøjede Skatteraadet, der manglede Oplysning om Afdragenes Størrelse, vilkaarligt den af Citanterne angivne skattepligtige Indtægt til 367332 Kroner. Denne Afgørelse ind- ankede Citanterne til Overskatteraadet for København, som, efter at Citanterne havde oplyst, at de i nævnte Regnskabsaar betalte Afdrag paa Laan androg 77639 Kroner 41 Øre, i Overensstemmelse med en af Citanterne nedlagt subsidiær Paastand nedsatte den af Skatteraadet anslaaede Indtægt til 186780 Kroner 88 Øre, hvilket Beløb fremkom ved til den af Citanterne selv angivne Indtægt at lægge $\frac{1}{5}$ af Summen af de nævnte til Afdrag paa Laan og Henlæggelse til Reserve- fonden anvendte Beløb. Citanterne have derefter under Reservation betalt den dem i Henhold til Overskatteraadets Ansættelse for 1904—05 paalignede Kommuneskat af 4668 Kroner 75 Øre; men idet de fast- holde, at de Beløb, der af Driftsoverskudet ere anvendte til Afdrag paa Laan og Henlæggelse til Reservefonden, ikke for nogen Del kunne medregnes til deres skattepligtige Indtægt, og at de Indstævnte have været uberettigede til at afkræve dem Skat af mere end den af dem selv angivne Indtægt, hvorefter Skatten vilde have udgjort 4182 Kro- ner 50 Øre, gøre de som nævnt gældende, at de have betalt 486 Kroner 25 Øre formeget i Kommuneskat.

I Henhold til § 3 i Lov om Anlæg af en Frihavn ved Køben-

havn m. m. af 31 Marts 1891 er der under 27 April 1892 af Indenrigsministeriet meddelt Citanterne Koncession til at drive Københavns Frihavn, der i Medfør af bemeldte Lov er anlagt af Københavns Havnevæsen, medens Citanterne have bekostet Tilvejebringelsen af de til dens Udstyrelse fornødne Pakhuse, Skure, Kraner, Lade- og Rangespor m. m. og have paataget sig den største Del af Udgiften ved Vedligeholdelsen af Anlægget. Af det ved Driften af Frihavnen fremkomne aarlige Nettooverskud skal efter Koncessionens § 29, jfr. Lovens § 3, 5 pCt. henlægges til en Reserve- og Fornyelsesfond til Bestridelse af Udgifter i ekstraordinære Tilfælde og til Fornyelse og Hovedreparationer, og over denne Fond skal der i Driftstiden kun kunne disponeres med Ministeriets Samtykke. Af det resterende Overskud erholder Havnevæsenet og Citanterne hver Halvdelen, indtil disse for det paagældende Aar have faaet 4 pCt. af deres i Anlægget anbragte Kapital; det derefter resterende deles i Forholdet 4: 1 mellem Havnevæsenet og Citanterne indtil Havnevæsenet ligeledes for samme Aar har faaet 4 pCt. af sin hele i Anlægget indskudte Kapital, og af eventuelt yderligere Overskud erholder Havnevæsenet og Citanterne hver Halvdelen. De i Regnskabet nævnte Driftslaan ere optagne af Citanterne i Henhold til særlige Love af 24 April 1896, 7 April 1899 og 3 April 1900 til Udvidelse og Supplering af Frihavnens Udstyr med Pakhuse etc., og ifølge disse Love forrentes og afbetales Laanene af Frihavnens Driftsindtægter, saa at Udgiften hertil altsaa maa fradrages ved Udfindelsen af det aarlige Nettooverskud, om hvis Fordeling Regler som anført findes i Koncessionens § 29. Koncessionen er meddelt Citanterne for et Tidsrum af 80 Aar, men ifølge sammes § 34, jfr. Lovens § 3, skal Staten efter Forløbet af 25 Aar af Driftstiden til enhver Tid være berettiget til at fordre Selskabets samtlige Ejendele og den opsparede Reservefond overdragne til sig eller til Københavns Havnevæsen, og i dette Tilfælde skal Staten eller Havnevæsenet foruden at svare til Selskabets Obligationsgæld tilsvare Aktionærerne den Kurs, hvortil Aktierne gennemsnitlig have været noterede paa Københavns Børs i de sidst forløbne 10 Aar, dog at Aktionærerne ikke kunne fordies udløste under pari Kurs, og ikke skulle kunne gøre Paastand paa Indløsning efter en Kurs, der er højere end 125 Kr. pr. 100 Kr.

Citanterne gøre gældende, at der efter den saaledes trufne Ordning i Virkeligheden bestaar et Interessentskab mellem Havnevæsenet og Selskabet om Driften af Frihavnen, saaledes at Selskabet er Disponent, medens Driften foregaar for fælles Regning, samt at de af Driftsindtægterne — altsaa for Interessentskabets Regning — udredede Afdrag paa Laanene ikke betyde nogen Formuefremgang for Selskabet, og at i al Fald for Tiden ej heller den oplagte Reservefond, hvorover Selskabet ikke kan raade, vil kunne komme dette til Gode. Dette er efter Citanternes Formening særligt givet for det Tilfælde at Staten, hvad de anse for det overvejende sandsynlige, benytter sig af sin anførte Ret efter Koncessionens § 34. Hertil maa imidlertid bemærkes, dels at Reservefonden som nævnt er bestemt til Bestridelse af Udgifter i ekstraordinære Tilfælde samt til Fornyelse og Hovedreparationer, og at Selskabet allerede i et enkelt Tilfælde har faaet Ministeriets Tilladelse til at anvende en Del af denne Fond, dels at Laanene ere optagne af Selskabet, saaledes at det staar som Debitor, og at Afdragene føl-

gelig betyde en Formindskelse af Selskabets Gæld. Det kan derhos, selv om Staten benytter sig af Bestemmelserne i Koncessionens § 34, ikke anses paa Forhaand udelukket, at Reservefondens Forsøgelse og Gældens Formindskelse kommer Aktionærerne til Gode ved en højere Kurs paa Aktierne, og dersom Staten ikke benytter de nævnte Bestemmelser, maa baade Reservefonden og de for de optagne Laan tilvejebragte Pakhuse m. m. ved Opgørelse af Selskabets Status opføres som Aktiver. Da det herefter ikke kan anses godtgjort, at Overskatteraadet ved sin Ansættelse har medtaget Indtægter, der i Virkeligheden ikke vedkomme Selskabet og ikke kunne regnes dette tilgode, ville de Indstævnte være at frifinde for Citanternes Tiltale.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 116. Det kgl. octroierede almindelige Brandassurance Compagni for Varer og Effekter (Halkier)

contra

Grosserer William Jensen (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til delvis Tilbagebetaling af modtaget Tyverierstatning.

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 14 November 1906: Indstævnte, Grosserer William Jensen, bør for Citanterne, det kgl. octroierede almindelige Brandassurance Compagni for Varer og Effekter's Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juli 1907: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det under Sagen er uomtvistet mellem Parterne, at Indstævnte ikke under de Forhandlinger, som gik forud for Erstatningens Ansættelse til 600 Kroner, er fremkommet med nogen bevidst urigtig Angivelse af de stjaalne Genstandes Beskaffenhed og Værdi, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret anlagte Sag paastod Appellanterne, Det kgl. octroierede almindelige Brandassurance Compagni for Varer og Effekter, Appelindstævnte, Grosserer William Jensen af Gentoft, tilpligtet i nedennævnte Anledning at betale 191 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 25 April 1906 og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appelindstævnte paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved bemeldte Rets Dom af 14 November 1906 blev Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, og denne Dom have Appellanterne derefter indanket her for Retten, hvor de have gentaget deres for Underretten nedlagte Paastand og derhos paastaaet sig tilkendt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst.

Appelindstævnte har paastaaet den indankede Dom stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger for Overretten.

Det fremgaar af Sagen, at Appelindstævnte hos Appellanterne mod Indbrudstyveri havde forsikret Indbogenstande m. m. for et Beløb af 1000 Kr., at der Natten mellem den 8 og 9 September 1906 ved Indbrud blev frastjaalet Appelindstævnte en Del Smykker og Pretiosa, at denne opgjorde sit Tab til 917 Kr., at Appellanterne, der ansaa Tabet for altfor højt ansat, sendte en af Selskabets Taksatorer til Appelindstævnte, at denne Taksator efter Appelindstævntes Opgivende om de stjaalne Effekters Beskaffenhed ansatte Værdien af dem til ca. 500 Kr., hvilket Beløb Appelindstævnte imidlertid ikke vilde lade sig nøje med, hvorfor vedkommende Taksator, der havde Ordre til at undgaa Proces, tilbød 600 Kr. Appelindstævnte indgik efter nogen Forhandling herpaa og kvitterede for Modtagelsen af dette Beløb, idet han i Kvitteringen erklærede, at han ikke havde mere at fordre af Appellanterne i Anledning af det omdelte Indbrud.

En Del af de stjaalne Effekter ere senere bragte tilveje og udleverede Appellanterne, der have ladet dem vurdere først rent privat, i Henhold til hvilken Taksation Appellanterne have paastaaet sig 191 Kr. tilbagebetalte, senere ved af Retten udmeldte Mænd, ved hvilken Vurderingsforretning de ansattes til 174 Kr., som de forefandtes, og til 324 Kr. i ny Tilstand. Da Beløbet af de øvrige stjaalne Ting efter Appelindstævntes egen Angivelse andrager 223 Kr., har Appelindstævnte herefter faaet udbetalt henholdsvis 203 Kr. eller 53 Kr., eftersom Tingenes Værdi i brugt eller ny Tilstand lægges til Grund, for meget i Erstatning.

Appellanterne hævde nu, at Ansættelsen til 600 Kr. er sket under den for Appelindstævnte kendelige Forudsætning, at Effekterne virke-

lig havde den Værdi, hvortil de ansattes, og at Overenskomsten derefter maa være ugyldig, medens Appelindstævnte hævder, at Erstatningens Fastsættelse ikke beroede paa nogen Vurdering af de enkelte stjaalne Effekter men paa et Kompromis, hvor begge Parter sloge af paa deres Fordring for at undgaa Proces.

Da der maa gives Appelindstævnte Medhold i, at de mellem Appellanterne ved deres Taksator og Appelindstævnte førte Forhandlinger maa anses for at have resulteret i en endelig forligsmæssig Overenskomst om Erstatningens Fastsættelse til 600 Kr., vil Appelindstævnte herefter være at frifinde.

Den indankede Dom, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 350.

Advokat Hindenburg

contra

Bertram Benjamin Buchardt (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 1 April 1905 § 4.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 November 1908: Arrestanten Bertram Benjamin Buchardt bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Nyholm, og Defensor, Prokurator Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Bertram Benjamin Buchardt til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

Færdig fra Trykkeriet den 21 Januar 1909.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Nums Fränkel) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 40—41.

Tirsdag den 22 December.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Bertram Benjamin Buchardt, der er født den 9 Juli 1881 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom, tiltales for Overtrædelse af Lov af 1 April 1905 § 4.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste er det bevist, at han i Tiden fra den 28 Juli til den 27 August d. A. delvis har ladet sig underholde af en Kvinde, der drev Utugt som Erhverv.

Arrestanten, der i det første Forhør erkendte [at have været bekendt med, at bemeldte Kvinde drev Utugt som Erhverv, har senere gjort gældende, at han vel vidste, at Kvinden tog Mandfolk hjem med sig i sit Logi og serverede Drikkevarer for dem for Betaling, men ikke vidste, at hun drev Utugt som Erhverv.

Til denne Tilbagekaldelse, der saavel efter Indholdet af Arrestantens og bemeldte Kvindes Forklaringer, som efter det isvrigt Oplyste er aabenbart usandfærdig, vil der intet Hensyn kunne tages.;

Arrestanten vil herefter være at anse efter [midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 4 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

Onsdag den 23 December.

Nr. 205. Forretningsfører **P. Mikkelsen** (Hansen)

contra

Formand **Jørgen Rasmussen** (Hindenburg efter Ordre),

betreffende Straf og Erstatning for skriftlige Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1907: De ovenfor nævnte for Citanten, Formand Jørgen Rasmussen, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, P. Mikkelsen, til Statskassen bøde 100 Kr. eller, i Mangel af fuld Betaling heraf, hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa bør Indstævnte og til Citanten betale 500 Kroner med Renter

heraf 5 pCt. p. a. fra den 15 Juni 1907, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 3 Februar d. A. er det tilladt Hovedappellanten for Højesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som han, naar han havde givet behørigt Møde for Hof- og Stadsretten, kunde have fremsat.

Da Hovedappellanten forinden Sagens Foretagelse for Højesteret kun har givet Kontraappellantens Meddelelse om, at han vilde nægte, at der ved de paaklagede Udladelser var tilføjet Kontraappellanten nogen Skade, men derimod ikke om forskellige andre af ham for Højesteret fremsatte Indsigelser og Benægtelser, vil der allerede paa Grund heraf ikke mod Modpartens Protest kunne tages Hensyn til de sidst ommeldte Indsigelser og Benægtelser. Idet det derhos efter de Højesteret forelagte Oplysninger maa antages, at de paaklagede Udladelser have paaført Kontraappellantens Skade, og da den ham herfor tilkommende Erstatning ved den indankede Dom findes passende bestemt til 500 Kroner, vil som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, denne efter Kontraappellantens Paa-stand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Hovedappellanten at burde tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Kontraappellantens beskikkede Sagfører tilkommende Salær.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlægelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Saa betaler Hovedappellanten, Forretningsfører P. Mikkelsen, til det Offentlige det Retsgebyr, som skulde erlægges, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde bruges, saafremt Sagen ikke for Kontraappellantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Nærværende Sag er anlagt af Citanten, Formand Jørgen Rasmussen, i Anledning af en i Dagbladet »Social-Demokraten« Nr. 159 for den 11 Juni d. A. optaget Artikel, som er undertegnet med Indstævnte P. Mikkelsens Navn og bærer Overskriften: »Konflikten paa Østerbros Station« og

Undertitlen: »En Sygekasseformand optræder som Skruebrækker og Skruebrækkerleder«. Idet Citanten har henvist til, at det i Artiklen siges om ham, at han optræder som Anfører for nogle Individer, der ere æreløse nok til at falde deres Standsfæller i Ryggen, og at han er en Person, som enhver hæderlig og rettænkende Arbejder ikke bør indlade sig med, paastaar han saavel disse som de i Undertitlen brugte for ham fornærmelige Udladelser mortificerede, og Indstævnte idømt Straf efter Straffelovens 21de Kapitel samt tilpligtet at udrede en Erstatning af 500 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 15 Juni d. A. og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte er efter haft Anstand udebleven uden at tage til Genmæle, og da de paaklagede Fornærmelser findes at maatte henføres under Straffelovens § 217, vil han være at anse efter denne Paragraf med en Bøde til Statskassen, der bestemmes til 100 Kr., eller i Mangel af fuld Betaling heraf, med simpelt Fængsel i 10 Dage, hvorhos der iøvrigt bliver at give Dom efter Citantens Paastand.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 206. Forretningsfører **P. Mikkelsen** (Hansen)

contra

Entreprenør **O. Jacobsen** (Hindenburg),

betræffende Straf og Erstatning for skriftlige Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 November 1907: Den ovenfor nævnte, for Citanten, Entreprenør O. Jacobsen fornærmelige Udladelse bør dødt og magtesløs at være, og bør Indstævnte, P. Mikkelsen, til Statskassen bøde 30 Kr. eller, i Mangel af fuld Betaling heraf, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Dage. Saa bør Indstævnte og til Citanten betale 1000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 12 Juni 1907, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 3 Februar d. A. er det tilladt Hovedappellanten for Højesteret at fremkomme med de Indsigelser og Benægtelser, som han, naar han havde givet behørigt Møde for Hof- og Stadsretten, kunde have fremsat.

For Højesteret har Hovedappellanten gjort gældende, at den paaklagede Udtalelse ikke er ærefornærmende, og at den ialfald ikke har paaført Kontrappellanten nogen Skade. Ligesom Hovedappellanten imidlertid for den nævnte Udtalelse ved den ind-

ankede Dom findes rettelig anset efter Straffelovens § 217 med en Bøde af 30 Kroner eller subsidiært med Straf af simpelt Fængsel i 3 Dage, saaledes maa det efter de Højesteret forelagte Oplysninger antages, at den har voldt Kontraappellanten Tab. Da den denne herfor tilkommende Erstatning skønnes at kunne bestemmes til det af Kontraappellanten paastaaede Beløb af 1000 Kroner, vil Dommen, hvis Bestemmelse i Henseende til Sagens Omkostninger tiltrædes, efter Kontraappellantens Paastand være i det Hele at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Hovedappellanten at burde tilsvare Kontraappellanten med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedappellanten, Forretningsfører P. Mikkelsen, til Kontraappellanten, Entreprenør O. Jacobsen, med 200 Kroner. Saa betaler Hovedappellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Nærværende Sag er anlagt af Citanten, Entreprenør O. Jacobsen, i Anledning af en i Dagbladet »Social-Demokraten« Nr. 159 for den 11 Juni d. A. optaget Artikel, som er undertegnet med Indstævnte P. Mikkelsens Navn og bærer Overskriften »Konflikten paa Østerbros Station«. Idet Citanten har henvist til, at det i Artiklen siges om ham, at han den 1ste April jagede sine gamle Arbejdere paa Gaden, »fordi de nægtede at underskrive hans Slavekontrakter«, og at det senere i Artiklen fraraades at søge Arbejde hos ham, paastaar han den citerede, for ham fornærmelige og efter hans Anbringende usande Udladelse mortificeret og Indstævnte anset med Straf efter Straffelovens 21de Kapitel samt tilpligtet at betale en Erstatning af 1000 Kr. for Skade og Næringstab, bevirket ved Artiklen, med Renter af Beløbet, 5 pCt. p. a., fra Forligsklagens Dato, den 12 Juni d. A., og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte er efter haft Anstand udebleven uden at tage til Gemæle, og da den paaklagte Fornærmelse findes at maatte henføres under Straffelovens § 217, vil han være at anse efter denne Paragraf med en Bøde til Statskassen, der bestemmes til 30 Kr., eller, i Mangel af fuld Betaling heraf, med simpelt Fængsel i 3 Dage, hvorhos der iøvrigt bliver at give Dom efter Citantens Paastand.

Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Hermed endte anden ordinære Session.

Tredje eller ekstraordinære Session.

Mandag den 4 Januar 1909.

Nr. 351. Højesteretssagfører Liebe
 contra
Viggo Eduard Alfred Heinrich Wildt (Def. Bülow),
 der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 November 1908: Arrestanten Viggo Eduard Alfred Heinrich Wildt bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Cortsen og Prokurator Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte **Viggo Eduard Alfred Heinrich Wildt** til Højesterets-sagførerne Liebe og Bülow 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Viggo Eduard Alfred Heinrich Wildt for Tyveri.

Arrestanten er født den 5 Februar 1887 og senest anset ved Rettens Dom af 16 Maj 1905 efter Straffelovens §§ 228, 229, Nr. 4, og 253, og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf ved kongelig Resolution af 1 Juli 1905 formilddes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Hatting Herreds Ekstrarets Dom af 7 Oktober 1905 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., og Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Amager Birks Ekstrarets Dom af 13 Februar 1906 efter Straffelovens § 231, 1ste Stk. og 2det Stk., jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ved Hammerum Herreds Ekstrarets Dom af 22 Juni 1907 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Han løslodes efter Udtaaelsen af denne Straf den 18 September d. A.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestanten overbevist om at have gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Arrestanten har den 14 f. M. frastjaalet Bagerkusk Edvard Madsen 80 Kr. i rede Penge, hvilke han forefandt i en Tegnebog, der laa i Bestjaalnes Kuffert, som henstod i Bestjaalnes og Arrestantens fælles Værelse, hvorved bemærkes, at Arrestanten med en Nøgle, han fandt i Værelset, aabnede Kufferten, der var aflaaet.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar.

Nr. 342.

Advokat Halkier

contra

Ejnar Gustav Høgh (Def. Liebe),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri, i alt Fald for sidste Forbrydelse.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 3 September 1908: Tiltalte Ejnar Gustav Høgh bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i seksti Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Thorsen, og Defensor, Sagfører Hansen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Oktober 1908: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salærer til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Lassen og Overrets-sagfører Helweg-Larsen, udreder Tiltalte Ejnar Gustav Høgh 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Ejnar Gustav Høgh til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Liebe 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag, under hvilken Ejnar Gustav Høgh tiltales for Tyveri og Bedrageri, i alt Fald for sidstnævnte Forbrydelse, ere Sagens Omstændigheder godtgjort at være følgende:

Den 7 Maj d. A. solgte Tiltalte for 15 Kr. til egen Fordel en til 25 Kr. vurderet Cykle, som tilhørte Ekspedient William Lauritz Andersen, og som han var kommen i Besiddelse af den 28 April s. A. derved, at Andersen tillod ham at tage Cyklen paa Prøve saaledes, at han næste Dag enten skulde tilbagelevere den eller betale 40 Kroner, hvad han ikke gjorde.

Natten mellem den 8 og 9 Maj d. A. har Tiltalte forsøgt for 25 Kr. at afhænde, som det maa antages til egen Fordel, en Fyrbøder Stefan Utz tilhørende, til 70 Kroner vurderet Cykle, som han efter sin Forklaring, der vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, havde faaet overladt til Prøve i Anledning af en paatænkt Byttehandel.

Tiltalte er født den 28 Marts 1881 og anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 15 September 1906 efter Straffelovens § 237, jfr. § 228, og efter dens §§ 251, 253, jfr. midlertidig Straffelov af 1 April 1905 § 13, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage.

Der har under Sagen været Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed, og han har til Oplysning herom været indlagt til Observation paa Frederiksberg Hospital, men efter Overlægens Erklæring findes der ikke tilstrækkelig Anledning til at frakende ham hverken hel eller delvis Tilregnelighed.

Som Følge af det Anførte blev Tiltalte ved Ekstrarettens Dom af 3 September d. A. efter Straffelovens § 253, jfr. tildels § 46 og midlertidig Lov af 1 April 1905 § 13, anset med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og da denne Afgørelse — — — tiltrædes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 348.

Advokat Halkier

contra

Frederik Herman Christensen (Def. Møller),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Paalæg i Henhold til Straffelovstillæggets § 8, 3dje Stk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktober 1908: Arrestanten Frederik Herman Christensen bør straffes med Tvangsarbejde i 18 Maaneder og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, vil den være at stadfæste, men Straffetiden findes at kunne ned-sættes til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Frederik Herman Christensen til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Herman Christensen er født den 28 Marts 1868 og ofte straffet for Betleri og senest straffet: ved Møens Herreds Politirets Dom af 6 Juni 1906 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, Forordning 10 December 1828 og midlertidig Straffelov 1 April 1905 § 8, 2det og 3dje Stykke, med 6 Maaneders Tvangsarbejde, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 12 Januar 1907 efter Lov af 1 April 1905 § 8, 3dje Stykke, med Tvangsarbejde i 3 Maaneder og ved Nysted Købstads Politirets Dom af 6 April 1908 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og 1 April 1905 § 8, 2det Stk., med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder, hvorhos det ved sidstnævnte Dom i Henhold til Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., paalagdes ham i et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne at tage Ophold i den Kommune, som af Politiet anvises ham.

Da han ved sin egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist om, dels at have betlet her i Staden den 21 denne Maaned, dels at have overtraadt et ham i Henhold til bemeldte Dom den 27 Juli dette Aar af Nysted Købstads Politi givet Paalæg om at tage Ophold i Nørre Jærnløse-Kvandløse Kommune i 5 Aar fra den 9 August dette Aar at regne, idet han, der i Slutningen af sidstnævnte Maaned forlod nævnte Kommune, derefter indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 21 denne Maaned har haft Ophold dels i Sværrig og dels i Herringløse og København, vil han være at anse efter Lov Nr. 129 af 1 April 1905 § 8, 3dje Stk., og efter Lov 3 Marts 1860 § 3, jfr. førstnævnte Lovs § 8, 2det Stykke, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 18 Maaneder.

Onsdag den 13 Januar.

Nr. 61. **Københavns Kommune** (Shaw)

contra

Justitsraad **O. F. Garde** (Asmussen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for Misligholdelse af en Overenskomst.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 April 1907: De Indstævnte, Københavns Kommune, bør til Citanten, Justitsraad C. F. Garde, betale det Beløb, hvortil uvillige inden Retten udmeldte Mænd ansætte det Tab, Citanten har lidt som en direkte Følge af den ovennævnte Afspærring, dog ikke over 500000 Kroner, tilligemed Renter af det saaledes fastsatte Beløb 5 pCt. aarlig fra den 30 Januar 1893, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom Indholdet af den imellem Parterne indgaaede Overenskomst, der har fundet sit Udtryk i den i den indankede Dom ommeldte Skrivelse af 6 November 1886, ikke afgiver nogen Støtte for, men endog taler imod, at Københavns Kommune overfor Indstævnte skulde være forpligtet til at hidføre en Forbindelse mellem det Gadeanlæg, der var Genstand for Overenskomsten, og Rosenvængets Hovedvej, saaledes kan der, efter hvad der er oplyst om de i Forbindelse med Overenskomsten staaende Forhandlinger, heller ikke af disse udledes nogen Forudsætning, der for Kommunen kunde medføre en Forpligtelse i den nævnte Retning. Allerede som Følge heraf vil Appellanten være at finde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Indstævnte at maatte tilsvare Appellanten med 800 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Appellanten, Københavns Kommune, bør for Tiltale af Indstævnte, Justitsraad C. F. Garde, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte til Appellanten med 800 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagfører Asmussen i Salarium for Højesteret 500 Kroner og i Godtgørelse for Udlæg 28 Kroner 18 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Indenrigsministeriet under 25 April 1884 havde approberet en af Københavns Kommunalbestyrelse tiltraadt Plan for Havnearbejder paa Inderens Vestsider, hvis Gennemførelse forudsatte Tilvebringelsen af nye Forbindelsesaarer mellem Havnen og Byen, deriblandt ogsaa i dennes østlige Del, indledede Citanten, Justitsraad C. F. Garde, i sin Egenskab af Ejer af nogle Ejendomme, hvorover en Forlængelse af Rosenvængets Hovedvej i vestlig Retning til Østerbros Triangel vilde komme til at gaa, ved Skrivelser af 3 Januar og 10 December 1885 Forhandlinger med Københavns Magistrat om Gennemførelse af et Gadeanlæg fra Trianglen til Rosenvængets Hovedvej, hvilke Forhandlinger forblev resultatløse.

Ved Mellekomst af en Borgerrepræsentant blev de saaledes afbrudte Forhandlinger om Gennemførelse af en Gade i Forlængelse af Rosenvængets Hovedvej ifølge Skrivelse til Citanten af 26 Oktober 1886 fra Borgmesteren for Magistratens 4de Afdeling optagne paany, idet Citanten gennem den fornævnte Mellemand ved Skrivelse af 30 s. M. blev opfordret til at indsende et bestemt Forslag i den antydede Retning. I Skrivelse af 1 November s. A. til den ovennævnte Borgmester udtalte Citanten derefter, at han vilde være villig til at gennemføre en Gade i Forlængelse af Rosenvængets Hovedvej fra Trianglen til Faksegade samt til at regulere Østerbrogade udfor Matr. Nr. 113 C og 128, saafremt der paa Kommunens Vegne kunde tilsiges ham en Assistance i Form af en Prioritet i hans Ejendomme paa Østerbro af indtil 120000 Kr. næstefters de i samme indestaaende Beløb, og ved Skrivelse af 6 samme Maaned udbad Magistraten sig i Hænhold til de imellem Parterne førte mundtlige Forhandlinger Citantens skriftlige Tilslutning til en Overenskomst, hvis Grundtræk skulde være følgende:

- a) Der skal afgives af Matr. Nr. 113 C og Matr. Nr. 128 det til Østerbrogades Regulering fornødne Areal uden nogensomhelst Udgift for Kommunen. Forsaavidt Arealet er ubebygget, skal det afgives straks, hvorimod det bebyggede Areal først afgives ved eventuel Ombygning. Linien for denne Regulering fastsættes af Magistraten.
- b) Det til Gennemførelse af en ny Gade fra Østerbrogade til Faksegade med 25 Alens Bredde fornødne Areal af Matr. Nr. 113 C, Matr. Nr. 128 og Matr. Nr. 774 afgives ligeledes uden nogen Afgift for Kommunen, saasnart denne maatte fordre det. Denne Gade skal danne en Forlængelse af Rosenvængets Hovedvej, men den nærmere Retning fastsættes af Magistraten.
Forsaavidt der skulde blive noget Areal tilbage af Matr. Nr. 113 C Syd for den nye Gade, skal dette være Kommunens Ejendom.
- c) Kommunen overtager den nye Gade som offentlig og forsyner den med fuldstændig Brolægning, Gas- og Vandleddninger, mod at hele den Sum, som udfordres til Gadens Regulering, Brolægning og Spildevandsledning m. m., udredes af

Ejeren af de tilstødende Grunde paa sædvanlig Maade efter Lov af 14 December 1857.

- d) Det til den nye Gades Fortsættelse fornødne Areal af Matr. Nr. 774 Øst for Faksegade skal ligeledes afgives i sin Tid til Gade uden nogensomhelst Udgift for Kommunen.
- e) Kommunen giver Justitsraad Garde Tilsagn om et Laan af 120000 Kr. med Prioritet i samtlige de nævnte Ejendomme, Matr. Nr. 113 C, Matr. Nr. 128 og Matr. Nr. 774, efter et Beløb, der ikke maa overstige 300000 Kroner, til en aarlig Rente af 5 pCt. og iøvrigt paa de Betingelser med Hensyn til Uopsigelighed, Beløbets Fordeling paa de Parceller, hvori Ejendommene maatte blive delte m. m., som Magistraten maatte bestemme.
- f) Kommunen afgiver til Justitsraad Garde en Del af det Areal, som ligger mellem det nordre Skel for Matr. Nr. 128 og Kalkbrænderivej, saaledes at Matr. Nr. 128 faar Façade mod denne Vej.

Efter at Citanten havde tiltraadt dette Forslag, meddelte Københavns Borgerrepræsentation i Skrivelse af 11 November s. A. Magistraten, at den havde tiltraadt Forslaget i dets ovenanførte Skikkelse.

Magistraten iværksatte derefter Anlægget af den nye Gade fra Trianglen til Faksegade, og efter at en af de til Gadens Fortsættelse til Rosenvængets Hovedvej fornødne Ejendomme var købt og en Del Arealer eksproprierede, afkrævede den derefter i Overensstemmelse med Post d i fornævnte Overenskomst Citanten det til Gadens Fortsættelse fornødne Areal af Matr. Nr. 774, anlagde Gaden til Rosenvængets Hovedvej og gjorde Skridt til at faa den sat i Forbindelse med denne Vej, hvilket imidlertid blev forhindret ved, at Rosenvængets Vejkomité lod opsætte et Plankeværk, hvor de nævnte Gader stødte sammen, saaledes at almindelig Færdsel ad den nyanlagte Gade gennem Rosenvængets Hovedvej blev umuliggjort. Denne Fremgangsmaade karakteriserede Magistraten i Skrivelse af 24 December 1888 til Komiteen som ubeføjet, idet den samtidig anmodede Komiteen om uopholdelig at borttage det ommeldte Plankeværk, uden at dette dog skete.

Citanten, der følte sig brøstholden ved den skete Afspærring, havde allerede i Skrivelse af 4 September 1888 stillet bestemt Fordring til Magistraten om, at Rosenvængets Hovedvej blev sat i direkte Forbindelse med Østerbrogade, ligesom han senere i Forbindelse med andre Grundejere, men ligeledes uden Resultat, protesterede mod den nævnte Afspærring.

Under nærværende Sag har Citanten, hvem der er meddelt fri Proces, dog uden Beskikkelse af Sagfører, i den Formening, at Magistraten har handlet retsstridig ved i Strid med den mellem Parterne foreliggende Overenskomst at undlade Gennemførelsen af det nye Gadeanlæg i Forlængelse af Rosenvængets Hovedvej, paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham 500000 Kr. i Erstatning for lidt

Skade eller en mindre Erstatning efter Rettens Skøn, subsidiært en Erstatning bestemt af uvillige af Retten paa de Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd, tilligemed Renter 5 pCt. aarlig af den tilkendte Erstatning fra Forligsklagens Dato den 30 Januar 1893, hvorhos han endelig har paastaet de Indstævnte idømt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. De Indstævnte paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Der er mellem Parterne Enighed om, at Afgørelsen af Sagen maa bero paa Fortolkningen af den mellem Parterne foreliggende Overenskomst, men medens de Indstævnte hævde, at der ved denne kun er paadraget dem en retlig Forpligtelse til Anlæg af en Gade fra Trianglen til Faksegade, gaar Citantens Paastand ud paa, at der yderligere er paadraget de Indstævnte en Forpligtelse til at sætte denne Gade i Forbindelse med Rosenvængets Hovedvej, der forudsættes at være kommen eller kort derefter at skulle komme i direkte Forbindelse med Havnen. Citanten har i saa Henseende nærmere anbragt, at ligesom de af ham med Magistraten indledede Forhandlinger var en naturlig Afføding af de foreliggende Havneplaner, i hvilke Rosenvængets Hovedvej maatte spille en Rolle som Hovedadgangsvejen til Nordhavnen, saaledes var den naturlige og for Magistraten kendelige Forudsætning for Forhandlingerne, baade de skriftlige og de med Borgmesteren førte mundtlige, og for hele Transaktionen den, at der ad den nye Gade og Rosenvængets Hovedvej aabnedes en Hovedfærdselsvej fra Østerbrogade til Havneanlægene, hvorhos Citanten i denne Forbindelse har henvist til, at Magistraten selv i et Indlæg af 24 Januar 1888 til den i Henhold til § 10 i Lov af 14 December 1857 nedsatte Taksationskommission har udtalt, at det var Kommunens Hensigt ad den nye Gade og Rosenvængets Hovedvej at tilvejebringe en Hovedadgangsvej til Havneanlægget.

Citanten har dernæst gjort gældende, at den ovennævnte Forudsætning har faaet et klart Udtryk i den oftnævnte mellem Parterne afsluttede Overenskomst, hvori der først tales om Anlægget af en Gade fra Østerbrogade til Faksegade, og dernæst om denne Gade siges: »at den skal danne en Forlængelse af Rosenvængets Hovedvej«, idet der til denne Magistraten herved paalagte Forpligtelse kun føjes, at den nærmere Retning fastsættes af Magistraten. Han har i saa Henseende nærmere bemærket, at den ommeldte Passus — for at faa nogen fornuftig Betydning — maa forstaaes saaledes, at de nævnte Gader skulle støde sammen, saaledes at de ere i Forbindelse med hinanden, hvilket ingenlunde kan siges at være Tilfældet, naar de ere adskilte ved et Plankeværk eller anden Hindring, hvorhos han har hævdet, at Magistratens ommeldte Forpligtelse i alt Fald er blevet effektiv, da Magistraten i Henhold til Post d i Overenskomsten uden Vederlag saite sig i Besiddelse af det deri omtalte, Citanten tilhørende Areal og eksproprierede de øvrige fornødne Arealer under Angivelse af, at den nye Gade skulde gennemføres til Rosenvængets Hovedvej.

Idet Citanten endelig har anslaaet de af ham til de Indstævnte gratis afstaaede Arealer til Værdi 95000 Kr. og det Beløb, han vilde have at godtgøre Kommunen som Kloak- og Brolægningssafgift, til mindst 25000 Kr., har han anslaaet det af ham lidte samlede Tab til over 500000 Kr., idet han bl. a. har henvist til, at Salget af de ham

tilhørende Byggegrunde, der hidtil havde bragt ham store Fordele, ved Anbringelsen af det oftnævnte Plankeværk med ét Slag standsede.

I Modsætning hertil have de Indstævnte gjort gældende, at Overenskomsten efter sin Ordlyd kun taler om Anlæg af en Gade fra Østerbrogade til Faksegade, at Gennemførelsen af Gaden til Rosenvængets Hovedvej og dennes Overtagelse som offentlig Vej for begge Parter kun har staaet som en Fremtidsmulighed, som Citanten vel i sin Egenskab af Grundspekulant ønskede virkeliggjort, men om hvilken han ikke har erholdt nogetsomhelst skriftligt eller mundtligt, direkte eller indirekte Tilsagn fra de Indstævnte, ligesom den Omstændighed, at Magistraten senere skred til Anlægget af Gaden fra Faksegade til Rosenvængets Hovedvej, ikke bundet i, at Magistraten overfor Citanten ansaa sig pligtig dertil, men kun i det naturlige og hensigtsmæssige i, at denne Færdselsvej søgtes gennemført. De Indstævnte have derhos med Hensyn til en af Citanten paaberaabt Skrivelse fra ham til vedkommende Borgmester af 14 Januar 1886 anført, at denne Skrivelse refererer sig til de tidligere Forhandlinger mellem Citanten og Magistraten, der strandede uden Resultat, hvorhos de endelig have gjort gældende, at Overenskomstens Ord »denne Gade skal danne en Forlængelse af Rosenvængets Hovedvej«, maa opfattes som, at Gaden skal gaa i samme Retning som bemeldte Vej, saaledes, at den i sin Tid vilde kunne sættes i Forbindelse dermed.

Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at det efter alt Foreliggende maa have staaet klart for Magistraten, der selv i sin Skrivelse af 26 Oktober 1886 udtaler sin Villighed til at genoptage de det forrige Aar afbrudte Forhandlinger om Gennemførelse af en Gade i Forlængelse af Rosenvængets Hovedvej, at Citanten ved Afslutningen af Overenskomsten er gaaet ud fra den væsentlige Forudsætning, at de Indstævnte forpligtede sig til at gennemføre Gadeanlægget som ommeldt, ligesom der maa gives Citanten Medhold i, at Overenskomstens Ord nærmest tyde paa, at der tilsigtedes at bringe de paagældende Gader i virkelig Forbindelse med hinanden, hvilken Forbindelse ikke vil kunne anses opfyldt ved, at den i ganske kort Tid var tilvejebragt.

De Indstævnte ville derfor være at tilpligte at tilsvare Citanten det Beløb, hvortil uvillige inden Retten udmeldte Mænd ansætte det Tab, Citanten har lidt som en direkte Følge af den ovenfor nævnte Afspærring, dog ikke over 500000 Kroner, med Renter af det Beløb, som saaledes maatte blive fastsat, 5 pCt. aarlig fra den 30 Januar 1893.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-
hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 71. Snedkermester **P. J. Petersen** (Ingen)

contra

Proprietær **N. G. Klamke** (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Snedkermester P. J. Petersen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Fredag den 15 Januar.

Nr. 123. Fyrbøder P. Rasmussens Enke, **Caroline Nicoline Rasmussen** (Møldrup efter Ordre)

contra

Marineministeriet (den kst. Kammeradvokat),

betræffende Beregning af Lønningen til en Fyrbøder paa et Kaserne-skib.

Københavns Gældskommissions Dom af 30 August 1907: De Indstævnte, Marineministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Fyrbøder P. Rasmussen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger op-hæves.

Højesterets Dom.

Efter at Fyrbøder P. Rasmussen under Sagens Drift er afgaaet ved Døden, har hans i uskiftet Bo hensiddende Enke, Caroline Nicoline Rasmussen, indanket Sagen for Højesteret. Ved kongeligt Reskript af 9 Januar f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage Sagen under Paakendelse, uanset at dens Genstand ikke maatte findes at udgøre summa appellabilis.

Efter Parternes Procedure for begge Retter er der Enighed om, at Lønnen til Appellantindens Mand for hans Tjeneste i den paagældende Maaned ombord paa det i den indankede Dom nævnte Panserskib, medens dette henlaa ved Dokøen som Kaserne-skib, skal bestemmes efter Lov om Søtillæg ved Søværnet af 6 Marts 1869 § 10, hvorefter der skulde gives ham Lønning

som i Land. Ved dette Udtryk kan der imidlertid forsaavidt angaar den paagældende Kreds af Funktionærer alene være sigtet til den i Henhold til Lov om Lønninger ved Søværnet af 15 Maj 1868 § 5 ved Regulativ bestemte Dagløn, der ubetinget tilkommer dem, men ikke tillige til den tilfældige Fortjeneste ved Overarbejde i Land. Da Appellantindens Mand herefter ikke har haft Krav paa yderligere Lønning for den omhandlede Maaned end det ham udbetalte Beløb, maa det billiges, at Indstævnte er fri-funden for hans Tiltale, og Dommen, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil derfor kunne stad-fæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne op-hæves.

Thi kendes for Ret:

Gældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellanten, Fyrbøder P. Rasmussens Enke, Caroline Nicoline Rasmussen, 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Høje-steretssagfører Møldrup 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Citanten, Fyr-bøder P. Rasmussen, der som Fyrbøder var ansat i Marinens Maskin-korps og som saadan i Almindelighed gjorde Tjeneste i Land paa Orlogaværftet ved forskelligt Arbejde, men var pligtig til efter Ordre at gaa ombord til Skibstjeneste, stillede i Henhold til saadan Ordre den 2 Juni 1904 ombord paa Panserskibet »Ivar Hvitfeldt«, der hen-laa ved Dokøen som Kaserneskip, indtil det den 2 Juli s. A. forlod Dokøen for at gaa paa Togt.

Den Citanten som »Værftsarbejdsmand« under Tjenesten i Land tilkommende Lønning, der i Henhold til Lov om Lønninger ved Sø-værnet af 15 Maj 1868 § 5 bliver at fastsætte ved et Regulativ, vilde ifølge de gældende Bestemmelser i Tiden fra 2 Juni til 1 Juli 1904, naar der ikke medregnes det normerede Tillæg for Overarbejde — Ar-bejde udover den normale Arbejdstid — Nattearbejde og Arbejde paa Søn- og Helligdage, efter det Foreliggende andrage 71 Kr. 81 Øre.

For Ekstraarbejde vilde der yderligere have været at betale ham 31 Øre for Timen med et Tillæg af 50 pCt. for Natte- samt Søn- og Helligdags-Arbejde.

Lønningen tilsøs er derimod fastsat ved Lov om Søtillæg ved Sø-værnet af 6 Marts 1869, ifølge hvis § 3 Fyrbødere, naar de udkom-manderes tilsøs, erholde »Sølønning« maanedlig samt en Portion Skibs-kost, »hvorimod . . . den Haandværkere, Fyrbødere og Værftsarbejds-mænd tillagte Dagløn bortfalder«.

Sølønningen er i Lighed med Landlønningen ved senere Bestem-melser bleven forøget og vilde for Citantens Vedkommende i det om-

meldte Tidsrum have andraget 84 Kr. 5 Øre, men dens Størrelse afhænger ikke af Arbejdstidens Længde.

Citanten blev for den nævnte Maaned lønnet med 89 Kr. 11 Øre, idet Landlønningen blev lagt til Grund, og de 17 Kr. 30 Øre, der udbetaltes ham mere end den minimale Landlønning, var et Tillæg for de 4 Søndage i Maaneden og for St. Hansdag, hjemlet ved forskellige Bestemmelser.

Citanten gør nu gældende, at han, der, for at være til Disposition i Tjenesten, var tvungen til at opholde sig ombord paa Panserskibet baade Nat og Dag, fraset den Tid, i hvilken han havde Landlov, har Krav paa Ekstrabetaling for den Tid, i hvilken han saaledes har været ombord udover den normale Arbejdsdag, à 31 Øre pr. Time og for Nattetimerne og de Søn- og Helligdagstimer, der gaa udover de alt betalte Søn- og Helligdagstimer, med et Tillæg af 50 pCt., og han opgør herefter sit Tilgodehavende til 125 Kr. 70 Øre, hvilke han under nærværende Sag indtaler hos de Indstævnte, Marineministeriet, med Tillæg af Renter 5 pCt. af Beløbet fra Klagens Dato den 26 Oktober 1905 og Sagens Omkostninger.

De Indstævnte, der have givet Møde ved den kst. Kammeradvokat, paastaa sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger derunder Salær til Kammeradvokaten.

Der er i Sagen ikke Strid om Rigtigheden af Citantens Beregning af den Tid, i hvilken han har opholdt sig ombord i Tjenesten, ej heller om Beregningen af det Tillæg, der vilde være at yde ham for Ekstratjenesten, saafremt han havde Krav paa saadant Tillæg, men de Indstævnte bestride Citantens Ret i saa Henseende, idet de gøre gældende, at Citanten fra det Øjeblik, han var beordret ombord paa Skibet og blev tildelt Kost og Ophold der, ikke længere var lønnet som Værftsarbejdsmand i Land, men med Sølønning uden Godtgørelse for Ekstraarbejde, og at det kun skyldes en særlig Imødekommehed, at der som anført er tillagt ham det omtalte Tillæg for Søndagene og St. Hansdag.

Herimod paaberaaber Citanten sig § 10 i Loven om Søtillæg, ifølge hvilken »Paa Logiskibet og Vagtskibet gives der Lønning som i Land«.

Bestemmelserne om Ekstraarbejdets Betaling i Land findes i § 9 i et den 19 September 1868 udstedt Reglement, der ved senere Bestemmelser er undergaaet forskellige Forandringer og i 1904 maa antages for den nævnte Paragrafs Vedkommende at have haft følgende Indhold:

»Enhver er forpligtet til at arbejde, hvor det befales paa de ovenfor fastsatte Tider. Han er endvidere forpligtet til at arbejde udenfor den sædvanlige Arbejdstid, saa ofte det befales, og nyder derfor særlig Betaling enten timevis eller Dagløn. Timepenge kunne kun tilstaaes den, der har arbejdet udover den hele i § 8 bestemte Arbejdstid eller i enkelte Timer paa en Fridag.

For Nattearbejde og for Arbejde paa Søn- og Helligdage, det sidste dog kun, naar der arbejdes den fulde reglementerede Arbejdstid, gives $1\frac{1}{2}$ Gang den sædvanlige Betaling.

Akkordarbejde vil blive tilstaaet, naar Omstændighederne tillade det.«

Der maa nu gives de Indstævnte Medhold i, at de Timepenge, der i den nævnte Bestemmelse ere faaetsatte for Arbejde udover den normale Arbejdsdag, efter Bestemmelsens egen Ordlyd ere anordnede for virkeligt Arbejde og i Konsekvens heraf for den Tid, i hvilken Arbejderen holdes tilbage til Udøvelsen af bemeldte Arbejde; men at der ikke i nævnte Bestemmelse er anordnet noget om, hvorledes det ejendommelige tvungne Ophold i et Skib, der for den allerstørste Del ikke optages af Arbejde, men af Spise, Hvil og Søvn, og under hvilket Kosten leveres gratis, bliver at vederlægge.

Heller ikke ses et saadant Ophold paa et Skib at kunne sammenstilles med det Ophold af altid kortere Tidsvarighed, som kan forårsages af Arbejderen i Land i Anledning af Arbejde, der skal udføres.

Da der saaledes ikke i de gældende Bestemmelser for Arbejdet i Land haves Vejledning til Afgørelse af, hvorledes det heromhandlede tvungne Ophold paa et Kaserneskip bliver at vederlægge Arbejderen, og Bestemmelsen i § 10 i Lov om Sotillæg, at der gives Lønning paa Logiskib som i Land, saaledes ikke giver nogen Vejledning, maa der gaas ud fra, da Arbejderens Stilling paa Kaserneskip i saa Henseende er analog med hans Stilling paa et Skib tilsses, at den ham tildelte fri Station ombord skal ekvivalere den Tid, i hvilken han udover den normale Arbejdstid maa forblive ombord.

Forsaauidt Citanten yderligere har anført, at en Del af den Tid, i hvilken han har opholdt sig ombord udover den normale Arbejdstid, har været optaget af virkeligt Arbejde, foreligger der ikke tilstrækkelige Oplysninger til at afgøre, om der af denne Grund tilkommer Citanten yderligere Vederlag end det ham udbetalte.

De Indstævnte ville saaledes være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville være at ophæve, og bliver der herefter ikke at tilkende den kst. Kammeradvokat noget Salær.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 356.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Peter Sophus Rosenberg (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 December 1908: Arrestanten Peter Sophus Rosenberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Juel, og Defensor, Overretssagfører Salomsonen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde er Tiltalte ved Dommen rettelig funden skyldig i Tyveri, men da det Tyveri, for hvilket Tiltalte ved 2det Regiments Krigsrets Dom af 13 Januar 1906 er anset efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 39, efter de Højesteret forelagte Oplysninger er forøvet den 21 November 1903, altsaa forinden han ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 Januar 1905 ansaas efter Straffelovens § 229, 4de Stykke, vil han nu kun være at dømme efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, for 2den Gang begaaet Tyveri. Straffen vil være at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage.

Thi kendes for Ret:

Peter Sophus Rosenberg bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politiretts Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Sophus Rosenberg, der tiltales for Tyveri, er født den 28 April 1885 og bl. a. anset: ved nærværende Rets Dom af 8 April 1902 efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. §§ 37 og 21, med 25 Rottingslag, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 17 Juni 1903 efter Straffelovens § 228, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved nærværende Rets Dom af 24 Januar 1905 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvilken Straf ved kgl. Resolution af 13 Februar 1905 blev nedsat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved 2det Regiments Krigsrets Dom af 13 Januar 1906 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., jfr. § 39, med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og senest ved Frederiksberg Birks Politirets Dom af 11 Maj 1908 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tvangsarbejde i 12 Dage.

Arrestanten sigtes for at have Natten mellem den 19 og 20 Juni d. A. frastjaalet Arbejdsmand Harald Valdemar Mathiesen et til 25 Kr. vurderet Ur.

Mathiesen, der den 20 Juni dette Aar anmeldte til Politiet, at Uret var ham frastjaalet, har som Vidne edelig nærmere forklaret Følgende:

Da han den nævnte Nat ved 2-Tiden passerede Hjørnet af Rantzausgade og Fiskergade, saa han en halv Snes af Kvarterets løse, Eksistenser staa der. To af dem kom hen til ham, og den ene — hvem Anmelderen senere har genkendt i den tidligere straffede Aleth

Julius August Reidl — greb fat i ham, kastede ham om og sparkede ham. Da Anmelderen havde rejst sig, blev han omringet af de Andre, og for at se Lejlighed til at slippe bort inviterede han dem alle hjem hos sig »paa en Genstand«.

Han fulgte saa med dem hen ad Gaden, men da noget efter 2 Politibetjente viste sig, tog de alle Flugten. Betjentene raadede Anmelderen til at gaa en anden Vej hjem, hvorfor han gik om ad Struensegade, men ved Hellig Kors Kirke løb han lige i Armene paa Personerne, der omringede ham. To af dem — hvoraf Aleth Reidl var den ene — toge ham om Halsen, medens de Andre trængte ind paa ham. Straks efter løb de deres Vej, og kort efter mærkede Anmelderen, at hans Urkæde hang løst, og at hans Ur var borte.

Den næste Dags Aften traf Anmelderen den Person, der havde øvet Vold mod ham — Aleth Reidl — i Beværtningen Rantzausgade Nr. 34, og Reidl kom da hen til ham og spurgte ham af sig selv, om han havde mistet sit Ur. Videre meddelte han ham, at det var Arrestanten, der havde stjaalet Uret, idet Reidl efter Sammentræffet med Anmelderen havde set Uret i Arrestantens Besiddelse og hørt ham erkende at have stjaalet det. Aleth Reidl og dennes Broder, Carl Emanuel Asger Reidl, fulgte derhos med Anmelderen for at finde Arrestantens Logi, hvad dog ikke lykkedes.

Brødrene Aleth og Carl Reidl have under Sagen forklaret og fastholdt, at Arrestanten den paagældende Nat overfor dem og deres Kammerater have erkendt at have stjaalet Anmelderens Ur, og Hjalmar Holger Thorvald Nilsson har forklaret, at han, medens han den paagældende Nat var iblandt de Personer, Anmelderen traf paa, har hørt, at der blev talt om, at Arrestanten havde stjaalet Anmelderens Ur.

Arrestanten, der først har nægtet at kende noget til Urtyveriet, har senere forklaret, at medens han og hans Kammerater den paagældende Nat stode og talte med Anmelderen ved Hellig Kors Kirke, saa han pludselig et Ur, som han antog for Anmelderens, ligge paa Gaden for Anmelderens Fødder, at han (Arrestanten) bukkede sig ned og tog det op, men at han, da Anmelderen pludselig gav sig til at løbe, og Arrestanten frygtede for at blive mistænkt for at have ranet Anmelderens Ur, lagde Uret fra sig ved et Træ paa Pladsen foran Hellig Kors Kirke.

Efter det saaledes Foreliggende maa det antages, at Arrestanten, hvis Fortid taler stærkt imod ham, ved den paagældende Lejlighed enten alene eller sammen med en eller flere af de Andre har frastjaalet Anmelderen Uret, og Arrestanten vil derfor være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Mandag den 18 Januar.

Nr. 122. Fru **Elisabeth Christine Rasmussen**, født **Hansen**, med Kurator, Branddirektør **Schmidt Hansen** (Stein)

contra

Professor, Livlæge **Th. Petersen**, dels paa egne Vegne, dels som Mandatarius for forskellige Grundejere i Gentoftø (Lunn),

betræffende Spørgsmaalet om Forstaaelse af en Servitut.

Københavns Amts nordre Birks ordinære Rets Dom af 15 Maj 1907: Denne Sag afvises.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 September 1907: Underretsdommen bør uefterrettelig at være. Appellindstævnte, Fru Elisabeth Christine Rasmussen, født Hansen, af Gentoftø, med Kurator, Branddirektør Schmidt Hansen af Hørsholm, bør under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 10 Kr. for hver Dag, hun sidder denne Dom overhørig, fjerne det ovenomhandlede Hus. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog at Mulkten vil være at tillægge Københavns Amts Fattigkasse, og at Fristen for Husets Fjernelse bestemmes til 4 Uger fra denne Doms Forkyndelse.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Mulkten tillægges Københavns Amts Fattigkasse, og at Fristen for Husets Fjernelse regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Fru Elisabeth Christine Rasmussen, 10 Kroner..

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks ordinære Ret hertil indankede Sag paastod Appellanten, Professor, Livlæge Th. Petersen af Gentoftø, i 1ste Instans dels paa egne Vegne som Ejer af Matr. Nr. 24 h og 24 p af Gentoftø By og Sogn, dels som Mandatarius for Ejere af Matr. Nr. 24 k, 24 r, 24 s, 24 u, 23 g, 23 m, 23 p, 23 i, 23 aa,

23 æ, 23 ac, 23 ad, 23 ae og 23 af sammesteds Appellindstævnte, Fru Elisabeth Christine Rasmussen, født Hansen, sammesteds, med Kurator, Branddirektør Schmidt Hansen af Hørsholm, tilpligtet under en daglig Mulkt at nedrive og fjerne en paa den hende som hendes Særeje tilhørende Ejendom Matr. Nr. 23 z og 23 ø af Gentofte opført Tilbygning med deri indrettede Barberetablissement og alt dertil hørende eller i hvert Fald at bringe den paa Ejendommen drevne Barbervirksomhed til Ophør samt at tilsvare Appellanten dels paa egne, dels paa hans Mandanters Vegne Sagens Omkostninger skadesløst.

Appelindstævnte og hendes Kurator, for hvem Underretsstævningen ikke var forkyndt, mødte ikke personlig, hvorimod Overretssagfører Stein mødte og fremlagde en Fuldmagt, dateret Gentofte i Marts 1907, og underskrevet med Appelindstævntes og hendes Kurators Navn, i hvilken Fuldmagt Overretssagføreren bemyndigedes til at møde for Underskriverne ved Sagens Inkamination og frafaldt Kald og Varsel ved at paategne Stævningen saadan Frafaldelsespaaetegnning.

Han har dernæst meddelt Underretsstævningen saalydende Paaetegnning: »Lovlig forkyndt, Genpart leveret. Kald og Varsel frafalder. Elisabeth Rasmussen, Schmidt Hansen v. Johs. Stein, Overretssagfører, jfl. Fuldmagt« og derhos paastaaet Appelindstævnte i det Hele fri-funden for Appellantens Tiltale og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Underrettens Dom af 15 Maj d. A. afvistes Sagen ex officio paa Grund af, at Ægtheden af den fremlagte Fuldmagt ikke var behørig godtgjort, og da en Sagførers Stilling ikke som saadan legitimerede ham til for en Part at renunciere paa lagttagelse af Forskrifterne i D. L. 1—4—1.

Denne Dom har Appellanten indanket for nærværende Overret, hvor han har nedlagt Paastand om, at Underrettsdommen annulleres, dog uden Hjemvisning, og at Sagen i Henhold til dertil erhvervet allerhøjeste Bevilling af 3 Juli d. A. af nærværende Ret paakendes i Realiteten, i Henseende til hvilken han har gentaget sine ovennævnte for Underretten nedlagte Paastande.

Appelindstævnte procederer ligeledes til Underrettsdommens Underkendelse samt paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger under Henvisning til det af hende for Underretten Fremførte.

Hvad nu først Underrettsdommen angaar, da findes den Omstændighed, at Underretsstævningen ikke er forkyndt for Appelindstævnte, ikke at kunne medføre Sagens Afvisning ex officio, naar henses til den fornævnte Underretsstævningen meddelte Paaetegnning og den fremlagte Fuldmagt, og Underrettsdommen vil som Følge heraf være at kende uefterrettelig.

Hvad dernæst angaar Sagens Realitet, der i Henhold til den ovennævnte Bevilling bliver at paakende umiddelbart af Retten, drejer Tristen sig om, hvorvidt Appelindstævnte ved at opføre et Hus paa sin Ejendom i Nærheden af sin der opførte Villa og hen til Skellet til Naboejendommen har overtraadt de Ejendommen paahvilende Indskrænkninger i Henseende til Ejendommens Bebyggelse og de opførte Bygningers Benyttelse. De derom vedtagne Bestemmelser, der indeholdes i en Deklaration af 27 Juni 1890, tinglæst den 4 Marts 1891,

og som er truffen med det Formaal for Øje, at de paagældende Grunde kun skulde benyttes til Villabebyggelse, er saalydende:

- a. Enhver af Parcellerne skal mindst have et Areal af 2800 Kv.-Alen g. M., og ingen yderligere Udstykning af en saadan Parcel maa finde Sted.
- b. Paa hver af de paagældende Parceller maa kun opføres en Villa eller en anden til Beboelse indrettet Bygning, og denne maa ikke være højere end to Etager, foruden Kælder, Kvist, Taarne og deslige, og ikke indeholde flere end to Lejligheder.
- c. Enhver Bygning, som opføres paa Parcellen, skal ligge mindst 15 Alen fra Vejen, og Vaaningshuset skal holdes mindst 5 Alen fjernet fra Parcellens Grænser mod Naboejendommen. Intet Udhus maa være højere end 7 Alen til Tagryggen, og intet Latrin, Møddingssted eller lignende Indretning anbringes nærmere Nabogrunden end 4 Alen. I Udhuse maa der ikke indrettes Beboelse, undtagen for Personer, som høre til de i Vaaningshuset boende Familiers Husstand, og
- d. At der ikke maa drives nogen af de i Lov af 10 Marts 1852 nævnte Næringsveje, ej heller Gæstgiveri, Konditori eller anden Beværtningsnæring, Bageri, Købmands- eller Høkerhandel, eller haves Oplag af de i fornævnte Lov ommeldte Genstande, ligesaalidt som der paa Grunden maa holdes Svin, drives nogen Fabrik eller øves nogen anden Virksomhed, som ved Støj, Lugt eller paa anden Maade i væsenlig Grad kan volde Naboerne Ulempe.

Af Sagens Oplysninger fremgaar, at det paagældende Hus, der ifølge en fremlagt Tegning maa antages at være noget over 10 Alen langt og 6 à 7 Alen bredt, er knap 5 Alen højt og forsynet med Ildsted, samt at det udelukkende benyttes som Barber- og Frisørsalon uden at være Bolig for Nogen. Af den forannævnte Tegning fremgaar det derhos, at det med en mindre Del af sin ene Længdeside støder op til den paa Appellindstævntes Ejendom opførte Villa, men ikke er sat i nogen indvendig Forbindelse med denne. Endelig maa det anses for uomtvistet, at det med sin anden Længdeside er beliggende umiddelbart op til Skellet mod Naboejendommen.

Til Støtte for sin Paastand om, at Huset fjernes, har Appellanten anført, at dette er en Tilbygning til Villaen og en integrerende Del af denne, og at dets Opførelse lige hen til Naboejendommens Skel som Følge heraf er i Strid med de ovenanførte Bestemmelser under c, medens Appellindstævnte herimod har gjort gældende, at dets Opførelse ikke er i Strid med disse Bestemmelser, da Huset er et Udhus.

Som det af de ovenciterede Bestemmelser fremgaar, hjemler disse kun Ret til paa hver af de i dem omhandlede Parceller at opføre en selvstændig Beboelsesbygning med dertil hørende Udhuse. Da nu den heromhandlede Bygning efter de om dens Indretning og Anvendelse foreliggende Oplysninger ikke kan betragtes som et til den ovennævnte Villa hørende Udhus, og da dens Opførelse, hvad enten Bygningen be-

tragtes som en Tilbygning til Villaen eller som en selvstændig Beboelsesbygning, er i Strid med de oven citerede Bestemmelser, idet der i begge Tilfælde er opført en Beboelsesbygning nærmere ved Nabo-grunden, end den fastsatte Afstand af 5 Alen, vil Appellinstævnte under en Københavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Tvangsmulkt, der bestemmes til 10 Kroner for hver Dag, hun sidder denne Dom overhørig, være at tilpligte at fjerne den paagældende Bygning inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde op-hæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Tirsdag den 19 Januar.

Nr. 216. Aktieselskabet Dampskibsselskabet »**Steam**« (Bache)

contra

Styrmand **Chr. Mortensen** (Arntzen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til efter at være afskediget af Appellanten at faa indløst et ved Engagementet tegnet Aktiebeløb.

Sø- og Handelsrettens Dom af 8 April 1908: Mod Udlivering af de fornævnte Aktier Nr. 973—982 bør de Indstævnte, Aktieselskabet Dampskibsselskabet »**Steam**«, til Citanten, Styrmand Chr. Mortensen, betale 5000 Kr. med Renter 5 pCt. pro anno fra 19 November 1907, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 150 Kroner, men bør iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at tilsvare Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet Dampskibsselskabet »**Steam**«,

til Indstævnte, Styrmand Chr. Mortensen, med 300 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indnævnede Doms Præmisser ere saalydende: Den 9 August 1905 tilskrev den korresponderende Reder for det indstævnte Aktieselskab Dampskibsselskabet »Steam« Citanten, Styrmand Chr. Mortensen, saaledes:

»Vi stadfæster herved at have engageret Dem som 1ste Styrmand i S/S »Hjortholm« med en maanedlig Begyndelsesgage af Kr. 135,00 mod, at De indsætter Kr. 5000,00 i Aktier i Dampskibsselskabet »Steam«.

I Henhold hertil indbetalte Citanten det nævnte Beløb til Rederiet og modtog herfor Aktier til pari Kurs. Han rejste derefter i Slutningen af Maanednen til England, hvor »Hjortholm« sammen med 2 andre af Selskabets Skibe var under Bygning, for at tiltræde sin Plads. Efter at have sejlet med »Hjortholm« i et Par Aar forsøgte han at faa den aftalte Begyndelsesgage forhøjet, og dette førte til Sammenstød mellem ham og Rederiet. Den 15 August 1907 tilskrev Citanten det indstævnte Selskab et Brev, hvori han forlangte at faa at vide, for hvor lang Tid Begyndelsesgagen skulde være gældende, med Tilføjende, at Sagen, hvis han intet Svar fik, vilde blive forelagt Sø- og Handelsretten til Afgørelse; efter en senere Samtale mellem Citanten og Selskabets Prokurist paa Københavns Red beklagede Citanten sig i en Skrivelse af 5 September 1907 over Prokuristens Optræden og bad ham tildelt en Reprimande: »at sligt ikke skal gentage sig overfor Selskabets Aktionærer«.

Da nu »Hjortholm« den 28 September paany ankom til København, kom Prokuristen ombord med den Besked til Citanten, at denne maatte være klar til at pakke sit Tøj og rejse til et andet af Selskabets Skibe, eventuelt »Egholm«. Citanten svarede nej, han havde kun »Hjortholm« at holde sig til. Prokuristen anmodede Citanten om næste Dag til en bestemt Tid at søge den korresponderende Reder paa dennes private Bopæl; dette gjorde Citanten, men traf ham ikke hjemme. Under 1 Oktober tilskrev den bestyrende Reder Citanten et Brev, hvori han tilkendegav ham, at Selskabet under Hensyn til hans Vægning ved at gaa ombord i »Egholm« maatte betragte hans Forbindelse med Selskabet som løst fra Afregningsdagen (d: den 28 September) og gjorde ham ansvarlig for det af hans formentlige Kontraktsbrud flydende Tab.

Samme Dag, som fornævnte Brev er skrevet (den 1 Oktober) modtog Citanten paa Selskabets Kontor sin tilgodehavende Hyre indtil Afregningsdagen den 28 September. Det er oplyst, at han paa sædvanlig Maade har villet kvittere i sin Afregningsbog, og det er af Citantens Sagfører gjort gældende, at han har villet kvittere med Forbehold, men det er in confesso, at han sluttelig efter vedkommende

Bogholders Diktat har kvitteret paa en af Kaptajnen udstedt Anvisning for Beløbet med Ordene: »Dags Dato modtaget Saldo Afregning«.

Ved Stævning af 19 November 1907 har Citanten nu indbragt Sagen her for Retten, hvor han har paastaaet det indstævnte Selskab tilpligtet at betale i Anledning af hans formentlig ulovlige Afskedigelse dels 5000 Kr. mod Tilbagelevering af de af Citanten tegnede Aktier Nr. 973—982, dels i Henhold til Sølovens §§ 92 og 86 en Maanedes Hyre 135 Kr. med Renter af disse Beløb 5 pCt. p. a. fra Stævningsens Dato, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger.

De Indstævnte have paastaaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de hævde, at det omtalte Brev ikke skal forstaaes derhen, at Citanten var engageret udelukkende til »Hjortholm«, men at Rederiet maa have haft Ret til at forflytte ham, og at hans Vægning derfor maa betragtes som et groft Kontraktsbrud. De gøre gældende, at det i Virkeligheden kun var for at imødekomme Citanten, at de vilde flytte ham til »Egholm«, da der paa dette Skib var Udsigt til nogen Ekstrafortjeneste. Idet de navnlig støtte dem til en Vidneforklaring afgivet af Prokuristen, gøre de derhos gældende, at Citantens Optræden under Forhandlingerne har været uhøflig, og at det vilde være ødelæggende for Disciplinen i vor Handelsmarine, om Citanten fik Medhold. De hævder derhos principaliter, at Selskabet i ethvert Tilfælde ikke kan være forpligtet til at tilbagekøbe Aktierne, da der ikke i sin Tid er truffet nogen Art af Aftale derom, og subsidiært, at Selskabet i hvert Fald ikke kan være forpligtet til at tilbagekøbe dem til pari Kurs.

I disse Betragtninger kan Retten ikke give det indstævnte Selskab Medhold. Efter Udtrykkene i den foranciterede Skrivelse findes Citantens Vægning ved at lade sig forflytte berettiget, idet han er engageret som Styrmand paa »Hjortholm« uden nogen Aftale om, at han skulde være forpligtet til at tage Tjeneste andetsteds. At han ved uhøflig Optræden skulde have givet tilstrækkelig Grund til Afskedigelsen, kan ikke anses godtgjort, og Afskedigelsen maa derfor betragtes som sket uden nogen Citanten tilregnelig Aarsag.

Naar et Rederiselskab stiller som en Betingelse for Antagelsen af Førere, Styr mænd eller andre af Besætningen til Selskabets Skibe, at de Paagældende indtræde som Aktionærer i Selskabet og indbetale til dette ikke Aktiernes Kursværdi, men deres fulde Paalydende, maa det, hvor ingen anden Aftale træffes, i Almindelighed antages at være Forudsætningen, at Selskabet ikke efter kortere Tids Forløb uden fyldestgørende Grund kan afskedige den Paagældende. Finder i et saadant Tilfælde en umotiveret Afskedigelse Sted, maa Selskabet være pligtigt paa Forlangende og mod Aktiernes Tilbagelevering at tilbagebetale den Paagældende det fulde af ham indbetalte Beløb. Forsaavidt de Indstævnte have anbragt, at en saadan Pligt for Selskabet kan virke uheldig paa Disciplinen, vil de deraf opstaaede Vanskeligheder næppe kunne undgaas, naar Selskabet har antaget Aktionærer til Tjeneste ombord. Citantens Paastand om Tilbagebetaling af det af ham indbetalte Aktiebeløb med Renter fra Stævningsdagen vil derfor være at tage til Følge.

Derimod findes Citanten efter den af ham afgivne Saldokvittering ikke at kunne gøre Krav paa noget yderligere Hyrebeløb end det af

ham modtagne. Hvad der har bevæget Citanten til at give Saldo-kvittering vedrørende hans »Afregning«, har ikke kunnet oplyses nøjagtigt, da Citanten selv har forladt Landet, men Retten tør ikke gaa ud fra, at han, som af hans Sagfører antydet, mulig ikke skulde have forstaaet Betydningen af den af ham afgivne uforbeholdne Kvittering.

Sagens Omkostninger findes de Indstævnte at burde betale Citanten med 150 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Onsdag den 20 Januar.

Nr. 260. Materialist, cand. pharm. **Ludvig Ballentin** (Selv)

contra

Grosserer Ferd. Andersen (Bülow),

betræffende Spørgsmaalet om Misligholdelse af et mellem Parterne ind-gaaet Forlig.

Sø- og Handelsrettens Dom af 14 Maj 1908: Indstævnte, Grosserer Ferdinand Andersen, bør for Tiltale af Citanten, Materialist, cand. pharm. Ludvig Ballentin, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger bør Citanten betale til Indstævnte med 100 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsenlige ville kunne tiltrædes, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Materialist, cand. pharm. Ludvig Ballentin, til Indstævnte, Grosserer Ferdinand Andersen, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Juni 1903 indledes der en Forretningsforbindelse mellem Parterne i nærværende Sag, idet Indstævnte, Grosserer Ferdinand Andersen, aabnede en Kassekredit for Citanten, Materialist, cand. pharm. Ludvig Ballentin, og leverede ham en Montremølle med 3 Kværne og dertil hørende Motor, medens Citanten forpligtede sig til at aftage hele sit Kaffeforbrug hos Indstævnte.

Den Mølle, der blev leveret, havde været brugt andetsteds, men var istandsat og pudset op som ny.

Efter at Citanten havde brugt Møllen i nogle Maaneder, blev der den 20 Oktober 1903 oprettet en skriftlig Kontrakt mellem Parterne, hvori deres gensidige Rettigheder og Forpligtelser fastsloges.

I denne Kontrakt, i hvilken der fastsættes en Konventionalbøde for det Tilfælde, at Citanten overtraadte sin Forpligtelse til i de første 5 Aar at tage hele sit Kaffeforbrug hos Indstævnte, er Montremøllen sat til et Beløb af 675 Kr., Elektromotoren til 315 Kr. og Opsætning af denne sidste til 19 Kr. 50 Øre. Det hedder med Hensyn til den samlede Købesum, 1009 Kr. 50 Øre, at Køberen ved Kontraktens Underskrift havde betalt 200 Kr., medens Restkøbesummen skulde erlægges afdragsvis med 50 Kr. 50 Øre hver 3dje Maaned.

Ejendomsretten skulde forblive hos Sælgeren, indtil hele Købesummen var fuldt betalt. Kontrakten indeholdt endelig i Forbindelse med en mineograferet Bestemmelse om, at i Tilfælde af Misligholdelse skulde det Solgte tilbageleveres i samme Stand, kun med den Forringelse, som hidrørte fra almindeligt Slid og Brug, den ligeledes mineograferede Bemærkning, »at de solgte Genstande ere overleverede Køberen i ny og i enhver Henseende upaaklagelig Tilstand«.

Der opstod senere Strid mellem Parterne; Indstævnte klagede i en Skrivelse af 29 Juni 1904 over, at Citanten købte en Del af sit Kaffeforbrug hos Andre, og truede med at gøre sin Ret i den Anledning gældende, og Citanten, som i den indtil da forløbne Tid havde brugt Møllen og betalt de stipulerede Afdrag og Renter, erklærede i den Anledning, efter at have skaffet sig Bevis for, at Møllen havde været brugt før, at han hverken kunde eller vilde betale den i Kontrakten stipulerede Pris for den.

Han hævdede, at Indstævnte i sin Tid havde solgt ham Møllen som ny.

Sluttelig gjorde han gældende, at Indstævnte forlangte en meget for høj Pris for den Kaffe, han solgte, og at dette var Grunden til, at han ikke havde købt hele sit Forbrug hos ham.

Da Parterne ikke kunde komme overens om en Ordning, indgav Citanten i November 1904 en Klage til Politiet over Indstævnte, hvem han sigtede for Bedrageri ved at have solgt ham en gammel Mølle som ny og til en Pris, der svarede til Værdien af en ny Mølle. Indstævnte hævdede bestemt, at der aldrig havde været Tale om, at Tingene skulde være ny, og at det var en ren Forglemmelse, naar den foranciterede Passus i Kontrakten ikke var ændret saaledes, at der istedetfor Ordet »ny« var kommen til at staa »saa god som ny«.

Indstævnte, som allerede inden Klagen synes at have tilbudt Citanten at ombytte Montremøllen og Motoren med en ny, naar denne saa iøvrigt vilde opfylde Kontraktens Bestemmelser, gik under For-

handlingerne paa Politikontoret — efter sit Sigende ikke fordi han erkendte nogen Pligt dertil, men for at faa Ende paa Sagen, idet det var ham ubehageligt at være Genstand for en Sigtelse for Bedrageri — den 23 November 1904 ind paa et Forlig, hvorunder han, som det hedder i den af vedkommende Betjent affattede Rapport: »erklærede sig . . . villig til at levere Klageren en ny Mølle og Motor til den i Kontrakten ansatte Pris, 1009 Kr. 50 Øre, med Fradrag af det paa den omtalte Mølle og Motor betalte Beløb 351 Kr. 50 Øre, og vil han herefter løse Klageren for Forpligtelsen ifølge Købekontraktens § 5 angaaende Køb af Kaffe . . . «

Det er in confesso under Sagen, at Indstævnte senere har leveret og opsat en ny Motor istedetfor den gamle, og at han hos vedkommende Fabrikant har gjort Bestilling paa og har tilbudt Citanten at levere denne en ny Montremølle af samme Konstruktion som den, Citanten var i Besiddelse af, men at Citanten i Januar 1905 nægtede at modtage denne Mølle, idet han forlangte en Mølle af nyere Konstruktion.

Det maa antages, men paa dette Punkt ere de Retten forelagte Oplysninger ikke udtømmende, at en nyere Konstruktion var bleven almindelig, saaledes at den ældre, som efterhaanden fortrængtes, var sunket noget i Pris.

Citanten, som paastod — en Paastand, han dog uden at føre noget Bevis derfor, har gentaget her under Sagen — at han ogsaa oprindeligt havde bestilt en Mølle af den nyere Konstruktion, gjorde gældende, at Indstævnte for at opfylde Politiforligets Bestemmelser maatte levere en saadan Mølle. Da Indstævnte ikke mente sig forpligtet hertil, henvendte Citanten sig paany til Københavns Politi. fra hvilket Sagen henvistes til Frederiksberg Politi, som i September 1905 i Henhold til en Resolution fra Sjællands Stiftamt henviste Klageren til gennem civilt Søgemaal at gøre sin Ret gældende.

Siden da har Citanten benyttet den gamle Mølle, ligesom han efterhaanden har betalt samtlige i den oprindelige Kontrakt stipulerede Afdrag.

I December 1907 fik Citanten Indstævnte til at udlevere den originale Kontrakt med en Paategning om, at den transporteredes til en Tømmermester Frimand.

Ved Stævning af 9 April 1908 har Citanten her for Retten indbragt nærværende Sag, hvorunder han under Paaberaabelse af, at Indstævnte trods gentagne Paakrav ikke har været at formaa til at opfylde sin Pligt efter Politiforliget, paastaar Indstævnte dømt til under en daglig Mulkt at levere ham en ny Mølle til Værdi 675 Kr. og betale ham en Erstatning for Afsavnet paa 200 Kr. med Renter og Omkostninger.

Indstævnte, der har erklæret, at han i den forløbne Tid har været Genstand for stadige Chikanerier fra Citantens Side, har paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Citanten har paastaaet, at Transporten til Tømmermester Frimand ikke var en virkelig og endelig Transport, men han har ikke fremskaffet nogen nærmere Oplysning herom, og han har ikke fremlagt den originale Kontrakt.

Selv bortset herfra findes der imidlertid ikke at kunne gives ham Medhold.

Retten kan efter det Foreliggende ikke betragte det som godtgjort, at Citanten efter Politiforliget har været berettiget til at fordre andet end en Mølle som den, Indstævnte tilbød ham; da Citanten nu ikke blot har refuseret Indstævntes Tilbud, men derhos, efter at han af Politiet henvistes til civilt Søgmaal, har ladet hengaa over 2 $\frac{1}{2}$ Aar, inden han paastævnte Sagen, og i denne Tid har brugt den gamle Mølle og betalt de stipulerede Afdrag, findes han — som i alle Tilfælde kun mod Betaling af fuld Erstatning for den ved Sliddet paa den gamle Mølle forvoldte Forringelse kunde forlange en ny Mølle af samme Art — at maatte betragtes som den, der har opgivet sit Krav efter Politiforliget.

Indstævnte findes saaledes at maatte frifindes og Sagens Omkostninger at maatte tillægges ham med 100 Kr.

Der findes ikke aldeles tilstrækkelig Grund til som paastaet at mulktet Citanten for usømmelig Procedure.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 367.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Hans Bertelsen og Jens Thorvald Carlsen
(Def. Bülow),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt og Meddelagtighed heri.

Antvorskov Birks Ekstrarets Dom af 1 August 1908: Arrestanten Anders Hans Bertelsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og Medtiltalte Jens Thorvald Carlsen med lige Fængsel i 28 Dage, dog at Straffens Udstaaelse for Sidstnævntes Vedkommende udsættes, og bortfalder Straffen, naar han overholder de ovenanførte i Lov Nr. 129 af 1 April 1905, Kapitel III, indeholdte Betingelser. Saa udreder Arrestanten og Medtiltalte endvidere in solidum alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, og Defensor, Sagfører Hoffmann, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., dog at Arrestanten alene betaler de med hans Arrest forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 September 1908: Arrestanten Anders Hans Bertelsen og Tiltalte Jens Thorvald Carlsen bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, Sidstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokurator Steinthal og

Overretssagfører, Justitsraad Nyholm for Overretten betaler Arrestanten og Tiltalte in solidum 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Bertelsen findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Bertelsen bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte Anders Hans Bertelsen og Jens Thorvald Carlsen, En for Begge og Begge for En, til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bülow 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Anders Hans Bertelsen og Tiltalte Jens Thorvald Carlsen aktionerede henholdsvis for Forsøg paa Voldtægt og for Meddelagtighed heri, og ere de nærmere Omstændigheder ved Sagen efter deres med det iøvrigt Oplyste i alt Væsenligt stømmende Tilstaaelser følgende:

Den 7 Juli d. A., da Arrestanten og Tiltalte, der begge tjente hos Gaardejer Otto Christiansen i Hejninge, var ene hjemme paa Gaarden sammen med den sammesteds tjenende Pige Karen Marie Olsen, der er født den 28 Oktober 1891, arbejdede Arrestanten om Eftermiddagen i Roemarken sammen med nævnte Pige, hvem han under Opholdet der opfordrede til at tilstaa ham Samleje, hvad hun dog bestemt afslog.

Senere, da de var kommen hjem, omfavnede Arrestanten hende ude i Gaarden, og da hun derpaa løb fra ham, traf han Aftale med Tiltalte Carlsen om, at de skulde skjule sig under hendes Seng for derpaa, naar Pigen var kommen i Seng, at krybe frem og slaa Dynen af hende, hvorpaa Arrestanten vilde krybe op til hende og pleje legemlig Omgang med hende.

Planen mislykkedes imidlertid, idet Pigen efter at være kommen op paa sit Værelse opdagede, at de laa under hendes Seng, hvorpaa hun efter at have bebrejdet dem deres Adfærd forlod Værelset og gik ud paa Gaardspladsen. Her kom Arrestanten efter hende og greb fat paa hende, men da hun gav sig til at skringe, slap han hende igen, hvorpaa hun løb ind i Stuehuset for at lukke sig inde, hvad hun dog maatte opgive, da der ingen Nøgle var i Døren.

Hun begav sig ud i Bryggerset, men ogsaa her fulgte Arrestanten efter, og da han traf hende staaende der, tog han hende om Halsen

med den ene Haand, medens han med den anden Haand befølte hende uden paa hendes Benklæder, skønt Pigen tilkendegav, at det var hende imod.

Arrestanten fik nu — efter sin Forklaring — Lyst til at pleje legemlig Omgang med Pigen, skønt han af hendes tidligere Adfærd godt mærkede, at hun ikke vilde have med ham at gøre, og han kastede hende derfor om paa Gulvet og lagde sig ovenpaa hende, idet han med den ene Haand holdt for hendes Mund, medens han med den anden Haand holdt hendes Hænder fast over Brystet. Han hidkaldte nu Tiltalte, der kom fra Tørvehuset, idet han tilraabte ham: »Kom nu Thorvald, nu kan vi faa fat i hende«, og Tiltalte, der straks kom tilstede, trak nu paa Arrestantens Opfordring Pigen Kjole og Skørter op og iturev Baandene paa hendes Benklæder, hvorpaa Arrestanten, idet han slap Taget om hendes Hænder, selv trak Forbredden af hendes Benklæder ned, saa at hun laa med Maven, Kønodelene og en Del af Laarene blottet.

Idet Arrestanten derpaa opknappede sine Benklæder og fremtog sit Lem, stødte han dette, der var i erigeret Tilstand, gentagne Gange op mod hendes Kønodel, uden at det dog lykkedes ham at faa det ført ind i denne, idet Pigen bl. a. ved at presse Benene mod hinanden, hindrede ham i hans Forsæt. Paa Arrestantens Opfordring forsøgte Tiltalte Carlsen ved at tage Pigen om Anklerne at trække hendes Ben fra hinanden, hvad ogsaa tildels lykkedes ham, men da han mærkede, at Pigen græd og stadig gjorde Modstand, slap han atter sit Tag, forlod Bryggerset og gik ud paa Trappen, hvorfra han vedblivende kunde høre hende græde, uden at han dog kom hende til Hjælp; det lykkedes imidlertid Pigen atter at faa Benene samlede, inden Arrestanten kunde komme imellem dem.

Arrestanten tumlede vel endnu noget med hende for at faa Samleje fuldbyrdet med hende og forsøgte navnlig at faa hendes Ben skilte ved at stikke sin Haand ind imellem hendes Laar, men forgæves, og da Sæden derpaa, medens han laa ovenpaa hende, gik fra ham, rejste han sig op og forlod hende.

Arrestanten har erkendt, at Karen Marie Olsen under deres Samvær i Bryggerset, som han mener har været 5—10 Minutter, medens Tiltalte Carlsen anslaaer Varigheden til et Kvarter, Pigen endog til henvend 20 Minutter, stadig gjorde Modstand mod hans Tilnærmelser og sjensynligt ikke godvillig vilde tilstede ham Samleje, og at han selv brugte den Magt, der efter hans Skøn behøvedes overfor Pigen, der ikke har mange Kræfter, for at opnaa sin Hensigt med hende, medens Tiltalte Carlsen for sit Vedkommende har erkendt, at hun, da han kom til og saa hende ligge paa Bryggersgulvet, gjorde den Modstand overfor Arrestanten, som hun kunde, og vedblev hermed, saalænge Tiltalte var derinde.

Pigen maa, efter hvad der er oplyst under Sagen, anses for at være uberygtet, og saavel Arrestanten som Tiltalte have indrømmet, at de ikke have haft Grund til at tro Andet om hende.

For sit saaledes udviste Forhold vil Arrestanten, der er født den 24 November 1890 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, sammenholdt med § 37,

med en Straf, der efter Omstændighederne findes at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Tiltalte Carlsen, der er født den 16 August 1890 og heller ikke er fundet tidligere tiltalt eller straffet, og som efter sin ovenanførte Forklaring straks ved sin Tilstedekomst i Bryggeriet maa være bleven klar over, at Pigen ikke godvillig vilde tilstaa Arrestanten Samleje, og ligeledes under de givne Forhold maa have indset, at han ved, under Arrestantens Bestræbelser for med Vold at tiltvinge sig Samleje med Pigen, at trække hendes Ben fra hinanden ydede Arrestanten en ret væsenlig Bistand hertil, vil for sit Forhold være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. §§ 46 og 47, sammenholdt med § 37, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneder.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, forsaavidt den har fastsat Straffen for Arrestanten Bertelsen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og for Tiltalte Carlsen til lige Fængsel i 28 Dage, dog at Straffens Udtaaelse for Sidstnævnte er udsat i Medfør af midlertidig Lov af 1 April 1905, Kapitel 3, være at forandre.

Torsdag den 21 Januar.

Nr. 353. Højesteretssagfører Bagger

contra

Jens Anton Kristian Laursen (Def. Dietrichson),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 9 Oktober 1908: Arrestanten Jens Anton Kristian Laursen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Kier og Sagfører V. Christensen, henholdsvis 25 og 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 November 1908: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salæret til Aktor for Underretten bestemmes til 20 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Johnsen og Heise, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Færdig fra Trykkeriet den 28 Januar 1909.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 42.

Torsdag den 21 Januar.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jens Anton Kristian Laursen til Højesteretssagførerne Bagger og Dietrichson 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Jens Anton Kristian Laursen sat under Tiltale for Tyveri og Hæleri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1886, har tidligere — foruden at han har været straffet 3 Gange for Tyverier, begaaede inden hans fyldte 18de Aar — været anset ved Overrettens Dom af 26 Februar 1906 efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Højesterets Dom af 12 Marts 1907 efter Straffelovens § 229 Nr. 1 og 4 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Den mod Arrestanten, der den 20 Juli d. A. løslodes efter Udstaaelsen af den ham sidst idømte Straf, rejste Sigtelse gaar ud paa, dels at han den 4 August d. A. har frastjaalet Enkefru Buch i Aarhus nogle hende tilhørende danske og fremmede Mønter, dels at han paa ulovlig Vis er kommen i Besiddelse af en Tjenestekarl Valdemar Jørgensen af Hadrup tilhørende Cykle, der den 26 Juli d. A. blev frastjaalet ham under et Ophold i Odder.

Med Hensyn til den førstnævnte Sigtelse er det oplyst, at Enkefru Buch den 4 August d. A. Kl. omtrent 3 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag anmodede sin Husjomfru Christa Degner om at gaa op og hente et eller andet i Enkefru Buchs paa 2den Sal i den af hende beboede Ejendom belig-

gende Soveværelse, hvorfra en Dør fører ud til en i Forbindelse saavel med Hovedtrappen som med Køkkentrappen staaende Gang.

Ifølge den af Christa Degner afgivne edelige Forklaring medtog hun for at oplukke Døren til Soveværelset den til samme hørende Nøgle, der henlaa i Dagligstuen, men da hun ad fornævnte Gang var kommen hen til Soveværelset, kom en Person ud ad Døren — der stod paa vid Gab — og løb tæt forbi hende ned ad Hovedtrappen til Porten; hun gik derefter ind i Soveværelset og bemærkede, at Fru Buchs Nøgleknippe, der plejede at ligge i en Æske ovenpaa Kommoden, hang i Laasen i den øverste Kommodeskuffe, og at de frithængende Nøgler bevægede sig, saa at det var øjensynligt, at en Person umiddelbart forinden havde haft fat i dem. Hun gav straks Enkefru Buch Meddelelse om, at der formentlig havde været en Tyv i hendes Soveværelse, hvorefter Enkefru Buch ifølge den af hende afgivne edelige Forklaring løb op i Soveværelset og eftersaa sine Gemmer, hvorved hun opdagede, at der fra den øverste Kommodeskuffe var forsvundet dels 7 i en Æske henliggende Sølvmonter, nemlig en Jubilæumstokrone, en Guldbryllupstokrone, en Jubilæumstokrone fra Kong Christian den 9des 40 Aars Regeringsjubilæum, en Tronskiftetokrone, en svensk Tokrone, en finsk Tomark og en fremmed Sølvmonst af en Krones Størrelse, dels en i en anden Æske liggende, til Broche omdannet engelsk Guldmønt — et Pund Sterling — hvilket Smykke hun efter sin videre Forklaring den foregaaende Dag havde haft fremme og set paa, hvorefter hun havde lagt det paa dets sædvanlige Plads, uden at hun bestemt erindrer, hvorvidt hun ved sin Bortgang som sædvanlig aflaaede Skuffen og henlagde Nøglen i en paa Kommoden henstaaende Æske uden Laag.

Det er derhos ved den af Opvarter Niels Rasmussen afgivne edelige Forklaring samt Arrestantens hermed stemmende Erkendelse oplyst, at Arrestanten den 4 August d. A. om Eftermiddagen Kl. 5 à 6 kom ind i Linds Beværtning paa Toldbodgade i Aarhus, hvor Rasmussen er ansat som Opvarter, og idet han lagde et Pund Sterling paa Disken, anmodede Linds Hustru om at veksle nævnte Guldmønt, hvad hun dog ikke vilde. Da Rasmussen nu bemærkede, at Mønten formentlig kunde faas vekslet hos en nærboende Skibshandler eller hos Restauratør Nisted, overgav Arrestanten ham Guldmønten samt to udenlandske Sølvmonter — nemlig en finsk Tomark og en Sølvmonst af en Krones Størrelse — idet han anmodede ham om at faa Mønterne vekslede, hvorefter Rasmussen henvendte sig til Nisted, der gav ham to Kroner for Sølvmonterne, men nægtede at veksle Guldmønten.

Efter at Politiet, der havde modtaget Anmeldelse om det stedfundne Tyveri, havde bragt i Erfaring, at Arrestanten, som meldt, havde forsøgt at veksle nævnte Guldmønt i Linds Beværtning, blev Arrestanten samme Dags Eftermiddag ved Syvtiden anholdt og transporteret til Politistationen, og undervejs hertil lod han Guldstykket falde til Jorden, hvad der imidlertid blev bemærket af vedkommende Politibetjent, der tog det op og efter at være kommen ind paa Politistationen viste det til Arrestanten, som udtalte, at han havde tabt det af Vanvare.

Saavel Guldstykket som de ovennævnte tvende Sølvmonter, der ere bragte tilstede under Sagen, ere foreviste for Enkefru Buch, der

edelig har forklaret, at Guldstykket var indrettet til Broche ved, at der paa dets Revers var paaloddet dels en Øsken, dels en Naal, og at hun navnlig paa de Lodningsmærker, der endnu findes paa Guldmønten, med Bestemthed genkender den som sin, hvorhos hun ligeledes edelig har bekræftet, at den er hende frakommen mod hendes Vidende og Villie.

Med Hensyn til Sølvmønterne har hun forklaret, at der mellem de bortkomne Mønter var to af ganske samme Udseende, som de ovennævnte, men at hun ikke med Vished kan afgøre, om det er de samme som disse.

Fru Buchs Datter, Kaja Christensen, der ligeledes har været forevist det ommeldte Guldstykke, har derhos edelig forklaret, at hun, der mangfoldige Gange har haft Lejlighed til at se det bortkomne Guld-smykke, føler sig fuldkommen sikker paa, at Guldstykket er identisk med det hendes Moder frakomne.

Arrestanten har forklaret, at han, der for 3 Aar siden i Antwerpen havde stiftet Bekendtskab med en Sømand ved Navn Kobberfeldt, om Eftermiddagen samme Dag, som han blev anholdt, traf sammen med ham ved Havnen i Aarhus, og at han da afkøbte ham saavel Guldmønten som de to Sølvmønter.

Idet den af Arrestanten omtalte Kobberfeldt af Politiet forgæves er eftersøgt i Aarhus, hvor han maa antages overhovedet ikke at have opholdt sig, maa den af Arrestanten afgivne Forklaring om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af de ommeldte Mønter, antages at være Opspind.

Christa Degner har derhos, efter i Retten at have haft Lejlighed til at se Arrestanten, edelig forklaret, at hun vel ikke med Bestemthed tør paastaa, at han er identisk med den Person, der ved den ovenommeldte Lejlighed løb forbi hende, men at det forekommer hende, at Højde og Udseende passer, og at Arrestantens Tøj ganske ligner det Tøj, som den paagældende Mandsperson var iført, med Undtagelse af, at medens Arrestanten bar sort, stiv Filthat, havde bemeldte Person, saavidt hun tror, graabrun, blød Filthat paa Hovedet, i hvilken Henseende bemærkes, at det ved forskellige under Sagen afgivne Vidneforklaringer maa anses godtgjort, at Arrestanten — der ikke vil kunne huske, om han har været i Besiddelse af en graabrun, blød Filthat — i den nærmeste Tid før Tyveriet har gaaet med en saadan.

Efter det saaledes Foreliggende, hvortil kommer, at Arrestanten er en for Tyveri oftere straffet Person, og at hans Forklaringer under de afholdte Forhør har baaret Præg af Forbeholdenhed og Usandfærdighed, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han ved den ovenommeldte Lejlighed har stjaalet ikke blot Guldmønten, men ogsaa de ovennævnte tvende Sølvmønter, som han ifølge sin ovenanførte Forklaring har erhvervet ved samme Lejlighed som Guldmønten, og som ligesom denne var i hans Besiddelse umiddelbart efter, at Tyveriet var begaaet, hvorhos det endvidere maa anses godtgjort, at han, der ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af 24 forskellige Nøgler, af hvilke en har vist sig at kunne oplukke den ovennævnte Sovekammerdør, ved Hjælp af denne Nøgle har skaffet sig Adgang til Sovekammeret, der ifølge de af Tjenestepige Marie Jensen og Enkefru Buch afgivne edelige Forklaringer maa antages at have været aflaaet. I saa Henseende

gaar den af Førstnævnte afgivne Forklaring nærmere ud paa, at hun, efter nævnte Dags Formiddag ved Ellevetiden at have gjort Soveværelset istand, aflaaede Døren og hængte Nøglen paa dens sædvanlige Plads paa et Nøglebrædt i Dagligstuen, medens Sidstnævnte har forklaret, at der ikke den paagældende Dag, forinden Tyveriet blev begaaet, saavidt hun ved, har været Andre i Soveværelset end hende selv og senest Marie Jensen, samt at hun er sikker paa, at denne ved sin Bortgang har aflaaet Værelset, da hun i saa Henseende udviser den største Akkuratesse, og hun selv jævnlig den nævnte Dag efter Kl. 11 om Formiddagen har set Nøglen hænge paa sin Plads i Stuen. Mod Arrestantens Benægtelse kan det derimod ikke anses godtgjort, at han har tilegnet sig de øvrige Enkefru Buch frakomne Mønter.

Hvad dernæst angaar Arrestantens Forhold med Hensyn til den ovennævnte Cykle, er det ifølge den af Bestyrer af Sømandshjemmet i Aarhus J. B. Groth afgivne edelige Forklaring og Arrestantens hermed samstemmende Erkendelse oplyst, at Arrestanten, der — ifølge Groths Forklaring — den 28 Juli d. A. tog ind paa Sømandshjemmet, hvor han boede indtil sin Anholdelse, ved sin Ankomst hertil var i Besiddelse af en Cykle. Det er endvidere oplyst, at Arrestanten, da han den 31 Juli d. A. paa Cyklen kørte forbi Sindssygeanstalten ved Vejlbj, tørnede mod et Træ ved Vejen, hvorved han og Cyklen væltede i Grøften, samt at han, der efter Faldet var halvt bevidstløs, af nogle tilstedekomne Folk blev foranlediget indlagt paa Kommunehospitalet i Aarhus, hvor han forblev til den paafølgende Dag, medens den paa Ulykkesstedet fundne Cykle blev afleveret til Entreprenør Weiss af Aarhus, der var beskæftiget i Nærheden af Ulykkesstedet, og som tog Cyklen med sig til Aarhus, og da han ikke kunde finde Arrestantens Bopæl, afleverede den paa Politistationen, hvor den henstod, indtil der under den mod Arrestanten indledede *Undersøgelse fremkom Formodning* om, at den var identisk med den forommeldte, Tjenestekarl Valdemar Jørgensen tilhørende Cykle. Cyklen er derefter bragt tilstede under Sagen, og ligesom det, efter hvad der er forklaret saavel af Weiss som af forskellige andre Vidner, maa antages, at den er identisk med den Cykle, som Arrestanten benyttede, da ovennævnte Ulykkestilfælde overgik ham, saaledes har ogsaa Groth edelig forklaret, at det er hans Overbevisning, at det er den samme Cykle, som Arrestanten var i Besiddelse af de første Dage af hans Ophold paa Sømandshjemmet, hvorhos Arrestanten har erkendt, at han ikke betvivler, at det er den ommeldte Cykle.

Cyklen har under Sagen været forevist Jørgensen, der edelig har bekræftet, at han med Bestemthed genkender den som den ham frakomne, hvorhos han har forklaret, at han den 26 Juli d. A. om Aftenen ved Ellevetiden havde ladet Cyklen henstaa udenfor Hotel Hads Herred i Odder, medens han en halv Timestid opholdt sig paa Hotellet, og at den var forsvunden, da han kom ud herfra.

Endvidere har Cyklen været forevist dels for Fodermester Peter Vestergaard af Aakær, dels for Bødkermester Jens Christensen af Hundslund, af hvilke Førstnævnte edelig har forklaret, at han i Cyklen med Bestemthed genkender en Cykle, som han i Slutningen af Juni Maaned d. A. solgte til Jørgensen, og at han saaledes med Sikkerhed kan bevidne dennes Ejendomsret til samme, medens den af Christen-

sen afgivne edelige Forklaring gaar ud paa, at Cyklen er identisk med en Cykle, som han i Juli Maaned d. A. har haft til Reparation for Jørgensen, i hvis Besiddelse han flere Gange i Juli Maaned har set den.

Arrestanten har forklaret, at han efter sin Løsladelse fra Straffeanstalten tog til København, hvor en Kvinde gav ham 400 à 500 Kr., at han efter nogle Dages Ophold dersteds tog til Aarhus, at han, efter i nogen Tid at have logeret hos en Kvinde i Aarhus, om hvilken Kvinde han ingen nærmere Oplysning har kunnet give, tog ind paa Sømandshjemmet, samt at han, forinden dette skete, en Aften paa Skovvejen i Aarhus traf en ham ubekendt Mandsperson, af hvem han købte den ommeldte Cykle for 60 Kroner, uden at han har kunnet give anden Oplysning om vedkommende Person, end at han var iført blaat Tøj.

Idet nu den af Arrestanten afgivne Forklaring maa anses ganske usandsynlig, samt da det maa anses godtgjort, at Cyklen er Jørgensen tilhørende, og den ifølge hans edelige Forklaring er ham frakommen mod hans Vidende og Villie, maa der anses tilvejebragt et i Henhold til D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frd. af 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har været i uhjemlet Besiddelse af den ommeldte Cykle, efter Omstændighederne dog kun som Hæler, i hvilken Henseende bemærkes, at det mod Arrestantens Benægtelse ikke er godtgjort, at han den 26 Juli dette Aar har opholdt sig i Odder.

Cyklen er, efter af Retsvidnerne at være vurderet til 75 Kroner, tilbageleveret til Jørgensen, der har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit i foranførte Henseende udviste Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, samt i Medfør af dens § 241, 1ste Stykke, efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom — — — vil saaledes — — — være at stadfæste.

Nr. 362. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Iver Kaspersen Ølmeim eller Ølmheim (Def. Rée),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 December 1908: Arrestanten Iver Kaspersen Ølmeim eller Ølmheim bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Cortsen og Meyer, 15 Kr. til hver. Han vil derhos være efter udstaaet Straf at udbringe af Riget. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Iver Kaspersen Ølmeim eller Ølmheim til Højesterets-sagførerne Asmussen og Rée 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Iver Kaspersen Ølmeim eller Ølmheim, der tiltales for Tyveri, har opgivet at være født den 11 Juni 1889 i Norge og er ved Bergen Forhørsrets Dom af 15 September 1904 for Tyveri betingelsesvis dømt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 25 Dage og ved Ytre Sogns Sorenskriveris Forhørsrets Dom af 28 Oktober s. A. for Tyveri anset med lige Straf i 60 Dage.

Arrestanten blev den 12 Oktober d. A. om Eftermiddagen truffet her i Byen kørende paa en Cykle, der har vist sig at være identisk med en Cykle, som den 19aarige Kontorelev Ejnar Christiansen samme Dag har anmeldt som ham frastjaalet den 10 s. M. om Aftenen, medens han midlertidig havde hensat den paa Fortovet udfor den Ejendom her i Staden, i hvilken han bor.

Arrestanten har nægtet at have stjaalet Cyklen og har forklaret, at han for 25 Kroner kontant har købt den af en ham ubekendt Mandsperson, som han den 11 Oktober om Eftermiddagen traf i Toldbodgade.

Efter det Oplyste kan Arrestanten ikke antages at have været i Besiddelse af et saadant Beløb, og da Bestjaalne har aflagt Tilhjæmlingsed og paa behørig Maade godtgjort sin Ejendomsret til Cyklen, der under Sagen er vurderet til 60 Kr., findes der at være tilvejebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Cyklen, efter Omstændighederne dog kun som Hæler.

Arrestanten vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 238 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Arrestanten, der er Udlænding, og ikke i de sidste 5 Aar har haft stadigt Ophold i den danske Stat, findes derhos i Medfør af Straffelovens § 16 at burde dømmes til efter udstaaet Straf at udbringes af Riget.

Nr. 365. Højesteretssagfører Hansen

contra

Anders Peter Andersen (Def. Møller),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 198.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktober 1908: Tiltalte Anders Peter Andersen bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Statskassen bøde 100 Kroner eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Sally og Prokurator Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Betaling regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Anders Peter Andersen til Højesteretssagførerne Hansen og Møller 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Anders Peter Andersen for Overtrædelse af Straffelovens § 198.

Tiltalte er født den 19 Januar 1871.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Forvalter paa De danske Sukkerfabrikker Viggo Jacob Emil Ebbesen blev den 17 August d. A., da han kom gaaende i Slotsholmsgade, paakørt af et Enspænderkøretøj, paa hvilket Tiltalte var Kusk. Ebbesen rantes af den ene Vognstang og faldt om paa Gaden. Han blev i bevidstløs Tilstand i Ambulancevogn kørt til Kommunehospitalet, hvor han Natten mellem den 18 og 19 s. M. afgik ved Døden uden at være kommen til Bevidsthed. Ifølge den efter det mediko-legale Ligsyn udstedte Dødsattest fandtes der paa Afdøde et 4 Centimeter langt, buetformet, kontunderet Saar ved ydre Rand af venstre Øjehule og en let Hudafskræbning paa venstre Haandryg, hvorhos som Dødsarsag angaves Læsion af Hjernen ved Overkørslen.

Ifølge Sagens Oplysninger kom Ebbesen, der var 73 Aar gammel, noget duknakket, og hvis Syn paa det højre Øje var svækket, men som dog saa og hørte ret godt, umiddelbart før Paakørslen gaaende

fra Børsbroen ad højre Fortov i Christiansgade tværs over Slotsholmsgades Kørebane imod Fortovet paa den anden Side. Han havde Cigar i Munden, en Frakke hængende over den ene Arm og saa tilsyneladende ned mod Jorden uden at ændse Færdslen.

Tiltalte kom i Trav kørende i højre Side af Kørebanen i Slotsholmsgade i Retning af Knippelsbro, men sagtnede Farten noget, da han nærmede sig Christiansgade. Efter sin Forklaring kørte Tiltalte med stramme Liner. Hans Opmærksomhed var, efter hvad der maa antages, henvendt paa Havnebanens ved Hjørnet af Slotsholmsgade og Christiansgade anbragte Stoppesignal, men derved saa han ikke tilvenstre, og hans Blik faldt først i den Retning, da en Mand, der sad hos ham paa Bukken, Arbejdsmand Holger Jensen, raabte Varsko. Han saa i det samme Ebbesen i en Afstand af $1\frac{1}{2}$ à 2 Alen fra Hesten og raabte da selv Varsko, uden at Ebbesen ændsede det. Tiltalte havde ingen Bremse paa Vognen, men holdt Hesten stærkt an, uden dog at kunne undgaa, at Vognstangen, idet Hesten endnu gik 3 Alen frem, ramte Ebbesen og væltede ham omkuld. Ved at dreje Vognen om ad Christiansgade undgik Tiltalte at køre over Ebbesens Legeme.

Kontorbud Erik Theodor Hansen, der var Vidne til det Passerede, har forklaret, at Tiltalte efter hans Mening, selv om han ikke kørte hurtigere end mange Andre paa det paagældende befærdede Sted, dog kørte hurtigere end forsvarligt og ikke var tilstrækkelig opmærksom, ligesom Vidnet, der saa, at Tiltalte, da han skulde standse Hesten, holdt begge Arme i Vejret, mener, at det heraf fremgaar, at Tiltalte ikke har haft ordentlig fat paa Tømmerne.

Arbejds mændene Hans Nielsen og Carl Jensen, der ved den paagældende Lejlighed kom kørende med en Skraldevogn fra Børsbroen gennem Christiansgade, have forklaret, at Tiltalte ikke var tilstrækkelig opmærksom paa Færdselen, idet Jensen ved et Varsko maatte gøre Tiltalte opmærksom paa Faren for Paakørsel, samt at Tiltalte kørte for hurtigt eller i hvert Fald i ret stærk Fart.

Derimod har Kontorbud Hans Peter Thomsen forklaret, at Tiltalte efter hans Mening ikke kan siges at have kørt uforsvarligt, om han end, da Ebbesen blev ved at gaa frem, burde have holdt Hesten an i Tide.

Fornævnte Holger Jensen har derhos forklaret, at Tiltalte kørte med stramme Liner, hvilket er nødvendigt, idet Hesten, der lider af »Kuller«, er tilbøjelig til at stikke Hovedet ned mellem Forbenene og vil falde, naar Hovedet ikke holdes oppe paa den, samt at Tiltalte efter hans Mening kørte fuldt forsvarligt.

Medens det nu vel ikke kan anses godtgjort, at Tiltalte ved den paagældende Lejlighed har kørt med stærkere Fart, end i og for sig forsvarligt, og medens det ligeledes maa antages, at han efter at have bemærket den overhængende Fare, har gjort, hvad der var muligt for at søge den afværget, maa det betegnes som uforsvarligt, at Tiltalte ved at passere en befærdet Gadekrydsning har undladt at sikre sig, at der fandtes fri Bane paa hans venstre Side. Idet det nu skyldes denne Omstændighed, at Tiltalte først bemærkede Forvalter Ebbesen paa et saa sent Tidspunkt, at han ikke var i Stand til at hindre Paakørslen — der medførte Ebbesens Død ved den antagelig ved Faldet

paadragne Hjærnelæsiön — maa det statueres, at Tiltalte ved Uagtsomhed har foraarsaget Ebbesens Død, og han vil saaledes være at anse efter Straffelovens § 198 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage.

Mandag den 25 Januar.

Nr. 366.

Højesteretssagfører Bülow

contra

Carl Peter Marius Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Sunds-Gudme Herreders Ekstrarets Dom af 25 August 1908: Arrestanten Carl Peter Marius Hansen bør straffes med 4 Aars Forbedringshusarbejde. Saa bør han og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 December 1908: Arrestanten Carl Peter Marius Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Cortsen og Prokurator Casse, betaler Arrestanten 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Carl Peter Marius Hansen til Højesteretssagførerne Bülow og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sunds-Gudme Herreders Ekstraret hertil indankede Sag er Arrestanten Carl Peter Marius Hansen, der er født i Aaret 1886 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale for Forbrydelse mod Sædeligheden.

Ifølge de — tildels under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør — tilvejebragte Oplysninger ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 18 Aar gamle Pige Karen Rasmine Hansen har forklaret, at Arrestanten i Løbet af 1 Maanedstid sidstafvigte Sommer, da de tjente sammen hos Gaardfæster Vilhjelms paa Hesselager Mark, fire Gange ved Nattetid, medens hun sov, er krøbet ind i hendes Kammer gennem Vinduet, som han aabnede udvendig fra, idet det ikke sluttede fuldstændig i Karmen. Gaarden beboedes efter det Oplyste, foruden af Pigen og Arrestanten, kun af Vilhjelms og hans Hustru, og disses Soveværelse var beliggende saaledes, at det ved 4 Døre var skilt fra Pigens Kammer.

Medens Arrestanten ved det tredje af de nævnte Besøg efter Pigens Forklaring ikke fik foretaget videre, idet det lykkedes hende at slippe ud af Kammeret, inden han naaede hen til hende, kom han derimod de tre andre Gange op i Sengen til hende. Med Hensyn hertil gaar hendes Forklaring nærmere ud paa Følgende:

Den første Gang begrænsede han hende mellem Benene og forsøgte, efter at have knappet sine Benklæder op, trods hendes Modstand at faa Samleje med hende, men han forstyrredes heri derved, at deres Husbond ringede til Morgenarbejde.

Under det andet Besøg — ca. 8 Dage senere — fik han derimod Samleje fuldbyrdet med hende, der mærkede, at Sæden gik ind i hendes Kønnsdele. Hun havde forinden gjort al den Modstand, hun kunde, idet hun bl. a. slog ham og raabte om Hjælp, men Arrestanten tog hende om Halsen og var nær ved at kvæle hende og tiltvinge sig saaledes Samleje.

Under det fjerde Besøg endelig, der fandt Sted Natten mellem den 7 og 8 August, knappede han sine Benklæder op og vilde atter voldtage hende, men under Kampen med hende lykkedes det hende at slippe fra ham og kalde paa deres Husbond, der først kom tilstede, efter at Arrestanten havde forladt Kammeret.

Arrestanten har afgivet en med Karen Rasmine Hansens Forklaring i det Væsenlige stemmende Tilstaaelse. Han har saaledes erkendt, at han under det første Besøg, uagtet Pigen forlangte, at han skulde gaa sin Vej, lagde sig op i Sengen hos hende, befølte hende mellem Benene og forlangte at faa legemlig Omgang med hende, og da hun nægtede ham dette, forsøgte han at tiltvinge sig Samleje, men det lykkedes hende at slippe fra ham, forinden han havde naaet at blotte sig.

Han har endvidere tilstaaet, at han under det andet Besøg, da Pigen atter nægtede at tilstede ham Samleje, trods hendes Modstand lagde sig over hende, fik sig presset ned mellem hendes Ben, og ved at tage hende i Halsen bragte han hende til at opgive sin Modstand, saa at det tilsidst lykkedes ham at fuldbyrde Samleje med Pigen, der forgæves raabte om Hjælp.

Endelig har Arrestanten — der med Hensyn til det tredje Besøg har forklaret ganske overensstemmende med Pigen — angaaende det under det fjerde Besøg passerede tilstaaet, at han ved denne Lejlighed overfor Pigen udviste en lignende Adfærd, som under det første Besøg; hun slap imidlertid ud af Kammeret og tilkaldte deres Husbond.

Ved en den 11 August d. A. foretagen Lægeundersøgelse frembød Karen Rasmine Hansen, bortset fra en 2-Øre stor blaa Plet paa det ene Laar, ingen Tegn paa overstaaet Vold, særlig ingen Rifter, Hudafskrabninger eller Lignende paa Kønselelene; Hymen var ikke intakt. Arrestanten har forklaret, at det meget muligt kan forholde sig, som af Pigen udsagt, at den fornævnte blaa Plet skyldes hans Behandling af hende ved det sidste Besøg.

Det maa efter det Oplyste antages, at Pigen, der maa antages for at være uberygtet, ikke er bleven besvangret af Arrestanten. Gaardfæster Vilhjelms saavel som hendes tidligere Husbond har til en Politirapport udsagt, at hun er noget svagelig af sig.

Første Gang, Pigen saa sine Forældre efter Arrestantens andet Besøg, talte hun til dem om det da Passerede, men fik det Raad ikke at foretage Anmeldelse af Hensyn til Forældrenes Naboforhold til Arrestantens Plejeforældre.

Ifølge en af Vilhjelm's Hustru afgiven Forklaring har Pigen derhos til hende fortalt, at Arrestanten om Natten var brudt ind i hendes Kammer, samt antydet, at han havde voldtaget hende, men ikke givet fuld Besked, og Vilhjelm's Hustru havde da ikke spurgt hende nærmere ud, men udtalt til hende, at »det formentlig var hendes egen Skyld«, da hun fra først af havde givet sig for meget af med Arrestanten, i hvilken Henseende Vilhjelm's Hustru har tilføjet, at hun allerede kort efter at Pigen og Arrestanten var komne i Tjeneste sammen, fandt, at Pigen spildte for megen Tid ved at staa og snakke med ham.

Vilhjelm maa derimod ifølge den af ham afgivne Forklaring antages først at være bleven bekendt med Arrestantens Forhold overfor Pigen den Nat, da hun under Arrestantens fjerde Besøg tilkaldte ham, idet hun da tillige meddelte ham, hvad der ved de tidligere Lejligheder var passeret, og da Pigen udtalte, at hun vilde anmelde Sagen til Politiet, bestyrkede Vilhjelm hende heri, hvorefter Anmeldelse fandt Sted.

Det maa antages, at Arrestanten, ogsaa forinden han den første Gang paa ovenanførte Maade indfandt sig i Pigens Kammer, overfor hende er fremkommen med Anmodninger om Samleje med hende. Arrestanten har med Hensyn hertil udsagt, at om hun end afviste ham, lo hun dog altid, naar han fremsatte saadanne Begæringer, og han troede derfor, at hendes Afvisninger ikke var alvorlig mente, og han har endvidere til Støtte for sin Formening om, at Pigen dog ikke var helt uvillig til at inddrage sig med ham, under en under Hovedforhøret stedfunden fornyet Afhøring af ham henvist til, at hun, efter at han den første Gang havde været i hendes Kammer, ikke gjorde Anmeldelse om det Passerede. I Forbindelse hermed erkendte Arrestanten dog, at Pigen havde sagt, at hun vilde melde ham, hvis han kom oftere, og erkendte derhos, at Pigen ikke havde givet ham An-

ledning til de omforklarede Besøg. Efter at Arrestanten under Reassumptionsforhøret paany havde afgivet Forklaring i sidstnævnte Retning, fremkom han imidlertid umiddelbart derefter med en Forklaring om, at Pigen flere Gange, naar han ved Aftenmalkningen havde anmodet hende om Samleje med hende, havde svaret Ja hertil, og at det var i Henhold hertil, at han ved de fire omhandlede Lejligheder havde indfundet sig i hendes Kammer, men denne Forklaring, hvis Rigtighed Karen Rasmine Hansen med Bestemthed har nægtet, vil der dog efter det Foreliggende ikke kunne tillægges nogen Betydning. Derimod maa det saavel efter den ovennævnte, af Vilhjelm Hustru afgivne Forklaring som efter Pigens egen Fremstilling antages, at denne har givet sig en Del af med Arrestanten og har fjaset med ham. Karen Rasmine Hansen har saaledes udsagt, at hun engang i Forening med en Pige, der havde været Kæreste med Arrestanten, havde udpyntet en Dukke og lagt den i hans Seng, og det maa derhos, efter hvad hun i saa Henseende har forklaret, antages, at hun engang, da Arrestanten anmodede hende om Samleje, afslog det under Henvisning til »alle de Sygdomme, han havde haft«.

Medens der nu efter det Ovenanførte ikke er Føje til at antage, at Karen Rasmine Hansen har givet Arrestanten nogen egentlig Anledning til utugtige Tilnærmelser til hende, og medens der efter Pigens og Arrestantens ovenangivne Forklaringer maa gaas ud fra, at Pigen ved de omforklarede Lejligheder har gjort Modstand mod Arrestantens Behandling af hende, findes det efter alt det Foreliggende betænkeligt at statuere, at Modstanden i noget af de foreliggende Tilfælde har været af en saadan Beskaffenhed, at Straffelovens § 168 kan finde Anvendelse.

Herefter vil Arrestanten for sit i de ommeldte Henseender udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 185 og efter dens § 210, jfr. tildels § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedre. Overensstemmende hermed vil Underretsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 168, jfr. tildels § 46, med Forbedringshusarbejde i 4 Aar, være at forandre.

Nr. 36. Enkefru **Anna Frederikke Jensen**, født **Merkel**, og Grosserer **A. L. H. Jacobsen** som Værge for **Frederik Carl Oscar Vilhelm Merkel Jensen** (Bülow)

contra

»Aktiebolaget **Oscar E. Kulls grafiska Konstanstalt**'s Konkursbo i Malmø (Rée), Aktieselskabet »**Lithografisch-Artistische Anstalt, München**« samt Sagfører **J. E. Jacobsen** og Fuld­mægtig **Martin Johnsen** som executores testamenti i Boet efter afdøde forhenværende Kontorist, Assuranceinspektør **Jens Morten Julius Jensen** og hans efterlevende Enke, ovennævnte **Anna Frederikke Jensen**, født **Merkel** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om en Kapitals Inddragelse i et Dødsbo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 2 December 1907: Den omhandlede Kapital vil være at inddrage i nærværende Bo som dette tilhørende.

Højesterets Dom.

Ved de i den indankede Decision anførte Bestemmelser i den af Partikulier Frederik Jensen den 22 Oktober 1881 til sin Søn Jens Morten Julius Jensen udstedte Obligation har han udtrykkeligt disponeret over den ved Obligationen bortskænkede Kapital saavel til Fordel for sin nævnte Søn som ved dennes Død til Fordel for hans Arvinger efter Loven. Baade heraf og af, hvad der iøvrigt er bestemt i Obligationen, fremgaar med tilstrækkelig Klarhed, at Kapitalen ikke kan inddrages i Sønnens Dødsbo, hvorimod Appellanterne efter deres Paastand ville være at kende berettigede til i deres Egenskab af Sønnens Arvinger efter Loven at erholde udleveret den omhandlede nu til Eksekutorerne i Sønnens Bo indbetalte Kapital med de af denne fra Sønnens Dødsdag indvundne Renter.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at opheve.

Thi kendes for Ret:

Appellanterne, Enkefru Anna Frederikke Jensen, født Merkel, og Grosserer A. L. H. Jacobsen som Værge for Frederik Carl Oscar Vilhelm Merkel Jensen, bør være berettigede til at erholde udleveret den ovennævnte til Sagfører J. E. Jacobsen og Fuldmægtig Martin Johnsen som executores testamenti i Boet efter afdøde forhenværende Kontorist, Assuranceinspektør Jens Morten Julius Jensen og efterlevende Enke, nævnte Anna Frederikke Jensen, født Merkel, indbetalte Kapital af 20000 Kroner med de deraf fra den 18 Februar 1906 indvundne Renter. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte, »Aktiebolaget Oscar E. Kulls grafiska Konstanstalt« s Konkursbo i Malmø og Aktieselskabet »Lithografisch-Artistische Anstalt« München, 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: I Fællesboet efter den den 18 Februar 1906 afdøde fhv. Kontorist, Assuranceinspektør Jens Morten Julius Jensen og hans efterlevende Enke, Anna Frederikke Jensen, født Merkel, hvilket Bo behandles af Sagfører J. E. Jacobsen og Fuldmægtig Martin Johnsen som executores testamenti, er der mellem Afdødes Enke og Grosserer A. L. H. Jacobsen som Værge for Sønnen Frederik Carl Oscar Vilhelm Merkel Jensen paa den ene Side og tvende Kreditorer i Boet, nemlig Oscar E. Kulls grafiske Konstanstalt i Malmø eller nu Anstaltens Konkursbo og Litografisch-Artistische

Anstalt i München, paa den anden Side opstaaet Disput med Hensyn til Ejendomsretten til en Kapital, stor 20000 Kr., med Renter 5 pCt. p. a. fra Afdødes Dødsdag, og er denne Disput derefter forelagt Skiftekommissionen til Afgørelse.

Under 22 Oktober 1881 udstødte Afdødes Fader, Partikulier Frederik Jensen, til Afdøde en 5 pCt. rentebærende Panteobligation, stor 20000 Kr. Ifølge Obligationen, der blev tinglæst den 24 s. M., skulde Kapitalen, saalænge han eller efter hans Død hans Hustru var Ejer af den pantsatte Ejendom, henstaa rentefri indtil Sønnens 25de Aar, ligesom Renterne, hvis Ejendommen solgtes forinden, skulde erlægges til Faderen eller dennes Hustru, indtil Sønnen opnaaede nævnte Alder. Det hedder derefter i Obligationen:

»Kapitalen, der er en Gave af mig, skal henstaa uopsigelig saavel fra Debitors som fra Kreditors Side, fra Ejer til Ejer i den pantsatte Ejendom, saalænge min Søn er ilive, dog at den fra Kreditors Side skal henstaa uopsigelig mindst 15 Aar, selv om min Søn maatte dø forinden. Kreditor skal derhos ikke have Dispositionsret over Kapitalen, men kun oppebære Renten af den, saalænge han lever, ligesom Kapitalen derhos skal være unddragen al Retsforfølgning fra nævnte min Søns Kreditors Side.

Naar min Søn afgaar ved Døden, skal Kapitalen tilfalde hans Arvinger efter Loven, idet udtrykkelig bemærkes, at min Søn ikke skal være berettiget til at disponere over Kapitalen ved Testament.

I Tilfælde af at den nedenfor pantsatte Ejendom skifter Ejer, skal den ny Ejer være forpligtet til at udstøde og lade tinglæse en Panteobligation ligelydende med nærværende Obligation«.

Partikulier Jensen solgte derefter den pantsatte Ejendom til Høker Niels Jensen, der under 20 Januar 1882 udstødte en den 30 s. M. tinglæst Panteobligation til Sønnen for 20000 Kr., i alt Væsenligt affattet i Overensstemmelse med, hvad der var fastsat i ovennævnte Obligation, idet navnlig ogsaa det ovenfor citerede Afsnit af den ældre Obligation i alt Væsenligt blev optaget i den nye. Under Boets Behandling blev det vedtaget at opsigte sidstnævnte Obligation til Udbetaling i December Termin 1906, og Tvisten drejer sig derefter om, hvem der har Ret til den til Eksekutorerne indbetalte Kapital med paaløbne og paaløbende Renter.

Fra Enkens og Værgens Side er gjort gældende, at Afdøde efter Indholdet af Bestemmelserne i Obligationerne kun kan betragtes som Rentenyder og at Kapitalen derfor er Boet uvedkommende, hvorfor deres Paastand gaar ud paa at erholde udbetalt Kapitalen med Renter fra Dødsdagen. De nævnte Kreditors Paastand gaar derimod ud paa, at Kapitalen var Sønnens og derfor skal inddrages i Boet som et Aktiv, af hvilket Kreditorerne have Krav paa Fyldestgørelse fremfor Arvingerne, og heri maa der gives dem Medhold.

Kapitalen fremtræder som en Gave til Sønnen, hvis Dispositionsret dog er undergivet meget betydelige Indskrænkninger. Disse kunne imidlertid ikke strækkes videre end Ordene i Obligationerne bestemt hjemle. I saa Henseende bemærkes, at naar Kreditorerne udtrykkelig ere udelukkede fra at søge Fyldestgørelse for deres Krav ved »Rets-

forfølgning, maa herved antages alene at være sigtet til Fyldestgørelse i Sønnens levende Live, hvorimod der mangler Hjemmel til at lade Arvingerne efter Loven — skøndt de ikke skulle vige for testamentariske Arvinger — gaa fremfor Kreditorerne, naar disse anmelde deres Krav i Dødsboet.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Disputen.

Nr. 80. Enkefru **Juliane Idel**, født **Lange** (Selv)

contra

Manufakturhandler Idel (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Berettigelsen af en Fordring.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 April 1907: Indstævnte, Enkefru Juliane Idel, født Lange, bør til Citanten, Manufakturhandler Idel, betale de paastævnte 1555 Kroner 91 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 12 Juni 1904, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som det fremgaar af den indankede Dom, har Indstævnte, der har indrømmet, at Appellantindens afdøde Mand, Indstævntes Broder Carl Idel, en Tid lang har været ansat som fast Medhjælper i Indstævntes Forretning, gjort gældende, at Carl Idels nævnte Stilling og dermed hans Krav paa Løn allerede ophørte i Slutningen af September 1894 i Anledning af et dengang mellem Brødrene stedfundet Sammenstød. Efter de foreliggende, for en væsentlig Del efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det imidlertid anses godtgjort, at Carl Idel kort efter nævnte Sammenstød igen begyndte at arbejde i Indstævntes Forretning og, som det maa antages, vedblev dermed i det Tidsrum indtil Slutningen af Januar 1896, for hvilket han i den under Sagen fremlagte Kontrabog har beregnet sig Løn. Det er derhos uomtvistet, at Carl Idel ogsaa før September 1894 indtog en ejendommelig Stilling i Indstævntes Forretning, idet han ikke arbejdede som almindelig Kommis og navnlig ikke kom i Forretningen til bestemte Tider. Herefter i Forbindelse med, hvad der iøvrigt foreligger under Sagen, og navnlig ogsaa under Hensyn til Bestemmelsen i Lovens 5—14—47, idet Indstævnte først efter Broderens i Januar 1904 indtrufne Død har søgt Mellemværendet med ham opgjort, findes der ikke at kunne gaas ud fra, at det af Carl Idel efter September 1894 indtil Slutningen af Januar 1896 for Indstævnte udførte Arbejde ikke har givet

ham Krav paa Vederlag, og da der, som Sagen foreligger, ikke er Tvist om Lønnens Størrelse, vil der efter Appellantindens Paastand være at tillægge hende Frifindelse.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Appellantinden, Enkefru Juliane Idel, født Lange, bør for Indstævnte, Manufakturhandler Idels Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Indstævnte, Enkefru Juliane Idel, født Langes Mand, Carl Idel, der var en Broder til Citanten, Manufakturhandler Idel, i Januar 1904 var afgaaet ved Døden, og Indstævnte uden Udstedelse af noget Proklama havde overtaget Fællesboet, tilstillede Citanten hende den 11 April s. A. en specificeret Regning, hvorefter Afdøde for Varer, solgte og leverede ham i Tiden fra September 1896 til September 1903, i Forbindelse med nogle tidligere Vareleveringer og kontante Udbetalinger — iberegnet 6 pCt. Rente af det til enhver Tid skyldige — var bleven Citanten skyldig ialt 3362 Kr. 71 Øre, hvilket Beløb han afkrævede Indstævnte til Betaling i 2de lige store Rater i Juni og December Terminer s. A. Under de i denne Anledning mellem Parterne førte Forhandlinger fremlagde Indstævnte en blandt Afdødes Papirer forefunden Kontrabog mellem ham og Citanten, ført til den 9 April 1902, der med Udeladelse af løbende Renter af Gælden udviste det samme Debetbeløb af 2180 Kr. 75 Øre til den nævnte Dag som den specificerede Regning efter Fradrag af Renteposterne, men hvilken Kontrabog tillige indeholdt en med Afdødes Haand skreven Opgørelse, hvorefter han hos Citanten havde tilgode dels for kontante Udlæg 777 Kr. 88 Øre, dels i Gage som fast Medhjælper hos Citanten for Tiden September 1894 til Udgangen af Januar 1896 1865 Kr., eller ialt 2642 Kr. 88 Øre, og idet Indstævnte derhos erkendte, at der efter den 9 April 1902 yderligere af Citanten var leveret Varer for Afdødes Regning til Beløb — som paa den specificerede Regning anført — 153 Kr. 4 Øre, opgjorde hun saaledes Afdødes Debetside til 2333 Kr. 79 Øre og hans Kredit til 2642 Kr. 88 Øre, saa at hun saa langt fra skyldte Citanten Noget, at denne tværtimod blev hende 309 Kr. 9 Øre skyldig.

Færdig fra Trykkeriet den 4 Februar 1909.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Fränkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 48.

Mandag den 25 Januar.

Resultatet af disse Forhandlinger blev, at Citanten frafaldt Regningens Renteposter til samlet Beløb 1028 Kr. 92 Øre og anerkendte det af Afdøde rejste Modkrav for kontante Udlæg til Beløb 777 Kr. 88 Øre, og som Følge heraf nedsatte sit Tilgodehavende til 1555 Kr. 91 Øre, medens han derimod ikke vilde erkende, at der tilkom Afdøde 1865 Kr. eller noget andet Beløb i Løn for det ovennævnte Tidsrum, og da Indstævnte vægrede sig ved at betale Citanten hans saaledes reducerede Tilgodehavende af 1555 Kr. 91 Øre, har han under nærværende Sag søgt hende tilpligtet at betale ham Beløbet med Renter deraf 5 pCt. p. a. tra Forligsklagens Dato den 12 Juni 1904 og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer principalt til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet hun fastholder, at hendes afdøde Mand havde Krav ogsaa paa de 1865 Kr. i Gage for Tiden September 1894 til Udgangen af Januar 1896, som Citanten har vægret sig ved at anerkende, og at det netop er som Afdrag paa dette større Tilgodehavende, at Varer til det indtalte Beløb i sin Tid ere ham leverede af Citanten.

Det maa i saa Henseende anses for at være in confesso, at Afdøde en Tid lang har været ansat som fast Medhjælper i Citantens Forretning, men at denne Ansættelse som Følge af et Sammenstød mellem Brødrene senere ophørte, i hvilken Henseende Indstævnte imidlertid gør gældende, at Ophøret først fandt Sted i Januar 1896, hvorfor Afdøde, der ingen Gage kan antages at have oppebaaret for September 1894, havde Krav paa Gage fra September 1894 til Udgangen af Januar 1896, medens Citanten hævder, at Afdøde ikke efter Slutningen af September 1894, for hvilken Maaned Gage er bleven ham betalt, har været fast Medhjælper i Citantens Forretning, og at Afdødes senere Virksomhed i Forretningen kun var af en forbigaaende ganske frivillig og vederlagsfri Karakter.

Det maa imidlertid paahvile Indstævnte, naar hun vil hævde det rejste Gagekrav, mod Citantens Benægtelse at godtgøre, at hendes afdøde Mand vedblivende har beklædt Stillingen som fast, lønnet Medhjælper i Citantens Forretning, indtil Udgangen af Januar 1896; og da hun nu saa langt fra har ført noget saadant Bevis, at det Foreliggende meget mere maa siges at bekræfte Rigtigheden af Citantens Anbringende om, at denne Ansættelse allerede ophørte i Slutningen af September 1894 uden senere at være bleven fornyet, og at Afdøde er

bleven vederlagt for Gagen for September 1894, vil Indstævntes paa det fornævnte Gagekrav støttede Frifindelsespaastand ikke kunne tages til Følge.

Subsidiært har endelig Indstævnte paastaet, at der i alt Fald i det paastævnte Beløb maa fragaa forskellige i Kontrabogen under Juni, Juli, August, September, November og December 1895 og Januar 1896 som kontante Udbetalinger anførte Beløb, tilsammen 444 Kr. 50 Øre, idet disse Udbetalinger, der alle angaa Tiden efter Afdødes af Citanten paastaaede Afskedigelse, ikke kunne anses som Laan til ham, hvis pekuniære Stilling ikke gav rimelig Anledning til saadanne Laans Optagelse, og derfor alene kunne opfattes som Afbetalinger paa tilgodehavende Løn. Da Indstævnte imidlertid — som anført — ikke kan anses at have godtgjort, at der overhovedet efter September 1894 har tilkommet Afdøde nogen Gage hos Citanten, og hun ikke overfor Citantens Anbringende om, at disse Udbetalinger have været kontante Forstrækninger og Udlæg (Skat), som ere ydede Afdøde i Tilfælde af øjeblikkelig Pengeforlegenhed, har fremført nogen yderligere Indsigelse mod disse — som det maa antages — af Afdøde anerkendte Udbetalinger, vil heller ikke denne Paastand kunne tages til Følge.

Indstævnte vil som Følge heraf være at dømme overensstemmende med Citantens Paastand dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at kunne ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdag den 28 Januar.

Nr. 11. Borgmester, Byfoged samt By- og Raadstueskriver
O. A. M. Tvermoes, Ribe (Winther efter Ordre)

contra

Avlsbruger Hans Nielsen Jensen m. Fl. (Bülow),

betræffende et Embedsemolument.

Ribe Bytings Dom af 2 Juni 1903: Den af de Indstævnte, 1. Avlsbruger Hans Nielsen Jensen, 2. Avlsbruger og Vognmand Jørgen H. Jensen, 3. Boghandler C. F. Termansens Enke, 4. Gartner P. Nielsen Aaboe, 5. Kæmner Rosenstand, 6. Urmager Schultz, 7. Politibetjent Tarp, 8. Sagfører Therkildsen, 9. Amanuensis, Kancelliraad Givskovs Enke, 10. Avlsbruger Søren Christensens Enke, 11. Gæstgiver Morten P. Schmidts Enke, 12. fhv. Avlsbruger H. P. Kargaard, 13. Værtshusholder A. L. Schmidts Enke og 14. Værtshusholder A. Petersen, alle i Ribe, for Nr. 9, 10, 11 og 13 den af deres nævnte afdøde Mænd, efter hvem de hensidde i uskiftet Bo, paa de af Lodsejerne i Ribe Holme den 20 Marts 1889 og den 4 Marts samt den 11 Juli 1891 afholdte Lodsejermøder vedtagne Beslutning om at nægte Byfogden

samt By- og Raadstueskriveren i Ribe de dette Embede hidtil tillagte 6 Hoveders fri Eftergræsning paa Ribe Holme eller det Beløb, hvortil disse Frigræsninger kunne udbringes, bør i Forhold til hver især af de Indstævnte være ugyldig overfor bemeldte Embede, og bør de Indstævnte hver især være uberettigede til i Fremtiden at foretage noget Skridt til Afbræk for Embedets nævnte Rettighed. Saa bør og de Indstævnte hver især for deres Vedkommende taale, at der af Holmelodsejernes Fælleskasse udredes til Citanten, Borgmester og Byfoged samt By- og Raadstueskriver C. A. Tvermoes som nuværende Indehaver af bemeldte Embede 975 Kr. 50 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 29 August 1901, til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves, og vil der være at tillægge den for den oprindelige Citant, fhv. Borgmester Hjort, og den under Sagens Gang indtraadte Citant, Borgmester Tvermoes, beskikkede Sagfører, Sagfører Nors i Ribe, et Salær af 60 Kr. samt fhv. Borgmester Hjort i Ribe for Udlæg 8 Kr. 12 Øre. Saavel bemeldte Salær og Udlæg som de Dagpenge og den Befordringsgodtgørelse, der lovligt tilkommer den i Sagen beskikkede Sættedommer og Skriver, Herredsfoged Friis i Holsted, udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 August 1904: Citanterne, Avlsbruger Hans Nielsen Jensen, Avlsbruger og Vognmand Jørgen H. Jensen, Boghandler C. F. Termansens Enke, Gartner P. Nielsen Asboe, Kæmner Rosenstand, Urmager Johannes Schultz's Enke, Mette Kirstine, f. Nielsdatter, Politibetjent Tarp, Sagfører Therkildsen, By- og Herredsfuldægtig Givskov og Margrethe Antoinette Tuxen, f. Givskov, med Mand, Sparekassedirektør C. Tuxen, som myndige og selvskiftende Arvinger efter Kancelliraad Givskovs Enke, Avlsbruger Søren Christensens Enke, Gæstgiver Morten P. Schmidts Enke, fhv. Avlsbruger H. P. Kargaard, Værtshusholder A. L. Schmidts Enke og Værtshusholder A. Petersen, bør for Tiltale af Indstævnte, Borgmester og Byfoged samt By- og Raadstueskriver C. A. Tvermoes, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges den for fhv. Borgmester Hjort og for Indstævnte beskikkede Sagfører for Underretten, Sagfører Nors, og den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Sørensen, i Salær hver 60 Kr., hvilke Beløb tilligemed det Beløb, der tilkommer den i første Instans beskikkede Sættedommer, Herredsfoged Friis, i Diæter og Befordringsgodtgørelse, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Forinden Sagens Forelæggelse for Højesteret er Værtshusholder A. Petersen afgaaet ved Døden, og hans Bo indtraadt i Sagen.

Efter de Højesteret forelagte Oplysninger, der bestyrkes ved det efter den indankede Doms Afsigelse Fremkomne, maa det antages, at Magistraten i Ribe fra Arilds Tid har bestyret Holmene som et den paahvilende Embedshverv, og at den som en Del af sin Embedsindtægt har nydt den i Dommen omhandlede Græsningsret. Heri skete ingen Forandring, da Eftergræsningen paa Holmene, der tiltrods for disses Udskiftning var forbleven

til Indtægt for Byen, i Slutningen af det 18de Aarhundrede overgik til Lodsejerne selv, idet det tvertimod af de dengang førte Forhandlinger fremgaar, at Magistraten fremdeles beholdt saavel Bestyrelsen af Holmene som Græsningsretten. Vel er det, som det allerede af de Overretten forelagte Oplysninger ses, i 1831 og senere tilbudt Lodsejerne at frigøres for denne Magistratens Styrelse, men ligesom dette kun skete paa Vilkaar, at Græsningsretten eller Vederlaget for denne forbeholdtes Magistraten, saaledes var dertil knyttet Betingelser, som Lodsejerne ikke have opfyldt.

Allerede som Følge heraf maa den omstridte Græsningsret fremdeles tilkomme Magistraten eller nu Borgmesterembedet, og Bytingsdommen vil derfor efter Appellantens derom nedlagte Paastand være at stadfæste, dog at det forhenværende Borgmester Hjort for Udlæg tilkendte Beløb af 8 Kroner 12 Øre bortfalder.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den forhenværende Borgmester Hjort tilkendte Godtgørelse bortfalder. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Overretssagfører Sørensen for Overretten 60 Kroner og Højesteretssagfører Winther for Højesteret 500 Kroner, samt Sidstnævnte tillige i Godtgørelse for Udlæg 142 Kroner 30 Øre, hvilke samtlig Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under en i Aaret 1881 foretagen Værdiansættelse af de Embedet som Byfoged samt By- og Raadstueskriver i Ribe tilfaldende Hjemmeindtægter blev der bl. a. indbefattet 6 Hoveders fri Eftergræsning paa Ribe Holme, saaledes, at der af Hensyn til denne Græsning, der beregnedes til en Værdi af 128 Kr. 55 Øre aarlig, skete et tilsvarende Afdrag i den for Embedet normerede faste Gage. Ved en Skrivelse af 21 Januar 1891 fra Bestyrelsen for Holmelodsejernes Fællesanliggender blev det imidlertid tilkendegivet den daværende Indehaver af bemeldte Embede, Borgmester og Byfoged V. C. Hjort, at det ved den den 20 Marts 1889 afholdte aarlige Generalforsamling af Lodsejerne var besluttet fremtidig af Lodsejernes Midte at vælge en Formand til at udføre den af Borgmesteren i Ribe hidtil for dem udførte Forretning, bestaaende i Ledelse af det aarlige Møde, og følgelig at inddrage det for denne Virksomhed ydede Honorar af 6 Kreaturers Eftergræsning paa Holmene. Ikke desto mindre indfandt Borgmester Hjort sig ved Lodsejernes den

4 Marts 1891 afholdte Aarsmøde; men da det blev tilkendegivet ham, at man fastholdt den tidligere fattede Beslutning om ikke længere at benytte hans Ledelse af Møderne og om at tilbageholde den ham herfor hidtil tillagte Godtgørelse, forlod han atter Mødet.

Efter at han derpaa havde indberettet det Passerede til Justitsministeriet og af dette havde faaet Paalæg om paa Embedets Vegne at gøre dettes formentlige Ret gældende ved Søgemaal, tilstillede han Lodsejernes Fællesbestyrelse Meddelelse herom, men modtog under 11 Juli 1891 fra samme Underretning om, at det paa et samme Dag afholdt Lodsejermøde var vedtaget fremdeles at fastholde den tidligere fattede Beslutning om ikke at benytte Borgmesterens Medhjælp og om at inddrage Vederlaget for samme.

Efter Forligsklage af 8 Oktober 1891 og Stævning af 12 s. M. til Lodsejerne i Ribe Holme ved deres af tre navngivne Mænd i Ribe bestaaende Bestyrelse for deres Fællesanliggender, anlagde Borgmester Hjort derefter Retssag mod de saaledes Indstævnte og nedlagde Paa-stand om, at disse tilpligtedes in solidum at betale 128 Kr. 55 Øre som Vederlag for Aaret 1891 for bemeldte Frigræsning tillige med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, indtil Betaling skete, og at Embedet kendtes berettiget til vedblivende at nyde Rettighed til 6 Høveders Frigræsning paa Ribe Holme eller til et saa stort Pengevederlag, hvortil vedkommende Ministerium til enhver Tid maatte ansætte Rettighedens Værdi, og indeholde den i Embedets Pengeløn.

Ved den i Sagen afsagte Underrettsdom blev de Indstævnte fri-fundne for Borgmester Hjorts Tiltale, og efter at Sagen derpaa af Hjort var bleven indanket for Overretten, blev den ved dennes den 29 April 1895 afsagte Dom afvist fra Underretten, idet det ikke mod de indstævnte Bestyrelsesmedlemmers Benægtelse var godtgjort, at Bestyrelsen rettelig kunde stævnes paa Holmelodsejernes Vegne.

Justitsministeriet paalagde derefter Borgmester Hjort paany at anlægge Retssag paa Embedets Vegne imod samtlige de Lodsejere, som paa de ovenomtalte tvende den 20 Marts 1889 og 11 Juli 1891 afholdte Møder havde vedtaget at nægte Embedet dets formentlige Ret, eventuelt mod de Bestyrere, der have udført disse Beslutninger og bragt dem til Retsbetjentens Kundskab, til at høre disse Beslutninger kendte ugyldige, til for deres Vedkommende fremtidig intet at foretage til Afbræk for Embedets Ret samt til Erstatning for det lidte Tab.

I Henhold hertil og under Anbringende af, at nedennævnte Lods-ejere have været med til at træffe eller senere have tiltraadt Beslutningen om at nægte Embedet som Borgmester og Byfoged samt By- og Raadstueskriver i Ribe den ommeldte Frigræsning for 6 Kreaturer eller Vederlag derfor, nemlig:

1. Avlsbruger Hans Nielsen Jensen,
2. Avlsbruger og Vognmand Jørgen H. Jensen,
3. Boghandler C. F. Termansens Enke,
4. Gartner P. Nielsen Asboe,
5. Kæmner Rosenstand,
6. Urmager Schultz,
7. Politibetjent Tarp,

8. Sagfører Therkildsen,
9. Amanuensis, Kancelliraad Givskov.
10. Avlsbruger Søren Christensen,
11. Gæstgiver Morten P. Schmidt,
12. Fhv. Avlsbruger H. P. Kargaard,
13. Værtshusholder A. L. Schmidt og
14. — A. Petersen,

alle i Ribe, men at af de nævnte Personer er Nr. 9, Amanuensis, Kancelliraad Givskov, Nr. 10, Avlsbruger Søren Christensen, Nr. 11, Gæstgiver Morten P. Schmidt, og Nr. 13, Værtshusholder A. L. Schmidt, afgaaede ved Døden, har daværende Borgmester og Byfoged Hjort efter Forligsklage af 29 August 1901 under nærværende Sag i første Instans søgt de fornævnte under Nr. 1—8, Nr. 12 og 14 anførte Personer saavel som de under Nr. 9—11 samt Nr. 13 anførte Personers efterladte Enker som hensiddende i uskiftet Bo efter deres afdøde Mænd og nedlagt Paastand om, at den af dem tagne eller tiltraadte Beslutning om at nægte Embedet som Borgmester og Byfoged samt By- og Raadstueskriver i Ribe Købstad Rettigheden til 6 Hoveders Frigræsning paa Ribe Holme eller til det Pengevederlag, hvortil vedkommende Ministerium til enhver Tid maatte ansætte denne Rettigheds Værdi og indeholde den i Embedsgagen, kendes ugyldig, at de saaledes Indstævnte for deres Vedkommende tilpligtes fremtidig intet at foretage til Afbræk for Embedets Ret, samt at de i Erstatning for det i Aarenes Løb lidte Tab dømmes til in solidum at udrede et Vederlag af 128 Kr. 55 Øre aarlig fra 1891 til 1901, begge Aar inklusive, ialt 1414 Kr. 5 Øre, eller dog det Beløb, hvortil Frigræsningen i den nysnævnte Aarrække er udbragt, nemlig 975 Kr. 50 Øre, tillige med Renter af det eventuelt tilkendte Beløb 5 pCt. p. a. fra den 8 Oktober 1891 eller i hvert Fald fra den 29 August 1901, indtil Betaling sker, subsidiært, at de i første Instans Indstævnte kendes pligtige til at taale, at den Embedet eventuelt tilkendte Erstatning med Renter som nysnævnt, udredes af Holmelodsejernes Fælleskasse. Efter Forligsklagens og Underretsstævningens Formulering er Søgsmålet derhos for de under Nr. 12 og 14 nævnte Personers Vedkommende tillige rettet mod dem i deres Egenskab af Medlemmer af Bestyrelsen for Holmelodsejernes Fællesanliggender, hvilket forsaavidt ogsaa gælder Enken efter den under Nr. 13 nævnte nu afdøde Værtshusholder A. L. Schmidt, som denne ligeledes var Medlem af bemeldte Bestyrelse.

Samme Dag som nærværende Sag blev inkammeret for Underretten fratraadte Borgmester Hjort imidlertid som entlediget Embedet som Borgmester og Byfoged samt By- og Raadstueskriver i Ribe, og hans Eftermand i Embedet, Borgmester og Byfoged C. A. Tvermoes, af hvem der er udtaget Kontinuationsklage af 10 Oktober 1902 og Kontinuationsstævning af 1 November s. A., er derefter indtraadt som Part i Sagen i Borgmester Hjorts Sted og har gentaget de af denne nedlagte Paastande.

Ved Underrettsdommen er Sagen afgjort saaledes, at den ommeldte paa de af Lodsejerne den 20 Marts 1889 samt den 4 Marts og 11 Juli 1891 afholdte Møder vedtagne Beslutning om at nægte Embedet som Byfoged samt By- og Raadstueskriver i Ribe den samme hidtil

tillagte fri Eftergræsning for 6 Høveder paa Ribe Holme, eller det Beløb, hvortil disse Frigræsninger kunne udbringes, i Forhold til hver af de i første Instans Indstævnte, er kendt ugyldig overfor bemeldte Embede, hvorhos de nævnte Indstævnte dels hver især ere kendte uberettigede til i Fremtiden at foretage noget Skridt til Afbræk for Embedets nævnte Rettighed, dels ere tilpligtede at taale, at der af Holmelodsejernes Fælleskasse udredes til Borgmester og Byfoged samt By- og Raadstueskriver C. A. Tvermoes som nuværende Indehaver af bemeldte Embede 975 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 29 August 1901, indtil Betaling sker.

Efter Stævning til fornævnte Borgmester og Byfoged C. A. Tvermoes, samt idet forhenværende Borgmester Hjort tillige er indvarslet for Navns Nævnelss Skyld og for at varetage sit Tarv, er Sagen nu af Citanterne, Avlsbruger Hans Nielsen Jensen, Avlsbruger og Vognmand Jørgen H. Jensen, Boghandler C. F. Termansens Enke, Gartner P. Nielsen Asboe, Kæmner Rosenstand, Urmager Johannes Schultz's Enke, Mette Kirstine, f. Nielsdatter, som hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, Politibetjent Tarp, Sagfører Therkildsen, alle i Ribe, By- og Herredsfuldmægtig Givskov i Thisted og Margrethe Antoinette Tuxen, f. Givskov, med Mand, Sparekassedirektør C. Tuxen i Ribe, som myndige og selvskiftende Arvinger efter Kancelliraad Givskovs Enke, Avlsbruger Søren Christensens Enke, Gæstgiver Morten P. Schmidts Enke, fhv. Avlsbruger H. P. Kargaard, Værtshusholder A. L. Schmidts Enke og Værtshusholder A. Petersen, alle ligeledes i Ribe, indanket her for Retten, hvor Citanterne ligesom i første Instans principaliter have nedlagt Paastand om, at Sagen afvises fra Underretten — hvilken Paastand, der navnlig er støttet paa, at der skulde foreligge en uberettiget subjektiv passiv Kumulation, imidlertid maa anses for ubeføjet — og subsidiært paastaaet sig frifundne for Indstævnets Tiltale. Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Ifølge Sagens Oplysninger blev Ribe Holme, der danne en Halvø, som ikke er landfast med Ribe Købstads Jorder, men med en anden Kommunes Grund, i Aaret 1294 skænkede Ribe Bys Borgere af Kong Erik Menved. I Aaret 1548 blev Holmene uskiftede, og de bestaa nu af ca. 150 særskilt matrikulerede Lodder, der med selvstændige og indbyrdes uafhængige Adkomster ejes af mellem 70 og 100 Lodsejere.

Med Hensyn til Driften af disse Lodder, der ikke ere indbegnede og, som det maa antages, udelukkende benyttes til Høslet og Græsning, har der paa Grund af Holmenes Beliggenhed og andre lokale Forhold i Tidens Løb udviklet sig et delvist Fællesskab mellem Lodsejerne, i hvilken Henseende det fremgaar af det Oplyste, at der om Efteraaret, naar hver Lodsejer har hjembjærget Førsteafgrøden af sin eller sine Lodder, etableres en fælles Eftergræsning paa samtlige Lodder efter visse nærmere sædvanmæssig vedtagne Regler. Udførelsen af de med denne Fællesdrift forbundne Foranstaltninger varetages af en af Lodsejerne paa et aarligt afholdt Fællesmøde valgt Bestyrelse, der ogsaa forvalter de ved Fællesdriften indkommende Pengemidler, som indbetales til en fælles Kasse, hvoraf ogsaa Udgifterne vedrørende Fællesskabet afholdes. Efter det Oplyste maa det endvidere antages, at Forholdene i Tidens Løb udviklede sig saaledes, at Ribe Bys Borgmester og Raad-

mænd overtog Ledelsen og Protokolleringen af Forhandlingerne paa de særlige Fællesmøder mod som Vederlag for dette Arbejde at erholde fri Eftergræsning paa Holmene for 6 Høveder, hvilket Vederlag, som det maa antages, i en lang Aarrække i Stedet for at oppebæres in natura er bleven udbetalt med Penge efter foregaaende Udleje af Græsningsretten.

Et bestemt Tidspunkt for Etableringen af denne Ordning kan, efter hvad der er uomtvistet, ikke oplyses, og nogen skriftlig Overenskomst om samme kan ikke antages at være bleven oprettet. Bemeldte Ordning bestod imidlertid paa den Tid, da Ribe Bys Borgmester og Raadmænd valgtes af Kommunens Beboere og lønnedes af Byen, og det ommeldte Hverv er senere uden særlig derom truffen Aftale overgaaet til den af Kongen udnævnte Borgmester og Byfoged i Ribe og varetaget af de Mænd, der i Tidens Løb have beklædt denne Stilling, ligesom disse ligeledes uden nogen derpaa rettet speciel Overenskomst have oppebaaret det med Hvervet forbundne Vederlag, indtil Lodsejerne, som meldt, i 1889 besluttede selv at drage Omsorg for Ledelsen af Forhandlingerne paa deres Generalforsamlinger og inddrage det Borgmesteren hidtil ydede Vederlag.

Forsaavidt Citanterne nu have villet gøre gældende, at da Indehaverne af Embedet som Byfoged samt By- og Raadstueskriver i Ribe, efter hvad der i saa Henseende under Sagen er oplyst, indtil videre har faaet et til Vederlaget for den omstridte Græsningsret svarende Beløb udbetalt af Statskassen, maa denne og ikke Embedets Indehaver være rette Sagsøger, vil der allerede af den Grund, at Sagen er anlagt efter Justitsministeriets Ordre, ikke kunne tages noget Hensyn til denne Indsigelse.

Naar Citanterne endvidere have forment, at Søgmaalet burde have været rettet mod samtlige Lodsejere istedetfor mod det for Underretten indstævnte Mindretal af disse, maa ogsaa dette efter Beskaffenheden af de af Indstævnte nedlagte Paastande anses for ubeføjet.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt den omhandlede Græsningsret tilkommer Indstævnte som Indehaver af det af ham beklædte Embede som en Embedsindtægt, have Citanterne hævdet, at denne Indtægt hidtil er tilflydt Embedet i Kraft af en mellem Embedsmanden og Lodsejerne bestaaende gensidig Overenskomst og som Vederlag for et udenfor hans Embedsvirksomhed liggende privat Hverv, samt at det til enhver Tid maa staa Holmelodsejerne frit for at opsig denne Overenskomst, saaledes at Græsningsretten bortfalder samtidig med den Virksomhed, for hvilken denne har været Vederlag.

Under Sagen er der nu ikke oplyst Noget, der med nogen Sikkerhed kunde føre til at antage, at den Ledelse af Holmelodsejernes Fællesmøder, som er bleven udøvet af de skiftende Borgmestre i Ribe, har været grundet i noget disse tilkommende embedsmæssigt Hverv, og der maa herefter gaas ud fra, at Lodsejerne — hvad iøvrigt ogsaa maa anses at være in confesso — ere berettigede til at unddrage sig bemeldte Ledelse; men da den Frigræsning, som Borgmester og Raadmænd eller Borgmesteren alene tidligere have haft — efter hvad der ligeledes er uomtvistet — har været et Vederlag for denne Virksomhed, kunne Citanterne som Lodsejere i Holmene ikke anses pligtige til, uanset at Ledelsen er bortfalden, at finde sig i, at Borgmesteren

vedblivende nyder Frigræsning paa Holmene, eller at udrede eller deltage i Udredelsen af noget Vederlag herfor, med mindre der maatte kunne paavises særlig Hjemmel for Borgmesterembedets Berettigelse til Frigræsning uafhængig af, om han leder Lodsejernes Fællesmøder eller ikke. En saadan særlig Hjemmel kan imidlertid ikke anses godtgjort, idet det ikke er tilstrækkeligt i saa Henseende, at det omhandlede Forhold mellem Lodsejerne og Borgmestrene faktisk har bestaaet i umindelig Tid, ligesaalidt som det kan tillægges afgørende Betydning, at Administrationen til forskellig Tid har udtalt sig for Embedets Berettigelse til den ommeldte Frigræsning.

Idet herefter ingen af de af Indstævnte nedlagte Paastande, forsaavidt disse efter Sagens processuelle Stilling foreligger Overretten til Paakendelse, kunne anses beføjede, ville Citanterne, selv bortset fra, hvad enkelte af disse særligt have paaberaabt sig til Støtte for deres Frifindelse, være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.⁵⁾

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for forhenværende Borgmester Hjort og for Indstævnte beskikkede Sagfører for Underretten og den for Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten i Salær hver 60 Kr., hvilke Beløb tilligemed det Beløb, der tilkommer den i Sagen i første Instans beskikkede Sættedommer i Diæter og Befordringsgodtgørelse, ville være at udrede af det Offentlige.

Derimod vil der ikke, som af forhenværende Borgmester Hjort paastaet, her under Sagen kunne tilkendes ham Godtgørelse hos det Offentlige af Udgifter til Beløb ialt 8 Kr. 12 Øre, som han vil have haft i Anledning af Sagens Anlæg.

Under Sagens Behandling i første Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter see ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 134. Arbejdernes Sygekasseforening i Vejle
(Hansen efter Ordre)

contra

Musikdirektør Oluf Johnsen og Detailhandler Anton Rasmussen (Ingen),

betræffende et Kautionspørgemaal.

Vejle Bytings Dom af 25 Januar 1906: De Indstævnte, Musikdirektør Oluf Johnsen og Detaillist Anton Rasmussen, begge af Vejle, bør hver især til Citanterne, Arbejdernes Sygekasseforening sammesteds, betale 100 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 1 Februar 1905 til Betaling sker, men iøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag for Tiden fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes

med Hensyn til Stemplingen af det ovennævnte den 25 September 1906 daterede Dokument. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 November 1906: Citanterne, Musikdirektør Oluf Johnsen og Detaillist Anton Rasmussen, bør for Tiltale af de Indstævnte, Arbejdernes Sygekasseforening i Vejle, i denne Sag fri at være. I Procesomkostninger for begge Retter betale de Indstævnte til Citanterne 60 Kr. Der tillægges den for de Indstævnte beskikkede Sagfører for Overretten, Overretssagfører Jørgensen, i Salær 30 Kr., der udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten kan ses, at en af de Indstævnte for Underretten den 8 Juni 1905 fremlagt Protokollation er skreven paa behørigt stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Appellanten ladet optage 2 Tingsvidner, hvorunder der er afgivet Forklaring blandt Andet af Skomager K. Knudsen og af en Person, der i sin Tid som Medlem af Sygekasseforeningens Bestyrelse har taget væsentlig Del i den endelige Opgørelse af, hvormeget af det opkrævede Kontingent Knudsen havde undladt at indbetale til Foreningen. Ved det under disse Tingsvidner fremkomne i Forbindelse med, hvad der iøvrigt foreligger under Sagen, maa det anses godtgjort, at Knudsen har tilbageholdt over 200 Kroner af det nævnte Kontingent. Som Følge heraf ere de Indstævnte i Medfør af deres i Dommen ommeldte Kaution pligtige at skadeløsholde Foreningen for det under Sagen indtalte Beløb, og Underretsdommen — om hvis Forandring til Fordel for Appellanten der ikke er Spørgsmaal — vil derfor overensstemmende med Appellantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte, Musikdirektør Oluf Johnsen og Detailhandler Anton Rasmussen 10 Kroner. I Salarium tillægges der Overretssagfører Jørgensen 30 Kroner, Sagfører Gyntelberg 15 Kroner og Højesteretssagfører Hansen for Højesteret 100 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Idet de Indstævnte, Arbejdernes Sygekasseforening i Vejle, have anbragt, at Skomager K. Knudsen i Vejle i sin Egenskab af Bud for nævnte Sygekasseforening er bleven samme et Beløb af over 200 Kr. skyldig, have de under nærværende Sag i 1ste Instans paastaaet Citanterne, Musikdirektør Oluf Johnsen og Detaillist Anton Rasmussen, begge i Vejle, som Kautionister og Selvskyldnere for bemeldte Knudsen tilpligtede enten En for Begge og Begge for En eller saaledes, at de hæfte principalt hver for en Halvdel og subsidiært in solidum, at betale 200 Kr. tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 1 Februar 1906, indtil Betaling sker. Ved Underrettsdommen ere Citanterne tilpligtede hver især at betale de Indstævnte 100 Kr. med Renter heraf som paastaaet, medens Citanterne iøvrigt for Tiden ere frifundne for de Indstævntes Tiltale, og Citanterne have nu indanket Sagen her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans have paastaaet sig i det Hele frifundne for de Indstævntes Tiltale. De Indstævnte have derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Citanterne til de Indstævnte have udstedt et saalydende Bevis:

»For 200 skriver to Hundrede Kroner, som Skomager K. Knudsen skal stille i Kavtion som Bud for Arbejdernes Sygekasseforening, indestaar vi underskrevne som Kautionister og Selvskyldnere saalænge K. Knudsen beklæder ovennævnte Post.«

og de Indstævnte have nu til Støtte for deres Paastand givet en Fremstilling, der gaar ud paa, at det ved en, som det maa antages, i Januar Maaned 1906 stedfunden Undersøgelse viste sig, at bemeldte Skomager K. Knudsen, der opkrævede det Foreningen hos dens Medlemmer tilkommende Kontingent, har undladt at indbetale en Del af de opkrævede Beløb, og at Underskudet efter en foreløbig Opgørelse udgjorde 228 Kr. 85 Øre, men senere, efter at mere detaljerede Undersøgelser havde fundet Sted, blev opgjort først til 263 Kr. 85 Øre, derefter til 275 Kr. og endelig til 249 Kr. De have derhos, efter at Citanterne havde opfordret dem til at dokumentere Knudsens Skyld ved Fremlæggelse af en nøjagtig og specificeret Udskrift af Foreningens Bøger, der udviste hver enkelt Post, som han maatte have tilbageholdt, fremlagt en af Knudsen underskreven, den 25 September 1906 dateret Erklæring, hvori han erkender at være de Indstævnte et Beløb af 249 Kr. skyldig, medens de iøvrigt have undladt at efterkomme Citanternes Provokation, som de hævde er uhjemlet.

Citanterne, der maa antages at erkende den fremlagte Erklærings Ordlyd, have derimod benægtet, at Knudsen i Anledning af hans Virksomhed som Bud for de Indstævnte skylder disse det i Erklæringen anførte eller overhovedet noget andet Beløb, og da Erklæringen, i hvilken det tilføjes, at Citanterne ere Kautionister »for 200 Kr.«, iøvrigt intet nærmere indeholder om Skyldgrunden, og der derhos maa gives Citanterne Medhold i, at der fra de Indstævntes Side burde have været fremlagt en Opgørelse over, hvorledes det paastaaede Underskud er fremkommet, kan det allerede af anførte Grunde ikke anses godtgjort, at de Indstævnte have det indsøgte Beløb tilgode hos Citanterne.

I Henhold til det Ovenanførte ville Citanterne være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag.

De Indstævnte findes derhos efter Omstændighederne at burde godtgøre Citanterne Processens Omkostninger for begge Retter med 80 Kr. Der vil være at tillægge de Indstævntes befalede Sagfører for Overretten i Salær 30 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Underretsakten kan ses, at en af de Indstævnte for Underretten den 8 Juni f. A. fremlagt Protokollation er skreven paa behørigt stemplet Papir; isvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at foreligge.

Nr. 78. Aktieselskabet »Nordisk Genforsikrings-Selskab«
(Rée)

contra

Københavns Magistrat (Shaw),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til ved Beregningen af Kommuneskat i sin Indtægt at fradrage en formentlig fra Virksomhed i Udlandet hidrørende Indtægt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Februar 1907: De Indstævnte, Københavns Magistrat, bør for Tiltale af Citanterne, Aktieselskabet »Nordisk Genforsikrings-Selskab«, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det den 6 August 1906 fremlagte Tillæg til Genforsikringskontrakt ikke er stemplet.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at maatte tilsvare Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Aktieselskabet »Nordisk Genforsikrings-Selskab«, til Indstævnte, Køben-

havns Magistrat, med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag paastaar Citanterne, Aktieselskabet »Nordisk Genforsikringsselskab«, de Indstævnte, Københavns Magistrat, dømt til at tilbagebetale 4317 Kr. 50 Øre eller subsidært 3987 Kr. 66 Øre, som Citanterne mene at have betalt for meget i Skat til Københavns Kommune for Skatteaarene 1 April 1904 til 31 Marts 1905 og 1 April 1905 til 31 Marts 1906, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 5 Marts 1906, og Sagens Omkostninger, medens de Indstævnte have paastaet sig tilkendt Kost og Tæring, hvis Sagen afvises, og ellers paastaet sig frifundet med Tillæg af Sagens Omkostninger.

For det førstnævnte Skatteaar opgav Citanterne i Henhold til § 16 i Lov Nr. 85 af 15 Maj 1903 om Ændringer i og Tillæg til de nu-gældende Regler for den kommunale Beskatning m. m. deres Bruttoindtægt til 2841601 Kr. 8 Øre og deres Nettoindtægt til 109644 Kr. 26 Øre. Af Bruttoindtægten opgav de, at et Beløb af 2267836 Kr. 64 Øre, senere nedsat til 2237704 Kr. 75 Øre, hidrørte fra Virksomhed i Udlandet, hvoraf 185108 Kr. 55 Øre, senere nedsat til 182766 Kroner, fra faste Agenturer i Udlandet.

Medens Skatteraadet og senere Overskatteraadet, hvortil Citanterne indankede Afgørelsen, ansatte Citanternes Skatteindtægt til de ovennævnte 109644 Kr. med Fradrag i Forhold til det fra faste Agenturer i Udlandet hidrørende Beløb, formene Citanterne, at Fradraget i Overensstemmelse med den nævnte Lovs § 16, 1ste Stk., 2det Punktum, bør ske i Forhold til hele den af dem fra Virksomhed i Udlandet op-givne Indtægt, hvorefter deres Skat for det nævnte Skatteaar, der var beregnet til 2562 Kr. 50 Øre, kun vilde udgøre 582 Kr. 54 Øre.

Paa samme Maade have Citanterne for Skatteaaret 1905—06 op-givet deres Bruttoindtægt til 2998449 Kr. og Nettoindtægt til 126667 Kr. samt Indtægt fra Virksomhed i Udlandet til 2360527 Kr., hvoraf 146578 Kr. fra faste Agenturer i Udlandet. Medens Skatten heraf med Fradrag kun i Forhold til sidstnævnte Beløb er beregnet til 3011 Kr. 25 Øre, have Citanterne forment, at Skatten med Fradrag i Forhold til hele den opgivne Virksomhed i Udlandet burde beregnes til 673 Kr. 71 Øre.

Forskellen mellem den Skat, som Citanterne saaledes under Forbehold have maattet betale for de to nævnte Aar, og det af Citanterne beregnede Skattebeløb udgør den paastævnte Sum.

Af Beløbet fra Virksomhed i Udlandet hidrører henholdsvis 180464 Kr. 38 Øre og 147482 Kr. i de to Aar fra Citanternes Deltagelse i andre indenlandske Selskabers Forsikringsvirksomhed i Udlandet, og hvis disse Beløb ikke maatte findes at kunne henregnes til Citanternes Virksomhed i Udlandet, opgøre de deres Skat i de to Aar til 1586 Kr. 9 Øre, hvorefter det for meget betalte Beløb vilde udgøre den subsidært paastaede Sum.

Til Støtte for deres Paastande have Citanterne paaberaabt sig, at deres Indtægter fra Forsikringer, der tegnes i Udlandet paa der beroende Genstande eller Interesser, maa henregnes til Virksomhed i Udlandet og derfor være fritaget for Skattepligt her i Landet i Henhold til den ovennævnte Lovbestemmelse. De have i saa Henseende anført, at medens Forsikringskontrakter, der afsluttes direkte med Forsikrings-tagere i Udlandet, i Almindelighed overtages gennem derværende faste Agenter, foregaar Genforsikringsvirksomhed i Udlandet, der bestaar i delvis Overtagelse af andre Selskabers Risiko, kun undtagelsesvis gennem faste Agenter og baseres overvejende paa almindelige Kontrakter med udenlandske Selskaber, saaledes at disse herefter paa egen Haand overføre Andele af de enkelte Forsikringer til Citanterne. De nævnte almindelige Kontrakter indgaas regelmæssig af Citanternes Direktør paa Rejser i Udlandet og fikseres bagefter ved Korrespondance. Citanterne have derhos fremhævet, at der ingen Forskel er paa, om Risikoen overtages paa denne Maade eller ved faste Agenter i Udlandet, at deres Virksomhed i begge Tilfælde i lige Grad bør være fritaget for særlig Beskatning her i Landet, og at deres Deltagelse i andre indenlandske Selskabers Forsikringer i Udlandet paa samme Maade maa henregnes til Virksomhed i Udlandet.

Foreløbig bemærkes, at der ikke findes Anledning til at afvise Sagen som endelig afgjort af Overskatteraadet i Henhold til § 20 i Lov af 19 Februar 1861 om en Omordning af de kommunale Skatter i Staden København, jfr. Anordning Nr. 166 af 22 Oktober 1903, idet nærværende Søgmaal ikke drejer sig om Citanternes Skatteansættelse, hvorom der ikke er Tvist, men om, hvorvidt en vis Del af deres Virksomhed er fritaget for Skattepligt.

Derimod findes der at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at Citanternes Virksomhed ikke kan regnes for at finde Sted i Udlandet, fordi de overtage Forsikringer for Interesser i Udlandet, af hvilken Grund Citanternes Deltagelse i andre indenlandske Selskabers Forsikringer i Udlandet ikke kan fritages for Skattepligt, samt at det ej heller findes hjemlet ved den paaberaabte Lovbestemmelse, at det er tilstrækkeligt hertil, at Forsikringerne beror paa Kontrakter, der ere afsluttede i Udlandet, eller at de overføres til Citanterne i Udlandet, naar Citanternes egne Foretagender i Udlandet indskrænke sig til det af dem anførte, da Indtægten i saa Fald ikke særlig kan regnes for at hidrøre fra en Virksomhed i Udlandet.

Som Følge heraf ville de Indstævnte være at frifinde for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger ville være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det den 6 August 1906 fremlagte Tillæg til Genforsikringskontrakt ikke er stemplet; iøvrigt foreligger ikke Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandag den 1 Februar.

Nr. 50. Interessentskabet »Importforeningen« i Nykøbing F., Købmændene C. A. Kronmann, V. Sidenius og Philip Sørensen (Arntzen)

contra

Kaptajn H. Burnitt, Fører af Dampskibet »Heronspool« af West Hartlepool, ved hans Befuldmægtigede, Højesteretsadvokat Halkier (Halkier),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Pligt til at betale Overlidagspenge.

Sø- og Handelsrettens Dom af 22 Maj 1907: De Indstævnte, Indehaverne af Interessentskabet »Importforeningen« i Nykøbing Falster, Købmændene C. A. Kronmann, V. Sidenius og Philip Sørensen bør, En for Alle og Alle for En, til Citanten, Føreren af S/S »Heronspool« af West-Hartlepool, Kaptajn H. Burnitt, betale 5425 Kr. 15 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 28 August 1906, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 200 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at en den 19 September 1906 og 2 den 31 Oktober 1906 fremlagte Skønsforretninger ikke ses at være forsynede med behørigt Stempel.

Højesterets Dom.

For Højesteret er der alene Spørgsmaal om Appellantens Forpligtelse til at udrede Godtgørelse for det i Dommen fastsatte Antal Overliggedage.

I Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger nærmest bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil denne efter Indstævntes Paastand forsaavidt være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at tilsvare Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Interessentskabet »Importforeningen« i Nykøbing paa Falster, Købmændene C. A. Kronmann, V. Sidenius og Philip Sørensen, til Indstævnte, Kaptajn H. Burnitt, Fører af Dampskibet »Heronspool« af West Hartlepool, ved hans Befuld-

mægtigede, Højesteretsadvokat Halkier, med 300 Kroner. Til Justitskassen betaler Appellanten derhos 10 Kroner.

Den indenkede Doms Præmisser ere saalydende: Dampskibet »Heronspool«, der er bygget i 1903 og maaler 2105 Netto Register Tons, indtog i Februar Maaned f. A. i Philadelphia en Ladning Majs, bestemt til Esbjerg og Nykøbing paa Falster. Majsens indladedes dels løst i Lasten, dels i Sække under Tilsyn af Assurandørernes Repræsentanter (Board of Underwriters i New York), der ogsaa inspicerede og godkendte Skibets Lastrum. Efter at ca. Halvdelen af Ladningen var losset i Esbjerg, afgik »Heronspool« den 18 Marts til Nykøbing paa Falster, hvor de Indstævnte under nærværende Sag, Indehaverne af Interessentskabet »Importforeningen« i Nykøbing paa Falster, Købmændene C. A. Kronmann, V. Sidenius og Philip Sørensen, var Ladningsmodtagere, ankom hertil Tirsdag den 20 s. M. Kl. ca. 11 Formiddag. Da der i Nykøbing Havn kun er Plads til en større Damper ved Kajen, hvor allerede Damperen »Askehall« laa, maatte »Heronspool« fortøje langs denne Damper. Det maa anses for givet, at Ladningsmodtagerne straks har faaet Kundskab om Skibets Ankomst, men der mangler Bevis for, at Skibet har meldt sig losseklart før næste Dag, da der tilstilledes Ladningsmodtagerne skriftlig Protest i Anledning af, at der endnu ikke var gjort Skridt til at modtage Ladningen.

Den 21 om Eftermiddagen havde Dampskibet »Askehall« udlosset sine Forrum og halede ca. 80 Fod frem, saa at »Heronspool« kunde komme til Kajen med Agterenden, og den 22 Kl. 6 Formiddag paa-begyndtes endelig Losningen, dog kun fra de agterste Lastrum (Nr. 4 og 5) og kun med 3 Hold Mand ombord i Skibet. Losningen fortsattes paa denne Maade i 2 Dage, Torsdag og Fredag; om Lørdagen blæste stærk Storm med svært Snefald, hvorfor slet intet Arbejde med Losning foregik denne Dag, og først Mandag, den 26de, da »Heronspool« var kommet helt til Kaj, genoptoges Losningen. Skøndt hver af »Heronspool«s 5 Luger var forsynet med 2 Sæt Lossegrejer, og der alt-saa kunde losses med 10 Hold Mand ombord i Skibet, arbejdedes dog kun med 6 Hold, og der lossedes kun fra den mod Kajen vendende Side. Først Fredag den 30 Marts var Skibet udlosset.

Konnossementet indeholdt den Bestemmelse, at Skibet skulde losse saa hurtigt, det kunde levere i almindelig Arbejdstid, uanset enhver modstaaende Koutume i Havnen. I en over Skibet og dets Losseindretninger ved en af Retten i Nykøbing udmeldte Mænd foretagen Besigtigelsesforretning hedder det, at Skibet med tilstrækkeligt Mandskab vilde kunne losse ca. 640 Tons Majs pr. Dag, naar der lossedes til begge Sider af Skibet. Da der nu i Nykøbing udlossedes ialt 4341521

Færdig fra Trykkeriet den 11 Februar 1909.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frønkøl) Kjøbenhavn

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 44.

Mandag den 1 Februar.

Pd., skulde Losningen herefter have kunnet være tilendebragt i et Tidsrum af ca. $3\frac{1}{3}$ Dag. Med Udfaldet af fornævnte Skønsforretning, som ifølge en af Skønsmændene senere afgivet Erklæring synes baseret paa den Forudsætning, at der lossedes til Lægtene fra den Side af Skibet, der ikke laa til Kajen, var Ladningsmodtagerne ikke tilfredse, men istedetfor at søge et andet Resultat tilvejebragt enten ved under en Afhjæmning at stille nærmere Spørgsmaal til Mændene eller eventuelt ved Overskøn, begærede de 2 andre Skønsmænd udnævnte til at skønne over Losseevnen »med tilstrækkeligt Hensyn til de øjeblikkelige Forhold i Havnen«.

Der udmeldtes 2 Skønsmænd, som afgav en fra de tidligere udmeldte Skønsmænds Mening noget afvigende Erklæring om Losseevnen pr. Hold pr. Dag og dertil knyttede en Udtalelse om, at Skibet den 22 og 23 Marts kun kunde losse med 3 Hold og derefter med 6 Hold.

Den sidste Udtalelse maa blive uden Betydning; den har øjensynlig Hensyn til den manglende Kajplads og til Manglen paa Arbejdsstyrke, men Betydningen af disse Momenter er det ikke Skønsmændenes Sag at fastslaa. Hvad Spørgsmaalet om Skibets samlede Losseevne angaar, yder Skønnet herefter ingen yderligere Vejledning for Retten end den, Retten har i det først optagne Skøn, der er anerkendt af begge Parter som gyldigt uden Afhjæmning, og som efter det saaledes Foreliggende alene vil være at lægge til Grund ved Sagens Paa-dømmelse, medens det senere optagne Skøn maa betragtes som retlig betydningsløst.

Under Losningen viste det sig, at en Del af Ladningen var beskadiget, og de Indstævnte, som mente, at Skibet maatte være ansvarligt for denne Beskadigelse, tilbageholdt i denne Anledning i den Fragt, de skyldte til Skibet, et Beløb af 2500 Kr. til Dækning af Erstatningen for Beskadigelsen.

Ved Stævning af 28 August f. A. til nærværende Ret som vedtaget Værneting har nu Citanten, Kaptajn H. Burnitt, Fører af Dampskibet »Heronspool« af West-Hartlepool, paastaaet de Indstævnte tilpligtede dels at betale Overliggedagspenge for $6\frac{1}{2}$ Dag med 842 Kr. daglig eller 5473 Kr., dels det resterende Fragtbeløb 2500 Kr., alt med Renter 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato. Citanten gør gældende, at Modtagerne maa bære Tabet ved, at Skibet først den 25de kom helt til Kaj, at det om fornødent havde været Modtagerens Sag at skaffe Lægtene, samt at en medvirkende Grund til, at Losningen

gik saa langsomt, var, at der ikke kunde skaffes Vogne til at bortskaffe Lasten.

De Indstævnte have paastaet sig frifundne, idet de dels ikke erkende, at de maa undgælde for, at der ikke straks var tilstrækkelig Kajplads, og dels navnlig hævde, at den langsomme Losning væsenlig skyldes den Omstændighed, at Skibet ikke kunde skaffe Mandskab nok til Losningen, idet den af Skibet antagne Stevedore ikke noget Øjeblik var i Stand til at skaffe bedre eller flere Folk end de henholdsvis 3 og 6 Hold, der var i Gang, dels fordi der paa det paagældende Tidspunkt overhovedet kun var lidet disponibelt Mandskab i Nykøbing, dels fordi en stor Del af det disponible Mandskab i Tiden indtil Søndag var beskæftiget paa »Askehall«.

De Indstævnte have efter udtaget Kontrastævning af 17 November 1906 paastaet sig tilkendte hos Citanten som Erstatning for de skete Beskadigelser et Beløb paa 6376 Kr. 72 Øre, dog med Fradrag af den af dem tilbageholdte Restfragt 2500 Kr. eller ialt 3876 Kr. 72 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra 17 November 1906. Sagens Omkostninger baade i Hoved- og Kontrasagen have begge Parter paastaet sig tilkendte.

Med Hensyn til Hovedsagen er det in confesso, at Erstatningen for Overliggedage, om saadanne ere paaløbne, skal beregnes som af Citanten paastaet til 842 Kr. daglig.

Retten, der, som forannævnt, maa gaa ud fra, at Skibet har været i Stand til at losse 640 Tons pr. Arbejdsdag, naar der lossedes fra alle 5 Luger med 2 Hold Mand ved hver, maa tillige, skøndt Skønsmændene ikke udtale sig derom, efter de fremlagte Tegninger og andre foreliggende Oplysninger om Skibets Indretning og Størrelse, forudsætte, at der i og for sig intet var til Hinder for at losse med alle 10 Hold til samme Side af Skibet.

Retten kan ikke tillægge de af de Indstævnte fremskaffede Erklæringer om, at det har været umuligt for Skibet at skaffe flere eller bedre Folk til Losningen, nogen Betydning; dels har Citanten hævdet, at Skibets Mandskab eventuelt havde været beredt til at træde til, dels vilde der jo — hvis alt Mandskab i Nykøbing var optaget — kunne være skaffet Folk andetsteds fra.

Som Sagen foreligger, maa Retten gaa ud fra, at Skibet ikke har nogen Skyld i, at Losningen er forsinket, og med Hensyn til Spørgsmaalet om Betydningen af, at Skibet ikke straks kunde komme helt til Kaj, maa Retten, der ikke skønner, at Sølovens Bestemmelser om, at Liggedagene først kunne begynde at løbe, efter at Skibet er »paa behørig Ladeplads«, indeholde nogen Forudsætning om, at Skibet altid skal være ved Kaj, i Mangel af positive Bestemmelser i Kontrakten (det er hverken stipuleret, at Skibet skal afvente Kajplads eller blot, at Losningen skal ske til Kaj) finde, at Ladningsmodtagerne ere nærmest til at bære det derved forvoldte Tab, saaledes at de altsaa, naar de ikke have villet skaffe Lægtene, maa betale Overliggedagspenge.

Da der imidlertid ikke bevisligt er givet de Indstævnte Underretning om, at Skibet fra sin Side var losseklart før Onsdag den 21de, kunde Liggedagene først regnes fra Torsdag den 22de om Morgen.

Da Vejret om Lørdagen efter Citantens egen Anførsel i Dagbogen maa antages at have været af en saadan Beskaffenhed, at det har

hindret Arbejde, ikke blot fra Modtagernes, men ogsaa fra Skibets Side, vil denne Dag ikke kunne medregnes, og Liggedagene saaledes først være at anse som udløbne Tirsdag den 27de om Formiddagen. Der vil herefter være at tilkende Citanten Godtgørelse for $3\frac{1}{2}$ Overliggedage med 2947 Kr. samt Resttilgodehavende for Fragt 2500 Kr.

Hvad Kontrasagen angaar, er det in confesso, at der i det i Nykøbing udlossede Parti fandtes en Manco af 4965 Pd., idet et lignende Kvantum var udlosset for meget i Esbjerg, og at der herfor ved Arbitrage var tilkendt de Indstævnte Erstatning hos Sælgerne, beregnet efter Kontraktprisen for det manglende Kvantum. De Indstævnte have imidlertid forment, at der maa tilkomme dem yderligere Erstatning i denne Anledning hos Citanten, nemlig Avancetab — beregnet efter Priserne den 30 Juni 1906, da de solgte det sidste Parti af den modtagne Majs — 297 Kr. 92 Øre samt 57 Kr. 8 Øre i Remboursomkostninger og Renter. Citanten har tilbudt at godtgøre de Indstævnte Differencen mellem Kontraktprisen for det manglende Kvantum og den Pris, hvorfor Dækningskøb kunde være foretaget, med 88 Øre pr. 1000 Kg. eller 21 Kr. 85 Øre, og da de Indstævnte i ethvert Tilfælde ikke skønnes at have yderligere Krav i Anledning af Mancoen, vil der kun kunne tillægges dem dette af Citanten indrømmede Beløb.

De Indstævnte ville saaledes være at dømme til Betaling af Overliggedagsgodtgørelse 2947 Kr. og Restfragt 2500 Kr. med Fradrag af det af Citanten indrømmede Modkrav 21 Kr. 85 Øre eller ialt 5425 Kr. 15 Øre med Renter som paastaet.

Sagens Omkostninger i Hoved- og Kontrasagen findes de Indstævnte at maatte betale Citanten med 200 Kr.

Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til en den 19 September 1906 og to den 31 Oktober 1906 fremlagte Skønsforretninger, der ikke ses at være forsynede med behørigt Stempel.

Løvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdag den 2 Februar.

Nr. 18. Gaardejer **Ole Jørgensen** af Høed (Harboe)

contra

Lensgreve **Karl Wedells Stiftelse** (Hindenburg),

betræffende Spørgsmaalet om Appellantens Ret til Opsamling og Bortkørsel af Tang og Sand fra en Strandlod.

Baag Herredstingsdom af 16 Oktober 1903: Indstævnte, Gaardejer Ole Jørgensen af Høed, bør være uberettiget til uden Tilladelse af Citanten, Lensgreve Karl Wedells Stiftelse, at indfinde sig paa eller færdes over det under Sagen omhandlede Overdrev, kaldet Fiddet, i

det Øjemed at bjerge Tang og Sand fra Stranden sammesteds, men isærligt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger saavel under Hoved- som under Kontinuationssagen ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 August 1905: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Indstævnte ikke blot har tinglæst Adkomst til det i den indankede Dom omtalte Matr.-Nr. 32, men efter de foreliggende Oplysninger ogsaa maa anses at have staaet i et saadant Raadighedsforhold til samme, at Indstævnte i Medfør af D. L. 5—5—3 maa anses som kompetent Sagsøger, og isærligt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, der i det Væsenlige tiltrædes, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at betale til Indstævnte med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Gaardejer Ole Jørgensen, til Indstævnte, Lensgreve Karl Wedells Stiftelse, med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Baag Herreds Ret hertil indankede, i 1ste Instans efter Hoved- og Kontinuationsstævning procederede Sag paastod de Appelindstævnte, Lensgreve Karl Wedells Stiftelse, der ere Ejere af Frederiksgave Hovedgaard m. m., i Hovedsagen Appellanten, Gaardejer Ole Jørgensen af Høed, tilpligtet at udrede en passende Bøde i Anledning af, at han, trods gentagne Forbud i de stedlige Blade og Opslag paa Stedet, den 22 September 1898 har opsamlet og bortkørt et Læs Tang og den 29 s. M. et Læs Sand fra det under Matr. Nr. 1 v af Frederiksgave Hovedgaard, Sønderby Sogn, og Matr. Nr. 25 og 32 af Brydegaard By, Dreslette Sogn, skyldsatte Areal »Fiddet«, samt at betale i Erstatning for den borttagne Tang 3 Kr. og for Sandet 1 Kr. eller et efter Rettens eller uvillige, paa Appellantens Bekostning udmeldte Mænds Skøn fastsat Beløb, hvorhos de Appelindstævnte i Kontinuationssagen paastod Appellanten kendt uberettiget til uden deres Tilladelse at indfinde sig paa eller færdes over »Fiddet«.

Appellanten paastod sig frifunden i Hovedsagen og nedlagde i Kontinuationssagen principaliter Paastand om Afvisning med Tilkendelse af Kost og Tæring, subsidiært om Frifindelse. Ved ovennævnte Rets Dom af 16 Oktober 1903 blev Appellantens Afvisningspaastand forkastet og Appellanten kendt uberettiget til uden Tilladelse af de Appelindstævnte at indfinde sig paa eller færdes over »Fiddet« i det Øjemed at bjærge Tang og Sand fra Stranden sammesteds, medens han iøvrigt frifandtes for de Appelindstævntes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger, som begge Parter havde paastaaet sig tilkendte, ophævedes. Denne Dom har Appellanten efter erhvervet Oprejsningsbevilling af 14 Juli 1904 ved Stævning af 6 August s. A. indanket her for Retten, hvor Appellanten har nedlagt Paastand om Frifindelse og Tilkendelse af Sagens Omkostninger for begge Retter. De Appelindstævnte procedere til den indankede Doms Stadfæstelse og paastaa sig tilkendte Appelsagens Omkostninger.

Som Sagen foreligger indanket for Overretten, drejer den sig alene om, hvorvidt Appellanten ved Underretsdommen med Rette er kendt uberettiget til uden de Appelindstævntes Tilladelse i det Øjemed at bjærge Tang og Sand fra Stranden, at indfinde sig paa eller færdes over de ovennævnte 3 Matr. Nr., af hvilke Nr. 1 v og 32 ligge langs Kysten, medens Nr. 25 ligger et Stykke fra samme.

Hvad Matr. Nr. 1 v af Frederiksgave og Matr. Nr. 25 af Brydegaard angaar, har Appellanten ikke bestridt de Appelindstævntes Kompetence til at optræde som Sagsøgere i nærværende Sag, men støtter alene sin Frifindelsespaastand paa, at han aldrig har bjærget Tang eller Sand paa disse Ejendomme eller i dette Øjemed har færdedes paa dem eller endog blot givet Anledning til at antage, at han skulde paatænke saadant. Derimod har Appellanten bestridt, at de Appelindstævnte ere rette Sagsøgere, forsaavidt angaar Matr. Nr. 32 af Brydegaard, hvor den paaklagede Færdsel fandt Sted. Appellanten gør i saa Henseende gældende, at de Appelindstævnte aldrig ved Overdragelse eller Hævd ere blevne Ejere af Matr. Nr. 32, at han derimod som Ejer af Gaarden Matr. Nr. 5 a af Høed, Flemløse Sogn, har en Medejendomsret til forannævnte Matr. Nr., der ved Udskiftningen er forblevet liggende i Jordfællesskab, og i Kraft deraf har Ret til at færdes over nævnte Ejendom for at forsyne sig med den Tang og det Sand, som han behøver til sin Gaard, samt at han i alt Fald har erhvervet saadan Ret ved Alderstidshævd. De Appelindstævnte gøre derimod gældende, at de ere Ejere af Matr. Nr. 32 ifølge Overdragelse og i alt Fald have vundet Hævd paa denne Ejendom.

Af Sagens Oplysninger fremgaar Følgende:

Af en fremlagt Udskrift af den den 6 August 1783 begyndte, den 13 Maj 1789 sluttede Aastedsforretning i Anledning af Udskiftningen af Dreslette By og Sogns Jorder ses, at der inden Udskiftningen bestod et delvist Jordfællesskab mellem Dreslette og Flemløse Sogne, til hvilket sidste Appellantens Oldefader, O. Henningsen, der da ejede den Appellanten nu tilhørende Gaard, hørte, at Opløsningen af dette Fællesskab vilde udkræve »betydelige Udskiftninger« og »stor Jorddeling«, at det paa et den 11 Maj 1789 af vedkommende Landvæsenskommission afholdt Møde — paa hvilket den paagældende Landinspektør efter at have fremsat Forslag om Anlæg af Veje paa Dreslette m. fl.

Byers Jorder begærede en Udtalelse om, hvorvidt »vedkommende Lods-
ejere« ønskede den ved Brydegaards By beliggende store Fællid,
kaldet Fid, udskiftet, »da hvorledes og imellem hvem, eller om samme
ligesom hidtil skal blive i Fællige — af »Lodsejerne« erklæredes, at
»Fid« — hvorved maa være sigtet til det nuværende Matr. Nr. 32 af
Brydegaard — »maatte forblive i samme Stand uskiftet og udelt lige-
som hidtil«, og at det paa et senere Møde den 21 September 1789,
hvor ovennævnte O. Henningsen, der ikke havde overværet Mødet den
11 Maj s. A., var tilstede, blev vedtaget, »at der langsmed Stranden
og Fid, saavidt Skaarup og Dreslette Laugs Grunde paastøder, skal
godtgøres vedkommende paagrænsende Jordlodders Brugere Hegn, som
tilligemed Gydehegnet repareres paa Samtliges Hartkorn«.

Naar Appellanten til Støtte for sit Anbringende om at være Med-
ejer af »Fid« gør gældende, at hans Oldefader, O. Henningsen, ifølge
nævnte Udskiftningsforretning har været lodtagen i det udskiftede
»Fid«, maa der gives de Appelindstævnte Medhold i, at Rigtigheden
deraf ikke ved det Foreliggende kan anses for godtgjort.

Ifølge en Ekstraktudskrift af den af Rentekammeret den 29 Marts
1810 autoriserede Journal til Brug ved Matrikuleringen i Baag Herred
erklærer den af Rentekammeret beskikkede ledende Landinspektør,
Wesenberg, under 2 November 1810, at den rette Ejer til Matr. Nr. 32,
Fid kaldet, ikke vides. »Dog formener Dreslette, Snave og Bryde-
gaarde Byer, at det tilhører deres Hartkorn, saasom de før Udskift-
ningen Græssede samme, men siden Udskiftningen har de Aae og
Brydegaarde Byers Husmænd afbenyttet det til Faar-Græsning. Stykket
er beliggende ved Stranden og indeholder alene Sand, saa det er
egentlig ikke af nogen synderlig Værdi, ja maaske om faa Aar ind-
taget af Havet og des Aarsag formenes ikke at burde skyldsættes«.

I Matrikulskontorets Antegnelser af 10 August 1816 begæres der-
efter nærmere Oplysning om, hvem Græsningen tilhører, idet det an-
føres, at »den Omstændighed, at formeldte Byer ikke siden Udskift-
ningen har benyttet Græsningen, ikke kan berøve Brugerne deres Ret
til samme«.

I den Anledning har Godsinspektøren paa Frederiksgave, Kammer-
raad Kiær, hvem Landinspektør Rasmussen, der da var bleven ledende
Landinspektør, derom havde tilskrevet, i Skrivelse af 8 Juni 1817 er-
klæret, at »Fiddet« ikke havde været taget i Betragtning ved Brøde-
gaards eller Dreslette Lauges Udskiftning, og at den derpaa voksende
ringe og ubetydelige Græsning i de første Sommermaaneder for nogle
faa Faar fra Arilds Tid havde »upaatalt sælles været afbenyttet af Aae
og Brødegaards Husmænd, som alle hører under Friderichsgave og
Flenstofte Godser«. Under Henvisning til denne Erklæring fra Kam-
merraad Kiær besvares Antegnelsen derhen, at Fiddet »hører til Fri-
derichsgave, hvem Huusene tilhører, der bruger denne Græsning.
Mundtlig blev talt med de øvrige Vedkommende i Sognet derom, de
sagde, at de ikke vidste, om det havde hørt under deres Gaardes
Hartkorn; men de havde aldrig haft noget deraf, men som sagt, Huus-
mændene i Brydegaard og Aae benyttede det eenes«.

I Matrikulen blev derefter som en Del af »Frederiksgaves Gods«
anført Matr. Nr. 32 af Brydegaard af Areal 94¹³⁷⁸⁰/₁₄₀₀₀ Tdr. Land,
skyldsat for Hartkorn 3 Skpr. 2 Fdkr. ³/₄ Alb., og Matr. Nr. 25

sammesteds af Areal 1020 Kv.-Al., skyldsæt for Hartkorn $\frac{1}{2}$ Alb. Hvad endelig angaar Matr. Nr. 1 v af Frederiksgaves Hovedgaard, hvis Areal blev beregnet til $11^{\frac{5040}{14000}}$ Tdr. Land, og som skyldsattes for Hartkorn 1 Fdkr. $\frac{1}{4}$ Alb., opførtes Statskassen som Ejer, idet Frederiksgave Hovedgaard med underliggende fri Hovedgaardstakst og Bøndergods m. m. ved Skøde af 18 November 1822, læst 31 Januar 1823, var bleven overdraget til Statskassen af Etatsraad I. C. Ryberg, der ved Skøde fra sin Fader, Konferensraad N. Ryberg, af 1 Maj 1798, læst 27 Juni s. A., var Ejer af nævnte Ejendom.

I den Jordebog, der vedhæftedes Skødet af 1 Maj 1798, nævnes 13 Huse i Aae og 1 paa Fid, som henhørende under Frederiksgave, og i den Skødet af 18 November 1822 vedhæftede Jordebog nævnes 15 Huse i Aae og 2 paa Fid, hvorimod selve Fid ikke særlig nævnes i disse Skøder og de til dem hørende Jordebøger.

Efter at Lensgreve Karl Wedell var bleven Højstbydende paa en af Statskassen den 30 September 1854 afholdt Auktion over Frederiksgave Hovedgaard m. fl. Ejendomme, blev disse overdragne til ham ved Auktionsskøde af 20 Oktober 1855, læst 26 s. M. I Skødet nævnes som købt paa Auktionen først »Frederiksgave Hovedgaard med tilliggende Jorder, de Forpagteren overleverede Besætnings- og Inventariegenstande og alle paa dens Grund værende Huse og Bygninger foruden selve Hoved- og Ladebygningerne . . . samt 8 Fæste- og Lejehuse . . . saa og 14 Fæste- og Lejehuse, dels i Aae By, dels paa Overdrevet Fiid«. Efter at derpaa nogle andre Ejendomme ere opregnede, hedder det om samtlige solgte Ejendomme, at Overdragelsen sker i Henhold til Auktionskonditionerne. I disses § 1 findes en tilsvarende Opregning af de udbudte Ejendomme, hvorefter § 2 indeholder nærmere Bemærkninger om de enkelte Ejendomme. Ved Omtalen af Frederiksgave Hovedgaard hedder det her bl. a., at der i Aae by findes 11 Fæste- og Lejehuse, hvoraf svares i aarlig Afgift ialt 100 Rdlr. 64 Sk. i Penge og 6 Tdr. 4 Skpr. 3 Fdkr. Byg foruden 8 Høstdage«, hvorefter der fortsættes saaledes: »Overdrevet Fid indeholder ca. 100 Tdr. Land, skyldsæt for 3 Skpr. 3 Fdkr. $2\frac{1}{2}$ Alb. Hartkorn, hvorpaa 3 Fæste- og Lejehuse, hvoraf den aarlige Afgift ialt udgør 11 Rdlr. 80 Sk.«

I den derefter følgende Opregning af de Matr. Nr., dels af Frederiksgave Hovedgaard, dels af Sønderby, hvorunder Frederiksgave Hovedgaard med Tilliggende er skyldsæt, nævnes bl. a. Matr. Nr. 1 v af Frederiksgave Hovedgaard, hvorimod Matr. Nr. 25 og 32 af Brydegaard ikke nævnes. Endelig indeholdt Tilløgs-Konditionerne en Bemærkning om, »at Husmændene i Aae og Brydegaard fra Alderstid har haft Græsning til Faar paa Overdrevet Fid«.

Under 19 Juni 1883 blev der af Eksekutores testamenti i Lensgreve Karl Wedells Dødsbo til de Appelindstævnte udstedt Udlægsskøde paa de i Auktionsskødet af 1855 ommeldte Ejendomme, og i dette Udlægsskøde nævntes blandt de Matr. Nr., der var Genstand for Overdragelsen, foruden Matr. Nr. 1 v af Frederiksgave, bl. a. »Matr. Nr. 25 og 32 af Fiddet«, i hvilken Anledning der ved Skødets Tinglæsning, der fandt Sted den 17 August 1883, af Retsskriveren blev gjort Anmærkning om, at disse to Matr. Nr. ere skyldsatte under Brydegaard By, Droslette Sogn.

Fra Appellantens Side gøres det nu gældende, at Frederiksgave Gods paa Udskiftningens Tid i det Højeste har haft en Medejendomsret til Matr. Nr. 32 ligesom de øvrige Lodtagne, og at denne Ret, der aldrig senere er gaaet over til fuld Ejendomsret, i alt Fald ikke af den sidste Ejer af Frederiksgave samlede Gods, Staten, er bleven overdraget til Lensgreve K. Wedell ved Auktionsskødet af 1855 og heller ikke af Grev Wedells Bo er bleven overdraget til de Appelindstævnte. Naar Appellanten i saa Henseende har anført, at Statens Ret til Matr. Nr. 32, der maa antages at være Bondejord, i Medfør af Lov 8 April 1851 § 1 er bleven bortsolgt sammen med det af Staten afhændede, til Hovedgaarden Frederiksgave hørende Bøndergods, er Rigtigheden af dette Anbringende ikke imod de Appelindstævntes Benægtelse godtgjort, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at det er uomtvistet, at Anpart i Fid ikke omtales i Statens Skøder til de paagældende Fæstere. Appellanten har dernæst paaberaabt sig, at Fid hverken i selve Skødet til Grev Wedell eller i Auktionskonditionerne § 1 nævnes som Genstand for Overdragelse, samt at Matr. Nr. 32 ikke findes blandt de Matr. Nr., der opregnes i Konditionerne, hvorimod de Appelindstævnte gøre gældende, at de ovennævnte Bestemmelser i Konditionerne vise, at Fid er indbefattet under Overdragelsen, samt at det af Angivelsen i § 2 af Fids Areal og Hartkorn fremgaar, at Overdragelsen af Fid, foruden Matr. Nr. 1 v, tillige indbefatter Matr. Nr. 32 og 25, jfr. hvad der ovenfor er anført om disse tre Matr. Nr.s Areal og Hartkorn.

Selv om der imidlertid gives Appellanten Medhold i, at den ommeldte Angivelse af Areal og Hartkorn ikke under de isvrigt foreliggende Omstændigheder afgive tilstrækkeligt Bevis for, at Salget til Grev Wedell foruden Matr. Nr. 1 v ogsaa har indbefattet de forannævnte to andre Matr. Nr., findes de Appelindstævnte under alle Omstændigheder i Kraft af deres uden præjudicerende Retsanmærkning tinglæste Skøde af 19 Juni 1883 paa nævnte Matr. Nr. at maatte betragtes som kompetente Sagsøgere overfor Appellanten, der ikke for sit Vedkommende har godtgjort at besidde nogen Adkomst til bemeldte Ejendom. Det bliver derefter unødvendigt at undersøge, om de Appelindstævnte med Føje kunne paaberaabe sig Hævdserhvervelse.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Appellanten — hvad de Appelindstævnte benægte — ved Alderstidshævd har vundet Ret til Afhentning af Tang og Sand fra den heromhandlede Ejendom, er det nu vel ved de af Appellanten tilvejebragte Vidneforklaringer godtgjort, at der i de sidste 50—60 Aar af Appellanten og tidligere Ejere af hans Gaard har været hentet Tang og Sand fra Stranden ved Fid til Brug for Gaarden, og at de ved saadan Lejlighed have kørt over det heromhandlede Matr. Nr. og sammesteds oplagt indbjerget Tang og Sand; men det kan hverken anses for godtgjort, at denne Afhentning, der ifølge Vidneforklaringerne maa antages paa tilsvarende Maade at være udøvet af Alle og Enhver blandt Beboerne i de omliggende Sogne, har været betragtet som en særlig til de Paagældendes faste Ejendomme knyttet Ret, eller at Afhentningen har fundet Sted i et saadant Omfang, at den kan danne Grundlag for Erhvervelse af Alderstidshævd.

Da Appellanten saaledes ikke har godtgjort nogen Berettigelse til Afhentning af Tang og Sand fra Matr. Nr. 32, og da der ikke af de

af Appellanten paaberaabte Grunde findes Føje til at begrænse den ved den indankede Dom truffne Afgørelse til alene at angaa det nævnte Matr. Nr., vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger der efter dette Udfald ikke bliver Spørgsmaal om at forandre i Appellantens Favør, i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdag den 3 Februar.

Nr. 375.

Højesteretssagfører Liebe

contra;

Tolvtevar Jensen (Def. Møldrup),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Ekstrarets Dom af 26 November 1908: Arrestanten Tolvtevar Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 December 1908: Underretsdømmen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Heise og Sørensen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forlænges til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Tolvtevar Jensen til Højesteretssagførerne Liebe og Møldrup 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Tolvtevar Jensen for Tyveri.

Arrestanten, der er født i Aaret 1887, har — foruden at han forinden sit fyldte 18de Aar har været straffet 7 Gange, henholdvis for Tyveri, bedrageligt Forhold og Betleri — tidligere været straffet ifølge Sorø Købstads Politirets Dom af 18 September 1906 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ifølge Aarhus Købstads Ekstrarets Dom af 28 Januar 1907 efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4, tildels jfr. § 46, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge samme Rets Dom af 26 Februar 1908 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, ligeledes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han den 11 Januar 1907 inden sidstnævnte Købstads Politiret har for Overtrædelse af Straffelovens § 296 vedtaget en Bøde til Statskassen af 50 Kr.

Efter at Arrestanten den 31 Oktober d. A. var bleven løsladt af Straffeanstalten, blev han af »Fængselsbølpen« anbragt i Tjeneste hos en Gaardejer i Komdrup, hvilken Tjeneste han efter et Par Dages Forløb forlod, hvorefter han fik Tjeneste paa Gaarden Store Løgtved, hvor han engang tidligere i kort Tid havde tjent. Den 5 November d. A. om Formiddagen blev han imidlertid enig med sin Husbond om at ophæve Tjenesteforholdet, og ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse maa det nu anses tilstrækkelig godtgjort, at han, medens han derefter i Gaardens Karlekammer samlede sit Tøj sammen, benyttede Lejligheden til at tilvende sig en Hue, en Tobakspibe og en Pung, indeholdende ca. 2 Kr., hvilke Genstande tilhørte Røgter Jens Laurits Larsen og henlaa frit fremme i Kammeret, dog at Pengepungen beroede i Lommen paa Røgterens i Kammeret henliggende Benklæder.

Samme Dags Aften fik Arrestanten Arbejde paa Gaarden Store Ravnsholt, hvor han af Ejeren fik anvist et Kammer til at stille sit Tøj i, og efter hvad Arrestanten, overensstemmende med det iøvrigt Oplyste, har tilstaaet, besluttede han nu at søge Lejlighed til at stjæle, i hvilket Øjemed han Kl. omtrent 1 om Natten begav sig ind i Gaardens Karlekammer, hvortil Adgangen var uhindret, men da den i Kammeret sovende Tjenestekarl vaagnede, blev Arrestanten hindret i sit Forsæt og forlod atter Kammeret.

Ifølge sin videre Tilstaaelse, der ligeledes stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, gik Arrestanten derefter først tilbage til Store Løgtved, hvor han uhindret listede sig ind i Karlekammeret og tilvendte sig et fornævnte Røgter tilhørende Par Snørestøvler samt et Tjenestekarl Søren Christian Andersen tilhørende Vækkeur, hvilke Genstande beroede frit fremme i Kammeret, hvorefter han begav sig til Gaarden Lille Løgtved, hvor han ligeledes, medens Folkene sov, uhindret listede sig ind i Karlekammeret og af Lommerne paa tvende Par dersteds beroende Benklæder udtog og tilegnede sig henholdsvis en Karlen Laurits Marinus Christensen tilhørende Pengepung med et Indhold af 22 Kr. 50 Øre og en Karlen Christen Christensen tilhørende Pengepung, indeholdende 1 Kr.

Ifølge sin Forklaring har Arrestanten forbrugt de stjaalne Pengebeløb, hvorhos han vil have solgt Vækkeuret, bortskænket Støvlerne og bortkastet de øvrige stjaalne Genstande, af hvilke ingen ere bragte

tilstede under Sagen. Af de respektive Bestjaalne, der alle have frafaldet Krav paa Erstatning, er Vækkeuret ansat til en Værdi af 4 Kr., de Røgter Jens Laurits Larsen frastjaalne Genstande til ialt 6 Kr. og de to paa Lille Løgtved stjaalne Punge til 50 Øre Stykket, uden at Arrestanten har haft noget mod disse Værdiansættelser at erindre.

For sit ovenmeldte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led, tildels jfr. med § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Torsdag den 4 Februar.

Nr. 30. Fru Helga v. Mehren Levinsen (Liebe efter Ordre)

contra

Pastor Henrik Isidor Levinsen (Møldrup),

betræffende Spørgsmaalet om en Mands Forpligtelse til i Henhold til en med Hustruen indgaaet Overenskomst at svare hende Underholdsbidrag.

Helsingør Bytings Dom af 18 Marts 1907: Indstævnte, Sognepræst Henrik Isidor Levinsen, bør til Citantinden, Fru Helga v. Mehren Levinsen, betale 1650 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 2 Januar 1907, til Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Juli 1907: Appellanten, Pastor Henrik Isidor Levinsen af Helsingør, bør for Tiltale af Appelindstævnte, Fru Helga v. Mehren Levinsen af København, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger saavel for Underretten som her for Retten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Appellantinden, Fru Helga v. Mehren Levinsen, 2 Kroner. Højesteretssagfører Liebe tillægges i Salarium 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Februar 1905 blev Ægtefællerne, Appellanten Pastor Henrik Isidor Levinsen af Helsingør, og Appelindstævnte, Fru Helga v. Mehren Levinsen af København, enige om at hæve deres ægteskabelige Samliv og indgik i den Anledning under 11 Februar 1905 følgende Overenskomst:

»Undertegnede Ægtefæller, jeg Sognepræst Henrik Isidor Levinsen, og jeg, hans Hustru, Helga Levinsen, født v. Mehren, begge af Helsingør, ere paa Grund af vore Gemytters Uoverensstemmelse blevne forenede om fremtidig at leve adskilte fra hinanden.

Vi indgaa i saa Henseende følgende Forening:

1.

I Løbet af April Maaned d. A. — efter at vor Datter Ellen er bleven gift med Direktør F. Howitz — tager jeg, Helga Levinsen, tillige med vor Søn og vore to andre Døtre, Minna og Jenny, Ophold i København eller et andet Sted efter vort eget Valg udenfor Helsingørs Jurisdiktion.

2.

Fra 1 April d. A. at regne forpligter jeg, H. I. Levinsen, mig til at yde min Hustru til hendes og vore nævnte 3 Børns Underhold et aarligt Underholdningsbidrag, stort 4000 — Fire Tusinde — Kroner, og betaler jeg dette Bidrag fuldt ud, saalænge vore nævnte 3 Børn alle leve, og ingen af dem ere komne i en saadan Stilling, at de bevislig selv kunne ernære sig.

Skulde nogen af vore nævnte Børn afgaa ved Døden, eller skulde nogen af dem komme i en Stilling, hvorved de sættes i Stand til selv at underholde sig paa passende Maade (hvilket Tilfælde for Døtrenes Vedkommende skal anses indtraadt, naar de maatte have indgaaet Ægteskab) nedsættes imidlertid Underholdningsbidraget med 500 — Fem Hundrede — Kroner for hvert Barn, der saaledes ikke længere behøver noget Tilhold hos eller Tilskud fra min Hustru, hvoraf følger, at min Hustru, naar hun ikke længere maatte have noget af vore nævnte 3 Børn at underholde eller yde Støtte til, kun vil oppebære af mig et Bidrag til sit eget personlige Underhold af 2500 — To Tusinde Fem Hundrede — Kroner. Underholdningsbidraget kan dog alene nedsættes som anført for det Tidsrum, i hvilket vedkommende Barn bevislig er sat i Stand til selv at underholde sig, og vil atter

være at yde fuldt ud, naar dette ikke er Tilfældet, men dets Underhold i alt Væsenligt atter bekostes af Moderen (min Hustru).

Dette Underholdningsbidrag, jeg efter nærværende Post til enhver Tid vil have at yde min Hustru og mine Børn, vil være at yde kvartalsmæssig forud hver 1 Januar, 1 April, 1 Juli og 1 Oktober, første Gang den 1 April d. A. for det løbende Fjordingaar, samt at erlægge — skadesløst og portofrit — efter min Hustrus Valg enten til hende selv personlig eller til den, hun maatte bemyndige dertil paa sine Vegne at modtage det.

Det bemærkes udtrykkeligt, at Bidraget ydes uafhængigt af, hvad vore Børn til enhver Tid maatte oppebære fra »Bernhard og Marie Rées Familielegat«.

3.

Under Forudsætning af, at det i foregaaende Post omhandlede Underholdningsbidrag til mig og Børnene bliver mig prompte udbetalt, paatager jeg, Helga Levinsen, mig efter bedste Evne vore ovennævnte 3 Børns fuldstændige Underhold og bedst mulige Uddannelse uden noget yderligere Tilskud fra min Mands Side.

4.

Da det i vort fælles Hjem for Tiden beroende Indbo for største Delen er min Hustrus Særeje, idet det hovedsagelig er anskaffet for Penge, der ene ere skænkede hende af hendes Fader som en personlig Gave til hende og med det udtrykkelige Vilkaar, at hvad for samme anskaffedes, udelukkende forblev hendes personlige Ejendom, hvorover alene hun skulde have Dispositionsret, erkender jeg, H. I. Levinsen, min Hustrus Berettigelse til ved hendes og Børnenes Bortflytning fra mig at medtage som hendes Særeje alt Indboet i vort Hjem, af hvad Navn nævnes kan, alene med Undtagelse af, hvad der er beroende i mit eget Opholds- og Soveværelse, og hvad alene er anskaffet enten til mit personlige eller til mit Embeds Brug, samt med Undtagelse af den Del af vore Sengklæder, Linned, Dækketøj, Service og Køkkentøj etc., der maa anses passende og nødvendigt for mig i min egen fremtidige Husholdning.

5.

Nærværende Forening, hvorfra ingen af os ensidig kan træde tilbage, berører ikke det Formuefællesskab, der iøvrigt for Tiden eksisterer imellem os i Henhold til Lovgivningens almindelige Regler, saa lidt som den influerer paa den os efter Loven tilkommende Arveret efter hinanden.

Dette Dokument vil blive stemplet som gensidig Deklaration til Takst 2 Kr. og i Henhold til Reglerne om Gældsbreves Takst efter 4000 Kr. \times 5 eller 20000 Kr. til Takst 3 Kr. 30 Øre, ialt 5 Kr. 30 Øre.

Til Bekræftelse forsyne vi nærværende Forening, hvis Original jeg, Helga Levinsen, beholder, medens jeg, H. I. Levinsen, erholder en bekræftet Genpart af den, med vore Underskrifter i Overværelse af nedtegnede 2 Vitterlighedsvidner.«

Efter at Overenskomsten var indgaaet, tog Appellindstævnte tillige med sine Børn Ophold i København. Da Appellanten nægtede at betale det den 1 Juli 1906 forfaldne Underholdsbidrag, stort 1000 Kr., idet han samtidig hermed tilbød Appellindstævnte Ophold og Underhold hos sig, indgav hun, der ikke var villig til at løse Appellanten fra Overenskomsten og genoptage Samlivet med ham, til Justitsministeriet Ansøgning dels om at blive separeret fra ham, dels om, at han maatte blive tilpligtet at svare hende og hendes Børn Underholdsbidrag, indtil Separation maatte blive bevilget. I den Anledning anmodede Justitsministeriet under 30 November 1906 Amtmanden over Frederiksborg Amt om — da Manden ikke ved Indgaaelsen af en Overenskomst om faktisk Adskillelse kan unddrage sig fra sin Forpligtelse til at forsørge sin Familie, saa lidt som han kan opstille en imod Overenskomsten stridende Fordring om Hustruens Tilbagevenden som Betingelse for Forsørgelsespligtens Opfyldelse, i Særdeleshed da han ved nævnte Overenskomst udtrykkelig har forpligtet sig til at underholde Familien — om at ville paalægge ham at svare Hustruen Underholdsbidrag efter sædvanlige Regler indtil videre, idet dog Spørgsmaalet om Ret ifølge bemeldte Overenskomst udtrykkelig bør forbeholdes. I Henhold hertil blev det ved Frederiksborg Amts Resolution af 18 December 1906 paalagt Appellanten at udrede til Appellindstævnte et Bidrag af 150 Kr. maanedlig fra 1 Juli 1906 og indtil videre, dog længst indtil Separationen eventuelt maatte blive bevilget, og saaledes, at Spørgsmaalet om Ret ifølge Overenskomsten af 11 Februar 1906 forbeholdtes.

Idet Appellindstævnte paaberaabte sig, at hun efter Frederiksborg Amts fornævnte Resolution kun kunde erholde 1350 Kr. i Bidrag af Appellanten for Tiden fra 1 Juli 1906 til 1 April d. A., medens der efter Overenskomsten af 11 Februar 1906 tilkom hende 3000 Kr., paastod hun under nærværende ved Helsingør Købstads ordinære Ret i 1ste Instans anlagte, gæsteretsvis behandlede Sag Appellanten tilpligtet at betale hende Differencen mellem disse to Beløb, eller 1650 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 2 Januar d. A. og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Appellanten paastod sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst. Ved fornævnte Rets Dom af 18 Marts d. A. blev Appellindstævntes Paastand tagen til Følge, dog saaledes, at Sagens Omkostninger opbevædes. Denne Dom er bleven indbragt for nærværende Overret af Appellanten, der har paastaet Underretsdømmen forandret derhen, at han frifindes for Appellindstævntes Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger i begge Instanser skadesløst, medens Appellindstævnte har paastaet Underretsdømmen stadfæstet og sig tillagt Appellsagens Omkostninger.

Der findes nu at maatte gives Appellanten Medhold i, at den fornævnte Overenskomst ikke kan være bindende for ham, efter at han, saaledes som det er in confesso, har tilbudt Appellindstævnte Ophold og Underhold hos sig, hendes Ægteemand, men hun ikke har villet modtage dette Tilbud, og at Appellindstævntes paa Overenskomsten støttede Paastand om at erholde sig tilkendt det paastævnte Beløb derfor ikke er beføjet.

Som Følge heraf vil Appellantens Frifindelsespaastand allerede af den Grund være at tage til Følge, og der vil derfor ikke være Anledning til at komme ind paa, hvad Appellanten iøvrigt har anført. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve i begge Instanser.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Fredag den 5 Februar.

Nr. 382. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Johanne Otto (Def. Rée),

der tiltales for Overtrædelse af Loven om Tidspunktet for Lukning om Aftenen af Butikker og Lagere Nr. 163 af 19 Juni 1908 § 3.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 December 1908: Tiltalte, Enkefru Johanne Otto, bør inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Københavns Kommunes Kasse bøde 10 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 22 Januar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakendelse, uanset at dens Genstand ej maatte befindes at udgøre summa appellabilis.

Da Udtrykket »tilberedte Spisevarer« efter almindelig Sprogbrug omfatter Kager, og da der mangler Hjemmel til at antage, at det i den Sammenhæng, hvori det findes i Lov af 19 Juni 1908 § 3, er taget i en snævrere Betydning, vil Tiltalte være at frifinde.

Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Tiltalte Johanne Otto bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Asmussen og Rée 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Enkefru Johanne Otto for Overtrædelse af Lov om Tidspunktet for Lukning om Aftenen af Butikker og Lagere Nr. 163 af 19 Juni 1908 § 3.

Ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Erkendelse er det godtgjort, at hun den 11 Oktober d. A. om Aftenen Kl. 9 har fra sit Konditori, St. Kongensgade Nr. 37, solgt Kager ud af Huset. Tiltalte gør imidlertid gældende, at da hun er i Besiddelse af Konditorborgerskab, maa hun ogsaa være berettiget til saadant Salg, og hun henviser i saa Henseende til, at bemeldte Lovs § 3 tillader Konditorer i Tiden efter Klokken 8 Aften at sælge ud af Huset »tilberedte Spisevarer«, hvilke sidste Ord ogsaa maa omfatte Kager.

Heri findes der dog ikke at kunne gives hende Medhold.

Efter den Sammenhæng, hvori de fremhævede Ord ere brugte i det omhandlede Lovsted, der angaar »Beværtningsdrivende, herunder Personer med Konditorborgerskab«, ligger det nærmest at forstå Ordene som ikke omfattende Kager, og overensstemmende hermed findes de samme Ord brugte i Helligdagsloven Nr. 134 af 22 April 1904 § 3, som paa Helligdage forbyder Beværtningsdrivende (herunder Personer med Konditorborgerskab) at sælge ud af Huset, dog herfra undtaget »tilberedte Spisevarer, Kager samt Mælk og Brød«.

Idet Tiltalte herefter ved sit ovenommeldte Forhold maa anses at have overtraadt bemeldte Lovs § 3, vil hun efter samme Lovs § 5 være at anse med en Københavns Kommunes Kasse tilfaldende Bøde, der findes passende at kunne bestemmes til 10 Kr.

Tirsdag den 9 Februar.

Nr. 137. Fisker **Søren Boesen** (Møller efter Ordre)

contra

Amtmand over Thisted Amt **I. F. Simony** paa det Offentliges Vegne (Nellemann efter Ordre),

betræffende Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 September 1907: Indstævnte, Amtmanden over Thisted Amt paa det Offentliges Vegne, bør for Tiltale af Citanten, Fisker Søren Boesen, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves, hvorhos der tillægges de henholdsvis for Citanten og for Indstævnte beskikkede Sagførere, Overretssagførerne Sørensen og Jørgensen, i Salær hver 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 18 Februar 1909.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.

Højesteretstidende.

Udgivere: Højesterets Protokolsekretærer.

52. Aargang.

Højesteretsaaret 1908.

Nr. 45—47.

Tirsdag den 9 Februar.

Højesterets Dom.

Om end Sagens Omstændigheder i deres Helhed nærmest tyde paa, at Appellanten er uskyldig i de ham paasigtede Forbrydelser, har han ved den i den indankede Dom ommeldte urigtige Forklaring, om ikke den 15 Juni 1904 at have været i Låden eller den nedbrændte Bygning, selv givet Anledning til sin Fængsling. Der findes herefter ifølge Bestemmelsen i Lov 5 April 1888 § 2, 1ste Punktum, ikke at kunne tilkendes ham nogen Erstatning, og Dommen, der har samme Resultat, vil saaledes kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Der tillægges Højesteretssagfører Møller og Advokat Nellemann i Salarium for Højesteret hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April 1888 § 3 umiddelbart ved Overretten anlagte Sag har Citanten, Fisker Søren Boesen af Sønder Draaby, efter en den 30 Maj 1906 udtagen Stævning til Amtmanden over Thisted Amt paa det Offentliges Vegne, nedlagt Paastand om, at der i Henhold til nævnte Lov tilkendes ham en Erstatning af 4000 Kr. for den Lidelse, den Tort og det Formuetab, der er tilføjet ham ved, at han under et ved Morsø Herreders Politiret optaget Forhør — der sluttede den 15 December 1905, uden at der dekretedes Aktion — som sigtet for Brandstiftelse har været underkastet Varetægtsfængsel fra den 6 August 1904 til den 15 Oktober s. A.

Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden.

Efter hvad der fremgaar af det nævnte Forhør, blev Murer Lars Christian Madsens Plejedatter, Ane Laustdatter, kaldet Steffensen, den 15 Juni 1904 et Par Timer efter Middag opmærksom paa, at det røg op af Ladetaget i den hendes Plejefader tilhørende, af hende og hendes Plejeforældre beboede Ejendom i Sønder Draaby, hvorpaa det viste sig, at der var udbrudt Ild i noget gammelt Halm, der henlaa paa Gulvet i Laden under nogle der opbevarede, Citanten tilhørende Brædder, der ligeledes, om end kun i ringe Grad, var antændte. Ilden, som maa antages at have været paasat, idet der under Brædderne, hvor det havde brændt, fandtes en Haandfuld tildels udbrændte Tørvekul, der lugtede af Petroleum, blev imidlertid straks slukket, men den følgende Dags Eftermiddag ca. Kl. 1¹/₂ udbød der paany Ild i Laden, og idet Ilden denne Gang, da den opdagedes, allerede havde antændt eller straks efter antændte Ladetaget, bredte den sig herfra til den øvrige Del af Ejendommen, der fuldstændig nedbrændte.

Under den i Anledning af Branden indledede Undersøgelse — hvorunder Mistanken for at have paasat Branden oprindelig navnlig rettedes mod fornævnte Ane Steffensen, der den 21 Juni 1904 blev belagt med Varetægtsarrest — oplyses det, at Citanten et Par Maaneder før Branden, da han henflyttede til en i umiddelbar Nærhed af Madsens Ejendom beliggende Lejlighed, hvor han kun havde Plads til en Del af et ham tilhørende, for 1500 Kr. assureret Lager af Træ og Lervarer, fik Tilladelse til midlertidig at oplagre Resten af Lageret i Madsens Lade, hvortil det derefter blev henbragt, og hvor det tilligemed nogle enkelte andre Citanten tilhørende og sammesteds opbevarede Løseregenstande gik tilgrunde ved den fornævnte Brand. Under den efter Branden af vedkommende Brandforsikringsforening, hvori Løseret var forsikret, den 16 Juni 1904 afholdte Taksationsforretning over Brandskaden, anlog Citanten sit litte Tab til 800 Kr., men da han paa vedkommende Taksationsmænds Forlangende om at erholde nærmere Redegørelse for det brændte Lagers Størrelse erklærede sig ude af Stand til at oplyse noget herom, blev Erstatningen efter Overenskomst fastsat til 700 Kr.

I et den 16 Juni 1904 paa Brandstedet afholdt Forhør forklarede Citanten, at han den foregaaende Dag ikke havde været i Laden eller i den nedbrændte Bygning enten alene eller sammen med Andre, forinden han blev underrettet om, at der havde været Ild, og i et Forhør den 17 s M. erklærede han, efter at være bleven afhørt om, hvilke Varer han havde haft beroende i den nedbrændte Lade, at han iøvrigt fastholdt sin i Gaar afgivne Forklaring. Den 21 og 22 Juni blev Citanten paany afhørt inden Retten, uden at han imidlertid blev adspurgt om sin Færden paa Brandstedet den 15 Juni; men efter at Enken Kirsten Nygaard, der var Husholderske hos en ligeoverfor det nedbrændte Sted boende Skomager, den 2 August om Aftenen under en Samtale med Citanten havde meddelt denne, at hun til Politiet havde forklaret, at hun havde set ham paa Brandstedet, kort før Ilden udbød den første Dag, forklarede han, da han derpaa den 3 August paany blev underkastet Forhør — efter først at have gentaget og bekræftet sin i Forhøret den 16 Juni afgivne Forklaring, der blev oplæst for ham — at han nu kom i Tanker om, at han dog den 15

Juni havde været paa Lars Chr. Madsens Ejendom og der talt med Plejedatteren Ane, en Timestid før han underrettedes om Ildløsen.

Efter at have afgivet denne Forklaring, blev Citanten sat under Anholdelse og derpaa den følgende Dag belagt med Varetægtsarrest som mistænkt for Ildspaaættelse eller Delagtighed deri. Under den paafølgende Del af Undersøgelsen fastholdt Citanten vedblivende sin Uskyldighed, idet han — samtidig med at erkende, at han fra først af af Forhørsdommeren var bleven opfordret til at afgive nøjagtig Forklaring særlig om sin Færden paa Brandstedet den 15 Juni — gjorde gældende, at hans tidligere urigtige Forklaring udelukkende skyldtes svingtønde Hukommelse.

Om Citantens Færden den 15 Juni 1904, før Ilden blev opdaget, har Kirsten Nygaard forklaret, at Citanten denne Dag — paa hvilken hans Hustru, efter det Oplyste, var fraværende fra Hjemmet — vistnok mellem Kl. 12 og 1 spiste til Middag hos fornævnte Skomager. Efter at have spist, ytrede Citanten, at han vilde hjem for at sove til Middag, men da Vidnet tilbød at kalde paa ham, hvis der skulde komme Baade med Fisk til hans ved Fjordbredden henliggende Kvase, erklærede Citanten, at han var bange for, at hun ikke skulde passe tilstrækkeligt paa, og at han derfor hellere vilde bede Lars Chr. Madsens Hustru om at se efter og eventuelt kalde paa ham.

Citanten gik derefter over til Madsens, hvor han, efter hvad der forekommer Vidnet, talte med Plejedatteren Ane; men om han ved denne Lejlighed var inde i Laden, saa Vidnet ikke. Kl. ca. 2 saa Vidnet en Fiskerbaad lægge til ved Kvasen, og da der ikke fra Madsens gik Nogen over til Citantens Bolig, gik hun hen og vækkede ham, der da tilsyneladende sov; han gik derpaa ned til sin Kvase, uden at Vidnet ved, om han da gjorde noget Ophold, idet han passerede forbi Madsens Hus; noget senere vendte han tilbage til Skomagerens Hus for at drikke Kaffe og udtalte da, at Madsens Plejedatter havde lovet at kalde paa ham, men at hun nok selv var gaaet hen at sove. Nogen Tid efter, uden at Vidnet kan sige hvorlænge, blev der derpaa gjort Brandalarm.

Angaaende sin ovennævnte Samtale med Madsens Plejedatter har Citanten videre forklaret, at han var inde i Beboelseshuset og talte med Ane Steffensen i Gangen.

Endelig har bemeldte Ane Steffensen, efter i flere Forhør at have bønøgtet, at hun den 15 Juni forinden Ildløsen havde set eller talt med Citanten paa hendes Plejefaders Ejendom, i et Forhør den 12 August 1904 afgivet en Forklaring, der i alt Væsenligt stemmer med Citantens og Kirsten Nygaards foran refererede Forklaringer, idet hun særlig har udsagt, at hun først fik Øje paa Citanten inde i deres Gang, hvorpaa hun gik ind i Storstuen, at hun, da hendes Plejeforældre sov, lovede selv at kalde paa ham, men at hun forsømte dette, idet hun lagde sig til at sove, samt at hun ikke lagde Mærke til, hvor Citanten gik hen, da han forlod hende.

Iøvrigt er der ikke under Forhøret oplyst noget, der særlig henpeger paa Citanten som Gerningsmand til den forsøgte Ildspaaættelse den 15 Juni og endnu mindre til Branden den følgende Dag; men naar henses til, at Ilden den 15 Juni som nævnt utvivlsomt var paa-

sat, at Citanten var den eneste, der foruden Husets Folk jævnlig havde lovligt Ærinde i Laden, at han i Anledning af sit Byggeforetagende vel kunde have Interesse i at komme i Besiddelse af et større kontant Belsb, samt endelig til, at hans Unkladelse af i Forhøret den 16 Juni 1904 at forklare om sin Nærværelse paa Madsens Ejendom den foregaaende Dag forinden Ildens Udbrud vanskelig synes at kunne have sin Grund i svigtende Hukommelse, findes der efter det under Forhøret foreliggende ikke tilstrækkelig Føje til at statuere, at Citanten maa antages at være uskyldig i den Forbrydelse, for hvilken han har været fængslet, og idet der ej heller her under Sagen er fremkommet Noget, der kunde føre til et andet Resultat, vil Indstævnte være at finde for Citantens Tiltale under denne Sag.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge de henholdsvis for Citanten og for Indstævnte beskikkede Sagførere i Salær hver 40 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet.

Nr. 246. Skandinaviens Bogforlag ved dets Indehaver O. S. Hansen (Ingen)

contra

Handelsfirmaet Kluge & Morgenstern i Berlin (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Skandinaviens Bogforlag ved dets Indehaver C. S. Hansen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 269. Aktieselskabet Dansk-Svensk Dampskibsselskab
(Ingen)

contra

Aktieselskabet Dampskibsselskabet »Turiston« ved dets Bestyrelsesformand, Overretssagfører A. P. V. Olsen, og Medlem af dets Bestyrelse A. O. Andersen (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Aktieselskabet Dansk-Svensk Dampskibsselskab, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, ogsaa fremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 368.

Advokat Halkier

contra

Axel Julius Olsen og Niels Christian Christensen
(Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 December 1908: Arrestanterne Axel Julius Olsen og Niels Christian Christensen bør straffes, Olsen med Tugthusarbejde i 3 Aar og Christensen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og, En for Begge og Begge for En, betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, og Defensor, Overretssagfører Sinding, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte

Axel Julius Olsen og Niels Christian Christensen, En for Begge og Begge for En, til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Axel Julius Olsen, der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold, er født den 9 August 1882 og bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 19 August 1902 efter Straffelovens § 228 (og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 13 November 1903 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Københavns Amts nordre Birks Ekstrarets Dom af 28 Marts 1904 efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 September 1905 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet groft Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar, og senest ved samme Rets Dom af 27 Maj 1908 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Arrestanten Niels Christian Christensen, der tiltales for Tyveri, er født den 21 December 1883 og to Gange før sit fyldte 18de Aar straffet for Tyveri og desuden bl. a. anset: ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 1 Februar 1902 efter Straffelovens §§ 228 og 229, 4de Stk., med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 5 Juli 1902 efter Straffelovens § 64, sammenholdt med §§ 228 og 229, 4de Stk., disse §§ tildels sammenholdte med § 37, med en Tillægsstraf af Forbedringshusarbejde i 5 Maaneder, ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 9 September 1903 efter Straffelovens § 241, 1ste Stk., efter dens § 238, som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 September 1905 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 18 Dage, ved samme Rets Dom af 8 December 1906 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og senest ifølge Dom: ved samme Rets Dom af 30 Marts 1907 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage.

Han har derhos siddet arresteret ved Frederiksberg Birk fra Februar til September d. A. som sigtet dels for Tyveri, dels for Hæleri, og fra 21 September d. A. til 1 Oktober ved et af Rettens Kriminalkamre som sigtet for Brandstiftelse.

Begge disse Sager ere sluttede uden Tiltale.

Endvidere bemærkes, at Arrestanten Christensen under den ved Rettens Dom af 5 September 1905 paakendte Sag var sigtet for at have begaaet et natligt Indbrud i en Forretning ved Indstigning gennem Vindue sammen med Arrestanten Olsen.

Ved Arrestanten Olsens egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste er det bevist, at han har overtraadt et ham til Københavns Politis Protokol over mistænkelige Personer den 13 Juli d. A. under sædvanlig

Straffetruusel givet Tilhold bl. a. gaaende ud paa, at han inden 3 Dage skulde anmelde, hvorvidt han havde erholdt lovligt Erhverv, og derefter hver Mandag skulde melde sig for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet Arrestanten fra Tilholdets Modtagelse til sin Anholdelse den 6 Oktober d. A. ikke har foretaget nogen saadan Melding.

Løvrigt ere Sagens Omstændigheder følgende:

Den 6 Oktober d. A. om Formiddagen ved 7-Tiden opdagedes det, at der var sket Indbrud i Beværtingen, Fiskergade Nr. 5, Kælderen, idet en Rude til Gaarden var slaaet itu, Vinduet oplukket, og nogle indenfor dette vandret anbragte Jernstænger bøjede saa meget tilside, at der blev en Aabning paa omtrent 9 Tommer.

Endvidere fandtes to af Beværtingens 3 Indgangsdøre, der alle om Aftenen var blevne aflaaede, aabnede.

Efter at Politiet var tilkaldt, fandtes Arrestanten Olsen siddende sovende i beruset Tilstand i Beværtingens Køkken. Han var iført en Damefrakke, som han havde hængt i Køkkenet; i hans Lommer fandtes dels to i Beværtingen tagne halve Flasker Rødvin, dels en fra Tallerkenrækken tagen Tandbørste, og foran ham stod en Beværtingen tilhørende Flaske Portvin. Fra Spisekamret var forsvundet en hel Del Steg, Ost og Brød, en Kande Kaffe og en halv Pot Fløde.

Umiddelbart efter blev Arrestanten Christensen truffet, liggende sovende i Seng sammen med det løsgtige Fruentimmer Thora Karen Marie Christiansen, Nielsens Hustru, i et af et andet løsgtigt Fruentimmer — Emilie Johanne Bache — lejet Logi, Skyttegade Nr. 24, Stuen over Gaarden. Paa Bordet i samme Værelse fandtes: 2 halve Flasker Caloric, en Flaske halv fyldt med Wermuth, en Karaffel, hvori der havde været Solbærrøm, 2 halve Kognæksflasker, 1 halv Portvinsflaske, 1 Flaske, hvori der havde været Citronvand, og 4 Flasker, hvori der havde været Appollinaris.

Alt dette er af fornævnte Beværtnings Indehaverske, Enke Johanne Jensen, og Bestyrer Jens Peter Nielsen genkendt som dem uden deres Vidende og Villie frakommet i Løbet af Natten mellem den 5 og 6 Oktober d. A.

De to fornævnte løsgtige Kvinder — af hvilke Emilie Bache den paagældende Morgen blev truffet beruset i Sengen hos en tredje i samme Ejendom boende Kvinde — har forklaret i det Væsenlige overensstemmende om det i Nattens Løb passerede. Deres Forklaring gaar i Hovedsagen ud paa Følgende:

Ved 2-Tiden traf de Arrestanterne paa eller ved Aaboulevarden og blev af dem inviterede til at drikke med af nogle Drikkevarer, som Arrestanterne havde staaende i en Gadedør i Fiskergade, og hvoriblandt var dels noget Sodavand, dels en Karaffel Solbærrøm som den ovennævnte. Kvinderne gik derefter hver til sit, men da Nielsens Hustru noget senere paa Natten, formentlig ved 3-Tiden, vilde gaa over til Emilie Bache, traf hun Arrestanterne i Porten til den af Emilie beboede Ejendom med en Del Flasker i Favn, hvorefter de alle tre blev lukkede ind af Emilie, i hvis Lejlighed de derefter nød en Del af de af Arrestanterne skaffede Drikkevarer, nemlig de ovennævnte, hvis Rester om Morgenen blev fundne af Politiet i Emilies Værelse.

Nielsens Hustru har yderligere forklaret, at hun mindes, at Arrestanten Christensen under Drikkeriet sendte Arrestanten Olsen afsted efter flere Drikkevarer end dem, de fra først af havde, at Arrestanten Olsen ogsaa gik bort og kom tilbage med flere, samt at Arrestanten Olsen senere igen gik bort og da ikke kom tilbage.

Efter begge Kvinders Forklaring var disse og Arrestanten Christensen sammen paa nogle Morgenbeværtninger, og ere derfra gaaede tilsøgs paa de Steder, hvor de blev truffne.

Arrestanterne have nægtet sig skyldige i noget Ulovligt.

Arrestanten Olsens Forklaring gaar ud paa, at han den foregaaende Aften havde drukket sammen med nogle Kammerater inde i Adelgade og derved saa beruset, at han slet ingen Erindring har bevaret om, hvad der er foregaaet i Løbet af Natten. Han ved intet om, hvorledes han er kommet ind i den Beværtning, i hvilken han blev truffet, og har ingen Erindring om at have været sammen med Medarrestanten og de to Kvinder.

Arrestanten Christensen har forklaret, at han om Aftenen traf Medarrestanten og drev omkring med ham først paa Natten, idet Arrestanten tidlig den følgende Morgen skulde arbejde paa Grønttorvet.

Videre har han forklaret, at de ved 3-Tiden traf de to Kvinder og sammen med dem drak noget Brændevin i en Gadedør i Fiskergade, og at de derfra alle 4 gik til Emilie Baches Logis i Skyttegade. Men Arrestanten har senere ændret denne Forklaring derhen, at han og Medarrestanten opsøgte Emilie Bache i hendes Logi, hvor ogsaa Nielsens Hustru var tilstede. Yderligere har han forklaret, at der dér ikke blev drukket Andet end Resten af det Brændevin, han selv havde købt, at han ikke kender noget til de der fundne Drikkevarer, at Medarrestanten forsvandt, uden at han ved af hvilken Grund, og at Arrestanten om Morgenen var paa nogle Beværtninger sammen med Kvinderne.

Imidlertid maa der efter alt saaledes Foreliggende gaas ud fra, at Arrestanterne i Forening have begaaet Indbrudet i Beværtningen og derfra i Forening i hvert Fald stjaalet de i Emilie Baches Logi fundne Flasker m. m., der med det Indhold, de havde, da de blev stjaalne, ere vurderede til 8 Kr.

Arrestanterne ville herefter være at anse, Arrestanten Olsen dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet groft Tyveri, dels efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, Arrestanten Christensen efter Straffelovens § 230, 2det Stykke, eller i Medfør af § 241, 2det Stykke, efter dens § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne og for Olsens Vedkommende under Et, Olsen med Tugthusarbejde i 3 Aar og Christensen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 371. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Emanuel Jørgen Julius Mertens (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 December 1908: Tiltalte Emanuel Jørgen Julius Mertens bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Leth og Overretssagfører Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Emanuel Jørgen Julius Mertens til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Emanuel Jørgen Julius Mertens for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Tiltalte er født den 27 August 1877 og bl. a. anset: ved Rettens Dom af 2 Oktober 1900 efter Straffelovens § 100 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 27 Juli 1901 efter Straffelovens §§ 100 og 101 og for Overtrædelse af Polititilhold efter Lovgivningens Grundsætninger med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og senest ved Rettens Dom af 16 Maj 1903 efter Straffelovens § 230, 2det Stk., med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han henholdsvis under 30 Oktober 1906 og 26 August 1907 inden nærværende Ret for Vold har vedtaget Bøder, store henholdsvis 100 og 70 Kr.

Sagens Omstændigheder ere ifølge de af Politibetjentene Nr. 220, Tøstesen og Nr. 698, Honoré, afgivne Forklaringer følgende:

Tiltalte, hvøm der under 10 September 1907 til Københavns Politidirektørs Protokol er givet Tilhold under Strafansvar om ikke under nogetsomhelst Paaskud at indfinde sig paa fraseparatoret Hustru Dagmar Charlotte Knudsen, født Jensens, Bopæl eller forulempe hende paa nogen Maade, indfandt sig ikke destomindre den 4de f. M. om Eftermiddagen to Gange paa nævnte Dagmar Knudsens Bopæl i Fredensgade, men fjernede sig derpaa — efter Paabud af Politibetjent Honoré, der var bleven tilkaldt — uden at gøre nogen Modstand.

Samme Aften Kl. 11^{1/2}, traf imidlertid Politibetjent Honoré, der

paany var tilkaldt, Tiltalte staaende udenfor den tillukkede Dør til Dagmar Knudsens Lejlighed. Tiltalte ruskede i Laasen og sparkede til Døren og vedblev hermed, da Honoré paabød ham at forføje sig bort, idet han nægtede at gaa, før han havde været inde hos Dagmar Knudsen, og udtalte, at han havde været i Forbedringshuset og kunde komme der engang endnu. Honoré greb nu fat i Tiltalte og rev ham bort fra Døren, saa at han slap sit Tag i denne, og idet han tabte Hatten tumlede et Par Trin ned ad Trappen.

Tiltalte rejste sig imidlertid straks op og sprang ind paa Honoré, idet han greb ham om Siderne og stødte sin Pande ind imod hans Bryst og Mellemgulv med saa stor Voldsomhed, at Honoré med hele sin Vægt faldt over mod Lejlighedens Dør, der i det samme gik op, hvorved begge faldt ind i Entreen. De kom dog hurtigt op igen, og da Tiltalte nu greb i Honorés Krave, trak Honoré sin Stav.

Tiltalte søgte imidlertid at vriste denne fra Honoré og kradsede under Forsøget herpaa Honoré paa højre Haand, der straks blødte en Del. Tiltalte vedblev at kæmpe med Honoré, der anmodede en af Ejendommens Beboere om at hente Assistance, og sparkede under Forsøgene paa at komme ind i Lejligheden flere Gange Honoré over Benene. Lidt efter kom Politibetjent Tøstesen — der ligesom Honoré var iført Uniform — tilstede, og det lykkedes nu begge Betjentene i Forening at sætte Tiltalte, der af al Kraft strittede imod, ud paa Trappegangen og ned ad Trappen samt sluttelig — uagtet Tiltalte greb fat i en Dørkarm og Trappegælænderet og satte Fødderne ind imellem Tremmerne i dette — ud paa Gaden. Her satte han sig paany til Modværge og ramte ved et Spark Honoré over det ene Ben. Saavel under Opholdet i Entreen som under Transporten benyttede Tiltalte Skældsord, dels mod Honoré alene, dels mod begge Betjente under Et, idet han brugte Udtrykkene »Sjovere«, »fejg Kujon« og »lurvede Karl«. Betjentene fik imidlertid bundet Tiltaltes Hænder paa hans Ryg, og han gik derefter rolig med til Stationen.

Tiltalte har intet haft at erindre imod Betjentenes Forklaring; han har udtrykkelig erkendt at have sat sig kraftig til Modværge saavel paa Trappen som paa Gaden, slaaet og sparket om sig samt udskældt Betjentene, men paastaaet ikke nærmere at kunne erindre Enkelthederne.

Medens Tøstesen ikke er bleven ramt af Tiltalte, har Honoré forklaret, at han, der blev ramt ca. 10 Gange af Spark over venstre Skinneben, endnu den 9 f. M. var meget øm paa dette Ben, og at der nævnte Dag endnu fandtes smaa Saar efter Kradsningen paa højre Haand, men at disse antagelig vilde læges paa et Par Dage. Han havde hele Tiden kunnet passe sin Tjeneste.

Efter Sagens Oplysninger maa Tiltalte antages, om end paavirket af nyde Drikkevarer, at have været i fuld tilregnelig Tilstand.

I Henhold til det Foranførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 100 og 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder.

Onsdag den 10 Februar.

Nr. 343. Højesteretssagfører Hansen

contra

Niels Henrik Frederik Moritz Hagelund (Def. Asmussen),

der tiltales for uterligt Forhold overfor Pigebørn under 12 Aar.

Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 31 August 1908: Arrestanten Niels Henrik Frederik Moritz Hagelund bør straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar og udrede 100 Kroner i Erstatning til Asta og Erna Stoltz-Nielsen samt derhos Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, og Defensor, Sagfører Thrane, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 November 1908: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne C. A. Olsen og Cortsen, betaler Arrestanten Niels Henrik Frederik Moritz Hagelund 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Niels Henrik Frederik Moritz Hagelund til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksberg Birks Ekstraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Henrik Frederik Moritz Hagelund for uterligt Forhold overfor Pigebørn under 12 Aar.

Arrestanten har opgivet at være født i Sverrig den 21 Oktober 1866, hvilken Alder er skønnet stemmende med hans Udseende, og er tidligere straffet bl. a. ved: 1. Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 24 December 1889 efter Straffelovens § 176, jfr. dens § 173, sammenholdt med § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange

5 Dage. 2. Ved samme Rets Dom af 27 August 1892 efter Straffelovens § 176, jfr. dens § 173, sammenholdt med § 39, og efter samme Lovs § 16 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Udvisning af Riget. 3. Ved Frederiksberg Birks Ekstrarets Dom af 8 Januar 1895 efter Straffelovens § 176, jfr. dens § 173, sammenholdt med § 39, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og 4. Ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 20 August 1904 efter Straffelovens § 176, jfr. dens § 173, disse §§ sammenholdte med samme Lovs § 39, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaned, hvorhos han under en i Aaret 1885 ved sidstnævnte Ret mod ham indledet kriminel Undersøgelse for uterligt Forhold mod Pigebørn har vedtaget at erlægge en Bøde af 200 Kr.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Mælkekusk Peder Christian Stoltz-Nielsen og Hustru, Kirsten, født Jensens, 2 Døtre, der ere 7 og 8 Aar gamle, have inden Retten forklaret, at Arrestanten, der logerede hos deres Forældre paa Adilsvej Nr. 15 paa Frederiksberg, gentagne Gange, saaledes bl. a. den 6 og 14 Marts d. A., og iøvrigt i Tiden deromkring paa forskellig af dem nærmere angivet Maade har behandlet eller forsøgt at behandle dem uterligt, naar de enten begge i Forening eller enkeltvis have været inde i hans Værelse.

Arrestanten erklærede i det første over ham afholdte Forhør, at han, der paa Grund af sin Fortid kunde indse, at han i Tilfælde af Benægtelse vilde blive undergivet langvarig Varetægtsarrest og maaske tilsidst trods denne dømt, hellere vilde sige ja til Sigtelsen med det samme, uagtet han paastod, at han denne Gang var uskyldig, samt at han ofte føler Trang til at udvise saadan uterlig Adfærd overfor Smaapiger, men han vil ikke derved føle nogen sanselig Tilfredsstillelse, og den nævnte Trang er dog ikke saa stærk, at han ikke kan lade være, naar han vil, og han har under de senere over ham afholdte Forhør vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i uterligt Forhold overfor de nævnte 2 Pigebørn.

De paagældende Børns Forældre have imidlertid edelig bekræftet, at de af dem i Retten afgivne Forklaringer om den Maade, hvorpaa Arrestanten er optraadt overfor deres Børn eller har behandlet disse — hvilke Forklaringer ere stemmende med, hvad Pigebørnene selv have forklaret for Retten — er en nøjagtig Gengivelse af, hvad Børnene have fortalt dem herom, og at de, der have anstillet forskellige Forsøg med Børnene for at kontrollere Rigtigheden af deres Udsagn og ikke have lagt dem noget Svar eller nogen Forklaring i Munden, ere forvissede om, at Børnene have talt Sandhed.

De have derhos begge edelig forklaret, at Arrestanten, da de bebrejdede ham hans Adfærd overfor Børnene, erkendte at have misbrugt deres Tillid.

Arrestanten har erkendt, at det ældste af Pigebørnene, da hun den 14 Marts d. A. om Aftenen var inde paa hans Værelse for at besørge et Ærinde for ham, raabte paa sin Moder og sagde, at han skulde lade være, da hun ellers vilde sige det til sin Moder, men medens Pigebarnet har forklaret, at hun raabte, fordi Arrestanten forsøgte at trække hendes Benklæder ned, har Arrestanten forklaret, at

hun, der var krøbet op paa hans Skød, raabte, fordi han tog hende under Armene og bøjede hende bagover ned mod Gulvet.

Efter alt det Foreliggende maa det, idet der ikke under Sagen er fremkommet Noget, der fører til at betvivle Rigtigheden af de af de 2 Pigebørn afgivne Forklaringer, og under Hensyn til, at Arrestanten gentagne Gange er straffet for uterligt Forhold, overfor Arrestantens Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Arrestanten har under de mod ham ved Københavns Kriminal- og Politiret i Aarene 1885, 1889 og 1892 indledede Undersøgelser været indlagt til Observation paa Kommunehospitalets 6te Afdeling, og ifølge de den 14 December 1885, den 7 November 1889 og den 7 Juli 1892 afgivne Lægeerklæringer om Arrestantens mentale Tilstand ere hans aandelige Evner svækkede i en saadan Grad, at han, uden dog at være Idiot, ikke er i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, der findes hos voksne og sjælssunde Personer, og efter den af vedkommende Arrestlæge under nærværende Sag afgivne Erklæring af 28 April d. A. er hans aandelige Habitus ganske uforandret, og maa Arrestanten fremdeles opfattes som ikke værende i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, som findes hos voksne og normale Personer, ligesom Overlægen ved Sindssygeanstalten ved Vordingborg, hvem Sagens Akter have været tilstillede til Erklæring, har udtalt, at det maa anses utvivlsomt, at Arrestanten er aandssvag og ikke i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, som findes hos voksne og normale Personer.

Arrestanten vil herefter for sit foranførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. dens § 173 og tildels § 46, disse §§ sammenholdte med § 39, med en Straf, som efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ligesom han efter den af Mælkekusk Stoltz-Nielsen paa sine Børns Vegne nedlagte Paastand om en Erstatning af 100 Kr., mod hvilken Erstatnings Størrelse Arrestanten intet har haft at erindre, vil have at udrede et saadant Beløb i Erstatning til de paagældende Børn. Den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten efter Straffelovens § 176, jfr. dens § 173 og tildels dens § 46, disse §§ sammenholdte med § 39, er anset med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og dømt til at betale Erstatning som foranført — — — vil saaledes med den anførte Modifikation i Henseende til Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 59. Forpagter **R. H. Stønsen** (Møldrups efter Ordre)

contra

Købmand **S. Sørensen** (Ingen),

betræffende Erstatning for Misligholdelse af en Mageskiftehandel.

Rougsø m. fl. Herreders ordinære Rets Dom af 9 Oktober 1906: Kontracitanten, Købmand S. Sørensen af Lystrup, bør inden 4

Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Bøde af 10 Kr. til Randers Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, til Hovedcitanten, Vognmand R. H. Steensen af Hadsund, udstøde Skøde paa Ejendommen Matr. Nr. 20 a og 30 e af Ørum med Tilbehør uden andre Behæftelser end de i Mageskiftekontrakt af 12 December 1905 nævnte samt transportere til Hovedcitanten den ham ifølge mundtlig Overdragelse tilkommende Ret til Ejendommen Matr. Nr. 54 a af Gerlev By og Sogn, hvorhos han inden samme Tidsfrist bør betale Hovedcitanten kontant 1000 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 12 Februar d. A. at regne til Betaling sker, alt mod at Hovedcitanten meddeler ham Skøde paa Ejendommen Matr. Nr. 1 bi, 1 bd og 1 cs af Dalagaard Hovedgaard, Vive Sogn, samt det i Mageskiftekontrakten specificerede Løsøre, saaledes at Kontracitanten tager de i Ejendommen indestaaende Prioriteter paa henholdsvis 3200 Kr. og 6000 Kr., den sidstnævnte uopsigelig, imod aarlige Afdrag paa 200 Kr. samt iøvrigt opfylde Kontraktens Bestemmelser eller for Ikke-Opfyldelse af Retshandelen betale en af uvillige af Retten paa Kontracitantens Bekostning udmeldte Mænd fastsat Erstatning, dog ikke udover 12000 Kr. med Renter som ovenfor nævnt. Iøvrigt bør Parterne for Tiltale af hinanden fri at være, hvorhos Omkostningerne ophæves saavel i Hoved- som i Kontrasagen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Oktober 1907: Hovedcitanten, Købmand S. Sørensen, bør for Kontracitanten, Forpagter R. H. Steensens Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod Kontracitanten inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt af 10 Kr. til Randers Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, bør kvittere til Udsættelse af Pantebøgerne den forommeldte paa Ejendommen Matr. Nr. 20 a og 30 e, Ørum By og Sogn, tinglyste Mageskiftekontrakt. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Der forelægges Overretsassagfører Dahl en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 12 August d. A. fremlagte Indlæg. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Højesteret er det oplyst, at den under Sagen omhandlede Ejendom i Ørum den 27 September 1907 er efter Begæring af en Panthaver bortsolgt ved Tvangsauktion, og Appellanten har derfor for Højesteret frafaldet sin for Overretten fremsatte principale Paastand og alene fastholdt sin Paastand om Erstatning for Mageskiftehandelens Misligholdelse.

Da Indstævnte den 2 Januar 1906, den til Fuldbgyrdelse af Mageskiftekontrakten bestemte Dag, nægtede at opfylde Kontrakten, skete det, som i den indankede Dom anført, blandt Andet under Paaberaabelse af, at Byttehandelens Opfyldelse var bleven umulig for ham, fordi Bødker Madsen ikke vilde vedstaa den mundtlig truffne Aftale om Salg af sit Hus i Gerlev, som sammen med Indstævntes egen Ejendom i Ørum var Genstand for Bytte-

handelen. Ligesom imidlertid Overdragelsen af dette Hus var uafhængig af den øvrige Del af Byttehandelen, Overdragelsen af Indstævntes Ejendom i Ørum, hvorfor den angivne Uvillighed fra Madsens Side i alt Fald ikke kunde umuliggøre Byttehandelens Opfyldelse i det Hele, saaledes maatte den paaberaabte delvise Umulighed bortfalde, da Appellanten ved Notarialbeskikkelsen den 24 Januar næsteften, idet han paany opfordrede Indstævnte til at opfylde Handelen, erklærede sig villig til istedetfor Huset at modtage 700 Kroner, der udgjorde den kontante Del af den Købesum, Indstævnte skulde betale Madsen for Huset. Samtidig dokumenterede Appellanten, forsaavidt saadant ikke alt var sket, at han var istand til at opfylde sine Forpligtelser efter Mageskiftekontrakten, saa at ogsaa de fra Indstævntes Paastand om det Modsatte hentede Grunde til at unddrage sig Byttehandelen maa blive uden Betydning.

Som Følge heraf, og idet Indstævntes Paastand om ved Oprettelsen af Mageskiftekontrakten at have været under Paavirkning af Beruselse savner Beføjelse, maa han anses pligtig at erstatte Appellanten det ved den skete Misligholdelse tilføjede Tab.

Dette vil efter de foreliggende Oplysninger kunne bestemmes til 3000 Kroner, og Indstævnte vil herefter have at betale Appellanten dette Beløb med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 12 Februar 1906, indtil Betaling sker. Derhos findes han at burde godtgøre Appellanten Processens Omkostninger for Gæsteretten og for Landsoverretten med 200 Kroner og betale Omkostningerne for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager, samt i Salær og Godtgørelse for Udlæg til Appellantens her for Retten beskikkede Sagfører, henholdsvis 200 Kroner og 1 Krone 4 Øre.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Købmand S. Sørensen, bør til Appellanten, Forpagter R. H. Steensen, betale i Erstatning 3000 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 12 Februar 1906, indtil Betaling sker, og i Procesomkostninger for Gæsteretten og Landsoverretten 200 Kroner. Saa betaler han og til det Offentlige de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og Godtgørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Appellantens Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret, samt i Salarium og Udlæg til Højesteretssagfører Møldrup 200 Kroner og 1 Krone 4 Øre. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved Mageskiftekontrakt af 12 December 1905 bortbyttede Kontracitanten, Forpagter

R. H. Steensen af Rolighed, til Hovedcitanten, Købmand S. Sørensen, da af Gerlev, nu af Lystrup, den ham tilhørende i Hadsund beliggende Ejendom, Matr. Nr. 1 bi, 1 bd og 1 cs af Dalsgaard Hovedgaard i Vive Sogn med Bygninger og Tilbehør samt en Del til en i Ejendommen dreven Vognmandsforretning hørende i Kontrakten specificeret Besætning og Inventarium, hvorimod Hovedcitanten til Kontracitanten afhændede dels den ham tilhørende Ejendom, Matr. Nr. 20 a og 30 e af Ørum By og Sogn, dels en ham ifølge mundtlig Kontrakt med Bødker Madsen i Gerlev tilhørende Husejendom sammesteds, hvilken Ejendom, efter hvad der er in confesso mellem Parterne, er skyldsæt under Matr. Nr. 54 a Gerlev By og Sogn. I Kontrakten er det bl. a. bestemt, at de respektive Ejendomme skulde overtages og tiltrædes af de nye Ejere den 2 Januar 1906, og at Byttesummen, der — idet Ejendommen i Ørum ansattes til 12500 Kr. og Ejendommen i Gerlev til 2700 Kr., ialt 15200 Kr., medens Ejendommen i Hadsund sættes til 19400 Kr. — udgjorde 4200 Kr. skulde berigtiges ved, at Hovedcitanten overtog den i Ejendommen i Hadsund indestaaende Gæld, nemlig 3200 Kr. til Kreditforeningen af Ejere af mindre Ejendomme paa Landet i Jylland, 3000 Kr. til Diskontobanken i Randers og 3000 Kr. til Skive Bank samt betalte kontant 1000 Kr. til Kontracitanten, medens denne til Gængæld overtog den i Ejendommene i Ørum og Gerlev indestaaende Gæld til ovennævnte Kreditforening, stor henholdsvis 4000 Kr. og 2000 Kr. Det bestemtes derhos i Kontrakten, at den kontante Byttesum skulde erlægges skadesløst til Kontracitanten ved Ombytningen af Ejendommene den 2 Januar samtidig med, at Mageskifteskøderne udstedtes fri for yderligere Gæld end fornævnt, hvorhos Kontracitanten endelig garanterede for, at de paa Ejendommen i Hadsund hæftende til nævnte Banker skyldige 6000 Kr. kunde blive indestaaende uopsigelig mod aarlige Afdrag af 200 Kr.

Under Anbringende af, at Hovedcitanten har vægret sig ved at vedstaa den paagældende Mageskiftehandel, har derpaa Kontracitanten under nærværende Sag i første Instans ved en Gæsteret paastaaet ham tilpligtet principalt under Dagmulkt enten at udstøde Skøde paa Ejendommene i Ørum og Gerlev paa de i Kontrakten angivne Vilkaar eller — foruden at udstøde Skøde paa Ejendommen i Ørum — istedetfor Skøde paa Ejendommen i Gerlev at betale en Erstatning af 700 Kr. samt under begge Alternativer at betale den kontante Byttesum 1000 Kr. og i Erstatning for Kontraktens Ikke-Opfyldelse 2000 Kr. eller et efter uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb tilligemed Renter af de paagældende Beløb 5 pCt. p. a. fra Gæsteretsætningens Dato den 12 Februar 1906, indtil Betaling sker, alt imod at han til Hovedcitanten udsteder Skøde paa Ejendommen i Hadsund samt overdrager ham det i Kontrakten specificerede Løssøre, forsaavidt det endnu maatte være i Behold, subsidiært at betale i Erstatning for Handelens Misligholdelse i det Hele 12000 Kr. eller et ved uvillige Mænds Skøn fastsat Beløb, med Renter heraf som fornævnt, medens Hovedcitanten næst at paastaa sig frifunden for Kontracitantens Tiltale, under en Kontrasag har paastaaet Kontracitanten tilpligtet under Dagmulkt at kvittere til Ud-slettelse af Pantebogen den forommeldte Mageskiftekontrakt — som Kontracitanten har ladet tingløse paa Ejendommen i Ørum — og under samme Dagmulkt at lade den udslette af Pantebogen. Ved Gæsterets-

dommen er Hovedcitanten tilpligtet inden 4 Uger efter Dommens Forkyndelse under en Bøde af 10 Kr. til Randers Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, enten til Kontracitanten at udstede Skøde paa Ejendommen Matr. Nr. 20 a og 30 e Ørum med Tilbehør uden andre Behæftelser end de i Mageskiftekontrakten nævnte, samt at transportere den ham ifølge mundtlig Overdragelse tilkommende Ret til Ejendommen Matr. Nr. 54 a af Gerlev By og Sogn og endelig at betale Kontracitanten den ommeldte Byttesum 1000 Kr. med Renter heraf som paastaet, alt mod at Kontracitanten meddeler ham Skøde paa Ejendommen Matr. Nr. 1 bi, 1 bd og 1 cs af Dalsgaard Hovedgaard samt det i Mageskiftekontrakten specificerede Løvsøre, saaledes at Hovedcitanten overtager de i denne Ejendom indestaaende Prioriteter 3200 Kr. og 6000 Kr., den sidstnævnte uopsigelig mod aarlige Afdrag paa 200 Kr., og iøvrigt opfylder Kontraktens Bestemmelser, eller for Ikke-Opfyldelse af Retshandelen til Kontracitanten at betale en af uvilige af Retten paa Hovedcitantens Bekostning udmeldte Mænd fastsat Erstatning, dog ikke udover 12000 Kr. med Renter som foranført, men iøvrigt ere Parterne frifundne for hinandens Tiltale.

Sagen er nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanten næst at paastaa Gæsteretsdommen kendt uefterrettelig — hvortil dog ikke findes Føje — har gentaget sine i første Instans nedlagte Paastande, medens Kontracitanten som Følge af, at den ham tilhørende Ejendom i Hadsund efter en af en Prioritetshaver den 17 Oktober 1906 foranstaltet Tvangsauktion er bleven udlagt denne som ufyldstgjort Panthaver, har nedlagt Paastand paa, at Hovedcitanten dømmes til at betale den i Mageskiftekontrakten fastsatte kontante Byttesum 1000 Kr. samt i Erstatning for mora 2000 Kr. og til under Dagmulkt at udstede Skøde paa Matr. Nr. 20 a og 30 e Ørum By og Sogn og udstede eller lade udstede Skøde paa Ejendommen i Gerlev, eller saafremt sidstnævnte Skøde ikke udstedes, betale 700 Kr., hvorhos han har nedlagt forskellige subsidiære Paastande.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at da Kontracitanten Natten mellem den 10 og 11 Decemder 1905 kom kørende til Gerlev Kro, traf han her Hovedcitanten samt fornævnte Bødker Madsen af Gerlev og endnu en Person, og medens disse 4 nød en Del Drikkevarer, kom det til Forhandlinger om Salg til Hovedcitanten af Bødker Madsens Ejendom i Gerlev, hvilke Forhandlinger førtes i alt Fald saa vidt frem, at der af Kontracitanten blev affattet en Sluttedel, som Madsen dog nægtede at underskrive, hvorpaa han kort efter forlod Selskabet. Der blev derefter indledet Forhandlinger mellem Hovedcitanten og Kontracitanten om et Mageskifte af de under nærværende Sag ommeldte Ejendomme, og i Løbet af Dagen den 11 Decemder blev de enige om Vilkaarene for Mageskiftehandelen, hvorom der samme Dag blev oprettet en Sluttedel og den følgende Dag af Sagfører Larsen i Hadsund den oftnævnte Mageskiftekontrakt.

Den 2 Januar f. A., paa hvilken Dag Kontrakten som meldt skulde fuldbyrdes, indfandt Hovedcitanten sig tilligemed en Sagfører fra Randers i Hadsund, hvor bemeldte Sagfører henvendte sig paa Sagfører Larsens Kontor, medens hverken Hovedcitanten eller Kontracitanten kom tilstede sammesteds. Der blev ved denne Lejlighed mellem

de to Sagførere ført nogle Forhandlinger om Kontraktens Opfyldelse, uden at det dog nærmere er oplyst, hvori disse Forhandlinger bestod, og forlod samme Dags Aften Hovedcitanten og hans Sagfører Hadsund, efter at de umiddelbart forinden Afrejsen til Kontracitanten havde afsendt en af Hovedcitanten underskreven Skrivelse, hvori han for — som det i Skrivelsen hedder — at fjerne enhver Misforstaaelse meddeler, at han maatte betragte den afsluttede Kontrakt som bortfalden, annulleret eller ugyldig, dels fordi dens Opfyldelse var bleven umuliggjort derved, at Bødker Madsen ikke vilde vedstaa den Handel, hvorved han havde solgt sin Ejendom til Hovedcitanten, idet han paastod, at han paa Grund af Beruselse havde været utilregnelig ved dens Indgaelse, dels fordi selve Mageskiftehandelen som indgaaet under Beruselse, og underskreven under Indflydelse af Virkningerne heraf maatte anses som en Nullitet, dels endelig fordi Mageskiftehandelen var misligholdt fra Kontracitantens Side derved, at den paa Ejendommen i Hadsund hvilende Prioritet 6000 Kr. ikke skyldtes til de i Kontrakten ommeldte Banker, men til en Privatmand, der havde givet den i Haandpant for et ham paa kort Tid ydet Laan i Randers Diskonto- og Laanebank, uden at der forelaa noget om, at Laanet kunde henstaa uopsagt mod 5 pCt. aarlig Rente og mod Afdrag 200 Kr., hvorhos det, som meldt, med Ejendommen fulgte til Vognmandsforretningen hørende Løsøre var pantsat ved den paagældende Obligation.

Efterat Kontracitanten under 6 Januar 1906 ved Stævningsmændene havde ladet Hovedcitanten forkynde en Tilkendegivelse om, at han ikke kunde anerkende de i bemeldte Skrivelse fremsatte Indsigelser mod Mageskiftekontrakten for rigtige, at han fastholdt sit Krav mod Hovedcitanten i Henhold til Kontrakten, som han fordrede opfyldt i sin Helhed, at Ejendommen i Hadsund med Besætning m. v. henstod for Hovedcitantens Regning og Risiko fra den 2 s. M. at regne, og at han forbeholdt sig ethvert lovligt Erstatningskrav, lod han, da Handelen ej heller derefter gik i Orden, den 24 Januar f. A. under en af Notarius publicus i Gerlev-Onsild Herreder foretagen Beskikelsesforretning paany Hovedcitanten opfordre til at vedstaa Handelen, idet han erklærede sig villig til for sit Vedkommende straks at opfylde Handelen og give Hovedcitanten Skøde overensstemmende med Kontrakten, og da Hovedcitanten nægtede at vedstaa Handelen, erklærede Kontracitanten, at han stillede Ejendommen i Hadsund med den i Kontrakten ommeldte Besætning og Inventarium til Hovedcitantens Disposition. Idet Kontracitanten derefter undlod at betale de den 11 Juni 1906 forfaldne Renter af de i Ejendommen indestaaende Prioriteter, og idet disse Renter ej heller bleve betalte af Hovedcitanten, lod 2den Prioritetshaver foretage Udlæg i Ejendommen, og i Henhold til det paa den derefter foretagne Tvangsauktion Passerede, lod Udlægshaveren sig Ejendommen udlægge som ufyldestgjort Panthaver for det højeste Auktionsbud 5500 Kr.

Til Støtte for sin ovennævnte her for Retten nedlagte Paastand har Kontracitanten gjort gældende, at det skyldes Hovedcitantens Forhold, naar det nu er bleven umuligt for ham for sit Vedkommende at opfylde Handelen, i hvilken Henseende han har anført, at den stedfundne Tvangsrealisation af Hadsundsejendommen — hvorefter denne nu tilhører en Tredjemand, der, efter hvad der er uomtvistet, ikke skal

respekttere Mageskiftehandlen — er foranlediget ved Hovedcitantens Misligholdelse af Kontrakten. Naar imidlertid henses til, at Grunden til, at Kontrakten ikke kunde opfyldes paa den hertil bestemte Dag bl. a. skyldes den Kontracitanten bekendte Omstændighed, at Bødker Madsen vægrede sig ved at yde den fra hans Side nødvendige Medvirken til Mageskiftets Istandbringelse i Overensstemmelse med Kontrakten, findes Kontracitanten at have manglet Føje til under den ovennævnte Notarialforretning at stille Hadsundejendommen til Hovedcitantens Disposition med den Virkning, at Kontrakten skulde anses endelig opfyldt fra hans Side, og idet den nu foreliggende Hindring for Kontraktens Opfyldelse fra Kontracitantens Side herefter ikke vil kunne tilskrives Hovedcitanten, findes det at maatte statuere, at Kontrakten er fuldstændig bortfalden, hvorefter Hovedcitanten saaledes, og uden at det bliver fornødent at undersøge det af ham til Støtte for hans Frifindelse iøvrigt anførte, vil være at frifinde for Kontracitantens Tiltale i denne Sag.

Kontracitanten vil derimod overensstemmende med Hovedcitantens Paastand inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt af 10 Kr. til Randers Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, have at kvittere Kontrakten til Udslættelse af Pantebøgerne, hvorimod der ikke findes Anledning til at paalægge ham paa sin Bekostning at lade den udslætte samme-steds.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Overretsassagfører Dahl en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 12 August d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt ses i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

**Nr. 120. Forhenværende Overhornblæser Laurids Marinus Tra-
berg (Bagger efter Ordre)**

contra

Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af 1898 (Ingen).

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Erstatningspligt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Okto-
ber 1907: De Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikrings-Aktieselskab af
1898 bør for Tiltale af Citanten, fhv. Overhornblæser Laurids Marinus
Traberg af Viborg i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger op-

hæves. Der tillægges Overretssagfører Edg. Nyholm og Sagfører A. Andersen af Viborg hos det Offentlige i Salær henholdsvis 80 Kr. og 15 Kr.

Højesterets Dom.

Efterat Appellanten havde meddelt det indstævnte Selskab den i den indankede Dom omhandlede Kvittering af 22 Oktober 1903 for den ham da tilstaaede Erstatning, blev der ikke førend ved hans ligeledes i Dommen ommeldte Andragende af 9 Februar 1906 rettet nogen Henvendelse til Selskabet om yderligere Erstatning for Følgerne af det Appellanten den 9 September 1903 overgaaede Ulykkestilfælde eller endog blot givet Selskabet Underretning om, at han — skønt han efter sin Fremstilling maa være kommen til Erkendelse heraf i alt Fald i Løbet af Sommeren 1904 — ikke var fuldstændig helbredet.

Herefter maa det Krav, som Appellanten maatte have haft paa Erstatning udover den ham oprindeligt tilstaaede, ifølge § 29, 3die Stykke i Forsikringsbestemmelserne være bortfaldet, hvorved bemærkes, at forsaavidt Appellanten herimod har paaberaabt sig, at han flere Gange — som det maa antages første Gang i Forsommeren 1905 — har haft Samtaler med Selskabets stedlige Agent om, at han vilde gøre yderligere Krav gældende mod Selskabet og underrette dette om sin Tilstand, have disse Samtaler fundet Sted saa længe efter, at Appellanten var paa det Rene med, at han ikke var helbredet, at der allerede af den Grund i Henhold til Forsikringsbetingelsernes § 23 ikke kan tillægges dem nogen Betydning.

Idet det som Følge af det Anførte maa have sit Forblivende ved det Resultat, der er statueret ved Dommen, vil denne være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Appellanten, forhenværende Overhornblæser Laurids Marinus Traberg, 2 Kroner. Der tillægges Højesterets-sagfører Bagger i Salarium for Højesteret 120 Kroner og i Godtgørelse for hafte Udlæg 2 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved Police Litra A Nr. 3888 erkendte de Indstævnte, Nordisk Ulykkesforsikrings Aktieselskab af 1898, at have forsikret Citanten, fhv. Overhornblæser Laurids Marinus Traberg af Viborg, i Henhold til den af ham under 23 Juni 1900 afgivne Begæring for 4000 Kr. i Tilfælde af fuldstændig

Invaliditet og 2 Kr. daglig i Tilfælde af forbigaaende fuldstændig Arbejdsudygtighed.

Den 9 September 1903 paadrog Citanten sig ved under en Marsche at glide paa Vejen mellem Løjren ved Borris og Borris Station en Muskelfibresprængning i Lænderegionen med lokal Svulst og Smerter ved Bevægelse, hvilket havde til Følge, at han maatte ligge til Sengs i 13 Dage under Lægebehandling. Den 13 s. M. indsendte Citanten til de Indstævntes Agent i Viborg, Sergent P. G. Eriksen, en Skadesanmeldelse ledsaget af en Attest af 12 s. M. fra Overlæge Krenchel, hvori bl. a. angives, at det skete Ulykkestilfælde alene var Aarsag til Skaden, idet Citanten var fuldstændig rask og arbejdsdygtig forinden, at Sygelejet antoges at ville vare ca. 8 Dage, at Citanten var aldeles ude af Stand til at varetage sin Gerning, og at Lægen antog, at der vilde hengaa ialt 14 Dage, inden Citanten vilde blive istand til at varetage sin daglige Gerning fuldstændig. Ifølge en af bemeldte Læge under 10 Oktober s. A. afgiven Slutningsattest var der endnu den 24 September Smerter og Hævelse, medens Citanten fra 3 Oktober kunde gaa ud, hvorhos Hindringen for Citanten med Hensyn til at udføre sin daglige Gerning fuldtud var ophørt paa Attestens Udstedelsesdag, da Lægebehandlingen ophørte. Citanten modtog derefter fra det indstævnte Selskab et Beløb af 60 Kr., hvorfor han kvitterede ved en under 22 Oktober s. A. udstedt »Erstatnings-Kvittering«, hvori han erkender at have modtaget det nævnte Beløb af de Indstævnte »som fuld og rigtig Erstatning« i Henhold til Policen for det ham den nævnte Dag overgaaede Ulykkestilfælde. Den 9 Februar 1906 tilstillede Citanten de Indstævnte en Skrivelse, hvori han, næst at udtale, at han ved Udbetalingen af det anførte Erstatningsbeløb endnu ikke var fuldstændig rask, meddelte, at han, da han den 6 Juli 1904 første Gang efter Ulykkestilfældet deltog i en Marschetur, maatte træde ud af Geledet paa Grund af store Smerter i Lænderegionen, hvorefter han blev fritagen for Marscheture og anstrængende Øvelser, at Regimentet i August 1905 forlangte en Erklæring af Overlægen om hans Tilstand, hvilken Erklæring kom til at lyde paa, at der ikke var Haab om, at Citanten kunde blive marschedygtig, hvorefter der blev tilstaaet ham Orlov i 6 Maaneder til 6 Februar f. A., og at han den 7 s. M. — saaledes som det ogsaa fremgaar af en fremlagt Kassationsattest — blev fremstillet for en Kassationskommission og af samme kasseret for uheldbreddelig Sygdom i Lænderegionen. I Henhold hertil anmodede Citanten om et passende Beløb som Godtgørelse. Den Skrivelsen ledsagende Attest fra Overlæge Krenchel lød paa, at Citanten trods langvarigt Sengeleje og Ro og trods lang Tids fortsat Behandling aldrig kom sig rigtig, og at der vedblivende var Symptomer paa smaa dybe Infiltrationer, som ikke give nogen Udsigt til nogensinde at ville svinde. Efter at de Indstævnte i Skrivelse af 10 s. M. havde meddelt Citanten, at Sagen angaaende Ulykkestilfældet maatte betragtes som endelig afsluttet ved den af ham den 22 Oktober 1903 modtagne Erstatning, og at de ganske manglede Hjemmel til at genoptage en saa gammel Skade, og havde fastholdt dette Standpunkt overfor Skrivelser fra en af Citanten engageret Sagfører, har Citanten, hvem der er meddelt fri Proces, anlagt nærværende Sag, hvorunder han paastaar de Indstævnte tilpligtede at betale ham en Erstatning af 3000 Kr. eller en Erstatning ikke.

under 1000 Kr. efter uvillige Mænds eller Rettens Skøn, subsidiært 400 Kr. for Invaliditet paaført ham ved Ulykkestilfældet i September 1903, med Renter af det paagældende Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 9 Marts 1906, og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til den for ham beskikkede Sagfører, Overretssagfører Edg. Nyholm, og til Sagfører A. Andersen i Viborg, der har været beskikket for Citanten under et ved Viborg Byting til Oplysning i Sagen optaget Tingsvidne. De Indstævnte have principalt nedlagt Paastand om Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært mod Betaling af 340 Kr., mest subsidiært af 1000 Kr.

I de den paagældende Police paa Bagsiden paatrykte Bestemmelser hedder det i § 28:

»Inden 14 Dage efter, at Lægebehandlingen er tilendebragt, eller saa snart Beskadigelsens blivende Følger kunne afgøres, og i hvert Fald saa snart et Aar er forløbet, fra Ulykkestilfældet indtraf, har den til Erstatning berettigede for Selskabet at anmelde og begrunde sit Krav samt at indsende en af den Læge, der har behandlet den Tilskadekomne, udfyldt, af Selskabet leveret Blanket. Betalingen for Lægeattesten udredes af Selskabet, men for Enkeltforsikrings Vedkommende indeholdes Beløbet i den den Forsikrede tilkommende Erstatning.«

og i § 29, 3die Stykke:

»Alle af Selskabet bestridte Erstatningskrav, for hvilke der ikke senest 2 Aar fra Skadens Indtræden er anlagt Retssag, ere døde og magtesløse.«

samt i § 30, 3die Punktum:

»Naar Skadeserstatningen er modtaget af den Forsikrede eller andre berettigede, betragtes disse derved som havende kvitteret over for Selskabet for alle yderligere Krav paa dette som Følge af Ulykkestilfældet.«

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte gjort gældende, at Citanten efter Indholdet af Kvitteringen af 22 Oktober 1903 smh. med ovennævnte Bestemmelse i § 30 er afskaaren fra at fremkomme med yderligere Erstatningskrav i den paagældende Anledning, hvorhos de have anført, at han i alt Fald ved at lade hengaa en Tid af over 2½ Aar, inden han paany henvendte sig til de Indstævnte, har forbrudt ethvert ham mulig tilkommende Krav paa Erstatning.

Da der maa gives de Indstævnte Medhold i det af dem saaledes anførte, vil deres Paastand om Frifindelse være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der være at tillægge Overretssagfører Edg. Nyholm og

Sagfører A. Andersen i Viborg, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær henholdsvis 80 Kr. og 15 Kr., hvilke Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdag den 16 Februar.

Nr. 33. Kammerherre, Greve **F. Ahlefeldt Laurvig Lehn** for sin Hustru, den nuværende Besidderinde af Baroniet Lehn, Grevinde **Anna Ahlefeldt Laurvig Lehn**, født Baronesse **Rosenørn-Lehn** (Bagger)

contra

Gaardmændene **Peder Hansen, Tønnes Rasmussen, Anders Møller og Rasmus Rasmussen** samt Husmand **Poul Hansen** (Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om de Indstævntes Ret til Fiskeri i en Indsø.

Sunds-Gudme Herreders og Lehns Birks Politirets Dom af 8 November 1905: De Indklagede, Gaardmændene Peder Hansen og Tønnes Rasmussen og Husmand Poul Hansen af Ollerup Skovmark samt Gaardmændene Anders Møller og Rasmus Rasmussen af Ollerup, bør for Tiltale af Klageren, Overretssagfører J. Jacobsen af Svendborg, som Mandatarius for Kammerherre, Lehnsbaron E. Rosenørn Lehn til Baroniet Lehn, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Januar 1908: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret foreliggende Oplysninger, derunder navnlig de i den indankede Dom ommeldte Paategninger af 6 Juni 1807 paa Skøderne paa forskellige Ejendomme i Ollerup, maa den ved Udskiftningen af Ollerup Bys Jorder trufne Ordning, der har fundet sit Udtryk i den i Dommen anførte, under 21 Oktober 1797 skete Protokolltilførsel, anses at gaa ud paa, at den Ret til Fiskeri i Nielstrup Sø, der hidtil havde tilkommet Ejeren af Skjoldemose som Besidder af Bøndergods i Ollerup, vedblivende skulde bestaa som en til dette Gods i dets Helhed

knyttet Rettighed. Som Ejere af Ejendomme, der i sin Tid have henhørt under Skjoldemose Fæstegods i Ollerup, ere de Indstævnte herefter berettigede til at deltage i Udøvelsen af denne Ret, hvis Omfang maa anses bestemt ved den Udstrækning, hvori de under det nævnte Bøndergods hørende Ejendomme paa Udskiftningens Tid havde til Søn grændsende, rebdragen Jord, og iøvrigt ved, hvad de dagældende Bestemmelser i D. L. 5—10—42 ud fra dette Grundlag maa føre til.

Foruden at det imidlertid ikke nøjagtigt er oplyst, hvor Skjoldemose paa den Tid, da Udskiftningen fandt Sted, havde rebdragen Jord ved Søn, maa det i hvert Fald anses bevist, at det under Sagen paatalte Fiskeri har fundet Sted overalt paa Søn eller dog paa flere forskellige og navnlig saavel i den østlige som i den vestlige Del af denne beliggende Steder, medens det territoriale Omraade for de Indstævntes Ret til at fiske efter det Foreliggende maa forudsættes i alt Fald at være begrændset til en mindre Del af Søn hørende til dennes vestlige Ende. De Indstævnte maa saaledes anses ved deres Forhold at have gjort Indgreb i den Baroniet som Ejer af Søn tilkommende Fiskeriret, og de ville herefter være at anse efter § 11 i Lov af 26 Marts 1898 om Fiskeriet i ferske Vande, hver især med en Ollerup Kommunekasse tilfaldende Bøde, der findes at kunne bestemmes til 20 Kroner, hvorhos de maa blive at tilpligte in solidum at betale Appellanten en Erstatning, der efter det Foreliggende bliver at bestemme til 7 Kroner, med Renter heraf som paa-
staaet.

Processens Omkostninger for alle Retter findes de Indstævnte in solidum at maatte tilsvare Appellanten med 300 Kroner.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte, Gaardmændene Peder Hansen, Tønnes Rasmussen, Anders Møller og Rasmus Rasmussen samt Husmand Poul Hansen, bør hver især til Ollerup Kommunekasse bøde 20 Kroner samt, En for Alle og Alle for En, til Appellanten, Kammerherre, Greve F. Ahlefeldt Laurvig Lehn for sin Hustru, den nuværende Besidderinde af Baroniet Lehn, Grevinde Anna Ahlefeldt Laurvig Lehn, født Baronesse Rosenørn-Lehn, betale i Erstatning 7 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 18 November 1899, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter betale de Indstævnte, En for Alle og Alle for En, til Appellanten med 300 Kroner. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indsnækkede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Sunds-Gudme Herreders og Lehn Birks Politiret anlagte Sag paastod Overretssagfører J. Jakobsen af Svendborg som Mandatarius for den daværende Besidder af Baroniet Lehn Kammerherre, Lehnbaron E. Rosenørn Lehn de Appelindstævnte, Gaardmændene Peter Hansen og Tønnes Rasmussen og Husmand Poul Hansen af Ollerup Skovmark samt Gaardmændene Anders Møller og Rasmus Rasmussen af Ollerup for uberettiget at have fisket og trukket Vaad i den Baroniet Lehn tilhørende Nielstrup Sø hver især i Henhold til Lov 26 Marts 1898 §§ 11 og 12 ikendt en klækkelig Bøde til Ollerup Sognekommunes Kasse samt derhos tilpligtet in solidum til Klageren i hans fornævnte Egenskab at udrede en Erstatning af 70 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p a. fra Klagens Dato den 18 November 1899 og Sagens Omkostninger skadesløst, medens de Appelinstævnte paastod sig frifundne med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Ved fornævnte Rets Dom af 8 November 1905 blev de Appelindstævntes Paastand tagen til Følge, dog med Ophævelse af Sagens Omkostninger, og denne Dom har derefter Kammerherre, Greve F. Ahlefeldt Laurvig Lehn af Kærsgaard under Fremlægelse af et Dokument af 2 December 1905, hvorved Enkebaronesse P. Rosenørn Lehn som hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, fornævnte Kammerherre, Lehnbaron E. Rosenørn Lehn, til Appellanten overdrager det hende tilkommende under Sagen mod de Appelindstævnte rejste Erstatningskrav samt Retten til at indanke fornævnte Dom for højere Ret, samt med Bemærkning, at den Overretssagfører J. Jakobsen af Svendborg i sin Tid meddelte Mandatarfuldmagt nu er bortfalden, for sin Hustru, den nuværende Besidderinde af Baroniet Lehn, Grevinde Anna Ahlefeldt Laurvig Lehn, indanket ber for Retten, hvor han har paastaaet Dommen forandret i Overensstemmelse med den af Klageren for Politiretten nedlagte Paastand samt de Appelindstævnte tilpligtet in solidum at udrede til ham Appellens Omkostninger.

De Appelindstævnte paastaar Dommen stadfæstet, for saa vidt der ved Samme er tillagt dem Frifindelse, men paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger saavel for Politiretten som for nærværende Ret.

Det er in confesso under Sagen, at de Appelindstævnte i Maj 1899 i Forening har udøvet Fiskeri i Nielstrup Sø, derimod har de Appelinstævnte benægtet at have, som af Modpartiet anbragt, fisket overalt i bemeldte Sø og paastaaet, at Fiskeriet kun er drevet af dem i dennes vestlige Del udfor Jorder, der før Udskiftningen hørte under Skjoldemose Gods, og til midtstrøms, og denne Angivelse maa i Mangel af tilstrækkeligt Bevis fra Appellantens Side for det af ham paastaaede videre Omfang af det af de Appelindstævnte udøvede Fiskeri lægges til Grund ved Sagens Afgørelse.

Det fremgaar yderligere af de i Sagen foreliggende Oplysninger, at af de Appelindstævnte: Gaardmand Peter Hansens oprindelige Adkomst paa den af ham ejede Ejendom paa Ollerup Skovmark ligesom Gaardmand Tønnes Rasmussens er at søge i 2 Skøder, udstedte den 13 Juni 1798 i Henhold til Købekontrakter af 10 Oktober 1797 af den daværende Ejer af Hovedgaarden Skjoldemose, Chr. Berg, medens Gaardmand Anders Møllers og Gaardmand Rasmus Rasmussens oprindelige Adkomster er 2 Skøder, respektive af 13 Juni og 18 Juni

1798, udstedt af bemeldte Berg, for sidstnævnte Skødes Vedkommende i Henhold til Købekontrakt af 17 Oktober 1797, og at der i alle disse Skøder indeholdes enslydende Bestemmelse om, at Fiskeriet i Ollerup og Nielstrup Søer var undtaget fra Salget, da Sælgeren havde forbeholdt sig det »paa det Hartkorn, jeg endnu har i Ollerup By«.

Endelig hidleder den 5te af de Appelindstævnte, Husmand Poul Hansen af Ollerup Skovmark, sin Adkomst paa sit tidligere under Skjoldemose Gods hørende Hus fra Købekontrakt af 11 Maj 1854 og Skøde af 11 December s. A. fra fornævnte Chr. Bergs og Hustrus Bo, hvilke Dokumenter ikke omtaler den ommeldte Fiskeriret, men overdrager dette Hus til sammes tidligere Fæster »med de Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed Boet har besiddet samme«.

Til Støtte for deres Formening om Berettigelsen af det af dem efter det foranførte i Nielstrup Sø udøvede Fiskeri har de Appelindstævnte nu i første Række fremhævet, at dette Fiskeri udelukkende er udøvet udfor de Jorder, der før Udskiftningen i 1797 hørte under Skjoldemose Gods, og at de derfor som ejende saadanne Jorder i Ollerup maa være delagtige i den Fiskeriret, som ved Udskiftningen forbeholdtes Skjoldemose, skønt denne Ejendom ved Udskiftningen opførte at have Jord stødende til Nielstrup Sø, idet denne Jord afgaves til Baroniet Lehn, der tillige var Ejer af selve Søen.

De Appelindstævnte har i saa Henseende paaberaabt sig følgende under Udskiftningsforretningen den 21 Oktober 1797 skete Protokoltilførsel: »Største Lodsejers (Hvidkilden, o: Baroniet Lehns) Fuldmægtig Søren Haae erindrede i Anledning af Skjoldemoses hafte Fiskerirettighed paa Nielstrup og Ollerup Søer, at hans Herskab derimod for sin Del ikke vilde gøre nogen Hinder, men at samme for Eftertiden vedblev for den rebdragne Jord, Skjoldemose før Udskiftningen har haft paastødende Søerne, med 6 Alens Oprækningsjord for hver Stykke«, idet de Appelindstævnte hertil yderligere har føjet, at naar Ejeren af Skjoldemose i de ovennævnte 4 i 1798 udstedte Skøder derefter udtrykkelig forbeholdt sig overfor de paagældende Købere af deres respektive Ejendomme Fiskeretten i fornævnte to Søer, hvad han forøvrigt allerede havde gjort i de forudgaaende, inden bemeldte Protokoltilførsel udstedte Købekontrakter, saa bortfaldt denne Reservation i alt Fald derved, at han under 6 Juni 1807 gav de forskellige Skøder Paatægning af følgende Indhold: »Den til Fiskeriet i Ollerup og Nielstrup Søer ved dette Skøde mig forbeholdte Rettighed frasiger jeg herved mig og Arvinger, og altsaa følger samme for Eftertiden den solgte Ejendom, for saa vidt nærværende Køber kan vedkomme«.

For de 4 af de Appelindstævnte, nemlig Gaardmændene Peter Hansen, Tønnes Rasmussen, Anders Møller og Rasmus Rasmussen, formenes herved deres Ret til Fiskeri ud for de Jorder, der før Udskiftningen hørte under Skjoldemose Gods, at være tilstrækkelig godtgjort, en Ret, som de forøvrigt ogsaa formene at være erhvervet ved Aldertidshævd.

Herimod har Appellanten nu vel, for saa vidt angaar den ved Udskiftningen af Baroniet Lehn gjorte Indrømmelse, gjort gældende, dels at den Skjoldemoses Ejer indrømmede Fiskeriet efter Protokoltilførselens Ordlyd kun kan antages at have været rent personlig og for den daværende Lehnsbesidders Besiddelsestid og derfor ikke kunde

være Genstand for Afhændelse fra Skjoldemoses Ejers Side, dels at en saadan som en ubetinget Renunciation paa den Lehnnet tilkommende Fiskeriet opfattelig Disposition fra den daværende Lehnbesidders Side under alle Omstændigheder som sket uden Samtykke af Lehnskontrollen maatte være ugyldig for hans Successorer.

Men det skønnes dog ikke rettere, end at ligesom Ordene i Protokoltilsførslen af 21 Oktober 1797 nærmest peger hen paa en ikke tidsbegrænset og heller ikke til den daværende Ejer af Skjoldemose personlig eller til selve denne Hovedgaard uadskillelig knyttet Ret, saaledes kunde under de i 1797 foreliggende Forhold, hvor der ikke var Spørgsmaal om Afstaaelse af en af Lehnnet hidtil haft Rettighed, men kun om som Betingelse for Opnaaelse af den for Lehnnet ønskelige Udskiftning at indrømme Skjoldemose den fortsatte Udøvelse af en samme hidtil tilkommende Ret, et Samtykke fra Lehnskontrollen ikke anses nødvendigt for at binde de senere Lehnbesiddere ved den trufne Overenkomst.

Appellanten har dernæst gjort gældende, at Ejeren af Skjoldemose overhovedet ikke rettelig har kunnet overdrage den ham ved Udskiftningen indrømmede Fiskeriet til de Appelindstævnte, idet det af de i Protokoltilsførslen af 21 Oktober 1797 brugte Ord, at Fiskerettigheden »for Eftertiden vedblev for den rebdragne Jord, Skjoldemose før Udskiftningen har haft paastødende Søerne«, maatte følge, at han, naar han ikke selv vilde bruge bemeldte Ret, kun kunde overdrage den til saadanne Fæstegaarde, der umiddelbart før Udskiftningen bevislig havde haft rebdragen Jord stødende til Nielstrup Sø, hvad ingen af de Appelindstævnte for sin Ejendoms Vedkommende har bevist at være Tilfældet.

Men heller ikke heri finder Retten — der i det Hele mener at maatte fastholde de Betragtninger, der i saa Henseende i Rettens Dom af 8 Marts 1875 er gjort gældende angaaende Fiskeriet i Nielstrup Sø — at kunne give Appellanten Medhold.

Ligesom nemlig de ovenfor citerede Ord i Protokoltilsførslen under Udskiftningsforretningen nærmest maa forstaaes som indeholdende en Angivelse af det Omfang, hvori Fiskeriet overenstemmende med Lovens 5—10—42 maatte udøves, saaledes maa det ogsaa erindres, at medens Skjoldemoses Ret til Fiskeri i Nielstrup Sø før Udskiftningen havde sin legale Hjemmel i Besiddelse af Jord ved Søen, hvilede derimod denne Hovedgaards Fiskeriet efter Udskiftningen alene paa den med Baroniet Lehn den 21 Oktober 1797 trufne Overenkomst, der uden videre Reservation forbeholdt Chr. Berg Retten som Ejer af Skjoldemose Gaard og Gods, saaledes som dette blev ved Udskiftningen eller — som Berg udtrykte sig i de forannævnte Skøder fra 1798 — »paa det Hartkorn, jeg endnu har i Ollerup By«, men ingen som helst indskrænkende Bestemmelse indeholdt med Hensyn til denne Fiskerets Afhændelse, som Berg derfor havde overfor Baroniet været fuldt berettiget til at lade medfølge de af ham i 1798 solgte Gaarde i Stedet for som sket udtrykkelig at forbeholde sig samme, hvilket forøvrigt efter det foreliggende maa antages at være sket efter Køberens udtrykkelige Ønske.

Endelig har Appellanten bestridt, at der ved Bergs tidligere nævnte Skødepaategninger af 6 Juni 1807 er sket en virkelig og ubetinget

Overdragelse af den Fiskerettighed, som han ved de respektive Skøder i 1798 havde forbeholdt sig, til de paagældende Gaardes Ejere, idet Appellanten vil forstaa Slutningsordene i disse Paategninger, »for saa vidt nærværende Købere kan vedkomme«, som tilsigtende at betinge den enkelte Ejendoms Delagtighed i Fiskeretten af, at den paagældende Gaard før Udskiftningen havde rebdragen Jord stødende til Nielstrup Sø, hvad ikke for nogen af de Appelindstævntes Ejendomme er godtgjort at være Tilfældet. Der kan imidlertid ej heller gives ham Medhold i denne Betragtning, idet det øvrige Indhold af de ommeldte Deklarationer, hvis Fremkomst efter det under Sagen oplyste maa antages at være foranlediget ved et Paabud fra Rentekammeret til Berg af 14 Februar 1807 om under Tab af Hovedgaardens Rettigheder at forsyne de af ham i 1798 udstedte Skøder med en Paategning, der skulde læses til Thinge, fra ham om, at han fralægger sig den ham forbeholdte Fiskeret, synes bestemt at pege hen paa en virkelig og definitiv Overførelse af bemeldte Rettighed paa den paagældende Ejendom som fremtidigt Accessorium til samme, jfr. Ordene: »altsaa følger samme for Eftertiden den solgte Ejendom«, og de citerede Slutningsord rimeligt lader sig forstaa som sigtende til, at Rettigheden kun tilkom Ejendommen i Forbindelse med andre Ejendomme.

Det findes herefter at maatte statueres, at det af de Appelindstævnte: Gaardmændene Peder Hansen og Tønnes Rasmussen af Ollerup Skovmark samt Anders Møller og Rasmus Rasmussen af Ollerup i Maj 1899 drevne Fiskeri i Nielstrup Sø har været hjemlet ved den deres respektive Ejendomme ved de ovennævnte Skødepaategninger af 6 Juni 1807 af Skjoldemoses Ejer lovlig tillagte Fiskeret, og den dem ved den indankede Dom tillagte Frifindelse maa derfor — uden at det bliver fornødent at undersøge den af dem yderligere paaberaabte Erhvervelse ved Alderstidshævd — bifaldes.

Hvad endelig angaar den 5te af de Appelindstævnte, Husmand Poul Hansen af Ollerup Skovmark, findes ogsaa han, som ved indankede Dom sket, at maatte frifindes, idet det ham tilhørende, tidligere under Skjoldemose Gods hørende Hus, som foran bemærket, ved Købekontrakt af 11 Maj 1854 og Skøde af 11 December s. A. solgtes af Chr. Bergs og Hustrus Bo til den hidtidige Fæster af samme »med de Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed Boet har ejet det«, og saaledes som udstykket fra Skjoldemose Hovedgaard maa anses ved Afhændelsen at have faaet Del i den bemeldte Hovedgaard efter det foranførte ved Udskiftningen i 1797 af Baroniet Lehn indrømmede Fiskeret.

Idet der efter den skete Indstævning her for Retten ikke bliver Spørgsmaal om at forandre den indankede Doms Bestemmelse om Sagens Omkostninger i de Appelindstævntes Favør, vil bemeldte Dom saaledes i det hele være at stadfæste.

Appellens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 339. Jord- og Betonarbejder Laust Laursen (Ingen)

contra

Anna Albertine Møller (Ingen).

Højesterets Dom.

Appellanten, Jord- og Betonarbejder Laust Laursen, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvitte- ring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdag den 17 Februar.

Nr. 32. Kammerherre, Greve F. Ahlefeldt Laurvig Lehn for sin Hustru, den nuværende Besidderinde af Baroniet Lehn, Grevinde **Anna Ahlefeldt Laurvig Lehn**, født Baronesse **Rosenørn-Lehn (Bagger)**

contra

Gaardejerne Peder Hansen og Anders Møller
(Asmussen),

betræffende Spørgsmaalet om de Indstævntes Ret til Fiskeri i en Indsø.

Sunds-Gudme Herreders og Lehns Birks Politirets Dom af 8 November 1905: De Indklagede, Gaardejerne Peder Hansen, Ollerup Skovmark, og Anders Møller, Ollerup, bør for Tiltale af Klageren, Overretssagfører J. Jacobsen, Svendborg, som Mandatarius for Kammerherre, Lensbaron E. Rosenørn Lehn til Baroniet Lehn, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Januar 1908: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, have de Indstævnte erkendt, at de den 12 og 13 November 1901 have fisket i Ollerup Sø; men imod deres Benægtelse er det ikke tilstrækkeligt godtgjort, at dette Fiskeri er udøvet paa de i Klagen til Politiretten angivne Steder eller overhovedet paa andre Dele af Søen end saadanne, hvor Fiskeriretten har hørt til Skjoldemose Gods og efter det Foreliggende ikke tilkommer Baroniet Lehn.

Som Følge heraf ville de Indstævnte være at frifinde for Appellantens Tiltale, og Dommen, der har samme Resultat, vil derfor kunne stadfæstes.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Appellanten have at tilsvare de Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten til de Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Sunds-Gudme Herreders og Lehn Birks Politiret anlagte Sag paastod Overretssagfører J. Jakobsen af Svendborg som Mandatarius for den daværende Besidder af Baroniet Lehn, Kammerherre, Lehnsbaron E. Rosenørn Lehn, de Appelindstævnte, Gaardejerne Peder Hansen af Ollerup Skovmark og Anders Møller af Ollerup for uberettiget den 12 og 13 November 1901 i Forening at have fisket i Ollerup Sø indenfor Midtstrømslinien udfor Jorder, der inden 1888 ere solgte fra Baroniet Lehn under Forbehold for samme af Fiskeretten, hver især i Henhold til Lov 26 Marts 1898 § 11 ikendt en klækkelig Bøde samt derhos tilpligtede in solidum til Klageren i hans fornævnte Egenskab at udrede en Erstatning af 80 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 11 December 1901 og Sagens Omkostninger skadesløst, medens de Appelindstævnte paastod sig frifundne med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger.

Ved fornævnte Rets Dom af 8 November 1905 toges de Appelindstævntes Paastand til Følge, dog med Ophævelse af Sagens Omkostninger, og denne Dom har derefter Kammerherre, Greve F. Ahlefeldt Laurvig Lehn af Kærsgaard under Fremlæggelse af et Dokument af 2 December 1905, hvori Enkebaronesse P. Rosenørn Lehn som hensiddende i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, fornævnte Kammerherre, Lehnsbaron E. Rosenørn Lehn, til Appellanten paa hans Hustrus Vegne overdrager det hende tilkommende under Sagen mod de Appel-

indstævnte rejste Erstatningskrav samt Ret til at indanke fornævnte Dom til højere Ret, samt med Bemærkning, at den Overretssagfører J. Jakobsen af Svendborg i sin Tid meddelte Mandatarfuldmagt nu er bortfalden, for sin Hustru, den nuværende Besidderinde af Baroniet Lehn, Grevinde Anna Ahlefeldt Laurvig Lehn, indanket her for Retten, hvor han har paastaet Dommen forandret i Overensstemmelse med den af Klageren for Politiretten nedlagte Paastand samt de Appelindstævnte tilpligtede in solidum at udrede til ham Appellens Omkostninger.

De Appelindstævnte paastaar Dommen stadfæstet, forsaavidt den dem ved samme tillagte Frifindelse angaar, men paastaar sig tillagt Sagens Omkostninger saavel for Politiretten som for nærværende Ret.

De Appelindstævnte har erkendt paa de ovennævnte Dage at have drevet Fiskeri i Ollerup Sø, men benægter ved disse Lejligheder at have fisket andetsteds i Søen end indenfor Midtstrømslinien udfor Jorder, som Skjoldemose Gaard før Udskiftningen havde stødende til Søen, nemlig i Søens nordlige Del, og denne Angivelse maa i Mangel af tilstrækkeligt Bevis fra Appellantens Side for, at de Appelindstævnte have fisket paa det af ham paastaaede, herfra forskellige Sted, blive at lægge til Grund ved Sagens Afgørelse.

Det fremgaar af Sagen, at Appelindstævnte, Gaardmand Peter Hansens, oprindelige Adkomst paa den ham tilhørende Ejendom paa Ollerup Skovmark er et af den daværende Ejer af Skjoldemose Hovedgaard, Chr. Berg, i Henhold til Købekontrakt af 10 Oktober 1797 udstedt Skøde af 13 Juni 1798, medens Appelindstævnte, Gaardmand Anders Møllers, oprindelige Adkomst paa hans Gaard i Ollerup er et ligeledes af fornævnte Ejer af Skjoldemose den 13 Juni 1798 udstedt Skøde, og at der i begge disse Skøder findes enslydende Bestemmelse om, at Fiskeriet i Ollerup og Nielstrup Søer skulde være undtaget fra Salget, da Berg havde forbeholdt sig dette »paa det Hartkorn, jeg endnu har i Ollerup By«.

Til Støtte for deres Formening om Berettigelsen af det af dem efter det Foranførte i Ollerup Sø drevne Fiskeri har de Appelindstævnte i første Række gjort gældende, at de som ejende Jorder, der før Udskiftningen i 1797 hørte under Skjoldemose Gods, selv om derunder ikke var rebdragen til Søen stødende Jord, maa være bleven delagtige i den Fiskeriret, som ved Udskiftningen forbeholdtes Skjoldemose, der forøvrigt ogsaa efter Udskiftningen maa antages at have beholdt Jorder ved Søens nordøstlige Bred, medens dens tidligere Jorder ved den nordvestlige Bred ved Udskiftningen overgik til Baroniet Lehn, som ikke synes at have haft Ejendomsretten til hele denne Sø.

De Appelindstævnte har i foranførte Henseende paaberaabt sig følgende under Udskiftningsforretningen den 21 Oktober 1797 skete Protokolltilførsel: »Største Lodsejers (Hvidkilde, o: Baroniet Lehn) Fuldmægtig Søren Haae erindrede i Anledning af Skjoldemoses hafte Fiskerettighed paa Nielstrup og Ollerup Søer, at hans Herskab derimod for sin Del ikke vilde gøre nogen Hinder, men at Samme for Eftertiden vedblev for den rebdragne Jord, Skjoldemose før Udskiftningen har haft paastødende Søerne, med 6 Alens Optrækningsjord for hver Stykke«, idet de Appelindstævnte hertil yderligere har føjet,

at naar Ejeren af Skjoldemose i de 2 ovennævnte i 1798 udstedte Skøder herefter udtrykkelig forbeholdt sig overfor Køberne Fiskeriretten i Søerne — hvad der forudsætningsvis synes at pege hen paa, at saadan Ret i og for sig tilkom Ejendommene — saa bortfaldt denne Reservation i alt Fald derved, at der under 6 Juni 1807 af Skjoldemoses Ejer gaves Skøderne Paategning af følgende Indhold: »Den til Fiskeriet i Ollerup og Nielstrup Søer ved dette Skøde mig forbeholdte Rettighed frasiger jeg herved mig og Arvinger, og altsaa følger samme for Eftertiden den solgte Ejendom, forsaavidt nærværende Køber kan vedkomme«.

Ved denne Deklaration, der tinglæstes paa vedkommende Ejendomme, formener de Appellindstævnte, at deres Ret til Fiskeri i Ollerup Sø udfor de Jorder, der før Udskiftningen hørte under Skjoldemose Gods, er tilstrækkelig begrundet, men hævder forøvrigt, at denne deres Fiskeret ved Alderstidshævd end yderligere er udstrakt til at omfatte hele Ollerup Sø.

Herimod har Appellanten, forsaavidt angaar den ved Udskiftningen i 1797 fra Baroniets Side gjorde Indrømmelse, anbragt, dels at den Skjoldemoses Ejer tilstaaede Fiskeret efter Protokoltilførslens Ordlyd kun har været rent personlig og for den daværende Lehnsbesidders Besiddelsestid og derfor ikke kunde være Genstand for lovlig Afhændelse fra Skjoldemoses Ejers Side, dels at en saadan Disposition, naar den skulde opfattes som en ubetinget Renunciation paa Lehnets Fiskeret, under alle Omstændigheder som foretaget af den daværende Lehnsbesidder uden Samtykke af Lehnskontrollen maatte være uforbindende for hans Successorer.

Det skønnes dog ikke rettere, end at ligesom Ordene i Protokoltilførslen af 21 Oktober 1797 nærmest peger hen paa en ikke tidsbegrænset og heller ikke til den daværende Ejer af Skjoldemose personlig eller til selve denne Hovedgaard uadskillelig knyttet Ret, saaledes kunde under de i 1797 foreliggende Forhold, hvor der ikke var Spørgsmaal om Afstaaelse af en af Lehnet hidtil haft Rettighed, men kun om som Middel til Opnaaelsen af den for Lehnet ønskelige Udskiftning at indrømme Skjoldemose den fortsatte Udøvelse af en samme hidtil tilkommende Ret, et Samtykke fra Lehnskontrollen ikke være nødvendigt for at binde de senere Lehnsbesiddere ved den trufne Overskomst.

Appellanten har dernæst gjort gældende, at Ejeren af Skjoldemose overhovedet ikke retlig har kunnet overdrage den ham indrømmede Fiskeret til de Appellindstævnte, idet det af de i oftnævnte Protokoltilførsel brugte Ord, at Fiskerettigheden »for Eftertiden vedblev for den rebdragne Jord, Skjoldemose før Udskiftningen har haft paa-stødende Søerne«, maatte følge, at han, naar han ikke selv vilde bruge Retten, kun kunde overdrage den til saadanne Fæstegaarde, der umiddelbart før Udskiftningen bevislig havde haft rebdragen Jord stødende til Ollerup Sø, hvad ikke er Tilfældet for de Appellindstævntes Ejendomme Vedkommende.

Men heller ikke heri kan Retten — der i det Hele mener at maatte fastholde de Betragtninger, der i saa Henseende i Rettens Dom af 8 Marts 1875 er gjort gældende angaaende Fiskeriet paa Nielstrup Sø — give Appellanten Medhold.

Ligesom nemlig de citerede Ord i Protokoltilførslen findes nærmest at maatte forstås som angivende det Omfang, hvori Fiskeriet overensstemmende med Lovens 5—10—42 maatte udøves, saaledes maa det ogsaa erindres, at medens Skjoldmose Ret til Fiskeri i Ollerup Sø før Udskiftningen havde haft sin legale Hjemmel i Besiddelse af Jord ved Søen, hvilede derimod denne Hovedgaard's Fiskeret efter Udskiftningen i alt Fald for en væsentlig Del paa den med Baroniet Lehn den 21 Oktober 1797 truffne Overenskomst, der uden nogen videre Reservation forbeholdt Chr. Berg som Ejer af Skjoldmose Gaard og Gods, saaledes som dette blev ved Udskiftningen eller — som Berg udtrykte sig i Skøderne fra 1798 — »paa det Hartkorn, jeg endnu har i Ollerup By«, men ingen som helst indskrænkende Bestemmelse indeholdt med Hensyn til denne Fiskerets Afhændelse, som Berg derfor overfor Baroniet havde været fuldt berettiget til at lade medfølge de af ham i 1798 solgte Gaarde i Stedet for som sket at forbeholde sig samme, hvad forøvrigt efter det Foreliggende maa antages at være sket efter Købernes udtrykkelige Ønske.

Endelig har Appellanten bestridt, at der ved Bergs tidligere nævnte Skødepaategninger af 6 Juni 1807 er sket en virkelig og ubetinget Overdragelse til de paagældende Gaardes Ejere af den Fiskeret, som han ved Skøderne i 1798 havde forbeholdt sig, idet Appellanten vil forstaa Slutningsordene i disse Paategninger, »foraaavidd nærværende Køber kan vedkomme«, som betingende den enkelte Ejendoms Delagtighed i Fiskeretten af, at Ejendommen før Udskiftningen havde rebdragen Jord stødende til Ollerup Sø, hvad de Appelindstævntes Gaarde ikke kunne antages at have haft. I denne Betragtning kan der imidlertid ikke gives Appellanten Medhold, idet det øvrige Indhold af de ommeldte Deklarationer af 6 Juni 1807, hvis Fremkomst efter det Oplyste maa antages foranlediget ved et Paabud af Rentekammeret til Berg af 14 Februar 1807 om under Tab af Hovedgaardens Rettigheder at forsyne de af ham i 1798 udstedte Skøder med Paategninger, der skulde læses til Tinge, fra ham om, at han fralægger sig den ham ved Skøderne forbeholdte Fiskeret, synes bestemt at pege hen paa en virkelig og definitiv Overførelse af bemeldte Rettighed paa den paagældende Ejendom som fremtidigt Accessorium til samme, jfr. Ordene: »altsaa følger samme for Eftertiden den solgte Ejendom«, medens de af Appellanten paaberaabte Slutningsord rimeligt lade sig forstaa som sigtende til, at Rettigheden kun tilkom Ejendommen i Forbindelse med andre Ejendomme.

I Henhold til det Anførte finder Retten saaledes, at det af de Appelindstævnte den 12 og 13 November 1901 i Forening i Ollerup Sø's nordlige Del udfor Jorder, som Skjoldmose Gaard før Udskiftningen havde stødende til Søen, drevne Fiskeri, hvorom der efter det ovenfor bemærkede her under Sagen alene bliver Spørgemaal, har været tilstrækkelig hjemlet ved den deres Ejendomme ved de fornævnte Skødepaategninger af 6 Juni 1807 af Skjoldmosegaards Ejer lovlig tillagte Fiskeriet, og idet den dem ved Politiretsdommen tillagte Frifindelse saaledes allerede herved findes tilstrækkelig begrundet, bliver det uforment — som i den indankede Dom sket — at komme ind paa en Undersøgelse af den af de Appelindstævnte paaberaabte Erhvervelse af en Fiskeret i Ollerup Sø ved Alderstidshævd.

Og da der efter den skete Indstævning her til Retten ikke bliver Spørgsmaal om at forandre den indankede Doms Bestemmelse om Sagens Omkostninger i de Appellindstævntes Favør, vil bemeldte Dom saaledes i det Hele blive at stadfæste.

Appellens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr 67. Fabrikant **Herman Petersen** (Hindenburg)

contra

Fru **Anna Lund Petersen**, født **Lawerentz** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Gyldigheden af en Udpantningsforretning for Underholdsbidrag.

Københavns Fogedrets Kendelse af 26 Marts 1906: Nærværende Forretning vil være at fremme ved Udpantning i Henhold til Kendelse af 23 November f. A. — hvis Forkyndelse under 25 s. M. er frafaldet — for Bidrag til Rekvirentindens Underhold for 1 Maaned til 9 November f. A., stort 125 Kroner, og ved Afsigelse af Udpantningskendelse for det til Rekvirentindens Underhold for Tiden 9 November f. A. til 9 Marts d. A. skyldige Bidrag 500 Kr., alt dog paa Rekvirentindens Ansvar forsaavidt isvrigt Fordringens Rigtighed angaar.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Januar 1907: Den indankede Kendelse og Udpantningsforretning bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten bør Appellanten, Fabrikant Herman Petersen, betale Appellindstævnte, Fru Anna Lund Petersen, f. Lawerentz, med 100 Kroner, der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Efter Sagens Beskaffenhed findes Appellanten for unødigt Trætte at burde bøde 200 Kroner til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen bøder Appel-

lanten, Fabrikant Herman Petersen, for unødigt Trætte 200 Kroner. Saa betaler Appellanten og til samme Kasse 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Andragende fra Appelindstævnte, Fru Anna Lund Petersen, f. Lawerentz, blev der under 9 Marts 1905 af Overpræsidenten her i Staden i Henhold til Skrivelse af 1 s. M. fra Justitsministeriet meddelt hende Bevilling til at leve separeret i Henseende til Bord og Seng fra hendes Mand, Appellanten, Fabrikant Herman Petersen, paa følgende Vilkaar:

1. Formuefællesskabet ophæves.
2. Boet deles i Mindelighed eller i Mangel deraf ved Skifterettens Mellemkomst.
3. Ægtefællernes 2 Børn — — — — — undergives Hustruens Myndighed og Forsorg med Forpligtelse for Manden til at svare Underholdsbidrag til hende og Børnene efter Overøvrighedens Bestemmelse.

Under 19 April 1905 fastsatte Overpræsidenten det Underholdsbidrag, som Appellanten i Henhold til Bevillingens Post 3 skulde svare til sin Familie, indtil videre til maanedlig 125 Kr. til Hustruen og 62½ Kr. til hvert af Børnene fra Bevillingens Dato at regne. Da Appellanten ikke betalte Bidraget til Appelindstævnte, dekreterede Byfogden her i Staden efter hendes Begæring ved Kendelse af 23 November 1905, at Bidraget for 1 Maaned til 9 November 1905 vilde være at inddrive ved Udpantning med 125 Kr., og under den paafølgende Udpantningsforretning opstod der en Procedure mellem Parterne, hvorunder Appellanten protesterede mod Udpantningen, medens Appelindstævnte paastod Protesten forkastet og Udpantningen fremmet.

Ved en den 26 Marts 1906 afsagt Kendelse eragtede Byfogden, at Forretningen vilde være at fremme ved Udpantning i Henhold til hans Kendelse af 23 November 1905 for Bidrag til Appelindstævntes Underhold for 1 Maaned til 9 November 1905, stort 125 Kr., og ved Afsigelse af Udpantningskendelse for det til Appelindstævntes Underhold for Tiden 9 November 1905 til 9 Marts 1906 skyldige Bidrag, stort 500 Kr. Samme Dag afsagde Byfogden Udpantningsdekret for sidstnævnte Bidrag, og erklærede Appellanten Appel, idet han, uden dog at erkende sig forpligtet dertil, betalte de til Appelindstævnte pr. 9 November og 9 December 1905 og 9 Januar 1906 forfaldne Bidrag, 375 Kr., samt Omkostningerne ved Udpantningsforretningen, og den 5 April 1906 foretoges der derefter af Byfogden Udpantning hos Appellanten for de resterende Bidrag pr. 9 Februar og 9 Marts, tilsammen 250 Kr.

Appellanten har nu indanket den ovennævnte Kendelse af 26 Marts 1906 saavel som den den 5 April s. A. foretagne Udpantningsforretning her for Retten, hvor han paastaar Kendelsen underkendt og tilsidesat

og den foretagne Udpantning ophævet, samt sig tillagt skadesløse Sagsomkostninger for Overretten, medens Appelindstævnte paaستاار den paaankede Kendelse og Udpantning stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger.

Foreløbig bemærkes, at den af Appellanten paa Sagens sidste Tægtedag begærede Anstand i 14 Dage for at fremskaffe Aktsbeskrivelse af Sag Nr. 705/1906 her for Retten mellem de samme Parter samt for at udtale sig om den retlige Betydning af en af Appelindstævnte ikke efterkommet Provokation om Fremlæggelse af Kopi af en Skrivelse fra dennes Sagfører til Justitsministeriet, ikke imod Appelindstævntes Protest kan bevilges.

Appellanten har til Støtte for sin Paastand anbragt, at Administrationen har været uberettiget til at udfærdige den omhandlede Separationsbevilling; idet den i Henhold til § 27 i den reviderede Grundlov af 28 Juli 1866 — da ingen Lovhjemmel for saadanne Bevillingers Udfærdigelse indeholdes i en siden den 5 Juni 1849 udgiven Lov — kun kan udfærdige saadanne Bevillinger og Undtagelser fra Lovene, som efter de før det nævnte Tidspunkt gældende Regler ere i Brug, og det ikke før 5 Juni 1849 har været Brug, at Kongen eller Administrationen udfærdigede Skilsmisse — eller Separationsbevillinger paa Grund af Gemytternes Uoverensstemmelse, hvilket Bevillingen i sin Tekst angiver som Udfærdigelsesgrunden, efter Begæring af en af Ægtefællerne mod den Andens Protest. Appellanten har endvidere anbragt, at, da han efter den af Overpræsidenten den 19 April 1905 afgivne Bidragsresolution har skiftet Boet med Appelindstævnte efter mindelig Overenskomst, maa hans Pligt til at svare Underholdsbidrag til hende være ophørt.

Det fremgaar af en under Sagen fremlagt Skrivelse fra Justitsministeriet, at Bevillingen, der er meddelt i Henhold til en af dette udvirket Kgl. Resolution af 27 Februar 1905, er udfærdiget paa Grundlag af, at Ministeriet har anset tilstrækkeligt Bevis præsteret for, at Appellanten har gjort sig skyldig i ægteskabelig Utroskab, og at det er ukorrekt, naar Gemytternes Uoverensstemmelse i den af Overpræsidenten udfærdigede Ekspedition angives som Separationsgrunden.

Da den meddelte Separationsbevilling, efter hvad der maa anses notorisk, er stemmende med den nu fulgte Praksis, som maa antages at slutte sig til den Bevillingspraksis, der fandt Sted efter de før 5 Juni 1849 gældende Regler, findes Administrationen ikke ved Udfærdigelsen af den omprocederede Bevilling at have overskredet Grænserne for sin Myndighed, og Bevillingen med den derpaa støttede Bidragsresolution ere derfor gyldige, uden at det for Domstolene kan prøves, om Administrationens Skøn over Beviset for Appellantens Utroskab har været fyldestgørende eller ikke. Da dernæst Bevillingen som Vilkaar fastsætter, baade Boets Deling, og at Appellanten skal svare Appelindstævnte Underholdsbidrag, og det ikke mod Appelindstævntes Benægtelse er bevist, at det ved den mindelige Overenskomst om Bodelingen er blevet vedtaget eller har været forudsat mellem Parterne, at Underholdsbidraget til Appelindstævnte skulde bortfalde, kan Appellantens Protest ikke tages til Følge, men der vil være at give Dom

efter Appellindstævntes ovenanførte Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger for Overretten bestemmes til 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdag den 18 Februar.

Nr. 85. **Købmand Carl Sørensen (Selv)**

contra

Skibsmægler C. Nielsen (Arntzen),

betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Pligt til Udstedelse af en Deklaration vedrørende fælles Gavl.

Faaborg Bytings Dom af 16 Marts 1906: Forsaavidt angaar Spørgsmaalet om Erstatning for Citanten, Købmand Carl Sørensen, paaført Tab afvises Sagen. Iøvrigt bør Indstævnte, Mægler C. Nielsen, for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juni 1907: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der forelægges Overretssagsfører Wolff en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 25 Juni f. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, mod hvilke intet Væsenligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte ny Oplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat, end det i denne antagne, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Appellanten at burde tilsvare Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Appellanten, Købmand Carl Sørensen, til Indstævnte, Skibsmægler C. Nielsen, med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende i 1ste Instans ved Faaborg Købstads ordinære Ret anlagte Sag paastod Appellanten, Købmand Carl Sørensen af Faaborg, Appelindstævnte, Skibsmægler C. Nielsen, sammesteds, tilpligtet under Dagmulket til Læsning paa Ejendommen Matr. Nr. 270 a af Faaborg at underskrive en Deklaration til Fordel for Appellantens Ejendom, Matr. Nr. 269 b sammesteds, af følgende Indhold:

»Undertegnede Skibsmægler C. Nielsen, Ejer af Ejendommen Matr. Nr. 270 a med Hartkorn $\frac{3}{4}$ Alb. ved Kong Christian den Niendes Vej her i Byen, erklærer herved for mig og efterfølgende Ejere af denne Ejendom at have givet Købmand Carl Sørensen, som Ejer af Nabo-ejendommen Matr. Nr. 269 b med Hartkorn $\frac{1}{2}$ Alb., Tilladelse tildels at benytte mit Forhus' østre Brandgavl ved Opførelsen af en ny 3-Etages Bygning paa Matr. Nr. 269 b, som Gavl for denne, dels at forhøje Gavlen ved Paabygning til dens nuværende Højde, og dels at opføre paa min Grund i Flugt med Forhusets østre Gavl den Del af Gavlen til den ny Bygning, som strækker sig 2 Alen 3 Tommer udenfor Bagsiden af mit Forhus.

Endvidere har jeg, C. Nielsen, givet C. Sørensen Tilladelse til at benytte Muren paa mit til Matr.-Nr. 270 a hørende Baghus, saaledes som denne Mur nu er bleven forhøjet af C. Sørensen, som Gavl for det paa hans ovennævnte Ejendom opførte Baghus.

Bemeldte Brandmure i Forhus og Baghus skal saaledes være fælles for begge Ejendomme og kunne ikke borttages, saalænge nogen af Bygningerne endnu staar. Det skal paahvile Ejeren af Matr. Nr. 269 b at vedligeholde i det hele den Del af Forhusets Gavl, som rager op over Taget paa Matr. Nr. 270 a og udenfor Husets Bagside, imod at der tilstedes ham Adgang dertil fra Matr. Nr. 270 a. Vi erklærer derhos Begge, at den mellem vore ovennævnte Ejendommens Gaardspladser opførte Hegnsmur, der er $6\frac{1}{2}$ Alen lang, i Fremtiden skal være fælles for begge Ejendommene og vedligeholdes af Ejerne hver paa sin Side, hvorimod Beklædningen ovenpaa Muren, der skal bestaa af Cementsten eller Skiffer med Tagfald ind til min, C. Sørensens, Gaard, skal vedligeholdes af mig og efterfølgende Ejere af Matr. Nr. 269 b.

Ved denne Deklarations Tinglæsning frafaldes Retsanmærkninger om de paa Matr. Nr. 270 a og 269 b hvilende Hæftelser.

Til Bekræftelse med vore Underskrifter vidnefast.

Faaborg.

Til Vitterlighed◀

ligesom han, foruden en Erstatning af mindst 10 Kr. daglig fra Forligsklagens Dato, den 14 September 1905, indtil Deklarationens Underskrivelse, paastod sig Sagens Omkostninger tillagt skadesløst hos Appelindstævnte. Denne paastod principaliter Sagen afvist, medens han subsidiært procederede til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, og efter at denne subsidiære Paastand ved fornævnte Rets Dom var tagen til Følge, dog med Ophævelse af Sagens Omkostninger, idet

derhos Appellantens Paastand om Erstatning ex officio afvistes, har Appellanten indanket Sagen her for Retten, hvor han har paastaaet Dommen forandret i Overensstemmelse med hans fornævnte Paastand, idet han dog akkviescerer ved den skete delvise Afvisning, hvorimod Appelindstævnte procederer til Dommens Stadfæstelse.

Det fremgaar af Sagen, at Appellanten, der paa en ham tilhørende Grund, Matr. Nr. 269 b paa Chr. IX's Vej i Faaborg, agtede at opføre en Bygning, som han — efter at have opgivet sin oprindelige Hensigt at lægge den 4 Alen frem for de øvrige Bygninger paa Vejen — bestemte sig til at lægge i Linie med de andre Bygninger, specielt ogsaa den Appelindstævnte tilhørende Bygning paa Naboejendommen Matr. Nr. 270 a, nemlig ca. 6 Alen tilbage fra den Grænse mod Vejen, til hvilken der efter Byggelovgivningen rettelig kan bygges, i Efteraaret 1904 med Appelindstævnte traf en mundtlig Aftale om, at Appellanten skulde have Ret til at benytte Appelindstævntes Gavle paa dennes For- og Baghus som Fællesgavl ved sine Byggeforetagender og til at fortsætte Gavlen paa Forhuset indtil ca. 3 Alen tilbage paa hans Grund m. v., som i fornævnte Deklaration nærmere angivet.

Medens nu Appellanten gør gældende, at han ifølge Aftalen som eneste Vederlag herfor skulde betale Appelindstævnte 300 Kr., der er erlagte, hvorfor Appelindstævnte var pligtig, som forlangt, at underskrive Deklarationen, hævder Appelindstævnte fra sin Side, at Appellanten kun fik Ret til den anførte Benyttelse af Brandgavlene mod foruden den nævnte Sums Erlæggelse at forpligte sig til ikke ved Fremspring at lade sit Hus rage frem foran det Plan, som Façaden paa Appelindstævntes Hus danner mod Vejen, et Vilkaar, som Appellanten imidlertid har gjort Brud paa ved paa Forsiden af sit iøvrigt i Linie med Appelindstævntes Ejendom opførte 3-Etages Forhus at anbringe 2 store Altaner med et Fremspring af ca. 2 Alen umiddelbart op til Skellet mellem Ejendommene, der virker i høj Grad generende for Appelindstævntes Ejendom, da man fra disse Udbygninger kan se ind gennem bemeldte Ejendoms Vinduer; og da den trufne Aftale saaledes ikke paa dette Punkt er respekteret af Appellanten, har Appelindstævnte ikke anset sig pligtig til at underskrive Deklarationen i dennes foreliggende Affattelse.

Noget Bevis for, at Aftalen omfattede det nævnte Vilkaar, har Appelindstævnte mod Appellantens Benægtelse vel ikke ført, men han hævder, at dette ej heller kan være nødvendigt til hans Frifindelse, da det maa være Appellantens Sag at bevise, at Betingelserne for Appelindstævntes paastaaede Forpligtelse til at underskrive Deklarationen efter Aftalen virkelig er til Stede, hvad han mod Appelindstævntes Benægtelse ikke har gjort.

Appellanten gør herimod fra sin Side gældende, at Bevisbyrden in casu saa meget snarere maa paahvile Appelindstævnte med Hensyn til det af ham paaberaabte Vilkaars Optagelse i Aftalen, som det paa Forhaand er lidet sandsynligt, at et Vilkaar af saadant Indhold skulde være knyttet til en mundtlig Aftale om Afbenyttelse af en Brandgavl, og han anfører yderligere til Støtte for sit Standpunkt, at Appelindstævnte ved, uden at forlange Kauteler af nogen Art, at se Appellanten tage Gavlene i Brug ved sine Byggeforetagender, og ved, skønt det af Byggearbejdet klart fremgik, at det var Appellantens Hensigt at na-

bringe fremspringende Altaner paa sit Hus, først den 1 November 1904 ved Stævningsmændene at lade forkynde et Forbud mod fortsat Benyttelse af Gavlene m. v., har udvist en Passivitet overfor det paa-staaede Overgreb, som maa afskære ham fra senere at gøre sin Underskrivelse af Deklarationen afhængig af, at et saadant Vilkaar optages i samme, samt endelig, at Appelindstævntes Indsigelse under alle Omstændigheder maa være udelukket derved, at han overfor den Sagfører, der paa Appellantens Vegne affattede Deklarationen og forelagde den for ham, uden noget Forbehold havde erklæret sig villig til at underskrive den i dens nu foreliggende Form.

Herimod har Appelindstævnte anbragt, at ligesom han overhovedet først indlod sig paa den ommeldte Aftale, efter at Appellanten havde opgivet sin oprindelige Plan om at lægge sit Hus 4 Alen frem for Appelindstævntes Huslinie imod Vejen, saaledes laa det meget nær for Appelindstævnte at betinge sit Samtykke til Benyttelsen af hans Gavle af, at heller intet Fremspring anbragtes paa Appellantens iøvrigt i Huslinien holdte nye Bygning, som kunde være til Gene for Appelindstævntes Ejendom; fremdeles at han, saasnart han opdagede, at Appellanten vilde anbringe fremspringende Altaner paa Façaden af sit Hus, gentagne Gange mundtlig protesterede herimod overfor denne, og under alle Omstændigheder ved sin Tilkendegivelse af 1 November 1904 har fremsat en tilstrækkelig og behørig Reklamation, samt endelig, at han overfor den Sagfører, der ogsaa for Appelindstævnte skulde ordne Deklarationen, udtrykkelig ved Udkastets Forelæggelse — hvad ogsaa af bemeldte Sagfører som Vidne er erkendt — udtalte, at det var Aftalen, at Appellanten ikke maatte give sin Bygning Fremspring foran Appelindstævntes Ejendom, og at denne derfor ved Altanernes Anbringelse havde handlet mod Overenskomsten, ligesom Appelindstævnte har benægtet, at han ved nævnte Lejlighed overfor bemeldte Sagfører har afgivet nogen endelig, for Appellanten bestemt Erklæring om at ville underskrive Deklarationen i dens foreliggende Affattelse trods dette Brud paa Aftalen, men tværtimod umiddelbart efter denne Forhandling søgte Raad hos sin faste Sagfører, der foranledigede den ved Tilkendegivelsen af 1 November 1904 og ved den skete Stilling til Disposition af de indbetalte 300 Kr. betegnede endelige Stilling fra Appelindstævntes Side.

Der findes nu ogsaa at maatte gives Appelindstævnte Medhold i, at det under de foreliggende Omstændigheder, hvor det særlig maatte være af Interesse for Appellanten at sikre sig et klart og uomtvisteligt Standpunkt med Hensyn til Aftalens virkelige Indhold, maa paa-hvile denne mod Appelindstævntes motiverede Benægtelse at godtgøre, at Betingelserne for Appelindstævntes Forpligtelse til at underskrive den foreliggende Deklaration efter Aftalen ere tilstede, og da han overfor Appelindstævntes Anbringende om, at dennes Samtykke til Gavlenes Benyttelse var knyttet til et ikke usandsynligt, men ikke opfyldt yderligere Vilkaar, ikke har ført noget Bevis for, at den mundtlige Aftale desuagtet alene betingede Tilladelsen af de 300 Kr.s Betaling, maa det ved den indankede Dom statuerede Frifindelsesresultat blive at godkende, ligesom det ogsaa findes at maatte have sit Forblivende ved dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger.

Sagens Omkostninger for Overretten, som hver af Parterne have paastaat sig tillagte, ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Wolff en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 25 Juni f. A. fremlagte Indlæg; isøvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke her for Retten.

Nr. 359.

Højesteretsagfører Rée

contra

Hans Peter Christian Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 December 1908: Arrestanten Hans Peter Christian Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Leth og Overretssagfører Bentzen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Hans Peter Christian Jensen til Højesteretsagførerne Rée og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Hans Peter Christian Jensen for Tyveri.

Arrestanten er født den 18 September 1894*) og bl. a. anset: ved Rettens Dom af 19 November 1901 efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ved Rettens Dom af 5 November 1904 efter Straffelovens § 230, 1ste Stk., med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Rettens Dom af 3 Marts 1906 efter Straffelovens § 231, 2det Stk., § 202, jfr. § 203 og Lov 1 April 1905 § 1, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos det

*) Skal være 1874.

bestemtes, at der til Retsprotokollen burde gives ham det i midlertidig Straffelovs § 6 omhandlede Paalæg for et Tidsrum af 5 Aar fra hans Løsladelse at regne, og senest ved Rettens Dom af 8 August 1908 efter midlertidig Straffelovs § 6 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Arrestanten blev den 22 September d. A. om Eftermiddagen henad Kl. 4 anholdt paa Østerbrogade af Politibetjent Nr. 399, Wreiløv, der assisteredes af Politibetjent Nr. 593, Nygaard. Arrestanten paaviste som formentlig skyldig i Tyveri af Sofie Rasmussen, Enepige hos Nicoline Juhl, Grosserer Kiærs Enke, boende Østerbrogade Nr. 36.

Arrestanten, der umiddelbart før Anholdelsen var i Følge med en anden Mandsperson, som undløb, var ved Anholdelsen i Besiddelse af en Sæk, indeholdende en Dyne. Den undløbne Person kastede, inden han løb, en Sæk — eller rettere et som Sæk benyttet Pudevaar —, indeholdende Beklædningsgenstande, et Tæppe m. m., fra sig.

Sofie Rasmussen har edelig forklaret Følgende:

Den 22 September d. A. om Eftermiddagen ca. Kl. 1 $\frac{1}{2}$ var hun oppe paa Fru Kiærs Pulterkammer paa Loftet i Ejendommen, Østerbrogade 36, hvortil der er uhindret Adgang fra Køkkentrappen. Ved sin Bortgang aflaaede hun Pulterkammerdøren dels med Smæklaasen, som hun slog i, dels med Hængelaas i Krampe for Overfald. Omtrent Kl. 3 $\frac{1}{2}$ hørte hun fra Køkkenet paa 3dje Sal nogle Personer gaa fra Loftet nedad Køkkentrappen; hun aabnede Køkkendøren og saa to Mandspersoner, der hver bar en Sæk, gaa nedad Trappen.

Den ene af Personerne, i hvem hun mener at have genkendt Arrestanten, sagde uden Foranledning fra hendes Side: »Vi bærer ned i Sække«. Hun løb nu straks op paa Loftet, fandt Døren til Fru Kiærs Pulterkammer opbrudt, idet Hængelaasens Krampe var brudt istykker, medens Stopperen var sat for Smæklaasen, og skyndte sig ned paa Gaden, hvor hun atter saa de to Personer, og foranledigede, at Politibetjent Wreiløv anholdt Arrestanten.

Arrestanten har erkendt, at han sammen med den undløbne Person har været oppe i Loftetagen i den fornævnte Ejendom, samt at de derfra have nedbaaret de to Sække. Han har imidlertid gjort gældende, at han tilfældig havde truffet den paagældende Person, der er ham ubekendt, at denne havde bedet ham hjælpe sig med Afhentning af Sækkene, som fandtes henstaaende paa Loftetagens Trappeafsats, da de indfandt sig der, og at han, der nægter sig skyldig i noget Ulovligt, intet Øjeblik vil have tænkt sig, at Kosterne var stjaalne.

Sofie Rasmussen og Fru Kiær have aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de i Bevaring tagne Beklædningsgenstande m. m., hvilke ialt ere vurderede til 40 Kr. Fru Kiær har derhos den 5 Oktober d. A. til Politiet afleveret en Knibtang, som hun har fundet paa Pulterkammeret, gemt i nogle Sengklæder, og som maa antages at være benyttet ved Indbrudet.

Arrestanten har erkendt, at han overfor Sofie Rasmussen fremkom med Ytringen: »Ja, vi bærer ned i Sække!« og, efter nogle Udflugter, tillige, at han overfor Politibetjentene Wreiløv og Nygaard udtalte: »Ja, lad mig kun trille den, for min Kammerat har Kone og Børn.« Ved denne sidste Ytring har han dog ikke villet erkende at have ind-

rømmet sin Delagtighed i Tyveriet, da dette foreholdtes ham af Be-tjentene, men har ikke kunnet give nogen anden antagelig Forklaring paa at være fremkommen med den.

Herefter, samt da Portnerske i den paagældende Ejendom, Ingrid Wienkvist, Ibsens Hustru, har forklaret, at der mindst hengik 20 Mi-nutter, inden to arbejdsklædte Personer, som hun den paagældende Dag ved 3-Tiden saa gaa op ad Køkkentrappen, og af hvilke hun i Arrestanten har genkendt den ene, atter forlod Ejendommen, samt under Hensyn til Arrestantens Fortid, der kendetegner ham som i høj Grad tyvagtig, findes det uden Betænkelighed, trods Arrestantens Be-nægtelse, at anse ham skyldig i groft Tyveri af de omhandlede Koster, begaaet fra det fornævnte Pulterkammer i Forening med den undløbne Person.

Arrestanten vil herefter være at anse efter Straffelovens § 232 som for fjerde Gang begaaet groft Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Hermed sluttede Højesteretsaaret 1908.

Færdig fra Trykkeriet den 25 Februar 1909.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Kjøbenhavn.